

Giới thiệu Cổ Xuyên Kỳ Duyên

Tên khác: Đặc công Hàn phi

Thể loại: Ngôn tình xuyên không, cổ trang, 3s, 1vs1, cung đấu, trạch đấu, giang hồ, HE,...

Tình trạng: Đang ra

Dự kiến: <= 200 chương

Bạch Tử Linh là Tam tiểu thư của Bạch gia Hữu Thừa tướng, phố phường gần đây đều đang bàn tán xôn xao vị tiểu thư vừa mới tự tử không thành này.

Chủ yếu bàn luận chính là, một vị tiểu thư xấu xí, không có tài năng, Tam tiểu thư nhu nhược, yếu đuối vậy mà lại mơ tưởng tới Đại thiếu gia Đỗ gia Đỗ Thanh Triệt.

Dĩ nhiên, người ta cự tuyệt nàng, vì thế nàng mới tuyệt vọng nhảy hồ.

...

Tỉnh lại lần nữa, nàng thân nhiên đối mặt mọi thứ. Người khác khi dễ, người khác coi thường, lời bàn tán đồn đãi đầy đường, cũng không khiến ánh mắt lạnh lùng của nàng thay đổi, sâu trong đó là sự kiêu ngạo, ngông cuồng, như thể mọi việc đối với nàng chỉ là nhỏ nhặt đến không đáng nàng bận tâm, những con người đó nhỏ bé đến mức chẳng thể khiến nàng ghé mắt.

Và, thế sự biến hoá... Một lời tiên đoán xuất ra, đẩy lên sự phân tranh của tứ quốc. Mọi nơi đều rung chuyển, các thế lực rục rịch, vì tranh quyền đoạt vị vẫn là vì nhi nữ tư tình??!!

Thiên hạ đại loạn.

Vận mệnh định là phượng nữ, hồng nhan họa thủy, với thân thủ xuất quỷ nhập thần, nàng từng bước lên đỉnh cao của thiên hạ, hé lộ dung nhan kinh người, tài năng song tuyệt, kinh diễm tứ phương.

"Hẹn ước trăm năm không bằng một lần gặp gỡ."

Thiên hạ này ngoài hắn ra, không ai có thể sánh bước cùng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phế vật tiểu thư

“Bạch Tử Linh nguoi tới đây làm gì?” Giọng nói tức giận của một nữ tử vang lên, mọi người trong đại viện đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nữ tử thân hình nhỏ nhắn, khoảng mười ba, mười bốn tuổi, mặc một bộ hoàng y cũ nát như nhấc hết chỗ nói. Gương mặt trắng bệch như người bệnh nhưng vẫn thấy được gương mặt đỏ đầy tàn nhang, trên gương mặt tàn nhang len lỏi vài vết sẹo, trong đó có một vết to đùng ở má trái nhìn thật ghê rợn. Đầu tóc nàng rối tung, trên tóc có gắn vài cây trâm xanh xanh đỏ đỏ xiêu vẹo, đôi mắt trong suốt tràn ngập sợ hãi, môi mím chặt, tay run run nắm lấy vạt áo.

Mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ đan xen cười nhạo, một số người nhìn nàng bằng ánh mắt xem kịch vui.

“Ta... muốn gặp Triệt.” Nữ tử gọi Bạch Tử Linh có chút sợ hãi nói.

“Tìm biểu ca? Nguoi nghĩ mình là ai? Bất quá chỉ là một phế vật, nghĩ mình xứng với biểu ca sao?”

Nữ tử vừa lên tiếng là nữ nhi của Hình Bộ thượng thư Lê Chấn - Lê Nguyệt Thiên Phuong, cũng chính là biểu muội của người mà Bạch Tử Linh muốn gặp, Đỗ gia Đại thiếu gia Đỗ Thanh Triệt. Bởi vì nàng trong lòng thâm thương biểu ca nên nàng chán ghét tất cả nữ nhân muốn đến gần hắn, đặc biệt là Bạch Tử Linh này, rõ ràng chỉ là một phế vật, hoàn toàn không xứng với biểu ca!

Đỗ gia - gia tộc Đế nhất phủ thượng, là gia tộc giàu có nhất Thành Thiên quốc, trước đây tiên hoàng có ơn với Đỗ gia gia chủ nên được muôn vàn sủng ái. Huống hồ tỷ tỷ của Đỗ gia chủ hiện tại là Mai phi nương nương đang được sủng ái nhất trong cung, nên ít có người dám đắc tội đến Đỗ gia.

Còn về Bạch Tử Linh ai chẳng biết nàng là Đế nhất phế vật, là nỗi ô nhục của dân chúng Thành Thiên quốc, nhưng phế vật lại si tình Đỗ gia Đại thiếu gia. Càng khiến người khác căm hận hơn là Đỗ thiếu gia có tình cảm với muội muội nàng, Hữu Thừa tướng Tử tiểu thư Bạch Phi Nhược cũng chính là Yến

Kính Đệ nhất tài nữ, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành. Không ít nữ tử ghen tỵ với Bạch Phi Nhược thường trút giận lên đầu Bạch Tử Linh, bởi thấy nàng ta dễ bắt nạt.

“Nhưng ta...” Bạch Tử Linh muốn nói gì đó nhưng lại bị giọng nói lạnh lùng của nam tử đánh gãy.

“Bạch Tử Linh ngươi lập tức rút khỏi đây cho ta!” Giọng nói nam tử lạnh lùng vang lên, Bạch Tử Linh quay đầu nhìn lại, đập vào mắt nàng là một đôi nam nữ tuyệt sắc, nam tử tuấn tú một thân thanh y, đôi mắt hiện lên tia sắc bén khi nhìn thấy nàng, mái tóc đen dài bay trong gió nhìn trong rất tiêu sái. Nữ tử bên cạnh một thân bạch y, dung mạo xinh đẹp thuần khiết không gì sánh được, da trắng hơn tuyết, đôi mắt long lanh trong sáng, ba ngàn sợi tóc được búi lên đơn giản. Hai người sánh bước với nhau như một đôi tiên nhân bước vào.

“Triệt!” Bạch Tử Linh thấy nam tử vừa đến, trong mắt lộ vẻ vui mừng. Nàng định mở miệng nói gì đó, còn chưa kịp mở miệng đã bị nữ tử bên cạnh Đỗ Thanh Triệt dịu dàng lên tiếng cướp mất.

“Triệt, đừng trách tỷ tỷ, là muội gọi tỷ tỷ đến tham dự tiệc thọ của Đỗ gia gia, huynh muốn trách thì cứ trách muội...”

“Nhược Nhi...” Đỗ Thanh Triệt cúi đầu nhìn nữ tử dịu dàng trong lòng, gương mặt tuấn tú lộ vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Lê Nguyệt Thiên Phương nhìn một màn này không khỏi ghen tỵ, Bạch Phi Nhược thì có gì tốt mà biểu ca lại thích nàng ta chứ?

“Triệt...” Bạch Tử Linh bước đến gần Đỗ Thanh Triệt, mọi người thấy vậy liền lùi cách nàng một bước, nàng vẫn chưa hiểu gì mà cứ tiến về phía Đỗ Thanh Triệt, bất quá chỉ còn cách một bước nữa là đến chỗ hắt lại bị hắt không thương tiếc đá văng ra xa.

“Phịch...” Bạch Tử Linh té xuống đất, một trận đau từ bụng truyền đến khiến nàng không khỏi ôm bụng, sắc mặt nàng nháy mắt trở nên tái nhợt.

Nàng chỉ muốn gằn hắt một chút, chỉ một chút thôi cũng không được sao?

Mọi người xung quanh nhìn một màn này cũng không ai đứng lên ngăn cản, cũng chẳng ai có lòng giúp đỡ Bạch Tử Linh. Đừng đùa chứ, Đỗ gia là gia tộc ít có người dám đắc tội, chẳng lẽ vì một phế vật mà đi đắc tội Đỗ gia, đáng sao?!

“Triệt, tỷ tỷ nàng...” Bạch Phi Nhược thấy Bạch Tử Linh như vậy liền định chạy lại đỡ nhưng lại bị Đỗ Thanh Triệt ngăn cản, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

“Nàng đừng lo, nàng ta không chết được đâu.” Đỗ Thanh Triệt dịu dàng nhìn nữ tử trong lòng, cho nàng một ánh mắt yên tâm.

“Nhưng là...” Bạch Phi Nhược còn muốn nói gì nhưng nghĩ nghĩ rồi cũng im lặng.

Bạch Tử Linh cố chịu cơn đau từ bụng truyền đến mà đứng dậy bước lại gần Đỗ Thanh Triệt, mỗi bước đi của nàng đều run run, thậm chí có chút đứng không vững.

Một đường đi không có gì ngăn cản, trong nội tâm Bạch Tử Linh sinh ra cảm giác vui mừng, đi đến trước mặt Đỗ Thanh Triệt nàng cố gắng đứng vững, mọi người cứ nghĩ một màn vừa này sẽ tái diễn nhưng không phải vậy, lần này Đỗ Thanh Triệt không đá nàng ra mà để nàng đến gần khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Đỗ thiếu gia là đang làm gì, cư nhiên để Bạch Tử Linh đến gần? Mọi người đều biết Đỗ gia đại thiếu gia là người không thích nữ nhân đến gần, trừ muội muội thân sinh là Đỗ gia Nhị tiểu thư Đỗ Ngọc Trân cùng Thừa tướng Tử tiểu thư Bạch Phi Nhược còn lại tất cả nữ nhân ai dám đến gần hắt sẽ bị hắt một cước đá bay như Bạch Tử Linh lúc này.

Chẳng lẽ... Đỗ thiếu gia lúc này thấy Bạch Tử Linh vì hắt chịu một cú đá nên đã mềm lòng chấp nhận???

Ngay cả Bạch Phi Nhược trong lòng Đỗ Thanh Triệt cũng nổi lên nghi ngờ, hắt không cho nàng đi đỡ Bạch Tử Linh, hiện tại lại cho nàng ta đến gần, rốt cuộc Triệt là đang làm gì...?

Bạch Tử Linh vui vẻ nghĩ, có hay không Triệt đã chấp nhận nàng cho nên mới để nàng đến gần hắt, nếu vậy thì thật tốt, Triệt cuối cùng cũng chấp nhận nàng, thời gian qua đúng là không uổng phí.

“Triệt có phải chàng đã chấp nhận ta không? Ta biết mà, ta biết cố gắng của ta cũng sẽ được chàng đáp lại. Triệt ta... ta... rất thích... chàng... ta...” Bạch Tử Linh đỏ mặt nói, bộ dạng ngượng ngùng khiến không ít người cảm thấy cổ quái.

“Triệt... tỷ tỷ nàng...” Bạch Phi Nhược nức nở, vẻ mặt khiến bất kỳ nam nhân nào cũng thương tiếc, Đỗ Thanh Triệt là nam nhân tất nhiên cũng không ngoại lệ, hắt nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi: “Nhược Nhi, nàng đừng lo lắng, Đỗ Thanh Triệt ta chỉ yêu một mình nàng, mãi không thay đổi.”

Ánh mắt chán ghét nhìn về phía Bạch Tử Linh, nếu không phải hôm nay nàng đến náo loạn thì cũng không xảy ra như vậy, phải đuổi nàng ta đi khỏi đây nhanh chóng, nếu không sẽ kinh động đến gia gia.

Mọi người xung quanh nghe Đỗ Thanh Triệt nói vậy thì không khỏi “Ồ” lên một tiếng.

Nữ tử thì hâm mộ nhìn Bạch Phi Nhược, được Đỗ thiếu gia yêu thương đúng là có phúc của nàng ta, làm Đỗ thiếu phu nhân tuy không có thân phận không cao quý như phi tần hậu cung, hay hoàng tử phi nhưng như vậy cũng không tệ. Đỗ thiếu gia là cháu trai duy nhất của Đỗ lão gia, sau này gia sản

Đỗ gia sẽ thuộc về hắn, đến lúc đó Bạch Phi Nhược sẽ nắm quyền trong phủ, đối với nữ nhân, vừa có thể gả cho một nam nhân tài mạo song toàn như Đỗ Thanh Triệt thì đã là điều hạnh phúc nhất rồi!

Nam tử thì hâm mộ Đỗ Thanh Triệt có thể có được lòng mỹ nhân, dù thế nào Bạch Phi Nhược cũng là Yến Kinh Đề nhất tài nữ, một khúc danh chấn tứ phương, tuy dung mạo không thể so sánh với Đề nhất mỹ nữ Hạ Doanh Nhi nhưng cũng là mỹ nhân có một không hai tại Thành Thiên này.

Trong hoa viên Đỗ gia một mảnh xôn xao, hoàn toàn không để ý đến Bạch Từ Linh như thế nào.

Bạch Từ Linh đứng đó, nhìn nam tử mình yêu ôm nữ nhân khác, trong lòng đau như dao cắt. Hai, ba giọt nước mắt chảy xuống khiến gương mặt vốn xấu xí lại càng xấu xí.

Nghe những lời hắn nói nàng không tránh khỏi thương tâm, nhìn thấy ánh mắt chán ghét của hắn Bạch Từ Linh lại cảm thấy tuyệt vọng. Hắn là hận nàng sao? Hận nàng khiến Nhược Nhi của hắn khóc? Tại sao hắn không nghĩ những lời an ủi, những cử chỉ dịu dàng của hắn đối với Bạch Phi Nhược thì khiến nàng thương tâm? Chẳng lẽ trong mắt hắn chưa bao giờ có nàng?

“Bạch Từ Linh ngươi mau rút khỏi đây, sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta.” Đỗ Thanh Triệt lạnh lùng quát, sau đó đỡ Bạch Phi Nhược đi vào tiền sảnh.

Đau, đau quá, sao lại đau như vậy?

Đột nhiên Lê Nguyệt Thiên Phương tiến đến gần nàng, cười nhẹ nói: “Nhìn ngươi thật tội nghiệp, ngươi có muốn giữ biểu ca lại không? Ta có thể giúp ngươi.”

Bạch Từ Linh ngạc nhiên, không phải nàng ta rất ghét nàng sao, mặc dù nghi ngờ nhưng Bạch Từ Linh vẫn gật đầu, chỉ cần Triệt ở lại, chỉ cần hắn ở lại chỉ một chút, dù làm gì nàng cũng bằng lòng.

Lê Nguyệt Thiên Phương cười khinh bỉ, đúng là ngu ngốc!

“Ngươi cũng biết, biểu ca là người nghĩa hiệp, rất xem trọng tình nghĩa. Ngươi xem, muội muội ngươi là người biểu ca yêu mến, chắc hẳn biểu ca cũng không muốn thương tổn người nhà nàng...” Giọng nói của Lê nguyệt Thiên Phương như dao cắt, đánh thẳng vào lòng nàng.

Bạch Từ Linh ngu ngốc nhìn Lê Nguyệt Thiên Phương, môi mấp máy: “Vậy thì sao...?”

Lê Nguyệt Thiên Phương cười lạnh: “Vậy thì sao a, nếu ngươi dùng tính mạng chính mình ra cược ta đảm bảo biểu ca nhất định sẽ dừng lại... vì Bạch Phi Nhược, ta nghĩ biểu ca sẽ không nỡ để ngươi chết!”

“Thật sự?”

“Nếu không tin ngươi có thể thử.” Lê Nguyệt Thiên Phương trong lòng háo hức chờ xem kịch vui, theo nàng nhớ, trước kia có một nha hoàn cũng nói một câu như vậy với biểu ca, kết quả nàng ta...

Bạch Từ Linh ngu ngốc nghe theo lời nói của Lê Nguyệt Thiên Phương, hét lớn: “Triệt, nếu chàng bước thêm bước nữa ta sẽ nhảy xuống hồ cho chàng xem!”

“Hít!”

Mọi người hít một hơi khiếp sợ, phé vật hôm nay ăn nhầm cái gì, cư nhiên dám uy hiếp Đỗ thiếu gia!

Đỗ thiếu gia hận nhất chính là uy hiếp hắn, nếu kẻ nào không biết sống chết đi uy hiếp hắn thì hắn nhất định hắn sẽ ra tay kết thúc mạng sống thay kẻ đó. Nghe đồn từng có một nha hoàn có tình ý với Đỗ thiếu gia nhưng trong lòng hắn vốn đã có người khác nên không để ý đến nha hoàn đó, nha hoàn đó nóng giận dám dùng tính mạng uy hiếp Đỗ thiếu gia, nàng ta nghĩ mình cũng là một nữ tử xinh đẹp chắc hẳn Đỗ thiếu gia sẽ thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng... nàng ta sai! Sai hoàn toàn! Đỗ thiếu gia dùng một kiếm kết thúc mạng sống của nàng ta!

Từ đó về sau, chỉ cần có kẻ uy hiếp Đỗ thiếu gia hắn nhất định sẽ thay kẻ đó tự tay kết thúc mạng sống.

Bạch Từ Linh hôm nay đúng là muốn chết!

Quả nhiên Đỗ Thanh Triệt dừng bước xoay người lại nhìn Bạch Từ Linh, Bạch Từ Linh chưa kịp vui mừng thì bị lời nói lãnh khốc của Đỗ Thanh Triệt làm tuyệt vọng.

“Ngươi. Muốn. Chết. Không. Liên. Quan. Đến. Ta.” Đỗ Thanh Triệt nghiêng răng cắn ra từng chữ một, sau đó quay người bỏ đi.

Xem như hôm nay nàng ta mạng lớn, ngày đại thọ của gia gia hắn không muốn nhìn thấy máu, nếu không Bạch Từ Linh chắc chắn sẽ chết chắc.

Bạch Phi Nhược khẽ kéo ống tay áo Đỗ Thanh Triệt, có chút không yên tâm đối với Bạch Từ Linh.

Đỗ Thanh Triệt cấp cho Bạch Phi Nhược nụ cười trấn an: “Ta sẽ không giết nàng ta, hôm nay là đại thọ của gia gia.”

Một trận cười vang lên, mọi người khinh bỉ nhìn Bạch Tử Linh, hóa ra hôm nay là ngày tốt nên Bạch Tử Linh mới có thể sống sót, nếu không... đúng là đáng thương!

Trong đó có một nam tử cười to nói: “Ha ha, xem ra hôm nay nàng ta này gặp may rồi.”

Mọi người đều phụ họa theo hắn: “Đúng vậy, đúng vậy...”

“Ha ha...”

“Ha ha, ha ha...”

Bạch Tử Linh mỉm cười chua xót, nàng đúng là ngốc nghếch, vốn dĩ nghĩ rằng chỉ cần dùng mạng sống của nàng liền có thể giữ chân được hắn nhưng hóa ra... tất cả là do nàng suy nghĩ quá nhiều. Hắn đã nói rất rõ, nàng chết không liên quan đến hắn, hắn xem thường sự tồn tại của nàng... như vậy nàng nên chết theo ý hắn, không phải sao...?

Nàng bước về phía hồ nước, không ít người cảm thấy sùng sốt, chẳng lẽ nàng ta thật sự muốn tự tử?

Đang suy nghĩ thì nghe “Ừm” một tiếng, mọi người trong viện ngó ngán, chỉ thấy thân thể Bạch Tử Linh đang chìm dần xuống đáy hồ.

“Cứu người... mau cứu người...”

“Người đâu... phé vật nhảy hồ... mau...”

Mọi người trong tiền sảnh đổ ào ra.

“Mau cứu người...”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên không

Ừm...

Nơi này là đâu?

Mọi thứ trở nên mơ hồ, Bạch Tử Linh cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt nàng là một gian phòng cổ kính.

...

Bạch Tử Linh kích động bật dậy, không phải chứ?!

Nàng nhìn quanh căn phòng, căn phòng trang trí đơn sơ, trừ chiếc giường nàng đang nằm thì trong phòng chỉ có một chiếc bàn tròn nằm ở giữa phòng, trên bàn có một ngọn nến đang cháy dở, còn có chiếc bàn trang điểm cũ kỹ, trên bàn trang điểm có một chiếc gương đồng, có một chiếc tủ đựng y phục và một tấm bình phong ngăn giữa bàn tròn và tủ quần áo.

Đây là đâu? Chẳng phải nàng đang làm nhiệm vụ sao?

Đúng rồi, lúc nàng đang làm nhiệm vụ thì căn phòng đột nhiên phát nổ, nàng không khỏi đưa tay xoa đầu, không nghĩ đến bản thân nàng lại bị tính kế!

Chỉ là... nơi này là bệnh viện sao hay... nhưng có vẻ không giống lắm?

Chẳng lẽ...

Đang suy nghĩ thì một luồng kí ức hiện lên trong đầu nàng, thân thể này là của Hữu Thừa tướng Tam tiểu thư, gọi Bạch Tử Linh, là nữ nhi duy nhất của Hữu Thừa tướng Bạch Văn Hoành và Nhị phu nhân Lạc Tuyết.

Khi nàng lên năm thì mẫu thân Lạc Tuyết mất, nàng trở nên ngu ngơ ngốc nghếch, cảm kì thi họa không biết, thi từ ca phú không thông. Từ đó phụ thân không thương, Đại phu nhân là mẹ kế tất nhiên sẽ không hề yêu thương nàng, nàng một thân một mình, có người thân cũng như không có, suốt ngày chỉ biết đeo bám Đỗ Thanh Triệt làm trò cười cho thiên hạ, không chỉ thế, cuộc sống của nàng chẳng khác nào nha hoàn.

Nàng không chỉ bị những nha hoàn trong phủ bắt nạt mà còn bị người ngoài phủ xem thường, mà bản thân lại không dám làm gì, chỉ có thể nhu nhược

chịu đựng.

Mặc dù không trải qua nhưng ngày tháng mà Bạch Từ Linh trước kia đã trải qua ít nhiều cũng khiến cho nàng cảm nhận chút bi thương còn sót lại trong thân thể này. Máu thân mất sớm, phụ thân không thương, mẹ cả cùng tỷ muội bất nạt, có lẽ lão Thiên gia rủ lòng thương nên cho nàng chết đi để thoát khỏi cuộc sống như thế này chăng?

Bạch Từ Linh không biết làm sao, đối với cuộc sống cổ đại nàng không có hứng thú, bất quá nếu số phận đã cho nàng xuyên không thì sau này nàng chính là Bạch Từ Linh, không phải Bạch Từ Linh phế vật mà là Bạch Từ Linh thiên tài, nàng sẽ bảo vệ tốt thân thể này, kẻ nào đắc tội nàng, nàng sẽ khiến kẻ đó trả giá đại giới!

Nàng đưa tay đặt lên ngực, cảm nhận từng nhịp đập của trái tim, cảm giác chân thật không phải mơ.

Trầm ngâm một lúc, nàng nhíu mày chợt nhớ, theo trí nhớ của nàng thì gương mặt này, chỉ sợ... rất khó coi?

Con người luôn yêu thích cái đẹp, Bạch Từ Linh cũng không ngoại lệ, dù sao nàng cũng không phải thánh nhân, cái gì mà vẻ đẹp tâm hồn quan trọng hơn, đối với nàng những thứ đó đều là dối trá!

Nàng bước xuống giường đi đến trước gương đồng, trong gương đồng xuất hiện một gương mặt nữ tử, gương mặt nhợt nhạt yếu ớt, trên mặt có những vết sẹo đan xen khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Đây là...?

Ánh mắt Bạch Từ Linh lóe lên tia kinh ngạc, dịch dung!

Gương mặt này là dịch dung!!!

Tổ chức đặc công nước Z vốn dĩ là nơi huấn luyện nhân tài khắp thế giới, bất kì người nào trong tổ chức để bản lĩnh của riêng mình, trước kia trong tổ chức nàng cũng gặp qua không ít người có khả năng dịch dung nhưng người có thể dịch dung một cách hoàn mỹ như vậy Bạch Từ Linh thật sự chưa từng thấy qua.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt những vết sẹo, cảm thấy khiến người khác không phân biệt được đây là thật hay giả, trong lòng Bạch Từ Linh nảy sinh nghi ngờ, thâm suy đoán người dịch dung cho nàng.

Chẳng lẽ là... mẫu thân Lạc Tuyết?

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Thanh Nhi, mẫu thân Lạc Tuyết là người duy nhất chăm sóc cho nguyên chủ, hơn nữa khi còn nhỏ nàng đã mang gương mặt này, nếu có người dịch dung cho thì không ai khác ngoài mẫu thân Lạc Tuyết!

Nhưng tại sao? Tại sao Lạc Tuyết phải làm như vậy?!

Một ý nghĩ đột nhiên xông vào đầu nàng.

Chẳng lẽ gương mặt nàng không thể để người khác nhìn thấy...?

Bạch Từ Linh trầm ngâm nhìn gương mặt xấu xí của mình phản chiếu qua gương, tay đưa lên nhẹ vuốt những vết sẹo.

Suy nghĩ một lúc, Bạch Từ Linh lại lắc đầu, dù sao nàng cũng mới xuyên qua, đối với thân thể có phần xa lạ, mà nguyên chủ lại là người có trí nhớ không rõ, chỉ sợ ngay cả nàng ấy cũng không biết rõ thân thể của mình.

Lúc này bên ngoài cửa sổ bầu trời một mảnh tối tăm, không gian yên tĩnh lạ thường, nhưng nội tâm của nàng lại không ngừng nổi sóng.

Nằm trên giường, trong lòng không ngừng suy nghĩ về những chuyện vừa mới xảy ra, mặc dù không biết nguyên nhân vì sao bản thân lại xuyên qua nhưng nhất định phải có gì đó, giống như một lực hút, hút đi linh hồn nàng, đưa nàng đến nơi dị giới này?!

Ánh mắt nàng lóe lên tia sáng, Bạch Từ Linh là một con người theo chủ nghĩa tự do, hiện tại linh hồn nàng đang ở đây, vậy thân thể nàng ở hiện đại chỉ sợ đã... tan thành mây khói, như vậy đồng nghĩa với việc nàng đã chết, mà chết rồi thì không cần phục vụ cho tổ chức nữa, cuộc đời nàng sẽ được tự do!

Tựa hồ... xuyên qua tựa hồ cũng không tệ!

Trong lúc mơ hồ, thiếp đi từ lúc nào không hay.

Ngủ một giấc, khi tỉnh lại liền khuynh thiên hạ.

~~~~~

“Tiểu thư... người tỉnh lại đi, người đừng làm Thanh Nhi lo lắng mà! Tiểu thư...”

Trong lúc mơ màng Bạch Từ Linh dường như nghe thấy tiếng khóc của ai đó, vừa quen thuộc vừa thê lương khiến Bạch Từ Linh mở đôi mắt buồn ngủ

ra, trong mắt một mảnh mơ màng. Thiên rài vốn dĩ là khác với người thường, tuy nàng là đặc công nhưng tính nàng vốn rất lười, lại tùy hứng, chỉ khi làm nhiệm vụ nàng mới có thể nghiêm túc, tất nhiên điều này ngoại trừ người thân nhất của nàng thì không ai biết, bất quá người thân chỉ nàng chỉ sợ sớm đã không còn trên thế gian này nữa rồi.

Thật ra ngay khi có người đến, Bạch Tử Linh đã cảm nhận được nhưng không nhận thấy sát khí từ đối phương cho nên nàng rất yên tâm mà ngủ. Huống hồ ở Linh Viên này, ngoại trừ nha hoàn thân cận của nguyên chủ ra, nàng nghĩ chắc cũng không có ai quan tâm đến sự sống chết của một phế vật như nàng mà đến nơi này thăm đầu.

Giương mắt nhìn nữ tử trước mắt, một thân thanh y đơn sơ, gương mặt tuy không phải đại mỹ nhân gì nhưng lại thanh tú dễ nhìn, chỉ là gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, đôi mắt long lanh nước mắt xuất hiện tia kính ngạc cùng vui sướng khi nhìn thấy nàng, mái tóc được cột hai bên bằng sợi dây nhỏ màu xanh nhìn có vẻ đáng yêu.

Nữ tử nhìn nàng rung rung nước mắt sau đó ôm chặt nàng khóc lớn: “Tiểu thư... người... người tỉnh... tỉnh rồi!”

Bạch Tử Linh im lặng nhìn nữ tử đang ôm chặt nàng, nữ tử này là Thanh Nhi - nha hoàn từ nhỏ của thân thể này, lúc nhỏ Thanh Nhi được mẫu thân Lạc Tuyết cứu sống mang về dạy võ công để bảo vệ nàng. Nàng cùng Thanh Nhi lớn lên cùng nhau, trong tiềm thức luôn xem Thanh Nhi là tỷ muội mà đối đãi, nhớ lúc trước vì bảo vệ nàng mà Thanh Nhi bị người khác bắt nạt cũng không dám phản kháng, chỉ vì địa vị người kia cao quý, sợ liên lụy chủ tử là nàng!

Nữ tử này... quả thật rất trung tâm, hiện tại nguyên chủ đã không còn, nếu nàng ấy biết được hẳn sẽ rất đau lòng?

A? Từ khi nào thì nàng lại biết quan tâm đến cảm xúc của người khác rồi? Bạch Tử Linh tự giễu cười.

“Tiểu thư... người tỉnh rồi. Thật tốt quá... đúng là phu nhân trên trời có linh...” Không uống công nàng suốt đêm quý ở từ đường, là phu nhân hiện linh, phù hộ tiểu thư tai qua nạn khỏi. Tiểu thư hiện tại đã tỉnh lại... thật tốt!

Bạch Tử Linh cảm thấy bất lực, nữ nhân này... thật ngốc nghếch, so với nguyên chủ cũng không khác mấy.

“Thanh Nhi... xin lỗi...”

Xem như là nàng thay nguyên chủ xin lỗi Thanh Nhi vậy, dù sao hiện tại nàng dùng thân thể của Bạch Tử Linh, nên thay nàng ta làm điều nên làm với Thanh Nhi, cũng như với chính bản thân nguyên chủ.

“Tiểu thư... người đang nói gì vậy? Sao lại xin lỗi Thanh Nhi... là Thanh Nhi không chăm sóc tốt cho tiểu thư... là Thanh Nhi có lỗi với người và phu nhân...”

Hôm qua nàng bị Thu Nguyệt - nha hoàn của Tứ tiểu thư lừa ra khỏi phủ, khi về thì hay tin tiểu thư nhảy hồ tự tử, lúc đó nàng cảm thấy mọi thứ dường như sụp đổ, liền một mạch chạy đến Đỗ phủ.

Từ nhỏ nàng được phu nhân cứu sống mang về, không những đối xử tốt với nàng mà còn dạy nàng võ công để phòng thân, xem nàng như thân sinh mà đối đãi. Nàng muốn đền ơn phu nhân, chăm sóc thật tốt cho tiểu thư, dùng cả sinh mạng để bảo vệ tiểu thư, đó là cũng tâm nguyện của phu nhân nhân trước khi mất. Tuy tiểu thư có chút ngốc nghếch nhưng cũng yên bình sống qua ngày, nếu có thể vô lo vô nghĩ mãi như thế... chỉ là người tính không bằng trời tính, trở trêu thay, ngày đó tiểu thư lại gặp Đỗ thiếu gia.

Thiên gia đúng là thích trêu đùa, nếu không phải ngày đó tiểu thư gặp Đỗ thiếu gia thì mọi chuyện cũng không tệ như hôm nay, sau lần gặp gỡ đó, tiểu thư suốt ngày chỉ đi tìm Đỗ thiếu gia khiến nàng không cách nào ngăn cản.

Nàng bắt đầu đi không còn cách nào khác đành phải để tiểu thư đi tìm Đỗ thiếu gia, tìm mọi cách để Đỗ thiếu gia chấp nhận tiểu thư... nhưng tiểu thư ngốc nghếch của nàng, dù người làm gì cũng không thể khiến Đỗ thiếu gia quay đầu nhìn lại. Rõ ràng ngay từ đầu, trong lòng Đỗ thiếu gia vốn không có người, mặc cho nàng khuyên can tiểu thư vẫn không nghe, một mực chạy đi tìm Đỗ thiếu gia. Mọi lần tiểu thư đến Đỗ gia nàng đều phải đi theo bảo vệ an toàn cho tiểu thư, nhưng hôm qua lại bị Thu Nhi ngăn cản, lừa nàng ra khỏi phủ.

Khi về thì nhận được tin tiểu thư bất tỉnh, hơn nữa hơi thở còn rất yếu, nàng đã rất sợ hãi, tuy nàng biết võ công nhưng lại hoàn toàn không biết về y thuật, hơn nữa nàng cũng chưa từng gặp tình huống như vậy. Không biết làm gì hơn, lão gia sớm đã vào triều, nàng đành đến cầu xin Đại phu nhân nhưng Đại phu nhân lại đóng cửa không gặp, Thanh Nhi biết bản thân là phận nha hoàn không thể làm gì hơn là đi mời đại phu, bất quá không đại phu nào chịu cứu tiểu thư, hết cách nàng đành đợi lão gia lâm triều mà cầu xin.

Nàng quý suốt một canh giờ ở trước phòng lão gia nhưng lão gia vẫn làm như không thấy, nàng biết bọn họ chính là thấy chết không cứu, nhưng tiểu thư dù sao cũng là nữ nhi của lão gia, sao lão gia có thể nhẫn tâm bỏ mặc?

Sự việc đi đến đường cùng, nhưng bản thân nàng không chịu bỏ cuộc, bởi vì nàng tin tưởng phu nhân nhất định sẽ bảo vệ cho tiểu thư, nên nàng đã đi đến từ đường cầu phu nhân trên trời có linh hãy phù hộ tiểu thư.

Không biết bao lâu, khi nàng nhìn thấy vầng sáng ở phía đông thì liền quay lại phòng tiểu thư, nhìn thấy tiểu thư vẫn nằm yên bất động thì nhin không được mà khóc, không bao lâu tiểu thư liền tỉnh lại.

Bạch Tử Linh thấy Thanh Nhi như vậy thì trong lòng thâm cảm thán, là do nàng trước kia không có năng lực bảo vệ Thanh Nhi, có lẽ nguyên chủ đáng trách nhưng nhiều hơn vẫn là đáng thương. Trong Thừa tướng phủ này, ngoại trừ Thanh Nhi thì không có ai đối xử tốt với nàng, nếu nàng đã mang thân

phận là Bạch Từ Linh thì nhất định phải bảo vệ Thanh Nhi thật tốt!

Thanh Nhi, hiện tại ta sẽ bù đắp cho muội, ta sẽ thay nàng chăm sóc tốt cho muội!

“Thanh Nhi, không phải lỗi của muội, là trước kia ta ngu ngốc, không nghe lời muội khuyên, nhưng hiện tại đã khác. Sau khi trải qua sinh tử ta mới biết được cường cầu không hạnh phúc, là trước kia ta ngu muội không hề nhận ra trong lòng hấn không có ta... Sau này ta sẽ thay đổi, sẽ không ngu ngốc như vậy!”

Thanh Nhi ngơ ngác nhìn Bạch Từ Linh, trong lòng có một cảm giác xúc động không nói nên lời.

“Thanh Nhi, sau này dù có chuyện gì xảy ra thì ta cũng sẽ bảo vệ ngươi...”

Thanh Nhi nhanh chóng phục hồi tinh thần, khóe mắt rung rung: “Tiểu thư, người trưởng thành rồi! Thật tốt quá! Đúng là trong họa có phúc, nhất định là do phu nhân trên trời phù hộ tiểu thư!!”

“Đúng vậy, là mẫu thân trên trời có linh. Sau này ta hứa sẽ sống thật tốt, sẽ không khiến cho ngươi lo lắng nữa!”

Thanh Nhi trong lòng cảm xúc lẫn lộn, tiểu thư tự tử không thành, rốt cuộc sẽ thay đổi thế nào đây? Là tốt hay xấu còn chưa biết... nhưng dù tiểu thư thay đổi thì người vẫn mãi là tiểu thư của nàng, là người mà nàng thề suốt đời sẽ bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Giáo huấn Ngọc Anh

Thời gian thấm thoát trôi qua, hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ khi Bạch Từ Linh xuyên qua đến nơi này.

Trong ba ngày này Bạch Từ Linh chưa từng bước ra khỏi viện của nàng, khi muốn dùng bữa thì chỉ có Thanh Nhi đến phòng bếp lấy thức ăn đem vào cho nàng, bởi vậy trong phủ đều đồn là phế vật sau khi tỉnh lại nhưng không dám bước ra ngoài, mọi người đều cho rằng có lẽ sau khi tự tử không thành nàng liền biết thân biết phận không ra ngoài tìm Đỗ thiếu gia.

Trên đường đi đến Linh Viên, nàng bỏ mặc những ánh mắt khinh thường xung quanh nhưng khi nghe những lời nói khó nghe này trong lòng không khỏi buồn bực, tuy tiểu thư không ra ngoài tìm Đỗ thiếu gia là chuyện tốt nhưng tiểu thư không thể cứ giam mình trong phòng mãi như thế!

Linh Viên.

Vừa bước vào phòng, Thanh Nhi đã nhìn thấy một nữ tử lười biếng tựa người vào thành giường, ánh mắt chăm chú nhìn vào quyển sách trong tay. Đối với hình ảnh này Thanh Nhi nàng cũng chẳng cảm thấy xa lạ, ba ngày nay ngày nào nàng cũng nhìn thấy tiểu thư như vậy.

“Tiểu thư, mọi người trong phủ đều đồn là tiểu thư người vì sau khi nhảy hồ tự tử không thành, khi tỉnh dậy liền biết thân biết phận mà từ bỏ Đỗ thiếu gia...” Giọng nói đầy vẻ bất mãn, mà nguyên nhân tất nhiên là vì bọn họ nói xấu tiểu thư nhà nàng rồi!

Trong căn phòng nhỏ, ánh mắt thiếu nữ vẫn không rời khỏi quyển sách trên tay, nàng cười nhạt: “Bọn họ nói thì mặc kệ họ, không cần bận tâm”

Nàng biết thân biết phận? Lời này không biết là ai trong phủ tung ra, con người Bạch Từ Linh nàng từ trước đến nay đều không biết an phận, nàng từ bỏ Đỗ Thanh Triệt là bởi vì nàng vốn không đặt hấn vào lòng, bởi vì nàng không phải Bạch Từ Linh. Bất quá cảm giác của Bạch Từ Linh, nàng cũng tương đối hiểu rõ, anh hùng cứu mỹ nhân, về phần nàng tuy không phải mỹ nhân nhưng Đỗ Thanh Triệt anh tuấn tiêu sái, bất kì nữ nhân nào đều cũng có thể giao tâm cho hấn, nguyên chủ chỉ là một thiếu nữ bình thường, tất nhiên không có ngoại lệ.

“Nhưng là...” Bộ dạng muốn nói lại thôi.

Bạch Từ Linh nghiêng đầu nhìn Thanh Nhi, bộ dạng tựa tiểu phi tiểu: “Thanh Nhi, ta nói này, người họ nói là ta, không phải muội thì muội bất mãn gì chứ? Với lại... muội ấy, suốt ngày cứ nhắc nhó thì sẽ mau già lắm đấy!”

Thanh Nhi rõ ràng là lớn hơn nàng ba tuổi nhưng tính tình chẳng khác nào đứa trẻ, trong mắt nàng Thanh Nhi chẳng khác nào một tiểu hài tử, khiến Bạch Từ Linh không khỏi sinh lòng muốn trêu ghẹo.

“Tiểu thư!” Thanh Nhi biết rõ Bạch Từ Linh trêu đùa nàng nên mới giả vờ tức giận.

Qua lời Thanh Nhi nài nỉ biết được, nơi nàng xuyên không đến là một quốc gia không tồn tại trong lịch sử, gọi Thành Thiên quốc, ngoài Thành Thiên quốc còn có ba quốc gia khác cũng lớn mạnh không kém lần lượt là Vũ Nguyệt quốc, Phượng Tề quốc cùng Yên Vân quốc.

Nơi này xem ra cũng rất giống với Hoa Hạ cổ đại, là một quốc gia nam tôn nữ ti.

“Tiểu thư, người lại đọc sách gì nữa vậy a?” Tiểu thư từ khi lên năm đã không được dạy dỗ từ tể, may mắn lúc phu nhân còn sống đã dạy chữ cho tiểu thư, nàng không biết tiểu thư có nhớ hay không nhưng thời gian qua tiểu thư sớm đã bỏ mặc tất cả, trong mắt chỉ có Đỗ thiếu gia, bây giờ nhìn tiểu thư như vậy đối với Thanh Nhi đây đúng là chuyện mừng!

Thanh Nhi hiếu kì nhìn quyển sách trên tay nàng, quyển sách có bìa ngoài cũ kĩ, hơn nữa còn có nhiều chỗ bị mọt ăn mất, thật không hiểu quyển sách này có gì mà lại thu hút tiểu thư như thế.

“Một quyển sách... rất thú vị!”

Quyển sách này nàng vô tình tìm thấy trong ngăn tủ bàn trang điểm, nhìn nó phủ một lớp bụi dày cũng hiểu rõ chủ nhân hoàn toàn không quan tâm đến nó.

Nàng vốn chỉ muốn lấy quyển sách làm trò tiêu khiển, chỉ là không nghĩ đến nội dung bên trong của nó lại như thế. Đừng để bìa sách bên ngoài lừa, quyển sách này thuộc một loại tâm pháp, ghi lại rất nhiều loại võ công đã thất truyền từ lâu, nói là võ công cũng không đúng lắm, nhìn sơ qua hơi giống một loại võ công nào đó nhưng thực chất lại là...

Mặc dù là đặc công, nhưng không có nghĩa là nàng không có hứng thú với các môn phái võ thuật. Trước kia nàng cũng có nghiên cứu xem thử những loại võ công, nhưng dù sao hiện đại vẫn là hiện đại, thời đó thì ai còn biết võ công nữa chứ. Hiện tại xuyên qua, xem ra thật đúng là may mắn, bất quá may mắn thì may mắn, nhưng nàng vẫn cảm thấy thất vọng, mặc dù có được võ công tâm pháp nhưng nàng lại hoàn toàn không có nội lực, khó có thể học được!

Chữ viết của nơi này là chữ Hán phồn thể, những khoá chữ này nàng đều đã từng học qua, cũng không khó lắm.

Bạch Tử Linh cảm thấy đau đầu, quyển sách tâm pháp không biết từ đâu xuất hiện, dung mạo lại che giấu, rốt cuộc thân thể này còn giấu bí mật gì đây chứ?

Dường như sau khi tỉnh lại, tiểu thư không chỉ thay đổi mà còn có nhiều chuyện giấu nàng, tuy nhiên nàng sẽ không mở miệng hỏi nếu tiểu thư không nói, dù sao nếu muốn tiểu thư sẽ chủ động nói với nàng.

“Vây... Thanh Nhi đi ra ngoài làm việc, không quấy rầy tiểu thư! Nếu tiểu thư có việc người hãy nói cho Thanh Nhi biết!” Đôi mắt lộ vẻ mệt mỏi nhưng rất nhanh liền giấu đi.

“Ừm...”

“Cách...”

Sau khi Thanh Nhi rời đi, Bạch Tử Linh mới ngẩng đầu lên liếc nhìn cánh cửa đã khép lại, đạo này nàng thấy Thanh Nhi hình như có vẻ mệt mỏi? Về mặt Thanh Nhi lúc này vốn dĩ không qua mắt được nàng, có chuyện gì mà nàng không biết ư?!

Nghĩ vậy Bạch Tử Linh liền bước xuống giường, đi đến bên bàn trang điểm rửa mặt sau đó nhanh chóng đi thay y phục.

~~~~~

Nàng cơ hồ đều đem Linh Viên lục tung nhưng không thấy bóng dáng của Thanh Nhi đâu, trong lòng trầm suy nghĩ, Thanh Nhi trước giờ đều chưa hề rời khỏi nàng quá lâu, lại rất ít khi ra ngoài, suốt ngày chỉ ở trong phủ, trừ khi là bị người khác sai đi.

Đi đến ngã rẽ, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở phía trước, tựa hồ là đang bước về phía này, nàng khẽ lách mình trốn sau phía góc cây, chờ cho bước chân đi qua.

Không phải là nàng muốn trốn tránh nhưng đối với những người trong phủ này, một chút hảo cảm nàng cũng không có, huống hồ hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp.

Tiếng bước chân ngày càng rõ dần, tiến về phía nàng là hai nha hoàn, trên tay họ đều cầm một khay thức ăn có khói nghi ngút lan tỏa, hẳn là vừa bước ra từ phòng bếp.

“Người nói xem, tại sao đến bây giờ phế vật vẫn không bước ra khỏi phòng?” Nha hoàn Giáp hiếu kì hỏi người bên cạnh.

Nha hoàn Ất về mặt hiểu biết trả lời: “Còn không phải tự biết mình không xứng với Đỗ thiếu gia nên nàng ta mới không dám ra ngoài sao!”

Nha hoàn Giáp không đồng tình nhìn nàng: “Không thể nào! Phế vật mà biết nghĩ như thế sao? Nếu như vậy trước kia nàng ta đã không đeo bám Đỗ thiếu gia!”

“Người không phải nói là trước kia sao? Có khi sau khi tự tự không thành nàng liền đột nhiên nghĩ đến mình không xứng với Đỗ thiếu gia nên nàng ta nhốt mình ở trong phòng để quên đi Đỗ thiếu gia, dù sao khi đó Đỗ thiếu gia quả thật tuyệt tình.”

“Ha! Người nói vậy cũng không phải không đúng, nàng ta như vậy làm sao có thể xứng với Đỗ thiếu gia? Có xứng thì cũng chỉ có Tứ tiểu thư mới xứng với Đỗ thiếu gia!”

Bạch Tử Linh đứng phía sau cây âm thầm cười lạnh, xem ra trước đây nàng đúng là làm trò cười cho thiên hạ!

“Còn phải nói sao? Tứ tiểu thư của chúng ta là Thành Thiên Quốc Độ nhất tài nữ, là một mỹ nhân có một không hai. Đồ thiếu gia ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô song, hai người họ đứng cùng một chỗ chính là một đôi tuyệt phối! Bạch Tử Linh làm sao có thể chen vào được?”

Hảo! Hai người họ đúng là một đôi tuyệt phối, tra nam phối bạch liên hoa nữ!

Bạch Tử Linh trong lòng thâm khinh bi Đồ Thanh Triệt cùng Bạch Phi Nhược.

Trong trí nhớ, mỗi lần nàng tìm được Đồ Thanh Triệt, công lao lớn nhất không khỏi thuộc về Thu Nguyệt - nha hoàn của Bạch Phi Nhược, nếu không có sự trợ giúp của nàng ta, Bạch Tử Linh dựa vào đâu có thể có được hành tung của Đồ Thanh Triệt?!

Mỗi lần gặp gỡ, nàng đều khiến Bạch Phi Nhược khóc đến lệ hoa đái vũ, Đồ Thanh Triệt tất nhiên lại càng thêm chán ghét nàng, nếu là Bạch Tử Linh trước kia hẳn là sẽ không nghĩ nhiều như vậy nhưng hiện tại thì khác, nàng tất nhiên không ngu ngốc nghĩ rằng hết thấy mọi thứ đều là vô tình, chỉ sợ đều do một tay Bạch Phi Nhược thao túng.

Bạch Phi Nhược có thật sự ngây thơ yếu đuối như vẻ ngoài mà nàng ta thể hiện?

Câu hỏi này sợ là chỉ có bản thân nàng ta mới có thể trả lời.

“Đúng vậy, thật hâm mộ Tứ tiểu thư, nếu ta cũng gặp được người như Đồ thiếu gia thì làm thiếp ta cũng chịu!”

Nha hoàn Át bĩu môi: “Người cũng đừng có mơ mộng, chúng ta làm sao có thể so với Tứ tiểu thư?”

Nha hoàn Giáp về bắt mẫn: “Ta chỉ nói thôi mà!”

Lúc này có một nha hoàn khác tiến lại chỗ hai người, thấy hai người đang tranh cãi, nha hoàn đó nhanh chóng tò mò mở miệng: “Hai người các ngươi là đang nói gì? Nói cho ta biết với a!”

“Ngươi thật nhiều chuyện, chúng ta có nói gì đâu?”

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, nha hoàn này là người không đáng tin cậy nhất phủ, trong phủ có tin tức gì thì nàng ta là người đầu tiên biết được, ngày hôm sau tất cả mọi người trong kinh thành đều biết, rõ ràng là bát quái. Dù sao tò mò quá cũng không tốt, cái miệng hại cái thân, ít nói vẫn tốt hơn.

Nha hoàn Bình lộ vẻ thần bí: “Được rồi, không nói chuyện này. Các ngươi nghe tin gì chưa?”

“Tin gì?” Hai nha hoàn đồng thanh mở miệng.

“Ha ha, ta biết chắc chắn các ngươi không biết mà!”

“Tin gì mau nói!” Nha hoàn Giáp lộ vẻ sốt ruột.

“Chính là... ngươi biết Thanh Nhi chứ?”

“Thanh Nhi? Nàng không phải chính là nha hoàn bên cạnh phế vật đó sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nha hoàn Át bên cạnh phụ họa.

“Nhưng nàng ta thì làm sao?” Nha hoàn Giáp khó hiểu.

Bạch Tử Linh vốn đang muốn rời đi tìm Thanh Nhi nhưng khi nghe nha hoàn kia nhắc đến Thanh Nhi thì bước chân chợt dừng lại, nàng vốn không có hứng thú với cái đám nha hoàn nhiều chuyện này nhưng nếu liên quan đến Thanh Nhi...

“Làm sao a? Chính là nàng ta, cư nhiên dám trộm thức ăn của phu nhân! Hiện tại nàng ta đang bị Ngọc Anh - nha hoàn của Đại phu nhân xử phạt ở phòng bếp đấy!”

“Cái gì?! Nàng ta to gan như vậy?!”

“Thật không thể tin được, theo ta được biết thì nàng ta nàng không can đảm làm chuyện này đâu?”

“Đúng đó, ngươi không nói dối chứ?!” Nha hoàn Át lộ vẻ không tin.

“Hừ! Các ngươi không tin thì đến phòng bếp xem đi, xem ta có nói dối không!”

“Mau đi, mau đi!”

Không gian khôi phục yên tĩnh, Bạch Tử Linh nhẹ nhàng bước ra từ sau cây, ánh mắt nàng lúc này không ngừng tỏa ra hàn khí, nhiệt độ xung quanh cũng

dần hạ xuống.

Thanh Nhi trộm thức ăn của Đại phu nhân? Hiện đang bị xử phạt?! Tại sao Thanh Nhi lại trộm thức ăn?! Chuyện gì đang diễn ra?

Đủ loại câu hỏi xuất hiện trong đầu, tâm tình Bạch Từ Linh liền có chút tệ, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng khác thường, nàng vội bước nhanh về phía trước.

Phòng bếp.

Xung quanh phòng bếp, người đông như kiến, mọi người xếp thành một cái vòng tròn, ánh mắt đều dõi theo vào trung tâm vòng tròn, dường như nơi đó có gì rất đáng chú ý.

“Này, thật không ngờ nàng ta to gan như thế.”

“Người nói thử xem, có phải nàng ta trộm thức ăn của phu nhân cho phế vật hay không?”

“Thiên a! Không phải chứ? Nàng ta thật sự trung thành như vậy?!”

“Hắn là.”

Xung quanh không ngừng phát ra tiếng xì xào to nhỏ, mọi người không ngừng chỉ chỏ vào trung tâm vòng tròn.

Ở trung tâm vòng, có một nữ tử thân thanh y đang quỳ, gương mặt cúi xuống, nàng ủy khuất cắn môi, mặc cho mọi người chỉ chỏ nàng chỉ cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt áo, tay nàng đều hiện rõ những lần đồ do roi quất.

“Thanh Nhi, ta hỏi lần nữa, ngươi có phải lấy trộm thức ăn cho phế vật hay không?”

Phấn y nữ tử ngồi trên ghế, đối diện với nữ tử đang quỳ, ánh mắt nàng lộ vẻ cao ngạo. Nha hoàn này thật to gan, bị nàng đánh mấy roi vậy mà vẫn cứng đầu không chịu nói, nàng ta trung thành với Bạch Từ Linh đó đến vậy sao?! Hay lắm, nếu nàng ta muốn chết thì nàng ngại gì không giúp nàng ta!

“Ta không có!” Nàng không biết chuyện gì xảy ra, nàng chỉ tình cờ đi ngang qua nhà bếp, không nghĩ tới lại bị vu oan là trộm thức ăn của Đại phu nhân. Mặc dù nàng giải thích rất nhiều lần nhưng bọn họ vẫn không tin, cũng đúng thôi, nàng là nha hoàn của chủ tử Linh Viên, với những người trong phủ này chi là rác rưởi, mà lời của rác rưởi thì làm sao mà đáng tin?!

Nàng muốn phản kháng nhưng nghĩ đến tiểu thư nàng lại không thể, tiểu thư ở trong phủ đã không được sủng, nếu hiện tại vì nàng mà bị liên lụy thì... thế nên dù bị roi quất bao nhiêu lần, bị Ngọc Anh sỉ nhục thế nào, Thanh Nhi chỉ có thể cam chịu.

“Thanh Nhi, ngươi thật đáng khen, trung thành với chủ tử của mình như vậy.” Vì một phế vật, đáng sao?

Thanh Nhi nghe vậy bèn ngước mặt lên nhìn phấn y nữ tử, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Phấn y nữ tử này chính là Ngọc Anh - nha hoàn của Đại phu nhân, nàng ta thường ý mình là nha hoàn của phu nhân mà đi bắt nạt người khác, trước kia nàng ta còn hay bắt nạt tiểu thư, tiểu thư vẫn im lặng không nói nên nàng cũng không thể làm gì hơn.

“Thanh Nhi, ngươi vì Bạch Từ Linh mà lại phải chịu khổ như thế này có đáng không? Nàng ta đúng là tốt số, bị Đỗ thiếu gia từ chối mà vẫn có một nha hoàn trung thành với mình...” Ngọc Anh bước đến gần Thanh Nhi, tay nâng cằm Thanh Nhi lên để đối diện với nàng ta, lời nói không biết có bao nhiêu châm chọc!

Trên dưới Hữu Thừa tướng phủ ai chẳng biết Ngọc Anh thật ra là người giả nhân giả nghĩa, trước mặt người có địa vị cao hơn mình, nàng ta liền a dua nịnh nọt, còn trước mặt đám nhà hoàn mà nàng ta cho là thấp kém liền có thái độ khác hẳn, bộ dáng kiêu ngạo như khổng tước thật khiến người khác chán ghét, nhưng mọi người trong phủ đều sợ hãi nàng ta, ai bảo nàng ta có hậu thuẫn vững chắc như vậy chứ?

Đối với những lời nói châm chọc của Ngọc Anh, Thanh Nhi vô cùng chán ghét, nếu nàng có năng lực, nàng sẽ cam chịu nghe người khác sỉ nhục bản thân, sỉ nhục tiểu thư sao?

“Hừ, tiểu thư của ngươi... thật không biết xấu hổ, làm mất mặt Hữu Thừa tướng phủ chúng ta, Đỗ thiếu gia là ý trung nhân của Tử tiểu thư vậy mà nàng ta lại ti tiện hạ lưu, ý đồ quyến rũ mọi phu, hết như mẫu thân nàng ta...”

“Phịch!”

“Đù rồi Ngọc Anh, ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn nói ta cái gì cũng được nhưng ta không cho phép ngươi sỉ nhục phu nhân cùng tiểu thư!” Nghe đến đây, Thanh Nhi rốt cuộc không nhịn được mà đứng phắt dậy, đẩy Ngọc Anh ra, ánh mắt nàng lạnh như băng, mang theo sự tức giận không nói thành lời, ánh mắt như muốn thiêu đốt đối phương.

“Ngươi...” Ngọc Anh không ngờ Thanh Nhi lại phản kháng, nàng không đề phòng liền bị đẩy ngã, khiến cả người đau đớn, nàng ta được nha hoàn bên cạnh đỡ đứng lên. Mặc dù Thanh Nhi không dùng quá nhiều sức nhưng nàng là người luyện võ, đối với Ngọc Anh suốt ngày kiêu căng phách lối không biết chút gì về võ công thì đúng là rất đau!

“Thanh Nhi, ngươi đẩy ta!!!” Sau khi được đỡ dậy, Ngọc Anh đẩy nha hoàn đang đỡ nàng ra, nàng ta bước đến trước mặt Thanh Nhi, ánh mắt đầy tức

giận nhìn chăm chăm Thanh Nhi, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Thanh Nhi khẽ mím môi, không phản bác lại lời Ngọc Anh, không phải nàng sợ nàng ta mà là nàng đang kiêu ky. Nàng ta là người của Đại phu nhân, Đại phu nhân vốn không vừa mắt tiểu thư, mà tiểu thư lại không có người chống lưng, chuyện này mà kinh động đến Đại phu nhân, tiểu thư liền không tránh khỏi bị kéo vào, đến lúc đó tiểu thư nàng liền không thể yên ổn sống qua ngày.

“Về mặt này của ngươi là sao? Không phải ngươi đẩy ta ư?! Bày ra cái về mặt này để cho ai coi hà!!!” Giọng nói của Ngọc Anh đầy chanh chua, gương mặt vô phần vụn vặt, trong lòng cực kì chán ghét Thanh Nhi, nhìn ánh mắt nàng ta lộ vẻ bất khuất khiến Ngọc Anh tức giận, giờ tay tát lên định má nàng

“Chát!” Một tiếng vang dội cả phòng bếp, mọi người đều nín thở nhìn cảnh tượng trước mắt. Chỉ thấy tay Ngọc Anh vẫn đang giơ ra, nhưng mặt Thanh Nhi vẫn vền vền không thấy dấu tay, trái lại mặt Ngọc Anh, năm bàn tay in trên mặt nàng ta, gương mặt nàng ta vì thế mà sưng lên, ửng đỏ.

Ngọc Anh chỉ cảm thấy đầu óc nàng ta như quay cuồng, bên má trái đau rất. Nàng ta đưa tay ôm lấy má trái của chính mình, trừng mắt nhìn về phía trước, sau đó nàng ta bỗng kinh ngạc trở mặt nhìn.

Một thân tử y cũ kĩ, chất liệu vải thô sơ, nhìn ngay là biết không phải loại quý giá gì, thân thể mảnh mai, mái tóc được cố định bởi một cây trâm gỗ đơn sơ, làn da trắng nhợt, gương mặt xấu xí khiến người khác chán ghét.

Nhưng... khí chất xuất trần, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, nếu không phải vì gương mặt xấu xí thì nữ tử này sẽ khiến cho người khác phải điên đảo. Mà nữ tử này... lại chính là phế vật Bạch Từ Linh!!!

Thanh Nhi cũng không muốn để yên cho người khác đánh chỉ là nghĩ đến sẽ liên lụy tiểu thư, nàng chỉ có thể bất động đứng đó, sợ hãi nhắm mắt, vốn nghĩ đau đớn sẽ đến rất nhanh nhưng... nàng hoàn toàn không cảm nhận được, nhẹ nhàng mở mắt ra, không thể tin được nhìn bóng dáng trước mắt. Bóng lưng gầy gò ốm yếu được vải thô bao bọc, mái tóc dài đen nhánh tựa như được mực tàu nhuộm lên, tuy không thấy được gương mặt đối phương nhưng trên người nàng lại khiến cho người khác hương vị thanh thoát xuất trần.

“Người của ta, ngươi cũng dám đánh?” Ngực khí thanh đậm lạnh lùng, ánh mắt Bạch Từ Linh đầy sát khí nhìn Ngọc Anh.

Sau khi biết tin Thanh Nhi bị xử phạt nàng liền lập tức đến phòng bếp, nàng dựa vào trí nhớ của chính mình để tìm đường đến. Trên đường đi, mọi người dường như đều bị thu hút bởi việc đang diễn ra ở phòng bếp nên tất cả đều đến phòng bếp, cũng không khó để tìm đến nơi này, chỉ cần đi theo đám người đó.

Vừa đến nơi nàng đã thấy phẫn y nữ tử muốn ra tay đánh Thanh Nhi, nàng liền không do dự mà xông vào cho nữ tử đó một bạt tay. Người của Bạch Từ Linh nàng, không phải muốn đánh liền có thể ra tay đánh!

Mặc dù ở cùng Thanh Nhi không lâu nhưng trực giác cho nàng biết Thanh Nhi có thể tin tưởng, hơn nữa trước kia không ít lần Thanh Nhi bảo vệ nàng, hiện tại nàng phải bảo vệ Thanh Nhi, nàng đã hứa với chính bản thân mình!

Huống hồ... chuyện ngày hôm nay, đều là do nàng mà ra, dựa vào tính tình của Thanh Nhi nàng liền biết muội ấy sẽ không làm ra những chuyện này, nhất định là bị kẻ khác hãm hại, mà nếu không phải nàng nhu nhược yếu đuối thì Thanh Nhi làm sao có thể bị bắt nạt?!

Giọng nói của Bạch Từ Linh khiến Ngọc Anh giật mình choàng tỉnh, nàng ta hơi run rẩy nhìn Bạch Từ Linh, dường như không thể tin được hành động và lời nói của Bạch Từ Linh, nàng ta khẽ nhíu mày suy tư.

Tại sao hôm nay phế vật này lại dám ăn nói như vậy với nàng ta? Còn dám đánh nàng ta nữa? Huống hồ ánh mắt nàng ta lại... khiến cho người khác sợ hãi!

Nhưng vậy thì sao chứ?

Nàng ta bắt quả chi là một kẻ nhu nhược yếu đuối, hẳn là quá kích động nên nàng ta mới dám ra tay đánh nàng, chuyện này nàng nhất định phải nói với phu nhân để phu nhân trừng trị hai người các nàng.

Nghĩ vậy, Ngọc Anh cố gắng áp chế nỗi sợ hãi xuống, nàng ta ngưỡng mặt kiêu ngạo nhìn Bạch Từ Linh, mạnh miệng nói: “Hừ, ngươi bắt quả cũng chỉ là một phế vật mà dám ra tay đánh ta? Thật không biết sống chết! Hừ Thừa tướng có một tiểu thư như ngươi thật là một sự sỉ nhục, mẫu thân ngươi xuất thân thấp hèn mới có thể sinh ra ngươi...”

“Chát!”

“Phịch!”

Cùng với tiếng tát tay, một tiếng như có đồ ngã xuống đất đồng thời vang lên.

Mọi người kinh ngạc nhìn một màn này, Bạch Từ Linh vung tay tát Ngọc Anh một cái mà nàng ta đã văng ra xa?! Đây là phế vật yếu đuối nhu nhược ư?! Thật không thể tin được, nàng ta lại dám ra tay đánh người? Hơn nữa người đó còn là Ngọc Anh - nha hoàn của Đại phu nhân!!!

Lão Thiên a, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?

Thanh Nhi bên cạnh cũng há to mồm đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Ngọc Anh dường như cảm thấy cả người đau ê ẩm, nàng ta không tài nào đứng dậy được, nhưng lúc này lại không có ai đến đỡ nàng ta bởi vì họ đều bị hành động của Bạch Tử Linh làm cho kinh ngạc. Máu chảy từ khóe miệng xuống khiến nàng ta sợ hãi nói không nên lời, trong lòng nàng ta giờ phút này thầm sinh ra một nỗi sợ hãi đối với Bạch Tử Linh, ánh mắt nàng ta tràn ngập sợ hãi, tựa như con mồi bất lực trước mắt thợ săn.

“Ta ghét nhất hạng người cứ mở miệng ra là thích chửi mắng người khác, người biết không... gương mặt của người nhìn không xinh đẹp mấy nhưng đã vào tay ta thì ta sẽ tạo nó thành một tác phẩm nghệ thuật, người có muốn không?” Bạch Tử Linh nhếch môi, nàng giờ tay khẽ vén lọn tóc, động tác vô cùng tự nhiên khiến người khác không thể tin được hành động vừa rồi của nàng.

Trừng phạt nàng ta như vậy còn nhẹ, nàng ta không chỉ bắt nạt Thanh Nhi, si nhục nẫu thân Lạc Tuyết, hơn nữa trước kia nàng ta vẫn hay gây khó dễ cho nàng! Bất qua chưa phải lúc để giết nàng ta, hiện tại nàng không có chút địa vị gì, nếu thật sự giết nàng ta thì hãn Viên Minh Hân sẽ không bỏ qua cho nàng, với thực lực của nàng hiện tại không thể chống lại nàng ta được. Nàng cần chút thời gian xây dựng thế lực cho chính mình, đến lúc đó không cần phải kiêng kỵ bất kì kẻ nào!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Xuất phủ

Phi Vân Các.

“Người nói ba ngày nay Bạch Tử Linh chưa từng bước chân ra khỏi phòng?” Trong căn phòng hoa lệ, một nữ tử thân lục y ngồi tựa vào ghế, tay cầm một đóa hoa hải đường còn đọng vài giọt sương sớm.

“Vâng, người trong phủ đều nói phế vật kia tỉnh lại nhưng chưa từng bước ra khỏi phòng!” Bên cạnh nữ tử, một nha hoàn cung kính mở miệng đáp.

“Chẳng phải trước kia bất kể có bệnh hay không nàng ta cũng sẽ đi gặp Đỗ Thanh Triệt ư? Sao bây giờ lại không đi?” Ngắm nhìn đóa hải đường trong tay, nữ tử lạnh lùng mở miệng.

“Chuyện này... nô tì cũng không biết...” Nha hoàn có chút sợ hãi đáp, bởi vì đi theo Nhị tiểu thư từ nhỏ nên đối với tính tình của Nhị tiểu thư nàng rất hiểu biết, đừng nhìn bộ dạng tiểu thư như vô tâm với mọi thứ nhưng thật ra bất kì chuyện xảy ra trong phủ, Nhị tiểu thư luôn là người đầu tiên phát hiện.

“Không sao, dù sao nàng ta sống hay chết không liên quan đến ta! Người nói xem, hôm nay Cung Thế tử có đến Hội Họa Viên không?” Nữ tử nhanh chóng chuyển đề tài, đối với nàng mà nói Bạch Tử Linh chỉ là đề tài khi nàng buồn chán mà thôi.

Nữ tử đứng là Thừa tướng Nhị tiểu thư - Bạch Phi Thúy, mặc dù không phải tài nữ như muối muối nhưng Bạch Phi Thúy cũng là một mỹ nhân nổi tiếng của Thành Thiên quốc.

Bạch Phi Thúy cười nhạt, dung nhan như hoa như ngọc lại tăng thêm vài phần kiều diễm, người nàng muốn gặp hiện tại chính là Cung Thế tử - Cung Lãnh Vân, trưởng tử của Cung vương gia. Gia tộc Cung gia nhiều đời có công với Thành Thiên nên được Tiên hoàng phong vương, hơn nữa Hiền phi được sủng ái trong cung còn là trưởng nữ của Cung lão vương gia, Cung Thế tử hiện tại đang là phụ tá đắc lực của Thành Thiên đế.

Nam nhân như Cung Thế tử hiếm mà có nữ tử nào không động lòng, nàng chỉ gặp hắn một lần nhưng ngày nhớ đêm mong, thân là nữ tử nàng không thể bạo gan mà ngỏ ý với hắn, chỉ có thể âm thầm quan sát hắn từ xa. Đáng tiếc thân nữ có ý, Tương vương vô tình, hắn không thích tiếp xúc với nữ nhân nhưng Bạch Phi Thúy cũng không phải loại người dễ dàng từ bỏ thứ mình thích. Nàng biết hắn thích thi họa, nàng liền cố gắng luyện tập, hắn thích chơi cờ, nàng cũng không ngại cực khổ mà học hỏi. Tuy hắn không để ý tới nàng nhưng trong lòng nàng luôn có một niềm tin trước sau như một chính là có thể xoay chuyển được hắn.

Bạch Phi Thúy thừa nhận nàng có chút ngu ngốc giống với Bạch Tử Linh nhưng hoàn cảnh của nàng và nàng ta không giống nhau. Nàng ta thích Đỗ Thanh Triệt, nhưng Đỗ Thanh Triệt lại thích Bạch Phi Nhược nên nàng ta mới có kết cục như vậy, còn nàng thì không, mặc dù nàng thích Cung Thế tử nhưng hắn chưa bao giờ để ý nữ nhân, trong đó có cả nàng nhưng nàng vẫn giữ vững niềm tin có thể có một ngày hắn sẽ hiểu thấu tâm ý nàng dành cho hắn!

“Nô tì nhận được tin, giờ Mùi hôm nay Thế tử sẽ đến Hội Họa Viên tham gia!”

Bạch Phi Thúy khẽ nhíu mày, Hội Họa Viên mỗi tháng chỉ tổ chức một lần, đó là nơi dành cho các công tử tiểu thư yêu thi họa mới được vào, nàng khó khăn lắm mới có thể là hội viên nơi đó, người bên trong nếu không phải có thân phận không tầm thường thì cũng là nhân vật xuất chúng, khó mà đắc tội.

Hội Họa Viên mỗi lần tổ chức đều mở ra một cuộc thi đối thơ và vẽ tranh, chỉ cần là hội viên đều có quyền tham gia, người chiến thắng sẽ nhận được phần thưởng vô cùng quý giá, tất nhiên bảo vật luôn không dễ dàng lấy đi.

Hiện tại đã là giờ Tý, chỉ còn vài canh giờ nữa là đến giờ Mùi, nếu không chuẩn bị nhanh thì sao có thể đến kịp?

“Lập tức chuẩn bị.”

~~~~~

“Tiểu thư...” Thanh Nhi khẽ lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề.

Nàng liếc mắt nhìn những người xung quanh, chỉ thấy trong ánh mắt bọn họ lúc này chứa toàn là kinh ngạc, nghi ngờ, còn có sự khiếp sợ khó có thể nói rõ. Có lẽ chính bản thân họ cũng không thể tin được, một nữ tử nhu nhược yêu đuối, ngày thường ai cũng có thể bắt nạt thì hiện tại lại như thay đổi thành một người khác, không những khí thế mạnh mẽ mà còn tùy tiện ra tay đánh người?

Ngay cả chính nàng cũng không thể chấp nhận sự thật trước mắt, lúc này bị Ngọc Anh bắt giữ nàng chỉ nghĩ rằng sẽ cùng nàng ta tranh cãi một trận, sau đó cùng lắm sẽ bị đánh hay bỏ đói vài ngày, nhưng như vậy cũng tốt, nàng chịu ủy khuất cũng không muốn liên lụy tiểu thư. Chỉ là không ngờ, khi tiểu thư xuất hiện, mọi thứ liền đảo lộn hết cả lên, Ngọc Anh vốn đang chiếm ưu thế hiện tại lại bị tiểu thư dạy cho một bài học đến nỗi không dám mở miệng, bộ dạng lão hồ khi này hiện tại đã hóa thành thỏ con.

Bạch Tử Linh nâng mắt, ánh mắt của nàng khiến Thanh Nhi cũng phải rùng mình, đồng tử co rút lại, cảm giác như rơi vào hầm băng ngàn năm, lạnh thấu xương.

Tiểu thư là đang giận nàng? Giận nàng vì đã trộm thức ăn? Chẳng lẽ tiểu thư cũng không tin nàng ư?!

Trong đầu Thanh Nhi không ngừng xuất những câu hỏi xung quanh vấn đề này, từ trước đến nay cho dù có chuyện gì xảy ra tiểu thư cũng chưa từng nhìn nàng với ánh mắt như vậy, âm trầm, lạnh lẽo... còn mang thêm một chút sát khí!

Người này...

Thật sự là tiểu thư sao?!

“Tiểu thư...” Thanh Nhi sai rồi, người đừng giận Thanh Nhi có được không?

Chưa đợi Thanh Nhi kịp nói gì, Bạch Tử Linh đã giành trước một bước: “Chuyện hôm nay, các người tốt nhất nên nhớ cho kỹ, nếu như ta biết được Thanh Nhi còn bị bắt nạt lần nữa...”

“Rắc rắc...”

Những người xung quanh kinh hoàng nhìn chằm chằm chiếc ghế vừa gãy, chiếc ghế này vốn dĩ là đặt để cho Ngọc Anh ngồi, không biết từ lúc nào mà chân Bạch Tử Linh đã đặt lên ghế, một giây trước ghế gỗ vẫn còn nguyên vẹn nhưng hiện tại lại bị gãy, chân ghế mất khiến chiếc ghế không trụ được mà ngã xuống.

Này...?

Phớt lờ ánh mắt kinh hoàng của những người xung quanh, Bạch Tử Linh quay người kéo tay Thanh Nhi rời đi.

Trên đường hướng ra cửa phủ không thấy một bóng người, hẳn là chuyện vừa rồi đã thu hút không ít sự tò mò của mọi người, cho nên bọn họ hiện tại đều tập trung ở nơi đó.

“Tiểu thư...” Giọng nói Thanh Nhi có chút ngập ngừng, đối với tiểu thư như thế, Thanh Nhi cảm thấy thật xa lạ nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy đó là điều hiển nhiên, hiện tại ngay cả bản thân nàng cũng không biết nên nói gì.

“Ta không trách muội, ta biết muội vì ta nên bị như vậy. Ta tin tưởng muội!”

Thanh Nhi là vì bảo vệ nàng mới bị người khác khi dễ, điều này Bạch Tử Linh biết rất rõ, với thân thể này, nàng cũng không mong điều tốt đẹp hơn, chỉ cần có Thanh Nhi bên cạnh là đủ rồi.

Là một đặc công, một trong những kiêng kỵ chính là tin tưởng vào người khác, hơn nữa còn tin tưởng người khác vô điều kiện, biết rõ điều này nhưng nàng lại lựa chọn tin Thanh Nhi, không phải là vì nguyên chủ, mà còn là vì bản thân nàng, một khi đã nhận định, nàng tuyệt đối sẽ bảo vệ Thanh Nhi!

“Tiểu thư, là Thanh Nhi không thể chăm sóc người, không phải lỗi của người đầu tiểu thư...”

“Ta hiểu!”

Quan tâm có rất nhiều loại, không phải chỉ nói và hành động là được, đôi khi nhẫn nhịn cùng tin tưởng cũng là một loại quan tâm.

Thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể so sánh với hai từ này, nháy mắt một cảm giác ấm áp liền lan tỏa trong lòng Thanh Nhi.

“Tiểu thư... người không giận thật sao?”

“Không.” Tại sao nàng lại giận được chứ?!

Mặc dù không biết cuộc sống trước kia của nguyên chủ như thế nào nhưng hiện tại nàng rất rõ ràng, là một tiểu thư thất sủng, không có phụ mẫu bảo vệ, lại bị nha hoàn bắt nạt không dám làm gì. Cuộc sống như vậy thật sự khiến không ít người cảm thấy tuyệt vọng.

Nàng làm sao có tư cách giận Thanh Nhi đây? Nàng thân là tiểu thư lại không thể bảo vệ được nha hoàn của chính mình, hơn nữa còn để Thanh Nhi vì nàng mà quên đi bản thân, là một chủ tử nàng không có tư cách trách Thanh Nhi, là tỷ muội với Thanh Nhi nàng lại càng không có tư cách đó!

“Tiểu thư...”

“Thanh Nhi, ta có tiền sao?” Im lặng một lúc, Bạch Tử Linh rốt cuộc cũng lên tiếng.

Mấy ngày nay chỉ ở trong viện của chính mình khiến nàng muốn thử xem bên ngoài thế nào. Dù sao đây cũng là cổ đại, một chuyến du hành vượt thời gian như vậy, tại sao lại không đi xem thử cổ đại như thế nào chứ?

Nhưng chính là... lần đầu tiên đến cổ đại thứ quan trọng nhất là tiền! Nếu không có tiền thì sau này nàng làm sao sống đây?! Hơn nữa còn nhiều bí mật về nguyên chủ mà nàng không biết, với lại nàng đối với những người trong phủ, đặc biệt là Đại phu nhân lại có phần đề phòng.

“Sao đột nhiên người lại hỏi chuyện này?”

Thanh Nhi đi phía sau lộ vẻ ngáp ngừng, bộ dạng có chút quẫn bách.

Bạch Tử Linh quay người lại nhìn Thanh Nhi, dường như nhìn thấu ý nghĩ của Thanh Nhi.

“Ta hiện tại cần tiền!”

“Cái này...” Thanh Nhi cắn môi, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Không còn?!” Tuy là hỏi nhưng ngữ khí lại khẳng định.

Nàng vốn nghĩ thân thế này tuy thất sủng nhưng dù thế nào vẫn là Thừa tướng Tam tiểu thư, thức ăn cùng y phục thì không nói, nhưng chẳng lẽ bổng lộc hàng tháng đều không có ư?!

Chỉ sợ không phải như vậy đi?!

“Vâng...”

“Tại sao?”

“Bởi vì... khi Thu Nguyệt nói tung tích của Đỗ thiếu gia cho tiểu thư biết, tiểu thư liền... có vài lượng bạc liền đưa cho nàng ta. Vài món trang sức của phu nhân cũng bị... cũng bị nàng ta lấy đi!” Giọng nói của Thanh Nhi thấp dần, sau đó biến mất vào không khí.

“Sao lúc đó muội không ngăn cản?”

Thanh Nhi ừm khuất cực kỳ: “Thanh Nhi có, nhưng là... tiểu thư không cho phép Thanh Nhi làm vậy...”

Bạch Tử Linh trầm ngâm, nàng không ngờ mọi chuyện lại như thế, trong trí nhớ hình như thật sự có chuyện như vậy.

Nói như vậy, là lỗi của nàng?!

Được rồi, không sao, có tài đi đâu cũng không sợ chết đói.

Bạch Tử Linh rất nhanh liền lấy lại tinh thần, những thứ của nguyên chủ, hiện tại là thuộc về nàng, nàng sẽ lấy lại tất cả, đồ của Bạch Tử Linh nàng, cho dù là chân trời góc bể, nàng cũng sẽ lấy trở về!

“Thế... muội có tiền không?” Mặc dù mượn tiền Thanh Nhi là một việc rất mất mặt nhưng tình huống này... nàng không thể làm khác được!

“Vâng, nhưng không nhiều lắm...”

Mặc dù cuộc sống tại Thừa tướng phủ không tốt lắm nhưng dù sao nàng vẫn mang thân phận nha hoàn, Thừa tướng phủ có quy củ, chỉ cần là người trong phủ thì hàng tháng vẫn trả lương, dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ nàng sống qua ngày.

“Có bao nhiêu cứ lấy ra hết!”

Nhìn bộ dạng của tiểu thư khiến Thanh Nhi không khỏi liên tưởng đến cường đạo, lấy tiền của người khác mà mặt không biểu hiện cảm xúc gì.

“Tiểu thư...” Bị Bạch Tử Linh nhìn như vậy, Thanh Nhi không còn cách nào khác đành lấy túi tiền đưa cho nàng.

“Đây là bao nhiêu?” Nàng không biết về tiền của cổ đại, nhìn túi tiền cũng không biết có thể làm được gì.

“Hai... hai mươi lượng bạc...” Lăng lặng nhìn túi tiền rơi vào tay Bạch Tử Linh, vẻ mặt Thanh Nhi như sắp khóc đến nơi.

Hai mươi lượng bạc? Cũng không tệ: “Hai mươi lượng bạc có thể là gì?”

“Có lẽ... đủ một gia đình bình thường sống một, hai năm...” Thanh Nhi không xác định trả lời.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu cơ?” Thanh Nhi kinh ngạc, chẳng lẽ tiểu thư muốn xuất phủ?

“Tất nhiên là xuất phủ rồi!”

Không phải chứ!!!

Tiểu thư là muốn đi đâu, chẳng lẽ muốn tìm Đỗ thiếu gia?! Như vậy không được đâu?

“Tiểu thư...” Nàng vội đuổi theo bóng lưng phía xa, mặc kệ thế nào thì nàng cũng không để tiểu thư như ba ngày trước!

Chợ phố cổ đại vô cùng náo nhiệt, trên đường tràn ngập những người qua kẻ lại, gian hàng bày bán khắp nơi, phong phú vô cùng.

Sau khi ra khỏi Hữu Thừa Tướng phủ, Bạch Tử Linh vui vẻ nhìn dáng dấp xung quanh, dù sao đây là lần đầu tiên nàng đến cổ đại, không phải trên tivi mà thật sự ở ngoài đời, điều này khiến nàng không khỏi có chút bất ngờ.

Cổ đại so với hiện đại cũng náo nhiệt không kém!

Bạch Tử Linh không phát hiện mình trở thành tiêu điểm của mọi người, vẫn háo hức nhìn xung quanh, bộ dạng như tiểu muội mới lên thành thị, nhìn có chút quê mùa.

Thanh Nhi đi phía sau không dời mắt nhìn Bạch Tử Linh, bóng lưng tiểu thư thật đẹp, nhìn thật mộng lung, nếu khoác lên bạch y Vân Sa vào, khẳng định so với Tử tiểu thư còn xinh đẹp hơn vạn phần, thậm chí Hạ gia tiểu thư Hạ Doanh Nhi cũng không thể so với tiểu thư nàng!

Thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, tóc búi đơn giản, trên tóc có cài một chiếc trâm bằng gỗ, mái tóc đen dài lay động trong gió, mặc dù gương mặt xấu xí nhưng lại khiến cho người khác phải ngoáy đầu nhìn lại, trên người nàng mang khí chất xuất trần tao nhã, nhưng lạnh nhạt xa cách, trong mắt long lanh đầy ý cười.

Người qua đường đều liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh, mọi người đều cảm thấy phế vật hôm nay đột nhiên trở nên xinh đẹp kì lạ.

Nghe đồn sau khi tỉnh lại nàng liền thay đổi, không đi tìm Đỗ thiếu gia nữa mà suốt ngày nhốt mình trong viện phủ, vậy mà hôm nay lại dám bước ra khỏi phủ.

Bạch Tử Linh nhìn xung quanh đã phát chán, nàng kéo tay Thanh Nhi hỏi: “Thanh Nhi muội có biết sông bạc nào lớn nhất không?”

Thanh Nhi hầu hạ Bạch Tử Linh mười mấy năm, tại sao trước kia sao nàng lại không phát hiện tiểu thư xinh đẹp như thế, nếu hiện tại gặp lại, chỉ sợ Đỗ thiếu gia sẽ không nhận ra tiểu thư, đến lúc đó nếu Đỗ thiếu gia nhìn thấy hẳn là hẳn sẽ hối hận khi chọn Tử tiểu thư!

...

Uy...? Nàng đang nghĩ gì vậy? Tiểu thư của nàng không thể làm đường lối bước như trước kia được! Nhưng nếu tiểu thư vẫn còn tình cảm với Đỗ thiếu gia thì phải làm sao đây? Chuyện này khó nghĩ quá đi...

“Thanh Nhi?”

Thanh Nhi đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, không hề nghe Bạch Tử Linh đang gọi.

Bạch Tử Linh thở dài, nhìn vẻ mặt của Thanh Nhi, không biết hồn phách của nha đầu này lại bay về phương nào.

“Thanh Nhi!”

“Tiểu... tiểu thư?” Thanh Nhi giật mình choàng tỉnh.

“Ồ đây sông bạc nào lớn nhất?”

Thanh Nhi khó hiểu: “Tiểu thư, người hỏi sông bạc làm gì?”

“Ngu ngốc! Tất nhiên là để đến đó rồi!”

Thanh Nhi có chút xấu hổ, ngượng ngùng hỏi: “Vậy tiểu thư, người đi sông bạc làm gì nha?” Nơi đó không phải là nơi dành cho tiểu thư khuê các, mặc dù tiểu thư không được sủng nhưng dù gì tiểu thư cũng mang họ Bạch, thân là thiên kim Thừa tướng, sao có thể đến những nơi như thế?!

“Tất nhiên là để làm giàu!” Bạch Tử Linh nhủ mày, cở nhân không phải muốn làm giàu đều đến sông bạc sao?

“Tiểu thư, sông bạc lớn nhất Yến Kinh là Vân Thiên phường, nghe nói Vân Thiên phường là một trong những sản nghiệp của Đỗ gia. Vân Thiên phường ngày nào cũng làm ăn phát tài... lại nghe nói ở đó có rất nhiều cao thủ đồ thuật, chưa có người nào thắng đi ra...” Thanh Nhi cảm thấy kì lạ nhưng vẫn mở miệng trả lời, bộ dạng thao thao bất tuyệt, tựa như nàng rất hiểu biết mà nói mãi không ngừng.

Bạch Tử Linh nhủ mày lên tiếng cắt ngang lời Thanh Nhi: “Chẳng phải muối suốt ngày không ra ngoài ư? Sao lại biết nhiều như vậy?”

Vân Thiên phường? Sản nghiệp Đỗ gia? Xem ra Đỗ gia kinh doanh không tệ, như vậy sao có thể không thành Đệ nhất phú thương cơ chứ!

“Tiểu thư, người cũng biết, bát quái là bản tính trời sinh của nữ nhân! Tuy Thanh Nhi không thường xuyên xuất phủ nhưng thông tin mà mọi người cần biết ở Thành Thiên quốc Thanh Nhi đều biết nha!” Thanh Nhi có chút ngượng ngừng mở miệng.

Bạch Tử Linh: “...” Thế sao nàng không biết?

“Thanh Nhi, dẫn ta đến Vân Thiên phường.” Vân Thiên phường là sản nghiệp của Đỗ gia, nàng sẽ khiến cho họ phải trả giá, dù sao kẻ gián tiếp khiến nguyên chủ bị thương cũng là Đỗ Thanh Triệt, chẳng lẽ hẳn không cần có trách nhiệm trong chuyện này?

“A? Tiểu thư người muốn...” Thanh Nhi ngớ ra, không phải tiểu thư muốn đến đó thật chứ?

“Nhưng trước khi đến đó chúng ta cần đến một nơi trước đã.”

“A?” Thanh Nhi ngu ngơ bị chủ tử nhà nàng kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phí bồi thường

Bên trong căn phòng chữ Thiên trên lầu hai của Phong Nguyệt Lâu.

Nam tử một thân lam y, gương mặt hấn cực kì tuấn tú, bộ dáng phong lưu phóng khoáng, ánh mắt lười biếng chăm chú nhìn đôi chủ tử Bạch Tử Linh, khóe miệng hấn khẽ cong lên.

“Gia Luật, nàng thật thú vị, đệ có cảm thấy vậy không?!”

Đối diện với hấn là một hắc y thiếu niên, nhìn hấn không lớn, khoảng mười bốn tuổi, gương mặt còn tuấn mỹ hơn cả lam y nam tử, nhưng bộ dạng không yêu nghiệt như lam y nam tử, trên người hấn mang một vẻ đẹp trầm lặng, lạnh lùng mà sâu sắc.

Nghe ngũ ca của mình nói vậy Thương Gia Luật chỉ nhìn chăm chú bóng dáng của Bạch Tử Linh, yên lặng không nói.

Hấn không thích nói chuyện, từ nhỏ đến lớn, số lần hấn mở miệng không nhiều, nếu người nào không hiểu rõ hấn thì còn tưởng rằng hấn bị câm. Ngay cả đối với phụ hoàng của mình hấn cũng không ngoại lệ, người duy nhất mà hấn thân cận chính là người sinh hạ hấn, bởi vì nàng là nữ nhân tốt nhất, là người mà hấn kính trọng nhất.

Khi hấn còn nhỏ, bệnh nặng một thời gian, phụ hoàng thường xuyên bận việc nên chỉ có mẫu phi bên cạnh hấn, nàng dịu dàng chăm sóc, ôn tồn mà từ tốn, từ nhỏ đến lớn nếu hấn làm sai việc gì, mẫu phi cũng chỉ la mắng hấn vài câu, sau đó liền dịu dàng giải thích cho hấn hiểu, không giống như Thục phi, ngũ ca của hấn làm sai liền bị phạt nặng, chỉ là hấn biết Thục phi làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho ngũ ca.

Quan hệ giữa mẫu phi và Thục phi rất tốt, hai người họ lớn lên cùng nhau, tình cảm như tỷ muội, mẫu phi vì an nguy quốc gia nên mới tiến cung, còn Thục phi lại là vì mẫu phi. Hai người tình cảm rất tốt, mặc dù sống trong hoàng cung, trưởng thành dưới âm mưu tranh đấu chốn hậu cung nhưng Thương Gia Luật tựa hồ không hề bị ảnh hưởng bởi điều đó, đối với vị huynh đệ mang một nửa huyết thống này, hấn cũng không mang tâm lí tranh giành.

Ngũ ca hấn nhìn tưởng như phong lưu phóng khoáng nhưng thực tế không phải như vậy, mỗi con người lớn lên trong hoàng tộc đều có một chiếc mặt nạ của riêng mình. Càng thích thể hiện thì sẽ rước họa vào thân - câu nói này hấn vô cùng sâu sắc hiểu rõ.

Trong phòng lúc này xuất hiện thêm một hắc y nhân, hấn đối với hai người đều cung kính quý gối nhưng giọng điệu của hấn rõ ràng là hướng về lam y nam tử.

“Nhị vị hoàng tử, Thục phi nương nương cùng Nhu phi nương nương đang tìm kiếm hai vị. Khi biết được hai vị ra khỏi cung, Thục phi nương nương rất tức giận, bảo trong một canh giờ hai vị không trở về... nương nương liền đi gặp Thái hậu...”

“Không nghĩ mẫu phi cư nhiên phát hiện nhanh như vậy... Gia Luật, chúng ta trở về thôi!”

Tâm tình hẳn hôm nay rất tốt, không nghĩ đến ra ngoài cung liền được diện kiến phế vật trong lời đồn, tuy tính tình không giống nhưng gương mặt đó, quả thật là nàg, lần này xem như thu hoạch không tệ!

Thương Gia Luật trầm mặt không nói, chỉ xoay người biến mất khiến lam y nam tử phải thờ dài.

Tiểu tử này vẫn như vậy, không muốn nói chuyện với bất kì ai ngoài Nhu phi, thậm chí đối với muội muội thân sinh hẳn cũng không quan tâm, dường như trong mắt hẳn chỉ có Nhu phi mới là quan trọng nhất, bất quá là người chứng kiến tuổi thơ của hẳn, lam y nam tử cũng hiểu rõ nguyên nhân sâu xa bên trong.

~~~~~

Bạch Tử Linh tùy tiện tìm đến một tiệm quần áo nhỏ ở góc khuất bên đường, vừa bước vào đã thấy gương mặt tươi cười đón khách của một vị đại nương. Đại nương vốn vui vẻ vì rốt cuộc đã có khách, nhưng khi biết người đến là ai liền xụ mặt, gương mặt tươi cười nháy mắt trở nên cực kì khó coi.

Bạch Tử Linh không quan tâm đến đại nương, nàg bước vào tiệm tự nhiên lựa chọn y phục.

“Tiểu thư, người định mua y phục sao?” Thanh Nhi bên cạnh vốn đang không biết tiểu thư đưa nàg đi đâu, hoá ra là mua y phục.

“Vậy muội nói xem, ta phải mặc những bộ quần áo này ra đường ư?” Nhìn lại y phục trên người bản thân, sắc mặt Bạch Tử Linh có chút khó coi, từ y chất liệu vốn thô sơ, trải qua vài lần giặt giũ đã nhạt màu, thậm chí có chút rách nát.

“Chuyện này...” Thanh Nhi có chút xấu hổ, thật ra hằng năm Đại phu nhân đều cho người đưa đến mấy cuộn vải để may áo cho tiểu thư, nhưng số vải đó lại không được đưa đến Linh Viên, không cần nghĩ cũng biết là do bọn nha hoàn cất xén, thế nhưng nàg lại không thể làm gì, chỉ có thể lấy y phục cũ sửa lại để mặc. Chuyện này nàg tuy không có nói qua với tiểu thư, thái độ của tiểu thư khi đó cũng không quan tâm nhưng nàg nghĩ hẳn là tiểu thư đã biết, ít nhiều vẫn biết.

“Đây chẳng phải phế vật sao? Hôm nay ngươi không đeo theo Đỗ thiếu gia mà lại đến đây làm phiền bà lão này?!” Đại nương liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh từ trên xuống dưới, không khác ngày thường bao nhiêu nhưng trong lòng nàg lại cảm thấy kì lạ.

Thanh Nhi bên cạnh im lặng cúi đầu, đây không phải lần đầu tiên nàg ra ngoài cùng tiểu thư, cũng không phải lần đầu tiên nàg bị sỉ nhục như vậy. Trước kia, khi đi theo tiểu thư đến Đỗ gia, đám người đó cũng không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác mà buông lời sỉ nhục.

“Chúng ta tới mua quần áo, chẳng lẽ ngươi không hoan nghênh?” Bạch Tử Linh lạnh lẽo nhìn đại nương, ánh mắt nàg khiến đại nương kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy sống lưng hơi lạnh, dường như phế vật hôm nay không giống mọi ngày. Tuy vẫn là bộ đồ rách rưới đó, gương mặt xấu xí khiến người khác chán ghét nhưng ánh mắt và giọng điệu đó... là nàg nhìn lầm sao?!

Đại nương sống gần nửa đời người, không biết trải qua bao nhiêu chuyện, hiển nhiên nhận thấy sự khác thường của Bạch Tử Linh.

“Nương... ta đã về!”

Đang muốn mở miệng nhỏ nhẹ thì một hồng y nữ tử chạy lao vào, nàg chạy đến bên người đại nương nũng nịu.

“A? Đây không phải phế vật Bạch Tử Linh ba ngày trước vừa mới nhảy hồ ư? Hôm nay không đeo bám Đỗ thiếu gia mà rảnh rỗi đến tiệm nhà ta mua y phục cơ à?” Phát hiện chủ tớ Bạch Tử Linh đứng bên cạnh, hồng y nữ tử liền châm chọc mở miệng.

Khắp Thành Thiên quốc không ai không biết đến Bạch Tử Linh, chỉ cần nhìn đến dung mạo của nàg liền không muốn nhìn lại lần thứ hai, nhu nhược yếu đuối khiến nam nhân khinh thường, nữ nhân chán ghét.

Bạch Tử Linh khẽ nheo mắt, lạnh nhạt nói: “Thanh Nhi, dạo này thời tiết nóng lên à?!”

Bị nhắc đến tên, Thanh Nhi giật mình nhìn tiểu thư nàg, bộ dạng có chút ngốc nghếch, ngập ngừng mở miệng: “Tiểu thư, hiện tại Thành Thiên quốc đang là vào thu...” Thành Thiên không có bốn mùa rõ rệt như Phụng Tề nhưng chuyển biến của thời tiết nàg vẫn có thể cảm nhận được, sắc trời vừa mới bước qua con ôi bức của mùa hạ, tuy vẫn còn có chút nóng nhưng làn gió mùa thu đang đến, khí trời chuyển biến không quá rõ rệt nhưng cũng xem như mát mẻ.

Hồng y nữ tử bên cạnh nghe vậy liền cười to: “Ha ha, phế vật đúng là phế vật, ngay cả thời tiết đã vào thu mà cũng không biết!”

“Vậy tại sao nơi này lại nhiều ruồi muỗi như vậy?!”

Loại nữ nhân ngu ngốc như hồng y nữ tử, nàg cũng không muốn lãng phí thời gian với nàg ta, bất quá nếu nàg ta không biết tốt xấu mà cứ muốn trêu chọc nàg thì đừng trách nàg ra tay độc ác.

Tiếng cười bỗng im bật, sắc mặt hồng y nữ tử lập tức trở nên khó coi, thời tiết vào thu vốn mát mẻ, ruồi muỗi gì đó vốn không thể xuất hiện, mà Bạch Tử Linh nói như vậy, rõ ràng là đang nằng chừ nàg. Tức thời nàg tức giận trừng mắt nhìn Bạch Tử Linh, bộ dạng hận không thể giết chết Bạch Tử Linh.

“Ngươi hôm nay đúng là lạnh mồm lạnh miệng, dám ta nói là ruồi muỗi! Ngươi muốn chết!”

Đại nương vốn nghĩ chỉ cần bán y phục xong liền đuổi Bạch Tử Linh đi nhưng không ngờ nữ nhi nhà mình lại về đúng lúc này, thậm chí còn mở miệng chàm chọc nàng! Tính tình nữ nhi thế nào, sao nàng lại không rõ, nếu là ngày thường nàng cũng làm như không thấy nhưng hôm nay Bạch Tử Linh cho nàng cảm giác có chút kì lạ, chưa biết rõ mọi chuyện nên đại nương cũng không dám hành động lỗ mãng.

“Sắc Sắc a, người đang làm cái gì!”

“Nương, sao người lại ngăn cản ta?”

“Sắc Sắc a, người đến dù thế nào thì cũng là khách hàng, sao người có thể cư xử như vậy?!”

Vương Sắc Sắc là nữ nhi của tiệm y phục này, xuất thân thương gia, tuy gia nghiệp không lớn nhưng là nữ nhi duy nhất, từ nhỏ cũng được nuông chiều nên hình thành tính tình kiêu ngạo.

Vốn nàng là bằng hữu của Lê Nguyệt Thiên Phuong, thật ra cũng không tính là bằng hữu, chỉ là nàng đối với gia thế Lê gia hâm mộ, lợi dụng quan hệ kết giao với Lê Nguyệt Thiên Phuong, đối với tính sử của Bạch Tử Linh, nàng phi thường rõ ràng. Ngày đại thọ tại Đỗ gia, nàng đi theo Lê Nguyệt Thiên Phuong đến, Bạch Tử Linh không chỉ xấu xí mà còn ngu ngốc không biết xấu hổ, suốt ngày đeo bám Đỗ thiếu gia, còn dùng cái chết ra uy hiếp hắn!

“Hừ, chúng ta không cần khách hàng như nàng!”

“Này...”

Bạch Tử Linh đứng một bên không nói, chỉ nhếch môi cười lạnh, Vương Sắc Sắc nhìn thấy liền tức giận, không quan tâm đến đại nương ngăn cản, liền bước qua kéo tay Bạch Tử Linh.

“Tiệm của ta không bán y phục cho hạng phế vật như người, lập tức rút khỏi đây!”

Nàng ghét nhất là cảm giác bị người khác chạm vào!

Không phải nàng bị bệnh sạch sẽ, chỉ đơn giản là nàng không thích người khác chạm vào!

Từ nhỏ cuộc sống của Bạch Tử Linh ngoài trừ máu cũng chỉ là máu, nàng bị bỏ đói, bị nhốt vào rừng sâu, vì sinh tồn của bản thân phải trả giá bằng mạng người khác, thời gian đó Bạch Tử Linh chỉ nghĩ thấy được mùi tanh của máu, cuộc sống như vậy khiến nàng cảm thấy cô độc, lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Thân thể Bạch Tử Linh thập phần miễn cảm, đối với sự tiếp xúc của người khác, nàng cực kì phản cảm, đừng nói Vương Sắc Sắc, ngay cả Thanh Nhi, nàng cũng còn chưa cho phép chạm vào người nàng.

Bạch Tử Linh giật tay ra khỏi cánh tay của Vương Sắc Sắc, lạnh lùng nhìn nàng ta, cầm lấy cánh tay nàng ta, bóp mạnh.

“Người làm gì... a!!!”

Bất ngờ trước sự phản kháng của Bạch Tử Linh, Vương Sắc Sắc bị con đau từ cánh tay làm giật mình.

“Câm miệng, ta nói cho người biết, ta hiện tại muốn mua y phục, không có tâm tình đùa với người! Nếu không... tay người đã sớm mất rồi!”

Vương Sắc Sắc bị lời nói của nàng hù dọa, sau khi được giải thoát liền chạy ra phía sau lưng đại nương, cắn môi không nói.

Vương đại nương thấy nữ nhi nhà mình bị dạy dỗ lại không dám nói gì, nàng đoán không sai, Bạch Tử Linh hôm nay đã không còn như xưa, không phải người dễ dàng bị bắt nạt, may mắn là nữ nhi nhà mình không có việc gì.

Ở bên cạnh thấy tiểu thư nhà mình không những không sao còn khiến người khác bị thương, Thanh Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng của Vương Sắc Sắc khiến Thanh Nhi không khỏi liên tưởng đến Ngọc Anh vừa bị tiểu thư giáo huấn.

Một con người, có thể thay đổi nhanh chóng đến vậy ư? Nhất thời Thanh Nhi lâm vào trầm tư, ánh mắt không rõ tư vị.

“Bạch tiểu thư... Sắc Sắc không cố ý chọc giận người, mong người đừng chấp nhất với con bé...” Vương đại nương lập tức thay đổi thái độ, tuy nói tính tình Vương Sắc Sắc không tốt nhưng dù sao đó cũng là nữ nhi của nàng, soa có thể bỏ mặc? Hiện tại chỉ có thể mềm mỏng mở miệng, hướng Bạch Tử Linh nịnh nọt, đồng thời chuyển sự chú ý của nàng ta đi, nữ nhi của nàng mới có thể giữ được tính mạng.

Nhìn thấu suy nghĩ của Vương đại nương, Bạch Tử Linh cũng không muốn tiếp tục dây dưa, đối với thái độ nhiệt tình của nàng ta nàng chỉ nhìn mà không nói.

“Bạch tiểu thư, không biết có kiểu nào hợp ý người hay không...” Nàng cười gượng, so với khóc còn khó coi hơn, trong lòng chỉ mong Bạch Tử Linh nhanh chóng rời đi.

“Có bộ nào đơn giản một chút không?” Liếc mắt nhìn một lượt y phục lộng lẫy, Bạch Tử Linh nhướng mày, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Đơn giản?

Vương đại nương lập tức vào trong lấy vài bộ y phục đơn giản, cửa tiệm nhìn tuy nhỏ nhưng y phục chất liệu không tồi, thiết kế đơn giản, đường may tinh tế, từng hoa văn trên váy như được vẽ, mềm mại nhưng không kém phần sinh động.

Vương Sắc Sắc im lặng, một bên cầm giận nhìn hành động của Bạch Từ Linh, cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến nàng càng thêm oán giận, nhưng lại không thể làm gì.

Nữ nhân này liệu có phải bởi vì nhảy hồ, đập đầu vào đá nên tính tình mới thay đổi như thế không?!

“Ta lấy bộ này... và bộ thanh y kia!” Nhận lấy y phục từ tay Vương đại nương, Bạch Từ Linh giao cho Thanh Nhi một bộ thanh y, về phần nàng thì đi vào bên trong thay đồ.

Thanh Nhi kinh ngạc, nhìn bộ y phục trên tay lại nhìn bóng lưng tiểu thư, trong lòng không rõ cảm xúc.

“Bạch tiểu thư thật biết chọn...”

“Bao nhiêu tiền?”

Đại nương nghe nhắc đến tiền liền tươi cười ra mặt, nàng mở miệng nói: “Không đắt, hai mươi lượng bạc!” Dù sao nàng mở tiệm làm ăn, người đến bất kể là ai chỉ cần có tiền thì đối với nàng đều là khách hàng.

Còn chưa đợi Bạch Từ Linh trả lời, Thanh Nhi vừa thay đồ xong bước ra, trùng hợp lại nghe giả tiền liền không khỏi kinh ngạc: “Cái gì?”

Hai mươi lượng bạc? Số bạc này không phải nhỏ, cho dù năm năm nữa làm nha hoàn cho Thừa tướng phủ, Thanh Nhi cũng không dám tin rằng bản thân sẽ có được số bạc đó.

“Hai mươi lượng bạc? Đại nương, người có tính nhầm không?” Bạch Từ Linh không nhanh không chậm mở miệng.

“Này...” Đại nương lộ vẻ khó xử, hai bộ y phục này quả thật xứng hai mươi lượng bạc, thậm chí còn đáng tiền hơn, nhưng nhìn sắc mặt của Bạch Từ Linh, dường như nàng đang chê đắt? Tuy nàng ta là tiểu thư Thừa tướng nhưng nhìn cách ăn mặc của nàng ta chỉ sợ so với nữ nhi nàng còn không bằng, dù sao cũng chỉ là con của thiếp thất, hưởng hồ cuộc sống của Bạch Từ Linh thế nào, khắp Thành Thiên Quốc không ai không biết, so với nha hoàn còn muốn thua kém.

“Ha ha, xác thực là bà lão này tính nhầm, là mười lượng bạc a tiểu thư!”

Giảm một lần liền mười lượng bạc, tiểu thư đúng là biết làm ăn, Thanh Nhi không biết là có nên làm sao, nếu là bình thường nàng nhất định sẽ cười to, nhưng hiện tại đối với nàng mà nói, mười lượng bạc quả thật quá đắt.

“Mười lượng bạc? Đại nương, bà xác định chứ?”

Bạch Từ Linh tựa tiểu phiểu nhìn Vương đại nương, đại nương bộ dạng ngập ngừng, chẳng lẽ muốn nàng hạ giá tiếp?!

“Bạch Từ Linh người đừng có quá đáng!” Nhìn Bạch Từ Linh không ngừng ép giá, Vương Sắc Sắc rút cuộc cũng mở miệng.

“Nhìn xem, chất liệu quá kém, đường may quá tệ, kiểu dáng quá xấu, nói tóm lại... không đáng một đồng!”

“Bạch Từ Linh!” Vương Sắc Sắc tức giận gầm lên, dường như đã quên mất đau đớn nơi cánh tay.

Thanh Nhi bên cạnh co rút khóe miệng, thật ra thì hai bộ y phục này... cũng đâu có tệ như tiểu thư nói?

Liếc mắt nhìn Vương Sắc Sắc, trong đầu Bạch Từ Linh liền xuất hiện một ý nghĩ, vì vậy nàng không nhanh không chậm mở miệng: “Huống hồ lúc này nàng làm đau tay ta, hay là lấy hai bộ y phục này làm phí bồi thường đi?”

Cái... cái gì?!!!

Lời vừa nói ra mọi người đều không tránh khỏi kinh ngạc, Vương đại nương cùng Vương Sắc Sắc hai mặt nhìn nhau, rõ ràng nàng ta làm nữ nhi nàng bị thương bây giờ lại đòi trắng thay đen, còn bắt nàng phải bồi thường!

“Bạch Từ Linh, người...”

“Chẳng lẽ ta nói không đúng ư? Rõ ràng lúc này người nắm tay ta, trên tay ta bây giờ vẫn còn lần đỏ đây này!”

“Người...” Vương Sắc Sắc tức giận nói không nên lời, chuyện này thật quá vô lý, nếu để người khác biết được nàng lại bị Bạch Từ Linh chèn ép, Vương Sắc Sắc nàng còn mặt mũi đâu để nhìn mặt người khác.

Thanh Nhi bên cạnh sớm đã kinh ngạc không nói lên lời, nàng biết tiểu thư có nhiều chiêu trò nhưng vô si đến mức độ này, Thanh Nhi là lần đầu tiên thấy được.

“Bạch tiểu thư nói đúng, hai bộ y phục này, xem như là ‘bồi thường thiệt hại’ cho tiểu thư!” Vương đại nương nghiêng rặng, đặc biệt nhấn mạnh từ ‘bồi thường thiệt hại’, là nàng hôm nay xui xẻo, mới gặp hạng người như Bạch Tử Linh!

Bạch Tử Linh nhếch môi dù sao nàng cũng mới đến cổ đại, tiêu tiền tất nhiên là phải tiết kiệm, Thanh Nhi chỉ có hai mươi lượng bạc, nếu mua y phục hết thì nàng làm sao có thể làm giàu? Huống hồ, những thứ này đều là do bọn họ nợ nguyên chủ, đừng tưởng nàng không biết Vương Sắc Sắc là ai, trong trí nhớ của nàng, nàng ta là kẻ bám đuôi Lê Nguyệt Thiên Phương, nguyên chủ bị bắt nạt, nàng ta tất nhiên không tránh khỏi liên quan.

Phí bồi thường này, không đắt chút nào!

Bắt đầu từ hôm nay, từng thứ từng thứ, Bạch Tử Linh nàng phải đòi lại từng thứ mà tất cả bọn họ nợ nàng, dù là trong Hữu Thừa tướng phủ hay là người bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vân Thiên Phường

“Tiểu thư, người thực sự muốn đến Vân Thiên Phường ư?”

Thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, một thân tử y xinh đẹp, gương mặt như ả như hiện dưới chiếc khăn che mặt cùng màu, gió thổi khiến khăn che phát phoi khiến người ta không khỏi liên tưởng đến gương mặt dưới khăn che, trên người lại mang khí chất tao nhã, nhưng lạnh nhạt xa cách khiến người khác không dám đến gần.

Người nào đi ngang cũng ngược nhìn Bạch Tử Linh, có người còn muốn đến gần làm quen nhưng vừa bước lại gần, lại bị Bạch Tử Linh xoay người đi nơi khác, người đó thấy vậy liền xấu hổ bỏ đi.

Sau khi rời khỏi tiệm y phục, Bạch Tử Linh liền bảo Thanh Nhi dẫn đường đến Vân Thiên Phường. Trên đường đi, Thanh Nhi không ngừng truy cứu vấn đề này, khiến nàng có chút đau đầu.

“Ta nói đùa với muội bao giờ?” Để xem, sau khi thắng được tiền của Đỗ gia, nàng hẳn nên làm kinh doanh, mở sòng bạc cũng được, tiệm y phục cũng được, chỉ cần có thể làm giàu, bất kì nghề gì Bạch Tử Linh đều không ngại!

“Nhưng là...” Dù sao người vẫn là tiểu thư khuê các, đến một nơi như vậy... không ổn.

Tất nhiên những lời phía sau Thanh Nhi cũng không ngu ngốc đến nỗi mở miệng, tiểu thư tuy là thiên kim Thừa tướng nhưng lại không được đãi ngộ như những tiểu thư khuê các khác, đối với đám người trong phủ, tiểu thư chỉ là một người mang đến sỉ nhục cho Bạch gia, vốn dĩ không nên tồn tại. Nhưng đối với nàng, sự tồn tại của tiểu thư là tất yếu, nàng sinh ra vốn là vì tiểu thư!

Nàng sinh ra... là vì tiểu thư?!

Thanh Nhi đột nhiên bị ý nghĩ của mình dọa sợ, phu nhân có ơn với nàng thế nên tiểu thư đối với nàng thật sự quan trọng nhưng là... làm sao nàng có thể sinh ra vì tiểu thư?!

“Thanh Nhi, có phải muội không muốn ta đến đó không?”

Bạch Tử Linh khẽ dừng bước, nàng quay người lại nhìn Thanh Nhi, ánh mắt nàng khiến Thanh Nhi bối rối cúi đầu.

Trên đường đi Thanh Nhi không ngừng nói, mục đích là ngăn cản nàng đến Vân Thiên Phường!

Nàng biết Thanh Nhi đang lo sợ điều gì nhưng những chuyện trước kia đã là quá khứ, mà quá khứ thì chính là không thể thay đổi, huống hồ nàng sớm đã không phải chính mình, làm sao có thể bị quá khứ ảnh hưởng?!

“Tiểu thư...” Thanh Nhi cắn môi, cũng không có phủ nhận lời nói của Bạch Tử Linh, một phần là do nàng e ngại thân phận tiểu thư, phần còn lại, tất nhiên là liên quan đến Đỗ thiếu gia, mặc dù biết nguyên nhân tiểu thư đến nơi đó không phải là vì Đỗ thiếu gia nhưng... nàng sợ rằng nếu tiểu thư gặp lại Đỗ thiếu gia tiểu thư sẽ giống như trước kia, mù quáng theo đuổi Đỗ thiếu gia, rồi lại tổn thương chính mình, nàng không muốn nhìn thấy tiểu thư như vậy.

“Thanh Nhi, muội thích ta hiện tại hay trước kia hơn?”

Thanh Nhi cho nàng cảm giác thân thuộc, điều này khiến nàng cảm thấy kì lạ, dù sao từ nhỏ đến lớn nàng sớm đã quen cuộc sống cô độc một mình, hiện tại trong thế giới của nàng lại xuất hiện thêm một người khác, có chút... cũng không mấy bài xích?

Thanh Nhi không ngờ tiểu thư lại hỏi như vậy, im lặng một lúc mới nói: “Tiểu thư, mặc kệ là tiểu thư trước kia hay hiện tại đều rất tốt. Chỉ là Thanh Nhi thật sự thích tiểu thư hiện tại, bởi vì người hiện tại không vì Đỗ thiếu gia mà làm tổn thương chính mình...” Tiểu thư nàng đã bị tổn thương nhiều rồi, hiện

tại nàng chỉ muốn tiểu thư có một cuộc sống an ổn, như lời phu nhân nói, tránh xa những âm mưu chốn hậu viện.

Bạch Tử Linh ngẩn ra, nàng không nghĩ Thanh Nhi lại trả lời như vậy.

Thích nàng hiện tại chỉ vì nàng không vì Đỗ Thanh Triệt mà làm tổn thương bản thân ư?!

Trong lòng có một cảm giác ảm áp không nói nên lời, thân là đặc công, Bạch Tử Linh chưa bao giờ thể hiện cảm xúc thật của mình, nàng luôn trang bị cho mình một chiếc mặt nạ bởi vì nàng không dám tin một ai. Nhưng sau khi xuyên qua, nhận thức của nàng dường như đã thay đổi, mặc dù vẫn đeo mặt nạ như trước nhưng nàng không thể lừa dối bản thân là nàng thật sự tin tưởng Thanh Nhi.

Có lẽ vì Thanh Nhi là người đầu tiên nàng gặp khi xuyên qua, là người đầu tiên tốt với nàng khi ở Hữu Thừa tướng phủ, cũng là người duy nhất quan tâm đến nàng!

“Muội yên tâm, ta đã nói sẽ không quan tâm hần thi chính là không quan tâm. Muội không cần suy nghĩ nhiều như vậy.”

“Tiểu thư...”

“Thanh Nhi, muội có biết vì sao ta đến Vân Thiên Phường không?”

“Bởi vì... tiểu thư cần tiền?”

“Vậy muội có biết tại sao ta cần tiền không?” Kiếm tiền chỉ là một trong số các lý do nàng muốn đến đó, còn mục đích thật sự chính là...

“Tại sao ư?”

Thanh Nhi ngập ngừng nhìn nàng, tại sao tiểu thư lại cần tiền, nàng dường như chưa từng hỏi tiểu thư? Tại sao tiểu thư lại muốn kiếm tiền?!

Cuộc sống tại Thừa tướng phủ mặc dù không phải tốt lắm nhưng tiểu thư trước kia cũng không có để ý nhiều lắm, không nhất thiết phải ra ngoài kiếm tiền.

“Trước kia là lỗi của ta, bị người khác bắt nạt lại không dám phản kháng, lại còn liên lụy đến muội nhưng hiện tại đã khác, ta không còn như xưa nữa, ta sẽ không chịu đựng nữa. Ta cần tiền bởi vì khi chúng ta có tiền thì chúng ta có thể làm bất cứ thứ mình muốn! Chúng ta sẽ có một cuộc sống tốt hơn, muội hiểu không?”

Đúng vậy, bất luận là thời đại nào thì tiền vẫn là thứ quan trọng nhất. Có tiền thì sẽ có tất cả! Có những người luôn tỏ ra là thanh cao, không phải tiền có thể mua được tất cả, nhưng chỉ cần có tiền, dù không phải tất cả nhưng con người lại làm tất cả vì tiền, điều này cho thấy giá trị của đồng tiền không hề thấp.

Nàng không phải loại người ham tiền, cũng không phải hạng người vì tiền mà bán rẻ người khác! Tiền nàng kiếm từ trước đến nay đều là tự bản thân mình làm nên, chưa bao giờ mượn của người khác, tất nhiên Thanh Nhi là ngoại lệ.

Thanh Nhi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Nàng hiểu, tiểu thư muốn kiếm tiền là vì muốn cuộc sống của bọn họ tốt hơn, nhưng càng nghĩ Thanh Nhi càng thấy bản thân mình đáng trách, lẽ ra nàng là người phải chăm sóc tiểu thư chứ không phải để tiểu thư kiếm tiền nuôi nàng. Phu nhân giao phó tiểu thư cho nàng là muốn nàng chăm sóc, bảo vệ tiểu thư chứ không phải để tiểu thư chăm sóc, bảo vệ nàng!

Bạch Tử Linh thở dài, nha đầu này thật ngốc, bất quá không sao, ngọc chưa mài mới là ngọc quý, sau này có nhiều thời gian nàng sẽ dạy dỗ Thanh Nhi.

Bạch Tử Linh nhìn ba chữ như rồng bay phượng múa “Vân Thiên Phường” nét chữ cứng cáp, lại vô cùng ngạo nghễ.

Thanh Nhi thấy tiểu thư nhìn chằm chằm ba chữ Vân Thiên phường thì như nhớ đến gì đó, không khỏi mở miệng: “Tiểu thư, ba chữ này là do Đệ nhất mưu sĩ cũng chính là Dạ Quốc sư của Thành Thiên quốc chúng ta tự tay viết lên, nghe nói có giá trị liên thành.”

Danh hiệu Đệ nhất này ở Thành Thiên quốc đúng là nhiều như mây, theo như lời Thanh Nhi, khi một quốc gia thắng trong Tứ quốc đại tái bốn năm một lần, họ sẽ có quyền sở hữu danh hiệu Đệ nhất trong một nhiệm kỳ, tức bốn năm, đồng thời sẽ có thể yêu cầu một trong ba quốc gia thực hiện một việc, tất nhiên là không liên quan đến vận mệnh quốc gia. Yêu cầu mà bốn năm trước Thành Thiên quốc đưa ra là muốn tạm dừng chiến sự với Phượng Tề quốc, Phượng Tề nữ đế cũng đã đồng ý, hai bên kí một hiệp ước đình chiến, hiệp ước có hiệu lực bốn năm, mà hiện tại, bốn năm cũng sắp trôi qua, Tứ quốc đại tái lại lần nữa trở lại.

Bạch Tử Linh vén rèm bước vào, sòng bạc gồm ba tầng, bên trong không khí hỗn loạn, tiếng hô rung trời, mọi người không ngừng la hét, chật đến không có đường đi.

Dòng người đi lại lộn xộn, đủ mọi hạng người, thanh âm la hét ồn ào, tiếng xúc xắc không dứt bên tai, ầm ầm như một cái chợ.

Thanh Nhi e ngại đi phía sau Bạch Tử Linh, nàng tuy có một thân võ công nhưng dù sao vẫn là một nữ tử chưa bước đến tuổi cập kê, hơn nữa trước kia lại ít ra ngoài, tất nhiên chưa từng thấy nhiều loại người như vậy nên không tránh khỏi sợ hãi, nàng vội vàng kéo tay áo Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh đang đi thì dừng lại, nhìn xuống bàn tay run rẩy đang kéo áo nàng, chung sống một thời gian nàng cũng biết rõ tính cách của Thanh Nhi, nhìn như một nha đầu yếu đuối nhưng thật ra lại rất kiên cường, bất quá nàng vẫn chỉ là một nha đầu chưa hiểu sự đời.

Thanh Nhi ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn Bạch Tử Linh, trong lòng không khỏi ảm áp, bàn tay càng nắm chặt tay Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh kéo Thanh Nhi đến đứng trước một cái bàn, bên cạnh mọi người không ngừng chen lấn, một đại hán còi trần đưa tay lắc xúc xắc.

“Àm” một tiếng, đập cái chén lên mặt bàn, cao giọng reo: “Mua tài, mua xiu.”

Mọi người đều đem bạc vút ở ô “Tài Xiu” trên mặt bàn. Trong chớp mắt trên bàn đã đầy tiền cược, vàng, bạc... rực rỡ muôn màu.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ vút ba mươi lượng bạc vào ô “Xiu”, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một từ y nữ tử mang khăn che mặt, toàn thân toát ra khí chất xuất trần nhưng lại lạnh nhạt, ở giữa một đám dân cờ bạc vô cùng nổi bật, như tiên nữ từ trong tranh bước ra, nhiều người liếc nhìn nàng với vẻ khinh thường.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi sững sờ nhìn hành động của nàng, đó là hai mươi lượng bạc đấy, tiểu thư thật sự muốn đặt hết ư?!

Bạch Tử Linh không để ý đến xung quanh, khẽ mở miệng: “Mở!”

Đại hán giật mình phản ứng lại, hô to một tiếng: “Mở!”

Ba một sáu, xiu.

Bốn phía nhất thời ồ lên, người thua thì chửi bậy còn kẻ thắng thì hoan hô liên tục.

“Tiểu thư... chúng ta, chúng ta thắng rồi!” Thanh Nhi vui mừng lắc tay Bạch Tử Linh, bộ dạng đáng yêu thu hút ánh mắt của những người xung quanh.

Bạch Tử Linh chỉ nhếch môi không nói, đây... chỉ là bắt đầu!

Đại hán lại tung chén lên, vơ xúc xắc vào trong đó, rồi nhanh chóng lắc rồi đập xuống bàn, quát: “Mua tài mua xiu.”

Bạch Tử Linh đem tất cả bạc đặt vào ô “Tài”.

Lần này Thanh Nhi không lên tiếng ngăn cản, nàng tin tưởng tiểu thư, tin tưởng tiểu thư nhất định sẽ thắng.

Mở chén, một năm sáu, tài.

Đại hán liếc nhìn nàng một cái, lại bắt đầu.

Qua nửa canh giờ, lúc này dân cờ bạc vây quanh Bạch Tử Linh ngày càng nhiều, tất cả đều mở to mắt nín thở nhìn.

“Àm!” Đại hán lại hung hăng đập chén lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mua tài mua xiu!”

Bạch Tử Linh vẻ mặt lạnh nhạt đem đồng bạc như núi trước người đổ lên “Xiu”, trong giây lát mọi người thở ra một hơi, đều đem tiền đặt cược đặt vào “Xiu”.

Đại hán tay hơi run run, tiểu tử tông này đã thắng mấy vạn lượng, lại thắng tiếp... chính mình cũng sẽ không cần tiếp tục nữa, trực tiếp cuốn gói chạy lấy người là được rồi.

Hắn run rẩy mở chén, hai hai ba, xiu.

Đồng thời, tiếng hoan hô không ngừng, mọi người nhìn Bạch Tử Linh như thần thánh, trong mắt đều là sùng bái, ngay cả Thanh Nhi cũng không thể tin được nhìn tiểu thư nàng, chuyện này... đúng là ngoài dự đoán.

Mọi hành động của Bạch Tử Linh đều không thoát khỏi ánh mắt của hai nam tử trên lầu hai.

Trong căn phòng trên lầu hai, hoàng y nam tử cầm quạt phe phẩy, trên mặt đầy ý cười châm chọc nhìn thanh y nam tử đối diện nói: “Nữ tử này thật là, thắng nửa canh giờ mà còn muốn thắng tiếp, thật không sợ đắc tội với Đỗ gia ư?”

“Nàng rất quen?”

Thanh y nam tử mơ hồ mở miệng, hắn khẳng định bản thân đã từng gặp qua nàng nhưng nếu gặp phải một nữ tử như nàng hắn chắc chắn sẽ không quên. Vấn đề là tại sao nữ tử này lại cho hắn cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ như thế?

Hoàng y nam tử một bên nghe vậy liền cười cợt: “Thật không nghĩ tới Đỗ thiếu gia ngoài Bạch Tử tiểu thư Bạch Phi Nhục mà cũng có nữ tử khác lọt vào mắt xanh của người sao?”

Thanh y nam tử không ai khác chính là Đỗ gia Đại thiếu gia Đỗ Thanh Triệt - người mà Bạch Tử Linh luôn ngày nhớ đêm mong!

Đỗ Thanh Triệt im lặng, không phản bác lại lời của hoàng y nam tử.

Hắn thích Bạch Phi Nhục, đó là sự thật! Trong tất cả những nữ tử tại Thành Thiên Quốc này, ngoại trừ nàng thì không ai có thể thích hợp hơn.

Luận gia thế, nàng là Thừa tướng tiểu thư được sủng ái nhất, địa vị như vậy cũng khiến nhiều người e ngại, đồng thời cũng giúp củng cố thế lực cho nhà mẹ đẻ Mai phi. Luận dung mạo nàng không phải xinh đẹp nhất nhưng lại cũng là một mỹ nữ có một không hai, nàng mang vẻ nhu nhược yếu đuối khiến bất kì nam nhân nào cũng muốn bảo vệ. Luận tài hoa, nàng lại là Đệ nhất tài nữ, bốn năm trước nhờ có một khúc đàn danh chấn tứ phương của nàng mà Thành Thiên quốc mới có thể lật ngược tình thế trong Tứ quốc đại tái, mà khi đó nàng chỉ mới có mười tuổi! Công lao của nàng cũng được mọi người ghi nhận, ngoài nàng ra không ai có thể xứng với hắn hơn được.

Vì vậy hắn lựa chọn Bạch Phi Nhục. Một phần là vì nàng là người thích hợp nhất, phần còn lại tất nhiên là khiến gia gia không cần ép buộc hắn nhanh chóng thành thân.

Trên này Đỗ Thanh Triệt đang suy nghĩ thì bên dưới Bạch Từ Linh liên tục thắng lớn! Hai mươi lượng bạc nàng "mượn" của Thanh Nhi bây giờ đã thành bốn vạn lượng! Bạch Từ Linh trong lòng mãn nguyện không thôi, cuối cùng nàng cũng đã có tiền, cảm giác có tiền thật hạnh phúc.

Thanh Nhi trong lòng không ngừng sùng bái Bạch Từ Linh, lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhiều bạc như vậy, thật sự kinh ngạc không nói nên lời.

Bạch Từ Linh gom tất cả số bạc của mình lại, đổi thành ngân phiếu rồi xoay người kéo Thanh Nhi rời đi. Hừ! Bấy nhiêu đó đúng là tiện nghi cho Đỗ gia! Lần sau nàng nhất định sẽ khiến bọn họ thua đến tán gia bại sản!

Đại hán phía sau thở phào, tiểu tử tông đi rồi, nhanh đi bẩm báo cho thiếu gia.

“Tiểu thư, người biết đánh bạc từ khi nào... hơn nữa lại giỏi như vậy?”

Khi tỉnh lại tiểu thư như trở thành một con người khác vậy, tính tình thay đổi, hơn nữa còn có nhiều tài như vậy, nếu không phải vì gương mặt này Thanh Nhi thật sự không tin đây là tiểu thư của nàng.

“Còn rất nhiều chuyện về ta mà muội không biết. Sau này... từ từ mà tìm hiểu cũng không muộn! Đúng rồi Thanh Nhi hiện tại đã là gì?”

“Hắn đã là giờ Ngọ rồi à!” Thanh Nhi nhìn lên bầu trời, ánh nắng chói chang khiến nàng phải nheo mắt, giữa trưa thời tiết không khỏi có chút nóng, hướng hồ đứng trong sông bạc nửa canh giờ, y phục trên người nàng sớm đã bị thấm ướt.

“Vậy muội có đói không?!”

Vừa dứt lời thì tiếng “Rột rột” vang lên.

Thanh Nhi xấu hổ cúi đầu, quả thật nàng rất đói, ừ, sáng đến giờ nàng còn chưa ăn cơm, nghĩ tới đây Thanh Nhi không khỏi ngước mắt lên nhìn tiểu thư, tiểu thư nàng cũng chưa dùng bữa.

“Đi, chúng ta sẽ đi đến tửu lâu nổi tiếng nhất!” Có tiền trong tay, đi đâu cũng không sợ, Bạch Từ Linh nhanh chóng kéo tay Thanh Nhi đi về hướng đông người phía trước.

Tửu lâu nổi tiếng nhất? Phong Nguyệt Lâu sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lãnh Vô Quân

Phong Nguyệt Lâu được mệnh danh là Đệ nhất tửu lâu của Thành Thiên quốc.

Bởi, Phong Nguyệt Lâu không chỉ nổi tiếng với thức ăn ngon mà phục vụ lại vô cùng chu đáo, người của Phong Nguyệt Lâu không cần biết là giàu hay nghèo, địa vị cao hay thấp, chỉ cần đến Phong Nguyệt Lâu mọi người đều được đối xử bình đẳng.

Nghe đồn chủ nhân Phong Nguyệt Lâu là một người kì bí, mỗi tháng chỉ xuất hiện một lần! Bởi vì không ai thấy mặt người đó nên cũng không thể xác định đó là nam hay nữ. Có người thì nói đó là một vị cô nương vô cùng xinh đẹp, lại có người nói đó là một công tử cực kì tuấn tú, phong lưu phóng khoáng. Nhưng bất kể là nam hay nữ thì chủ nhân của Phong Nguyệt Lâu tuyệt đối không phải người tầm thường.

“Đây chính là Phong Nguyệt Lâu ư?” Bạch Từ Linh cẩn thận đánh giá Phong Nguyệt Lâu từ trên xuống dưới.

Tòa nhà hai tầng, kiến trúc cổ, nóc cao lợp ngói, bốn góc kết dây đỏ dài rực rỡ, dòng người xếp hàng dài đến cuối con đường, nhìn vô cùng náo nhiệt.

“Vâng.”

Thanh Nhi bên cạnh thầm than, Phong Nguyệt Lâu chính là đông khách như vậy, mặc kệ ngày nào đều như nhau.

“Phong Nguyệt Lâu lúc nào cũng đông khách như vậy ư?”

“Vâng, nhưng mừng một mỗi tháng Phong Nguyệt Lâu ra thực đơn mới... họ xếp hàng hẳn là đến mua thức ăn ạ!”

“Thức ăn của Phong Nguyệt Lâu ngon lắm sao?”

“Thanh Nhi cũng không biết.” Trong phủ nàng cũng thường xuyên nghe các nha hoàn bàn về thức ăn của Phong Nguyệt Lâu, nghe đồn không chỉ ngon mà hương vị thật giống như không có thật, đó là mỹ vị có một không hai trên đời.

Xem ra mở tủ lâu cũng không tệ, có thể kiếm được rất nhiều tiền, Bạch Tử Linh trong lòng thầm tính toán.

“Đi, chúng ta đi vào.”

Vừa bước vào đã bị cảnh vật bên trong làm cho choáng ngợp.

Bên trong được trang trí vô cùng đơn giản nhưng lại mang một vẻ đẹp nói không nên lời, thanh nhã mà không kém phần cao quý. Mỗi bàn đều có rất nhiều người, thậm chí có những người phải đứng, nhưng gương mặt không hề tỏ ra khó chịu mà còn có vẻ rất hào hứng vì bản thân có thể ăn thức ăn tại Phong Nguyệt Lâu này. Người của Phong Nguyệt Lâu cũng bận rộn không kém, chạy đông chạy tây phục vụ khách.

Đang quan sát xung quanh thì tiểu nhị đến bên cạnh nàng, cười cười nói: “Vị tiểu thư này, thành thật xin lỗi, Phong Nguyệt Lâu của chúng tôi hôm nay đã hết chỗ. Hôm khác người lại đến...”

“Hết rồi?”

Mặc dù biết trước là hết chỗ nhưng Bạch Tử Linh vẫn có chút ngỡ ngàng, được rồi, nàng thừa nhận bản thân chưa bao giờ đến một nơi như thế này, rõ ràng là hết chỗ nhưng tại sao bọn họ bên ngoài vẫn không ngừng xếp hàng? Hơn nữa bên trong vẫn có người đứng đợi bàn ăn, mặc dù mặc trang phục lộng lẫy trên người nhưng vẻ mặt bọn họ vẫn bình tĩnh, thập phần kiên nhẫn mà chờ đợi người khác dùng bữa xong để nhường chỗ.

“Ta mặc kệ! Người lập tức sắp xếp một căn phòng cho bốn tiểu thư! Bốn tiểu thư có tiền!!!” Lời nói chanh chua khiến mọi người trong tủ lâu không khỏi quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy một thiếu nữ thân hoàng y, gương mặt xinh đẹp lộng lẫy, trên người nàng đeo rất nhiều trang sức quý giá, trên tay còn cầm một bao tiền lớn, bộ dạng khiến người khác không khỏi liên tưởng đến những thiên chi kiều nữ bị chiều hư, mà quả thật là như vậy.

“Này...” Tiểu nhị khó xử, hẳn biết nữ tử này là người có thân phận địa vị không tầm thường, nhưng... quy định chính là quy định, hẳn lại không thể làm trái!

Lúc này một trung niên nam tử bước ra, tiểu nhị cảm thấy như được giải thoát, thở phào nhường chỗ cho trung niên nam tử.

“Vị tiểu thư... Phong Nguyệt Lâu chúng tôi thật sự đã hết phòng riêng rồi, nếu tiểu thư đây không chê, có thể ngồi tại đây ăn cùng với các vị ấy...”

Hoàng y nữ tử sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, nàng tức giận mắng: “Làm càn! Người có biết bốn công... tiểu thư là ai không mà giờ giọng điệu như vậy với ta?! Còn dám bảo ta ngồi chung với đám người tầm thường đó?”

Lời của nàng khiến sắc mặt người xung quanh không khỏi có chút khó coi. Nữ tử này thật khinh người khác quá đáng, thật không biết gia đình nào lại dưỡng ra nữ nhi như vậy, nếu là con của họ, đã bị đánh chết từ lâu!

Những người xung quanh xuất thân cũng không tầm thường, họ đều là con ông cháu cha của một gia đình quý tộc nào đó. Nếu không vì thức ăn của Phong Nguyệt Lâu, bọn họ cũng không cần ở nơi này đợi thức ăn sau đó bị hoàng y nữ tử sỉ nhục!

“Ta nói cho các ngươi biết, được bốn tiểu thư đến đây chính là vinh hạnh của các ngươi. Muốn bao nhiêu tiền cứ nói, bốn tiểu thư không phải không có tiền. Ta muốn một căn phòng trong Phong Nguyệt Lâu, lập tức chuẩn bị cho ta!”

Nàng thật không biết Phong Nguyệt Lâu này có gì mà khiến mẫu phi thích thức ăn ở đây như thế! Nếu không vì muốn xin lỗi mẫu phi nàng cũng không phải lặn lội ra khỏi cung để đến nơi tầm thường như vậy.

“Tiểu thư này, Phong Nguyệt Lâu không phải chỉ cần có tiền là ăn được. Nơi này chúng tôi không hoan nghênh tiểu thư, mời tiểu thư rời đi...”

“Ngươi...”

Hoàng y nữ tử bị chọc tức liền tức giận trừng mắt nhìn chường quầy, nàng chưa bao giờ phải chịu sỉ nhục như vậy! Người khác thấy nàng đều phải cúi đầu thỉnh an, là một cô công chúa được sủng ái Thương Phiên Phiên lần đầu tiên cảm thấy sỉ nhục!!!

Thú vị!

Phong Nguyệt Lâu này thực sự rất thú vị! Cách đối nhân xử thế như vậy thật khiến nàng không khỏi tò mò chủ nhân của Phong Nguyệt Lâu là một người như thế nào?

Bất quá nữ nhân cổ đại đều chanh chua như vậy ư, một ngày hôm nay nàng đã gặp phải ba người như vậy.

Đầu tiên là Ngọc Anh - nha hoàn của Viên Minh Hân, ý vào bản thân có chỗ dựa vững chắc liền bắt nạt người khác. Thứ hai là Vương Sắc Sắc - nữ nhi của Vương đại nương chủ tiệm y phục, cũng là một người kiêu căng phách lối không kém, hiện tại là hoàng y nữ tử này. Nàng thật sự nghi ngờ, nữ nhân cổ đại đều là dạng người ngu ngốc, không dùng đầu óc mà suy nghĩ sao?!

“Ngươi! Dám cười bốn tiểu thư...”

Thương Phiên Phiên vốn đang tức giận, lần đầu tiên nàng phải chịu sỉ nhục lớn như vậy, những người xung quanh đều chế nhạo nàng, hơn nữa nàng ta còn dám ở trước mặt cười cợt nàng!

Nàng sớm đã phát hiện từ y nữ tử mang khăn che mặt này, khí chất trên người nàng ta khiến những người xung quanh bị lưu mờ mắt đi, là người vốn tự cho là trung tâm của thế giới như Thương Phiên Phiên thì đây tuyệt đối là nhục cười, huống hồ nữ nhân vốn rất ích kỷ, họ hiển nhiên ghét những người hơn mình.

Bạch Tử Linh vốn chỉ muốn đứng một bên xem kịch không ngờ lại bị điểm danh.

“Vị tiểu thư này, ta cười là bởi vì ta cảm thấy Phong Nguyệt Lâu thật thú vị, chứ không phải cười tiểu thư đây. Chẳng lẽ, cười cũng phạm tội ư?”

“Ngươi còn dám ngụy biện! Rõ ràng ngươi đang chê cười ta...”

“Ồ? Tiểu thư đây cũng biết bản thân mình làm chuyện khiến người khác chê cười ư? Ta nghĩ tiểu thư đây không biết chứ?”

Bạch Tử Linh lạnh nhạt mở miệng, bộ dạng nhàn nhã khiến Thương Phiên Phiên đối diện tức giận không nói nên lời.

“Ngươi!!!”

“Vị tiểu thư này, thỉnh người đi cho... Phong Nguyệt Lâu chúng tôi không dám đón tiếp người cao cao tại thượng như tiểu thư đây!”

Chương quây không khách khí mở miệng. Hắn là người từng trải tất nhiên hiểu rõ thân phận của vị tiểu thư này không tầm thường. Tuy nhiên, Phong Nguyệt Lâu chỉ đón tiếp những người mà họ cho là xứng đáng, tựa như vị tử y nữ tử mang khăn che mặt này.

“Hừ! Các người giỏi lắm! Cứ cười đi, lần sau ta sẽ khiến cho ngươi cười không được. Phong Nguyệt Lâu này, chuẩn bị đóng cửa đi!”

Nàng nhất định sẽ nói cho phụ hoàng biết nữ nhi của hắn bị bọn dân đen này sỉ nhục thế nào! Nàng sẽ khiến bọn họ bị chu di cửu tộc, khiến Phong Nguyệt Lâu phải đóng cửa, đến lúc đó bọn họ còn dám dùng ánh mắt xem thường nhìn nàng hay không!

Sau khi hoàng y nữ tử rời khỏi mọi người đều xôn xao cả lên, một số người thì tin rằng hoàng y nữ tử sẽ khiến cho Phong Nguyệt Lâu phải đóng cửa, dù thế nào thì nhìn bộ dạng kiêu ngạo của nàng ta cũng là một người có địa vị, một số người thì cười nhạo hành động của nàng ta, nghĩ thầm nàng ta hẳn là ngu xuẩn lắm mới dám đắc tội Phong Nguyệt Lâu! Bất quá dù thế nào thì không khí vẫn trở nên vô cùng nóng nảy.

“Vị cô nương này, lúc này đã làm liên lụy người rồi!”

Gọi hoàng y nữ tử là tiểu thư, nhưng lại gọi nàng là cô nương? Thật là... có ý tứ!

“Không sao. Ta cũng chẳng mất mát gì cả!”

“Vì muốn bồi thường Phong Nguyệt Lâu chúng tôi sẽ phục vụ cô nương đây chu đáo. Nhưng cô nương cũng thấy đấy... hôm nay chúng tôi thật sự đã hết phòng. Ngày sau cô nương ghé lại Phong Nguyệt Lâu nhất định sẽ hoan nghênh...” Nếu vị cô nương này thật sự gây sự như tiểu thư đó, chương quây là hẳn sẽ không khách khí!

Bạch Tử Linh cười nhạt, ý tứ của người ta đã tỏ rõ như vậy, chẳng lẽ muốn nàng giống như hoàng y nữ tử mà gây sự sao?! Nhìn thế nào thì Phong Nguyệt Lâu cũng thật không tầm thường, ngay cả chương quây cũng là lão hồ ly đấy! Bất quá nàng có chút tiếc nuối, dù sao đã tới nơi này, chẳng lẽ không được ăn một bữa ư?!

“Tiểu thư, hay là chúng ta đến chỗ khác nhé. Thanh Nhi biết có một chỗ thức ăn cũng rất ngon, không hề kém nơi này!”

Thanh Nhi không phải là người ngu ngốc, nàng bên cạnh nghe được chương quây nói rất rõ ràng, Phong Nguyệt Lâu sẽ bồi thường cho tiểu thư nhưng không phải hôm nay, chẳng lẽ các nàng còn mặt dày đứng đây sao?

Lúc này, một hắc y nam tử bước vào, từ lâu vốn xôn xao lại đột nhiên rơi vào yên tĩnh. Nam tử dáng người thon dài, anh tuấn tiêu sái, chân mày tựa tranh thủy mặc, chỉ là đôi mắt ánh lên tia vô hồn, con ngươi đen láy trong suốt, sáng như ngọc, lại giống như vực thăm thẳm sâu, mũi cao thẳng, môi mỏng hoàn mỹ khẽ nhếch lên, mang theo sức quyến rũ hấp dẫn.

Trên người hắn mang một vẻ đẹp u buồn, khiến người khác không khỏi muốn đến gần nhưng lại bị hấn lạnh lùng xa cách, trong đôi mắt hắn chỉ có sự lạnh lẽo, dường như đối với mọi thứ xung quanh đều không màng đến.

Ánh mắt loé lên tia kinh diễm! Nam nhân này...

“Lãnh công tử, phòng của người đã được chuẩn bị rồi ạ. Chính là phòng chữ Thiên thứ nhất ở lầu hai!”

Tiểu nhị nở nụ cười nồng nhiệt đón tiếp, nhưng khiến nàng thấy kì quái là hắn bước đến đây thì mọi người đều tránh xa, giống như tiểu nhị đó, mặc dù làm bộ dạng mời, nhưng lại cẩn thận cách hắn ba bước!

Càng nghĩ càng thấy kì quái, nam nhân này... hắn không phải có bệnh chứ?!

“Tiểu thư...”

Thanh Nhi không thấy tiểu thư trả lời liền nghĩ tiểu thư có phải hay không không muốn rời đi, nếu như vậy... Phong Nguyệt Lâu tựa hồ không dễ đắc tội!

“Chúng ta không đi đâu cả, hôm nay bất luận thế nào chúng ta đều sẽ ăn ở đây!” Ánh mắt loé lên tia sáng, khoe miệng nàng không khỏi cong lên.

“Nhưng...”

“Thanh Nhi, muội có biết thế nào gọi là mặt dày vô sỉ không?”

“Sao?!” Thanh Nhi tròn tròn mắt, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, chẳng lẽ tiểu thư muốn...?

Bạch Tử Linh tiến lại gần hắc y nam tử, trong mắt nàng tràn ngập ý cười!

Lãnh Vô Quân vừa bước vào đã nhận thấy tử y nữ tử mang khăn che mặt, bởi vì nàng đứng trong đám người thật sự quá nổi bật, không thấy cũng khó!

Khí chất trên người nàng phiêu dật như tiên, mái tóc được đính lại bằng một cây trâm gỗ, nhìn vô cùng mộc mạc, làn da trắng nhợt nhạt, ánh mắt sâu thẳm như có thể hút bất kì sinh vật nào nhìn vào, khiến người khác không khỏi liên tưởng đến gương mặt dưới khăn che mặt.

Tia kinh ngạc trong chớp mắt rất nhanh đã không còn.

Hắn là người vô tình, bất kể thứ gì cũng không để vào trong mắt. Đối với nữ tử như nàng hắn chỉ là kinh ngạc, so với những người khác... nàng cũng không ngoại lệ!

Vốn không quan tâm đến nàng, không nghĩ đến nàng này lại đến gần hắn, hắn chỉ nhíu mày nhìn bước chân của nàng ngày càng gần, mùi hương nhàn nhạt của một loài hoa len lỏi vào không khí, rơi vào mũi hắn.

“Lãnh công tử, người ta chờ chàng rất lâu a!” Bạch Tử Linh tiến lại gần hắn, thân thiết kéo tay hắn, bộ dạng như tình nhân lâu ngày không gặp.

“Hít!!!”

Hành động của nàng khiến những người xung quanh hít một ngụm khí lạnh.

Không phải Lãnh công tử không thích người khác chạm vào sao? Không phải Lãnh công tử không gần nữ sắc sao?!

Nghe nói trước kia có người sợ ý chạm vào người hắn, người kia liền bị bẻ gãy tay, thủ đoạn đáng sợ của hắn khiến người khác sợ hãi không dám đến gần. Bởi vậy mọi người thấy hắn đều đứng trong phạm vi an toàn, cách hắn ba bước, không dám tiến đến.

Nhưng nữ tử này... không những không giữ khoảng cách với hắn mà còn làm bộ dạng thân thể kéo tay hắn, nhìn thế nào thì cũng thấy hai người này tuyệt đối có quan hệ không tầm thường!

Chẳng lẽ nàng là ý trung nhân của Lãnh công tử đây?!

Hộ vệ bên cạnh cũng bị hành động của Bạch Tử Linh dọa sợ tái mặt, hắn có phải đang nằm mơ hay không, nàng... nàng dám chạm vào người chủ tử!

Thanh Nhi bên kia không còn từ gì có thể miêu tả được cảm giác hiện tại của bản thân.

Mặt dày vô sỉ!

Trong đầu Thanh Nhi không khỏi xuất hiện những lời tiểu thư đã nói.

Ngay cả chính chủ là Lãnh Vô Quân đây cũng vô cùng... sửng sốt!

Nữ tử này... dám kéo tay áo hắn!!!

Hắn chán ghét nhũn mảy, mặc dù nàng không cho hắn cảm giác chán ghét nhưng nàng cũng đã chạm vào cảm kị của hắn, hắn tuyệt đối không tha cho nàng!

Đang muốn đẩy nàng ra thì nàng như biết ý hắn, nhanh chóng ôm chặt cánh tay hắn, hương hoa nhàn nhạt xông vào mũi khiến hắn ngẩn ra, còn chưa kịp phục hồi tinh thần đã bị Bạch Từ Linh dắt mũi.

“Ta nghe nói thức ăn của Phong Nguyệt Lâu rất ngon...” Quay sang nhìn tiểu nhị mỉm cười: “Tiểu nhị, còn không mau dẫn đường!”

Tiểu nhị giật mình, vội vàng dẫn đường, nữ tử này thân thiết với Lãnh công tử như vậy mà hắn lại không đẩy nàng ra, trong lòng thầm nghĩ quan hệ hai người hắn là không tầm thường!

“Thanh Nhi, còn ngây ngốc ra đó?!”

“A?” Thanh Nhi vội vàng đuổi theo tiểu thư nàng.

Để lại bóng lưng khiến nhiều người nghĩ ngợi sâu xa, xem ra... nàng thật sự là ý trung nhân của Lãnh công tử!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kết giao

“Lãnh công tử, vị cô nương này... đã đến phòng chữ Thiên.”

Bước vào phòng, cảm giác đầu tiên chính là thoải mái!

Căn phòng trang trí vô cùng tinh tế, đồ trang trí bằng gỗ tinh xảo, nhìn đẹp mắt vô cùng. Căn phòng gồm có một cái bàn tròn ở giữa, xung quanh đặt sáu bảy cái ghế. Khăn trải bàn màu đỏ, hoa văn trang trí bắt mắt. Ngoài trừ chiếc bàn tròn, trong căn phòng còn có một chiếc giường nhỏ, màn che được buộc hai bên, còn nhiều vật trang trí nhỏ khác, nhưng giá trị tuyệt đối không tầm thường!

Nàng buông tay Lãnh Vô Quân ra, tự nhiên đi đến bên cửa sổ. Làn gió nhẹ của mùa hè thổi vào, khiến tóc nàng bay phấp phới.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy được hết thảy mọi việc bên dưới, dòng người không ngừng qua lại, mọi người vẫn đang tiếp tục xếp hàng, mặt trời càng lên cao, ánh nắng chói chang khiến nàng không khỏi nheo mắt.

“Vây... xin hỏi Lãnh công tử cùng vị cô nương đây... muốn gọi món gì ạ?” Tiểu nhị ngập ngừng mở miệng, bóng lưng của vị cô nương này thật đẹp, thảo nào ngay cả Lãnh công tử không gần nữ sắc cũng bị vị cô nương này thu phục.

“Phong Nguyệt Lâu các ngươi có món gì ngon nhất cứ đem hết ra đây.” Bạch Từ Linh quay người, lười biếng tựa đầu vào cánh cửa, sau lưng nàng là một khung trời rộng lớn, lúc này ánh nắng chiếu vào bên trong khiến cả người nàng như đang tỏa sáng.

Nàng không phải người kén ăn, chỉ cần là thức ăn ngon thì nàng đều tình nguyện thưởng thức.

“Dạ...” Tiểu nhị tựa hồ bị vẻ đẹp của nàng sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn thẳng, trong lòng thầm kinh ngạc nhưng vẫn nghe lời mà đi chuẩn bị, dường như vị cô nương này mới đến kinh thành, nếu không Phong Nguyệt Lâu nổi tiếng như thế, làm sao không biết món ăn nào ngon?!

Tiểu nhị lui ra ngoài, để lại căn phòng cho bốn người mỗi suy nghĩ khác nhau.

Trong phòng yên tĩnh đến lạ thường, không ai mở miệng nói chuyện, bỗng, một giọng nói lạnh lẽo phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Ngươi, là ai...?”

Thanh âm thật dễ nghe!

Bạch Từ Linh không khỏi nhìn hắc y nam tử thêm vài lần, ánh mắt đánh giá của nàng khiến Lãnh Vô Quân chột nhủ mảy.

Nữ nhân này thật to gan! Nàng là người đầu tiên dám nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy bản thân như một bình cổ quý giá, mà nàng lại như một người mua hàng khó chịu, không ngừng đánh giá.

Bạch Từ Linh đến gần hắc y nam tử, hắn lại một mực lùi về phía sau, bộ dạng của hắn khiến nàng cảm thấy buồn cười.

“Ta gọi Bạch Từ Linh!”

Lãnh Vô Quân nhú mày, hần không quen nằng!

“Vậy còn ngươi? Ngươi là ai?” Bạch Tử Linh hứng thú nhìn hần, chỉ cần dựa vào thái độ của người khác đối với hần, nằng liền biết ngay hần có thân phận không tầm thường.

“Lãnh Vô Quân.” Lạnh nhạt phun ra ba chữ, Lãnh Vô Quân bước qua nằng, đến bên bàn ngồi xuống.

Nằng không cho hần cảm giác chán ghét như những người khác, nhưng không có nghĩa là hần thích nằng, đặc biệt là đến gần hần, nghĩ đến chuyện vừa nầy, hần liền tức giận trừng mắt nhìn nằng.

Bạch Tử Linh vô tội bị hần trừng mắt, liền không phục mở miệng: “Ngươi trừng ta như vậy làm gì?”

“Ngươi... lợi dụng ta!”

Lãnh Vô Quân không phải đám người không có đầu óc dưới kia, hành động của nằng vừa nầy hần đã biết hần bị nữ nhân này lợi dụng, mà khiến hần tức giận chính là lý do nằng lợi dụng hần... chỉ vì một bữa cơm.

Bạch Tử Linh nghe vậy liền gật đầu, thành thực đáp: “Đúng vậy!”

Nằng quả thật là lợi dụng hần!

Phong Nguyệt Lâu nổi tiếng như vậy, nằng đã tốn thời gian đến đây, chẳng lẽ lại vì không có chỗ mà bỏ về? Bạch Tử Linh không phải người dễ bỏ cuộc, thứ gì không dễ dàng có nằng lại càng muốn có được, trùng hợp lúc đó hần lại xuất hiện, để cho nằng lợi dụng. Bất quá hần phải có giá trị Bạch Tử Linh nằng mới có thể lợi dụng, nếu không nằng cũng đâu chọn hần, lẽ ra hần phải vui mừng vì bản thân ít ra còn có giá trị, không giống một số người, sinh ra vốn dĩ không có giá trị.

Lời vừa nói ra, không khí trong phòng đột nhiên thay đổi hần, nhiệt độ trong phòng giảm đến mức thấp nhất, đến Thanh Nhi bên cạnh còn nhịn không được run rẩy.

Nghe cuộc đối thoại vừa hai người, Thanh Nhi cảm thấy bản thân sắp không thể bình tĩnh được nữa, đặc biệt là khi biết được thân phận của hắc y nam tử.

Lãnh Vô Quân!

Lãnh gia công tử? Yên Kinh Đế nhất công tử!!!

Ở Yên Kinh, không ai không biết danh tiếng của vị Lãnh công tử này.

Thân phận vô cùng tôn quý, là nhi tử duy nhất của Vĩnh An Trường công chúa cùng Khương Định Hầu gia!

Hai người họ tình cảm rất tốt, Khương Định Hầu đã thề đời này chỉ có một thê tử là Vĩnh An Trường công chúa, chuyện tình của hai người khiến dân chúng ngưỡng mộ không thôi. Sau đó họ có một nhi tử, gọi Lãnh Vô Quân!

Lãnh công tử từ nhỏ đã không thích đến gần người khác, ngay cả Khương Định Hầu cùng Vĩnh An Trường công chúa cũng không ngoại lệ, Lãnh công tử tuy tuổi còn nhỏ đã sớm bộc lộ tài năng thiên bẩm, được Thành Thiên đế vô cùng coi trọng, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Thân phận cao quý, dung mạo hơn người, văn võ song toàn, đúng là mỹ nam hiếm gặp!

Thanh Nhi cảm thấy như được mở rộng tầm mắt, nằng không ngờ bản thân lại có cơ hội gặp gỡ với Lãnh công tử tại đây, bất quá theo nằng thấy, dường như Lãnh công tử thật sự không giống như lời đồn mây.

Hộ vệ bên cạnh Lãnh Vô Quân cũng cảm thấy kì quái, hần theo chủ tử từ nhỏ, hần rất hiểu rõ chủ tử, chủ tử tuyệt đối không thích người khác đến gần, càng đừng nói là gần nữ sắc nhưng dường như đối với vị tiểu thư này... công tử nhà hần không phản đối nằng đến gần?!

“Ngươi đừng nóng giận, chẳng phải chúng ta đã phối hợp rất tốt sao?!” Nhìn đến ánh mắt như muốn thêu đốt người khác của Lãnh Vô Quân, dù không muốn để ý cũng không được, chỉ có thể dùng giọng điệu mềm mỏng nói chuyện.

Lãnh Vô Quân nheo mắt, không để ý đến nằng, ánh mắt hần rơi vào cảnh vật bên ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, chim thú tự do bay lượn, khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Nằng tiến về phía chiếc ghế bên cạnh hần ngồi xuống, nhìn bộ dạng của hần, có chút khó hiểu: “Này này, ngươi đường đường là nam nhân, không phải là đang giận dữ đó chứ?”

Lãnh Vô Quân nhú mày, giận dữ? Đó là gì? Hần không biết, hơn nữa hần cũng không giận dữ, chỉ là hần không thích, chẳng ai thích cảm giác bị người khác lợi dụng cả.

“Ta phát hiện ngươi thực thích nhú mày!” Bạch Tử Linh đưa tay chạm vào giữa chân mày hần, nhẹ vuốt.

Sư phụ nàng từng nói, con người thường có nhiều áp lực họ sẽ sinh ra một thói quen nhỏ, đó là nhúu mày!

“Nhúu mày không tốt đâu...”

Nàng không thích nhìn người khác nhúu mày, bởi vì nhúu mày là đang thể hiện cảm xúc của bản thân, mặc kệ vô tình hay cố ý, đối với đặc công như nàng thì đó chính là nguy hiểm đến tính mạng!

Không nên để lộ cảm xúc của bản thân trước mặt người khác, cho dù có thì đó cũng chỉ là giả vờ, mà nguy trang, là một mặt nạ khác trong vô số mặt nạ... đó là những gì nàng được dạy!

Bạch Tử Linh từ trước đến nay đều luôn yêu bản thân mình, nàng thà để người khác bị thương cũng không muốn để họ làm hại đến nàng.

Mà nam nhân này... hẳn dường như chính là một người vô tâm, nhìn vào đôi mắt hắn nàng chỉ thấy trong đó là sự cô đơn trống trải, hẳn cho nàng cảm giác giống bản thân lúc nhỏ, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác... quen thuộc.

Lãnh Vô Quân ngẩn ra, cảm giác mềm mại ở giữa chân mày khiến hắn bối rối, nữ nhân này, ánh mắt nàng... rốt cuộc?

Thanh Nhi cùng Lãnh Nhất bên cạnh sớm đã bị cảnh tượng trước mắt dọa đến đứng hình!

Rốt cuộc bọn họ đã thấy gì vậy a? Hai người họ lần đầu gặp mặt sao lại có thể hành động thân mật như vậy?

“Cốc cốc!”

Cánh cửa mở ra, tiểu nhị trên tay cầm khay thức ăn bất động nhìn hành động của hai người trong phòng.

Trời ạ! Hắn rốt cuộc nhìn thấy gì a?

Trong phòng, từ y nữ tử thân mật vuốt chân mày cho hắc y nam tử, mà hắc y nam tử lại chỉ dụi dằm nhìn nàng?!

Bạch Tử Linh vội rút tay lại, trong lòng không ngừng mắng chửi bản thân. Sao nàng lại để bản thân mất cảnh giác như vậy, mặt nạ của nàng trong phút chốc liền biến mất. Nhìn không được liếc mắt nhìn Lãnh Vô Quân, nam nhân này, hẳn thì triển mị thuật với nàng, nếu không sao nàng làm sao có thể sinh ra cảm thấy quen thuộc với hắn, với nàng hẳn chỉ là một người xa lạ, không hơn không kém!

“Đây... Lãnh công tử, thức ăn đến...”

Tiểu nhị bị ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Vô Quân làm phục hồi tinh thần, vội vàng dọn thức ăn lên, trong lòng không ngừng độc thoại, hắn vừa rồi không thấy gì cả, không thấy gì hết a!

Hương thơm lan tỏa trong không khí, Bạch Tử Linh bị những món ăn trước mắt thu hút, nàng liền quên đi những chuyện vừa nãy, tập trung nhìn vào các món ăn.

Trên bàn gồm bốn món, ba mặn một canh, mỗi món ăn đều được trang trí vô cùng đẹp mắt, hương thơm không ngừng lan tỏa.

“Chúc các vị dùng ngon miệng...”

Tiểu nhị nói xong liền nhanh chóng ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, thực sự hận không thể biến mất nhanh một chút!

Bạch Tử Linh từ từ tháo xuống khăn che mặt, lộ ra dung nhan khiến người khác... không dám nhìn thẳng.

“Thế nào? Bị ta dọa sợ rồi phải không?”

Trên đời này có hai loại người phải đeo mạng che mặt. Một loại người chính là có nhan sắc khuynh thành, loại người còn lại là xấu đến ma chê quỷ hờn, mà Bạch Tử Linh nàng thuộc loại người thứ hai.

Dù không biết dưới lớp dịch dung kia dung mạo thật sự của nàng ra sao, nhưng nàng cũng không quan tâm lắm, dù sao cũng không phải của nàng, xấu hay đẹp thì liên quan gì?!

Ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc, hắn vốn nghĩ dưới lớp khăn che mặt của nàng hẳn là gương mặt khuynh quốc khuynh thành không để người khác nhìn thấy nhưng... suy đoán của hắn đã sai, không phải bất kì ai mang mạng che mặt đều là mỹ nhân.

Gương mặt đầy tàn nhan, trên mặt len lỏi vài vết sẹo, trong đó có một vết sẹo to đùng ở má trái nhìn vô cùng ghê rợn.

“Đối với ta xấu đẹp không quan trọng, đó chỉ là lớp vỏ bên ngoài, ta không quan tâm lắm.”

Đúng vậy, mặc dù có chút kinh ngạc đối với dung mạo của nàng nhưng một người vốn không đặt thứ gì vào trong mắt như hắn thì xấu hay đẹp gì đều như nhau.

Lãnh Nhất bên cạnh không bình tĩnh như chủ tử của hắn. Khi nghe tên của từ y nữ tử hắn đã hoài nghi rằng liệu nàng có phải là Bạch Tử Linh trong lời

đòn, nhưng khi thấy được gương mặt dưới lớp khăn che hấn mới biết được hấn không lầm, nàng thật sự là Bạch Tử Linh! Chính là... so với lời đồn vẫn là có chút không giống.

Nói dối!

Về bề ngoài làm sao không quan trọng? Nếu không Đỗ Thanh Triệt đã lựa chọn nguyên chủ thay vì Bạch Phi Nhục, huống hồ nam nhân đều sống bằng mắt, họ xem nữ nhân là bìa sách, bìa sách không đẹp thì họ cũng chẳng muốn xem nội dung bên trong.

Cho nên đối với lời của Lãnh Vô Quân, một chữ Bạch Tử Linh cũng không tin!

Nhận thấy ánh mắt chế giễu của Bạch Tử Linh, Lãnh Vô Quân dường như ý thức được gì đó, đối với suy nghĩ của nàng, hấn không lạnh không nhạt mở miệng: “Ta không biết người khác nghĩ thế nào nhưng với ta là như thế!”

Bạch Tử Linh tỏ vẻ không sao, ta hiểu khiến Lãnh Vô Quân đối diện lâm vào trầm mặc, nàng không quan tâm đến hấn, tự nhiên gấp một miếng thức ăn, bỏ vào trong miệng, cảm giác thức ăn như tan trong miệng. Thật không hổ danh là Đệ nhất tử lâu!

Như nhớ ra điều gì, nàng quay sang nhìn Lãnh Vô Quân, hiếu kỳ hỏi: “Tại sao mọi người đều giữ khoảng cách với ngươi vậy?”

Lãnh Vô Quân im lặng, động đũa gấp thức ăn, đối với hấn, khi dùng bữa thì không nên mở miệng nói chuyện.

Bạch Tử Linh buồn bực nhìn Lãnh Nhất bên cạnh hấn ánh mắt như muốn nói: Hấn không nói, ngươi nói!

Lãnh Nhất khó xử đưa mắt nhìn chủ tử nhưng Lãnh Vô Quân lại không có phản ứng, nhìn thái độ của chủ tử, vị Bạch tiểu thư này chỉ sợ có ý định không tâm thường với chủ tử.

“Chủ tử không gần nữ sắc!”

Bạch Tử Linh sửng sốt, liếc mắt nhìn Lãnh Vô Quân lại nhìn sang Lãnh Nhất, không phải như nàng nghĩ chứ?!

Lãnh Vô Quân bị nàng nhìn với ánh mắt tiếc rẻ liền không khỏi buồn bực, không biết trong lòng nữ nhân này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?!

“Ta không nghĩ ngươi lại có sở thích như vậy!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người kinh ngạc, ánh mắt ba người trong phòng rơi vào người nàng, Lãnh Vô Quân bộ dạng không để ý, Lãnh Nhất thì lộ vẻ mờ mịt, chỉ có Thanh Nhi sắc mặt có chút tái, không biết tiểu thư lại nói ra những lời đáng sợ gì nữa!

“... Thích nam nhân a!”

Đoạn tụ, ở hiện đại nàng gặp nhiều rồi, nhưng không nghĩ đến ở cổ đại cũng gặp được, dù sao cổ đại lễ giáo rất nghiêm, không nghĩ đến nam nhân tuần tú như hấn lại thích nam nhân, thân là nữ nhân Bạch Tử Linh có chút phẫn nộ, như vậy chẳng phải nói nữ nhân các nàng không có mị lực với nam nhân sao?!

Sắc mặt Lãnh Vô Quân đen lại, nữ nhân này rốt cuộc suy nghĩ cái gì mà lại bảo rằng hấn thích nam nhân?!

“Ai bảo ngươi là ta thích nam nhân?”

“Chẳng lẽ không phải ư?”

Nàng quay sang nhìn Lãnh Nhất với ánh mắt tố cáo, chẳng phải ngươi vừa mới nói hấn không gần nữ sắc sao?!

Lãnh Nhất ngó ra, vội vàng giải thích: “Chủ tử là không thích người khác đến gần, đặc biệt là nữ nhân...”

Bạch Tử Linh nhướn mày, không chút xấu hổ tiếp tục gấp thức ăn, hóa ra là do nàng suy nghĩ nhiều? Mà Thanh Nhi bên cạnh sớm đã bị thái độ xem như không có việc gì xảy ra của tiểu thư nhà mình dọa cho choáng váng.

~~~~~

“Tiểu thư... tại sao người lại kết giao với Lãnh công tử?” Rồi khỏi Phong Nguyệt Lâu, Thanh Nhi đi theo sau Bạch Tử Linh, đối với Lãnh công tử vừa kết giao có chút e ngại, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, tuy Lãnh công tử không phải người xấu nhưng nếu hấn làm điều gì bất lợi với tiểu thư nhà nàng thì phải làm sao?!

Kết giao với những người quyền quý tuy rằng có lợi ích rất lớn nhưng cũng không thể thừa nhận, đó là một con dao hai lưỡi, huống hồ thân phận Lãnh công tử lại đặc thù như vậy.

“Thanh Nhi, nếu có một ngày ta không còn là Thừa tướng phủ Tam tiểu thư thì muội có ở bên cạnh hầu hạ ta không?” Bạch Tử Linh không hề trả lời vấn đề của Thanh Nhi mà hỏi ngược lại.

“Tiểu thư sao người lại nói như vậy chứ? Người là chủ tử của Thanh Nhi, tất nhiên Thanh Nhi phải ở bên cạnh hầu hạ người rồi, mặc kệ người có phải là

tiểu thư của Thừa tướng phủ hay không.”

Bạch Tử Linh nghe vậy liền cong khóe môi: “Ta cũng vậy, ta kết giao với Lãnh Vô Quân không phải vì thân phận của hắn, mặc kệ thân phận hắn ra sao thì hắn vẫn là Lãnh Vô Quân, là bằng hữu của Bạch Tử Linh ta!”

“Tiểu thư...” Thanh Nhi bộ dạng muốn nói lại thôi, vừa mới gặp mặt không bao lâu, còn chưa biết rõ về đối phương sao tiểu thư có thể nói kết giao là kết giao chứ? Huống hồ kết giao bằng hữu... một câu như vậy có bao nhiêu người thật tâm nghĩ đó là thật chứ?

“Thanh Nhi, chúng ta đi mua nhà đi.”

“Sao cơ?” Sao tiểu thư đột nhiên lại muốn mua nhà? Thừa tướng phủ tuy đối xử với họ không tốt nhưng dù sao họ cũng đã ở đó mười mấy năm... đột nhiên lại muốn mua nhà, chẳng lẽ tiểu thư muốn...? Ánh mắt Thanh Nhi lóe lên tia sáng lạ, chỉ là lúc này Bạch Tử Linh mãi lo nhìn xung quanh cho nên cũng không chú ý sự thay đổi nhỏ này của nàng.

“Để phòng ngừa vạn nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tam phu nhân Liễu Tư Bằng

Lúc nàng cùng Thanh Nhi về đến phủ thì trời đã sập tối, trước cổng Thừa tướng phủ có hai thị vệ lực lưỡng đang đứng, bọn họ chỉ liếc mắt nhìn nàng, không nói.

Bạch Tử Linh cũng không quan tâm, hôm nay thật sự là một ngày mệt mỏi, tìm một căn nhà theo hợp ý mình thật không dễ... nhưng cuối cùng cũng tìm được một căn.

Mua căn nhà rất vừa ý nàng, chính là đối với chuyện kua bán thương thảo gì đó Bạch Tử Linh không có hứng thú cho nên mọi chuyện nàng đều giao cho Thanh Nhi quản lý, dù sao đối với tiền cổ đại nàng cũng không hiểu biết, không bằng cứ giao cho Thanh Nhi.

Đường đến Linh Viên một mảnh hoang vắng, không một bóng người, chỉ sợ nguyên ngày hôm nay Bạch Tử Linh không về cũng không có người biết, bất quá như vậy cũng tốt, không ai quan tâm, không ai làm phiền.

Đi thẳng một mạch về phòng, nằm trên chiếc giường không tính là thoải mái nhưng có còn hơn không, nàng vui đầu vào gối, cảm giác dường như không còn sức lực, thân thể này quá yếu, nàng cần phải rèn luyện nhiều hơn nữa.

Thật mệt mỏi!

Tuy nhiên so với trước kia như vậy là đã tốt lắm rồi, nàng trước kia không được gọi là người, chỉ là một công cụ phục tùng mệnh lệnh của tổ chức, nàng sống là vì tổ chức, chết cũng vì tổ chức, hiện tại không giống vậy, nàng có một cuộc sống của bản thân mình, có được sự quan tâm của người khác, cũng có được một cuộc sống... tự do, miễn cưỡng cũng xem như là tự do đi? Dù sao chính là không quản thúc!

“Tiểu thư, nô tì đã chuẩn bị nước tắm cho người rồi, người mau vào tắm đi ạ.”

Không nghe được tiếng trả lời Thanh Nhi từ bên ngoài bước vào, nhìn gương mặt sớm đã ngủ say của Bạch Tử Linh liền thờ dãi một hơi, nàng vốn định chuẩn bị nước để tiểu thư tắm cho thoải mái bởi vì hôm nay bọn họ đã vất vả một ngày nhưng xem ra... uống công rồi!

“Tiểu thư ngủ ngon!” Tướng ngủ của tiểu thư thật quá quái dị, thân là tiểu thư khuê các ai đòi lại ngủ một cách vô lễ như thế chứ? Vất vả lắm mới đắp chăn cho Bạch Tử Linh xong, Thanh Nhi tiến về phía cửa bên cửa sổ, nàng vốn đưa tay định đóng cửa nhưng nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, động tác liền dừng lại.

Bầu trời hôm nay mang một màu xanh đen huyền bí, nổi bật giữa màn đêm là ánh trắng sáng và những vì sao nhỏ lấp lánh, trong suốt như ngọc, trong đó có một ngôi sao rất sáng ở phía nam, một ngôi mang màu đỏ rực như ánh lửa, thu hút ánh mắt người khác.

“Phu nhân... người nhất định phải phù hộ cho tiểu thư.”

Mặc dù có rất nhiều chuyện đối với Thanh Nhi mà nói rất mơ hồ nhưng trách nhiệm người giao cho Thanh Nhi, Thanh Nhi chưa bao giờ quên, Thanh Nhi nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư, bảo vệ tiểu thư thật tốt!

“Phu nhân yên tâm, Thanh Nhi sẽ bảo vệ tiểu thư như lời phu nhân, đợi đến năm tiểu thư tròn mười lăm tuổi... đến lúc đó...”

~~~~~

“Người nói là sự thật? Bạch Tử Linh thật sự ra tay đánh người?”

Trong Minh Nguyệt Các, một mỹ phụ trung niên tùy ý tựa người vào trường kỷ, dù đã ngoài tam tuần nhưng làn da thập phần trắng nõn vì được bảo dưỡng tốt, nhìn như thiếu nữ hai mươi, đôi mắt nàng lộ vẻ lạnh lùng, thần nhiên cầm lấy chung trà trên bàn thỏi nhẹ.

“Vâng, nàng ta thật sự ra tay đánh nô tì...” Đối diện với mỹ thiếu phụ là nha hoàn một thân phần y đang quỳ, gương mặt lộ vẻ nhột nhạt, trên má một mảnh đỏ hồng, nếu nhìn kĩ sẽ thấy rõ năm dấu tay. Nha hoàn này không ai khác chính là Ngọc Anh - người vừa bị Bạch Tử Linh dạy dỗ lúc sáng sớm.

Đại phu nhân Viên Minh Hân khẽ nhíu mày, có chút không tin tưởng lời Ngọc Anh nhưng nhân chứng vật chứng đều có đủ, dù không muốn nàng cũng phải tin tưởng những gì nha đầu này nói.

“Nàng ta có hành động gì khác nữa không?”

Bạch Tử Linh tuyệt đối sẽ không tự nhiên có hành động lạ lùng như vậy, chẳng lẽ là do Đỗ Thanh Triệt từ chối gây cho nàng ta một cú sốc quá lớn, hay là do khi nhảy xuống đã đập đầu vào đá khiến thần trí nàng ta có chút không ổn?!

“Nàng ta còn nói, không ai được phép bắt nạt Thanh Nhi - nha hoàn thiếp thân của nàng ta...” Ngọc Anh ngập ngừng, chuyện lúc sáng đã để lại nỗi sợ hãi trong lòng nàng ta.

“...”

Thật kì lạ!

Nghĩ tới nghĩ lui Viên Minh Hân cũng không suy nghĩ được Bạch Tử Linh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đôi tay thon dài gõ trên mặt bàn, tạo ra thanh âm nho nhỏ, lúc này ánh mắt nàng loé lên tia sắc bén, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hay là...

Nàng ta đã thức tỉnh?!

Đêm nay đúng là một đêm dài, dưới màn đêm yên tĩnh, một số người trong lòng có quá nhiều tạp niệm mà không thể rơi vào giấc ngủ, cũng có một số người giống Bạch Tử Linh, ngủ một giấc đến sáng không hề mộng mị.

“Tiểu thư, người mau dậy đi...” Cũng như mọi ngày, sau khi dọn dẹp xong Thanh Nhi liền đi gọi Bạch Tử Linh thức dậy, vốn dĩ trước kia không cần nhưng hiện tại nếu nàng không gọi, không biết tiểu thư sẽ ngủ đến khi nào.

“Tiểu thư, người mau dậy đi...”

“Ừm?” Bạch Tử Linh cuối cùng cũng mở mắt, Thanh Nhi tỏ vẻ, công việc mệt nhọc nhất mà mỗi buổi sáng nàng phải làm chính là đánh thức tiểu thư.

“Tiểu thư mau dậy!”

Bạch Tử Linh lấy tay xoa đầu, thật là đau đầu!

“Đã là giờ gì?”

“Một canh giờ nữa là đến giờ Ngọ a!” Ngủ một giấc liền muốn hết nửa ngày, Thanh Nhi cũng không biết nói thế nào, trước kia tiểu thư vốn không như vậy, dù sao muốn tìm cách tiếp cận Đỗ thiếu gia thì đầu tiên cũng phải đi thăm dò xung quanh nên trời còn chưa tờ mờ sáng tiểu thư đã dậy chuẩn bị, hiện tại... thời thì cứ để tiểu thư ngủ như vậy còn tốt hơn so với việc ra ngoài.

Bạch Tử Linh rửa mặt xong, tùy ý để Thanh Nhi thay y phục cho nàng, y phục cổ đại thật là phiền phức, ngày thường cũng phải mặc đến ba bốn lớp áo, không biết ngày lễ phải mặc bao nhiêu lớp áo nữa?!

Ngồi trước gương đồng, Bạch Tử Linh lười biếng nhìn vào gương mặt phản chiếu trong gương, vẫn là gương mặt xấu xí ấy nhưng nàng nhìn hằng ngày sớm đã quen, cho nên cũng không tỏ vẻ gì.

Rốt cuộc những lời Thanh Nhi nói tới qua là có ý gì? Tại sao lại bảo vệ nàng đến năm nàng tròn mười năm tuổi?!

Đúng vậy, tới qua nàng thật sự mệt mỏi nhưng không có nghĩa nàng không nghe những lời Thanh Nhi nói.

Là đặc công, Bạch Tử Linh chưa bao giờ dám ngủ sâu, bề ngoài nàng ngủ thật ngon nhưng đầu óc không ngừng hoạt động, nếu nàng lơ là cảnh giác thì tính mạng của nàng sớm đã không còn.

Đưa tay vuốt lấy vết sẹo, cảm giác chân thực đến mức khiến người khác chán ghét, là có liên quan đến gương mặt này sao?

“Tiểu thư...” Thanh Nhi quần tóc xong, thấy hành động của tiểu thư liền nhịn không được mở miệng.

“Làm sao vậy?”

Quả nhiên là liên quan đến gương mặt nàng!

“Tiểu thư, có phải người rất ghét gương mặt của mình không?”

Thanh Nhi bộ dạng ngập ngừng, tiểu thư có phải rất chán ghét gương mặt của mình không, xấu xí như vậy, bất kể người nào đều cũng sẽ chán ghét, huống hồ nữ nhân từ tận đáy lòng đều yêu thích cái đẹp, phải mang gương mặt xấu xí này một ngày, là nàng nàng cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

“Chán ghét sao?” Nàng nhếch môi, đưa tay xoa lấy mặt bản thân.

“Số phận đã sắp đặt thì vốn không thể thay đổi...”

Câu nói chứa đầy hàm ý khiến Thanh Nhi có chút kinh ngạc, nàng không khỏi tròn mắt, trong lòng liền nảy sinh cảm giác kì lạ, chẳng lẽ tiểu thư đã biết được gì?!

“Tiểu thư...”

“Đi nào, chúng ta cùng đi dạo trong phủ.”

Thanh Nhi còn chưa phục hồi tinh thần liền bị Bạch Từ Linh kéo ra khỏi phòng, đi về phía hoa viên phía sau Thừa tướng phủ.

Thừa Tướng là quan nhất phẩm vì vậy mà phủ đệ của hắn tuyệt đối không nhỏ, hoa viên phủ Thừa tướng rất lớn, chia làm nhiều con đường lát đá lớn nhỏ khác nhau. Bạch Từ Linh hứng thú nhìn xung quanh, dù sao hôm nay nàng cũng không muốn xuất phủ, thôi thì dạo một vòng quanh phủ để xem xét tình hình.

Đến bên một cái hồ nhỏ, Bạch Từ Linh liền dừng lại, nước hồ màu xanh trong suốt, trong hồ có vài con cá đang tung tăng vui đùa, lúc này mặt trời đã lên cao, ánh sáng chói chang chiếu xuống hồ, lấp lánh lay động nhìn vô cùng đẹp mắt.

Bạch Từ Linh phát hiện có một cái đình bên cạnh, trong đình có một nữ tử đang ngồi quay lưng với nàng, bên cạnh có một nha hoàn đang đứng quạt.

Người đó... là ai?

Nghi vấn của nàng rất nhanh liền được Thanh Nhi giải đáp: “Tiểu thư, đó là Tam phu nhân...” Phát hiện ánh mắt tiểu thư rơi vào người trong đình, nàng liền giải thích cho tiểu thư hiểu, dù sao đối với người trong phủ tiểu thư cũng không tiếp xúc nhiều, có lẽ vẫn còn không biết.

Tam phu nhân?!

“Tiểu thư người không nhớ sao, đó là Tam phu nhân, mẫu thân của Nhị tiểu thư!”

Nhị tiểu thư?

Trong đầu thoáng hiện lên gương mặt xinh đẹp của một nữ tử, đó là một con người vô cùng kiêu ngạo, nàng ta chưa bao giờ liếc mắt nhìn nàng, một bộ dáng cao cao tại thượng như không tước trên cảnh.

Bạch Phi Thúy - Nhị tiểu thư Thừa tướng phủ, nữ nhi duy nhất của Tam phu nhân Liễu Tư Băng, là một nữ tử vô cùng kiêu ngạo, đầy thù đoạn nhưng rất am hiểu lòng người, trong phủ này nàng cũng là một tiểu thư được sủng ái. Bởi vì do thiếp thất sinh ra cho nên Viên Minh Hân đối với Bạch Phi Thúy cũng giống như đối với nguyên chủ, nhìn không thuận mắt, chỉ là so với nguyên chủ, Bạch Phi Thúy lại may mắn hơn, nàng vẫn còn có Tam phu nhân - mẫu thân nàng che chở, vì vậy mà cuộc sống trôi qua thập phần tốt đẹp.

Như phát hiện ra ánh mắt của nàng, mỹ phụ trung niên trong đình quay đầu lại, khi phát hiện người đến là nàng thì trong mắt thoáng ngạc nhiên.

“Tam tiểu thư cùng nha hoàn mình đang đi dạo à?” Thấy Bạch Từ Linh đang tiến về phía này, nữ tử liền đứng dậy, gương mặt lộ vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Ấn tượng đầu tiên của nàng đối với Tam phu nhân chính là một người thanh nhã!

Đến gần Bạch Từ Linh mới phát hiện, Tam phu nhân có khí chất đậm đặc dịu dàng, trên người nàng ta mang hơi thở của thiên nhiên, khiến người bên cạnh cảm thấy thoải mái, tuy đã có tuổi nhưng nhìn gương mặt có lẽ thời trẻ nàng cũng là một mỹ nhân có một không hai.

“Tam phu nhân, người cũng đi dạo?”

Trên gương mặt của Tam phu nhân thoáng bất ngờ, dường như nàng ta không ngờ Bạch Từ Linh lại trả lời.

“Xem ra lời đồn là thật, Tam tiểu thư thật sự thay đổi...” Tam phu nhân mỉm cười dịu dàng, ánh mắt nàng ta lộ vẻ vui mừng không gì che giấu.

Hôm qua nàng ta nghe nha hoàn của mình nói về hành động của Tam tiểu thư, không ngờ lại là sự thật! Tam tiểu thư thật sự thay đổi, như vậy cũng đồng nghĩa với việc...

Nàng ta thức tỉnh!

Không biết Đại phu nhân đã biết chuyện này chưa, nếu nàng ta biết được không biết sẽ hành động thế nào? Dù sao mười lăm năm trước Lạc Tuyết thua trong tay Đại phu nhân, mười lăm năm sau Bạch Tử Linh sẽ làm thế nào?!

Nghĩ tới đây, nụ cười của nàng càng thêm dịu dàng khiến Bạch Tử Linh đối diện cảm thấy... có gì đó không bình thường!

“...”

Thấy Bạch Tử Linh không nói gì Tam phu nhân chỉ cười nói lời tạm biệt rồi lướt qua người nàng.

“Ngây ngốc một đời cũng có lúc phải thức tỉnh.”

Bạch Tử Linh giật mình, quay đầu nhìn lại, thứ nàng nhìn thấy chính là bóng lưng ngày càng xa của Tam phu nhân, những lời vừa nãy cứ như là do nàng nghe lầm.

“Thanh Nhi, Tam phu nhân bình thường là một người thế nào?”

Những lời khi nãy của nàng ta là có ý gì, những lời nói như thế rõ ràng là đang ám chỉ việc nàng thay đổi, hay nàng ta biết rõ bí mật của nguyên chủ?!

“Tam phu nhân là một người vô cùng an phận, chỉ lo ăn chay niệm phật, phu nhân chưa bao giờ mở miệng trách phạt các nha hoàn làm sai, so với các phu nhân khác, Tam phu nhân thực sự rất tốt!”

Ăn chay niệm phật?!

“Tam phu nhân vào phủ trước hay sau mẫu thân ta?”

“Sau ạ, Thanh Nhi nghe nói, phu nhân vào phủ thì một năm sau Tam phu nhân mới vào. Tam phu nhân là con của một thương nhân có quan hệ làm ăn với lão gia, nên Tam phu nhân được lão gia đón vào phủ!” Không nghĩ đến tiểu thư lại những hỏi vấn đề này nhưng Thanh Nhi vẫn thành thật nói ra mọi chuyện.

Thật ra khi Tam phu nhân vào phủ nàng còn rất nhỏ, có nhiều thứ đối với một đứa trẻ bình thường như Thanh Nhi, nàng không thể nào nhớ rõ chi tiết được, những thứ thông tin đó đều là do nàng nghe được từ những nha hoàn khác. Thừa tướng phủ cũng là nơi tập trung nhiều nha hoàn, Thanh Nhi đi đến đâu cũng nghe được những lời bán tán từ họ, khen chê hay bất mãn họ đều thể hiện ra để tìm người đồng tình với mình, muốn người khác không chú ý cũng khó. Nếu nói về độ cẩn thận thì nha hoàn của Minh Nguyệt Các của Đại phu nhân, Phi Vân Các của Tam phu nhân cùng Nhị tiểu thư là giữ bí mật tốt nhất, họ không thường xuyên bàn về chủ tử mình, những người này thường không có mối quan hệ tốt với những người của viện khác.

Bạch Tử Linh trầm ngâm không nói, nàng cảm thấy Tam phu nhân tuyệt đối không hề đơn giản.

Một người an phận như nàng ta tuyệt đối sẽ không thu hút sự chú ý của người khác. Mà loại người như vậy, một là thực sự an phận, không hề có thủ đoạn, thứ hai chính là một người che giấu vô cùng tốt!

Cảm giác mà Tam phu nhân cho nàng... chính là loại thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lão ngoan đồng

Vì bị lời nói của Tam phu nhân phiền nhiễu nên Bạch Tử Linh không hề có tâm trạng đi dạo xung quanh nữa, nàng cùng Thanh Nhi trở về Linh Viên, ngồi bên bàn trong đầu nàng không ngừng suy nghĩ về lời nói của Tam phu nhân.

Thức tỉnh...

Thức tỉnh rốt cuộc là ý gì?

Tại sao Tam phu nhân lại nói những lời đó với nàng? Nàng ta rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện về thân thể này mà nàng không biết? Bất quá vì sao nàng ta lại biết?!

Theo như lời Thanh Nhi, Tam phu nhân Liễu thị vào phủ sau mẫu thân Lạc Tuyết một năm, khi đó nàng ta đã mang thai Bạch Phi Thúy, vì không muốn cốt nhục lưu lạc bên ngoài, Bạch Vân Hoài mới đón nàng vào phủ, nếu không dựa vào thân phận xuất thân từ thương gia của nàng, vốn dĩ không có tư cách bước chân vào Thừa tướng phủ!

Liễu thị vào phủ không bao lâu liền sinh hạ Bạch Phi Thúy, không lâu sau mẫu thân Lạc Tuyết cũng sinh hạ nàng, nghe nói giao tình giữa hai người không tồi, nước sông không phạm nước giếng, so với những người khác, Tam phu nhân đối xử với mẫu thân nàng tốt hơn nhiều lắm.

Những thứ nàng biết về mẫu thân Lạc Tuyết quá ít, không biết nàng là ai, thân phận thế nào, tại sao lại vào Thừa tướng phủ làm thiếp, so sánh trí nhớ của bản thân cùng lời nói của Thanh Nhi giống nhau như đúc, Bạch Từ Linh có cảm thấy tất cả giống như là sự sắp xếp, một sự sắp xếp hợp lý đến nỗi không có chút kẽ hở.

Thân thể này rốt cuộc đang cất giấu bí mật gì mà không thể để người khác biết?!

Chợt, ánh mắt Bạch Từ Linh khẽ nhắm lại, dừng lại suy nghĩ của bản thân, đôi mắt sắc bén về phía cửa sổ, cửa sổ đang mở, làn gió từ bên ngoài thổi vào, mang theo hơi thở mát mẻ của mùa thu.

“Ai?!”

Có ai đó đang ẩn nấp ngoài cửa sổ, là đặc công nên Bạch Từ Linh cực kì miễn cảm, nàng từ nhỏ đã được huấn luyện rất kĩ, tuyệt đối sẽ không sai lầm. Có người bên ngoài, nhưng nàng lại không nhận thấy được hơi thở của hắn, nếu không phải vì tiếng ma sát với vách tường nàng cũng đã không nhận thấy.

Bạch Từ Linh biết cổ đại có rất nhiều cao thủ nhưng Linh Viên của nàng là nơi hoang vắng, đột nhiên có người xuất hiện, mà người đó lại là cao thủ thì đúng là bất thường.

“Ha ha, thú vị! Nha đầu, ngươi phát hiện nhân gia ta sao?!” Tiếng cười già nua vang lên, một thân hồng y chói mắt xuất hiện trước mặt nàng.

Gương mặt kì dị, râu bạc trắng dài, mái tóc trắng như tuyết, chân mày dài, nhưng da mặt lại không có một chút vết nhăn nào, sắc mặt hồng hào, nhìn thế nào cũng không giống như một người trưởng thành.

Nhìn gương mặt lão không vượt quá sáu mươi, người như vậy mà có công lực sâu như vậy, đặc biệt nhất là đôi mắt, không có tang thương và từng trải, chỉ tràn đầy hứng thú, tò mò, hưng phấn, và một loạt các cảm xúc phức tạp, quý dị, không hợp với tuổi của hắn.

Lúc này, đôi mắt hắn đang gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Từ Linh, hàng lông mày trắng như tuyết run lên, bộ râu bạc trắng nhếch lên.

Nha đầu?!

Nàng là nha đầu?!

Bạch Từ Linh nhíu mày, nàng biết thân thể này nhỏ tuổi nhưng dù sao ở hiện đại nàng cũng đã hơn hai mươi, là một người trưởng thành, vậy mà trong mắt hắn nàng chỉ là một nha đầu?!

Thấy nàng không nói lão ngoan đồng đi đến bên bàn ngồi xuống, tự nhiên lấy bình trà rót một chung trà, chỉ là... trong bình không có nước.

Thừa tướng phủ không nghèo nhưng Linh Viên nghèo, đây là nơi ở của nàng nhưng so với nơi của nha hoàn không khác mấy, thậm chí còn có chút kém xa, đối với một phệ vật như nàng, họ cũng còn chẳng bận tâm sống chết hưởng hồ là việc Linh Viên có trà đãi khách hay không?!

Không uống được trà, lão có chút buồn bực: “Nha đầu, để nhân gia nhận ngươi làm đồ đệ đi? Ngươi có tố chất tốt như vậy, mặc dù đã qua tuổi luyện võ nhưng chỉ cần cố gắng ta đảm bảo ngươi sẽ trở thành cao thủ!”

“Đa tạ, ta chỉ có một người sư phụ!”

Bạch Từ Linh không nhận thấy sát khí từ đối phương nên thái độ có chút tự nhiên, bất quá nàng cũng không có buông lỏng phòng bị.

Không thể nói đề nghị của lão quả là có sức hấp dẫn, đến cổ đại nàng quả thật muốn học võ công để muốn phòng thân, nhưng đối với Bạch Từ Linh, nàng đời này chỉ có một người sư phụ, mặc dù bà ấy đã không còn nhưng đối với nàng bà ấy quan trọng hơn bất cứ ai khác. Đó là người đã cứu sống nàng, chăm sóc nàng, dạy dỗ nàng trở thành Bạch Từ Linh hôm nay, nếu không phải có sư phụ thì sẽ không có Bạch Từ Linh nàng tồn tại. Bà ấy nhận nuôi nàng là có mục đích, huấn luyện nàng trở thành đặc công hàng đầu, lãnh huyết vô tình, bà ấy dạy nàng thành người vô tình, không được động tâm với bất kì nam nhân nào nhưng bà ấy lại bị nam nhân mình yêu nhất sát hại, đây đúng là bài học đáng giá!

Vì vậy, Bạch Từ Linh tự nhủ với chính mình: Tuyệt đối không được giao tâm của bản thân cho bất cứ ai, tâm của nàng, chỉ có thể ở trên người nàng!

“Nha đầu, thu lại sát khí của ngươi lại!” Bị giọng nói nửa đùa nửa giỡn đánh thức, Bạch Từ Linh giật mình thoát khỏi suy nghĩ của bản thân, cảnh giác nhìn về phía lão ngoan đồng.

Từ khi xuyên không đến nay, Bạch Từ Linh không còn ý thức được bản thân mình nữa, không còn nhớ rõ thân phận của đặc công, nàng buông lỏng phòng bị với Thanh Nhi, đồng thời cũng buông lỏng với những người khác, điều này đối với nàng là chí mạng!

Đối với vấn đề này Bạch Từ Linh cũng khá mơ hồ, tuy linh hồn nàng đang ở trong thân thể Bạch Từ Linh, lẽ ra người làm chủ khối thân thể này là nàng, tinh thần nguyên chủ vốn yếu đuối hoàn toàn không có cản trở cho quá trình nàng làm chủ thân thể này nhưng Bạch Từ Linh đôi lúc lại có cảm giác kì lạ. Nàng thường xuyên mất tập trung và trên tinh thần, nàng đối với Thanh Nhi có một sự tin tưởng mãnh liệt, dù có việc gì xảy ra, nàng cũng tin tưởng Thanh Nhi sẽ không phải bội nàng, đó... vốn dĩ không phải là nàng!

Bạch Tử Linh từ năm mười sáu tuổi, khi sư phụ qua đời nàng sớm đã không tin tưởng bất kì ai, ngay cả bản thân nàng đôi lúc nàng còn không tin tưởng, vậy mà hiện tại nàng lại tin tưởng Thanh Nhi một cách vô điều kiện như vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra? Cảm giác trí nhớ thân thể ngày càng rõ ràng, thân thể ngày càng yếu đuối, trực giác của bản thân ngày càng kém đi, như là... nàng không còn là chính nàng, mà linh hồn nàng như đang... bị hút đi vậy?!

Bạch Tử Linh trừng lớn mắt, chẳng lẽ...

“Nha đầu, ngươi làm sao vậy?!” Nhận thấy sự khác thường của Bạch Tử Linh, lão ngoan đồng nhú mày, định cầm tay nàng bắt mạch nhưng lại bị nàng tránh đi.

“Đa tạ tiền bối quan tâm, không sao!”

Một câu nha đầu, hai câu nha đầu, Bạch Tử Linh không thích cách xưng hô này lắm, nàng nhanh chóng khôi phục sắc mặt như thường, cố gắng bình ổn tâm tình để không nghĩ đến vấn đề ban nãy, chắc chắn là bản thân nàng lâm rồi, nguyên chủ sớm đã chết, nếu không linh hồn nàng làm sao có thể ở trong thân xác nguyên chủ?!

Nha đầu này che giấu cảm xúc của bản thân thật nhanh! Lão ngoan đồng thầm cảm thán, xem ra đứa cháu này của lão không hề tầm thường, bản lĩnh không tệ, nếu không phản ứng như vậy, người thường vốn không thể so bì, bất quá nàng vẫn còn kém một chút, không được tính là cao thủ.

“Nha đầu, ngươi thật sự là Bạch Tử Linh?”

Lão ngoan đồng đột nhiên hỏi một câu khiến Bạch Tử Linh không khỏi ngẩn ra, người hỏi như vậy nhất định là quen biết nguyên chủ, nếu không làm sao có thể nhận ra sự thay đổi giữa linh hồn hai người, bất quá trong trí nhớ của nàng, lão ngoan đồng chưa từng xuất hiện qua, đối với thân phận của lão, nàng thật không rõ!

“Cạch.”

Cửa phòng mở ra, bóng dáng thân y bước vào, Thanh Nhi trên tay cầm một khay thức ăn, khói còn bốc nghi ngút, hẳn là mới từ phòng bếp đến.

Sau sự việc dạy dỗ Ngọc Anh, đám nha hoàn kia đã hoàn toàn không dám đánh chủ ý không tốt đến trên người Bạch Tử Linh, vì vậy thức ăn phòng bếp chuẩn mực dù không phải sơn hào hải vị nhưng bọn họ cũng không dám mang đồ ăn thừa đến, khiến mấy ngày hôm nay Bạch Tử Linh sống thật thoải mái.

“Tiểu thư?”

Không nghĩ đến trong phòng lại xuất hiện thêm một người, hướng hồ lại là nam nhân, Thanh Nhi vội đặt khay thức ăn lên bàn, chạy đến bên người Bạch Tử Linh, cảnh giác nhìn lão ngoan đồng.

“Có phải hay không tiền bối chẳng lẽ không biết?”

Nàng là Bạch Tử Linh nhưng cũng không phải là Bạch Tử Linh, linh hồn là của nàng nhưng thân xác thì không phải.

“Nha đầu, ngươi đúng là khiến nhân gia bất ngờ!”

Lão ngoan đồng đưa mắt nhìn Thanh Nhi, lúc này lão đã phát hiện có người đến gần, nha đầu này chắc chắn cũng biết nhưng nàng lại không ngăn cản, vậy chứng tỏ người này đáng để tin.

Ánh mắt lão rơi vào gương mặt của Bạch Tử Linh, mặc kệ nàng có phải Bạch Tử Linh hay không, chỉ cần trong người nàng có chảy dòng máu của Lạc Tuyết, hẳn nhất định sẽ bảo vệ nàng!

“Nha đầu, nhân gia sẽ lại đến tìm ngươi.”

Vừa dứt lời thân ảnh liền biến mất, để lại căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

“Tiểu thư, người đó...”

“Không có việc gì.” Có một số chuyện nàng cần phải xác nhận lại, nếu thật sự đúng như suy đoán của nàng thì mọi chuyện sợ là không đơn giản như vậy.

~~~~~

“Phu nhân, mời người dùng bữa.”

Nha hoàn bên cạnh đem khay thức ăn đặt lên bàn, đi đến bên cạnh phụ nhân đỡ nàng lại bàn ngồi xuống.

“Thụy Liên, ngươi có thấy không?” Thanh âm mềm mại dịu dàng, trên môi nở một nụ cười nhạt, ánh mắt nàng sâu không thấy đáy, lời nói của nàng mơ hồ không rõ.

“Phu nhân, người là muốn nói đến...?” Nha hoàn gọi Thủy Liên nghi ngờ nhìn chủ tử nhà mình, đối với cách nói chuyện không đầu không đuôi của chủ tử nàng sớm đã nhìn quen, vì vậy trong lòng không khỏi thầm suy đoán vấn đề mà chủ tử đang nói đến.

Sáng hôm nay Tam phu nhân chỉ ở trong phòng, ngoại trừ đi từ đường niệm phật thì chỉ có đến hậu viện dạo chơi, vốn dĩ không tiếp xúc với người khác, chẳng lẽ nàng là đang muốn nói đến Tam tiểu thư?!

“Bạch Từ Linh, nàng ta đã thức tỉnh! Thật tốt quá!” Giọng điệu không tránh khỏi vui mừng, nụ cười trên mặt Tam phu nhân càng sâu, nàng tiếp tục mở miệng: “Người nói xem, nếu Viên Minh Hân biết được chuyện này nàng ta sẽ có phản ứng như thế nào đây? Năm đó Lạc Tuyết...” Lời còn chưa nói xong đã bị động tác của người bên cạnh đánh gãy, Thủy Liên lo sợ nhìn xung quanh, phát hiện trong phòng chỉ có hai người các nàng mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Phu nhân, chuyện về người đó là cấm kỵ trong phủ, nếu người khác nghe được lời nói của người chỉ sợ...” Từ khi Nhị phu nhân mất, lão gia đã hạ lệnh cấm tất cả mọi người không được nhắc đến Nhị phu nhân, dù là vô tình hay cố ý đều sẽ bị phạt thật nặng. Thủy Liên là nha hoàn hồi môn của Tam phu nhân, nàng ở Thừa tướng phủ đã mười mấy năm, đối với chuyện năm đó rõ hơn ai hết, nhưng có một số chuyện, không nên nói ra mới là tốt nhất!

“Không cần phải lo lắng như vậy, Thủy Liên, chẳng ai ở đây nghe lén chúng ta nói chuyện đâu, Viên Minh Hân sẽ không rảnh rỗi như vậy.” Đối với thái độ cẩn thận của Thủy Liên, Tam phu nhân rất hài lòng, nhưng nàng sớm đã cho tất cả nha hoàn lui xuống, trong phòng chỉ có nàng cùng Thủy Liên, nên cũng không cần lo lắng như vậy.

Nơi này cũng không thường xuyên có người lui tới, huống hồ nha hoàn trong Phi Vân Các đều rất kín miệng, nàng biết có tai mắt của Viên Minh Hân xung quanh nhưng ngoại trừ giám sát hành động của nàng, đám người đó nếu không có sự cho phép của nàng cũng không thể vào phòng, đừng nói là nghe lén.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyến Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hình xăm trên lưng

“Tiểu thư, nô tì đã pha nước xong rồi, người mau đi tắm đi, cẩn thận để nhiễm phong hàn.” Tuy thời tiết đã vào thu nhưng về đêm, khí trời lạnh lẽo, đặc biệt là Linh Viên không có lò sưởi, nếu tiểu thư không tắm sớm, chỉ sợ sẽ nhiễm lạnh mất thôi.

Bạch Từ Linh gật đầu, nàng đi theo Thanh Nhi đến một căn phòng cách phòng nàng không xa, Linh Viên nói lớn không lớn nhưng cũng không quá nhỏ, trong Linh Viên có ba gian nhà, một gian dành cho chủ tử, một gian dành cho nha hoàn, gian còn lại không có người ở, dùng để làm nhà kho, phòng tắm, đựng những thứ không trọng yếu.

Bên trong căn phòng có một cái bồn lớn bằng gỗ, đủ để chứa một người, làn nước trong suốt đang bốc từng đợt khói, khói nhẹ bay lơ lửng tựa mây, trên mặt nước còn nổi vài ba cánh hoa, tựa tiên nữ hoa đang nhảy múa trên làn nước, đây chính là đục bồn mà người xưa hay dùng để tắm.

“Thanh Nhi, nước này muối lấy từ đâu? Còn có cánh hoa này?” Thừa tướng phủ đối xử với nguyên chủ thế nào nàng tất nhiên biết rõ, nơi ở rách nát, y phục cũ kỹ, thức ăn thừa vốn dĩ không phải để cho người ăn, hiện tại làm sao họ có thể đem nước sạch đến cho nàng tắm? Nếu không phải bị dùng qua thì chính là có vấn đề, mặc dù đám người đó bị hành động giết gà dọa khỉ của nàng dọa sợ cũng sẽ không tốt bụng đến mức chủ động đưa nước đến, thậm chí còn bỏ thêm cánh hoa, nhìn làn nước sạch sẽ trong veo, Bạch Từ Linh liền biết đây không phải người của Thừa tướng phủ đưa đến.

“Nước và hoa đều là người của Tam phu nhân mang đến...” Nhìn sắc mặt của Bạch Từ Linh, Thanh Nhi có chút e ngại trả lời, nếu phòng bếp cũng cung cấp nước thì tốt biết mấy, đám người đó sau khi nhìn thấy tiểu thư giáo huấn Ngọc Anh xong liền sinh ra lo sợ, sợ bản thân là người tiếp theo nên hôm nay nàng đến phòng bếp lấy thức ăn, họ đã đặt biệt chuẩn bị xong khay thức ăn cho nàng, Thanh Nhi tuy có chút bất ngờ nhưng vẫn nhận, thức ăn tuy không phải sơn hào hải vị nhưng tất cả đều là mới nấu, khói còn bốc nghi ngút, hương thơm lan tỏa tứ phía.

Đối với việc ăn uống được cải thiện Bạch Từ Linh vô cùng hài lòng, thế nhưng không phải người nào cũng giống như nha hoàn phòng bếp, dễ dàng thỏa hiệp như vậy, bất quá thời gian còn dài, nàng có thể cho bọn họ biết năng lực của Bạch Từ Linh nàng.

“Tam phu nhân?” Bạch Từ Linh ngạc nhiên, không khỏi nhớ đến sáng ngày hôm nay, trong lòng thầm suy nghĩ không biết trong hồ lô của nàng ta đang bán thuốc gì. Từ trước đến nay nguyên chủ đều không có qua lại với người của Phi Vân Các, đặc biệt là Tam phu nhân, huống hồ trước kia Tam phu nhân cũng giống như những người khác không hề quan tâm đến sự tồn tại của nàng, hiện tại nàng ta lại mang nước qua, rốt cuộc là có chuyện gì, chẳng lẽ vì ngày hôm nay, liên quan đến chuyện “thức tỉnh” gì đó sao?!

“Tiểu thư yên tâm, nước này Thanh Nhi đã thử qua, không có gì đáng ngại!” Thanh Nhi cũng không phải là người ngu ngốc, một khi người khác đột nhiên tốt bụng như vậy, nhất định không phải chuyện tốt gì, vì vậy trước khi nàng đem nước đi nấu nàng đã thử qua, phát hiện không có vấn đề gì mới pha nước cho tiểu thư tắm. Lần trước người trong phủ mang nước đến, nàng vốn định để cho tiểu thư tắm không ngờ tiểu thư lại ngủ mất, lần này bên kia không mang nước qua nữa, nếu không phải đám người đó không chịu cung cấp nước cho Linh Viên, nàng cũng không muốn lấy nước của Tam phu nhân, nợ người khác ân tình, dù lớn hay nhỏ vẫn phải trả lại.

Bạch Tử Linh gật đầu không nói, tuy thường ngày Thanh Nhi có chút ngốc nhưng cũng không phải người không có đầu óc, huống hồ nàng tin tưởng Thanh Nhi, dù sao cũng là do Thanh Nhi một tay chuyển nước vào đây, tất nhiên không tránh khỏi tiếp xúc, với lại Tam phu nhân không ngốc đến nỗi hạ độc thủ với nước mà nàng ta mang đến.

Từ khi xuyên đến, Bạch Tử Linh còn chưa được tắm một lần, tuy nàng chịu khổ đã quen nhưng y phục cổ đại không chỉ dày mà chất liệu lại thô sơ, một lần mặc là đến ba bốn lớp áo, khiến nàng cảm thấy cực kì khó chịu, hôm nay cuối cùng nàng cũng được tắm, cảm giác nhất định là rất thoải mái!

“Thanh Nhi, muội muốn làm gì?” Đang định vào bình phong thoát y, nhìn thấy hành động của Thanh Nhi nàng vội vàng ngăn cản.

Bạch Tử Linh đưa tay giắt lấy chiếc bình sứ trong tay Thanh Nhi, ngăn cản hành động đổ thứ trong bình vào trong nước, nàng cẩn thận đưa lên mũi ngửi, mùi hương nhẹ nhàng, thơm ngát nhưng lẫn trong đó là một mùi vị kì lạ mà Bạch Tử Linh ngửi hoài không ra.

“Tiểu thư, có vấn đề gì sao?” Thấy hành động của chủ tử Thanh Nhi không khỏi nghi hoặc, nàng chỉ thêm một chút hương liệu để tạo hương thơm cho thân thể tiểu thư mà thôi, chẳng lẽ có gì đó vấn đề gì sao?

“Đây cũng là thứ mà Tam phu nhân đưa đến?” Nếu thật sự như thế thì nàng đúng là xem thường Tam phu nhân rồi!

“Không ạ, thứ này là muội lấy từ...”

Thanh Nhi vội vàng kể lại mọi chuyện cho Bạch Tử Linh nghe, chuyện là thế này, hôm nay Thanh Nhi đi ngang hậu viện, tình cờ gặp gỡ một nha hoàn, nàng ta đang khiêng đồ đến nhà kho ở phía sau hậu viện. Nhiều đồ như vậy, nha hoàn không đủ sức đề khiêng, Thanh Nhi tốt bụng giúp đỡ, trong lúc chuyển đồ, Thanh Nhi nhặt được một chiếc bình sứ rất đẹp mắt.

“Người thích thì cứ lấy đi, đó là tô hợp hương, rất quý giá, có vẻ là còn dùng được, không biết là của chủ tử nào không cần...”

“Vậy sao?” Thanh Nhi cẩn thận cầm chiếc bình sứ lên, tỉ mỉ quan sát, trong lòng đối với nha hoàn trước mặt có chút nghi ngờ, người này nàng chưa từng gặp qua, chẳng lẽ là mới vào phủ sao, nếu không sao nàng ta có thể nói chuyện thân thiết với nàng như vậy? Phải biết rằng trên dưới Thừa tướng phủ không ai muốn kết giao với nàng, vậy mà hiện tại nữ tử này lại nói chuyện thân thiết với nàng như vậy.

“Người cứ cầm lấy dùng đi, nếu không đề chủ tử người dùng cũng được. Ta thấy nó vẫn còn mới, lại thơm như vậy, nhất định là đồ tốt!” Nha hoàn đó cầm lấy chiếc bình sứ mở nắp ra, một mùi hương lan tỏa khắp nơi, nàng đưa cho Thanh Nhi ngửi thử, đúng là rất thơm.

Linh Viên từ trước đến nay đều không được đãi ngộ tốt như những viện khác, tất nhiên trang sức, son phấn này nọ cũng không có, huống hồ là hương liệu tinh dầu gì đó, những thứ đó ngoại trừ những vị chủ tử được sủng ái thì không ai dám dùng cả.

“Đúng là rất thơm, bất quá người không cần dùng sao?”

Nghe Thanh Nhi hỏi, nha hoàn lộ vẻ khó xử: “Ta cũng rất muốn dùng, chỉ là... ta bị dị ứng nên... người đem về dùng đi.”

Quay về hiện tại, Thanh Nhi cẩn thận quan sát sắc mặt Bạch Tử Linh, thấy gương mặt nàng lộ vẻ âm trầm thì trong lòng cảm thấy bất an.

“Nô tì cũng có hỏi nàng ta là người của viện nào nhưng nàng ta nói vừa mới vào phủ, chưa được phân viện, là nha hoàn của tú phòng nên nô tì cũng không nghi ngờ.”

Nha hoàn tú phòng?

“Đây không phải tô hợp hương.”

“Vậy... vậy nó là gì?”

Thanh Nhi thường ngày không tiếp xúc với hương liệu, không biết cũng là hiển nhiên, có lẽ Thanh Nhi cũng không ngờ nha hoàn đó lại muốn tiếp cận mình, dù sao Linh Viên nghèo như vậy, chẳng có thứ gì đáng giá để họ tiếp cận Thanh Nhi, nàng đúng là đánh giá thấp đám người của Thừa tướng phủ này, thứ bọn họ cần không phải tiền, mà là người!

“Muội đi lấy thau nước lại đây...”

Nghe lệnh, Thanh Nhi vội vàng lấy một thau nước đem lại, đây là nước lúc nãy pha nước tắm cho tiểu thư còn dư, vốn không có làm gì, Thanh Nhi định hắt bỏ, hiện tại lại có chỗ dùng.

Bạch Tử Linh cầm lấy chiếc bình sứ đổ một ít nước từ trong bình vào thau, mùi hương thơm ngát theo gió bay khắp căn phòng, không đợi lâu, nước trong thau từ từ trở nên lấp lánh lạ thường, óng ánh bảy sắc màu, nhìn vô cùng đẹp mắt. Nếu là tinh dầu bình thường sẽ không xảy ra hiện tượng này, chiếc bình này, Bạch Tử Linh có thể khẳng định nó không phải tô hợp hương, đối với hương liệu nàng không nghiên cứu sâu nhưng kiến thức cơ bản vẫn là nắm vững, đây nếu không phải hương liệu, chỉ sợ là...

“Đẹp quá!”

Đúng vậy, rất đẹp, mà những thứ càng xinh đẹp thì lại càng ẩn giấu nhiều kịch độc!

“Tiểu thư, đây là gì?”

“Suyt.” Nàng ra hành động im lặng với Thanh Nhi, nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, từ khe cửa nhỏ có thể thấy được một chút khung cảnh bên ngoài, một bóng đen đang lấp ló, Linh Viên của nàng hôm nay đúng là náo nhiệt, ngoại trừ lão ngoan đồng còn có người khác ghé thăm, không biết là người phương nào, bất quá lại giả bất thiện, nếu đã đến vừa hay nàng có thể cho Thanh Nhi biết công dụng của nước này.

Bạch Tử Linh cầm chậu nước, mở cửa sổ ra, hắt một hơi, hành động nhanh đến nỗi chưa kịp đợi Thanh Nhi hiểu chuyện thì bên ngoài đã truyền đến tiếng la hét: “A... đau quá...”

Thanh Nhi vội vàng đến bên cửa sổ, chỉ thấy bóng đen đang chạy đi, trong đêm tối làn váy theo động tác chạy mà bay lên, chứng tỏ đó là nữ nhân, chẳng lẽ là nha hoàn đó sao?!

“Tiểu thư, đó... người đó là ai?” Lúc này đây, Thanh Nhi cũng hiểu được là có người đang muốn hại tiểu thư nàng, họ còn muốn lợi dụng nàng để tiếp tay, suyt nữa thì tiểu thư đã gặp nguy hiểm, có lẽ sau này đang nên cảnh giác với người của viện khác, nếu để tiểu thư gặp nguy hiểm lần nữa Thanh Nhi thật sự không biết ăn nói với phu nhân thế nào.

“Rất nhanh chúng ta liền biết.”

Sự việc qua đi, nàng đuổi Thanh Nhi ra ngoài để bản thân có thể tự nhiên tắm, ngồi dựa vào thùng, Bạch Tử Linh lần đầu tiên quan sát kĩ thân thể này. Làn da trắng nõn không tì vết, thân hình cân đối, thân thể này phát dục thật sự rất tốt, nếu không phải vì gương mặt này, nàng nhất định là một mỹ nhân.

Đột nhiên nàng cảm thấy trên lưng dính dính kì lạ, Bạch Tử Linh đưa tay về sau, chạm vào lưng mình, quả nhiên có gì đó... nhưng là gì?

“Thanh Nhi... Thanh Nhi, mau vào đây.”

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Thanh Nhi vốn đang đứng ngoài cửa canh giữ, chuyện vừa xảy ra khiến lòng nàng bất an, hiện tại nàng không dám rời khỏi tiểu thư, mà tiểu thư lại không cần nàng giúp đỡ, hết cách Thanh Nhi đành phải đứng bên ngoài, nghe tiểu thư gọi liền nhanh chóng chạy vào.

“Thanh Nhi, lưng ta... muội xem thử xem...” Mặc dù nàng có chút không tình nguyện để người khác xem thân thể mình nhưng tình huống hiện tại Bạch Tử Linh đành bất đắc dĩ, dù sao Thanh Nhi cũng là người thân cận, có lẽ là không có vấn đề gì?

Thanh Nhi kinh ngạc nhìn tấm lưng trắng nõn, sắc đỏ rực rỡ của đoá hoa vô cùng nổi bật, đoá hoa nở rộ, một màu đỏ rực rỡ như máu, trên đài gồm một cụm hoa khoảng bảy nụ, nở xòe tròn ra mọi hướng, trông như phượng hoàng đang giương cánh múa, vô cùng sinh động. Đoá hoa vừa sống động lại tựa như có ma lực, có thể thu hút bất kì sinh vật nào nhìn vào nó.

“Thanh Nhi, có phải là hình xăm không?”

Thanh Nhi bị Bạch Tử Linh gọi tỉnh, nàng ngáp ngừng nhìn đoá hoa trên lưng tiểu thư, trong lòng không khỏi sinh ra sự sợ hãi, đoá hoa này... sinh động, mà chân thật đến nỗi ánh mắt nàng cứ dán vào nó, bị nó cuốn hút không thể nào thoát ra.

“Hoa?” Bạch Tử Linh nghi hoặc mở miệng, trên lưng nàng làm sao xuất hiện một đoá hoa, nhìn bộ dạng của Thanh Nhi, nhất định đoá hoa này không hề tầm thường, trong trí nhớ của nguyên chủ dường như không hề cập đến trên lưng nàng có hình xăm a?!

“Là một đoá... bì ngạn hoa?!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạch Phi Nhược

“Phế vật!”

Nữ tử tức giận, tiện tay cầm lấy chiếc bình sứ bên cạnh ném thẳng xuống nền gạch, bình hoa sứ nháy mắt vỡ tan, mảnh vỡ văng khắp nơi, thế nhưng ngọn lửa tức giận trong lòng nàng vẫn chưa nguôi.

“Tiểu thư...” Nha hoàn đang quỳ phía dưới sớm đã run rẩy không thôi, nàng đối với vị tiểu thư này vô cùng sợ hãi, bề ngoài tiểu thư ôn hòa dễ gần nhưng bản tính thật chất bên trong, chỉ có người thân cận mới biết, lần này nhiệm vụ tiểu thư giao cho nàng bị thất bại, nhất định là tiểu thư sẽ không tha cho nàng!

“Câm miệng! Chuyện đơn giản như vậy mà ngươi không làm được, ngươi nói xem ngươi sống còn có tác dụng gì?!” Tiếp cận Bạch Tử Linh không phải chuyện dễ dàng gì, dù sao nàng ta chỉ là thứ nữ thấp kém, lại còn là phế vật nổi tiếng, người gặp người ghét, nếu có người đột nhiên tốt với mình tất nhiên sẽ nảy sinh nghi ngờ, dù nàng ta không nghi những người khác thấy cũng không phải chuyện tốt. Nên nàng đã cho người tiếp cận nha hoàn Thanh Nhi của nàng ta, Thanh Nhi chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, nha hoàn và nha hoàn giao du hẳn là không có vấn đề gì, mọi chuyện quả nhiên giống trong dự tính của

nàng, chiếc bình sứ đã được Thanh Nhi đem về cho Bạch Tử Linh, không nghĩ đến mọi việc sắp hoàn thành mà lại thất bại!

“Tiểu thư, nô tì... không biết là Thanh Nhi đó lại lừa nô tì, thật sự phé vật đó không hề dùng mà lại hất đi...” Nói đến đây, nha hoàn đưa tay lên che má phải, gương mặt thanh tú lúc này đã bị hùi, bên má phải có một vết bồng lớn, tuy đã thoa thuốc nhưng vẫn không khá hơn được phần nào.

“Đúng là ngu xuẩn, người đâu, kéo nàng ta ra ngoài!” Dứt lời, hai gã nô tì từ bên ngoài tiến vào, mặc cho nha hoàn không ngừng kêu la, nàng muốn phản kháng nhưng vì là nữ tử, nào có sức chống cự lại hai đại nam nhân, nên đành khóc lóc van xin.

“Tiểu thư, nô tì cầu xin người, nô tì sai rồi, lần sau... lần sau nô tì sẽ không thất bại nữa đâu... tiểu thư...”

“Còn không mau kéo xuống?!” Nữ tử đối với nha hoàn khóc lóc van xin làm như không thấy, chỉ lạnh lùng ra lệnh, hai gã sai vật thấy vậy liền kéo nàng xuống dưới, bỏ mặc lời khóc lóc ngoài tai.

“Tiểu thư, người đừng tức giận, lần sau để Thu Nguyệt đi làm, nhất định sẽ không khiến người thất vọng...” Nha hoàn tự xưng Thu Nguyệt rót một chung trà cho nữ tử, giúp nữ tử bình ổn tâm tình, lần này tiểu thư thật quá liều lĩnh, còn chưa bàn bạc với nàng đã tự ý quyết định, nếu Bạch Tử Linh biết được Tiểu Ngọc là do tiểu thư phái đến, không biết chuyện gì sẽ xảy ra?!

Đạo gần đây, nha hoàn trong phủ thường xuyên thảo luận đến Bạch Tử Linh, nào là tính tình thay đổi, ra tay đánh người, nàng chưa được diện kiến nên có mấy phần không tin. Dù sao nàng sống ở đây từ nhỏ, đối với mọi chuyện trong phủ vô cùng tường tận, tính tình Bạch Tử Linh thế nào, sao nàng lại không biết, hiện tại lại nói nàng ta thay đổi, đây đúng là chuyện khó tin mà!

“Đúng là chỉ có người mới khiến ta yên tâm, lần này đúng là sơ suất của ta, không nên để Tiểu Ngọc ra tay.” Nữ tử nhận lấy chung trà, đối với sự am hiểu lòng người của Thu Nguyệt vô cùng hài lòng, không hồ là người mưu thân bồi dưỡng, thông minh nhanh nhạy là điều cần phải có.

“Tiểu thư, tại sao người lại muốn ra tay với Bạch Tử Linh?” Trước kia, tiểu thư đối với Bạch Tử Linh đều là thái độ làm như không thấy, dù sao một kẻ không có thân phận địa vị và xấu xí như nàng ta, làm sao có thể so sánh với tiểu thư của nàng? Bất quá hiện tại tiểu thư có chút bất đồng, kể từ ngày ở Đỗ phủ trở về, tiểu thư đối với Bạch Tử Linh không đơn giản chỉ là chán ghét, nếu không tiểu thư làm sao có thể sai Tiểu Ngọc đi cho hương liệu đó vào trong nước tắm của nàng ta?!

Nữ tử nghe vậy, động tác đang uống trà liền ngừng lại, ánh mắt lạnh đi thấy rõ khiến Thu Nguyệt bên cạnh giật mình. Ngày đó nhìn thấy Đỗ Thanh Triệt nhảy xuống hồ cứu Bạch Tử Linh, bất kì ai cũng bất ngờ không thôi, dù sao Đỗ thiếu gia rất chán ghét Bạch Tử Linh nhưng khi nhìn thấy nàng ta nhảy hồ tự tử lại cứu nàng ta lên, nếu Bạch Tử Linh biết được nhất định sẽ vui mừng như điên. Đỗ Thanh Triệt cứu Bạch Tử Linh lên liền giao lại cho nàng, dù sao nam nữ thọ bất tương thân, hẳn cũng không chung đụng với Bạch Tử Linh, nàng thân là muội muội, tất nhiên phải chăm sóc nàng ta, mặc dù nàng không muốn. Sau đó cô áo nàng ta bị nổi lông, nàng nhìn thấy một mảnh trắng như tuyết, so với làn da của nàng còn muồn trắng và mềm mại hơn, nếu không phải có gương mặt xấu xí thì Bạch Tử Linh nhất định là một mỹ nhân, chỉ sợ cùng nàng không phân cao thấp, nghĩ đến đây, nàng lại nhin không được mà buồn bực!

~~~~~

“Tiểu thư, không xong rồi...” Thanh Nhi vội vàng chạy vào phòng, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là nữ tử đang ngồi bên bàn, trong tay đôi đũa đang gấp thức ăn, bộ dạng nhàn nhã dùng bữa, không màng thế sự.

“Có việc?” Nàng gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, thức ăn của Thừa tướng phủ quả nhiên không ngon bằng Phong Nguyệt Lâu, sau này khi nàng rời khỏi nơi đây, nàng nhất định sẽ mướn đầu bếp của Phong Nguyệt Lâu, ngày ngày phục vụ bữa ăn cho nàng.

Tối qua trên lưng nàng có một hình xăm in hình hoa bi ngạn, Thanh Nhi cũng đã lấy gương đồng cho nàng xem nhưng vì hình ảnh chiếu ngược, gương đồng đã cũ nên nàng không thấy rõ, bất quá màu đỏ rực rỡ lại in sâu vào tâm trí nàng. Nhưng theo như lời Thanh Nhi, sáng nay nàng cho Thanh Nhi xem thì hình xăm đó lại biến mất, đối với sự việc này nàng cảm thấy kì lạ, nàng biết thân thể này có bí mật nhưng không nghĩ bí mật lại nhiều đến thế, việc này chưa xong việc khác lại đến, Bạch Tử Linh dù muốn tìm hiểu nhưng tình huống hiện tại lại không cho phép.

“Tiểu thư, không tốt! Lão gia cho người mời tiểu thư đến đại sảnh...”

Lão gia...?

Thừa tướng đại nhân Bạch Văn Hoài - phụ thân của thân thể này ư?!

Vị phụ thân này Bạch Tử Linh nàng nghe danh đã lâu nhưng chưa có cơ hội gặp mặt, trong trong trí nhớ, hẳn cực kì chán ghét nàng, chưa bao giờ chịu cho nàng một ánh mắt, mà nàng cũng chẳng có tình cảm thâm thiết gì với hắn. Dù sao từ khi sinh ra đến giờ, số lần nàng gặp gỡ hẳn chỉ đếm trên đầu ngón tay, tình yêu thương của phụ thân vốn dĩ nàng không hề nhận được, trong lòng nàng, người thân thuộc nhất chính là mẫu thân Lạc Tuyết và Thanh Nhi.

Mười mấy năm qua hẳn không để ý đến nàng, hiện tại cho gọi nàng đến rốt cuộc là có chuyện gì?!

“Hắn? Hắn gọi ta làm gì?”

“Thanh Nhi không biết... hôm nay là ngày lão gia từ Vân Nam trở về, còn... còn dẫn theo hai nữ nhân!”

Thanh Nhi ngập ngừng, thanh âm có chút nhỏ, tiểu thư từ nhỏ đã không được lão gia yêu thương, khi bị bắt nạt chỉ có thể một mình cam chịu, lần này lão

gia trở về lại mang theo hai nữ nhân, một trong hai người đó có một người xấp xỉ tuổi với tiểu thư.

Không cần nghĩ cũng biết, nếu không phải là thiếp thất thì chính là nữ nhi đã thất lạc nhiều năm, dù sao Bạch Vân Hoài cũng là Thừa tướng đại nhân, quyền khuyh thiên hạ, thời trẻ phong hoa thế nào, trên dưới Thành Thiên Quốc đều biết, hẳn có tư sinh nữ cũng là chuyện bình thường!

“Nữ nhân?” Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, nam nhân quả nhiên chẳng có một ai tốt lành cả. Rốt cuộc thì mẫu thân làm sao có thể đồng ý lấy hắn, hơn nữa còn cam nguyện làm thiếp?!

“Thanh Nhi, tình cảm của mẫu thân ta cùng hắn... có tốt không?!” Bộ dạng không mấy quan tâm tiếp tục gấp thức ăn, dường như không có quan hệ gì đến nàng.

“Lão gia...” Thanh Nhi ngập ngừng, không biết phải trả lời thế nào cho tốt.

“Đi thôi.” Còn chưa đợi Thanh Nhi nói hết, Bạch Tử Linh đã lạnh lùng cắt ngang, có tốt hay không, gặp mặt chẳng phải sẽ rõ sao?

Chuẩn bị tốt, Bạch Tử Linh được Thanh Nhi dẫn đường, trên đường đi khá nhiều người, đối với sự xuất hiện của nàng mọi người liền không ngừng nghị luận, bất quá nàng không mấy quan tâm, một mạch hướng thẳng về phía đại sảnh, lúc Bạch Tử Linh đến thì trong đại sảnh đã có không ít người.

Nam nhân trung niên một thân tố y, gương mặt nghiêm nghị ngồi ở vị trí chủ tọa, đôi mắt điềm tĩnh, mày kiếm nhíu lại, mặc dù tuổi tác đã cao nhưng vẻ anh tuấn vẫn thấy rõ. Bên cạnh hắn là một mỹ phụ trung niên, gương mặt nàng vô cùng mỹ lệ, trên người nàng không mang vẻ thanh nhã như Tam phu nhân nhưng lại khiến cho người khác không khỏi nhìn thêm một chút, một hương vị quyến rũ thành thực, khí chất lạnh lùng lại thu hút người khác.

Hai người này, chính là Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài cùng Đại phu nhân Viên Minh Hân?

Kể từ khi Bạch Tử Linh bước vào, ánh mắt mọi người đều theo dõi nàng, bởi hành động của Bạch Tử Linh mấy ngày trước kinh động không ít người, khiến người khác vừa cảm thấy tò mò vừa cảm thấy kính thường. Tò mò vì nghĩ rằng nàng té xuống hồ không biết liệu có đập trúng đầu hay không mà dám ra tay đánh người, kính thường là vì nghĩ rằng nàng muốn được người khác chú ý nên mới giữ đoạn ngây thơ này, tóm lại là muôn màu muôn vẻ.

Đột nhiên, Bạch Tử Linh cảm nhận được một ánh mắt chăm chú nhìn nàng, quay đầu nhìn lại, một thân bạch y thuần khiết, gương mặt xinh đẹp động lòng người, ba ngàn sợi tóc được búi lên cổ định bằng một cây trâm bạch ngọc. Làn da trắng nõn, đôi mắt như làn nước mùa thu, trầm tĩnh dịu nhẹ, mày như họa, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, so với bất nữ tử nào ở đây đều thanh lệ hơn vài phần, nàng mang trên người khí chất thanh nhã, lại ôn nhuận như ngọc.

Bạch Phi Nhục!

Hữu Thừa tướng Tứ tiểu thư, Thành Thiên Đế nhất tài nữ, người trong lòng của Đỗ gia Đại thiếu gia Đỗ Thanh Triệt, thân phận quả nhiên là rất nhiều.

Đúng như lời đồn, thanh như bạch ngọc, tinh khiết như sương, một nữ tử mang vẻ đẹp thuần khiết khiến bất kì nam nhân nào cũng có ý muốn bảo vệ, nữ tử như vậy... nam nhân làm sao có thể không yêu?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hậu viện tranh đấu

“Lão gia, nếu mọi người đã đến đông đủ thì người hãy nói đi, chuyện mà người muốn nói với mọi người...”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều tập trung nhìn Đại phu nhân Viên Minh Hân, trong đó có một số người thay đổi sắc mặt. Bạch Vân Hoài dẫn về hai nữ nhân không rõ lai lịch, bề ngoài giả vờ không biết nhưng trong lòng sớm đã rõ ràng, một trong hai người đó thế nào cũng được hắn nạp vào phủ, tất cả mọi người đều tránh nhắc đến, dù sao thêm một người lại mất đi một phần sủng ái, đối với điều này không ai muốn, nhưng Đại phu nhân... tựa hồ muốn tạo cơ hội cho hai nữ nhân kia?!

Đại phu nhân suy nghĩ thế nào, không ai biết rõ, người thâm sâu như nàng, ở vị trí chính thất mười mấy năm, mặc dù Bạch Vân Hoài không ngừng có nữ nhân khác nhưng địa vị của nàng cũng không đổi, người như vậy, làm sao có thể dễ lộ suy nghĩ của bản thân.

Tứ phu nhân trước kia cũng là do một tay Đại phu nhân đè bẹp với Bạch Vân Hoài, kể từ ngày Tứ phu nhân vào phủ, những người khác liền thất sủng. Tứ phu nhân thì sùng sinh kiêu thế nào nhưng ở trước mặt Đại phu nhân cũng không dám lớn tiếng, điều này cho thấy Đại phu nhân vốn dĩ không hề đơn giản.

Bạch Tử Linh nhướng mày, thông thường những người thê tử đều tránh nói việc trượng phu của mình mang nữ nhân về, nhưng Đại phu nhân lại ngoại lệ, nàng ta không những không mở miệng ngăn cản mà còn tạo cơ hội cho người khác, thật không biết Đại phu nhân đây là đang nghĩ gì, là quá nhân từ hay vốn không đặt Bạch Vân Hoài vào trong lòng?!

“Đại phu nhân, lão gia vừa mới trở về, đi đường không tránh khỏi mệt mỏi... có chuyện gì để sau hãy nói!” Người vừa lên tiếng là một mỹ phụ trung niên, gương mặt xinh đẹp quyến rũ, đôi mắt tràn đầy ý cười, yếu điệu khiến người khác không khỏi xiêu lòng, mang theo hương vị quyến rũ không nói nên lời, nàng chính là Tứ phu nhân Tổ Văn, thiếp thất được Bạch Vân Hoài sủng ái nhất phủ.

Bạch Vân Hoài nhíu mày, tựa đầu vào ghế chủ tọa, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, Vân Nam xa xôi, hẳn đi hết hai ngày đường, xe ngựa xóc nảy tránh không khỏi có chút khó chịu, nếu là sự việc khác hẳn sẽ để ngày khác nói cũng không muộn nhưng chuyện này quan trọng, giải quyết càng sớm lại tốt.

“Không cần, phu nhân, mọi chuyện trong phủ ổn cả chứ?!” Ánh mắt hắn rơi vào người nữ tử bên cạnh, người này là chính thê của hắn, năm nàng mười lăm đã gả cho hắn, cùng hắn trải qua nhiều hoạn nạn khó khăn, trước kia nàng một lòng một dạ đem lòng yêu hắn, nhưng không biết từ bao giờ nàng đã thay đổi, trở thành một con người lạnh lùng, ngay cả hắn cũng không muốn thân cận.

“Lão gia yên tâm, mọi việc trong phủ đều ổn thỏa cả, chỉ là mấy ngày trước Tam tiểu thư ngã xuống hồ, hôm nay nhìn thần sắc tốt như vậy, hẳn là đã hồi phục...”

Bạch Vân Hoài nghe vậy liền liếc mắt nhìn nữ tử đang đứng ở cửa, ánh mắt có chút phức tạp, không biết từ lúc nào nàng lại mang khăn che mặt, nhìn nàng như vậy không ai nghĩ rằng đây là nữ tử xấu xí trong lời đồn. Hắn không khỏi nhớ đến một nữ tử, nàng xinh đẹp động lòng người, bất kỳ nữ tử nào cũng đều không thể so với nàng, khí chất trên người tựa thiên tiên, nàng tốt bụng thuần khiết, đôi mắt nàng dường như có thể chứa đựng hết thảy nhưng lại không có hận, Bạch Tử Linh như vậy, nhìn không khỏi có nét giống nàng, đặc biệt là đôi mắt.

Bất quá rất nhanh ánh mắt liền lộ vẻ chán ghét, nhìn Bạch Tử Linh khiến hắn không thể không nhớ đến sự sỉ nhục năm đó, lửa giận tràn lan, nàng khiến hắn nhận lấy sỉ nhục, cả đời này hắn nhất định không tha cho nàng, nàng đã mất không bằng để nữ nhi của nàng gánh chịu.

Bạch Tử Linh thu tất cả ánh mắt của Bạch Vân Hoài vào mắt, trong lòng không ngừng suy nghĩ, Viên Minh Hân cố ý nhắc đến nàng trước mặt hắn là vì muốn hắn chán ghét nàng?! Nàng là tiểu thư thất sủng, Bạch Vân Hoài vốn đâu quan tâm nàng, hắn có chán ghét nàng hay không có không còn quan trọng nữa.

“Tam tiểu thư, đến đây ngồi đi, người cứ đứng như vậy, lão gia muốn nói cũng không nói được.” Tam phu nhân Liễu Tư Băng bên cạnh thấy vậy liền dịu dàng cười, thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh, Đại phu nhân Viên Minh Hân liếc mắt nhìn nàng, nụ cười trên mặt nàng càng sâu.

Ánh mắt mọi người đảo lên người Bạch Tử Linh, một thân thanh y bạc màu, cũ nát, gương mặt xấu xí, vết sẹo ghê rợn được giấu sau chiếc khăn che mặt, mái tóc được búi gọn gàng, không giống ngày thường một bộ dạng nhếch nhác.

Liễu thị trước giờ đều an phận thủ thường, đối với những chuyện đều làm như không thấy, thế nhưng hôm nay lại mở miệng giúp đỡ Bạch Tử Linh, là muốn chống đối Đại phu nhân?!

Trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn đáp ứng: “Đạ tạ Tam phu nhân...” Không biết Tam phu nhân đang nghĩ gì, tối qua mang nước đến cho nàng, hiện tại lại còn giúp nàng trước mặt Viên Minh Hân, mặc dù cảm thấy nàng ta không có ý xấu nhưng dù sao để phòng vẫn tốt hơn.

Nàng đi đến chiếc ghế bên cạnh Bạch Phi Nhục, phía trên nàng là tử y nữ tử, dung mạo như hoa như ngọc vốn không hề thua kém Bạch Phi Nhục, chỉ là môi hồng nhếch lên, ánh mắt lộ vẻ cao ngạo, tựa như nữ vương cao cao tại thượng, đối với những thứ tầm thường đều không để mắt.

Người này chính là Nhị tiểu thư Bạch Phi Thúy, nữ nhi của Tam phu nhân Liễu thị, tuy là thứ nữ nhưng đãi ngộ không hề thua kém đích nữ Bạch Phi Nhục, Bạch Vân Hoài đối với nữ nhi này yêu thương không ít mới có thể khiến nàng kiêu ngạo như vậy.

“Lão gia, không biết chuyện người muốn nói là gì?” Tam phu nhân ôn nhu mở miệng, bộ dáng chọc người yêu thích.

“Lần này ta phụng lệnh Hoàng thượng đến Vân Nam, vô tình gặp lại cô nhân...”

Cô nhân?!

Ánh mắt mọi người rơi vào hai nữ nhân Bạch Vân Hoài mang về, phức tạp có, tức giận có, lạnh nhạt cũng có, nếu thật sự chỉ là cô nhân sao hắn lại cho gọi tất cả mọi người từ lớn đến bé đến đây?!

“... Ta và Quế Chi quen biết nhiều năm, năm xưa chia ly cứ nghĩ là nàng ấy sẽ có một cuộc sống hạnh phúc, không ngờ nàng ấy lại lưu lạc đến Vân Nam, một mình cực khổ nuôi hài tử...”

Nhắc đến hài tử, Bạch Vân Hoài có lỗi nhìn về phía hai nữ nhân mà hắn mang về, bộ dạng của hắn khiến mỗi người ở đây có một sắc mặt khác nhau.

Đại phu nhân vẫn lạnh nhạt như thường, chuyên tâm thưởng thức trà, một bộ dạng không quan hệ đến nàng. Nụ cười trên mặt Tam phu nhân ngày càng sâu, nàng nhìn Bạch Vân Hoài lại nhìn hai nữ nhân đó, bộ dạng tuy để ý nhưng thật chất là không hề quan tâm, chỉ có Tứ phu nhân là ánh mắt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hai mẫu tử bọn họ.

“Đến khi cuộc sống không còn gì nữa Quế Chi mới đến tìm ta, nàng nói nàng không cần danh phận, nàng chỉ muốn ta chăm sóc cho nữ nhi của nàng...”

Tứ phu nhân Tổ Văn nghe vậy liền nhếch môi cười lạnh, thời đại này mà còn có nữ nhân không cần danh phận, chỉ sợ là giả vờ đi?!

Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều hiểu rõ, không cần danh phận chỉ cần chăm sóc nữ nhi nàng ta, sợ là muốn chăm sóc nàng ta đi?

Bạch Tử Linh cẩn thận đánh giá hai nữ tử đối diện, mỹ phụ trung niên một thân lam y nhẹ nhàng, nàng không phải là tuyệt sắc giai nhân nhưng cũng có một dung mạo dễ nhìn, trên người mang một loại hơi thở khiến người bên cạnh cảm thấy thoải mái, đặc biệt là ánh mắt rất thu hút người khác. Nữ tử bên cạnh đối lập một thân hồng y, gương mặt giống mẫu thân nàng ta nhưng bộ dạng lại hoàn toàn khác hẳn, nàng ta nhu mì yếu đuối, khiến người khác không khỏi yêu thương.

Nhìn bộ dạng của hồng y nữ tử, Bạch Tử Linh không khỏi liên tưởng đến Bạch Phi Nhưộc, bất quá luận thủ đoạn thì nàng ta thua xa Bạch Phi Nhưộc, ánh mắt lộ vẻ tham vọng rõ ràng như vậy, nàng không tin người trong đại sảnh không nhìn ra!

Lâm Tâm Lan sinh ra trong một gia đình nghèo khổ, từ nhỏ đã chỉ có phụ thân, là do mẫu thân một tay nuôi lớn, nàng sống nhờ ở Lâm gia, hằng ngày bị người khác xem thường. Thừa hưởng dung mạo của mẫu thân, nữ nhân chán ghét, nam nhân lại đối xử tốt với nàng, nhưng nàng biết bọn họ nhất định không phải người tốt gì, so với những đứa trẻ cùng tuổi, nàng biết tính toán và cũng có một chút thủ đoạn riêng.

Một ngày Bạch Vân Hoài đột nhiên xuất hiện, mẫu thân nói hẳn là phụ thân nàng, dù sao từ nhỏ vốn đã không có cha cho nên đối mặc với nam nhân này, nàng không có mấy phần xúc động.

Nhìn hần ăn mặc sang trọng như vậy, chắc chắn là người giàu có nhưng không nghĩ đến hẳn lại là Thừa tướng đại nhân, người dưới một người trên vạn người, nếu có thể trở thành nữ nhi của hẳn thì nàng chính là Thừa tướng tiểu thư, sau này sẽ không cần sống hết hôm nay, lo lắng ngày mai nữa.

Trên đường về Thừa tướng phủ, Lâm Tâm Lan không ngừng mơ mộng, sau này nàng sẽ là Thừa tướng tiểu thư, người có địa vị cao quý không kém những người khác.

Ánh mắt nàng lộ vẻ tham vọng rõ ràng, người trong Thừa tướng phủ đều không tầm thường, sao lại không phát hiện ra chứ?! Chi là... bọn họ đang muốn xem kịch vui mà thôi!

“Dù sao Tâm Lan cũng là nữ nhi của Bạch Vân Hoài ta, sao có thể để nàng lưu lạc bên ngoài? Thế nào ta cũng phải cho Quế Chi một danh phận, nàng ấy đã khổ công nuôi dưỡng Tâm Lan.” Lâm Tâm Lan là nữ nhi hẳn, vì không biết đến sự tồn tại của nàng nên mới để nàng lưu lạc mười mấy năm nay, mặc dù không có tình cảm sâu nặng nhưng huyết mạch tương liên, Bạch Vân Hoài sẽ không để nữ nhi của hẳn chịu thiệt thòi.

Tứ phu nhân châm chọc mở miệng: “Lão gia, làm sao người biết được đây là nữ nhi ruột thịt của người? Không biết chừng là...” Mang đến một nữ tử không rõ lai lịch thì nói đó là nữ nhi của hẳn, ai mà tin được? Người là bọn họ mang đến, hài tử cũng là do miệng bọn họ nói, ai biết được, liệu có phải là ruột thịt của hẳn hay không?!

Ánh mắt mọi người rơi vào mẫu tử Lâm thị, lời nói của Tứ phu nhân không sai, đột nhiên xuất hiện một nữ tử không rõ lai lịch ra nói là nữ nhi của hẳn, không phải rất lạ sao? Nếu thật sự là cốt nhục của hẳn vậy tại sao mười mấy năm nay bọn họ không đến tìm hẳn, vậy mà đợi tới mười mấy năm, nữ nhân này không biết là có kiên nhẫn hay thủ đoạn thâm sâu nữa.

Bạch Vân Hoài nhíu mày, hẳn sớm đã nghĩ đến vấn đề này, nên khi ở Vân Nam hẳn đã cho người nhỏ máu nghiệm thân, quả nhiên đúng như lời Lâm Quế Chi nói, nàng là nữ nhi của hẳn.

“Phu nhân, lão gia đã xác nhận, Tâm Lan chứng thực là nữ nhi của hẳn, phu nhân hà cớ gì nghi ngờ ta?” Thanh âm dịu dàng nhưng lại không kém phần bị thương vang lên, đôi mắt nàng long lanh như chứa lệ, tùy thời đều có thể rơi xuống.

“Được rồi Vân Nhi, chuyện này về sau nàng không cần nhắc lại nữa...” Dứt lời, Bạch Vân Hoài cho Lâm Quế Chi một ánh mắt an tâm.

Thấy hành động của hẳn, mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại Lâm Quế Chi, gương mặt nàng tràn ngập bi thương, nhưng lại cố kiềm nén khiến người khác không khỏi thương tiếc, nhất thời nữ nhân khắp đại sảnh đều hiểu rõ, quả nhiên là nữ nhân thâm sâu khó lường, còn chưa bước vào cửa đã khiến Tứ phu nhân sùng ái nhất bị mất.

Bạch Phi Thúy lạnh nhạt cười, nữ nhân này bước vào cửa chưa chắc đã là chuyện tốt, nhưng dựa vào trí tuệ của nàng ta, hẳn là sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi gây sự với thiếp thất khác, đặc biệt là mẫu thân nàng. Trong nhà thêm một người chỉ là thêm một đôi đũa, thêm hai người cũng vậy mà thôi, dựa vào nữ nhi nàng ta mà muốn cùng nàng tranh đoạt sự sùng ái của Bạch Vân Hoài thì nàng ta còn kém xa nhiều lắm.

“Phu nhân, sau này Quế Chi sẽ là Ngũ phu nhân, nàng thấy thế nào?”

“Lão gia, Lâm thị vừa mới vào phủ, sao lại có thể trở thành phu nhân, cùng lắm chỉ là một di nương mà thôi!” Đại phu nhân lúc này mới mở miệng, giọng nói nàng không bộc lộ tâm tình nhưng thể hiện thái độ của bản thân không chấp nhận Lâm Quế Chi một cách dễ dàng như vậy.

“Được rồi phu nhân, chuyện này giao cho nàng sắp xếp, ta có việc phải đi trước.” Không muốn tranh cãi với nàng, hẳn đành thuận theo, dù sao nàng nói cũng không sai, Lâm thị vừa mới vào phủ đã là phu nhân, đối với những người khác đúng là không công bằng.

“Vâng, lão gia.”

Đợi Bạch Vân Hoài rời đi, đại sảnh lúc này một mảnh yên tĩnh, không khí có phần trầm trọng, dù sao nàng ta có thể trở thành Ngũ phu nhân hay không thì chính là do Đại phu nhân quyết định, nếu Đại phu nhân cho phép, mọi người kể cả Bạch Vân Hoài cũng không dám ý kiến. Dù sao Tam phu nhân cũng là được lão thái thái đồng ý ban chức phu nhân, Tứ phu nhân vì sinh được nhi tử mới được tấn từ di nương lên phu nhân, vậy mà Lâm thị mới vào cửa, dựa vào đầu nàng ta được làm phu nhân?!

“Trương ma ma, sắp xếp cho Lâm di nương ở Chiêu Lan Viện đi.”

Trương ma ma là nha hoàn hồi môn của Đại phu nhân, là người được Đại phu nhân tin tưởng nhất, ở trong phủ có địa vị vô cùng lớn, lời nói của nàng ta chính là lời nói của Đại phu nhân.

“Chiêu Lan Viện? Đại phu nhân, người thật không công bằng, lúc trước ta muốn dọn vào Chiêu Lan Viện người hết mực phản đối, hiện tại...” Tứ phu nhân Tô Vân bắt mắt cười, bộ dạng khiêu khích rõ ràng như vậy mà Đại phu nhân hoàn toàn không để ý.

“Mọi người nghe lão gia nói rồi đấy, nhất định phải hầu hạ tốt Lâm di nương cùng...” Đại phu nhân liếc mắt nhìn Lâm Tâm Lan, bộ dạng không biết xưng hô thế nào.

“Hay là gọi Tam tiểu thư đi, nhìn nàng cũng không lớn hơn Phi Thuý, cũng không nhỏ hơn Phi Nhượng bao nhiêu cả!” Bị Đại phu nhân làm mất mặt, mặc dù tức giận nhưng Tứ phu nhân cũng không biểu hiện ra ngoài. Trong lòng nàng hận Viên Minh Hân, lúc nào cũng không chịu nể mặt nàng, là chính thất thì nào nào, chẳng phải cũng bị lão gia thất sủng đấy sao?!

Ánh mắt của Lâm Tâm Lan loé sáng, Tam tiểu thư Thừa tướng phủ, rốt cuộc bản thân nàng cũng có một danh phận!

Lời vừa dứt, mọi người không khỏi nhìn Bạch Từ Linh, Tam tiểu thư Thừa tướng phủ ai ai cũng biết chính là Bạch Từ Linh, tuy là nói nàng ta là phế vật nhưng dù sao mẫu thân nàng ta vẫn là Nhị phu nhân, một thời cũng được Bạch Văn Hoài sủng ái, mẫu tử Lâm thị vốn không thể nào so sánh với nàng ta.

“Tứ phu nhân, có lẽ người đã nhớ nhầm chăng? Tam tiểu thư Thừa tướng phủ là ta - Bạch Từ Linh, ta còn chưa chết đã có người muốn thay thế vị trí của ta sao?” Đúng là tai bay vạ gió, bản thân nàng ngồi xem kịch vui cũng bị liên lụy, thật sự là xui xẻo mà.

“...” Tứ phu nhân không ngờ Bạch Từ Linh lại nói như vậy, nhất thời ngây ngốc đứng đó không biết nên nói gì.

“Được rồi, Thừa tướng phủ đã có Tam tiểu thư, về phần nàng, gọi Tâm Lan tiểu thư đi!” Ánh mắt Đại phu nhân rơi vào người Bạch Từ Linh, ánh mắt không rõ tâm tình, chính là trong lòng không ngừng gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nụ cười mê hoặc

“Lâm di nương, đây là Chiêu Lan Viện, Đại phu nhân đã cho người chuyển đồ của phu nhân cùng tiểu thư vào, Đại phu nhân bảo nếu cần thứ gì thì đến tìm Đại phu nhân...” Nha hoàn được phân phó hầu hạ Lâm Quê Chi cẩn thận mở miệng, nhìn thái độ của lão gia đối với vị di nương này đúng là không tầm thường. Đại phu nhân còn sắp xếp cho Lâm di nương ở Chiêu Lan Viện này, phải biết Chiêu Lan Viện là nơi mà mọi người đều mơ ước, không những phong cảnh hữu tình, mà còn gần phòng của lão gia nhất, các vị phu nhân đều muốn dọn vào nơi này, đặc biệt là Tứ phu nhân.

Vậy mà Lâm di nương này vừa vào phủ đã được sắp xếp ở nơi này, chắc hẳn sau này hẳn sẽ rất được sủng ái, đến lúc đó nàng cũng được hưởng phúc, nghĩ vậy nha hoàn không khỏi mừng thầm.

Chiêu Lan Viện là một viện nằm ở phía Đông Thừa tướng phủ, là nơi thấy được thái dương mọc đầu tiên trong Thừa tướng phủ, phong cảnh ở đây không những hữu tình, thanh nhã mà còn gần Trạch Văn Các của Thừa tướng Bạch Văn Hoài. Nghe nói là Thừa tướng trước kia vì yêu mến một vị thiếp của mình mà đã cho xây Chiêu Lan Viện, vị thiếp đó đó cực kì được sủng ái, tiếc là ‘hồng nhan bạc mệnh’, nàng mắc bệnh qua đời, từ đó Chiêu Lan Viện liền bỏ hoang.

Phải nói, Chiêu Lan Viện là nơi mà tất cả mọi người đều muốn dọn vào nhưng từ trước nay Đại phu nhân đều không cho bất cứ ai dọn vào, thậm chí không cho bước chân vào, hiện tại lại cho Lâm di nương mới vào phủ dọn vào, đúng là khiến nhiều người phải suy nghĩ.

Gian phòng đã được các nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có, đồ trang trí trong phòng đều chưa có, nổi bật nhất là vách tường được trang trí vô cùng hoa lệ, cao quý, rộng phòng chỉ có một cái bàn tròn, một chiếc giường, một cái tủ đựng y phục và một bàn trang điểm.

Đơn giản mà sơ sài!

“Đại phu nhân bảo là ngày mai sẽ cho người đưa đồ đến.”

“Được rồi, người lui ra đi.”

Nha hoàn ngập ngừng, vội quay người bước ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

“Mẫu thân...”

Thấy nha hoàn đã ra ngoài, Lâm Tâm Lan tức giận lên tiếng, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra nàng liền không tránh khỏi buồn bực, nếu không phải vì Bạch Từ Linh nàng đã trở thành Tam tiểu thư của Thừa tướng phủ rồi, tất cả cũng tại nàng ta, người như nàng ta làm sao xứng đáng với thân phận Thừa tướng

tiểu thư, chỉ có nàng mới xứng thôi.

Đưa mắt nhìn về phía mẫu thân đang nhàn nhã uống trà, Lâm Tâm Lan nhìn không được mở miệng: “Mẫu thân, tại sao người lại không giúp Lan Nhi...” Nếu lúc này mẫu thân mở miệng thì nàng tin chắc bọn họ tuyệt đối không dám có ý kiến, dù sao mới vào phủ Bạch Vân Hoài đã cho mẫu thân vị trí Ngũ phu nhân, chỉ tại nữ nhân chính thất sinh lòng đố kỵ, cản trở mẫu thân nàng thành Ngũ phu nhân!

Lâm Tâm Lan mặc dù sống trong nghèo khổ nhưng nàng rất biết dùng thủ đoạn, Bạch Vân Hoài là một ví dụ điển hình, nàng chỉ sử dụng một chút chiêu trò mà hắn đã thật sự tin nàng là nữ nhi của hắn, xem ra Thừa tướng đại nhân cũng không phải người khó đối phó.

“Nháo còn chưa đủ sao? Nơi này là Thừa tướng phủ, không phải Lâm gia, con dựa vào đâu mà giành với nàng ta?!” Lâm Quế Chi tức giận, rốt cuộc thì nàng tại sao nàng lại có một nữ nhi ngu xuẩn như vậy, điều đơn giản như vậy mà cũng không biết, nàng mới bước chân vào phủ đã được Bạch Vân Hoài nâng lên vị trí phu nhân, điều này khiến nữ nhân trong phủ đều hướng mũi nhọn vào nàng, vậy mà hiện tại nữ nhi còn nháo đòi vị trí Tam tiểu thư, rốt cuộc nữ nhi có biết rõ bản thân đang là ai và ở đâu hay không?!

Người trong Thừa tướng phủ tuyệt đối không tầm thường, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu không biết tình hình quân địch ra sao thì làm sao có thể bàn mưu tính kế đây?!

Đại phu nhân nhìn như lạnh lùng, không quan tâm đến mọi chuyện nhưng những chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do một tay nàng ta quản lý, dù sao nàng ta cũng là chính thất cùng Bạch Vân Hoài báai đường, khắp Thừa tướng phủ không có nữ nhân nào lớn hơn nàng ta. Tam phu nhân ăn chay niệm Phật, không tranh không đấu nhưng lại là người che giấu rất sâu, nếu không nữ nhi nàng ta chỉ là phận thứ nữ, vậy tại sao có thể được đối đãi như đích nữ? Tứ phu nhân là người được sủng ái nhất, nhìn nàng ta như không có đầu óc nhưng lời nói lại sắc bén hơn ai hết, là người quý kẻ đa đoan, sợ rằng chuyện gì nàng ta cũng dám làm. Về phần Nhị phu nhân đã mất sớm kia, Lâm Quế Chi không tìm hiểu được một chút thông tin gì, chỉ biết là mất sớm, còn nguyên nhân nghe đâu là mang bệnh, người như vậy đối với nàng hoàn toàn không đáng để lưu tâm, chỉ là nàng ta để lại một nữ nhi... đáng để người khác phải suy nghĩ.

“Mẫu thân...”

Lâm Tâm Lan bĩu môi, đối với lời nói của mẫu thân, vào tai này liền ra tai kia, nàng ta chỉ biết, thứ bản thân nàng muốn thì nhất định phải có cho bằng được, vị trí Tam tiểu thư Thừa tướng phủ phải thuộc về nàng, bất kì ai cũng không thể ngăn cản.

“Vừa mới bước chân vào phủ con đã nhìn không được rồi à, ngu xuẩn như thế làm sao mà làm được chuyện lớn đây? Sau này không cần tranh giành vị trí Tam tiểu thư đó nữa, tốt nhất là tránh xa những người đó, nhất là Tam tiểu thư...”

“Tại sao?” Lâm Tâm Lan không phục nhìn mẫu thân nàng, trong lòng có một con tức giận không thể bộc phát!

~~~~~

“Tiểu thư hôm nay không ra ngoài à?”

“Ra ngoài?! Tại sao?”

Bạch Tử Linh dời mắt khỏi quyển sách, đưa mắt nhìn Thanh Nhi, bộ dạng của Thanh Nhi khiến nàng không khỏi cảm thấy kì quái.

Mọi ngày Thanh Nhi đều không muốn nàng ra ngoài, sợ chạm mặt Đỗ Thanh Triệt, đối với vấn đề này Bạch Tử Linh chưa bao giờ bận tâm, hôm nay lại đột nhiên hỏi này có muốn xuất phủ không, Bạch Tử Linh không phải người giỏi nắm bắt tâm tư người khác, đặc biệt là tâm tư của sinh vật đơn bào như Thanh Nhi, đôi lúc những lời nói của Thanh Nhi khiến nàng cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn nhìn không được mà tin tưởng vô điều kiện, cảm giác như tất cả đều là muốn tốt cho nàng.

“Chính là... hôm nay có lễ hội... nhưng là...” Thanh Nhi khó xử không biết phải nói như thế nào, dù sao hôm nay cũng là lễ hội, trước kia tiểu thư rất thích những nơi náo nhiệt, hiện tại lại thích nhốt mình trong phòng, như vậy cũng tốt mà cũng không tốt, tóm lại tâm tình Thanh Nhi lúc này vô cùng phức tạp.

“Vậy thì chúng ta xuất phủ.” Không rõ ý của Thanh Nhi thế nào nhưng cũng lâu rồi nàng không ra khỏi phủ, nếu Thanh Nhi muốn thì nàng đi, xem như là đi dạo để thay đổi không khí u ám mấy ngày nay đi.

Đường phố cổ đại vẫn náo nhiệt như vậy, nhưng hôm nay dường như nhộn nhịp hơn mọi ngày, khắp phố đều treo lồng đèn đỏ, một màu đỏ rực rỡ và diễm lệ, ánh sáng từ đèn lồng như sao trên trời, tỏa sáng lấp lánh, dòng người không ngừng qua lại, trên người y phục vô cùng phong phú.

Đưa mắt nhìn về hướng Tây, chỉ thấy một cái hồ rộng lớn, nước hồ trong xanh mát mẻ, bên hồ có những cành cây rũ xuống, nhìn vô cùng đẹp mắt. Trên hồ đầy những chiếc thuyền nhỏ thả trôi theo dòng nước, ánh trăng chiếu xuống mặt hồ, khiến nước hồ trở nên lung linh kì ảo.

“Thanh Nhi, chúng ta đi du hồ!”

Nàng không có sở thích gì đặc biệt, nhất là những chuyện thanh nhàn như du hồ thưởng ngoạn nàng càng không có hứng thú. Chỉ là đột nhiên cảm thấy thú vị, nước hồ cho nàng cảm giác yên tĩnh lạ thường, dưới bầu trời đêm lại càng tĩnh mịch đột nhiên khiến nàng hứng thú.

“Sao?” Thanh Nhi còn chưa kịp hoàn hồn nhưng nàng nhanh chóng nắm bắt thông tin, tiểu thư muốn du hồ... điều này rất bình thường, hôm là lễ hội thường nguyệt, mười lăm mỗi tháng Thành Thiên Quốc đều tổ chức một lần, nữ tử đều tận dụng những lễ hội này để gặp mặt người mình thầm thương

trộm nhớ. Tiểu thư trước kia rất thích thú với lễ hội này, bởi vì nàng có thể gặp gỡ Đỗ thiếu gia, tất nhiên bên cạnh Đỗ thiếu gia sẽ không thiếu Tứ tiểu thư, bất quá hiện tại không giống vậy, tiểu thư nàng đã từ bỏ Đỗ thiếu gia, dù hồ nhất định không phải để được thấy Đỗ thiếu gia, bất quá lúc này, nàng rõ ràng nhìn thấy Đỗ thiếu gia cùng Tứ tiểu thư lên thuyền a?!

Những chiếc thuyền được thả trôi tự do trên mặt hồ, dòng nước xanh nhiễm phải bóng trắng trên trời, xanh xanh mờ ảo lặp đi lặp lại không ngừng.

Về đêm, không khí bắt đầu nhộn nhịp, dòng người càng lúc càng đông, bên hồ còn thấp lên những ngọn đèn dầu, những đóa hoa đang được thả trôi bồng bềnh trên mặt nước, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Hôm nay Đỗ thiếu gia có hứng du hồ nhỉ?”

Thấy Đỗ Thanh Triệt không trả lời, hần cũng không cảm thấy mất mặt, Hạ Danh liếc mắt nhìn bạch y nữ tử bên cạnh, phong lưu cười: “Tứ tiểu thư, nghe đồn Hữu Thừa tướng phủ lại có thêm một vị tiểu thư, không biết có thật không?”

Quả nhiên, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm!

Vừa dứt lời ánh mắt mọi người trong thuyền đều tập trung lên người Bạch Phi Nhượng.

Vài ngày trước, Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài mang về hai nữ nhân khiến cả kinh thành bàn tán một hồi, mọi người đều xuất thân từ quý tộc sao lại không hiểu là chuyện gì diễn ra cơ chứ, chỉ là chuyện này cũng chẳng có gì to tát, dù sao gia đình quyền quý nào mà không có những chuyện như vậy xảy ra, chỉ là mọi người không ngờ, Hữu Thừa tướng lại sủng ái hai nữ nhân mà hần mang về đến như vậy.

Nghe đồn, bọn họ được sắp xếp ở trong Chiêu Lan Viện - nơi mà mọi người trong Thừa tướng phủ đều hận không thể dọn vào nơi đó. Hơn nữa đêm nào Thừa tướng cũng nghỉ ngơi tại Chiêu Lan Viện, người hầu thì hết mực cung kính, chỉ trong vài ngày, mẫu tử họ đã đứng vững trong Thừa tướng phủ, thậm chí Tứ phu nhân còn thua xa!

“Không ngờ Hạ thiếu gia lại nắm bắt tin tức nhanh như vậy.” Bạch Phi Nhượng dịu dàng cười, bộ dạng không để ý đến lời nói của Hạ Danh, tay tiếp tục pha trà.

Bộ dạng của nàng khiến người khác cảm thấy kì quái, Bạch Phi Nhượng tựa hồ không hề quan tâm đến chuyện này, dù sao phụ thân nàng cũng sủng ái nữ nhân khác mà không phải mẫu thân nàng!

“Già vò thanh cao!”

Lê Nguyệt Thiên Phương thấp giọng nói, nàng khinh bỉ nhìn Bạch Phi Nhượng, còn ở đó mà già vò như không có chuyện gì! Phụ thân nàng ta mang nữ nhân về phủ, hơn nữa lại yêu chiều sủng ái thiếp thân như vậy, địa vị nàng ta không bị lung lay sao chứ?! Nàng không tin Bạch Phi Nhượng lại không để ý, chỉ là nàng ta già vò mà thôi, nhất định là vậy!

“Ha ha, đâu có!”

Bị ánh mắt sắc lạnh của Đỗ Thanh Triệt liếc nhìn Hạ Danh chỉ cười cợt, hần thật sự bị bộ dạng của Bạch Phi Nhượng làm cho ghen ghét.

Hần thừa nhận là hần thật sự không thích vị Tứ tiểu thư của Hữu Thừa tướng phủ này, dù sao phụ thân hần và phụ thân nàng ta cũng đều là Thừa tướng, địa vị ngang hàng, hai người thủy hỏa bất dung, cho nên quan hệ của hần và nàng cũng chẳng thân thiết gì, nếu không phải nàng là ứng cử viên tương lai cho vị trí thế tử của Đỗ Thanh Triệt thì còn lâu hần mới bận tâm!

Hạ gia cùng Đỗ gia tuy không phải tính là thân thiết, nhưng Đỗ thiếu gia, Đỗ tiểu thư cùng Hạ thiếu gia là thanh mai trúc mã, tình cảm vô cùng tốt. Đỗ thiếu gia là người không dễ kết giao, hần đối xử với ai cũng lạnh nhạt, nhưng với Hạ thiếu gia - một người nổi tiếng phong lưu, thích náo nhiệt lại vô cùng thân thiết.

“Hạ công tử, lâu ngày không gặp thì ra ngươi lại trở nên bất quáai như vậy...”

Thanh âm lạnh nhạt vang lên, giọng điệu không hề nề mặt người khác.

Nếu là người khác Hạ Danh hần chắc chắn sẽ không bỏ qua, nhưng người đó cố tình lại là thanh mai trúc mã của hần - Đỗ gia Nhị tiểu thư Đỗ Ngọc Trân!

Hạ Danh bắt đầu nhìn Đỗ Ngọc Trân, hần chỉ là muốn giúp bằng hữu, Bạch Phi Nhượng nhìn thế nào cũng không phải người tốt lành như vẻ bên ngoài của nàng ta, hần không muốn huynh đệ mình lâm đường lỡ bước!

Đỗ Ngọc Trân làm sao không biết suy nghĩ của hần, nàng cũng thật không ưa gì Bạch Phi Nhượng, có thể ca ca không biết nhưng không có nghĩa là mọi người không biết bộ mặt thật của nàng ta. Nhớ có lần mẫu thân cứu một nữ tử mang về Đỗ phủ, ý đồ muốn lập thiếp cho ca ca, lúc đó bộ dạng của Bạch Phi Nhượng chính là thương tâm nhưng lại ra vẻ vì ca ca mà chấp nhận ý kiến của mẫu thân, không trách hần nếu lúc đó không phải nàng vô tình đi ngang qua, vô tình chứng kiến tất cả thì chỉ sợ nàng cũng bị Bạch Phi Nhượng lừa!

Bất quá nàng ủng hộ quyết định của ca ca, dù sao cũng là ca ca chọn, nàng cũng không thể vì một nữ nhân mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của huynh muội bọn họ. Vậy nên nàng đối xử với Bạch Phi Nhượng cũng giống như bao người khác, không nóng cũng không lạnh.

Đỗ Thanh Triệt liếc mắt cảnh cáo nhìn huynh đệ tốt cùng muội muội mà bản thân mình thương yêu nhất, giả vờ như không biết gì đang xảy ra, nhận lấy chung trà do Bạch Phi Nhưộc pha.

Bạch Phi Nhưộc là người thông minh, tất nhiên nàng sẽ không ngu ngốc mà đi kể tội của Hạ Danh với Đỗ Thanh Triệt, mặc dù nàng là ý trung nhân của Triệt nhưng Hạ Danh dù thế nào cũng là huynh đệ tốt của hắn, nếu vì nàng mà huynh đệ bọn họ tương tàn chỉ sợ Đỗ Ngọc Trân sẽ không đơn giản bỏ qua cho nàng như lần đó.

~~~~~
“Tiểu thư...”

Thanh Nhi thật không biết mở miệng thế nào, mặc kệ nàng ngăn cản ra sao tiểu thư vẫn quyết định muốn du hồ. Chẳng lẽ bảo nàng nói Đỗ thiếu gia cùng Tử tiểu thư cũng du hồ, muốn tiểu thư nàng đi tìm Đỗ thiếu gia sao chứ?!

“Thanh Nhi bộ dạng của muội vậy là sao?”

“Không... không có gì a tiểu thư...”

Nhìn bộ dạng ấp a ập úng của Thanh Nhi, Bạch Tử Linh liền biết được là có vấn đề, Thanh Nhi đối với nàng không phải chỉ là một nha hoàn, mà là người đầu tiên nàng gặp khi xuyên qua, là người đầu tiên đối xử tốt với nàng ở nơi xa lạ này, là người mà nàng đã hứa phải bảo vệ. Nàng tôn trọng Thanh Nhi, nếu Thanh Nhi không muốn nói, nàng cũng không ép.

“Suy nghĩ nhiều lắm gì, để tâm trạng thanh thân vẫn tốt hơn.”

Bạch Tử Linh nhìn xuống đáy hồ, nước hồ sâu không thấy đáy, màu xanh của nước khiến nàng không khỏi cảm thấy yên bình, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác bình yên như thế.

Đưa tay chạm vào nhẹ nước, cảm giác mát lạnh lan ra toàn thân, gió thổi mạnh, dòng nước như bị nước khổng chế, dập dềnh.

Bạch Tử Linh không hề ý thức được bản thân đã trở thành tâm điểm của mọi người.

Dưới ánh trắng sáng thiếu nữ từ y ngồi trước mũi thuyền, tay nàng khẽ nghịch nước, mái tóc vì gió thổi mạnh mà bay phấp phới, khăn che mặt cũng vì vậy mà bay lên, tạo một độ cong tuyệt đẹp. Chỉ thấy cái cằm xinh xắn lộ ra, ánh mắt nàng vô hồn nhìn mặt nước, bộ dạng thật sự khiến người khác cảm thấy xuất trần.

“Nàng... là ai?!”

Hai nam tử phía sau liếc mắt nhìn nhau, chủ tử không phải là để ý vị cô nương đó chứ?!

Cung Lãnh Vân chăm chú nhìn nàng, lần đầu tiên có một nữ tử lọt vào mắt hắn. Hắn từ trước đến nay đều không gần nữ nhân, mặc dù không biến thái như Lãnh Vô Quân nhưng hắn thật sự không thích gần nữ nhân.

Nàng cho hắn cảm giác kì lạ, nhìn nàng hắn không khỏi liên tưởng đến Cửu Thiên Huyền Nữ, lạnh nhạt xuất trần, lại vô cùng kiêu ngạo, tựa như trên đời không để ai vào mắt.

Thật giống như ‘hắn’, nàng cho hắn cảm giác rất giống ‘hắn’, là một người xuất trần lại không kim phần cao ngạo!

Đời này ít ai có được như thế!

Như nhận được ánh mắt luôn theo dõi mình, Bạch Tử Linh không khỏi liếc mắt nhìn về phía đó, không khỏi kinh ngạc.

Thân hình thon dài, lặng yên đứng trước mũi thuyền, bạch y phiêu diêu theo gió không nhiễm một hạt bụi, trên gương mặt biểu tình lãnh khốc, lông mày mang theo khí phách thần nhiên cùng tự tin, cả người đều tản mát ra một loại ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tóc của hắn đen như mực, rõ ràng đối lập với màu trắng của y phục, nhưng lại vô cùng hài hòa tựa như vốn là phải như thế. Bộ dáng thẳng tắp, bề ngoài tứ phương, khí chất tự tin nhưng không cao ngạo toát ra từ trong xương, giống như tiên tử, làm cho người ta muốn đến gần nhưng lại xa không dám chạm.

Hắn như bước ra từ trong tranh, hoàn toàn không thuộc về thế giới này.

Đây là một nam tử thanh nhã như được họa, nếu không phải hắn đang thực sự ở trước mặt nàng, sợ là vô luận như thế nào nàng cũng không tin trên thế giới này lại có người như vậy.

Thấy Bạch Tử Linh si ngốc nhìn mình, khóe miệng Cung Lãnh Vân không khỏi cong nhẹ một chút, người khác nhìn không rõ lắm, nhưng nàng lại biết hắn đang cười. Nụ cười này rất thuần túy, không ẩn chứa bất kỳ toan tính gì, một nụ cười đơn giản có thể khiến tâm tình của người nhìn cũng trở nên tinh khiết theo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Té hỏ

“Hừ! Đúng là hồ ly tinh!”

Trên một chiếc thuyền hoa cách đó không xa, một nữ tử đứng đó, ánh mắt nàng rơi vào người Bạch Tử Linh, chứa đầy nỗi phẫn hận, giọng nói cay nghiệt, nếu ánh mắt nàng là dao thì Bạch Tử Linh sớm đã bị cắt thành trăm mảnh.

Lần trước là Lãnh công tử, lần này lại đến Cung Thế tử!

Nữ nhân này thật không biết liên si!

Sau khi chường quỳ hạ lệnh đuổi khách, Thương Phiên Phiên dù quay lưng bỏ đi nhưng nàng vừa mới đến trước cửa đã chạm mặt phải Lãnh công tử, đối với mỹ nam tử trước mặt, bất kì thiếu nữ nào không có sức kháng cự, Thương Phiên Phiên tất nhiên cũng không ngoại lệ, huống hồ mỹ nam ưu tú như Lãnh Vô Quân?!

Một màn diễn ra tại Phong Nguyệt Lâu giữa tử y nữ tử và Lãnh công tử nàng sớm đã thấy rõ, một nữ tử kiêu ngạo như Thương Phiên Phiên làm sao có thể để nữ tử chê cười nàng đứng cùng một chỗ với nam nhân nàng ái mộ, vì vậy nàng đối với Bạch Tử Linh chỉ có chán ghét, nếu nàng sớm biết danh tính của nàng ta thì chỉ sợ Hữu Thừa tướng phủ mỗi ngày đều là một mảnh hỗn loạn.

Thương Phiên Phiên là công chúa hoàng tộc, từ nhỏ đã thiên sinh lệ chất, sủng ái có thừa, mẫu thân nàng chỉ là một trong số các phi tần của Thành Thiên đế, sau khi sinh hạ nàng liền mất, nàng được nuôi nấng dưới danh nghĩa của Thục phi. Thục phi là một trong tứ phi mà phụ hoàng sủng ái nhất, bởi vì mang danh nghĩa là nữ nhi Thục phi, mà Thành Thiên Quốc hoàng tộc lại dương thịnh âm suy, đến nay chỉ có hai vị công chúa, cho nên Thành Thiên đế đối với nữ nhi luôn cưng chiều hết mực, muốn gì được nấy, nên hiện tại Thương Phiên Phiên mới được dưỡng thành nữ nhân kiêu ngạo, không để bất kì ai vào mắt.

Thục phi đối với vị dưỡng nữ vốn dĩ không hề bận tâm, mặc nàng được Thành Thiên đế dưỡng thành hoàn hảo, khác hẳn với dưỡng nữ là Thương Phiên Phiên, Thục phi đối với nhi tử là Tĩnh vương vô cùng nghiêm khắc, mỗi lần hấn làm sai là nàng không hề nương tay mà đánh, dạy dỗ hấn thành một vị hoàng tử để xứng đáng bước lên ngôi vị Hoàng đế.

Lần trước Thương Phiên Phiên lên khỏi cung, ý đồ muốn mua bánh của Phong Nguyệt Lâu để lấy lòng Thục phi nhưng không những bị chường quỳ hạ lệnh đuổi khách, bánh không mua được mà còn bị Thục phi phát hiện, cấm túc ba ngày. Hôm nay nhờ có lễ hội thượng nguyệt mỗi tháng một lần, nàng cầu xin mãi mới được hoàng huynh dẫn xuất cung, không ngờ lại gặp Bạch Tử Linh tại đây, kẻ thù gặp mặt liền tức không thôi.

Thương Trường Hạo có chút kinh ngạc nhìn nàng, mặc dù biết tính tình nàng không phải tốt nhưng trước mặt người ngoài nàng đều trung ra bộ dáng cao cao tại thượng, hôm nay là lần đầu tiên hấn bắt gặp hình ảnh nàng chua ngoa, miệng nói lời cay độc như vậy, may mắn là trên thuyền đều là người quen, nếu không hấn thật sự không biết làm sao. Để mẫu phi biết được nữ nhi nàng trốn ra khỏi cung, ăn nói chua ngoa chẳng khác nào nữ tử không biết lễ nghĩa như vậy, nhất định nàng sẽ tức điên lên, ra tay đánh người.

Trong lòng thầm suy đoán, tính tình muội muội này hấn cũng xem như hiểu rõ, nàng luôn ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân, đem mình trở thành trung tâm của tất cả mọi người, nàng chán ghét người khác hơn mình, nếu có người khen người khác đẹp hơn nàng, nàng nhất định sẽ ra tay ngoan độc, hủy dung mạo nữ tử đó đi, trước kia trong cung cũng từng xuất hiện chuyện này, nàng xem mạng người như cỏ rác, mẫu phi vốn dĩ không khuyên được nàng nên đành bỏ mặc nàng muốn làm gì thì làm. Cũng bởi vì như vậy mà trong cung từ trên xuống dưới, không có bất kì nữ tử nào dám chọc giận nàng, phi tử phụ hoàng vì nể mặt mẫu phi mà không tính toán với nàng, cũng vì vậy mà dưỡng cho tính tình nàng càng lớn, bắt đầu không đặt tôn ti trật tự vào mắt.

Hiện tại xuất hiện một tử y nữ tử, mặc dù không thấy rõ dung mạo so về bất kì thứ gì Thương Phiên Phiên đều thua xa, tất nhiên không tránh khỏi tức giận, điều này người làm huynh trưởng có thể hiểu, bất quá hấn không có ý định bao dung cho muội muội làm việc xấu xa.

Bên này, Bạch Tử Linh bắt gặp bất gặp nụ cười của Cung Lãnh Vân khiến nàng không khỏi bị mê hoặc, bất quá đó chỉ là nhất thời, rất nhanh nàng liền khôi phục bộ dạng vốn có. Ở hiện tại nàng gặp qua vô số mỹ nam nhưng hiện tại nàng mới phát hiện, mỹ nam hiện đại vốn dĩ không thể so với mỹ nam cổ đại, đặc biệt là khí chất, chỉ cần nhìn đến Lãnh Vô Quân cùng bạch y nam tử trước, nữ tử sẽ kim lòng không được mà hết lên.

Bạch Tử Linh cũng là nữ tử, đối với những thứ đẹp để lại vô cùng yêu thích, mỹ nam trước mắt chỉ có kẻ khờ mới không ngắm, khoa học đã chứng minh: ngắm mỹ nam sẽ giúp cho mắt ngày càng thêm sáng, Bạch Tử Linh nhìn bạch y nam tử, nàng là muốn giúp mắt nàng tốt lên, có thể phát huy hết mức tối đa!

Các thiên kim tiểu thư ở trên thuyền gần đó sớm đã để mắt đến Cung Lãnh Vân, phát hiện hấn cười với tử y nữ tử liền hận không thể ngũ mã phanh thây nàng, trong lòng tất cả mọi người đều xuất hiện một câu hỏi: “Nàng là ai?”, Cung Thế tử từ trước đến nay đều không thích nữ nhân, ngay cả đến gần con không được hưởng hồ là nở nụ cười, vậy mà hiện tại hấn lại cười với nàng, một nụ cười có thể mê hoặc chúng sinh như vậy, hai người là quan hệ thế nào?!

Cung Thế tử chưa bao giờ đến gần nữ nhân, so với Lãnh công tử biến thái không thích người khác đến gần thì Cung Thế tử quả thật có thể chấp nhận.

Bất quá nghe nói mấy ngày trước, Lãnh công tử mang một nữ tử đến Phong Nguyệt Lâu dùng bữa, hai người còn có động tác thân mật.

Mọi người nghe tin đều có người vui có người buồn, có người tin cũng có kẻ nghi ngờ.

Chỉ là hầu hết thiếu nữ Yên Kinh đều đau lòng, hầu hết người ái mộ Lãnh Vô Quân đều chuyển sang Cung Lãnh Vân, mọi người đều ôm ấp muốn gả vào Cung vương phủ, thế nhưng đột nhiên xuất hiện một nữ tử, hơn nữa còn khiến Cung Thế tử còn cười với nàng, tin tức vừa lan ra đã khiến Bạch Tử Linh trở thành kẻ địch của tất cả nữ nhân tại đây.

Nhận thấy ánh mắt ghen ghét của đám tiểu thư quý tộc, Bạch Tử Linh liền lạnh lùng trừng mắt nhìn bạch y nam tử. Nam nhân này là cố ý đúng không? Một nụ cười hân nàng liền thành người đứng đầu ngọn sóng, khiến những nữ tử xung quanh đều nhìn nàng bằng ánh mắt hình viên đạn.

Cung Lãnh Vân như biết được suy nghĩ của nàng, hân liền quay người bỏ vào trong khoang thuyền, khiến những nữ tử xung quanh không khỏi thất vọng nhìn theo.

Nam nhân này thật sự là lão hồ ly, cực kì phúc hắc, tuyệt đối không như vẻ bên ngoài của hân!

Vốn đang định bước vào khoang thuyền thì đột nhiên có một chiếc thuyền hoa khác đang tiến lại gần nàng, trên thuyền là hai nữ tử đang đứng đó, ánh mắt lộ vẻ chán ghét nhìn nàng.

Nữ tử bên trái một thân hồng y, bộ dạng không lớn, xấp xỉ tuổi nàng, dung mạo xinh đẹp nhưng ánh mắt nàng ta lộ vẻ khinh thường, bộ dạng kiêu ngạo tựa như khổng tước, không thèm để ai vào mắt. Khác hẳn hồng y nữ tử, nữ tử bên phải thân thanh y, so với hồng y nữ tử thì nàng lại rất ra dáng tiểu thư khuê các, ánh mắt nàng trầm tĩnh tựa hồ trong, không chút dao động.

Lại giả bất thiện, người vừa đến đã cho nàng cảm giác không hề tốt!

“Không phải là người hôm bữa không biết liêm sỉ đeo bám Lãnh công tử ở Phong Nguyệt Lâu đây sao?”

Phong Nguyệt Lâu?!

Bạch Tử Linh không khỏi cảm thán, nghe giọng điệu của nàng ta thì hiểu rõ, chắc hẳn đây là nợ đào hoa của Lãnh Vô Quân rồi!

Thấy Bạch Tử Linh không trả lời, thanh y nữ tử còn cho là nàng chột dạ, liền không khách khí mở miệng: “Thật là vô liêm sỉ, không biết là nữ nhi nhà nào, cứ nhiên dám ra ngoài đeo bám nam nhân như vậy. Hôm trước là Lãnh công tử, hôm nay lại đến Cung Thế tử...”

Hồng y nữ tử đứng bên cạnh chỉ nhìn không nói, nàng gọi Tô Ánh Dung, là nữ nhi thứ hai của Đại học sĩ Tô Học Nghị, vì do chính thất sinh ra nên từ nhỏ Tô Ánh Dung đã vô cùng kiêu ngạo, trong phủ, sủng ái của Tô Học Nghị dành cho Tô Ánh Dung có thừa!

Tô Ánh Dung không giống những tiểu thư trong chốn thê phòng, thích những người như Cung Thế tử trong treo lạnh lùng, Đỗ thiếu gia tuần mỵ vô song, hay Tĩnh Vương ôn nhuận như ngọc, nàng thích những nam tử lạnh lùng, u buồn tựa như Lãnh công tử.

Nhất kiến chung tình!

Nàng vừa gặp đã phải lòng hân, mặc dù hân chưa bao giờ liếc mắt nhìn nàng, trong lòng nàng chỉ cần có thể âm thầm lặng lẽ dõi theo hân, nàng ôm ý định từng muốn gả cho hân, danh chính ngôn thuận ở bên cạnh chăm sóc hân nhưng Tô Ánh Dung thừa biết, bản thân không hề xứng với hân.

Hắn đường đường là Lãnh gia Lãnh công tử, Yên kinh Đệ nhất công tử, nhi tử duy nhất của Khương Định Hầu cùng Vĩnh An trường công chúa, từ nhỏ đã ngâm thia vàng, người có thể xứng với hân, ngoại trừ Đệ nhất mỹ nhân Hạ Doanh Nhi - thiên kim Tả Thừa tướng phủ thì chỉ có An Nhã Công chúa - vị công chúa được sủng ái nhất Thành Thiên Quốc.

Tuy biết trước số phận nhưng nàng vẫn một lòng tưởng niệm hân, không nghĩ đến bên cạnh hân xuất hiện một nữ nhân, ngày đó nàng ta choàng tay hân hân cũng không phản đối, nếu là người khác chỉ sợ hân sớm đã đá văng ra xa rồi.

Đối với từ y nữ tử thân phận thần bí, Tô Ánh Dung sớm đã muốn được diện kiến, rốt cuộc nàng ta xinh đẹp thế nào mà có thể khiến nam tử không cho người đến gần trong lòng nàng lại cùng nàng ta có hành động thân mật như vậy?!

Hiện tại gặp mặt, xem ra đúng là không tệ, bất quá ở trong mắt nàng, từ y nữ tử cùng lắm có thể so với tiểu thư khuê các bình thường, vốn không thể so sánh với một người thuộc hàng đẳng cấp cao như nàng.

Dù là người hiền lành đến đâu thì nghe những lời sỉ nhục như vậy tuyệt đối sẽ không dễ dàng cam chịu, huống hồ Bạch Tử Linh vốn không phải dạng người hiền lành gì, từ trước đến nay, bất kì kẻ nào đắc tội nàng nàng đều không dễ dàng bỏ qua.

“Vị tiểu thư này, chúng ta không quen không biết, vừa gặp mặt đã buông lời sỉ nhục người khác như vậy. Tiểu thư khuê các các người đều được dạy dỗ như vậy sao?”

“Tiểu thư khuê các chúng ta được dạy dỗ như thế nào cũng không cần hạ kỷ nữ như người lên tiếng dạy dỗ! Hạng người như người...”

Kỷ nữ?!

Nghe đến hai chữ này, ánh mắt Bạch Tử Linh không khỏi để lộ sự sắc bén, toàn thân tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, nhiệt độ xung quanh bỗng giảm đến mức thấp nhất khiến thanh nữ tử không hiểu sao cảm thấy lạnh người.

Từ trước đến nay chưa có ai dám ở trước mặt Bạch Tử Linh này mắng nàng là kỹ nữ, nàng đường đường là đặc công tinh nhuệ của thế kỷ 21, giết người không chớp mắt, ra tay tàn nhẫn, người đắc tội với nàng sớm đã về với đất mẹ, vậy mà sau khi xuyên qua, hết lần này đến lần khác đều có người muốn gây sự với nàng, một Ngọc Anh thì thôi đi, hết lần này đến lần khác lại xuất hiện nhiều nữ tử nữa, nếu nàng tiếp tục bỏ qua, liệu họ có nghĩ bản thân nàng là quả hồng mềm, muốn thế nào liền thế đó không?!

“Biểu... Viên tiểu thư, xin người đừng mở miệng ra là sỉ nhục người khác như vậy, hơn nữa tiểu thư nhà ta vốn không phải như người nói...” Mặc dù có chút lo sợ bị biểu tiểu thư nhận ra nhưng Thanh Nhi không thể tiếp tục im lặng đứng một bên nhìn tiểu thư bị sỉ nhục, nàng vốn không hề muốn như vậy.

Nàng đã hứa sẽ bảo vệ tiểu thư, vậy mà hết lần này đến lần khác nàng chỉ có thể đứng một bên im lặng nhìn tiểu thư bị sỉ nhục, nàng vốn không hề muốn như vậy, nàng muốn đứng ra bảo vệ tiểu thư, đó là trọng trách của nàng, nàng không thể cam chịu như vậy nữa!

Biểu?!

Bạch Tử Linh nhanh nhạy nắm bắt thông tin từ miệng Thanh Nhi, trong đầu không ngừng suy nghĩ, Thanh Nhi tựa hồ quen biết nàng ta, huống hồ còn gọi nàng ta một tiếng “Viên tiểu thư”, họ Viên này, ở Thành Thiên Quốc không nhiều, mà một người nàng biết cũng là họ Viên, người đó không ai khác chính là Đại phu nhân Viên Minh Hân, biểu... mà Thanh Nhi định gọi, hẳn là biểu tiểu thư, như vậy có nghĩa là nữ tử này là họ hàng của Viên Minh Hân?!

Ánh mắt Bạch Tử Linh như có điều suy nghĩ, nàng vốn không hề bận tâm đến thân phận thanh y nữ tử trước mắt, dù sao từ trước đến nay nàng giết người chưa từng hỏi thân phận người đó, cho nên đối với thanh y nữ tử nàng vốn dĩ không có ý định buông tha, hiện tại biết được nàng ta có quan hệ họ hàng với Viên Minh Hân càng khiến Bạch Tử Linh cảm thấy thích thú, khiến nàng không muốn buông tha con mồi trước mắt.

Lo lắng của Thanh Nhi vốn là thừa, Viên Minh Châu làm sao có thể bận tâm đến một nha hoàn nhỏ bé như nàng, tâm tư nàng ta hiện tại đều đặt lên người Bạch Tử Linh.

“Câm miệng, nha hoàn như ngươi mà cũng dám mở miệng trước mặt bản tiểu thư?!” Viên Minh Châu cho thuyền đến đây vốn là bị lời nói của Tô Ánh Dung khiêu khích, hiện tại nhìn đến toàn thân Bạch Tử Linh đều tỏa ra hàn khí khiến nàng có chút sợ hãi, lại bị một nha hoàn nhỏ bé chọc tức, nhịn không được muốn giơ tay lên tát Thanh Nhi.

“Ừm!”

Tô Ánh Dung kinh ngạc, nàng không nhìn rõ nữ tử trước mặt ra tay như thế nào, chỉ cảm thấy một trận gió lướt qua, Viên Minh Châu đã... đã rơi xuống hồ!!!

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, mọi người xung quanh đang xem kịch vui, còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe một tiếng “Ừm” sau đó là tiếng kêu cứu mạng của Viên Minh Châu.

“Ồ, đó không phải là Viên Đại tiểu thư Viên Minh Châu của Đại lý tự khanh Viên Khải sao? Sao lại chật vật như vậy cơ chứ?”

Hạ Danh mở miệng châm chọc, ai chẳng biết nhà mẹ đẻ của Hữu Thừa tướng phu nhân là Thái phó phủ, phụ thân là Thái phó của Thái tử, đại ca là Đại lý tự khanh quyền cao đức trọng, còn có một tỷ tỷ là Hoàng hậu đứng đầu Hậu cung, vô cùng kiêu ngạo!

Viên Minh Châu là Đại tiểu thư của Đại lý tự khanh, được phụ thân nàng vô cùng sủng ái, ra ngoài liền dát vàng lên mặt mình, ý có một cô cô là Hoàng hậu, một cô cô là Hữu Thừa tướng phu nhân liền kiêu ngạo không xem ai ra gì, so với biểu muội Bạch Phi Nhục của mình thì đúng là không thể so sánh, hơn nữa còn vô cùng ngạo mạn, tự cho bản thân mình là Tĩnh vương phi, dùng thủ đoạn loại bỏ những nữ nhân bên cạnh Tĩnh vương.

Hạ Danh hẳn khinh thường nhất chính là loại người như vậy, ngu xuẩn không biết suy nghĩ, bắt quả vì nể mặt người chống lưng cho nàng ta, hẳn tất nhiên không muốn dính đến nàng ta. Chỉ là để một nhà Hoàng hậu nắm quyền hành lớn như vậy, thật không biết Thành Thiên đế đang nghĩ gì, chẳng lẽ không sợ một ngày Thái tử tạo phản, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu ủng hộ theo sau, đến lúc đó Thành Thiên Quốc liền không còn yên bình!

Ánh mắt Hạ Danh rơi vào người Bạch Tử Linh, nếu hẳn nhớ không lầm thì nàng chính là người thắng lớn lần trước tại Vân Thiên Phưởng, hẳn biết nàng không phải loại người tầm thường nhưng không ngờ nàng lại to gan như vậy. Lần trước ở Vân Thiên Phưởng liên tục thắng, không để Đỗ gia vào trong mắt, không ngờ lần này lại đắc tội đến Viên Minh Châu, mặc dù hẳn không thích nữ nhân này nhưng hậu thuẫn phía sau nàng ta vô cùng lớn, nếu không hẳn sớm đã ra tay trừng trị nàng!

Bạch Phi Nhục nhăn mi tâm, tại sao Viên Minh Châu lại ở đây, hơn nữa bộ dạng còn chật vật như vậy, ngay cả nàng còn cảm thấy mất mặt thay nàng ta, đối với vị biểu tỷ này, Bạch Phi Nhục sớm đã không đặt vào mắt, bởi vì Hoàng hậu quá nuông chiều cháu gái này, nên hiện tại nàng ta chẳng có bộ dạng nào giống tiểu thư khuê các, so với Tô Ánh Dung bên cạnh, ai mới thật sự là tiểu thư của Đại lý tự khanh?!

Thật sự không sao hiểu nổi, sinh ra đã tôn quý như vậy, tại sao nàng ta lại không biết hưởng, suốt ngày đeo bám Tĩnh vương, so với Bạch Tử Linh thật sự chó chê mèo lắm lông mà!

Đỗ Thanh Triệt trầm ngâm, là nàng...?!

Trong lòng thầm suy đoán thân phận từ y nữ tử, chỉ trong vòng vài ngày mà khắp Yên Kinh ai chẳng biết đến từ y nữ tử, nàng không chỉ xinh đẹp xuất trần, mà còn khiến Lân công tử không thích người khác đến gần lại cho phép nàng chạm vào hân. Hôm nay lại đến Cung Thế tử, chỉ một cái liếc mắt mà

có thể khiến Cung Thế từ vốn vô dục vô cầu lại có thể nở nụ cười với nàng như vậy. Rốt cuộc nữ tử này có sức quyến rũ như thế nào mới có thể khiến Lãnh Vô Quân cùng Cung Lãnh Văn để tâm như vậy?

Lúc Viên Minh Châu được thuyền phu cứu lên thì đã nhếch nhác hết chỗ nói, đầu tóc nàng rối bù, quần áo ướt đầm, gương mặt tái nhợt vô cùng khó coi, tựa như sắp chết đến nơi, hoàn toàn không có bộ dạng của một Đại tiểu thư quyền quý.

Tô Ánh Dung vội chạy đến choàng áo lên người Viên Minh Châu, ngăn tầm mắt của những người xung quanh. Trong lòng lo lắng không thôi, thế nào nàng cũng sẽ đắc tội đến Đại lý tự khanh, không những thế mà Hoàng hậu, Thái phó, Thừa tướng phu nhân... đến lúc đó liệu nàng có...?

“Ngươi... là người đẩy nàng!”

Tô Ánh Dung lo sợ, tức giận nhìn Bạch Từ Linh, nàng đem tất cả mọi lỗi lầm đổ lên người Bạch Từ Linh. Tất cả cũng tại nàng ta, nếu không phải bởi vì nàng ta, Viên Minh Châu sẽ rơi xuống hồ sao?! Đúng vậy, tất cả đều do nàng ta, không liên quan đến nàng, nàng không hề liên quan đến chuyện này.

Bạch Từ Linh nhún mày, người không chạm nàng tất nhiên nàng sẽ không đụng đến họ, là bọn họ ngu ngốc, nàng hiện tại cho bọn họ thấy được, bọn họ đã chọc làm người, nàng ta chỉ té xuống hồ là nhẹ nhàng cho nàng ta, lần sau nàng sẽ khiến cho nàng ta sống không bằng chết!

Tô Ánh Dung trừng mắt nhìn Bạch Từ Linh, cay nghiệt nói: “Chuyện này... ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu! Ngươi đã đắc tội đến người Viên gia, chạy đằng trời cũng đừng hòng thoát!”

Thuyền hoa xa dần, Bạch Từ Linh cười lạnh nhìn theo bóng lưng Tô Ánh Dung, chỉ cần nàng muốn, Thiên gia lão tử cũng không thể ngăn cản, Viên gia thì thế nào, nàng đợi!

“Thanh Nhi trở về!” Xảy ra chuyện như vậy nàng cũng không muốn du thuyền nữa, thật sự là phá hỏng thú vui của nàng!

Thanh Nhi cúi đầu đi theo sau, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Cho đến khi bóng dáng Bạch Từ Linh khuất dần, ánh mắt mọi người vẫn dõi theo nàng, chỉ sợ sau hôm nay khắp kinh thành đều biết đến chuyện này.

Sau khi lên bờ, Thanh Nhi nghĩ rằng nàng sẽ trở về Thừa tướng phủ, đột nhiên Bạch Từ Linh dừng bước, Thanh Nhi đi phía sau bất ngờ, không kịp dừng lại liền đụng phải tấm lưng của Bạch Từ Linh.

“Tiểu thư?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nam tử yêu nghiệt

Trên phố, mọi người không ngừng trốn chạy, khung cảnh mỹ lệ lúc này sớm đã thay bằng cảnh tan hoang, xung quanh bụi bay tứ tung, lười gió chém mạnh xuống tạo ra tiếng “Vù vù” khiến người khác không khỏi ớn lạnh.

Một đám hắc y nhân che mặt đang vây quanh hồng y nam tử, mặc dù hắc y nhân thể đồng người mạnh nhưng Bạch Từ Linh vẫn nhìn ra được hồng y nam tử đang chiếm thế thượng phong.

Dưới ánh trăng gương mặt tuấn tú chợt hiện ra, mái tóc đen tùy ý để bay trong gió, không chút trói buộc, lộ ra vẻ phóng đảng, hào sảng, nếu người bình thường để tóc tùy ý như vậy có lẽ sẽ rất lộn xộn, nhưng trên người hắn không hiểu sao lại không hề có cảm giác này, phảng phất mọi chuyện nên như vậy mới đúng.

Làn da của hắn trắng đến mức khiến tất cả nữ nhân hâm mộ, trông như bạch ngọc sáng bóng dưới ánh trăng mị hoặc, hết sức mê người, quả thực có thể dùng từ kiều mị, diễm lệ để hình dung.

Lông mày dài như liễu, thân như tùng bách, hồng y khoác trên người hắn thực hết sức phù hợp. Nam nhân bình thường nếu mặc đồ màu này sẽ hết sức kỳ quặc, như màu này ở lên người của hắn, lại cứ như tạo ra dành cho hắn, vô cùng hài hòa. Hồng y tỏ lên dáng người cao lớn của hắn, tỏ ra chút kiều ngạo, lại tăng thêm vài phần tà mị.

Một đôi mắt hoa đào mê người nổi bật trên gương mặt hắn, lại khiến mọi người kinh ngạc chính là đôi con ngươi tinh khiết, sâu như biển, tinh khiết như bầu trời, nhưng lại ẩn đầy vẻ tà mị, đuôi mắt có chút cong lên khiến hắn trông rất đa tình, khóe miệng nhếch lên một đường cong như ẩn như hiện vô cùng hấp dẫn người.

Hai loại khí chất bất đồng toát ra từ người hắn nhưng không lộ ra vẻ bài xích, phảng phất như hết thấy đều nên như thế, lại khiến cho người khác có ấn tượng khác sâu.

Đám hắc y nhân dường như thực lực cách xa hồng y nam tử, đầu một mà vẫn không chạm được tới góc áo của hắn, bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau rồi cùng xông lên.

Nhất thời, thanh âm một trận giao kích đao kiếm mãnh liệt vang lên. Chỉ thấy kiếm trong tay hồng y nam tử nhanh chóng ở trong tay xoay tròn, xé gió lướt đến trên người hắc y nhân.

Huyết nhuộm bầu trời, dưới ánh trăng, hồng y nam tử mỉa hoặc cười, giọng điệu có chút kiêu ngạo: “Muốn giết bản công tử? Các ngươi thật không biết lượng sức mình!”

Chốc lát đám hắc y nhân đã chết gần phân nửa, tên đầu lĩnh cảm thấy không ổn liền ra hiệu rút lui, trước khi rời đi còn để lại một câu: “La Sát Môn tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi dễ dàng như vậy... lần sau, ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi để tạ tội cho mấy huynh đệ của bọn ta!!!”

Mặc dù biết nhiệm vụ lần này thất bại thì chủ tử nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn nhưng hơn phân nửa huynh đệ đã hi sinh, nếu thật sự đánh nửa chỉ sợ hắn cũng cầm cự không được, không bằng rút lui trước để bảo toàn lực lượng, quân tử trả thù, mười năm chưa muộn.

Nhìn đám hắc y nhân bỏ chạy, hồng y nam tử cười vô cùng quyến rũ, dưới ánh sáng bạc của mặt trăng, thân hồng y đặc biệt chói mắt, mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa trong không khí, Bạch Tử Linh mặt không đổi sắc quan sát hồng y nam tử.

La Sát Môn?!

Xem ra... là một tổ chức sát thủ nào đó?

Đối với tổ chức sát thủ này, Bạch Tử Linh cảm thấy vô cùng hứng thú, nàng vừa mới đến cổ đại chưa lâu nhưng lại gặp phải cảnh chém giết này, trong lòng thầm suy nghĩ, cổ đại tuy vũ khí lạc hậu nhưng lại có võ công xuất quỷ nhập thần, điểm này đặc công hiện đại như nàng đúng là không thể so sánh, bất quá luận thân thủ, suy cho cùng đặc công và sát thủ cũng cùng một gốc mà ra, nếu hai bên thật sự giao đấu, hẳn là hòa?!

Lúc này hồng y nam tử đột nhiên quay đầu lại, trong đầu nàng bỗng lóe lên hai chữ: Yêu nghiệt!

Mắt phượng nhắm lại, hồng y nam tử cong khoé môi, thanh âm quyến rũ: “Tiểu mỹ nhân, nàng là ai?”

Lúc này giao đấu với đám hắc y nhân, hắn đã sớm phát hiện sự tồn tại của nàng, dựa vào thực lực của đám hắc y nhân đó chắc cũng đã nhận ra có người, có lẽ bởi vì người đến không gây uy hiếp với bọn họ nên bọn họ cũng không hề bận tâm, dù sao giữa một người qua đường và một con mồi, thợ săn tất nhiên lựa chọn con mồi mình đang săn đuổi.

Nhìn trang phục của nàng hẳn là tiểu thư khuê các, dù sao hôm nay Thành Thiên Quốc tổ chức lễ hội, những người như nàng xuất hiện ở nơi này là bình thường, bất quá phản ứng của nàng không hề giống như hắn dự đoán. Nếu là tiểu thư khuê các thông thường nhìn thấy tình cảnh chém giết như thế, chỉ sợ sớm đã hét lên rồi bỏ chạy hoặc là sợ sệt khóc lóc nhưng nàng lại bình tĩnh đứng đó, ánh mắt cẩn thận quan sát từng chiêu thức của hắc y nhân, đang khen ngợi lại như đang so sánh gì đó, điều này khiến hắn cảm thấy khó hiểu, thầm suy đoán thân phận của người mất.

Nếu là thiên kim tiểu thư nhìn cảnh đổ máu như vậy mà không chút biến sắc thì hẳn là xuất thân từ võ tướng, bất quá nhìn thân thể nhỏ nhắn của nàng, từ trên xuống dưới đều không giống như người luyện võ, nếu nói nha hoàn của nàng có võ công thì hắn còn tin tưởng. Một nữ tử không có chút nội lực lại gặp phải cảnh chém giết nhìn không chớp mắt, nàng không phải bị biến thái hay đầu óc có vấn đề đó chứ?

Hắn không phải lần đầu đến Thành Thiên Quốc nhưng nữ tử như nàng đứng là lần đầu tiên hắn được gặp!

Nhìn vết máu dính trên y phục hồng y nam tử khẽ nhăn mi, máu hòa lẫn với màu y phục, bởi vì đều là màu đỏ nên khó có thể nhận ra.

Chuyện tốt này hẳn là do Thái tử hoàng huynh của hắn làm, mượn tay La Sát Môn để giết chết hắn, trong hoàng tộc ngoài trừ hắn ra còn có ai có thể uy hiếp đến địa vị Thái tử chứ?

La Sát Môn một khi đã nhận tiền thì nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, thủ lĩnh hắc y nhân nói sẽ không buông tha cho hắn, như vậy tổ chức đó thế nào cũng sẽ truy sát hắn đến cùng.

Nghĩ đến đây dung nhan yêu nghiệt của hắn không khỏi nở nụ cười nhưng trong lòng lại không cười, có trời mới biết hắn vốn không hề muốn dính líu đến tổ chức này một chút nào, giang hồ đồn đại người của La Sát Môn, đụng vào chỉ có nước chết, đặc biệt là Môn chủ La Sát Môn, mặc dù chưa từng được giao đấu với hắn nhưng những chuyện hắn làm trong ba năm qua khiến giang hồ phải nhìn La Sát Môn với một ánh mắt khác!

La Sát Môn là tổ chức sát thủ nổi danh trên giang hồ, chỉ cần là người trong giang hồ không ai không biết La Sát Môn. Mười mấy năm trước, La Sát Môn vẫn là một tổ chức sát thủ nhưng kể từ khi Môn chủ tiền nhiệm La Sát Môn mất, thì tổ chức ngày như rắn mất đầu, phe chính phái thấy vậy liền liên kết tấn công La Sát Môn, nhằm khiến La Sát Môn biến mất. Sau trận chiến, hai bên lưỡng bại câu thương, người của võ lâm lui về ẩn dật, La Sát Môn từ đó cũng biến mất. Thế nhưng ba năm gần đây, giang hồ bắt đầu dậy sóng, tin đồn La Sát Môn trở lại lan ra nhanh chóng, thực lực của họ chính võ lâm e ngại, bọn họ giết người không thấy máu, tàn nhẫn vô tình, chỉ cần có tiền, thì chuyện gì cũng làm!

Hiện tại trên giang hồ chia làm nhiều phe phái nhưng nổi bật nhất là năm thế lực khác nhau, La Sát Môn cũng nằm trong số đó, vì vậy mà chỉ cần nghe danh là người khác đã sợ tái mặt. Tranh đấu cung đình là điều không thể tránh khỏi, thân là hoàng tử hắn tất nhiên ý thức được điều này, bất quá hắn không ngờ vì muốn diệt trừ hắn Thái tử lại muốn mượn tay La Sát Môn.

Thái tử hoàng huynh, chuyện tốt huynh làm cho đệ, đệ có cơ hội đệ chắc chắn sẽ đền đáp lại cho huynh!

Người này... không đơn giản!

Giao đầu với một đám người mà vẫn chiếm thế thượng phong, giữa khung cảnh đẫm máu này vẫn có thể cười được, Bạch Từ Linh đột nhiên cảm thấy, nam nhân cổ đại ai ai cũng biến thái.

Thân là đặc công nhưng khi giết người Bạch Từ Linh nàng cũng không có biến thái như vậy, phương châm của nàng đánh nhanh thắng nhanh, chỉ cần một chiêu liền kết thúc, không giống như hồng y nam tử trước mặt, bộ dạng như vậy, không phải là yêu tinh khát máu đấy chứ?!

Thấy Bạch Từ Linh không trả lời, hồng y nam tử càng nở nụ cười yêu nghiệt.

“Tiểu mỹ nhân, có phải nàng đã bị ta mê hoặc rồi không?”

Bạch Từ Linh đầu đầy hắc tuyến, hán không chỉ biến thái mà đầu óc còn có vấn đề!

Nàng thừa nàng hán thật sự rất tuần mỹ, nụ cười của hán không tinh khiết, rung động lòng người mà vô cùng yêu nghiệt, phải nói là mê hoặc chúng sinh, bất quá suy cho cùng hán cũng không phải nam nhân tuần mỹ nhất mà nàng từng gặp, trình độ như vậy mà muốn mê hoặc nàng, đúng là buồn cười!

Cho nên đại ca à, huynh bớt ảo tưởng đi có được không?!

Còn chưa kịp trả lời thì nàng đã bị Thanh Nhi chắn trước mặt, bộ dạng gà mẹ bảo vệ con lên tiếng: “Vị công tử này, xin tránh xa tiểu thư nhà ta.” Giọng nói nàng không giống thường ngày nhu hòa mà trong đó còn chứa một chút hàn ý.

Trách nhiệm của nàng là bảo vệ tiểu thư, hồng y nam tử này nhìn thế nào cũng không giống người tốt, nàng làm sao biết hán liệu có gây nguy hại cho tiểu thư hay không?! Phu nhân đã dặn dò nàng, nhất định phải bảo vệ tiểu thư cho đến khi tiểu thư tròn mười tám tuổi. Hiện tại tiểu thư đã hơn mười bốn tuổi, thời gian còn chưa đến một năm, liệu khoảng thời gian này có xảy ra chuyện gì ngoài tầm kiểm soát của nàng hay không, điều này Thanh Nhi không thể nắm chắc!

Ngày đó, nàng vô tình tin tưởng một nha hoàn không rõ lai lịch mà suýt nữa khiến tiểu thư gặp nguy hiểm, hiện tại nàng không thể buông lỏng phòng bị của bản thân nữa, cho dù là trong Thừa tướng phủ hay ở bên ngoài, bên cạnh tiểu thư ngày càng xuất hiện nhiều người như vậy, nàng làm sao biết được ai là người tốt, ai là kẻ xấu?!

“Đúng là một nha hoàn tốt...” Hán đảo mắt nhìn Bạch Từ Linh, trong mắt lộ lên ý cười khó hiểu: “Bất quá có chút ngốc!”

Thanh Nhi trung thành với nàng đó là điều đáng quý, nhưng Thanh Nhi liệu có nghĩ rằng xông lên mà không cân suy nghĩ như vậy thì chính là bảo vệ nàng không?!

Một người tận trung với chủ tử mình, một lòng muốn bảo vệ chủ nhân như vậy là không sai nhưng không biết đối thủ như thế nào mà lại liều mạng xông lên như vậy không phải là bảo vệ, mà là nộp mạng!

Bạch Từ Linh nàng cần là một người tận trung với nàng nhưng không phải như vậy, nàng cần người thông minh. Khi không biết thực lực của đối thủ ra sao thì hãy cẩn thận quan sát chứ không phải là ngu ngốc xông lên.

Thanh Nhi trợn mắt, lời nói của hồng y nam tử khiến lòng nàng không khỏi nổi lên sóng gió, tiểu thư im lặng không nói gì lại càng khiến nàng giác ngộ được lời nói của hồng y nam tử. Lúc này nàng cũng đã thấy rõ một màn đánh nhau giữa hồng y nam tử và hắc y nhân, so với đám hắc y nhân thất bại thảm hại, hồng y nam tử vẫn duy trì bộ dạng phong lưu yêu nghiệt, một chút mệt mỏi cũng không để lộ, người như vậy nhất định không phải loại người tầm thường.

“Tiểu thư... Thanh Nhi sai rồi, Thanh Nhi thật sự xin lỗi người, là do Thanh Nhi nông cạn, ngu ngốc...” Nàng chưa rõ thực lực đối phương mà lại liều lĩnh xông lên, suýt chút nữa không những không thể bảo vệ tiểu thư mà còn khiến bản thân gặp nguy hiểm... nếu không phải hán nhắc nhở thì nàng...

Thấy Thanh Nhi nhanh chóng giác ngộ, Bạch Từ Linh cảm thấy vô cùng hài lòng, nha đầu này vẫn còn có thể dạy dỗ được.

“Sau này phải biết suy nghĩ trước khi hành động, Bạch Từ Linh ta cần là người thông minh chứ không phải người liều lĩnh!”

“Thanh Nhi ghi nhớ!” Thanh Nhi kiên định gật đầu, nàng nhất định phải bảo vệ bản thân mới có thể bảo vệ được tiểu thư, thực lực của nàng hiện tại không là gì so với hồng y nam tử trước mặt, nàng cần phải cố gắng, không để tiểu thư thất vọng!

Hồng y nam tử liếc mắt nhìn Thanh Nhi, cẩn thận quan sát, nha đầu này nội lực không tệ chỉ là chưa biết cách rèn luyện, vốn nghĩ là một nha đầu ngu ngốc nhưng lại lĩnh ngộ nhanh như vậy, đúng là không tầm thường!

“Tiểu mỹ nhân, hóa ra nàng gọi Bạch Từ Linh?!” Hồng y nam tử nhanh nhạy phát hiện tên nàng.

Bạch Từ Linh từ chối không mở miệng, để mặc hồng y nam tử muốn nói gì thì nói.

“Linh Nhi tiểu mỹ nhân, nàng có thể gọi ta là Dạ, nàng là đang định đi đâu?”

Mặc dù không biết dưới lớp khăn che mặt là dung nhan như thế nào nhưng người đeo khăn che mặt nếu không phải xinh đẹp tuyệt trần thì nhất định là vô

cùng xấu xí, nhìn khí chất của nàng, không giống như một kẻ xấu xí, nếu như vậy thì hẳn là dung mạo của nàng mỹ lệ đến rung động lòng người nên mới phải giấu dưới khăn che mặt.

Nếu Bạch Từ Linh biết được suy nghĩ của hồng y nam tử, nàng nhất định sẽ cảm thán lắc đầu, không hiểu tại sao nam nhân cổ đại đều có cùng một suy nghĩ, đeo khăn che mặt thì nhất định sẽ là mỹ nhân? Nếu hẳn thật sự thấy được dung mạo ẩn dưới lớp khăn che của nàng, liệu hẳn có té xỉu tại chỗ, hay hoảng hốt bỏ chạy hay không, hẳn là... một trong hai phương án đó đi.

Nhìn bộ dạng phong lưu của hồng y nam tử, Bạch Từ Linh có cảm giác không tốt lắm, hẳn còn chưa thấy dung nhan của nàng mà đã gọi nàng một tiếng “Linh Nhi tiểu mỹ nhân” không phải là quá sớm sao?!

“Trở về!”

“Trở về làm gì chứ? Đi, ta dẫn nàng đến tửu lâu nổi tiếng nhất, đảm bảo sẽ rất thú vị, nàng nhất định thích!” Bị truy sát giữa đường gặp phải nữ tử thú vị như vậy, hồng y nam tử làm sao có thể buông tha, mặc dù hẳn biết hành động dụ dỗ nữ nhi nhà lành là không tốt nhưng nhìn nàng hẳn biết nàng không giống các tiểu thư khuê các khác, có một nha hoàn thân thủ không tầm thường bên cạnh, cho dù hẳn muốn làm việc xấu cũng không thể, huống hồ hẳn đường đường là chính nhân quân tử cũng không phải là kẻ hạ lưu vô sỉ.

“Tửu lâu nổi tiếng? Phong Nguyệt Lâu?!” Đối với thái độ thân thiết của nam tử gọi Dạ, Bạch Từ Linh tựa hồ không quan tâm, để mặc hẳn buông lời dụ dỗ, nàng cũng không sợ, dù sao dựa vào một mình nàng cũng có thể đối phó với nam tử trước mặt, nếu hẳn thật sự có ý đồ xấu với nàng thì hẳn đừng hòng sống sót!

“Phong Nguyệt Lâu chỉ để ăn uống, nơi thú vị hẳn phải là Nguyệt Mãn Lâu!”

Nguyệt Mãn Lâu?!

Đó là nơi nào? Sao nàng chưa từng nghe Thanh Nhi nhắc đến?

Thanh Nhi sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, Nguyệt Mãn Lâu... đó không phải thanh lâu nổi tiếng nhất Thành Thiên Quốc sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nguyệt Mãn Lâu đấu giá

“Chủ tử, thuộc hạ không hoàn thành được nhiệm vụ, xin chủ tử trách phạt!” Giọng nói của hắc y nhân mặc dù kiên định nhưng lại nhịn không được mà run rẩy. Do hẳn không hoàn thành nhiệm vụ nên bị chủ tử phạt là điều hiển nhiên, chỉ là... sau này có lẽ hẳn không thể tiếp tục làm một sát thủ của La Sát Môn nữa rồi!

“Ta thật sự đã xem thường hẳn.” Giọng nói lạnh lẽo, không chút độ âm vang lên trong đại điện tối tăm.

Hắn đã thật sự xem thường vị Dạ Vương gia của Yến Vân này rồi!

Một mình hẳn mà lại giết được hơn phân nửa số thuộc hạ của La Sát Môn, so với Thái tử hoàng huynh của hắn, đúng là không hề thua kém, chỉ sợ thủ đoạn của hắn còn vượt xa.

Bất quá nếu đã nhận tiền thì mới làm ăn này không thể huỷ, đó quy tắc của La Sát Môn, không cần biết thực lực Yến Thanh Dạ như thế nào, người này nhất định phải giết!

“Sát, nhiệm vụ này giao cho ngươi, không quá sức đối với ngươi chứ?!” Nâng mắt liếc nhìn hắc y nhân không tiếng động xuất hiện bên cạnh hắn, lạnh lẽo nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Dứt lời, hắc y nhân liền biến mất không thấy bóng dáng.

“Về phần ngươi, chắc không cần bản Môn chủ phải mở miệng nhắc nhở đâu?”

Hắn không cần kẻ vô dụng, giữ kẻ vô dụng bên cạnh chẳng khác nào là tự hại chính mình!

“Vâng... chủ tử!”

~~~~~

Trước mặt nàng là một toà lầu hai tầng, xây dựng theo kiến trúc cổ đại, lồng đèn đỏ treo khắp nơi, cực kì hoa lệ. Dòng người không ngừng ra vào, trên tầng hai, không ít nữ tử đứng nơi đó, tay giờ khăn vẩy chào.

Nơi này là... thanh lâu trong truyền thuyết đây sao?! Thật đúng là tai nghe không bằng mắt thấy!

Thấy Bạch Tử Linh không rời mắt khỏi tòa lầu hai tầng, Dạ khẽ cười yêu mị: “Linh Nhi tiểu mỹ nhân, nàng là lần đầu đến đây?!”

Đối với một tiểu thư khuê các mà nói, hỏi nàng ta đến thanh lâu bao giờ chưa thì đó chính là sự sỉ nhục, dù sao nàng cũng xuất thân từ Thừa tướng phủ, lễ giáo tuy không được dạy dỗ đầy đủ nhưng thân phận là không thể thay đổi, bất quá Bạch Tử Linh đối với những thứ đó vốn dĩ không hề bận tâm, cho nên đối với lời nói của Dạ nàng cũng không trả lời.

Quán bar thì nàng đi rồi nhưng thanh lâu thì chưa từng có cơ hội, dù sao thanh lâu cũng chỉ tồn tại trong phim ảnh, ở hiện đại bây giờ làm gì còn thanh lâu nữa mà đến?

Không giống chủ tử bộ dạng bình tĩnh, Thanh Nhi phía sau lộ vẻ mặt không vui, nếu không phải có bản lĩnh thì nàng sớm đã dạy dỗ nam nhân này một trận! Dù thế nào đi nữa thì tiểu thư nàng cũng là Thừa tướng Tam tiểu thư, tuy không được sủng ái nhưng thân mang họ Bạch, sao có thể để một nam nhân dẫn đến thanh lâu cơ chứ?!

Bên trong Nguyệt Mãn Lâu so với bên ngoài còn muốn náo nhiệt hơn, bởi vì hôm nay là lễ hội cho nên thanh lâu vô cùng nhộn nhịp. Mùi son phấn nồng nặc khiến Bạch Tử Linh khó chịu như mây nhưng khiến nàng khó chịu nhất chính là ánh mắt của những người xung quanh.

Từ khi ba người bước vào, ánh mắt của những người xung quanh đều đổ dồn theo ba người, nam nhân thì thêm khát nhìn hai nữ tử, nữ nhân thì say mê nhìn hồng y nam tử, một số người tinh táo thì âm thầm suy đoán thân phận của hồng y nam tử, nơi này là thanh lâu nổi tiếng, hẳn lại dám dẫn nữ nhân vào, rõ ràng là muốn làm gì?!

Nguyệt Mãn Lâu không đơn giản chỉ chào đón nam nhân mà ngay cả nữ nhân, chỉ cần có tiền đều có thể tùy ý ra vào, có một số người không thích đùa giỡn cô nương của Nguyệt Mãn Lâu thì có thể dẫn cô nương từ bên ngoài đến, tóm lại, Nguyệt Mãn Lâu vừa là thanh lâu lại vừa là khách sạn.

“Vị công tử cùng hai vị cô nương đây, không biết đến Nguyệt Mãn Lâu của chúng tôi là có chuyện gì?!” Giọng nói quyến rũ từ phía sau truyền đến, thân là nữ nhân Bạch Tử Linh cũng cảm thấy rung động.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một hồng y nữ tử xinh đẹp đứng đó, nàng khoảng hai mươi tuổi, một bộ dạng xinh đẹp không phải là tuyệt sắc nhưng lại quyến rũ không nói thành lời, một thân hồng y chói mắt, cực kì thích hợp với nơi phong nguyệt như thế này! Mặc trên người không khiến nàng trở nên thô tục mà còn rất hài hòa, tựa như nó là dành riêng cho nàng ta, nàng nở nụ cười đầy phong tình, bộ dạng chọc người yêu thích. Thân thể tựa như không xương, vô cùng quyến rũ như rắn, đuôi lông mày ẩn ẩn ý xuân khiến cho ánh mắt thêm vài phần tư mị.

“Đến thanh lâu tất nhiên là để tìm vui! Mỹ nhân, nàng thật sự xinh đẹp, mặc dù có chút không bằng Linh Nhi của ta!” Dạ lưu manh đùa giỡn hồng y nữ tử, hẳn cười vô cùng yêu nghiệt khiến những người nào nhìn vào cũng bị hấp mê hoặc.

Ánh mắt hồng y nữ tử rơi vào người tử y nữ tử bên cạnh hẳn, tuy không nhìn rõ dung mạo dưới lớp khăn che mặt nhưng chỉ cần nhìn đến thần thái lạnh lùng, khí chất cao lãnh cũng đủ biết đây không phải là loại người tầm thường.

Dù sao người đến cũng là khách, nhìn cách ăn mặc cũng biết họ là người có tiền, khách quý như vậy mà không tiếp, Nguyệt Mãn Lâu sẽ để một con cá lớn chạy mất!

“Mộng Cầm, đưa ba vị đây lên lầu hai.”

“Công tử cùng hai vị cô nương mời theo hướng này.” Nữ tử gọi Mộng Cầm dẫn ba người đến một căn phòng chữ Nhất ở lầu hai, tuy không nhìn rõ đại sảnh nhưng tâm nhìn nơi này cũng không tệ.

“Linh Nhi tiểu mỹ nhân, lát nữa sẽ rất thú vị đấy!” Dạ ngồi xuống bàn, tay tùy tiện chống bàn, ánh mắt rơi xuống đài phía dưới lầu.

Xung quanh đài lúc này đã đầy người, mặc dù trên đài hiện tại vẫn chưa có ai nhưng ánh mắt bọn họ vẫn tập trung nhìn trên đài, dường như trên đài có gì đó rất thu hút bọn họ.

“Lát nữa?!”

Lát nữa sẽ có chuyện gì sao?

“Mỗi tháng Nguyệt Mãn Lâu sẽ có một buổi đấu giá các cô nương diễn ra... mà hôm nay lại trùng hợp là ngày đó!” Dạ bí hiểm cười.

“Cốc cốc!” Tiểu nhị mở cửa, cẩn thận đem một bình trà đặt lên bàn rồi nhanh chóng lui ra ngoài, điều này khiến Bạch Tử Linh không khỏi nheo mắt, người của Nguyệt Mãn Lâu được dạy dỗ tốt như vậy, xem ra người phía sau hẳn cũng không phải loại người tầm thường.

Trong lòng thầm nghĩ, cổ đại này thật sự là kì quái, cũng thật có nhiều chuyện khó hiểu, bất quá nếu không liên quan đến nàng, nàng sẽ không bận tâm nhiều, dù sao mục đích hôm nay của nàng ra khỏi phủ là muốn thay đổi không khí, gặp gỡ bạch y nam tử là ngoài ý muốn, cùng thanh y nữ tử cãi vã cũng là ngoài ý muốn, hiện tại lại xuất hiện một hồng y nam tử yêu nghiệt tự xưng là Dạ, mà nàng lại cùng hắn đến thanh lâu, đúng là hết chuyện ngoài ý muốn này đến chuyện ngoài ý muốn khác.

“Các vị khách quan, như các vị đã biết, hôm nay Nguyệt Mãn Lâu chúng tôi mỗi tháng một lần tổ chức đại hội đấu giá các cô nương! Hoan nghênh các

vị đã đến tham dự!”

“Không biết hôm nay Nguyệt Mãn Lâu có cô nương mới hay không?!”

“Thủy Nhu cô nương sẽ xuất hiện chứ?”

“Tất nhiên rồi! Dù sao Thủy Nhu cô nương cũng là hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu!”

“Hôm nay thế nào Hạ thiếu gia cũng sẽ có mặt.”

“Hả? Tại sao?!”

“Người đứng là không biết gì cả! Thủy Nhu cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ thiếu gia, Hạ thiếu gia tất nhiên là sẽ đến xem nàng!”

“...”

Tiếng nghị luận bên dưới không ngừng vang lên, Bạch Tử Linh bên trên nhũ mày suy tư.

Hồng nhan tri kỷ?!

Nàng thật tò mò, rốt cuộc vị Thủy Nhu cô nương này là người thế nào, một thanh lâu nữ tử lại có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của Hạ Danh?!

Hạ thiếu gia mà mọi người nhắc đến không ai khác chính là Hạ Danh - Đại thiếu gia Tả Thừa tướng phủ, là huynh đệ tốt của Đỗ Thanh Triệt, trong ấn tượng hắn cũng không tệ, tuy cùng những người khác giống nhau đều chán ghét nàng nhưng đồng thời cũng chẳng ưa gì Bạch Phi Nhục.

Thân là nhi tử Thừa tướng, vậy mà cùng thanh lâu nữ tử kết giao, trên dưới Thành Thiên Quốc sợ chỉ có một mình Hạ Danh mới dám làm điều đó. Luận tính phong lưu của hắn, nữ nhân cùng hắn tiếp xúc không dưới trăm người nhưng chỉ có vị Thủy Nhu cô nương này là ở bên cạnh hắn lâu nhất.

“Đầu tiên xin mời hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu - Thủy Nhu cô nương lên đài biểu diễn.”

Hồng y nữ tử vừa dứt lời, một nữ tử thân lam y ôm lấy cây đàn từ bên trong bước ra, váy lam dài chạm đến nền đất, lẳng lặng bước lên đài.

Dịu dàng thuần khiết!

Đó là từ ngữ chính xác nhất dùng để miêu tả lam y nữ tử.

Lam y nữ tử không phải khuynh thành tuyệt sắc nhưng là người thanh tú, gương mặt nhìn qua một lần không khỏi khiến người khác nhìn thêm lần nữa. Người như tên, dịu dàng như nước, toàn thân nàng có loại khí chất ôn nhu nhân nhã, làm cho quanh thân nàng tựa hồ có một vầng sáng, thấy nữ tử như vậy sợ chỉ có rất ít người không thích, không phải là thương hại, mà là cảm thấy ở cùng nàng chắc chắn sẽ rất thoải mái. Bởi vì nàng tựa như hồ nước trong suốt, không hề có tạp chất, nụ cười của nàng dịu dàng nhưng lại toát lên vẻ cô đơn khó mà thấy được.

Nữ tử kia im lặng bước đi, trên tay cẩn thận cầm cây đàn, chuẩn bị xong, nàng bắt đầu ngồi xuống, nhẹ nhàng động những ngón tay thanh mảnh.

Người ở bên dưới nhìn thấy tư thế này, đều trầm than, rốt cuộc nàng là một người như thế nào, thanh lâu nữ tử làm sao thanh nhã hơn nàng đây?!

Tiếng đàn vang lên, như suối chảy róc rách, như đám mây dịu dàng, khúc nhạc thần nhiên, khúc nhạc này cũng giống như nàng, thần nhiên, ấm áp. Làm cho người ta nghe cảm thấy mọi sự mệt mỏi đều tan biến, cảm thấy ấm áp trong lòng.

Giờ khắc này, mọi người đều im lặng, họ đều đang hưởng thụ âm thanh của tự nhiên.

Bạch Tử Linh thưởng thức nhìn lam y nữ tử, tiếng đàn của nàng quả thật khiến người khác mở rộng tầm mắt! Không nghĩ đến tại chốn phong trần như vậy lại xuất hiện một nữ tử như nàng, nàng dùng lòng mình để biểu diễn.

Sư phụ nàng từng nói, mặc kệ cầm sư có giỏi hay không nhưng nếu không dùng tất cả tấm lòng để đánh đàn thì chỉ là phù vân. Chỉ có người yêu cảm thật sự mới hiểu được ý nghĩa của việc này, mà nữ tử này... một người trong sáng như vậy, giống như không thuộc về thế gian này.

Một khúc chấm dứt, mọi người vẫn chưa thoát khỏi dư âm của tiếng đàn.

Đàn xong, Thủy Nhu vẫn như cũ nhẹ nhàng ôm đàn vào trong lòng, sau đó lại im lặng bước xuống đài, nàng tựa như gió, lẳng lặng bước đến rồi bước đi. Mà mọi người cũng không dám vỗ tay, chỉ sợ quấy rầy đến sự yên tĩnh của nàng, người dưới đài cứ yên lặng nhìn nàng đi ra khỏi đây.

“Bộp bộp.”

“Quả thật không hổ danh là hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu...” Dạ vỗ tay cười, hiếm khi hắn thưởng thức tài đánh đàn của một nữ tử, mà nhất là nữ tử thanh lâu như nàng.

Hắn tiêu dao thiên hạ, gặp qua vô số nữ tử, nhưng hiếm khi gặp một nữ tử thanh lâu như Thủy Nhu cô nương này, người như vậy làm sao có thể lưu lạc chốn phong trần này?

Lúc này bên trong một căn phòng khác, sau khi bước vào Thủy Nhu liền cúi đầu đối với người trong phòng, nàng bước đến bên bàn đặt cây đàn xuống, sau đó mới rót trà, ý đồ muốn mời hấn dùng trà.

“Thủy Nhu, đàn hay lắm!” Nam tử bộ dạng tùy ý tựa người vào ghế, phát hiện người đến là Thủy Nhu không khỏi mở miệng khen nàng.

“Không biết Hạ thiếu đại giá quang lâm, Thủy Nhu đúng là có lỗi.”

“Thủy Nhu sao lại nói như vậy? Hôm nay đến tìm nàng tất nhiên là để chúng ta cùng ôn lại chuyện cũ rồi!”

Nhấp trà, Hạ Danh bỏ sung, giọng nói có chút nặng nề: “Cũng có một số chuyện...”

Quen biết Hạ Danh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Thủy Nhu nghe giọng nói nặng nề của hấn, ngay cả đối mặt với những kẻ muốn hại mình, hấn vẫn giữ nguyên vẻ mặt cười cợt, vậy mà hiện tại... rốt cuộc là có chuyện nghiêm trọng thể nào?

“Hạ thiếu gia, có gì cứ nói.” Vuốt nhẹ cây đàn trên bảo của mình, Thủy Nhu lạnh nhạt mở miệng.

Hạ Danh thờ dãi, biết rõ nàng đang muốn nói chuyện nghiêm túc nên hấn liền thu lại bộ dạng phong lưu công tử, cùng nàng bàn chính sự.

“Trên đường đến đây ta phát hiện có người chết, mặc dù đã được xử lý nhưng vết máu còn đọng lại, nhất định là cách đây không lâu.”

Đỗ Thanh Triệt đưa Đỗ Ngọc Trân cùng Bạch Phi Nhục trở về, để lại một mình hấn cô đơn, bắt đầu đi đánh phái đến Nguyệt Mãn Lâu tìm hồng nhan tri kỷ của bản thân, dù sao hôm nay cũng là mười lăm, thế nào cũng gặp được nàng. Chỉ là trên đường đến đây hấn phát hiện có rất nhiều vết máu, tuy không tìm được dấu vết người chết nhưng trên đất lại một màu đỏ thẫm, màu máu hòa lẫn với cánh hoa, khiến người khác không khỏi bị mê hoặc.

Dựa vào dấu vết để lại, Hạ Danh có thể khẳng định đây là người của La Sát Môn - Tổ chức sát thủ nổi danh trong giang hồ, ngay cả triều đình cũng không muốn dính đến bọn họ.

La Sát Môn nhận tiền giết người đó là điều không ai không biết, bất quá ở giữa đường chính Thành Thiên Quốc giết người đoạt mạng, chỉ có những kẻ ngông cuồng của La Sát Môn mới có thể làm ra, chỉ là về thân phận người chết... có chút phiền toái.

“Ta suy đoán đám người bị giết... hấn là người của La Sát Môn!”

Nàng nghi ngờ nhìn Hạ Danh, không phải nàng không tin lời hấn mà nàng tuyệt đối tin tưởng lực lượng của La Sát Môn, người mà La Sát Môn muốn giết, dù chạy lên trời hay xuống đất họ đều sẽ không buông tha. Đó cũng là một trong những điều mà giang hồ kiêng kỵ La Sát Môn!

“Làm sao Hạ thiếu lại nghĩ đó là người của La Sát Môn?”

“Ta nhìn thấy hoa bi ngạn cùng máu hòa lẫn vào nhau, một màu đỏ thẫm khiến người khác không nỡ nhìn vào...” Hạ Danh cũng không giấu gì Thủy Nhu, bên ngoài đồn rằng nàng là hồng nhan tri kỷ của hấn nhưng thật ra quan hệ không tầm thường như vậy. Đôi lúc nàng cũng giúp đỡ hấn rất nhiều, đối với hấn nàng không chỉ là hồng nhan tri kỷ mà còn là bằng hữu.

Thủy Nhu trầm ngâm, cách thức giết người của La Sát Môn là biến ảo khôn lường nhưng khi thực hiện nhiệm vụ, họ có một biểu tượng, chính là đóa hoa bi ngạn màu đỏ, bi ngạn hoa vũ, máu đỏ ngập trời, đó là thông điệp của La Sát Môn. Người của La Sát Môn đều có xăm hình có hoa bi ngạn trên lưng, điều này khắp giang hồ ai ai cũng biết.

Hoa bi ngạn là biểu tượng của La Sát Môn, tượng trưng cho cái chết, sự ly biệt và hồi ức đau thương, bởi vì những người bước chân vào con đường sát thủ, nếu không phải tuyệt vọng sắp chết chính là đau thương vô cùng.

Theo như lời Hạ Danh nói, người của La Sát Môn xuất hiện tại đây, điều đó chứng tỏ cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lạc Hàm

“Nhân di, tại sao người lại bảo muội muội đến thanh lâu? Chẳng phải gặp nhau trên đường sẽ tốt hơn sao?!”

Đối với suy nghĩ của Nhân di, Lạc Tịch không thể nắm bắt, thanh lâu là nơi phức tạp thế nào không cần nói mọi người đều biết rõ. Thanh lâu nữ tử - thân phận như thế cũng khiến biết bao nhiêu người khinh thường, làm sao có người có thể bỏ một số tiền lớn ra chuộc thân cho nữ tử chốn phong trần? Cho dù có thì người đó nhất định cũng chỉ vì mục đích cá nhân, nếu không phải vì thỏa mãn dục vọng thì chính là dùng các nàng để kiếm tiền, người đến thanh lâu làm sao mà có người tốt? Vậy mà Nhân di lại muốn Lạc Hàm đến thanh lâu, cái trang thành thanh lâu nữ tử để tiếp cận tiểu thư, tiểu thư thân là danh môn khuê các, làm sao mà đến những nơi như thế, cơ hội gặp gỡ của hai người, chẳng phải là con số không hay sao?!

“Ta có chủ ý của ta, con đừng lo lắng, Lạc Hàm sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lạc Hàm là người thông minh, sẽ biết rõ bản thân đang làm gì, nàng phái Lạc Hàm đến Nguyệt Mãn Lâu không đơn giản chỉ là tìm cơ hội để tiếp cận tiểu thư mà còn có mục đích khác. Khắp Thành Thiên chỉ có Nguyệt Mãn Lâu là nơi thích hợp nhất, thanh lâu là nơi phong trần, người đến nếu không phải mệnh quan triều đình thì cũng là nhân sĩ giang hồ, đó là nơi nắm bắt thông tin nhanh nhạy nhất, Lạc Hàm đến đó, nhất định sẽ tìm được thứ mà nàng cần.

“Nhưng là...” Thấy ngữ khí khẳng định của Nhân di, Lạc Tịch mặc dù lo lắng cũng chẳng thể làm gì.

Từ nhỏ Lạc Tịch đã có một tuổi thơ không mấy tốt đẹp, cuộc sống nghèo khổ, vì miếng ăn mà bất chấp tất cả, kí ức cuối cùng mà nàng nhớ đến là những ngày bị hành hạ, đánh đập dã man, mà bản thân nàng lại không thể nào phản kháng.

Cho đến một ngày nàng bị kẻ mẩu ngược đãi, tưởng chừng như sắp chết đi thì một người đột nhiên xuất hiện, vờn bàn tay xinh đẹp ra cứu giúp nàng, người đó tựa tiên nữ hạ phàm, cứu vớt cuộc đời đầy khốn khổ của nàng, khi ấy Lạc Tịch năm tuổi, nàng đã nhận định, mạng của nàng sớm đã thuộc về người đó.

Nàng được người đó mang về chăm sóc, mang một cái tên mới gọi Lạc Tịch - Triều lộ tham danh lợi, Tịch dương ưu tử tôn, từ đó về sau nàng là Lạc Tịch, là Lạc Tịch của Lạc Y Cung.

Lạc Hàm là khi nàng đến Lạc Y Cung gặp được, nàng cùng Lạc Hàm, Lạc Dư ba người bởi vì có cùng hoàn cảnh mà các nàng trở nên thân thiết với nhau, tuy không cùng huyết thống nhưng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm tất nhiên sâu đậm, trong ba người, nàng là lớn nhất, thân là tỷ tỷ, Lạc Tịch cảm thấy bản thân phải có trách nhiệm bảo hộ muội muội, không để nàng gặp nguy hiểm.

“Lạc Tịch, con nên học hỏi muội muội mình nhiều hơn. Nha đầu đó thông minh như vậy, nếu thật sự không được tiểu thư cứu thì nàng vẫn có cách thoát khỏi nơi đó!”

So với muội muội mình, Lạc Tịch thật sự quá đơn giản. Nếu là tình cờ gặp gỡ, tiểu thư làm sao có thể thật tâm tin tưởng? Bước chân vào Thừa tướng phủ vốn không đơn giản như các nàng đã nghĩ, ở đó còn có một Viên Minh Hân tâm tư khó đoán, lại thêm nữ nhi nàng ta suốt ngày tìm cách gây khó dễ với tiểu thư, nếu Lạc Hàm cũng như những nữ nhân khác, bán thân vào phủ làm nha hoàn, chỉ sợ cũng không thể đến Linh Viên hầu hạ tiểu thư.

Tuy nàng không tận mắt chứng kiến nhưng những gì tiểu thư trải qua nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tiểu thư ở Thừa tướng phủ quả thật thua kém một nha hoàn, mấy ngày trước tiểu thư còn tự tử không thành, nhìn tiểu thư phải chịu khổ mười mấy năm, Nhân di đau lòng không thôi.

Thời gian không còn nhiều, rốt cuộc cũng đã đến lúc...

“Nhân di, có thư của Lạc Dư!”

Lấy cuộn giấy nhỏ từ trong ống trúc nhỏ dưới chân bồ câu ra, Lạc Tịch đưa cho Nhân di.

“...”

“Lạc Dư nói gì ạ?”

“Tiểu thư đã đến thanh lâu...” Hơn nữa còn đi cùng Dạ vương của Yến Vân.

~~~~~

Sau khi Thủy Nhu rời đi, đã có không ít nữ tử lên đài biểu diễn nhưng không khí không còn náo nhiệt như trước, bởi vì màn biểu diễn của Thủy Nhu thật sự rung động lòng người, cho nên những người sau cùng vốn dĩ không thể cùng nàng tranh nổi bật.

Có một số người tỏ ý muốn Thủy Nhu hầu hạ đêm nay nhưng lời còn chưa nói khỏi miệng thì Hồng nương đã khéo léo từ chối, mọi người đều hiểu rõ Thủy Nhu cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ thiếu gia, mặc dù mỗi tháng Phong Nguyệt Lâu đều tổ chức đấu giá nhưng lần nào cũng vậy, không có bất kì ai ra giá với Thủy Nhu, tranh với ai không tranh lại đi tranh với nhi tử Tả Thừa tướng, không muốn sống nữa à?!

“Các vị, vị cô nương cuối cùng xin được phép lên đài!”

Một nữ tử hoàng y bước ra, váy dài thêu hoa mai nở rộ, cao ngạo lạnh lùng, tóc được vấn lên đơn giản, cài một chiếc trâm ngọc mai, đung đưa rũ xuống.

Ánh mắt nàng cao ngạo, tựa như hàn mai trong gió tuyết, gương mặt không hề khuynh quốc khuynh thành nhưng lại mang một ý vị khác. Không phải loại ôn nhu nhân nhả như Thủy Nhu, mà là một bộ dáng lạnh nhạt, gương mặt trong trẻo như sương, trên người nàng ta tỏa ra khí lạnh, khiến nam nhân nổi lên lòng chinh phục.

“Vị cô nương này gọi... Lạc Hàm, là cô nương mới đến của Nguyệt Mãn Lâu chúng tôi!”

Hồng nương thấy ánh mắt mọi người dõi theo Lạc Hàm thì thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi lần Thủy Nhu lên đài đầu tiên là khiến nàng lo lắng không thôi, vì mọi người đều bị tiếng đàn của Thủy Nhu thu hút, khiến những người phía sau làm gì cũng không nổi bật bằng nàng. May mắn hôm nay Lạc Hàm xuất hiện, nếu không lại giống như những lần trước, không biết phải giải thích thế nào.

Không giống không khí náo nhiệt bên dưới, trên này căn phòng của Bạch Tử Linh lại rơi vào yên tĩnh.

“Linh Nhi tiểu mỹ nhân, nàng nói xem, nàng ta có phải rất thú vị không?!” Trong chốn phong nguyệt như vậy sao lại có một nữ tử cao ngạo như mai? Khí chất bạt này chỉ sợ công chúa hoàng thất còn kém xa, so với Thủy Nhu ôn nhu như nước, Lạc Hàm này lại thanh lãnh như mai, mỗi người một vẻ, Nguyệt Mãn Lâu đứng là khiến người khác một khi đã đến cũng không muốn bước ra.

“...” Bạch Tử Linh không trả lời, ánh mắt nàng dõi theo bóng lưng Lạc Hàm.

Trong lòng Bạch Tử Linh không rõ đây là cảm giác gì nhưng nàng đối với nữ tử này nảy sinh hứng thú, có lẽ vì trên người nàng ta, nàng nhận thấy một cổ hương vị quen thuộc hoặc là... một cái gì đó chỉ phôi suy nghĩ của nàng? Bạch Tử Linh không rõ, nàng chỉ cảm thấy, nữ tử này, nàng ta thu hút ánh mắt của nàng, người này... nàng nhất định phải có!

“Nàng lại bị nữ tử này hút hồn cơ đấy!” Dạ bữu môi, giọng nói có chút oán hận, tựa như muốn nói: Nam nhân tuấn mỹ như hán lại không mê hoặc được nàng, hóa ra là do nàng thích nữ nhân!

“Không phải, ta đang tự hỏi, một nữ tử thanh lâu bình thường thì tại sao lại có khí chất như vậy?!” Đối với lời nói vớ vẩn của Dạ, Bạch Tử Linh một chút cũng không bận tâm.

“Chỉ có hai loại, một là nàng ta giả vờ, cố tình làm như vậy để khiến người khác cảm thấy hứng thú!” Uống một ngụm trà, Dạ bình tĩnh phân tích.

Dựa theo hiểu biết của hán, một nữ tử thanh lâu mà có khí chất như vậy thì chỉ có thể là giả vờ. Dù sao độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà, nữ tử xuất thân từ chốn thanh lâu, nhìn vào liền biết không phải loại tốt lành gì, tâm cơ thâm sâu khó lường, đặc biệt là loại nữ nhân giả vờ thanh cao như vậy!

“Nhìn nàng ta không giống giả vờ...” Nàng có thể đảm bảo, nữ tử gọi Lạc Hàm này tuyệt đối không phải là giả vờ để thu hút ánh mắt của người khác. Khí chất như vậy muốn giả vờ cũng cần phải có tố chất, mà tố chất không phải ai muốn có cũng được, hưởng hờ cảm giác mà nàng ta cho nàng có gì đó... Bạch Tử Linh không thể giải thích?

“Nếu không phải giả vờ thì hán là giống như Thủy Nhu, đều là bản tính thật của nàng ta...” Bất quá nếu thật sự như vậy thì chỉ sợ thân phận của hai người bọn họ cũng không đơn giản đi?

Lúc này bên dưới lại bởi vì lời nói của Lạc Hàm mà xôn xao cả lên.

“Lạc Hàm không có gì để biểu diễn cả. Chắc hẳn các vị đã thưởng thức qua cầm kỳ của Thủy Nhu rồi? Nếu hiện tại Lạc Hàm đàn, không phải là múa riu qua mắt thợ sao?” Giọng nói trong như ngọc, đánh vào lòng tất cả mọi người tại đây.

“Này...”

Mặc dù lời của Lạc Hàm quả thật không sai nhưng... như vậy có phải là quá ngông cuồng không?

“Hong nương, ta sẽ không biểu diễn.”

“Rầm!”

Tiếng động vang lên khiến mọi người giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một hán tử, nhìn có vẻ thô lỗ đập gối tay đập bàn, chiếc bàn vốn nguyên vẹn nhưng bởi vì hành động của hán mà bể nát.

“Giờ mặt với lão tử à? Lão tử cật công đến đây mà đòi lại một câu không biểu diễn của nàng ta à?!”

Hồng nương khó xử nhìn Lạc Hàm, nha đầu này thật sự quá kiêu ngạo, trước kia nàng bảo nàng ta tiếp khách nàng ta không chịu, bảo nàng ta biểu diễn nàng ta cũng không làm, hiện tại lại bởi tính tình kiêu ngạo đó đắc tội với người khác, nàng thật sự hối hận khi đã bỏ tiền ra mua Lạc Hàm!

“Vị đại gia này xin bớt giận cho, ngài đến thanh lâu là để tìm vui, đừng vì những chuyện nhỏ nhặt mà mất vui, để Hồng nương giới thiệu cho ngài các vị cô nương đẹp hơn Lạc Hàm nhé...” Mỗi người đến Nguyệt Mãn Lâu thân phận đều không tầm thường, dù sao muốn vào được Nguyệt Mãn Lâu các nàng chỉ ít cũng phải có một chút địa vị, nam nhân này nhìn tuy thô lỗ nhưng trên giang hồ hán vẫn có chút tiếng tăm, đắc tội với hán không chỉ nàng thiệt thòi mà chủ nhân cũng sẽ nhaoing vui, đến lúc đó... nàng cũng không muốn nghĩ đến.

“Thúy Liên, Lục Vân, mau đến đây tiếp đãi vị đại gia này cho tử tế!”

“Vâng...”

Thấy hai mỹ nhân tiến lại gần, hán tử nuốt nước bọt, trong lòng sớm đã xao động nhưng vẫn mạnh miệng: “Hừ, hôm nay lão tử sẽ tạm tha cho các người!”

Thấy hành động bên dưới, ánh mắt Bạch Tử Linh càng lộ vẻ thích thú, nàng ra hiệu cho Thanh Nhi đi đến bên cạnh.

Bạch Tử Linh nói nhỏ vào tai Thanh Nhi, hành động này của nàng khiến Dạ đối diện cảm thấy buồn cười nhưng cũng không nói gì.

“Sao ạ?” Thanh Nhi kinh ngạc nhìn tiểu thư nàng, có cảm giác là bản thân nghe lầm.

“Đi đi.”

“...” Mặc dù không tình nguyện nhưng lời nói của tiểu thư nàng không thể không nghe, vì vậy mà bất đắc dĩ phải ra ngoài để thực hiện nhiệm vụ tiểu thư giao.

Trước khi đi nàng vẫn không quên cho Dạ ánh mắt cảnh cáo, tuy nàng có thể đánh không lại nam nhân này nhưng không có nghĩa là nàng không có cách đối phó với hắn. Nếu trong lúc nàng không có ở đây mà hắn gây khó dễ cho tiểu thư, Thanh Nhi nàng tuyệt đối sẽ cùng hắn đồng vu quy tận!

“Thật là...”

Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Thanh Nhi, Dạ lấy làm buồn bực, bất quá đối với nha đầu như nàng, hắn cũng không truy cứu.

Những lời Bạch Tử Linh nói với nha hoàn của mình Dạ điều nghe không thiếu một chữ, mặc dù Bạch Tử Linh nói rất nhỏ nhưng với nội lực của hắn, chuyện này cũng không phải to tát gì, quan trọng là nội dung bên trong: Nàng muốn bỏ tiền chuộc thân cho Lạc Hàm!

Nàng là một tiểu thư khuê các, tuy không biết rõ thân phận đối phương nhưng hắn có thể khẳng định, nàng xuất thân từ danh môn, mà lại đi mua một thanh lâu nữ tử, nếu đồn ra ngoài nàng không sợ danh tiếng của bản thân bị tổn hại sao?!

~~~~~

“Hong nương...”

“Vị cô nương này, người tìm ta?”

Hồng nương cẩn thận đánh giá Thanh Nhi, thanh y nữ tử đeo khăn che mặt cùng màu, lộ ra đôi mắt linh động, mái tóc được búi hai bên bằng sợi dây vải, đơn giản nhưng cũng rất đáng yêu.

Hồng nương nhận ra nàng, là người ban nãy đi cùng hồng y nam tử.

“Ta muốn mua nữ tử này...” Thanh Nhi cảm thấy, Lạc Hàm này cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người, bất quá một thanh lâu nữ tử mà có thể khiến tiểu thư hứng thú thì đúng là không đơn giản.

Trong lòng âm thầm suy xét, nếu Lạc Hàm chỉ là một thanh lâu nữ tử bình thường thì nàng sẽ không có gì phải lo ngại, dựa vào thủ đoạn của tiểu thư, nàng ta nhất định sẽ không dám giờ trò, nhưng nếu Lạc Hàm là có ý đồ muốn tiếp cận tiểu thư, không cần biết nàng ta có gây hại với tiểu thư hay không, nàng sẽ không buông tha cho nàng ta.

“Cái gì?” Hồng nương kinh ngạc kêu lên, ngay cả đôi mắt tinh lạng như hồ nước của Lạc Hàm cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Thanh Nhi lấy tay nâng lên gương mặt Lạc Hàm, để nàng đối diện với mình.

“Người có đồng ý không? Sau này cùng ta hầu hạ tiểu thư.”

Thân thể Lạc Hàm hơi rung động, ngẩng đầu lên nhìn trên lầu hai. Từ khi Bạch Tử Linh bước chân vào Nguyệt Mãn Lâu, nàng đã sớm phát hiện, dù sao một nữ tử vào thanh lâu, muốn người khác không chú ý cũng khó, huống hồ với vẻ ngoài nổi bật, cho dù Bạch Tử Linh có che giấu cũng sẽ thu hút ánh mắt người khác, chứ đừng nói đến Lạc Hàm - người chú ý từng nhất cử nhất động của Bạch Tử Linh.

“Người có đồng ý không?” Nàng là dựa theo lời tiểu thư mà nói, nếu nàng ta không đồng ý nàng cũng không thể làm gì?!

“Ta đồng ý!”

Câu trả lời của Lạc Hàm khiến Thanh Nhi gật đầu, nàng quay sang nhìn Hồng nương, tùy ý để nàng ta định giá.

“Bao nhiêu bạc?”

Chuyện này... Hồng nương do dự một chút, đúng là nàng mua Lạc Hàm với giá hai mươi lượng bạc, nhưng nếu bán lại với giá như thế thì nhất định sẽ không có lời, mà Nguyệt Mãn Lâu từ trước đến nay đều không làm ăn lỗ vốn, nàng mua Lạc Hàm cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày bán nàng ta đi, bởi vì nữ tử một khi đã đặt vào nơi này, vào thì dễ nhưng ra thì rất khó.

Lạc Hàm nàng không thể không bán! Nói nhiều hơn không được, nói ít hơn cũng không xong! Trong chốc lát, khó có thể tìm được câu trả lời hợp lý.

Thấy Hồng nương do dự, Thanh Nhi cũng tự nhủ bản thân nàng không phải người có kiên nhẫn, ánh mắt liền rơi vào người Lạc Hàm, nếu tiểu thư muốn mua nàng ta thì phải để nàng ta tự định giá của bản thân là tốt nhất.

“Người đáng giá bao nhiêu? Tự mình nói ra một con số đi.”

Ngữ khí của nàng có phần kiêu ngạo, nhất thời Lạc Hàm và Hồng nương chẳng biết phải nói gì, từ ngày đi theo Bạch Tử Linh, Thanh Nhi rốt cuộc cũng

thoát khỏi vỏ bọc nhu nhược, mặc dù nàng có chút không thích ứng nhưng cần nghĩ đến bản thân đang cầm tiền trên tay, tâm tình nàng liền tốt lên, giọng nói cũng có phần tự tin, Thanh Nhi cảm thấy, có tiền thật tốt!

“...”

“Lạc Hàm tự thấy mình đáng giá ba ngàn lượng!” Lạc Hàm nhìn thấy vẻ nghiêm túc trong mắt Thanh Nhi, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Ba ngàn lượng, con số này vốn không hề nhỏ, nàng muốn xem xem Bạch Tử Linh này rốt cuộc là loại người như thế nào, có xứng đáng để làm chủ nhân của nàng, đáng để nàng giao tính mạng của mình vào tay nàng ta hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tiên đoán

“Được, vậy ba ngàn lượng.” Thanh Nhi sáng khoái đồng ý, dường như đối với nàng, ba ngàn lượng chỉ như giấy vụn, tùy thời đều có thể bỏ được.

Đối với ánh mắt nhìn người của Bạch Tử Linh, nàng một chút cũng không nghi ngờ. Nửa tháng này bên cạnh Bạch Tử Linh, có một số chuyện Thanh Nhi đã nghĩ thông suốt, lời nói của tiểu thư không sai, bất kể tiểu thư làm gì cũng có nguyên nhân sâu xa bên trong, nếu tiểu thư không muốn nói nàng cũng sẽ không truy hỏi, mà nàng chỉ cần ở bên cạnh ủng hộ tiểu thư, đó là những gì mà nàng có thể làm.

Cái gì?! Ba ngàn lượng?!

Hồng nương đang suy nghĩ tìm một con số hợp lý nhưng nghe cuộc đối thoại của hai người nhin không được muốn té xỉu, Lạc Hàm này... thật sự là giá trên trời mà!

Bất kì cô nương nào ở Nguyệt Mãn Lâu, kể cả Thủy Nhu đều không đáng giá một ngàn lượng chứ đừng nói đến ba ngàn lượng. Lạc Hàm này mới đến không lâu, còn chưa cống hiến được gì cho Nguyệt Mãn Lâu hiện tại lại được người khác mua với giá ba ngàn lượng, con số này vốn không phải là một con số nhỏ, cho dù là con nhà quyền quý bỏ ra số ngân lượng này chỉ sợ cũng phải suy nghĩ một hồi, vậy mà thanh y nữ tử này lại sáng khoái đáp ứng, ngay cả chân mày cũng không thêm nhũ một cái, trong lòng nàng không khỏi suy đoán thân phận của hai người đi cùng nàng ta.

Ở Thành Thiên Quốc này chỉ có Đỗ gia là phủ khả địch quốc, mà Đỗ lão gia có hai đứa cháu, một là Đỗ gia Đại thiếu Đỗ Thanh Triệt, hai là Đỗ gia Nhị tiểu thư Đỗ Ngọc Trân, Hồng nương chưa từng gặp qua hai người này, dù sao Đỗ Thanh Triệt cũng có mỹ nhân là Bạch Phi Nhược bên cạnh, vốn dĩ không cần phải đến thanh lâu mua vui, mà Đỗ Ngọc Trân lại thân là tiểu thư chốn khuê phòng, hai người bọn họ vốn dĩ không cần đến thanh lâu làm gì.

Hai người trên lầu hai, rốt cuộc có phải là người của Đỗ gia hay không, Hồng nương cũng không dám xác định.

Nếu Thanh Nhi biết được suy nghĩ của Hồng nương chỉ sợ nàng sẽ ngượng ngùng cúi đầu, thật ra không phải Thanh Nhi không tiếc số tiền này mà bởi vì nàng không thường xuyên sử dụng cho nên giá trị của nó, nàng cũng không biết rõ, ở Thừa tướng phủ Bạch Tử Linh không được sùng, bổng lộc hằng tháng dù có cũng không được đưa đến tận tay các nàng, cho nên sự hiểu biết nàng về ngân lượng thật sự quá ít. Huống hồ Bạch Tử Linh đã có lệnh, cho dù Lạc Hàm trả giá bao nhiêu, chỉ cần là con số nằm trong không khả năng thì cứ thoải mái đáp ứng. Thanh Nhi đối với lời của Bạch Tử Linh một chút cũng không nghi ngờ cho nên mới sáng khoái như vậy.

“Đây là ngân phiếu ba ngàn lượng.”

Thanh Nhi thoải mái lấy ra ngân phiếu đưa cho Lạc Hàm, đặt vào trong tay nàng, Hồng nương đứng bên cạnh nhìn cũng xúc động không thôi, số tiền lớn như vậy là lần đầu tiên nàng thấy được. Khác hẳn với vẻ xúc động của Hồng nương, gương mặt lạnh lùng của Lạc Hàm một chút cũng không thay đổi, bất quá nếu để ý kĩ sẽ nhận thấy ánh mắt nàng chứa một tia kiên định.

“Từ giờ ngươi là người của tiểu thư bất kể sống hay chết, tính mạng của ngươi nằm trong tay của tiểu thư. Có nghe rõ không?!”

Lạc Hàm là một thanh lâu nữ tử, tuổi lại không lớn, nàng không biết liệu nàng ta có rõ ràng lời nói của nàng hay không nhưng một khi đã đồng ý thì đồng nghĩa với việc nàng ta nhận tiểu thư làm chủ nhân, khi đã nhận định thì tuyệt đối không được hai lòng, nếu Lạc Hàm có định phản bội, Thanh Nhi nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ!

“Ta đã biết.”

Lạc Hàm gật đầu với Thanh Nhi, nàng đi đến bên cạnh Hồng nương, rút ra hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng đặt trên mặt bàn.

“Hồng nương mua Lạc Hàm giá hai mươi lượng bạc, thêm phí ăn uống nửa năm nay, Lạc Hàm trả lại Hồng nương một trăm lượng bạc.” Như vậy là quá lợi cho nàng ta rồi!

“Cái gì?” Hồng nương la toáng lên, Lạc Hàm điên rồi sao? Nàng ta bán giá ba ngàn, trả lại cho nàng một trăm lượng? Nàng ta coi Nguyệt Mãn Lâu của

nàng là cái gì?!

“Chê nhiều? Được thôi, thật ra nửa năm nay cùng lắm ta ăn hết mười lượng bạc chứ mấy, vậy năm mươi lượng là được rồi.” Rút lại một tờ cắt đi, Lạc Hàm thần nhiên nói.

“Ngươi...”

Phốt lò Hồng nương đang tức phát run, Lạc Hàm quay sang nhìn Thanh Nhi: “Ta có thể cùng ngươi đi gặp tiểu thư!”

Thanh Nhi nhướn mày, nàng ở bên cạnh chứng kiến hành động của Lạc Hàm, đối với thái độ của nàng ta chỉ cảm thấy tức cười không thôi nhưng phải kìm chế lại.

Thanh Nhi dẫn Lạc Hàm đến sương phòng trên lầu hai, trong phòng có hai người đang ngồi, một nam một nữ, người ngoài nhìn vào không biết còn suy nghĩ lung tung, dưới con mắt đánh giá của hồng y nam tử, Lạc Hàm vẫn duy trì bộ dạng bình tĩnh, ánh mắt nàng từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi người từ y nữ tử.

“Linh Nhi tiểu mỹ nhân, người nàng chọn, không tôi!”

Mặc dù có chút kinh hãi với hành động của Bạch Tử Linh nhưng hắn không thể không thừa nhận, Lạc Hàm này thật sự không đơn giản. Nhìn bước chân nhẹ như yến, không chạm đất của nàng ta cũng đủ biết nàng ta là người không đơn giản, võ công chỉ sợ cũng không thua gì hắn. Thủy Nhu và Lạc Hàm mặc dù mang danh là thanh lâu nữ tử nhưng thân phận của bọn họ đều là ẩn số.

Xem ra lần này hắn đến Thành Thiên Quốc, thật đúng là thu hoạch không tồi!

Lạc Hàm nghe hắn nói đến bản thân, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng kì lạ, đối với thân phận của hồng y nam tử trước mắt, nàng sớm đã biết rõ nhờ thông tin của Lạc Dư, chỉ là không rõ, tại sao hắn cùng Bạch Tử Linh lại ở cùng nhau?!

“Vậy sao?!” Nghe Thanh Nhi tường thuật lại cuộc giao dịch của bọn họ, môi mỏng của Bạch Tử Linh không khỏi nhếch lên.

Lạc Hàm đúng là hợp khẩu vị của nàng, nàng nói một người đó phải hiểu mười, không được có chút sai lầm. So với Thanh Nhi đầu óc đơn giản, Lạc Hàm lại có phần tâm cơ thủ đoạn, dù sao sống ở thanh lâu nửa năm, đây là lần đầu tiên nàng ta biểu diễn, có thể thấy được tâm cơ nàng ta có đủ, mà thủ đoạn nàng ta lại có thừa.

Bạch Tử Linh nàng không cần một nha hoàn ở bên cạnh chăm sóc, hằng ngày hầu hạ nàng thức dậy, rửa mặt, thay y phục, bởi vì những chuyện đó nàng đã có Thanh Nhi, thứ nàng cần là một người linh hoạt, khôn khéo, bởi vì có quá nhiều khúc mắc mà bản thân không thể giải cho nên nàng phải nhận sự giúp đỡ tin bên ngoài, mà Lạc Hàm chính là người nàng cần!

Trầm tĩnh, lạnh lùng, cao ngạo - đây là những điều mà Thanh Nhi còn thiếu, nếu Thanh Nhi có thể học hỏi thêm Lạc Hàm nàng cũng không có ý kiến, đó vốn là chuyện tốt!

“Tiểu mỹ nhân, nàng mua Lạc Hàm này rốt cuộc là để làm gì a?” Mua một thanh lâu nữ tử về thì có thể làm được gì, huống hồ Lạc Hàm này lại không phải người đơn giản, nàng không sợ chuốc họa vào thân sao?

Câu hỏi này không chỉ Dạ muốn biết mà ngay cả Lạc Hàm cũng muốn biết mục đích của Bạch Tử Linh khi mua nàng về.

Bạch Tử Linh không có trả lời Dạ mà ánh mắt nàng rơi vào người Lạc Hàm, bộ dạng lạnh nhạt: “Ngươi gọi Lạc Hàm?”

"Vâng."

“Là nghệ danh sao?!” Thanh lâu nữ tử hiếm có người dùng tên thật của mình, dù sao khi bước chân vào nơi này, nếu không phải bị người khác ép buộc thì chính là do hoàn cảnh bắt buộc, nếu các nàng sử dụng tên thật thì chẳng khác nào đang si nhục bản thân các nàng.

“Là tên thật ạ!” Nàng từ nhỏ đã mang cái tên này, cái tên này có ý nghĩ rất lớn đối với nàng, Lạc Hàm nàng đứng không đổi tên, ngồi không đổi họ.

“Là chữ Hàm nào?” Bạch Tử Linh nhướn mày.

“Là hàm tiểu.” Người đặt tên này cho nàng mong muốn nàng lúc nào cũng vui vẻ, ý cười luôn chứa đựng trên môi, cho nên trong ba tỷ muội, Lạc Hàm tuy không là người hoạt nhất nhưng nàng cũng là người vui vẻ nhất, không vì bất kì chuyện gì mà buồn phiền.

“Hàm tiểu a? Tên của ngươi không có vẻ gì giống với con người của người cả.”

Lạc Hàm kinh ngạc, không nghĩ Bạch Tử Linh sẽ nói một câu như vậy, mi dài như liễu rũ xuống, che đi cảm xúc trong mắt.

“Người không nhất thiết là phải như tên, trong lòng vui vẻ không có nghĩa là lúc nào cũng phải nở nụ cười.”

Phát hiện ở nơi này ngoại trừ Thủy Nhu ra còn có một người đặc biệt khác là Lạc Hàm, Hạ Danh không khỏi nổi lên sự hứng thú, bất quá so với Lạc Hàm, hắn lại cảm thấy từ y nữ tử có vẻ bí ẩn hơn.

“Thủy Nhu, Lạc Hàm này rốt cuộc là ai?”

“Chuyện này... thứ lỗi cho Thủy Nhu cũng không biết. Nghe nói nửa năm trước Hồng nương mua nàng ta, đây là lần đầu tiên nàng ta biểu diễn.” Thủy Nhu lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Đối với thân phận của Lạc Hàm, nàng cũng đã từng có ý định đi tìm hiểu, dù sao để một nữ tử không rõ lai lịch ở Nguyệt Mãn Lâu, không biết nàng ta liệu có đem lại tai họa hay không nhưng vì thái độ của chủ tử, cho nên Thủy Nhu cũng bỏ qua cho Lạc Hàm.

Bất quá hiện tại, Lạc Hàm không phải là người đáng chú ý.

“...” Hạ Danh tỏ vẻ không sao, dường như đối với thái độ của Thủy Nhu không hề quan tâm.

Thủy Nhu tuy là tri kỷ của hắc hân nhưng Hạ Danh biết có một số chuyện, nàng cũng sẽ che giấu hắc hân, bất quá đã là con người thì ai cũng có bí mật riêng của bản thân, cho nên hắc hân cũng không trách Thủy Nhu, bởi vì hắc hân cũng có chuyện giấu nàng!

Thủy Nhu im lặng, nàng hiểu rõ khúc mắc trong lòng Hạ Danh nhưng lại không thể giúp hắc hân giải bài.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nàng cũng vậy, mà bí mật của nàng không giống những người khác, bí mật của nàng không thể để cho người khác biết được!

Ai lại có thể ngờ, Thủy Nhu cô nương - Hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu lại là một trong những sát thủ của La Sát Môn - tổ chức sát thủ nổi danh khắp thiên hạ?!

Chỉ sợ nói ra cũng chẳng có mấy người tin!

~~~~~

Hoàng cung.

Trong Trúc Uyển không một bóng người, chỉ thấy hàng trúc xanh bát ngát, đung đưa trong gió, ánh trăng sáng lan tỏa khắp nơi, khiến cho người khác cảm thấy thanh thản.

“Quốc sư đại nhân, Chiêm tinh sư bảo nô tài chuyển lời cho ngài...”

Dưới hàng trúc, một hắc y nhân cung kính quỳ gối với bạch y nam tử. Mặc dù chỉ thấy bóng lưng nhưng trong mắt hắc y nhân thật sâu sùng bái.

Bóng lưng nam tử thẳng tắp, tựa như trúc xanh, bạch y thuần khiết không nhiễm một hạt bụi, hắc y tựa như ánh trăng trên bầu trời, cao không với được.

“Nói.” Giọng nói trong như suối, tựa như nước suối đang chảy róc rách, ầm ập khiến lòng người thanh thản.

“Chiêm tinh sư đã dùng hết khả năng của mình, cuối cùng cũng tiên đoán ra được một chuyện...”

Nam tử đưa tay chạm vào lá trúc, khẽ vuốt.

Thấy nam tử không trả lời, hắc y nhân lại tiếp lời: “Chiêm tinh sư tiên đoán rằng: Phượng nữ giáng Thành Thiên, thiên hạ tất sẽ loạn!” Nói xong hắc y nhân cảm thấy lạnh đến run người. Chuyện này không phải ai cũng biết, hắc y chỉ là người chuyển lời, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, nhưng ý nghĩa trong câu nói, ai ai cũng hiểu rõ.

Phượng nữ giáng Thành Thiên, thiên hạ tất sẽ loạn!

Từ xưa đến nay, đế vương nghiệp luôn khiến con người nổi lên lòng ham muốn, bất kì ai cũng mong muốn có thể trở thành đế vương, xưng bá thiên hạ. Nếu chuyện này để tam quốc còn lại biết được thì sẽ đúng như lời Chiêm tinh sư nói: Thiên hạ đại loạn!

Mấy năm gần đây bệnh tình Thành Thiên để có biến, khiến người không khỏi càng thêm đa nghi, cũng vì vậy mà người đã thu lại không ít quyền hành của các vị vương gia, tất nhiên là không muốn chọn người kế vị.

Hiện tại Chiêm tinh sư lại tiên đoán ra lời này, nếu để Thành Thiên để biết được chuyện, chỉ sợ sẽ có một hồi phong tình huyết vũ.

“Hoàng thượng đã biết chưa?”

“Chưa ạ, Chiêm tinh sư hiểu rõ nặng nhẹ nên vẫn chưa thông báo cho Hoàng thượng...”

“Được rồi, ta đã biết.”

Hắc y nhân xoay người biến mất, để lại nam tử một mình trong vườn trúc.

Phượng nữ giáng Thành Thiên sao?

Phượng nữ này... rốt cuộc là ai?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tranh chấp

“Tiểu thư, Thanh Nhi sắp xếp cho Lạc Hàm căn phòng ở phía Nam Linh Viên, người thấy có được không?”

“Tùy muội.” Bạch Từ Linh tùy ý trả lời, nàng đi đến bên bàn trang điểm, tháo trâm cài bằng gỗ trên tóc xuống, ba ngàn sợi tóc không trói buộc được thả ra, đối lập với gương mặt xấu xí trong gương là thân hình mờ ảo thập phần xinh đẹp.

“Tiểu thư, Thanh Nhi có lời này, không biết có nên nói hay không?” Thanh Nhi đứng ngập ngừng một hồi rốt cuộc cũng nhịn không được mà mở miệng, điều này khiến Bạch Từ Linh gật đầu, ý bảo nàng cứ nói.

Sau khi chia tay với Dạ, ba người chủ tớ Bạch Từ Linh trở về Thừa tướng phủ, cho dù ở ngoài cửa có bao nhiêu thị vệ canh gác, bọn họ đối với Bạch Từ Linh đều xem như không thấy, không cung kính cũng không khi dễ nàng. Tiếng xấu của nàng sớm đã đồn xa, chỉ sợ khắp Yên Kinh không ai không biết, bất quá dù sao nàng cũng mang thân phận là Thừa tướng tiểu thư, mà bọn họ lại là thị vệ gác cổng Thừa tướng phủ, nàng không theo đuổi bọn họ như Đỗ thiếu gia đã là may mắn, nữ nhân xấu xí như nàng, ai lại muốn dây dưa không rõ? Cho nên cũng chẳng ai để ý hai chủ tớ Bạch Từ Linh lại nhiều thêm một người.

Mọi việc trong Linh Viên Bạch Từ Linh đều giao cho Thanh Nhi xử lý, Lạc Hàm là người của nàng, cũng là người của Linh Viên, cho nên nàng giao Lạc Hàm cho Thanh Nhi tùy ý sắp xếp, tin tưởng Thanh Nhi sẽ không khiến nàng thất vọng.

Dọc đường từ Nguyệt Mãn Lâu trở về, Thanh Nhi luôn ôm bộ dạng ngập ngừng muốn nói lại thôi, mà Bạch Từ Linh bên cạnh nhìn thấy cũng không mở miệng, bởi vì nàng đang đợi Thanh Nhi hỏi, nàng biết Thanh Nhi có nhiều nghi vấn về hành động động của nàng, lúc này với thái độ một mực tuân lệnh của Thanh Nhi nàng rất vừa lòng, tuy nhiên trong lòng Thanh Nhi vẫn còn nhiều nghi vấn chưa nói ra, mà nàng thì đang đợi Thanh Nhi hỏi.

“Tiểu thư, Lạc Hàm rất hữu dụng sao?”

“Tạm thời hẳn là như vậy.” Đối với vấn đề Lạc Hàm có hữu dụng hay không, nàng vẫn chưa thể cho Thanh Nhi một câu trả lời chính xác, bất quá nàng không hề hối hận về hành động này, bởi vì nàng tin tưởng ánh mắt nhìn người của bản thân.

“Cho dù có hữu dụng thì nàng ta cũng là thanh lâu nữ tử, nếu mọi người biết được thì thanh danh của tiểu thư sẽ bị ảnh hưởng!” Không phải bản thân nàng có thành kiến với thanh lâu nữ tử hay gì nhưng nơi này là Thành Thiên, khác hẳn với quốc gia ở phía Nam là Phượng Tề - một quốc gia nữ tôn nam ti, nữ tử nơi đó địa vị không khác nam nhân nơi này, đặc quyền của nữ tử lúc nào cũng được ưu tiên hơn, không giống với ba đế quốc còn lại.

Cổ đại rất trọng danh tiếng, đặc biệt là đối với nữ nhân, xuất thân nói lên địa vị xã hội của mỗi người, người khác không cần biết nàng vào thanh lâu là do ép buộc hay bắt cóc, là bán nghệ hay bán thân, chỉ cần nữ tử xuất thân từ thanh lâu, cho dù bề ngoài người khác không nói gì thì trong lòng họ cũng sẽ có ý nghĩ khinh thường các nàng. Mà tiểu thư của nàng, thân là tiểu thư khuê các của lớn không bước, cửa nhỏ không ra lại bỏ ba ngàn lượng đi mua một thanh lâu nữ tử, cho dù sau này có hữu dụng thế nào, người khác biết được nàng ta xuất thân từ thanh lâu, như vậy đối với tiểu thư sẽ gây ra tổn hại!

“Thanh Nhi, xuất thân không nói lên con người họ.” Khác hẳn với thái độ vô tâm vô phể hễ hằng ngày, lúc này đây giọng nói Bạch Từ Linh vô cùng nghiêm túc, ánh mắt kiên định của nàng khiến Thanh Nhi bất giác im lặng.

“Được rồi, trời cũng đã tối, muội mau đi nghỉ ngơi đi.” Nhìn thái độ của Thanh Nhi, Bạch Từ Linh cũng không có ý định nói thêm gì nữa, Thanh Nhi suy nghĩ cho nàng là không sai nhưng xuất thân không thể nói lên con người, nàng chỉ mong Thanh Nhi có thể hiểu dụng ý của nàng.

Từ khi đến nơi này, nàng đối với Thanh Nhi không đơn thuần chỉ là chủ tớ hay tỷ muội, mà Thanh Nhi là người thân duy nhất của nàng, định nghĩa người thân có rất nhiều, đối với Bạch Từ Linh, Thanh Nhi là người mà nàng có thể tin tưởng, toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ. Tuy sinh sống trong Thừa tướng phủ từ nhỏ nhưng so với những người khác, Thanh Nhi vẫn là quá ngây thơ, vốn dĩ không phải đối thủ của đám nữ nhân tâm như rắn rết đó, nàng hiện tại lại không có năng lực bảo vệ bản thân, huống hồ lại thêm Thanh Nhi, nàng chỉ muốn Thanh Nhi có thể thông minh sắc sảo thêm một chút, như vậy mới không nước hạ vào thân!

Thanh Nhi im lặng lui xuống, trong lòng không ngừng suy nghĩ câu nói của Bạch Từ Linh, có lẽ là nàng sai lầm rồi, Lạc hàm tuy xuất thân thanh lâu nhưng có lẽ nàng cũng không muốn trở thành như vậy, dù sao bất kỳ nữ tử nào cũng đều mong có cuộc sống tốt đẹp, nếu không phải tới bước đường cùng họ cũng không muốn bước chân vào thanh lâu, mà tiểu thư nàng trước giờ vốn không hề đặt xuất thân của người khác vào mắt, cho dù là hoàng tử đương triều hay thanh lâu nữ tử, tiểu thư nàng đều đối xử như nhau.

Đêm, tĩnh lặng.

“A a a a a ~~~~~!!!”

Không biết từ nơi nào truyền đến, tiếng hét như xé rách bầu trời, bởi vì nửa đêm không gian yên tĩnh, chỉ cần tiếng động nhỏ mọi người đều nghe thấy, huống chi là tiếng hét lớn như vậy.

Trong Phi Vân Các, Bạch Phi Thúy giật mình tỉnh giấc, trên trán đầy mồ hôi, hô hấp phập phồng, đôi mắt lộ vẻ kinh sợ, rõ ràng là nàng đã mơ thấy ác mộng.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Nha hoàn canh gác bên ngoài nghe được động tĩnh vội vàng chạy vào.

“Ta không sao...” Bạch Phi Thúy khoát tay, khôi phục bộ dạng lạnh lùng vốn có.

Lúc này nàng có một giấc mơ, chính xác mà nói là ác mộng, may mắn có tiếng hét đánh thức nếu không Bạch Phi Thúy cũng không biết sẽ như thế nào. Bất quá nửa đêm canh ba, không biết tiếng hét từ nơi nào truyền đến nhưng nàng lại có một dự cảm không hay về điều này.

Linh Viên.

“Tiểu thư... tiểu thư...”

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm vội vàng xông vào phòng Bạch Tử Linh, đập vào mắt là căn phòng sáng bừng cùng với đôi mắt bình tĩnh đến lạ thường của Bạch Tử Linh.

“Tiểu thư không sao chứ?” Thanh Nhi có chút hốt hoảng, nửa đêm canh ba nghe thấy tiếng hét bất kì người nào cũng có cảm giác rợn người, nàng cũng không ngoại lệ, cho nên nhanh chóng chạy đến phòng của Bạch Tử Linh, trên đường gặp Lạc Hàm thế là hai người cùng nhau đến đây.

Bạch Tử Linh gạt đầu, nhận lấy áo khoác từ tay Lạc Hàm, quay người hướng cửa chính đi đến.

Tiếng động lớn như vậy, chỉ sợ hiện tại mọi người theo hướng đó mà đi đến, bất kể là xảy ra chuyện gì nhưng nếu tất cả mọi người đều đến mà nàng lại không đến thì nhất định sẽ có người thừa nước đục thả câu. Nàng muốn xem thử, rốt cuộc là ai bày trò, nửa đêm không cho người khác ngủ mà lại giả thần giả quỷ!

Khi Bạch Tử Linh đi đến hoa viên Thừa tướng phủ thì gặp phải Tam phu nhân cùng Bạch Phi Thúy đang hướng về phía này mà đến.

“Tam tiểu thư ở đây, hẳn là cũng nghe thấy tiếng hét.” Bất gặp Bạch Tử Linh ở đây Tam phu nhân cũng chẳng ngạc nhiên, nàng sớm đã đoán được, chỉ là không ngờ người nàng gặp phải lại là Bạch Tử Linh, vốn nàng nghĩ nếu không phải gặp Tổ Văn thì cũng là mẫu tử Lâm thị, dù sao nơi này là nơi giao giữa các viện trong phủ, mà gần nhất chính là viện của Tứ phu nhân Tổ Văn.

“Chỉ sợ tất cả mọi người đều nghe thấy.”

Mặc dù đã canh ba nhưng Tam phu nhân vẫn y phục chỉnh tề, hoàng y đơn giản, thái độ ôn hòa, Bạch Tử Linh nghĩ, liệu có phải lúc nào Tam phu nhân vẫn duy trì bộ dạng như vậy, ngay cả lúc ngủ chăng?

Tam phu nhân đối với mọi người đều là thái độ ôn hòa, nàng cũng không ngoại lệ, bất quá đối với hành động chiếu cố của Tam phu nhân, Bạch Tử Linh thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc trong hồ lô của nàng ta đang bán thuốc gì, tất cả mọi người đều xa lánh nàng, mà Tam phu nhân lại giúp đỡ nàng?

Ánh mắt Bạch Phi Thúy bên cạnh rơi vào người Bạch Tử Linh, không biết từ khi nào Bạch Tử Linh lại thích đeo khăn che mặt. Mấy ngày trước bị gọi đến đại sảnh, nàng cũng để ý thấy điều này, thầm nghĩ hẳn là do dung mạo xấu xí của mình nên Bạch Tử Linh mới dùng khăn che mặt, không muốn ra ngoài dọa người, đặc biệt là thời điểm đêm hôm khuya khoác như thế này.

“Nửa đêm canh ba phá hỏng giấc ngủ của người khác, đúng là không biết tốt xấu!”

Tiếng nói xa truyền lại, ba người đồng loạt nhìn về phía đó, chỉ thấy nữ tử một thân hồng y đỏ rực, dưới ánh trăng lại càng thêm diễm dúa, người này không ai khác là Tứ phu nhân Tổ Văn, trên tay ôm một nam hài đang ngủ, người này hẳn là tiểu thiếu gia của Thừa tướng phủ - Bạch Tử Kiệt.

“Đây không phải Tam phu nhân cùng Nhị tiểu thư sao? Trùng hợp thật!” Tứ phu nhân khoác trên người áo choàng sa mỏng, lộ ra làn da trắng ngần, mái tóc xoải dài, ăn mặc cực kì... phong tình.

Ánh mắt nàng lướt qua từng người xem như chào hỏi, nhìn đến Bạch Tử Linh đeo khăn che mặt thì vờ như không biết, bất quá Bạch Tử Linh đối với việc này cũng không bận tâm.

“Mặc dù trong phủ không có nhiều nam nhân nhưng người thân là Tứ phu nhân, ăn mặc như thế ra ngoài, không phải là muốn tự tìm mất mặt sao?”

Tam phu nhân dù không quản lý quyền hành trong phủ nhưng nàng ghét nhất là những nữ tử không biết tốt xấu, khiêu chiến sự nhẫn nại của nàng, đặc biệt là Tổ Văn này!

Tam phu nhân Liễu Tư Băng tuy xuất thân từ thương gia lại được nuôi dưỡng không khác gì tiểu thư thư hương thế gia, nói một cách khác chính là một người rất quy củ.

Nàng tính tình ôn hòa không dễ tức giận, từ khi bước chân vào Thừa tướng phủ luôn một mực nhẫn nhịn nhưng Tổ Văn trời sinh dường như là khác tính của nàng, biết rõ nàng chán ghét nữ tử phong trần ăn mặc diễm dúa lăng lợ mà Tổ Văn ngày nào cũng ăn mặc như vậy, ý đồ muốn khiêu khích nàng.

Trước kia Tam phu nhân chưa thất sủng, Tứ phu nhân dù thường xuyên khiêu khích cũng không làm quá đáng nhưng từ ngày Tam phu nhân thất sủng, Tứ phu nhân cáo mượn oai hùm, hoàn toàn không để Tam phu nhân vào mắt, suốt ngày ăn mặc phong tình quyến rũ đi lại trong phủ. Những lúc đó Đại phu nhân thấy Bạch Vân Hoài không nói gì nên cũng không quản, mà Tam phu nhân ngoại trừ ở trong phòng cũng chỉ ra hoa viên, vậy nên họ không hề chạm mặt, hiện tại hai người lại gặp nhau ở đây, hẳn là không tránh khỏi tranh chấp.

“Liễu Tư Băng người quản hơi nhiều đó, ta ăn mặc như thế nào Đại phu nhân còn chưa nói, người đây là không đem Đại phu nhân vào mắt sao?” Tứ phu nhân sắc bén trả lời, nàng đối với kẻ thù chưa bao giờ nương tay, đặc biệt là đối với Liễu Tư Băng, nếu không phải có một nữ nhi là Bạch Phi Thúy chỉ sợ nàng ta sớm đã bị đuổi khỏi Thờ tướng phủ rồi!

“Tổ Văn người ăn nói cho cẩn thận, ta có đặt Đại phu nhân vào mắt hay không thì đến lượt người xen vào!” Giọng nói của Tam phu nhân so với ngày thường cao hơn nhiều, toàn thân tỏa ra hàn khí, rõ ràng là đã bị lời nói của Tứ phu nhân chọc giận.

Bạch Tử Linh phát hiện, hoá ra Tam phu nhân còn có một bộ mặt khác như vậy, khác hẳn với bộ dạng ôn hòa thường ngày. Ánh mắt nàng rơi vào người Tứ phu nhân, chỉ thấy nàng ta đối với sự tức giận của Tam phu nhân làm như không thấy, một bên cười lạnh.

Hai người này... bất kể là người nào thì Bạch Tử Linh nàng cũng không muốn dây vào.

“Di nương...” Bạch Phi Thúy hiển nhiên cũng nhận thấy tâm tình Tam phu nhân đang biến hóa nên vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Mẫu thân thường ngày ôn nhu thế nào, lại không dễ dàng tức giận, hiện tại lại bị lời nói của Tứ phu nhân chọc giận, đối với điều này Bạch Phi Thúy có dự cảm không tốt.

“Tổ Văn, ta cảnh cáo người, đừng nghĩ rằng ta dễ chọc rồi được nước làm tới.”

“Có bản lĩnh thì người cũng làm như ta xem!” Nhìn bộ dạng tức giận của Liễu Tư Băng, Tứ phu nhân cảm thấy vô cùng hả hê, thậm chí bản thân hợp tác không làm người.

“Người...”

“Liễu Tư Băng, hiện tại người nhìn lại bản thân xem, người như vậy thảo nào nam nhân của mình của không giữ được!”

“Chát!”

Mọi người có mặt đều kinh sợ trước hành động của Tam phu nhân, không ai có thể ngờ được Tam phu nhân bình thường ôn hòa, gần gũi với người khác hiện tại lại ra tay đánh người!

Bạch Tử Linh khá bất ngờ, đối với sự tức giận của Tam phu nhân nàng có thể nhận thấy, chỉ là không ai có thể ngờ nàng ta lại ra tay đánh Tứ phu nhân chỉ vì vài câu nói. Ngẫm lại lời Tứ phu nhân, ý đồ khiêu khích của nàng ta rất rõ ràng, với loại nữ nhân như Tứ phu nhân, đúng là khiến nữ nhân chán ghét nhưng lại khiến nam nhân yêu thích, dù sao ở trên giường, nữ nhân yêu mị như Tứ phu nhân mới có lợi thế.

Quả nhiên cổ nhân nói không sai, tiểu nhân cùng nữ nhân là khó đối phó nhất, mà nữ nhân trong Thờ tướng phủ này so với nữ nhân bên ngoài lại càng khó đối phó hơn không biết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ân mạng

“A a a a a ~~~~!”

Tiếng hét lần nữa vang lên, cắt đứt cuộc tranh cãi giữa Tam phu nhân và Tứ phu nhân, Bạch Phi Thúy cảm thấy bất an nên vội kéo Tam phu nhân đi về phía phát ra tiếng hét, mà Tứ phu nhân bên này vốn tức giận khi bị đánh, đang định trả lại cái tát cho Tam phu nhân thì thấy mọi người đã đi hết nên cũng bối rối chạy theo.

Dù sao nơi này chỉ có chủ tớ các nàng, mà nửa đêm hoang vắng, trong phủ hiện tại không biết có chuyện gì nhưng Tứ phu nhân vẫn hiểu tình thế hiện tại ở một mình sẽ không an toàn, cho nên dù bất mãn với Tam phu nhân nàng cũng đi theo bọn họ.

Xuyên qua hoa viên, bọn họ đi đến một mảnh đất hoang vắng, trên đường đi đèn đuốc đã sáng trưng, có không ít người, tiếng hét kinh động không ít người, khi đến nơi chỉ thấy mấy nha hoàn đang đứng đó, tay cầm ngọn nến soi sáng run rẩy, chiếu lên gương mặt xanh xao của nàng ta, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt khiến mọi người nhất thời khó hiểu.

Trong lòng mọi người đều có một suy nghĩ là không biết đã xảy ra việc gì mà đám người này lại sợ hãi như vậy, thấy chủ tử mà cũng không dạ thưa?

Ánh mắt mọi người dõi theo cái nhìn của nhà hoàn, chỉ thấy nơi đó có một nữ tử đang nằm, trên người là y phục của nhà hoàn trong phủ, đôi mắt nàng ta tròn to, miệng chảy máu, đôi môi trắng xanh, gương mặt trắng bệnh đến ghê người, nhìn... chẳng khác nào một cái xác, mà thật sự thì đúng là vậy, bởi vì nữ tử này đã chết, hơn nữa còn là chết không nhắm mắt!

“Chết... người chết!!!” Tứ phu nhân là người đầu tiên phản ứng, gương mặt nàng trở nên tái nhợt, hoảng hốt la lên rồi té xỉu.

Tiếng la của Tứ phu nhân kéo tinh thần mọi người trở lại, người nhát gan thì la hét, nhà hoàn sợ hãi không nói nhưng chủ tử thì người la kẻ hét, một số người thò sợ đến mức không nói nên lời, nửa đêm canh ba nhưng Thừa tướng phủ vẫn rất náo nhiệt.

“Chuyện gì mà mọi người tập trung ở đây vậy hả?”

Từ phía xa truyền đến giọng nói của Bạch Vân Hoài, mọi người nhìn lại thấy một đoàn người đi đến, trên tay cầm một cây đuốc, so với ngọn đuốc thì ngọn nến nhỏ bé của nhà hoàn chẳng khác nào một vì sao trong hàng vạn những vì sao, ánh lửa chiếu sáng tất cả. Trong đó còn có mấy thị vệ cầm kiếm, tựa hồ họ nghĩ là Thừa tướng phủ có kẻ đột nhập nên mới chuẩn bị như vậy.

Giữa đêm canh ba mọi người đều đang ngủ thì bị tiếng hét làm kinh động tỉnh dậy, tối quá Bạch Vân Hoài về trễ, sau khi trở về liền trực tiếp đến Chiêu Lan, vốn đang cùng mỹ nhân say giấc thì thị vệ đột nhiên gõ cửa xông vào, báo là có kẻ đột nhập, đến đây thì thấy một đám người tập trung, không cần nghĩ cũng biết nhất định là không phải chuyện tốt lành gì.

“Lão gia...” Thấy Bạch Vân Hoài đứng yên, Lâm Quế Chi từ đằng sau bước ra hỏi, ánh mắt nàng vô tình rơi vào nữ nhân đang nằm trên đất, nháy mắt liền hốt hoảng không thôi.

“Đây... đây là người... người chết!”

Đại phu nhân khi nhìn thấy gương mặt nữ tử liền vô cùng kinh ngạc, nàng không hoảng sợ mà biểu tình ngạc nhiên, nghi hoặc, biểu cảm vô cùng bình tĩnh, ánh mắt nàng loé lên tia sáng kì lạ rất nhanh rồi biến mất. So với mẫu thân vẻ mặt bình tĩnh, Bạch Phi Nhượng bên cạnh sớm đã bị dọa sợ, mắt tròn to, bộ dạng hoảng hốt không khác gì những người khác.

Lâm Tâm Lan là lần đầu tiên thấy người chết, hơn nữa còn chết một cách đáng sợ như vậy, nếu không phải có Lâm Quế Chi bên cạnh đỡ, nàng sớm đã ngất xỉu như Tứ phu nhân rồi.

Bạch Vân Hoài, Đại phu nhân, Bạch Phi Nhượng, Tam phu nhân, Bạch Phi Thúy, Tứ phu nhân, Lâm Quế Chi, Lâm Tâm Lan, tất cả đều đông đủ.

Ánh mắt Bạch Từ Linh rơi vào từng người, thu hết biểu hiện của họ vào mắt, trong lòng âm thầm suy xét.

Bạch Phi Thúy nhìn chằm chằm gương mặt nữ tử, dường như nhớ đến chuyện gì đó, sợ hãi lùi về phía sau mấy bước. Hành động của nàng khiến mọi người chú ý, bất quá họ đều nghĩ là nàng quá sợ hãi, nên mới có hành động như vậy.

Riêng Bạch Từ Linh cảm thấy rất kì lạ, phản ứng của Bạch Phi Thúy... nàng ta hẳn quen biết nữ tử đã chết, không chỉ một mình Bạch Phi Thúy mà Đại phu nhân, Bạch Phi Nhượng, Tam phu nhân... ba người bọn họ đều quen biết nạn nhân!

Thừa tướng phủ... xem ra không đơn giản như nàng nghĩ.

...

Yên tĩnh!

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, mọi người hoàn toàn không chú ý đến sự xuất hiện của Lạc Hàm, càng không thấy được biểu hiện kì lạ của nàng.

Nàng nhìn vết máu trên mặt đất, vết máu đỏ chói mắt, dính trên y phục của nhà hoàn, ánh mắt liền rơi xuống bụi cây gần bên cạnh xác chết, chỉ thấy xuất hiện một vết máu nhỏ, trong lòng dường như đã xác định gì đó, chỉ là nàng không mở miệng nói ra.

“Oa oa...”

Không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng khóc của trẻ con, mọi người không khỏi bị giật mình, đưa mắt nhìn về phía đó. Ngũ thiếu gia Bạch Từ Kiện lúc này đang ngồi trên mặt đất khóc lớn, bên cạnh là Tứ phu nhân đã ngất xỉu từ bao giờ, nhà hoàn bởi vì hoảng sợ mà cũng không để ý đến hai người.

Bạch Vân Hoài thấy nhi tử bị ngã trên đất, thiếp thốt ngất xỉu một bên liền không khỏi tức giận phân phó.

“Người đâu, mau bế Ngũ thiếu gia về phòng, đưa cả Tứ phu nhân rồi cho mời đại phu...”

Mặc dù bị tình cảnh trước mắt làm hoảng sợ nhưng Bạch Vân Hoài là ai? Hẳn đường đường là Thừa tướng đương triều, tung hoành quan trường mười mấy năm, nếu hiện tại chỉ vì một cái xác chết mà thay đổi sắc mặt vậy chẳng phải rất mất mặt hay sao?!

Đám nhà hoàn vội đến bế Bạch Từ Kiện, rồi nhanh chóng đỡ Tứ phu nhân về phòng, có trời mới biết là các nàng đang rất muốn rời khỏi nơi này, hận không thể bỏ chạy ngay lập tức.

“Mọi người trở về phòng của mình đi, chuyện này ta sẽ xử lí.”

Mọi người nghe vậy cũng không tiện ở đây, vậy nên tất cả mọi người đều trở về viện của mình.

Bạch Vân Hoài nhíu mày, nửa đêm truyền đến tiếng hét, theo sau đó một cái xác lai lịch không rõ, trong phủ hân đột nhiên xảy ra án mạng, nếu đồn ra ngoài thanh danh của hân để ở đâu đây?!

“Người đâu, mau thu dọn chỗ này... sạch sẽ một chút.”

Trở về Linh Viên, Bạch Tử Linh cũng không ngủ, dù sao gặp chuyện như vậy chẳng ai còn tâm trạng để ngủ, chỉ sợ vừa mới nhắm mắt liền nghĩ đến gương mặt trắng bệch của xác chết!

“Lạc Hàm, có phải ngươi phát hiện ra gì không?”

Bạch Tử Linh ngược mắt nhìn Lạc Hàm, ánh mắt không rõ cảm xúc, mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu vô cùng khẳng định.

Có thể mọi người đều không phát hiện nhưng không có nghĩa nàng cũng không phát hiện ra hành động của Lạc Hàm, khi đó mọi người đều tập trung nhìn vào xác chết nhưng Lạc Hàm hết nhìn vào vết máu lại nhìn vào bụi cây bên cạnh, dường như trong đó có gì hấp dẫn nàng hơn cả xác người chết. Điều đó khiến nàng cảm thấy nghi ngờ, nàng là đặc công, không phải pháp y, nhưng nàng cũng không phải không biết về những thứ đó, lúc nhìn thấy xác chết, nàng có thể xác định nàng ta bị bóp cổ đến chết! Bất quá tại sao gương mặt trắng bệch, môi tái xanh cùng miệng chảy máu thì nàng thật sự không biết, nếu muốn xác định rõ hơn thì phải đến gần xem xét kỹ lưỡng.

Bất quá trong trường hợp đó nàng không thể di chuyển, nàng không muốn đột nhiên bị kết tội giết người, càng không muốn dính đến âm mưu của bọn họ!

Nếu nạn nhân tử vong là do bị bóp cổ thì tại sao lại có tiếng hét?! Chỉ có hai trường hợp để giải thích, đầu tiên có lẽ nàng thật sự phán đoán sai lầm, bởi vì nàng không học qua y nhưng Bạch Tử Linh lại tin tưởng vào năng lực của bản thân. Nếu suy đoán của nàng đúng thì chứng tỏ... ở hiện trường còn có kẻ thứ ba.

Ánh mắt Lạc Hàm lóe lên, mặc dù không biết vì sao Bạch Tử Linh lại biết nhưng nàng vẫn thành thật trả lời.

“Nô tì quả thật đã phát hiện ra một thứ...” Từ trong túi áo lấy ra một cây trầm cài đặt lên bàn: “Thứ này nô tì tìm thấy ở trong bụi cây gần bên cạnh xác chết.”

Cây trầm cài dài khoảng mười xăng ti mét, được làm bằng ngọc bích, khắc hình hoa sen trắng, được chạm khắc tinh tế, nhìn vào là biết không phải loại tầm thường, người bình thường vốn dĩ không thể mau nổi. Trên trầm dính một dấu vết đỏ, không rõ là gì, giữa nền xanh của ngọc bích cũng không mấy nổi bật lắm, nếu không phải nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện.

“Nói tiếp đi.”

Dấu vết đỏ đó không cần nghĩ cũng biết nhất định là vết máu nhưng nạn nhân tử vong là do bị bóp cổ, cây trầm này nói lên điều gì?

“Trong bụi cây, nô tì tìm thấy các dấu vết giằng co, còn có một ít máu.”

“Nói suy nghĩ của ngươi đi.”

“Dựa theo hiểu biết của nô tì, nữ nhân đó là tử vong là do bị nghẹt thở, mà chính xác hơn là bị bóp cổ đến chết, mặc dù vết hằn trên cổ không rõ nhưng người tỉnh mắt đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhưng điều kì lạ là gương mặt nàng ta lại trắng bệch, môi tái xanh, miệng lại chảy máu, điều này chứng tỏ nàng ta có thể bị trúng độc nhẹ, còn về vết máu trên y phục hẳn là do bị người hành hạ...” Lạc Hàm nói ra suy nghĩ của mình, tuy không biết vì sao Bạch Tử Linh lại bận tâm về nữ nhân này nhưng trong lòng đã có một ánh nhìn khác về nàng.

Có lẽ đúng như lời Nhân di, sở dĩ Bạch Tử Linh giả vờ ngu ngốc theo đuổi Đỗ Thanh Triệt là để che giấu bản chất thật sự bên trong, nàng vốn nghĩ đám người trong Thừa tướng phủ đã che giấu đủ sâu rồi nhưng xem ra Bạch Tử Linh mới thật sự là kẻ đáng sợ.

“Cây trầm này thì sao?”

Bạch Tử Linh gạt đầu, ánh mắt không che giấu tán thưởng đối với Lạc Hàm, nàng ta quả thật là một nhân tài, người như vậy nếu để bên cạnh mình, sẽ giúp ích nhiều lắm đây.

Bất quá hiện tại nàng ta cũng không phải là người đáng tin nhất, tuy nhiên nếu nàng ta thật sự tận trung với nàng, Bạch Tử Linh cũng không phải loại người keo kiệt mà lợi dụng người xong sau đó vứt bỏ.

“Cây trầm ở trong bụi cây có thể là của hung thủ, bởi vì nô tì nghĩ bộ dạng của nạn nhân như vậy vốn không thể nào sở hữu vật quý giá đến thế, nhưng vết máu ở sau bụi cây nô tì đoán là không phải nạn nhân. Thứ nhất là vì tiếng hét đầu tiên, nếu nạn nhân bị bóp cổ đến chết thì không thể nào hét được, thứ hai là vết máu ở sau bụi cây, nô tì có thể khẳng định vết máu đó không phải là của nạn nhân...” Ngờ kị vô cùng khẳng định, một bộ dạng tự tin khiến người khác không thể bắt lỗi.

“Ngươi có tự tin như vậy?” Bạch Tử Linh tựa tiểu phi tiểu nhìn Lạc Hàm, nàng thật muốn biết Lạc Hàm dựa vào đây mà có thể khẳng định như vậy.

“Bởi vì máu của nạn nhân và máu ở sau bụi cây hoàn toàn không giống nhau, máu của nạn nhân có dấu hiệu đông đặc, còn máu ở sau bụi cây thì không, điều này chứng tỏ nạn nhân là chết sớm hơn một chút so với chủ nhân của vết máu ở sau bụi cây.”

Nghe Lạc Hàm phân tích, Thanh Nhi cảm thấy mình thật bất lực, rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân Bạch Từ Linh muốn giữ Lạc Hàm. Những chi tiết nhỏ nhất người khác không bận tâm đến mà nàng ta quan sát rất rõ, thậm chí phân tích vô cùng chi tiết, vậy mà vừa nãy nàng chỉ biết sợ hãi, hoàn toàn quên mất mọi thứ xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tuần phủ đại nhân đến

“Về phần hung thủ... đó có thể là một nữ nhân, hơn nữa... còn là người trong phủ!” Ánh mắt Lạc Hàm dõi theo từng hành động của Bạch Từ Linh, nàng không biết Bạch Từ Linh sẽ có phản ứng thế nào về sự việc này nhưng theo phân tích của nàng thì hẳn là có liên quan đến nữ nhân trong phủ.

Thừa tướng phủ đầu phải là một gia đình bình thường, người trong phủ tất nhiên cũng không hề tầm thường, trong phủ âm thịnh dương suy, nữ nhiều nam ít, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết đám nữ nhân này ai nấy cũng đều có thủ đoạn, đặc biệt là Viên Minh Hân, cho dù Bạch Vân Hoài có bao nhiêu nữ nhân thì địa vị của nàng ta vẫn không thay đổi, là do hấn e ngại Viên gia hay là...?

“Lạc Hàm, đưa cây trâm này trở về chỗ cũ, dù sao ta cũng không liên quan đến nó...”

Từ trước đến nay việc của Thừa tướng phủ đều không liên quan đến nàng, sự việc lần này cũng như thế, nàng và bọn họ nước sống không phạm nước giếng, nàng không muốn dính đến âm mưu chôn hậu viện!

Trên đời này có hai loại người không chọc được, một trong số đó chính là nữ nhân, đặc biệt là loại nữ nhân tâm cơ thủ đoạn, tốt nhất vẫn là không nên dây vào.

“Vâng!” Lạc Hàm hiểu rõ, cầm lấy trâm cài liền nhanh chóng biến mất. Sở dĩ nàng có thể tùy ý sử dụng võ công trước mặt Bạch Từ Linh là vì biết rõ nàng ta sớm đã biết nàng có võ công.

Lạc Hàm không phải người ngu ngốc, sau khi quan sát hành động của Bạch Từ Linh nàng tất nhiên không tin những lời đồn bên ngoài, nàng ta không phải phế vật nhưng lại cài trang thành phế vật, dựa vào tính tình của Bạch Từ Linh làm sao có thể nhẫn nhục mười mấy năm, rốt cuộc là lý do tại sao?!

Thanh Nhi học võ từ nhỏ, lại được Lạc Tuyết bên cạnh chỉ dạy cho nên võ công nàng cũng không tầm thường, mặc dù mười năm trước Lạc Tuyết đã mất nhưng ngày ngày Thanh Nhi vẫn chăm chỉ luyện tập, chỉ là vài năm gần đây bởi vì Bạch Từ Linh thường xuyên ra ngoài, thân là nha hoàn Thanh Nhi tất nhiên sẽ đi theo bảo vệ, vì vậy mà võ công nàng hiện tại chỉ thuộc loại đủ để phòng thân.

Hiện tại thấy Lạc Hàm nháy mắt biến mất nàng liền biết võ công của nàng ta không tầm thường, thậm chí còn có thể xếp vào hàng cao thủ, một thanh lâu nữ tử... làm sao lại có võ công cao cường như thế?!

Thanh Nhi cắn môi, Bạch Từ Linh nhìn thấy Lạc Hàm biến mất mà vẫn không thay đổi sắc mặt, điều này chứng tỏ cái gì? Không cần nói nàng cũng hiểu rõ, Lạc Hàm không chỉ không thông minh mà còn có võ công cao cường, người như vậy thảo nào tiểu thư lại muốn giữ bên cạnh mình.

“Thanh Nhi làm sao vậy?” Bạch Từ Linh buồn cười nhìn về mặt ủ rũ của Thanh Nhi.

Lúc này là do nàng cố ý muốn Thanh Nhi nghe Lạc Hàm phân tích hết thảy mọi chuyện để có thể tìm ra những điểm khác thường, bởi vì Thanh Nhi thật sự quá yếu đuối, tuy sống trong Thừa tướng phủ mười mấy năm, ngày ngày chung đụng với đám nữ nhân tâm cơ thủ đoạn nhưng Thanh Nhi vẫn không ý thức ra được điều gì.

Lạc Hàm xuất hiện là điều ngoài ý muốn nhưng trên người Lạc Hàm lại có thứ nàng cần, cho nên nàng mới bất chấp bỏ ra ba ngàn lượng để mua một thanh lâu nữ tử mang về, bởi vì nàng biết Lạc Hàm có thể khiến Thanh Nhi thay đổi.

Đối với Bạch Từ Linh, Thanh Nhi là một miếng ngọc chưa qua mài dũa, nếu thật sự đã qua mài dũa rồi, nàng có thể đảm bảo Thanh Nhi sẽ hoàn toàn khác hẳn trước kia, trở thành một con người thông minh và đầy sắc sảo.

“Tiểu thư, có phải Thanh Nhi rất vô dụng không?!” Thanh Nhi nhỏ giọng mấp máy, nàng sợ hãi, sợ hãi tiểu thư không cần nàng. Nếu là tiểu thư trước kia, Thanh Nhi tất nhiên không hề quan tâm đến vấn đề này, nàng chỉ cần chăm sóc, bảo vệ tiểu thư... nhưng hiện tại, tiểu thư lại thay đổi, hơn nữa bên người tiểu thư lại xuất hiện một nữ tử như Lạc Hàm, Thanh Nhi cảm thấy bản thân nàng quá nhỏ bé, mà trên người tiểu thư nàng lại cảm nhận được sự cường đại. Điều này khiến Thanh Nhi không khỏi lo lắng, nàng biết nếu nàng tiếp tục yếu đuối như vậy, sẽ không thể ở bên cạnh tiểu thư nữa.

Tiểu thư sẽ không cần nàng nữa!

Chỉ nghĩ đến điều này Thanh Nhi lại cảm thấy tủi thân, nàng so với Lạc Hàm vốn dĩ là không cùng đẳng cấp. Lạc Hàm thông minh, tài giỏi, hơn nữa võ công lại cao hơn nàng... lại nghĩ đến bản thân, Thanh Nhi thật sự cảm thấy bản thân vốn dĩ không bằng.

“Tại sao lại nói như vậy?!”

Thanh Nhi lo lắng như vậy không phải là không có lý, mặc dù không biết nguyên nhân Lạc Hàm chịu ở bên cạnh nàng nhưng Bạch Tử Linh vẫn chịu tin tưởng Lạc Hàm, điều này đối với Thanh Nhi thật sự là một đả kích rất lớn.

“Bởi vì... Thanh Nhi cảm thấy bản thân mình rất vô dụng, không thông minh, không tài giỏi như Lạc Hàm, võ công lại càng không thể sánh bằng...” Thanh âm ngày càng nhỏ dần, thậm chí còn có tiếng nức nở.

Bạch Tử Linh gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý với Thanh Nhi: “Quả thật muội thua kém Lạc Hàm rất nhiều...”

“Tiểu thư... tiểu thư không cần Thanh Nhi nữa?!” Ánh mắt Thanh Nhi tròn to, không thể tin được nhìn về mặt bình tĩnh của người trước mặt.

“Ai nói ta không cần muội?! Mỗi người đều có ưu và nhược điểm riêng của mình, muội cũng vậy, muội cũng có nhiều điểm tốt hơn Lạc Hàm...”

Nhìn về mặt Thanh Nhi, Bạch Tử Linh cảm thấy lời nói của mình có chút... dối trá?!

Bất quá lời nàng nói cũng không phải hoàn toàn sai, Lạc Hàm tốt hơn Thanh Nhi rất nhiều nhưng cũng có những điểm thua kém Thanh Nhi. Tựa như biểu hiện tình cảm, Lạc Hàm là người lạnh lùng, cũng là người rất thông minh nhưng nàng rất ít bộc lộ tình cảm của bản thân, điều này chứng tỏ nàng được huấn luyện rất kỹ, nhưng cũng vì vậy mà khiến người khác cảm thấy nghi ngờ thân phận của bản thân, người như vậy không tốt chút nào!

“Tiểu thư... Người không bỏ Thanh Nhi nữa đúng không...?” Thanh Nhi cẩn thận hỏi, bộ dạng khiến Bạch Tử Linh muốn cười.

“Ừ...” Đôi lúc Lạc Hàm phải như Thanh Nhi, lúc cần ngu ngơ thì hãy ngu ngơ, lúc cần thông minh thì hãy thông minh, như vậy mới có thể hoàn hảo!

“Tốt quá!”

Lạc Hàm trở về, tình cờ nghe hết cuộc đối thoại của hai người, trên đầu không khỏi xuất hiện hai hàng hắc tuyến.

Được rồi, Lạc Hàm nàng thừa nhận từ trước đến nay chưa bao giờ có người ghen tỵ với nàng, vậy mà mới ở bên cạnh Bạch Tử Linh chưa đến một ngày mà xuất hiện một người ghen tỵ với nàng, Lạc Hàm thật sự không thể hình dung cảm xúc của mình.

Thanh Nhi rất ngốc! Đó là ẩn của Lạc Hàm về Thanh Nhi, tuy Thanh Nhi không thể so sánh với nàng nhưng về phương diện khác thì có lẽ... nàng không bằng Thanh Nhi, nàng không phải người hoàn hảo, nàng yêu cầu rất cao, bởi vì nàng cảm thấy bản thân từ trước đến nay đều hoàn thành mọi việc rất tốt, cho nên trong tâm không khỏi sinh ra chút kiêu ngạo.

Lạc Hàm là người kiêu ngạo, cả Bạch Vân Cung ai nấy đều biết, cho nên khi Nhân di bảo nàng đến bên cạnh Bạch Tử Linh, nàng có chút không cam tâm, bất quá hiện tại... trong lòng đối với vị chủ tử trên danh nghĩa này từ từ chấp nhận?!

~~~~~

Ngày hôm sau còn chưa đến một ngày vậy mà khắp kinh thành mọi người đều biết tối qua Hữu Thừa tướng phủ xảy ra án mạng, vì vậy mà nhiều lời đồn đã nổi lên. Một số tin đồn nói cái xác đó là của nữ nhân mà Bạch Vân Hoài yêu, mất tích nhiều năm về trước, nghe đồn đó là một đoạn giai thoại tình sử giữa người địa vị cao sang là Thừa tướng đương triều và hạ nhân có địa vị thấp kém, tình yêu của họ bị ngăn cản bởi giai cấp, không thể đến được với nhau. Bởi vì sự nghiệp làm quan mà Bạch Vân Hoài từ bỏ nhân tình, cũng từ đó nha hoàn này không rõ tung tích, có lẽ sau khi chết không quên được tình cũ nên đã trở về tìm Hữu Thừa tướng.

Tất nhiên lời đồn này đồn ra thu hút sự chú ý của không ít người, cũng vì vậy mà sau khi thượng triều Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài đã bị Thành Thiên đế trách phạt.

Lời đồn thứ hai truyền ra không khác lời đồn thứ nhất lắm, điều khác biệt là nha hoàn đó không phải chết vì lý do gì khác mà là bị người khác hại chết.

Đó lại là một giai thoại tình sử, Hữu Thừa tướng yêu thương nha hoàn đó hết mực, vì vậy mà nha hoàn đó dẫn đến họa sát thân. Lời đồn nói trong Thừa tướng phủ có người giết hại nha hoàn, đó là một trong các thể thiếp của hắn, mà người đáng nghi nhất lại chính là Đại phu nhân, bởi vì nha hoàn đó là nha hoàn thân cận bên người Đại phu nhân.

Lời đồn truyền ra, có mấy người tin, cũng có mấy người không tin, nhưng đa số mọi người đều tin, bất kể là tin hay không tin thì đều tổn hại thanh danh Hữu Thừa tướng phủ, không biết là ai tung tin đồn như vậy, người này hẳn là có thù với Hữu Thừa tướng phủ, đối với chuyện này, có người vui lại có kẻ buồn.

“Điều tra ra ai được cái xác đó làm sao lại xuất hiện trong phủ chưa?!” Giọng nói lạnh lùng, Bạch Vân Hoài có chút buồn bực, rốt cuộc là kẻ nào có thù hận với hắn mà sau khi giết người không hủy thi diệt thi lại mang xác đến phủ của hắn, hại hắn nửa đêm lại bị kinh động?!

Nghĩ đi nghĩ lại Bạch Vân Hoài vẫn không thể đoán được là ai, dù sao bước lên được địa vị ngày hôm nay tất nhiên sẽ có chút thủ đoạn, cũng sẽ đắc tội với không ít người, ân oán chôn quan trường vốn là chuyện không thể tránh khỏi.

Bất quá so với người mang cái xác này vào phủ hán thì hán lại càng hận cái người tung tin đồn nhảm nhí đó, nếu không hôm nay Thành Thiên đế cũng đã không trách phạt hán, cắt một năm bổng lộc của hán. May mắn chỉ là cắt một năm bổng lộc thôi, chứ không phải muốn cái mũ ô sa trên đầu hán, dù sao Thừa tướng phủ không phải là thiếu tiền, một năm sống tiết kiệm một chút sẽ không có vấn đề gì!

“Thuộc hạ chưa điều tra ra ả!” Hắc y nhân cung kính trả lời.

“Thật sự là đồ vô dụng!” Bạch Vân Hoài tức giận, hèn không được mở miệng mắng.

Người ta nuôi thuộc hạ như thế nào, chỉ trong một canh giờ là điều tra ra tất cả sự việc, vậy mà hán nuôi thuộc hạ, đã một đêm mà chưa tra ra được gì! Thật sự quá vô dụng!!!

Ánh mắt rơi vào giấy tuyên thành trên bàn, đột nhiên hán không khỏi nghĩ đến Tổ chức tình báo lớn khắp thiên hạ - Nhã Các! Nếu ngay cả thuộc hạ của hán cũng không tra ra là ai thì hán có lẽ phải nhờ đến Nhã Các rồi!

“Ta không cần biết người nghĩ cách gì, nhưng hãy khiến Nhã Các Các chủ nhận cuộc giao dịch này!”

Lời nói của Bạch Vân Hoài khiến hắc y nhân đứng hình, hán nhìn không được mà run rẩy khoe miệng: “Chủ tử, Nhã Các Các chủ được mệnh danh là thần long kiến thủ bất hiện vĩ, so với Môn chủ La Sát Môn còn khó gặp hơn, thuộc hạ làm sao có thể tìm thấy?!”

Bạch Vân Hoài nhú mày, hán tất nhiên biết Nhã Các Các chủ cực kì khó tìm, nhưng nếu không điều tra ra được ai đứng sai sự việc này thì hán làm sao có cách phòng bị với đám người đó?!

Bọn họ đang chờ lấy chiếc mũ ô sa trên đầu hán đây này! Hán tất nhiên sẽ không để bọn họ thành công, vì vậy dù bất cứ giá nào cũng phải điều tra ra người tung tin đồn nhảm này!

“Ta mặc kệ, cho người ba ngày, tìm và thương lượng với Nhã Các Các chủ về cuộc giao dịch này. Nếu người không làm được...” Bạch Vân Hoài lạnh lùng nhìn hắc y nhân, có thể hán không thể quản được hậu viện nhưng hán đường đường là Thừa tướng, tất nhiên sẽ không ngu ngốc!

“Thuộc hạ tuân mệnh...” Hắc y nhân cảm thấy cuộc đời của hán sắp kết thúc, đừng nói không vòng ba ngày tìm được Nhã Các, thậm chí mười ngày hay một tháng cũng chưa hẳn đã tìm được!

Trụ sở Nhã Các ở nơi nào mọi người đều không biết, hướng chỉ là tìm Nhã Các Các chủ! Mà giang hồ chẳng ai biết Nhã Các Các chủ là nam nhân hay nữ nhân, nếu nói là nam nhân thì cái tên Nhã Các thật sự quá nữ tính, nếu nói là nữ nhân thì lại không có người nào tin.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Bạch Vân Hoài đưa mắt nhìn hắc y nhân, ra hiệu cho hán.

Đợi sau khi hắc y nhân rời đi, Bạch Vân Hoài làm như không có việc gì cầm một quyển sách, tùy ý mở miệng.

“Có chuyện gì?”

“Lão già, không xong rồi, Tuần phủ đại nhân đến!” Giọng nói truyền đến có chút run sợ, Tuần phủ đại nhân hôm nay đến đây chắc hẳn là liên quan đến sự việc tối qua đây mà!

“Cái gì?!” Bạch Vân Hoài giật mình đứng bật dậy, vội vàng lao ra ngoài.

Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, Tuần phủ vô duyên vô cớ đến đây, lẽ nào là do chuyện tối qua?!

Linh Viên.

Gắp một miếng bỏ vào miệng, cảm giác thức ăn hoà tan trong miệng, mềm mềm, ngọt ngọt, thật sự quá ngon!

“Lạc Hàm người mua đồ ăn sáng này ở Phong Nguyệt Lâu à?” Bạch Tử Linh từng ăn qua thức ăn của Phong Nguyệt Lâu, tất nhiên là không quên mùi vị này, khắp kinh thành sợ là chỉ có Phong Nguyệt Lâu mới có thể chế biến ra món ngon như vậy.

Thật sự là mỹ vị nhân gian mà!

“Vâng! Nó tí đã đến đó mua, xem như là món quà đặc biệt cho tiểu thư!” Lạc Hàm gật đầu, mặt biểu tình lạnh lùng, tựa hồ người làm những việc này vốn không phải là nàng.

Lúc này một bóng người xông vào, tà áo xanh bay phấp phới, mái tóc theo gió bay đi, thân ảnh nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Lạc Hàm, người đó không ai khác chính là Thanh Nhi.

“Tiểu thư, tiểu thư... không xong rồi...” Thanh Nhi chạy như lao vào phòng, bộ dạng vô cùng gấp gáp, miệng nói nhưng không ngừng thở dốc.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lão ngoan đồng lại xuất hiện

Sáng sớm gặp phải Thanh Nhi, người có tâm trạng tốt cách mấy thì cũng sẽ không khỏi trầm xuống.

“Có việc?!” Nhìn bộ dạng này của Thanh Nhi, không phải chuyện này có liên quan đến nàng chứ?!

“Lão gia... lão gia cho mời tiểu thư đến đại sảnh...” Thanh Nhi biết bản thân có thái độ hơi quá nên nhanh chóng phục hồi lại tinh thần.

Lại là Bạch Vân Hoài?!

Bạch Tử Linh nhíu mày, Bạch Vân Hoài lại cho mời nàng đến đại sảnh, chẳng lẽ giống như lần trước tìm được đứa con thất lạc hay là hắn muốn nạp thêm một thê thiếp nữa?! Nghĩ vậy Bạch Tử Linh không khỏi cười lạnh, hắn muốn nạp thiếp hay nạp thê thì liên quan gì đến nàng, cho mời nàng làm gì, để hỏi ý kiến sao, bày ra bộ dạng thân thiết thế để làm gì, giữa bọn họ vốn dĩ không tồn tại tình phụ tử, đừng cứ mỗi lần hắn muốn nạp thiếp thì lại cho mời tất cả mọi người đến, Bạch Vân Hoài hắn làm việc gì thì cần phải hỏi ý kiến người khác sao?!

“Lần này hắn lại tìm gặp nhi tử hay là nữ nhi thất lạc nữa à?!” Nếu là như vậy thì Bạch Vân Hoài thật sự là ngựa đực! Ra ngoài một lần liền mang về một đứa con, ừ, khả năng sinh sản so với ngựa đực đúng là tương đối!

“Đạ không...” Thanh Nhi có chút không hiểu câu hỏi của nàng, con thất lạc bộ dễ tìm lắm sao, có người tìm cả đời còn không tìm được đấy, ra ngoài một lần liền tìm được à?!

“Vậy hắn muốn nạp thiếp?!”

Tiếp nhận nước muối từ tay Lạc Hàm, Bạch Tử Linh dùng để súc miệng.

“Không à!” Thanh Nhi lắc đầu, Lâm di nương vừa mới vào cửa không lâu mà Bạch Vân Hoài đã muốn dọn vào Chiêu Lan Viện ở, nếu thật sự hắn lại nạp thêm một người nữa thì chỉ sợ Tử phu nhân sẽ nổi điên lên mất.

“Thế hắn tìm ta làm gì?!” Trước giờ Bạch Vân Hoài vốn dĩ đâu quan tâm đến nữ nhi là nàng, sao dạo gần đây lại đột xuất thường xuyên cho gọi nàng, trong lòng Bạch Tử Linh đối với việc này cảm thấy khó hiểu.

“Tuần phủ đại nhân đến, nói là điều tra vụ án tối qua, nên lão gia cho mời tất cả mọi người đến đại sảnh.” Thông tin trong phủ nha hoàn là người đầu tiên biết được, mặc dù Thanh Nhi không thân với những nha hoàn của viện khác nhưng tính tình nữ nhân vốn dĩ là bất quá, bọn họ không cùng nàng trực tiếp nói chuyện, nhưng trong lúc họ thảo luận, Thanh Nhi cũng nghe được không ít chuyện.

Bạch Tử Linh nhíu mày: “Tuần phủ đại nhân?!”

“Nghe nói Tuần phủ đại nhân này là người liêm chính, chỉ nhìn việc không nhìn người nên rất được Hoàng thượng trọng dụng!”

Bạch Tử Linh trầm ngâm, hóa ra lần này không phải Bạch Vân Hoài muốn tìm đến nàng mà là vì do Tuần phủ đại nhân đến điều tra sự việc tối qua, điều này khiến nàng có chút bất ngờ, Tuần phủ đại nhân này đến nhanh hơn dự kiến, hiệu suất làm việc như vậy thật sự không tệ.

“Vậy chúng ta đi thôi, để người khác chờ thật là không lễ phép.” Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi đi ra cửa, đến trước cửa nàng không quên quay đầu lại nhìn Lạc Hàm, ánh mắt chứa đầy ẩn ý: “Lạc Hàm người ở đây đi.” Tối qua vì trời tối cho nên mới không có ai phát hiện nha hoàn của nàng lại nhiều thêm một người, nhưng hiện tại là ban ngày, nếu để Lạc Hàm đi chung thì sẽ gây chú ý, người khác không muốn phát hiện cũng khó. Mà nàng thì vẫn chưa muốn Lạc Hàm bị phát hiện sớm như vậy, Lạc Hàm là vũ khí bí mật của nàng, tuyệt đối không được để người trong phủ phát hiện, cho nên chỉ có thể ủy khuất Lạc Hàm ở lại Linh Viên, như vậy xem như an toàn, dù sao nơi hoang vu như Linh Viên cũng chẳng ai có hứng thú đến đây, nếu không phải người có mục đích.

Lạc Hàm gật đầu hiểu ý, biết rõ năng lực của Bạch Tử Linh, không có nàng bên cạnh Bạch Tử Linh cũng sẽ có thể ứng phó được, huống hồ Thanh Nhi cũng không phải vật trang trí.

Trước cửa đại sảnh, Bạch Tử Linh vừa mới đến thì đã nhìn thấy Tam phu nhân, lần nào cũng vậy, mỗi lần ra ngoài là nàng gặp phải Tam phu nhân, không biết có phải là do trùng hợp hay là có người cố ý sắp đặt như vậy.

“Tam tiểu thư, lại gặp rồi, thật trùng hợp!” Tam phu nhân hôm nay mặc một bộ lam y dịu dàng, trên váy thêu những đóa hoa sen chớm nở, nhìn vô cùng xinh đẹp. gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, hai mắt có chút quầng thâm khó che giấu, nhưng trên mặt lại là nụ cười rục rờ như ánh ban mai.

“Đúng là trùng hợp.” Bạch Tử Linh cũng mỉm cười đáp lễ, hai người họ đúng là có duyên, bất quá là duyên gì thì trong lòng mỗi người tự biết.

Thái độ của Tam phu nhân so với tối qua khi đối mặt với Tử phu nhân thật đúng là khác nhau một trời một vực, khiến Bạch Tử Linh lầm tưởng là do bản thân bị ảo giác, chứ không một nữ nhân dịu dàng như Tam phu nhân, làm sao có thể ra tay đánh người? Chỉ là nàng không phải loại người ngây thơ như vậy, chỉ sợ Tam phu nhân có bí mật không thể nói, mà Tử phu nhân lại chạm vào cảm kỵ đó của nàng ta, cho nên mới chọc giận Tam phu nhân.

Mỗi người đều có một cảm ky không ai có thể chạm đến, Bạch Tử Linh cũng không ngoại lệ, con người ấy mà, tâm làm sao có thể tĩnh như nước, lạnh như băng, vô cảm với mọi chuyện?!

“Chúng ta cùng vào đi.” Tam phu nhân nở nụ cười ôn hòa, ánh mắt rơi vào người Thanh Nhi phía sau Bạch Tử Linh, phát hiện chỉ có hai chủ tử Bạch Tử Linh thì lấy làm kì lạ, tối qua nàng còn thấy một người khác nữa cơ mà, vốn nghĩ là nha hoàn của nàng ta, hiện tại lại không thấy, hay là bản thân nàng nhìn nhầm?!

Bạch Tử Linh gật đầu, cùng Tam phu nhân sánh bước đi vào bên trong, chú ý thấy ánh mắt Tam phu nhân rơi vào người Thanh Nhi ở phía sau thì nhất thời liền hiểu rõ mọi chuyện, nàng chỉ âm thầm nhếch môi, gương mặt dưới khăn che mặt không chút biểu cảm.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, nàng không nhanh không chậm đi đến vị trí của bản thân, bộ dạng thong thả ngồi xuống, đám người đó thấy thế cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đối với nàng làm vẻ mặt khinh bỉ.

Đợi khoảng một khắc, nha hoàn bên cạnh Tứ phu nhân đến thông báo, nói là Tứ phu nhân bị kinh sợ quá độ, hiện tại không tiện hỏi chuyện, Bạch Vân Hoài thấy thế liền gật đầu, cho phép nha hoàn lui xuống.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy xin Thừa tướng đại nhân cùng Thừa tướng phu nhân và mọi người ở đây cho Trần mỗ được phép hỏi chuyện.” Giọng nói trầm ổn, thêm vài phần nghiêm nghị vang vọng khắp đại sảnh.

Bạch Tử Linh đưa mắt đánh giá người vừa mở miệng, hần ngồi bên dưới Bạch Vân Hoài, một thân lam bào, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, nhìn tuổi không lớn, khoảng tam tuần đồ lại, ánh mắt có chút sắc bén, tuổi còn trẻ mà có thể đảm nhận vị trí Tuần phủ, cho thấy hần cũng không phải loại người tầm thường, đúng như lời Thanh Nhi nói, người này nhìn việc không nhìn người.

“Tuần phủ đại nhân khách khí, có việc cứ hỏi!” Bạch Vân Hoài khoác tay, bộ dạng thong dong, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tuần phủ đại nhân, tựa hồ sự việc mà người trước mặt sắp hỏi không liên quan đến hần.

Tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng sâu trong ánh mắt Bạch Vân Hoài không khỏi xuất hiện lên tia lửa điện, hần bị Thành Thiên đế mắng trước văn võ bá quan cũng thôi đi, hiện tại lại cho Tuần phủ đến đây điều tra, đồn ra ngoài thanh danh Bạch gia sẽ mất sạch. Đám người đó trước mặt Thành Thiên đế nói tốt cho hần, vậy mà ở sau lưng không có hần dám giật dây khiến Thành Thiên đế hạ lệnh cho Tuần phủ đến đây điều tra vụ án, thật là đám người bỉ ổi!

“Làm phiền mọi người hãy kể đầu đuôi mọi chuyện tối qua.” Tuần phủ đại nhân nhận được sự cho phép của Bạch Vân Hoài liền yên tâm gật đầu, hần còn nghĩ rằng vị Hữu Thừa tướng này muốn gây khó dễ với hần đâu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai có định mở miệng nói đầu tiên, dù sao đây cũng phải là vấn đề hay ho gì, Tuần phủ đại nhân muốn họ kể lại, không phải là muốn họ nhớ đến cảnh đâm máu tối qua sao?!

“Hay là để ta nói trước đi?” Trong đại sảnh yên tĩnh, Tam phu nhân là người đầu tiên phá vỡ, nhất thời ánh mắt mọi người đều tập trung vào người nàng, tựa hồ muốn xem nàng có can đảm thể nào mà dám kể lại chuyện đâm máu tối qua.

Tuần phủ đại nhân thấy thế vui mừng, vội vàng gật đầu: “Mời phu nhân.” Thường những vụ án như vậy, những quý phu nhân đều không muốn cũng hần phối hợp, một phảng là bị dọa sợ không muốn nói, một phần là không tin tưởng năng lực phá án của hần.

“Thưa đại nhân, chuyện là thế này, tối qua ta nghe thấy tiếng hét nên cùng nha hoàn ra ngoài xem thử, lúc này Thụy Nhi cũng đã đến phòng của ta.” Tam phu nhân không nhanh không chậm tường thuật lại mọi chuyện.

Tuần phủ đại nhân nhìn Bạch Phi Thụy, có ý hỏi: “Tại sao Nhị tiểu thư lại đến phòng Tam phu nhân nhanh như vậy?!”

Ánh mắt lộ ra nghi ngờ rõ ràng, khiến mọi người sửng sốt, ánh mắt nhìn Bạch Phi Thụy có phần kì lạ.

“Bởi vì tối qua ta thấy ác mộng, đồng thời cũng nghe thấy tiếng hét nên giật mình tỉnh dậy, sau đó ta qua phòng đi nương xem thử...” Bạch Phi Thụy không hề bối rối trả lời, dù sao nàng chính là vô tội, điều này khiến Tuần phủ đại nhân hài lòng gật đầu.

“Mời nói tiếp.”

“Kể đó ta cùng đi nương đi về phía đại sảnh, đến hoa viên thì lại gặp Tam tiểu thư cùng Tứ phu nhân.”

Dứt lời Tuần phủ đại nhân liền liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh, ánh mắt không hề khinh thường hay chán ghét mà đơn giản chỉ là một cái liếc mắt, không rõ cảm xúc, điều này khiến hảo cảm của Bạch Tử Linh đối với hần tăng thêm vài phần.

Tuần phủ đại nhân mặc dù đã nghe nhiều lời đồn đại về vị Tam tiểu thư phé vật này nhưng chưa bao giờ gặp mặt, hôm nay được diện kiến cảm thấy lời đồn thổi quả thật không đáng tin, tuy không rõ gương mặt ẩn dưới lớp khăn che mặt là thể nào nhưng hần có thể nhận thấy nàng không đơn giản là một phé vật vô dụng, trực giác của hần cho hần biết điều đó.

“Vậy mời Tam tiểu thư kể tiếp mọi chuyện.” Tuần phủ đại nhân hần chỉ tin vào mắt mình, chứ không tin lời đồn.

Tam tiểu thư này nhìn thế nào cũng không giống như trong lời đồn, sợ là có kẻ cố ý tung tin đồn nhằm để huỷ hoại thanh danh của nàng. Bất quá chuyện nhà bọn họ để họ tự giải quyết, hần đến đây chỉ để điều tra vụ án, những chuyện khác cùng hần không quan hệ.

“Đúng như lời họ nói, ta gặp hai người họ ở hoa viên, sau đó Tam phu nhân xảy ra tranh chấp với Tứ phu nhân, cãi nhau một lúc thì lại nghe thấy tiếng hét nên bọn ta đã đến đó thì phát hiện ra cái xác. Tứ phu nhân bị kinh sợ nên ngất xỉu, mọi người lúc này cũng đã tập trung đông đủ.”

Bạch Tử Linh bình thần trả lời, hoàn toàn không giống như trước kia, yếu đuối, sợ hãi hay khép nép... điều này khiến mọi người trong đại sảnh nhìn nàng với ánh mắt khác thường. Bạch Tử Linh bởi vì đập đầu vào đá mà thay đổi tính tình hay là vì trước giờ nàng luôn che giấu bản chất của mình, xú nữ hảo sắc chỉ là lớp nguy trang của nàng, đây mới là con người thật của nàng chăng?

Bạch Vân Hoài khó chịu nhíu mày, nữ nhi này của hắn chẳng qua chỉ là một phế vật khiến hắn xấu mặt, hắn là người coi trọng thanh danh, vậy mà thanh danh của hắn lại bị hủy hoại trong tay nàng, cho nên đối với chuyện sống chết của Bạch Tử Linh hắn trước giờ chẳng muốn quan.

Gương mặt nàng rõ ràng xấu xí như vậy, tàn nhang đầy mặt, lại còn len lõi vài vết sẹo tựa như con sâu đang bò, nhìn vô cùng ghê rợn, nếu không phải chỉ có đôi mắt giống hệt Lạc Tuyết thì Bạch Vân Hoài thật sự nghi ngờ nàng vốn dĩ không phải nữ nhi của Lạc Tuyết!

Đại phu nhân biểu tình lạnh lùng nhìn Bạch Tử Linh, sâu bên trong loé lên hàn quang lạnh lẽo, nàng không hề che giấu chán ghét đối với Bạch Tử Linh, cũng không hề có ý định che giấu. Đối với nàng Bạch Tử Linh là sự sỉ nhục, cho dù nàng ta xấu xí hay xinh đẹp, chỉ cần nàng ta mang dòng máu của Lạc Tuyết, chỉ cần nàng ta còn sống trên đời một ngày, Viên Minh Hân nàng sẽ ăn ngủ không yên.

Bạch Phi Nhược tất nhiên không nghĩ là Bạch Tử Linh che giấu bản thân, dù sao những chuyện ngu ngốc nàng ta làm không phải ít, mà nàng là người bên cạnh chứng kiến, tất nhiên biết rõ Bạch Tử Linh ngu ngốc thế nào, người ngốc có phúc của người ngốc, hoạn nạn không chết mà thôi. Bất quá trong lòng nàng kể từ giây phút Bạch Tử Linh được Đỗ Thanh Triệt cứu thì đã nảy sinh bất an, trực giác của nữ nhân cho nàng biết, sự tồn tại của Bạch Tử Linh sẽ khiến nàng gặp rắc rối lớn, hơn nữa trong lòng nàng từ lúc Bạch Tử Linh tỉnh lại đã luôn tồn tại một câu nói: “Tuyệt đối không thể để Bạch Tử Linh và Đỗ Thanh Triệt gặp nhau” - câu nói này luôn ám ảnh nàng, nàng biết Đỗ Thanh Triệt yêu bản thân nhiều thế nào, vốn dĩ Bạch Tử Linh không thể gây cản trở nhưng không hiểu sao, trực giác của nàng lại mách bảo như thế.

Thu hết tất cả biểu tình của mọi người vào mắt, khỏe mỗi dưới lớp khăn che mặt không khỏi cong lên, mỗi người một vẻ, đúng là phong phú thật, nàng mặc kệ ánh mắt của tất cả bọn họ là có ý gì, nhưng chỉ cần không cần đụng đến nàng, nàng tất nhiên sẽ không làm gì bọn họ.

Bạch Tử Linh trước giờ đều theo chủ nghĩa: “Nước sông không phạm nước giếng”, người không phạm ta, tất nhiên ta sẽ không phạm người.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó ai về phòng này mà ngủ thôi.” Bạch Tử Linh thờ dãi, tựa hồ nói ra điều này là một khó khăn với nàng.

“...” Có cần vấn tất thế không?

Sau khi hỏi xong tất cả mọi chuyện, Tuần phủ đại nhân cáo biệt ra về, Bạch Vân Hoài cũng không ngăn cản, mọi người nhanh chóng trở về phòng mình, mà Bạch Tử Linh còn có chuyện muốn nói riêng với Tuần phủ đại nhân nên không khỏi đi theo hắn ra ngoài.

Bạch Vân Hoài dõi theo bóng lưng Bạch Tử Linh rời đi, ánh mắt không biết đang nghĩ gì mà hai hàng chân mày của hắn đều chau lại.

~~~~~

“Tiểu thư, Tuần phủ đại nhân vừa nảy thật là nghiêm túc!” Thanh Nhi bên cạnh tròn mắt, bộ dạng khiến Bạch Tử Linh buồn cười. Tuần phủ đại nhân vừa nảy nghiêm đến nỗi khiến nàng có chút sợ hãi, sợ hãi nếu hắn hỏi chuyện nàng, nàng sẽ khai hết sự thật! Đứng trước mặt hắn, dường như bất kỳ người nào cũng không thể nói dối!

“Vậy sao?” Bạch Tử Linh băng quơ trả lời, bộ dạng nhàn nhã uống trà.

Thanh Nhi vội vàng gạt đầu, bộ dạng thành thật đến nỗi không thể thành thật hơn được nữa.

“Đó là bởi vì người nhất gan!” Lạc Hàm ít nói lúc này cũng xen vào cuộc đối thoại của hai người.

“Người...” Thanh Nhi tức giận, tròn mắt nhìn Lạc Hàm, tựa hồ Lạc Hàm rất thích chống đối nàng, đang định mở miệng phản bác thì đã bị Bạch Tử Linh cướp.

“Lão tiền bối, mỗi lần người đến là lén lén núp núp như vậy, không một sao?” Ánh mắt nàng rơi vào cửa sổ, vừa dứt lời thì nơi đó liền xuất hiện một lão già tóc bạc, bộ dạng lồi thoi không chịu nổi, trong miệng còn ngậm một nhánh cỏ, đang ngồi trên thành cửa sổ.

“Ha ha, nha đầu, đã lâu không gặp!” Lão ngoan đồng cười ha ha, lập tức nhảy xuống, đi đến bên cạnh Bạch Tử Linh tự nhiên ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quốc sư

“Lão tiền bối, lần này người đến lại là có mục đích gì đây?!” Bạch Tử Linh thở dài, tại sao xung quanh nàng lúc nào cũng tồn tại những thế lực thần bí như thế chứ, vốn nghĩ sau khi xuyên qua có thể có một cuộc sống bình thường, thứ nàng cần là cuộc sống tiêu dao tự tại, không gì có thể trói buộc, vậy mà hết Lạc Hàm thân phận kì bí lại có thêm một lão ngoan đồng tính tình kì quái.

Bạch Tử Linh phải biết rằng, vốn dĩ chuyện nàng xuyên không đã không bình thường rồi thì làm sao nàng có thể có một cuộc sống bình thường?

“Ha ha, tất nhiên là không có mục đích gì ngoại trừ muốn nhận người làm đồ đệ rồi!” Lão ngoan đồng khoả chí cười, phát hiện bên cạnh nàng có thêm một người nữa thì có chút bất ngờ, nhìn lại mới thấy là người quen, ánh mắt chứa ẩn ý nhìn nàng.

“Lạc Hàm nha đầu cũng ở đây?!”

Khó trách, dù sao nàng cũng đã sắp cập kê, Lạc Y Cung bên kia có lẽ cũng đã cho người hành động, nếu không Lạc Hàm cũng không xuất hiện tại đây. Nhìn tình hình này, có lẽ Bạch Tử Linh đã thu nhận Lạc Hàm, nha đầu Bạch Tử Linh có mắt nhìn người khá tốt, Lạc Hàm là người kiêu ngạo, tuy nhận mệnh lệnh tiếp cận Bạch Tử Linh nhưng nếu không phải nàng có năng lực khiến Lạc Hàm tin phục thì Lạc Hàm cũng sẽ không tình nguyện ở lại.

Con đường sau này của Bạch Tử Linh rất khó khăn, dù sao muốn trở thành Cung chủ Lạc Y Cung nói dễ hơn làm, tuy nàng mang trong người dòng máu của Lạc Tuyệt nhưng suy cho cùng nếu không được sự đồng ý của Tử đại hộ pháp thì Bạch Tử Linh tuyệt đối không được thừa kế Tuyệt lệnh, bất quá nhìn tình hình hiện tại, hai trong số Tử đại hộ pháp đã thừa nhận nàng, chỉ còn lại Lạc Dư cùng Lạc Tịch. Tính tình Lạc Tịch tuy mềm mại nhưng vô cùng kiên quyết, đặc biệt là nha đầu Lạc Dư kia, tính tình kì quái chẳng khác nào sư muội của hắn, nếu muốn hai người còn lại chấp nhận nàng, chỉ sợ Bạch Tử Linh còn phải vất vả nhiều, chỉ là chuyện này về sau lại nói.

“Lạc Hàm ra mắt tiền bối.” Lạc Hàm cúi đầu chào, hoàn toàn là bộ dạng của một tiểu bối kính trọng trưởng bối, dù sao Lạc Dư cũng là đồ tôn của sư muội hắn, mà nàng cùng Lạc Dư lại là tỷ muội tốt, suy cho cùng bọn họ cũng có quan hệ thân giao.

“Hai người quen biết nhau?” Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn hai người, tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí lại vô cùng khẳng định, nàng còn đang suy nghĩ không biết Lạc Hàm là người của ai phái đến, hiện tại xem như có được thông tin hữu ích rồi. Nhìn bộ dạng này của hai người, Lạc Hàm nếu không phải là người của hắn thì cũng là người có quan hệ mật thiết với hắn.

Thanh Nhi cảnh giác nhìn lão ngoan đồng, nghe cuộc đối thoại giữa hai người, nàng liền biết Lạc Hàm và lão giả trước mặt hắn là có quan hệ không tầm thường, tuy chưa thấy lão giả hành động gây bất lợi đối với tiểu thư nhưng nàng cảm thấy, đề phòng vẫn tốt hơn.

“Ha ha, đều là người trong giang hồ, quen biết là không tránh khỏi.” Dứt lời, ánh mắt liền rơi vào người Thanh Nhi, bộ dạng không buồn mở miệng: “Tiểu nha hoàn cũng không cần đề phòng ta, ta sẽ không gây nguy hiểm cho tiểu thư nhà ngươi.”

Tiểu nha hoàn này cũng quá non nớt, nhìn hắn đề phòng như vậy làm gì, hắn cũng đâu gây bất lợi cho tiểu thư nhà nàng, đề phòng là tốt nhưng không cần thể hiện ra mặt như vậy có được không?

Lúc này lão ngoan đồng nhận được ánh mắt cảnh cáo từ Bạch Tử Linh, ý tứ rất rõ ràng: “Thanh Nhi là nha hoàn của ta, tiền bối có việc cứ tìm ta”, khiến hắn có chút không vui, nha đầu Bạch Tử Linh này lại bảo vệ nha hoàn mình như vậy, là tốt vẫn là không tốt?!

Thanh Nhi cũng nhận thấy ánh mắt Bạch Tử Linh, điều này khiến cho tâm tình nàng trở nên phức tạp, mặc dù không phải hiểu rõ quá nhiều nhưng ẩn ý trong lòng lời nói nàng cũng biết được, là chê nàng ngu ngốc, không có năng lực bảo vệ tiểu thư, điều này khiến Thanh Nhi cảm thấy rất tổn thương. Bất quá hết thấy những thứ đó đều là sự thật, nàng không có năng lực như Lạc Hàm để có thể bảo vệ tiểu thư, nếu thật sự giao đấu với kẻ thù, nàng không biết bản thân liệu có thể bảo vệ được mạng sống của bản thân hay không, huống hồ là bảo vệ tiểu thư.

Những lời tiểu thư nói nàng đã suy nghĩ rất nhiều, tuy biết rõ năng lực bản thân yếu kém nhưng nàng cũng muốn tự mình phấn đấu để trở nên mạnh mẽ, nàng đã hứa với phu nhân, sẽ bảo vệ tiểu thư bằng bất cứ giá nào, có lẽ điều đầu tiên nàng nên làm là thỉnh giáo Lạc Hàm.

“Hóa ra là như thế.” Bạch Tử Linh tựa tiểu phi tiểu nhìn Lạc Hàm, người trong giang hồ... Bạch Tử Linh nàng từ khi nào lại khiến người trong giang hồ chú ý như vậy, còn phái người đến đây tiếp cận nàng, mục đích của bọn họ, hắn là không đơn giản như vẻ bên ngoài đâu nhỉ?

“Nha đầu, quay lại chuyện chính, người nhận lão nhân gia ta làm sư phụ đi.” Năng lực của nàng hiện tại tuy không kém nhưng cũng chỉ dừng ở mức độ “không kém” mà thôi, nếu không nâng cao thực lực của bản thân, sau này làm sao có thể thay mẫu thân nàng báo thù?!

“Lão tiền bối, ta đã nói ta chỉ có một người sư phụ!” Nàng lắc đầu, người này thật sự quá cố chấp.

“Nha đầu a, ngoài người ra không có ai thích hợp hơn đâu!”

Lão ngoan đồng thở dài, nha đầu là nữ nhi của Lạc Tuyệt, người thừa kế Lạc Y Cung, tuy bên ngoài ồn ào là phế vật nhưng bên trong thân thể nàng có một nguồn lực lượng vô cùng lớn, huống hồ phụ thân nàng cũng không phải người tầm thường, nếu hắn không sớm nhận nàng làm đồ đệ, đến lúc đó Y Tiên đuổi đến giành lại nàng, như vậy cả đời Quý Thủ hắn không phải không có người thừa kế sao?!

Ánh mắt Lạc Hàm rơi vào người Bạch Tử Linh, trong mắt lóe lên tia sáng không rõ, theo như lời của Bạch Tử Linh thì trước đó nàng đã có sư phụ rồi? Nhưng trong tình báo Lạc Dư điều tra được thì chẳng có tin tức gì cả, Bạch Tử Linh đập đầu vào đá mà thay đổi thành một người khác, là do có cao nhân chỉ điểm hay nàng ta che giấu quá sâu?!

Mặc kệ thế nào thì thông tin về Bạch Tử Linh đã bị sai lệch rất nhiều, dường như nó đã nằm ngoài dự kiến của Nhân di, bất quá nàng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của bản thân là được, những chuyện khác nàng không muốn bận tâm quá nhiều.

“Tiền bối nói đùa, khắp thiên hạ không biết có bao nhiêu người như Tử Linh, tại sao nhất định phải là ta?!”

Bạch Tử Linh nào biết rằng, khắp thiên hạ ai ai cũng muốn làm đồ đệ của Quý Thủ hấn, chỉ có nàng là không muốn, điều này thật sự khiến cho những người bị hấn từ chối nhận làm đồ đệ phải phẫn nộ.

“Nha đầu a, không nhận nhân gia làm sư phụ cũng được, vậy ta sẽ truyền dạy cho người bản lĩnh của nhân gia.”

Tính tình Quý Thủ trước giờ rất hào sảng, nhìn thái độ của nàng liền chắc chắn rằng nàng sẽ không chịu nhận hấn làm sư phụ, không nhận thì không nhận, hấn sẽ truyền cho nàng bản lĩnh của hấn, đến khi đó nàng sử dụng thì mọi người cũng biết được nàng là đồ đệ của hấn, mặc dù như vậy thật sự rất ủy khuất hấn a!

“Không được!” Bạch Tử Linh nghe vậy liền lập tức từ chối, truyền dạy bản lĩnh nhưng lại không nhận người đó làm sư phụ, trên đời này mấy ai có thể làm được?

Sư phụ nàng từng nói, học bản lĩnh của người ta, cho dù không nhận làm sư phụ thì trên danh nghĩa hai người vẫn là thầy trò, ý tốt của hấn, nàng không thể nhận!

“Nha đầu, ngươi là ghét bỏ võ công của ta, cho nên mới không đồng ý đúng không?” Nghĩ vậy, Quý Thủ lấy làm ủy khuất, võ công của hấn nổi danh trên giang hồ mấy chục năm nay, không ai không biết, hiện tại lại có người ghét bỏ, hấn đúng là vô cùng ủy khuất!

“Lão tiền bối, không phải như vậy, người không nhận đồ đệ mà lại muốn truyền thụ võ công của người, chuyện này thử Tử Linh không thể nhận.” Rõ ràng tuổi đã cao mà tính tình lại giống như hài tử, thật sự là khiến người... cảm thấy bất lực, huống hồ nàng vốn dĩ không biết võ công của hấn như thế nào thì làm sao có thể ghét bỏ?!

“...” Quý Thủ khó xử, không hổ là mẫu tử, thái độ của nàng cùng Lạc Tuyết năm đó giống nhau như đúc, chỉ tiếc hấn không mặt dày như Y Tiên, có thể khiến Lạc Tuyết nhận làm sư phụ.

“Nha đầu, sao ngươi lại cố chấp như vậy?”

Bạch Tử Linh: “...” Rốt cuộc là ai cố chấp?

Là người đừng quá tự ép buộc bản thân mình, cũng đừng quá cố chấp, chuyện gì cũng nên nghĩ đến thoáng một chút, lúc này những câu nói của sư phụ không khỏi xuất hiện trong đầu nàng.

Thật ra đối với Quý Thủ nàng cũng không phải là không có thiện cảm, bất quá... có một số việc, vốn dĩ buông bỏ không được, cho nên Bạch Tử Linh mới cố chấp đến tận bây giờ.

“Lão tiền bối thật sự muốn nhận ta làm đồ đệ sao?”

“Điều này còn phải nói sao?” Hấn khịt mũi hừ lạnh, chòm râu không khỏi đong đưa theo động tác của hấn.

Bạch Tử Linh bị chọc cười: “Tiền bối đã yêu thích Tử Linh như thế, Tử Linh nào dám từ chối?”

“Thật sự?” Quý Thủ nghe vậy liền sáng mắt, hấn không thể bay đến ôm chầm lấy Bạch Tử Linh.

“Nhưng là... người chỉ có thể là Nhị sư phụ của ta?”

“Cái gì?!” Hấn trừng lớn mắt, nàng đang nói gì, hấn có phải nghe lầm rồi không? Quý Thủ hấn đường đường là Đệ nhất sát thủ, giết người không chớp mắt nổi danh trên giang hồ, người muốn bài hấn làm sư phụ nhiều không đếm hết, vậy mà trước mặt nha đầu này, Quý Thủ thật sự cảm thấy bản thân không đáng một xu, từ khi nào thì Quý Thủ hấn muốn nhận đồ đệ cũng phải có điều kiện như vậy?!

Lạc Hàm bên cạnh cũng kinh ngạc không kém, Nhị sư phụ, chỉ sợ trên đời này chỉ có Bạch Tử Linh mới dám nói ra những lời này với Quý Thủ tiền bối.

Thanh Nhi càng nghe càng cảm thấy khó hiểu, tiểu thư nàng nhận sư phụ từ khi nào mà nàng lại không biết?! Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng rời khỏi tiểu thư một bước, huống hồ trong thời gian tiểu thư trưởng thành cũng không có người lạ mặt xuất hiện, như vậy vị sư phụ trong miệng tiểu thư, rốt cuộc là ai và từ đâu xuất hiện?!

“Tiền bối không đồng ý cũng không sao.” Mọi chuyện vẫn phải xem duyên số, nếu Quý Thủ không đồng ý, nàng cũng không có cách nào, dù sao chuyện này cũng thật ủy khuất cho hấn.

“Ai nói nhân gia không đồng ý?!” Quý Thủ ngay lập tức phản bác.

Nghĩ đi nghĩ lại thì làm Nhị sư phụ cũng không phải không tốt, dù sao cũng đều là sư phụ, Nhị sư phụ hay Đại sư phụ có khác hay không chứ?! Hơn nữa nha đầu này là người trọng tình trọng nghĩa, mặc dù không biết sư phụ nàng là thành thánh phượng nào nhưng nhìn vẻ mặt tang thương của nàng thì người

đó chỉ sợ sớm đã không còn trên đời rồi, nếu như vậy thì Quý Thủ hấn sợ gì, sợ hồn ma ngồi dậy tranh giành đồ đệ với hấn sao?!

“Người đồng ý?” Bạch Tử Linh giật mình, không nghĩ hấn lại đồng ý dễ dàng như vậy.

“Hừ, Tiểu Bạch, còn không mau đến đây bái kiến sư phụ!”

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, bất kể ngày đêm, để đảm bảo an toàn cho người hoàng tộc, mỗi canh giờ đều có một đoàn thị vệ tuần tra xung quanh, cách đó không xa là thao trường luyện binh, lúc này người đông như kiến, dù sao khế ước hòa bình giữa Thành Thiên và Phượng Tề sắp kết thúc, Thành Thiên Quốc chuẩn bị luyện binh cũng không có gì lạ.

Dưỡng Tâm Điện là thư phòng của Thành Thiên đế, dùng để duyệt tấu chương, người bình thường đều không thể ra vào, ngay cả Hoàng hậu nếu không được phép cũng không thể đặt chân vào, dù sao cũng là nơi quan trọng, thông tin trong đó đều liên hệ đến vận mệnh quốc gia.

“Hoàng thượng, Quốc sư đại nhân cầu kiến.” Lúc này bên ngoài truyền nói đến Toàn công công - tâm phúc của Thành Thiên đế.

Thành Thiên đế ngồi trên long y, ánh mắt chăm chú nhìn tấu chương, bàn tay cầm bút ngưng một lúc mới mở miệng: “Truyền.”

“Truyền Quốc sư đại nhân vào trong diện kiến.” Giọng nói éo éo của Toàn công công vang lên, vừa dứt lời đã thấy cửa Dưỡng Tâm Điện bị đẩy ra, một bóng dáng màu trắng không nhanh không chậm bước vào.

Trong ánh nắng nhàn nhạt của thái dương chỉ thấy nam tử một thân bạch y trắng như tuyết, tà áo theo gió lay động, tay áo phiêu phiêu, bộ dạng thông thả, phảng phất như lướt trên mây mà tới.

“Tham kiến bệ hạ.” Bạch y nam tử không quý theo lễ nghi mà chỉ khom lưng cúi đầu chào, điều này hoàn toàn không hợp với lễ nghĩa quân thần, thế nhưng Thành Thiên đế tựa hồ sớm đã đoán được, hấn bình tĩnh phát tay, không có ý trách cứ, Toàn công công bên cạnh sớm đã lui ra ngoài, trong đại điện chỉ còn lại hai người.

“Ngọn gió nào đưa khanh đến tìm ta vậy?” Thành Thiên đế tự xưng là “ta” mà không phải là “trẫm”, điều này chứng tỏ quan hệ giữa hai người không đơn giản là quân và thần, dù sao đãi ngộ như vậy, không phải ai cũng có.

“Bệ hạ sớm đã biết, hà tác gì phải trêu đùa Phi Ngao?” Giọng nói bạch y nam tử trầm thấp, nhàn nhạt như gió, lại tựa như sương, rất giống với con người của hấn.

“Ái khanh đúng là không biết đùa giỡn là gì, đang bận tâm đến lời nói của Chiêm tinh sư sao?” Thành Thiên đế buông bút, rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn nam tử trước mặt, giọng điệu đùa giỡn nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, thái độ của hấn rõ ràng là không phải đùa.

“Bệ hạ, Phi Ngao cũng không phải cố ý giấu người, Phi Ngao là lấy đại cuộc làm trọng.”

“Như vậy ý của khanh, là trẫm không lấy đại cuộc làm trọng?” Thành Thiên đế lúc này lại tự xưng là “trẫm”, điều này cho thấy hấn đang tức giận. Hấn là thiên tử một nước, thiên hạ này là do hấn quyền, nói đến lấy đại cuộc làm trọng, lấy đất nước làm tâm, chúng sinh làm mạng, thì cũng phải là do hấn quyết định, lời của Dạ Phi Ngao chẳng khác nào chỉ trích hấn không lo được việc nước, không quản được việc dân, hành động lỗ mãng, nếu là người khác nói những lời này, hấn sớm đã đem ra chém đầu!

Dạ Phi Ngao lập tức quỳ xuống: “Thần không dám!” Trong Hoàng cung không biết có bao nhiêu tai mắt của bệ hạ, chỉ sợ chuyện này bệ hạ đã sớm biết, chỉ là đang đợi hấn tự giác đến đây nói rõ mọi chuyện.

“Đứng lên đi, ta cũng không có trách khanh.” Thành Thiên đế nhượng mảy, nhìn không ra hi nộ.

“Huống hồ chuyện mà Chiêm tinh sư nói, ta cũng không mấy tin tưởng, phượng nữ... chẳng khác nào có được phượng nữ sẽ có được thiên hạ.”

“Bệ hạ...” Chiêm tinh sư trước giờ liệu sự như thần, điều này bệ hạ cũng biết rõ, hấn hà tác gì phải lừa mình dối người?!

Có được phượng nữ có được thiên hạ, lời nói này tựa hồ cũng không sai.

“Thần không muốn sinh linh đồ thác.” Một câu nói nhưng lại chứa hai ý nghĩa.

Hiện tại trên triều đình, các vị vương gia đều muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế, mà thái độ của bệ hạ đã thể hiện rõ ràng hiện tại hấn sẽ không lập Hoàng tử, Thái tử có cũng như không có, trên triều mọi người đều biết Thái tử bất quá cũng chỉ là một tên vô dụng không có thực quyền, nếu không phải vì nề mặt nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu thì chức vị Thái tử này sớm đã bị phế.

Hiện tại chỉ còn có bốn người là có cơ hội tham gia tranh quyền đoạt vị.

Tam hoàng tử Hàn vương nhiều năm chinh chiến sa trường, lập công không ít, được mệnh danh là Chiến thần của Thành Thiên quốc, là một người văn võ song toàn, đa mưu túc trí, chỉ tiếc mẹ đẻ là Nhã phi nương nương đã mất sớm, nhà mẹ đẻ cũng suy tàn không ít.

Ngũ hoàng tử Tĩnh vương là một người ôn nhu nho nhã, mặc dù không giỏi võ nhưng văn lại đứng đầu, được lòng dân cũng không ít, mệnh danh Ôn

Ngọc công tử, hơn nữa mẹ đẻ là Thực phi nương nương đang được sủng ái, nhà mẹ đẻ lại là Thừa tướng của Phụng Tề quốc, mặc dù có chút xa nhưng quyền lực quả thật đủ mạnh.

Lục hoàng tử Minh vương là một người đầy tâm kế, các vị hoàng tử khác mặc dù đa mưu túc trí nhưng lại thua Minh vương ở chỗ dùng thủ đoạn, một người anh tuấn tiêu sái, khiến cho nữ tử trong kinh thành đều mơ ước muốn gả cho hắn, có nhà mẹ đẻ không dính triều đình lại là phú khả địch quốc - Đồ gia gia tộc Đồ nhất phú thương, huống hồ Mai phi cũng là một trong những phi tần được sủng ái.

Người còn lại là Cửu hoàng tử chưa được phong vương, tính tình lạnh lùng ít nói, trước giờ không tham gia triều chính, lại không quan tâm đến văn võ, thường xuyên chọc giận bệ hạ, mặc dù cơ hội thừa kế đế vị rất nhỏ nhưng không phải là không thể, hơn nữa nhà mẹ đẻ lại là Hoàng tộc Phụng Tề, Nhu phi là Trưởng công chúa của Phụng Tề, vì vậy bất kể người nào trong bốn người này đều có nguy cơ trở thành Hoàng tử!

Mọi người đều đang tranh giành đế vị, hiện tại Chiêm tinh sư lại tiên đoán phụng nữ giáng thế, điều này có thể sẽ khiến cục diện ổn định bị phá vỡ, mặc dù bệ hạ không tỏ rõ thái độ nhưng đối với bất kỳ vị vua nào cũng đều có tính đa nghi rất nặng, tất nhiên sợ hãi đế nghiệp của mình rơi vào tay của người khác, cho dù là nhi tử cũng không được.

Mặc dù Chiêm tinh sư không nói rõ là có được phụng nữ sẽ có được thiên hạ nhưng trong lòng bệ hạ chỉ sợ sớm đã nghĩ như vậy, dựa vào tính tình của hắn, chỉ sợ sẽ không muốn phụng nữ tồn tại, để lại uy hiếp cho bản thân, đến lúc đó có thể sinh linh sẽ đồ thân, thiên hạ nhất định sẽ đại loạn.

“Ta hiểu ý khanh, nhưng chuyện này không phải do khanh quyết định.” Giọng nói Thành Thiên trầm như nước, nhưng lại lạnh như băng, khiến người khác nghe thấy không khỏi rét run.

“Bệ hạ?” Nghĩ đến Thành Thiên Quốc sẽ nổi lên một hồi gió tanh mưa máu thì Dạ Phi Ngao liền cảm thấy không ổn, dân chúng là vô tội, chẳng lẽ Thành Thiên đế vì bảo vệ đế vương nghiệp của mình mà không bận tâm trở thành bạo quân hay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hắc y nhân

Đêm, tĩnh lặng như tờ, mọi người chìm sâu vào giấc ngủ, bên ngoài gió không ngừng thổi vì vu, lá cây xào xạc trong đêm, nguyệt hắc phong cao.

Linh Viên.

Bạch Tử Linh đang nằm trên giường, đôi mắt đóng chặt tựa như đang ngủ, bỗng, nàng giật mình mở mắt, nhanh chóng bật dậy, tư thế phòng bị nhìn vào trong bóng đêm vô tận.

Đêm nay là một đêm không trăng không sao, trong phòng lại không đốt nến nên người bình thường không thể nào thấy rõ, nhưng Bạch Tử Linh thì khác, nàng là ai chứ?! Huấn luyện với bóng tối là một trong những việc mà đặc công phải làm, từ nhỏ đã được huấn luyện như vậy, đối với bóng tối Bạch Tử Linh nàng quen thuộc hơn bất kỳ người nào.

Bóng dáng cao lớn đứng đó, giữa không gian u tối khiến nàng không nhìn rõ mặt đối phương, chỉ biết nếu xét về thân hình thì nàng có thể khẳng định hắn là một nam nhân, trên tay hắn cầm một thanh kiếm, loé lên ánh sáng sắc nhọn trong đêm.

Mùi máu tươi sộc vào mũi khiến Bạch Tử Linh khẽ nhíu mày, mặc dù nàng là đặc công, giết người là một nhiệm vụ không thể tránh khỏi nhưng Bạch Tử Linh nàng có chút ưa sạch, đối với máu nàng không phải ghét nhưng vẫn là không thể thích ứng được.

Ánh mắt hắc y nhân liếc nhìn Bạch Tử Linh, không tới một giây hắn liền biến mất, Bạch Tử Linh phản ứng nhanh lập tức phòng bị nhưng dù nàng nhanh thế nào cũng không nhanh bằng hắc y nhân, khi nàng phát hiện thì hắn đã xuất hiện bên cạnh, kề kiếm vào cổ nàng.

Thanh kiếm lạnh như băng chạm vào cổ nàng khiến Bạch Tử Linh dường như muốn nín thở, sắc mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng sớm đã không ngừng mắng võ công cô đại đúng là đáng chết, hai mươi năm huấn luyện của nàng cũng không bằng một chút võ công của hắn!

“Không được hét lên, nếu không... ta sẽ giết ngươi...” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở nhẹ phả vào chiếc cổ khiến thân thể Bạch Tử Linh hơi rụt lại.

Bạch Tử Linh ngoan ngoãn nghe lời, hắc y nhân ngồi xuống bên giường, cánh tay còn lại đặt lên ngực, bộ dạng đau đớn nhưng hắn cắn răng không mở miệng, thanh kiếm vẫn kiên định đặt trên cổ nàng không rời.

Mùi máu tươi nồng nặc nơi chóp mũi nàng, trong bóng tối tuy không thể thấy được sự đau đớn của hắn nhưng Bạch Tử Linh có thể cảm nhận được hơi thở của người bên cạnh càng lúc càng trầm, điều này cho thấy hắn bị thương không nhẹ, cánh tay cầm thanh kiếm đặt trên cổ nàng cũng không khỏi dao động nhẹ.

Đối mặt với sự đau đớn như vậy mà nam nhân này chẳng rên nửa lời, điều này thật khiến Bạch Tử Linh nàng khâm phục, bất quá khâm phục là khâm

phục, chuyện hấn đặt kiếm lên cổ nàng để uy hiếp, chuyện này nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua. Trong hoàn cảnh hiện tại, hắc y nhân đang lo là cảnh giác, nàng có thể lợi dụng cơ hội này để xoay chuyển tình thế nhưng nàng lại không làm thế, nàng lựa chọn ngồi yên, dù sao như vậy nàng cũng không mất một miếng thịt nào!

“Ngoan ngoãn ngồi yên, ta sẽ không làm hại ngươi.” Thấy Bạch Từ Linh gật đầu, hắc y nhân nghĩ rằng nàng bị hấn dọa sợ cho nên sẽ không dám hành động lỗ mãng nên buông kiếm xuống, không bận tâm có Bạch Từ Linh bên cạnh, đưa tay xé lấy áo của bản thân, cẩn thận băng lại vết thương ở ngực.

Bạch Từ Linh được tự do, ánh mắt liền rơi vào người hắc y nhân, khăn che mặt được tháo xuống, tuy trong bóng tối nhưng nàng vẫn có thể nhìn rõ dung mạo của hấn.

Đến nơi này chưa được bao lâu nhưng Bạch Từ Linh đã gặp qua không ít mỹ nam tử, người nào người nấy đều có một vẻ đẹp hoàn toàn khác biệt, tựa như Lãnh Vô Quân - một mỹ nam lạnh lùng xa cách, tựa như bạch y nam tử trên thuyền hoa, phiêu dật xuất trần, lại tựa như Dạ, yêu nghiệt phong lưu phóng khoáng... mỗi người bọn họ đều có những đặc điểm nổi bật riêng, không giống như hắc y nhân.

Lúc này hấn đang ngồi, mặt cúi xuống, để lộ một bên mặt tuần tú, đôi mắt lạnh lẽo, tựa như băng hàn ngàn năm trên tuyết son, cánh mũi cao, mày như kiếm đang nhíu chặt, môi mỏng mím lại, trên người mang khí chất lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi, không dám đến gần.

Như nhận thấy ánh mắt Bạch Từ Linh, hắc y nhân nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc, tựa như tuyết lại tựa như sương.

“Vết thương của ngươi cần được xử lý.” Nàng nói thế không có nghĩa là nàng muốn cứu hấn, nếu để hấn chết tại đây thì sẽ mang phiền phức đến cho nàng, dù sao hiện tại viện của nàng đang rất thu hút sự chú ý của người khác, huống hồ còn phải tốn công xử lý xác của hấn, nàng thật sự không có thời gian.

Hắc y nhân im lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Bạch Từ Linh, ánh mắt hấn trong đêm tối sáng đến kì lạ.

Bạch Từ Linh bắt đầu đi, đưa tay tùy tiện xé miếng vải màn để lau vết thương trên người hấn, tất nhiên hắc y nhân sẽ phản kháng, đưa tay ngăn cản hành động của nàng.

“Ta không muốn máu ngươi làm bẩn phòng ta.”

Bạch Từ Linh không vui mở miệng, dưới ánh mắt của nàng, hắc y nhân chần chờ buông tay, cuối cùng để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Nhìn động tác của nàng, hấn trầm mặc, hấn thân là nam nhân, để nàng xử lý vết thương ở ngực đã là không phải phép, còn nhận được ánh mắt ghét bỏ từ nàng, hắc y nhân lúc này cảm thấy thật bất lực.

Bàn tay nhỏ nhắn cầm mảnh vải lau đi máu trên người hấn, vết máu đã bắt đầu khô nhưng vết thương vẫn không ngừng chảy máu, cho nên lau đi thập phần vất vả, tuy nhiên Bạch Từ Linh rất kiên nhẫn lau đi vết máu cho hấn, sợ hấn đau nên động tác thập phần nhẹ nhàng.

Nề mặt hấn có gương mặt tuần tú, cho nên Bạch Từ Linh nàng mới ra tay lưu tình, nếu không... dựa vào dáng vẻ bị thương này, nàng sớm đã đóng gói hấn sau đó đá hấn ra ngoài rồi.

Nữ tử như nàng, hấn là lần đầu tiên gặp được, hấn từ hoàng cung trốn ra, trên đường gặp phải ám vệ, lại gặp Cửu hoàng tử, tránh không khỏi một trận giao tranh. Chỉ là không ngờ, nam tử đó chỉ mới mười mấy tuổi mà lại có một thân võ nghệ cao cường như vậy, bên cạnh có ám vệ trợ giúp, hai bên liên không phân thắng bại, đúng lúc này Tĩnh vương từ đâu xuất hiện, trong lúc sơ suất liền trúng phải một kiếm của Cửu hoàng tử, nếu không phải Nhu phi nhận ra thân phận hấn, cũng sẽ không tạo cơ hội cho hấn trốn thoát, kinh thành tuy lớn nhưng là thiên hạ của Thành Thiên, Tả Hữu Thừa tướng đều là trọng thần của triều đình, nơi nguy hiểm cũng là nơi an toàn, vì vậy hấn tùy ý lựa chọn, vào trong Hữu Thừa tướng phủ ẩn nấp.

Hữu Thừa tướng phủ, nơi đông hộ vệ nhất tất nhiên là viện của Bạch Vân Hoài, nói đến nơi náo nhiệt nhất thì phải nhắc đến Chiêu Lan Viện, còn nơi vắng vẻ hoang tàn nhất, không phải Linh Viên của Bạch Từ Linh sao?!

Hấn chỉ tùy ý chọn nơi vắng vẻ nhất Thừa tướng phủ để tránh tai mắt cảm y vệ, đồng thời cũng đợi miệng vết thương khép lại, không ngờ lại xông vào khuê phòng của nàng, trong ấn tượng của hấn, nữ nhân Thành Thiên Quốc không phải đựng một chút liên khóc, đựng một chút liên ngả sao? Nhưng nàng lại không như vậy, gặp phải nam nhân lạ mặt, còn bị uy hiếp đến tính mạng mà vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh, người có định lực đến vậy thì cũng sẽ nhìn không được mà kinh ngạc, còn nàng từ đầu chí cuối đều chỉ có bình tĩnh, trấn định.

Sau khi lau sạch vết thương trên người hắc y nhân, nàng liền thở ra, vết thương của hấn khá sâu, máu không ngừng chảy ra, vậy mà hấn vẫn kiên cường chống đỡ, tuy nhiên nếu không xử lý vết thương nhanh chóng thì chỉ sợ... Bạch Từ Linh không có học y nhưng nàng biết, đối với vết thương sâu như vậy, cách tốt nhất vẫn là nên thoa thuốc rồi băng bó lại.

“Cốc cốc.” Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên, phá tan không gian tĩnh lặng, hấn y nhân giật mình, vội vàng cầm kiếm đặt lên cổ nàng.

“Lạc Hàm?” Nếu là Lạc Hàm thì nàng yên tâm, còn là Thanh Nhi, nàng thật không dám nghĩ.

“Tiểu thư, là nô tì.” Đạo gần đây Thừa tướng phủ không mấy yên bình, Lạc Hàm lo sợ sẽ ảnh hưởng đến Linh Viên cho nên buổi tối thường xuyên đi tuần tra, đi đến đây thì nàng phát hiện vết máu trên nền gạch, cho nên mới không yên tâm tìm đến Bạch Từ Linh.

Mọi ngày đến giờ này Bạch Từ Linh sớm đã nghỉ ngơi, vậy mà hiện tại... người tuy thức nhưng trong phòng lại không đốt nến, quả nhiên có gì đó bất thường!

“Vào đi.” Bạch Tử Linh lạnh nhạt đáp lại, hoàn toàn không nghĩ đến thanh kiếm đang kề trên cổ nàng.

Cánh cửa mở ra, một bóng dáng thanh mảnh như đập gió mà đến, bước chân nàng không nhanh không chậm đi vào, nhìn tình cảnh trước mắt, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, đồng thời sát khí cũng lan ra bốn phía, tất nhiên sát khí của nàng là nhắm vào người hắc y nhân.

Hắc y nhân nhủ mảy, chỉ liếc sơ nhưng hấn nhanh chóng nhận ra nữ tử trước mặt cũng không tầm thường, nhất thời ánh mắt rơi vào người bên cạnh, trong lòng có chút phức tạp, có lẽ ngay khi có người gõ cửa hấn đã nên ra tay giết nàng, nếu không phải vì một phút do dự của hấn thì nữ tử này đã không đi vào, dựa vào tình trạng hiện tại của hấn, hoạt động quả thật có chút khó khăn.

“Lạc Hàm, xử lý vết thương cho hấn.” Không để ý sát khí lan tỏa khắp phòng, cũng không để ý không khí căng thẳng giữa hai người, nàng đưa tay đẩy thanh kiếm trên cổ ra, giọng điệu lạnh nhạt tựa như không có chuyện gì.

Dù sao hiện tại cũng nên để hấn nhanh chóng rời khỏi nơi này, Thừa tướng phủ tai mắt khắp nơi, nếu có người nhìn thấy hấn thì nàng không tránh khỏi bị nghi ngờ, huống hồ nhìn bộ dạng này của hấn, nếu không phải phurong trộm cướp thì cũng là kẻ xấu, lọt vào tay của người khác, thanh danh của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lạc Hàm cùng hắc y nhân hai mặt nhìn nhau, tựa hồ không ngờ Bạch Tử Linh lại có phản ứng như vậy, hắc y nhân nhất thời không biết phản ứng thế nào mà Lạc Hàm lại nhanh chóng phục hồi tinh thần, sau khi đóng cửa lại liền đi đến bên cạnh định xử lý vết thương cho hắc y nhân, may mắn trên người nàng lúc nào cũng mang theo thuốc để phòng thân.

Hiện tại đã là nửa đêm, trong phòng lại không đốt nến, đối với việc xử lý vết thương có phần khó khăn, nhưng ba người trong phòng đều có thị lực không tầm thường, cho nên đối với vấn đề này không đáng bận tâm.

Lạc Hàm lấy từ trong ống tay áo ra một cái lọ nhỏ, đổ một ít thuốc bột vào tay hắc y nhân, ý đồ muốn hấn tự thoa thuốc, dù sao thì nam nữ cũng khác biệt, hắc y nhân tựa hồ cũng hiểu điều này, do dự một lúc rồi cuộc hấn cũng chịu thoa thuốc lên vết thương, cảm giác đau đớn truyền đến khiến hấn phải nhíu mày.

Trước ngực một mảnh mát lạnh, tuy đau đớn nhưng hắc y nhân cũng phát hiện miệng vết thương đang dần khép lại, hấn đã đánh cược, đánh cược tin tưởng các nàng không hạ độc thủ vào trong thuốc, bất quá lòng phòng bị của hấn vẫn chưa buông.

Tâm nữ nhân như kim đáy bể, điều này không thể trách hấn.

“Đa tạ.” Hắc y nhân ngập ngừng, dù sao các nàng cũng có ơn cứu mạng hấn, mặc kệ là có mục đích hay không thì mang ơn người khác vẫn nên trả.

Nhìn bộ dạng của hắc y nhân cũng biết hấn không phải loại người tầm thường gì, trên người phảng phất như mang hương vị máu tanh, tựa hồ như mới xảy ra một trận ác chiến. Nếu nói hấn là sát thủ của La Sát Môn cũng thật không sai, bất quá trên người hấn không mang theo hơi thở tử khí như đám tử sĩ mà La Sát Môn huấn luyện, nếu không phải sát thủ thì chỉ có thể là... binh sĩ?

Binh sĩ - thân phận tầm thường như vậy làm sao với khí chất trên người hấn, nếu nói là chủ soái thì nàng còn tin tưởng. Bất quá chủ soái của Thành Thiên Quốc không phải là Hàn vương sao?! Hàn vương quanh năm chinh chiến sa trường, trở về Yên Kinh là chuyện không thể nào, hơn nữa nàng đã từng gặp qua Hàn vương, gương mặt đó vẫn còn ở trong kí ức nàng, cho nên Lạc Hàm có thể khẳng định, nam nhân này không phải Hàn vương.

Rốt cuộc thân phận hắc y nhân là gì? Tại sao hấn lại xuất hiện ở đây? Là vô tình trốn vào Thừa tướng phủ hay là...

Trong lúc Lạc Hàm đang băng bó vết thương cho hắc y nhân, Bạch Tử Linh liền đi đến bên bàn thấp nệm, tuy nói nàng sớm đã quen với bóng đêm, hoạt động đối với nàng mà nói không hề gây chút trở ngại, bất quá đôi mắt với võ công cô đại, Bạch Tử Linh tự nhận không bằng, có ánh sáng ít nhất nàng có thể dễ dàng thấy rõ động tác của đối phương, tránh để thanh kiếm kề vào cổ một lần nữa.

Gian phòng đã được thấp nệm, ánh nến mặc dù không quá sáng nhưng cũng đủ chiếu sáng khắp căn phòng, lúc này hắc y nhân cũng thấy rõ gương mặt của nữ tử đối diện.

Dưới ánh sáng lập lờ của ngọn nến, nàng tựa như hư ảo, gương mặt nàng trong bóng tối từ từ hiện ra. Nàng không phải mỹ nhân, thậm chí có thể nói là xấu nữ, gương mặt so với những người mà hấn gặp qua thì đúng là vô cùng khó coi, tàn nhan và sẹo bao trùm lên nhau, tựa như những con sâu, len lỏi trên gương mặt khiến người khác sợ hãi.

Trên đời này có hai loại người khiến người khác ấn tượng sâu sắc, một là đẹp tựa thiên tiên, hai là xấu như ma quỷ, mà nàng lại thuộc loại thứ hai, hấn chưa từng gặp một người nào xấu như nàng, đối với nữ nhân như vậy chỉ sợ nam nhân gặp một liền bỏ chạy.

Hắc y nhân kinh ngạc, nghe giọng nói nàng trong suốt như ngọc, đôi mắt sáng như sao, cứ nghĩ rằng nàng là một mỹ nhân có một không ai nhưng không ngờ...

“Mặt người... tại sao lại như vậy?!” Dù sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng của hấn, nếu nàng cần giúp đỡ thì hấn tất nhiên sẽ không từ chối, tuy nhiên còn phải tùy thuộc vào nàng muốn hấn giúp đỡ chuyện gì.

“Sinh ra đã như vậy.” Bạch Tử Linh lạnh nhạt trả lời, tựa hồ không quá để tâm đến gương mặt của bản thân.

“Vậy, người có muốn...” Nếu nàng muốn hấn sẽ giúp nàng chữa khỏi, dù sao ở bất kì thời đại nào thì nữ nhân có dung mạo xấu xí thì đều sẽ bị người

khác ghét bỏ, đặc biệt người có thân phận cao quý.

“Không cần...” Tựa hồ biết rõ lời hắc y nhân sắp nói Bạch Tử Linh liền lập tức từ chối, gương mặt này của nàng vốn dĩ không phải thật, huống hồ nó còn ẩn chứa nhiều bí mật, nàng muốn tự mình tìm hiểu, không cần sự giúp đỡ của người khác.

Hắc y nhân trầm mặc, một lát sau mới lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội khắc hoa văn hình kỳ lân đưa cho Bạch Tử Linh, đó là một miếng ngọc bội hình tròn, được làm bằng bạch ngọc, bạch ngọc khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, lại vô cùng sống động, thân ngọc mát lạnh, nàng cầm trên tay yêu thích không thôi.

“Sau này nếu có việc muốn trợ giúp thì cứ việc mang miếng ngọc bội này đến Phong Vân Thương hội tìm ta.” Dứt lời hắc y nhân liền nhanh chóng quay người biến mất, nơi này không tiện ở lâu, lần này đến Thành Thiên Quốc không tìm được thứ hắc cần mà còn bị thương bởi người của hoàng gia, có lẽ lần sau hắc nên chuẩn bị kĩ lưỡng.

“Tiểu thư, người đứng là may mắn.” Giọng nói Lạc Hàm chứa đầy ẩn ý khiến nàng nhất thời không rõ, bất quá cũng hiểu được Phong Vân Thương hội này chỉ sợ không đơn giản.

Lạc Hàm chăm chú nhìn miếng ngọc trong tay Bạch Tử Linh, ánh mắt lóe lên tia sáng kì lạ, giang hồ hiện nay thế lực chia năm xẻ bảy, trong đó một phía là thuộc nhân sĩ giang hồ, một phía còn lại lại nghiêng về phía triều đình, mà Phong Vân Thương hội này là thế lực thuộc triều đình do hoàng tộc Tứ đại đế quốc cùng làm chủ, người sáng lập chính là hoàng tộc Vũ Nguyệt Quốc.

Phong Vân Thương hội là thương hội lớn nhất đại lục, hoạt động khắp tứ quốc, không gì không bán, bất kể thiên sơn tuyết liên ngàn năm, dạ minh châu quý hiếm, hay hồng san hồ dưới đáy biển ở Phong Vân Thương hội đều như củ cải ngoài chợ, nhiều không đếm xâu, có thể nói đó là nơi chứa đựng kì hoa dị thảo khắp đại lục, vật quý hiếm nơi này không thiếu, chỉ sợ không có tiền để trả.

Người muốn vào được Phong Vân Thương hội nhiều vô số kể nhưng phải dựa vào thế lực cùng tài phú của bản thân, người có được ngọc bội kỳ lân chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu không phải nhân tài ngàn năm thì cũng là hoàng tộc của tứ quốc.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Nữ nhân trong giấc mơ

Buổi sáng Bạch Tử Linh ngồi ngẩn ngơ trong sân, không giống như bầu trời ngày hè nóng bức, không khí mùa thu tươi mát khiến tâm trạng nàng tốt hơn vài phần, bởi vì không thường xuyên quét dọn nên cỏ trong sân sớm đã mọc đầy, bụi phủ một lớp dày, trần nhà tơi rện khắp nơi, mặc dù nàng không có bệnh sạch sẽ nhưng dù sao nàng cũng đang ở nơi này, mặc kệ sẽ ở lại bao lâu, nhìn nơi ở của mình bữa bộn như vậy Bạch Tử Linh có chút không chịu được, hôm nay rảnh rỗi cho nên mới bảo Thanh Nhi, Lạc Hàm hai người cùng nhau tổng vệ sinh Linh Viên, ý đồ muốn đem những thứ không sạch sẽ đuổi đi một lượt.

Trong lòng nàng vốn không có quan niệm giai cấp, tuy nói là để Thanh Nhi và Lạc Hàm dọn dẹp nhưng nàng vẫn ở bên cạnh phụ giúp một tay, chỉ là sau một hồi giúp đỡ, Bạch Tử Linh cũng nhanh chóng nhận ra, công việc quét dọn này thật sự không hợp với một người như nàng. Nơi này không phải hiện đại, không phải chỉ cần dùng máy hút bụi hay máy cắt cỏ là có thể xử lý xong mọi việc, ở đây muốn cắt cỏ thì phải dùng phương pháp truyền thống là nhổ từng cọng cỏ, một người muốn nhổ sạch hết cỏ trong sân này, ít nhất cũng phải mất hai ngày mới có thể làm xong, dù sao Linh Viên cũng không nhỏ, công việc quét dọn này thật sự rất vất vả.

Bạch Tử Linh thở dài, không ngờ cũng có một ngày đặc công như nàng lại trở nên vô dụng như vậy! Xem ra người xưa dạy rất phải, không được khinh thường cổ nhân, dù sao ở một nơi không có phương tiện đầy đủ như cổ đại, những người ở nơi này vẫn có thể sống rất tốt.

“Tiểu thư, người đang suy nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy?” Thanh Nhi bên cạnh quan tâm hỏi.

Kể từ khi đại nạn không chết, tính tình của tiểu thư cũng trở nên khó nắm bắt, đối với việc ra ngoài đi dạo nàng không chút hứng thú, đối với sự khinh thường từ người khác nàng lại không bận tâm, cuộc sống của nàng hằng ngày tựa hồ chỉ luân quẩn quanh Linh Viên, ngay cả Đỗ Thanh Triệt - người nàng từng yêu đến chết đi sống lại có tin tức gì nàng cũng không dò hỏi, lại thường xuyên thích ngồi ngẩn ngơ một mình.

Thanh Nhi ở bên cạnh Bạch Tử Linh từ nhỏ, đối với sự thay đổi của nàng cũng nhanh chóng nhận ra, đặc biệt là dạo gần đây Bạch Tử Linh thường xuyên hay ngồi một mình ngẩn ngơ, đôi lúc lại như người mất hồn. Lúc đầu còn tốt nhưng thời gian gần đây, thời gian nàng ngẩn ngơ càng lúc càng dài, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, sau đó lại đột nhiên ngủ quên, khi tỉnh lại thì vẫn bình thường như không có việc gì, nguyên nhân sâu xa trong đó là gì Thanh Nhi cũng không rõ.

Cuộc sống của Bạch Tử Linh ở Thừa tướng phủ không tính là tốt nhưng cũng đủ để sống qua ngày, không có cảm y ngọc thực nhưng cũng không đến mức túng thiếu, bởi vì trải qua không ít gian khổ nên sức khỏe của Bạch Tử Linh so với các tiểu thư khác tốt hơn một chút, ít nhất là nàng không dễ dàng bị nhiễm phong hàn. Mười mấy năm nay, số lần Bạch Tử Linh bị bệnh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng thời gian gần đây, Thanh Nhi nhạy cảm phát hiện sức khỏe của Bạch Tử Linh tựa hồ không ổn, thường xuyên ăn không ngon, lại chán ăn, tính tình trở nên khó chiều, lại hay ngẩn ngơ một mình, ngay cả bản thân nàng - người thân cận nhất mà Bạch Tử Linh cũng không muốn chia sẻ, điều này khiến Thanh Nhi lâm vào khổ sở.

Có một số chuyện, vẫn chưa đến lúc để nói rõ. Hiện tại tuy Bạch Tử Linh đã trưởng thành nhưng suy nghĩ vẫn còn chưa thấu đáo, huống hồ vấn đề này nói ra cũng không thể thay đổi được gì mà ngược lại sẽ khiến nàng bận tâm, đến lúc đó thế nào nàng cũng muốn tự mình tìm hiểu, như vậy không phải là Thanh Nhi đang khiến nàng rơi vào nguy hiểm sao?!

Bạch Tử Linh lắc đầu, bộ dạng không muốn trả lời câu hỏi của Thanh Nhi, nàng ngẩn ngơ nhìn bầu trời, lại tiếp tục đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân. Thật ra ngay cả chính bản thân Bạch Tử Linh cũng không rõ nguyên nhân vì sao mà khoảng thời gian gần đây tính tình bản thân lại trở nên như vậy, trước kia nàng cũng không có lạnh nhạt với Thanh Nhi như vậy nhưng mà gần đây, đầu óc nàng thường xuyên nhức nhối, khiến tâm trạng nàng không được tốt, trong lúc ngẩn ngơ, một số hình ảnh không biết ở đây lâu lâu lại xuất hiện trong đầu nàng, khiến nàng không thể ngừng suy nghĩ về nó, giống như tối qua vậy.

Tối qua, sau khi hắc y nhân rời đi, Bạch Tử Linh phân phó cho Lạc Hàm dọn dẹp căn phòng của chính mình sạch sẽ rồi nàng mới quay trở về giường, tiếp tục ngủ. Nói là ngủ nhưng nàng biết rõ, đó chỉ là nhắm mắt dưỡng thần, trải qua huấn luyện khắc nghiệt, tận trong xương máu của Bạch Tử Linh sớm đã nảy sinh đề phòng với tất cả mọi thứ, cho nên ở trong bất kì hoàn cảnh nào, dù là an toàn hay nguy hiểm, nàng cũng đều không dám ngủ quá say.

Chỉ là không ngờ, nàng vừa nằm xuống giường chưa bao lâu mà đầu óc đã không còn thanh tỉnh, không rõ vì lí do gì nhưng rất nhanh nàng liền rơi vào giấc ngủ, ngạc nhiên hơn là nàng đã nằm mơ. Từ nhỏ đến lớn, trước khi đặt chân vào tổ chức, nàng vẫn là một nữ hài không rõ sự đời, việc nằm mơ đối với nàng mà nói là chuyện rất bình thường, nhưng sau khi trải qua huấn luyện, ngay cả khi ngủ hay tỉnh Bạch Tử Linh cũng không dám có một giấc mơ, vậy mà hiện tại, bản thân nàng lại nằm mơ, một giấc mơ hư hư thật thật khiến bản thân nàng cũng không rõ nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc, đó rốt cuộc chỉ là hình ảnh trong giấc mơ, hay là những kí ức bị chôn vùi của nàng?!

Trong làn sương khói mơ hồ, Bạch Tử Linh không thể nhìn thấy được gương mặt của người đó nhưng giọng nói của người đó vẫn luôn vang vọng trong đầu nàng, giọng nói rất dịu dàng, trầm lắng như tiếng suối, lại tựa như tiếng ru của mẹ, lãng lãng vang vọng trong không gian.

“Linh Nhi... Linh Nhi...”

“Là ai?” Bạch Tử Linh cất giọng mơ hồ, trong đầu nàng lúc này là một mảnh hỗn loạn, kí ức tựa như bị xáo trộn, những hình ảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc cứ lặp đi lặp lại.

“Linh Nhi... là ta...” Thân ảnh dần hiện rõ trong màn sương, một thân ảnh bạch y như tuyết, mái tóc đen dài, bóng hình lung linh xinh đẹp, mỗi thứ đều được hiện rõ duy chỉ gương mặt của người đó là không thấy rõ.

“Người là ai?” Tuy không rõ thân phận của người trước mắt nhưng Bạch Tử Linh có thể khẳng định, người này là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân cực kì xinh đẹp!

“Linh Nhi, đến với ta...” Thanh âm nhẹ nhàng vang lên, cực kì lôi cuốn người nghe.

Bước chân trên đất cũng không khỏi nhanh dần, nàng muốn đến gần thân ảnh trước mắt, khi khoảng cách giữa hai người ngày càng thu hẹp thì thân ảnh đó lại càng trở nên mờ nhạt, tựa như khói bụi, dễ dàng tan biến.

“Linh Nhi, nhớ kĩ... một khi thức tỉnh mới có thể...” Giọng nói lần nữa vang lên, thân ảnh lắc đầu hướng về phía nàng, sau đó thân ảnh dần biến mất trong màn sương.

“Không, đừng đi mà!” Bạch Tử Linh đưa tay như muốn níu kéo gì đó, nhưng thứ nàng chạm vào chỉ là một khoảng không.

“A!” Bạch Tử Linh giật mình choàng tỉnh, ánh mắt sáng đến kinh người, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Thanh Nhi cùng Lạc Hàm nhanh chóng chạy đến, sắc mặt Lạc Hàm lúc này cũng lạnh đi vài phần, lúc này nhìn Bạch Tử Linh, nàng cũng đã phát hiện Bạch Tử Linh không ổn nhưng chỉ nghĩ là nàng đang nhắm mắt dưỡng thần nên mới không mấy bận tâm, không ngờ... lại xảy ra sự việc như vậy.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi có chút hối hận, nhìn gương mặt ướt đẫm mồ hôi của Bạch Tử Linh, không cần nghĩ cũng biết nhất định là có chuyện rồi.

Bạch Tử Linh đề mặc Lạc Hàm lau mồ hôi cho mình, cố gắng ổn định nhịp thở, tâm tình dần ổn định trở lại, sắc mặt cũng nhanh chóng khôi phục bộ dạng thường ngày.

“Không có việc gì, chỉ là có nghĩ đến giấc mơ tối qua...” Bạch Tử Linh khoác tay, tỏ vẻ không có việc gì.

“Giấc mơ? Người đã mơ thấy gì?” Lạc Hàm đột nhiên mở miệng, câu hỏi của nàng khiến Thanh Nhi bên cạnh siết chặt tay, ánh mắt lóe lên hàn quang nhưng rất nhanh liền biến mất, ngay cả Bạch Tử Linh cũng không phát hiện điều gì kì lạ.

“Mơ thấy... một nữ nhân?” Bạch Tử Linh mơ hồ trả lời, câu trả lời của nàng nhất thời khiến hai người bên cạnh rơi vào khó hiểu.

“Nữ nhân? Người có biết đó là ai không?” Ngờ ngợ Lạc Hàm có chút gấp gáp.

Bạch Tử Linh không phải người ngu ngốc, nghe ngữ khí của Lạc Hàm nàng cũng ý thức được điều gì đó nhưng nàng không biết có nên nói ra hay không, dù sao nàng chỉ là linh hồn lưu lạc đến dị thế, có một số chuyện về nguyên chủ mà nàng vẫn không rõ.

“Ta phải biết nàng là ai sao?” Giọng nói Bạch Tử Linh không kìm được nghi ngờ khiến Lạc Hàm giật mình, phát hiện bản thân đã lỡ miệng nói sai nên vội vàng muốn giải thích.

“Chuyện này...”

Thanh Nhi một bên trầm mặc nhìn Bạch Tử Linh rồi lại nhìn Lạc Hàm, gương mặt non nớt lúc này đột nhiên trở nên nghiêm nghị hẳn đi, ánh mắt không còn sự ngây thơ không hiểu chuyện nữa mà sâu trong đó là vẻ lạnh nhạt khó nhận thấy.

“Tiểu thư, nữ nhân trong giấc mơ của người... đáng về thế nào?”

Bạch Tử Linh đưa tay xoa đầu, nghiêng ngẫm suy nghĩ một lát mới lắc đầu: “Không rõ nữa?”

“Không rõ?!” Thanh âm đồng thời vang lên, vừa dứt lời Thanh Nhi và Lạc Hàm hai mặt nhìn nhau, sau đó liền nhanh chóng dời mắt đi, thái độ của hai người khiến Bạch Tử Linh nhướng mày.

“Chính là khá mơ hồ...” Lời vừa nói ra, Bạch Tử Linh thành công nhìn thấy vẻ thất vọng thoáng hiện trên mặt hai người.

“Nhưng mà thân ảnh đó... rất quen thuộc...” Bạch Tử Linh không khỏi nhớ đến thân ảnh mơ hồ trong giấc mơ, mặc dù nàng không thể nhìn thấy rõ gương mặt nữ nhân đó nhưng tận sâu trong đáy lòng Bạch Tử Linh có thể cảm nhận được sự quen thuộc khó nói thành lời, đó không chỉ đơn giản là cảm xúc của nguyên chủ mà tận sâu trong linh hồn nàng, tựa hồ như bị vật gì đó đã động đến, giống như giữa nàng và nữ nhân đó có một sợi dây liên kết với nhau vậy.

Ánh mắt Thanh Nhi lóe lên tia sáng kì lạ, nhìn về mặt tường niệm của Bạch Tử Linh, trong lòng nàng đã có đáp án về bóng người trong giấc mơ của Bạch Tử Linh.

Lạc Hàm bên cạnh im lặng lắng nghe, trong đầu nàng lúc này đã hiện lên bóng hình xinh đẹp của một nữ tử, khoác lên người bạch y như tuyết, với mái tóc đen dài, nữ tử đó tựa như tiên tử giáng trần, ngũ quan tinh tế, khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần nhìn qua một lần cũng sẽ không bao giờ quên.

“Tiểu thư, người có nghĩ... đó là phu nhân không?”

Bởi vì lời nói của Thanh Nhi mà không gian xung quanh rơi vào yên tĩnh, Thanh Nhi cũng nhận thấy ánh mắt của Bạch Tử Linh và Lạc Hàm nghi hoặc nhìn nàng nhưng sắc mặt của nàng vẫn trấn định như thường. Đối với nghi hoặc của Bạch Tử Linh, Thanh Nhi có thể hiểu, dù sao hai người các nàng nương tựa lẫn nhau mà sống, trong kí ức của Bạch Tử Linh, Lạc Tuyết phu nhân vốn chỉ là một bóng hình không rõ ràng, cho nên ấn tượng cũng không quá sâu sắc, mà đối với nghi hoặc của Lạc Hàm, nàng cũng không rõ đó là gì nhưng từ trong ánh mắt của nàng ta, Thanh Nhi có thể đọc được: “Tại sao lại nhắc đến phu nhân với nàng?”.

Câu hỏi này thành công khiến Thanh Nhi ngẩn ngơ, thân phận của Lạc Hàm thế nào, nàng không rõ nhưng dựa vào mối quan hệ giữa nàng ta và Quý Thủ tiên bối, Thanh Nhi có thể khẳng định Lạc Hàm có liên quan đến phu nhân, bất quá trước khi mọi chuyện sáng tỏ, nàng không dám thật sự đặt lòng tin nơi Lạc Hàm, huống hồ chuyện về phu nhân, còn chưa đến lượt nàng ta quản.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thành công khiến Bạch Tử Linh tỉnh táo lại.

“Mẫu thân sao?”

Lạc Tuyết... hai từ này đối với Bạch Tử Linh không hề xa lạ, dù sao nàng cũng là mẫu thân thân sinh của nguyên chủ, cho nên trên mối quan hệ huyết thống, Lạc Tuyết vẫn là mẫu thân của nàng, nói đơn giản chính là giữa hai người họ có một sợi dây huyết thống vô hình ràng buộc.

Tuy nói Bạch Tử Linh lên năm Lạc Tuyết mới qua đời nhưng một chút ấn tượng về Lạc Tuyết trong kí ức của nguyên chủ không hề rõ ràng như những gì được biểu hiện bên ngoài, thậm chí gương mặt Lạc Tuyết tròn méo ra sao, Bạch Tử Linh thân là nữ nhi cũng không hề thấy rõ, tất cả những thứ nàng biết về Lạc Tuyết, đều là một dấu chấm hỏi. Hiện tại dựa theo như lời của Thanh Nhi, nữ nhân trong giấc mơ của nàng rất có thể là mẫu thân Lạc Tuyết sao?!

Thanh Nhi gật đầu: “Nô tì nghĩ, ngoại trừ phu nhân, có lẽ sẽ không có bất kì nữ nhân khác xuất hiện trong giấc mơ của tiểu thư đâu.” Thời gian đang dần đếm ngược, sinh thân lần thứ mười lăm của Bạch Tử Linh cũng sắp đến, để tiểu thư tiếp tục mơ hồ như vậy, ngày đó càng đến gần thì lại càng không ổn, cho nên Thanh Nhi quyết định hạ quyết tâm.

“Tiểu thư, Thanh Nhi có vật muốn giao cho người.”

“Đó là vật duy nhất mà phu nhân để lại cho người.” Thanh âm Thanh Nhi nhàn nhạt, không lớn cũng không nhỏ, nhưng vào tai hai người đối diện quả thật đủ gây chấn động.

“Cái gì?!”

Bạch Tử Linh đứng bật dậy, bộ dạng có chút không thể tin được, nàng ở cùng Thanh Nhi bao nhiêu năm, tuy điều đó chỉ hiện hữu trong trí nhớ nhưng Bạch Tử Linh có thể khẳng định suốt mười mấy năm qua, Thanh Nhi chưa bao giờ nhắc chuyện này với nàng. Đừng nói là Lạc Tuyết có để lại di vật, bất kì thứ gì về Lạc Tuyết - người mẫu thân trên danh nghĩa này Thanh Nhi đều nói một cách mơ hồ không rõ, khiến ấn tượng của nàng về thân mẫu của bản thân cũng không sâu, nhưng hiện tại Thanh Nhi lại đột nhiên nói muốn giao di vật của Lạc Tuyết lại cho nàng, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?!

Không chỉ một mình Bạch Tử Linh kinh ngạc, Lạc Hàm bên cạnh cũng bất ngờ không kém, Lạc Y Cung theo dõi quá trình trưởng thành của Bạch Tử

Linh mười mấy năm nay, đối với tất cả mọi thứ về nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay, chuyện di vật mà Lạc Tuyết để qua thật chưa từng nghe ai nhắc đến.

Ánh mắt nàng mang theo nghi ngờ nhìn Thanh Nhi, nhưng hiện tại lúc này Thanh Nhi lại đang đối diện với ánh mắt của Bạch Từ Linh nên cũng không mấy bận tâm đến nàng.

Thanh Nhi cũng hiểu rõ tâm tình kích động của Bạch Từ Linh, nàng nhìn xung quanh một lượt mới mở miệng: “Tiểu thư vào trong rồi nói.”

Bạch Từ Linh trầm mặc, mơ mơ hồ hồ theo Thanh Nhi vào trong, Lạc Hàm thấy vậy cũng đi theo, sau khi phòng nàng liền đóng tất cả các cửa lại, ngoan ngoãn đứng phía sau Bạch Từ Linh. Căn phòng rơi vào yên tĩnh, đối với sự có mặt của Lạc Hàm, Thanh Nhi chỉ liếc mắt mà không nói, nàng từ trong túi thom lấy ra một tờ giấy, giấy tuyên thành đã cũ nhưng được xếp gọn gàng, điều này chứng tỏ chủ nhân nó chăm sóc nó rất cẩn thận.

Nhìn tờ giấy tuyên thành cũ kĩ trên tay Thanh Nhi, tâm tình Bạch Từ Linh cũng trở nên phức tạp, nội dung trong giấy nhất định có liên quan đến nguyên chủ, mặc kệ thế nào thì hiện tại nàng đã là Bạch Từ Linh, đó là sự thật không thể thay đổi, những thứ liên quan đến nguyên chủ đều có liên quan đến nàng.

Trên đời này sinh linh vạn vật đều có bí mật, bản thân nàng cũng biết rõ điều đó, nhưng tờ giấy tựa như chiếc hộp Pandora, nàng sợ bản thân mở ra sẽ vạn kiếp bất phục, nhưng nếu không mở ra thì mọi bí mật về thân thể này, gương mặt này, về mẫu thân Lạc Tuyết sẽ bị chôn vùi mãi mãi, như vậy còn ý nghĩa gì nữa?!

Sau một hồi trầm mặc, nàng rút cuộc vẫn là quyết định mở tờ giấy ra xem, mặc kệ trong đó có bí mật gì đi chăng nữa thì nàng vẫn phải đối mặt, trốn tránh không thích hợp với Bạch Từ Linh.

Giấy tuyên thành đã cũ, màu trắng thuần khiết giờ đã thành màu vàng ố, chứng tỏ tờ giấy này đã có cách đây rất lâu.

“Linh Nhi, khi con đọc được lá thư này thì có thể nương đã không còn trên cõi đời này nữa, nương không thể nhìn thấy con trưởng thành là tiếc nuối lớn nhất của nương. Không thể ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ con, nương thành thật xin lỗi...”

“... Một kẻ như ta vốn không có tư cách làm mẫu thân của con nhưng mong con đừng oán hận phụ mẫu, chúng ta không thể ở bên cạnh chăm sóc con là điều bất đắc dĩ, không thể cho con một gia đình hạnh phúc như những hài tử khác là lỗi của chúng ta, chỉ mong con sống một đời hạnh phúc không phiền muộn...”

Khep đi dòng chữ là một vết nước nhỏ nơi cuối trang, tờ giấy trải qua năm tháng sớm đã không còn nguyên vẹn như lúc ban đầu, dấu vết nước nhỏ đó cũng đã in sâu vào giấy tuyên thành, để lại một vết tích vô cùng nổi bật.

Là nước mắt sao?

Lạc Tuyết vừa viết lá thư này vừa khóc sao?!

Chính bản thân Bạch Từ Linh cũng không thể hình dung được cảm xúc của bản thân nàng lúc này, trong đầu nàng không ngừng xuất hiện câu hỏi liên quan đến Lạc Tuyết.

Lá thư rất tầm thường, đây là lá thư tầm thường nhất mà nàng từng đọc, không có những lời an ủi ngọt ngào, nội dung cũng không quá mức cảm động, càng không ẩn chứa những bí mật liên quan đến nguyên chủ nhưng tại sao... để lại trong lòng nàng một cảm giác kì lạ?!

Bạch Từ Linh có thể nghe ra được sự nuối tiếc trong lá thư, đó là tâm trạng nuối tiếc khi không thể ở bên cạnh hài tử của mình trong thời gian trưởng thành, đồng thời cũng bày tỏ sự hối lỗi khi đã để con cô đọc trên cõi đời này.

“Bảo nàng đừng nên oán hận sao?” Bạch Từ Linh mấp máy môi, gương mặt sớm đã bao phủ một lớp sương lạnh lẽo.

Tuy không trực tiếp trải qua nhưng trong kí ức của nàng, nàng vẫn nhớ rõ như in về những ngày tháng mà nàng sống ở Thừa tướng phủ.

Cuộc sống thiếu thốn, y phục thô sơ, ngay cả thức ăn cũng không đủ chất, so với nhà hoàn, nàng thân là Thừa tướng Tam tiểu thư cũng tự nhận không bằng. Đãi ngộ như vậy, nếu không phải luôn có một Thanh Nhi kề cận chăm sóc thì chỉ sợ Bạch Từ Linh nàng sớm đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa rồi, bảo nàng không oán hận, nàng có thể sao?!

Giờ phút này Bạch Từ Linh thật sự phẫn nộ, mặc kệ là vì cảm xúc của nguyên chủ hay là của nàng, Bạch Từ Linh đều cảm thấy bản thân không hề xứng đáng với đãi ngộ như vậy!

Rốt cuộc thứ tình cảm mà Bạch Văn Hoài dành cho Lạc Tuyết là thế nào?

Nếu là yêu thì tại sao hắn có thể nhẫn tâm nhìn nữ nhi của hắn chịu khổ như vậy? Nếu không phải yêu thì hắn hà tất gì sùng ái Lạc Tuyết, sau đó đoạt nàng mất đi rồi đối xử không tốt với nữ nhi của nàng?!

Là yêu hay là oán, sợ chỉ có bản thân hắn mới có thể cho nàng một đáp án trọn vẹn!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Nghi vấn không thể giải

Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác có được sự quan tâm của người mẹ, nàng sinh ra đã là cô nhi không cha không mẹ, ngay cả phụ mẫu bản thân hình dáng thế nào nàng còn không biết thì làm sao có thể hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình?!

Trên đời này, người thân cận nhất của nàng ngoại trừ sư phụ ra thì không bất kì một người nào khác. Sư phụ nhận nuôi nàng, dạy dỗ nàng, nàng có được thành tựu như kiếp trước hết thảy là do công lao của sư phụ, đối với nàng mà nói sư phụ là phụ mẫu, là người thầy, là người thân, đồng thời cũng là người quan trọng nhất, bất kì ai cũng không thể thay thế được.

Tuy sư phụ dạy dỗ nàng rất nghiêm khắc, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn, mỗi lần nàng làm sai, sư phụ sẽ ra tay trừng phạt không thương tiếc, thân thể của nàng chẳng chịt đầy những vết thương lớn vết thương nhỏ, thâm đến mức khiến người khác không nỡ nhìn thẳng. Nếu là một đứa trẻ bình thường, Bạch Tử Linh nhất định sẽ cảm thấy uất ức, tức giận, oán hận, bởi vì cách dạy dỗ đó quả thật quá cay nghiệt nhưng nàng không phải một đứa trẻ bình thường, nàng từ nhỏ đã được lựa chọn để huấn luyện thành đặc công, những thứ cảm xúc vô bổ đó, vốn dĩ không nên tồn tại trong trái tim nàng.

Đối mặt với khó khăn, cách nàng có thể làm chính là quên đi nỗi đau về thể xác mà không ngừng kiên cường bước lên, bởi vì một khi nàng lùi bước, thứ chờ đợi nàng không đơn giản là cuộc sống khổ cực hơn hiện tại mà là cái chết. Cuộc huấn luyện không phải trò chơi mà là cuộc đấu tranh sinh tồn, sợ hãi một liên có thể vạn kiếp bất phục, nàng không muốn khuất phục trước cuộc sống thực tại nên mới không ngừng cố gắng, mà những thứ tình cảm cảm xúc, nó chỉ cản trở nàng, khiến cho nàng mềm lòng mà quên đi thân phận của bản thân.

Lời nói của sư phụ nàng chưa bao giờ hoài nghi, hơn hai mươi năm nay, bản thân nàng sớm đã sống dưới lớp nguy trang của một con người bình thường, đôi khi nàng cũng sẽ bị cảm xúc chi phối, nàng cũng sẽ cười, cũng sẽ vui vẻ, nhưng chưa bao giờ mất lí trí như hiện tại.

Từ khi sinh ra nàng vốn không ôm mộng sẽ có một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn nên khi xuyên qua, nàng trở thành phế vật bị người người khinh thường, phải chịu một cuộc sống khổ sở thua một nha hoàn, nàng cũng cảm thấy không có vấn đề gì. Bởi vì đã quen với khổ, cho nên hiện tại có khổ thế nào nàng đều có thể vượt qua. Nàng sống trong thân thể Bạch Tử Linh, có lẽ vì vậy mà chịu ảnh hưởng từ cảm xúc của nguyên chủ, vạn vật đều có tình cảm, dù bản thân nàng sinh ra đã quen với một trái tim sắt đá.

Nàng là người vô cảm nhưng Bạch Tử Linh thì không giống vậy.

Khởi thân thể mang tên Bạch Tử Linh này, nàng ta sinh ra đã có phụ mẫu, là Thừa tướng tiểu thư, thân phận không biết cao hơn người khác bao nhiêu lần, tuy cuộc sống không phải cảm y ngọc thực nhưng rõ ràng số phận nàng ta hoàn toàn khác hẳn với nàng. Nàng ta được mẫu thân mình che chở năm năm, năm năm thời gian tuy không dài nhưng đó cũng là kí ức tươi đẹp, so với một số đứa trẻ khác, nàng ta quả thật may mắn hơn rất nhiều.

Cảm xúc của nàng dành cho Lạc Tuyết, lời nói vốn dĩ không thể nào hình dung được.

Đối với nguyên chủ Lạc Tuyết là mẫu thân, là người sinh hạ nàng, là người mang nàng đến thế giới này nhưng với Bạch Tử Linh thì không.

Giữa nàng và Lạc Tuyết vốn dĩ là hai thái cực, một người ở hiện đại, một người ở cổ đại, hoàn toàn không có mối liên kết, ngay cả nghĩ Bạch Tử Linh cũng chưa từng muốn nghĩ về nữ nhân này, thế nhưng người tính không bằng trời tính, chuyện ngoài ý muốn, nàng lại xuyên không, trở thành phế vật Bạch Tử Linh - nữ nhi của Lạc Tuyết, trời xui đất khiến, giữa hai người bọn họ lại hình thành một sợi dây trời buộc vô hình mang tên huyết thống!

Nàng là Bạch Tử Linh nhưng không phải là phế vật trong lời đồn, điều này nàng có thể chắc chắn, vốn dĩ lúc đầu khi xuyên qua, dung hợp giữa linh hồn và thân xác cũng không phát hiện sự bất thường nào, rốt cuộc thì bắt đầu từ khi nào bản thân nàng thay đổi, không còn là nàng nữa?

Ngay cả chính Bạch Tử Linh cũng không thể trả lời câu hỏi này.

Nàng đã từng rất lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng dạo gần đây nàng lại dễ dàng bị ảnh hưởng cảm xúc từ tác động bên ngoài, nàng có thể cảm thấy sự đau đớn, sự uất ức, sự phẫn hận khi đọc lá thư của Lạc Tuyết, đó không hề đơn thuần là cảm xúc từ thân xác mà tận sâu trong linh hồn nàng cũng đang có những cảm xúc như vậy.

Nàng tựa như một đứa trẻ, hoàn toàn không thể khống chế cảm xúc của bản thân, để mặc cho nó chi phối.

Trong lòng Bạch Tử Linh lúc này vô cùng phức tạp, hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu nàng nhưng bản thân nàng lại không có lời giải cho những câu hỏi đó.

"Tiểu thư?" Người phát hiện Bạch Tử Linh khác thường đầu tiên không ai khác chính là Lạc Hàm, vốn dĩ nàng là người giỏi quan sát, lại nhạy cảm với những thứ xung quanh, cho dù là chi tiết nhỏ nhất nàng cũng quan sát kĩ lưỡng. Ngay từ khi Bạch Tử Linh mở bức thư ra, Lạc Hàm đã im lặng một bên thầm quan sát phản ứng của vị chủ tử này, kinh ngạc, nghi ngờ, phẫn nộ, uất ức, những cảm xúc thường ngày mà Lạc Hàm tưởng chừng như không có ở trên người Bạch Tử Linh thì hiện tại nàng đã bộc lộ hết thảy.

Đối với nhận nhiệm vụ lần này, Lạc Hàm vốn không ôm hy vọng có thể hoàn thành, dựa theo thông tin tình báo, Bạch Tử Linh vốn dĩ là một người không giống người, tính tình lại càng khiến người khác khó có thể tiếp thu, có thể khiến nàng chấp nhận bản thân, chỉ sợ không hề dễ dàng. Lần gặp gỡ tại

Nguyệt Mãn Lâu ngày đó, Lạc Hàm mới biết được, lời đồn hoàn toàn là không đúng sự thật, thông tin tình báo của Lạc Dư sai rồi!

Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm, Bạch Tử Linh tuy xuất thân cao quý nhưng dung mạo xấu xí, tính tình nhu nhược khiến người khác khinh thường, nói là phế vật cũng không quá, ngay cả phụ thân thân sinh cũng chán ghét nàng, vậy mà còn ôm mộng xa vời đối với Đỗ thiếu gia?

Lạc Hàm đã sớm biết, lời đồn vốn không thể tin, cho nên trước khi gặp mặt Bạch Tử Linh, nàng vẫn ôm một chút hy vọng về vị tiểu thư tương lai, mong rằng nàng ta có thể giống với phu nhân, dù chỉ là một chút. Thế nhưng khi nhận được thông tin tình báo từ Lạc Dư, Lạc Hàm hoàn toàn thất vọng, Lạc Dư trước giờ đều mang thông tin chính xác về cho Lạc Y Cung, cho nên lần này nhất định là không hề sai!

Biết rõ tính tình Bạch Tử Linh như vậy, Lạc Hàm cũng không muốn nàng ta trở thành chủ tử của mình, thay vì tìm cách tiếp cận Bạch Tử Linh, nàng lại lựa chọn ngồi ngây ngốc ở Nguyệt Mãn Lâu, như vậy đợi một thời gian, không có kết quả, Nhân di nhất định sẽ bảo nàng quay về.

Chỉ là, ai có thể nói cho nàng biết, Tam tiểu thư của lớn không ra cửa nhỏ không bước vậy mà lại cùng nam tử đến thanh lâu?!

Hóa ra, thứ nàng chờ đợi không phải là Nhân di sai người gọi nàng về mà là đợi Bạch Tử Linh tự mình tìm đến, tự mình tìm đến nàng, để rồi bỏ một số tiền lớn mua nàng về hầu hạ nàng ta.

Thật ra Lạc Hàm cũng không chán ghét Bạch Tử Linh, chỉ là nghe những lời đồn về nàng, lại thêm tin tình báo chính xác của Lạc Dư nên ấn tượng có chút không tốt.

Nhưng mà, đó là chuyện của quá khứ!

Ngay tại lần đầu tiên gặp mặt Bạch Tử Linh, Lạc Hàm cũng đã nhận định, chủ tử này của nàng kì thật cũng không tồi!

"Tiểu thư, người đừng giận phu nhân, thật ra phu nhân rất yêu thương người, hết thấy đều là bất đắc dĩ..." Thanh Nhi bên cạnh cũng nhận thấy thân hình Bạch Tử Linh run rẩy, đôi tay dưới bàn sớm đã nắm chặt thành quả đấm, môi mím lại, dường như đang kìm nén cảm xúc của bản thân.

"Bất đắc dĩ sao?" Nàng rũ mắt, làn mi dày như cánh bướm khẽ rung.

Kí ức của nguyên chủ vốn dĩ đã rất mơ hồ, đừng nói chỉ là kí ức về Lạc Tuyết, cho dù có nhớ đi chăng nữa thì khi đó nàng chỉ mới năm tuổi, một đứa trẻ năm tuổi thì có thể nhớ được bao nhiêu chuyện chứ?

Nhìn bộ dạng đau khổ của Bạch Tử Linh, Thanh Nhi có chút xúc động, khóe mắt động lại một giọt nước mắt, cố gắng theo trí nhớ của thân mà kể lại chuyện xưa.

Nàng không muốn tiểu thư hiểu lầm phu nhân!

"Năm đó là tiết đại hàn của Thành Thiên quốc, vốn dĩ là một dịp lễ lớn nhưng đối với người dân Thành Thiên lại là một tai họa, một trận gió tuyết lớn thổi đến khiến nhiều người lâm bệnh nặng, mặc dù khi đó phu nhân không hề bước chân ra ngoài nhưng cũng không tránh khỏi..."

Bão tuyết ba ngày ba đêm, rất nhiều người đã không thể qua khỏi, bất kể là dược liệu gì cũng không thể chữa khỏi, khi đó ở bên cạnh chăm sóc phu nhân ngoại trừ nàng ra vẫn còn một vị ma ma nữa, bà ấy là Mai ma ma, không biết tuổi tác bao nhiêu và bộ dạng ra sao, dù sao cũng là hơn mười năm về trước, Thanh Nhi vốn dĩ không thể nhớ rõ.

Khi đó Bạch Văn Hoài vừa mới ngồi lên vị trí Thừa tướng không bao lâu, ngày đêm bận rộn trăm việc, tâm tư đầu mà còn lo đến hậu viện, lo cho Lạc Tuyết? Mỗi ngày sớm đi chiều tối mới về, mọi việc trong Thừa tướng phủ đều giao cho chính thất là Đại phu nhân xử lý, Đại phu nhân thường ngày cũng không khắc khe với thiếp thất, cho nên thời gian đầu Lạc Tuyết cũng xem như an ổn trôi qua.

Tiết đại hàn đến, thời tiết trở lạnh, Linh Viên của Lạc Tuyết cũng không còn bao nhiêu than để sưởi ấm nhưng nàng cũng không cho người đến tìm Đại phu nhân, bởi vì nàng biết, Đại phu nhân khẳng định sẽ không cho mà ngược lại còn mượn cớ gây sự. Trước giờ nàng luôn biết Đại phu nhân vốn dĩ không thích nàng, bất quá nàng cũng hiểu, thân là chính thê, không có mấy người có thể rộng lượng mà chịu sống chung với tiểu thiếp của phu quân?

Vì vậy mà Lạc Tuyết trở bệnh, Mai ma ma đã từng đến tìm Đại phu nhân cầu cứu nhưng Đại phu nhân ngoảnh mặt làm ngơ, tựa như đối với chuyện của Bạch Tử Linh bây giờ, không có Bạch Văn Hoài tại, Viên Minh Hân liền có quyền định đoạt mạng sống của người khác.

Không có đại phu, không có than sưởi ấm, không bao lâu Lạc Tuyết liền hương tiêu ngọc vãn, giữa bầu trời đầy giá rét ấy, nữ nhân thanh bạch như liên đã rơi vào giấc ngủ ngàn thu, vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại.

Có lẽ chính Lạc Tuyết cũng biết được bản thân nàng sắp phải ra đi mãi mãi nên đã viết một phong thư lưu lại cho nữ nhi, mà phong thư này, ngay từ đầu không phải giao cho Thanh Nhi mà là Mai ma ma. Lạc Tuyết ra đi không bao lâu thì Mai ma ma cũng biệt vô âm tính, chỉ là trước khi biến mất Mai ma ma đã len lút để phong thư vào túi hương của Thanh Nhi, mà Thanh Nhi khi đó cũng chỉ là một tiểu hài tử tám tuổi, rất nhiều chuyện nàng không biết gì mà nghe người khác kể lại.

"Sau đó thế nào?" Chẳng lẽ Viên Minh Hân không hề liên quan đến cái chết của Lạc Tuyết? Cái chết của Lạc Tuyết hết thấy đều là do tai nạn sao? Nếu như vậy thì giải thích sao về oán khí của nguyên chủ đối với Đại phu nhân?

Trực giác nói cho nàng biết, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy!

"Sau khi phu nhân được chôn cất thì lão gia trở về, nhận được tin này lão gia đã nổi giận với Đại phu nhân, mà bởi vì bên người phu nhân chỉ còn lại nô tì cho nên lão gia mới để nô tì bên cạnh chăm sóc tiểu thư, về sau lão gia cũng không màng đến nữa. Suốt mười mấy năm nay, lão gia cùng Đại phu nhân hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của tiểu thư, cho đến những năm gần đây, tiểu thư vì Đỗ thiếu gia mà tranh giành mọi thứ với Từ tiểu thư..." Giọng Thanh Nhi rất thấp, dường như có sự nghẹn ngào khó nói thành lời. Nàng cúi đầu, che giấu sự phẫn nộ được tích tụ mười mấy năm nay, nếu không phải có số tiền phu nhân để lại, liệu có phải nàng cùng tiểu thư sớm đã không còn trên thế gian này?!

Người ta vẫn hay nói, trong cung mới không có tình thân, nhưng ngẫm nghĩ lại cuộc sống của bản thân bao năm nay, Thanh Nhi đã rút ra một kết luận rằng: không phải trong cung không có tình thân, mà tất cả gia đình quyền quý đều không có tình thân!

Nếu có tình thân, vậy tại sao lão gia lại đối xử với tiểu thư khác hẳn với Nhị tiểu thư, Từ tiểu thư?! Nếu có tình thân, vậy tại sao trước khi phu nhân có thai, lão gia đối xử với phu nhân còn tốt hơn cả Đại phu nhân, nhưng sau khi biết tin phu nhân có thai, thì thái độ khác hẳn, không những không thương yêu mà còn bỏ mặc sự sống chết của tiểu thư.

Có thể nàng chưa từng trải qua sự đời nên nàng không thể hiểu được chuyện của lão gia cùng phu nhân, không hiểu nguyên nhân lão gia chán ghét tiểu thư nhưng thân là nha hoàn của tiểu thư, trách nhiệm của nàng là bảo vệ tiểu thư, không để người khác làm tổn hại tiểu thư, cho dù đó là Đỗ thiếu gia - người trong lòng của tiểu thư đi chăng nữa.

Bạch Tử Linh trầm mặc, đầu óc nàng lúc này rối loạn, đối với lượng thông tin mà Thanh Nhi cung cấp, nàng quả thật có chút không thể tiếp thu.

Hai chân mày Lạc Hàm nhíu lại, rõ ràng là khó chịu đối với lời nói của Thanh Nhi, chính xác mà nói là nàng khó chịu đối với cách hành xử của Bạch Văn Hoài qua lời nói của Thanh Nhi.

Bạch Tử Linh gấp tờ giấy tuyên thành lại, định bỏ vào trong túi áo nhưng nghĩ lại bản thân nàng cần một cái túi thơm như Thanh Nhi.

"Thanh Nhi ta có túi thơm nào không?!"

"Thanh Nhi có làm nhưng trước kia tiểu thư nói không cần nên lâu nay vẫn không có sử dụng." Nói xong liền quay người, đi đến bên tủ lục lọi, một lúc sau mới lấy ra một cái túi thơm bằng tay.

"Đây ạ... Thanh Nhi không biết tiểu thư có thích hay không..." Tay nghề thơm của Thanh Nhi vốn rất tốt, mặc dù túi được may bằng loại vải rẻ tiền nhưng những đường kim mũi chỉ đều vô cùng tinh xảo, đóa hoa lan được thêu bằng chỉ thêu màu đỏ, rực rỡ giữa nền trắng.

Bạch Tử Linh không nói chỉ nhận lấy, bỏ tờ giấy vào trong túi thơm, thái độ của nàng khiến Thanh Nhi và Lạc Hàm bên cạnh không khỏi lo lắng.

"Ta đi ra ngoài một chút." Ánh mắt nàng là một mảnh mơ hồ không rõ, bỏ mặc vẻ mặt lo lắng của hai người, nàng đi thẳng về phía cửa, dừng một lát nàng mới mở miệng: "Không cần phải đi theo."

"Tiểu thư?" Thanh Nhi kinh ngạc, không rõ Bạch Tử Linh định làm gì, sợ rằng nàng ra ngoài một mình sẽ gặp nguy hiểm nên muốn mở miệng ngăn cản, không ngờ Lạc Hàm bên cạnh đã nhanh tay hơn, đưa tay kéo cánh tay nàng, ánh mắt lộ vẻ cảnh cáo.

Hành động của hai người rơi vào mắt Bạch Tử Linh, ánh mắt nàng lóe lên tia nghi ngờ nhưng bước chân vẫn không ngừng.

Quả nhiên, Thanh Nhi và Lạc Hàm có chuyện gì đó không cho nàng biết.

Nhắc đến chuyện này Bạch Tử Linh mới nhớ đến sáng nay thái độ của Thanh Nhi cực kỳ khác thường ngày, đột nhiên trầm lặng ít nói hẳn ra, đối với một người thích náo nhiệt như Thanh Nhi thì một ngày không nói thì như bị thiếu ô xi vậy, không thể nào sống nổi, vậy mà Thanh Nhi hôm nay...

Bỏ qua vấn đề giữa Thanh Nhi cùng Lạc Hàm, Bạch Tử Linh lẳng lặng đi trên đường, không rõ mục đích của bản thân.

Bên ngoài vẫn náo nhiệt như ngày nào, người bán hàng nhiều vô số kể, người đi đường vẫn đông như kiến, không hổ danh là kinh thành của Thành Thiên Quốc, ngày ngày đều náo nhiệt như vậy.

Dòng người không ngừng qua lại, mặc cho thời gian trôi qua, âm thanh náo nhiệt xung quanh cũng không làm ảnh hưởng đến nàng.

Nàng... rốt cuộc là làm sao vậy?

Nàng là ai?

Thế gian có hàng vạn người, tại sao lại chỉ có bản thân xuyên không đến đây?

Là Thiên ý? Hay chỉ là tai nạn?

Nghĩ vấn trùng trùng, ai mới có thể cho nàng một câu trả lời đây?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Lại đến Vân Thiên Phường

Lại một ngày trôi qua, Bạch Tử Linh lúc này đã khôi phục dáng vẻ vô tư vô lo, thay đổi của nàng nhanh đến mức khiến Thanh Nhi - người hầu hạ bên cạnh nàng từ nhỏ cũng nhìn không được mà nghi ngờ, tiểu thư nàng bị đánh tráo! Dù sao mới mấy ngày trước Bạch Tử Linh vẫn là bộ dạng ngẩn ngơ, tận sâu trong đáy mắt vẫn có chút đau thương không rõ, lại xảy ra sự kiện di thư của Lạc Tuyết càng khiến Thanh Nhi cùng Lạc Hàm lo lắng không thôi, hiện tại nghĩ lại trước kia tiểu thư cũng là bộ dạng như vậy, Thanh Nhi cảm thấy là bản thân nàng lo lắng quá rồi.

Trong trí nhớ của Bạch Tử Linh thì từ trước đến nay, cảm xúc của nàng đều luôn không ổn định như thế. Mới một ngày trước, nàng còn đang buồn rầu vì bị nha hoàn của Bạch Phi Nhược ngăn cản không cho xuất hiện trước mặt Đỗ Thanh Triệt, một ngày sau nàng lại cố gắng phấn đấu để được gặp hắn, mọi chuyện xảy ra trong chớp lát dường như đều bị nàng vớt ở sau đầu, vấn đề về di thư của Lạc Tuyết cũng vậy. Mới ngày hôm qua thôi nàng vẫn còn suy nghĩ về chuyện của Lạc Tuyết, đầu óc mơ màng, nghĩ vẩn vơ không thể giải, thế mà sau một đêm, Bạch Tử Linh đã đem mọi chuyện quên sạch, không hề bận tâm đến nữa, ngay cả nghi vấn của nàng cũng không còn, tựa như mọi chuyện xảy ra là điều hiển nhiên, ngay cả bản thân nàng cũng không thể tin được bản thân lại có thể “vô tư” đến như vậy!

Trước giờ đối với một vấn đề không thể giải, nàng tuyệt đối sẽ không chủ động bỏ cuộc giữa chừng, trừ khi vấn đề đó không liên quan đến nàng, nếu không nàng sẽ không ngừng suy nghĩ về nó, nhất định phải tìm ra đáp án. Vậy mà hiện tại, đối với vấn đề nan giải là thân phận thần bí của bản thân, nàng lại có thể bỏ mặc làm ngơ, không hề gấp gáp, bởi vì trong lòng nàng có cảm giác, những chuyện này rất nhanh liền sẽ có đáp án, giải đáp khúc mắc trong lòng nàng, chỉ là cảm xúc kì lạ... Bạch Tử Linh chắc chắn đó không cảm phải giác của bản thân nàng mà là của nguyên chủ!

Bạch Tử Linh đọc sách không nhiều, đối với vấn đề mụn xác hoàn hồn này nàng cũng không hiểu rõ bao nhiêu, nhưng kiến thức về những chuyện thần bí mà khoa học không thể giải thích không phải là nàng không có. Linh hồn bản thân đã xuyên qua dị giới, nhập vào thiếu nữ gọi “Bạch Tử Linh” này, có lẽ thân xác của nàng ở hiện đại đã biến mất, bởi vì linh hồn không còn ở trong thân xác, không có sự sống thân xác sớm muộn cũng sẽ thối rữa, đến lúc đó sẽ nhanh chóng hòa với bùn đất, hướng hồ nguyên nhân cái chết của nàng là bị nổ tan xác.

Có một vấn đề mà từ trước đến giờ Bạch Tử Linh vẫn không thể nào hiểu được, không phải về thân phận của nguyên chủ, không phải về quá khứ của nguyên chủ, cũng không phải vì tung tức của Lạc Tuyết, mà là về chính bản thân nguyên chủ. Linh hồn của nàng chiếm cứ thân xác nguyên chủ, dựa trên lí thuyết thì chỉ cần thân xác còn nguyên vẹn thì vẫn còn có một tia sự sống, như vậy linh hồn vẫn còn có hi vọng trở về với thân xác, cho nên nàng tuy chiếm cứ thân xác của nguyên chủ nhưng cũng sẽ giúp thân xác nguyên chủ duy trì sự sống, linh hồn và thân xác vốn dĩ không thể tách rời nhau quá lâu, nếu không cả hai đều sẽ mất dần sự sống.

Nàng sống trong thân xác nguyên chủ, thân xác còn nguyên vẹn một ngày thì cũng đồng nghĩa với linh hồn vẫn còn tồn tại một ngày, cho nên điều đó cũng giải thích việc linh hồn của nguyên chủ hẳn là chưa hề biến mất!

Lúc này Bạch Tử Linh mới nhớ ra, ngay khi hơi thở nguyên chủ vừa tàn, linh hồn của nàng đã nhanh chóng nhập vào xác nguyên chủ, nhờ vậy mà thân xác mới có thể tiếp tục duy trì sự sống, cho nên kết luận ban đầu về nguyên chủ đã chết của nàng là hoàn toàn sai lầm, linh hồn nàng ở trong thân xác nguyên chủ, như vậy... linh hồn của nguyên chủ ở đâu?

Nguyên chủ thật sự đã chết rồi sao?

Nếu nguyên chủ chưa chết thì sao?

Kết luận về cái chết của nguyên chủ của nàng là quá vội vàng, bởi vì vừa mới xuyên không, hơn nữa còn là hồn xuyên, Bạch Tử Linh không thể tin tưởng đây là sự thật, nếu không phải nàng cảm nhận được linh hồn của nàng dần bị thân thể của nguyên chủ khống chế, thay đổi không còn là chính mình thì có lẽ nàng đã không thể phát hiện ra, nếu lúc đầu nàng suy nghĩ thấu đáo hơn... Thở dài một hơi, dù sao cũng không thể thay đổi được gì, thứ nàng cần làm bây giờ chính là phải tìm ra linh hồn của nguyên chủ.

“Tiểu thư, giấy tờ ngôi nhà lần trước người muốn mua hiện tại đã được giao qua đây, người có muốn xem lại không?” Đạo gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện, tiểu thư lại có nhiều vấn đề để suy tư, trùng hợp hôm nay nàng vừa nhận được tin tức từ chủ nhân ngôi nhà lần trước, cho nên Thanh Nhi mới muốn chuyển dời sự chú ý của Bạch Tử Linh sang chuyện khác.

Nhận lấy giấy tờ từ tay Thanh Nhi, Bạch Tử Linh cẩn thận xem một lượt, phát hiện không có vấn đề gì mới gật đầu, giao lại cho Thanh Nhi. Dù sao đây cũng là ngôi nhà đầu tiên của bản thân, nàng không muốn có một chút sai sót gì, càng không muốn phát sinh phiền phức không đáng có, hiện tại phát hiện, giao việc này cho Thanh Nhi làm cũng không tệ lắm, hiệu suất không tồi, chất lượng cũng tốt.

Thanh Nhi tưởng chừng ngây thơ dễ lừa nhưng cũng không phải loại nữ nhân ngu ngốc, lúc này chỉ là một viên ngọc chưa mài, sau khi trải qua quá trình rèn luyện thì sẽ thành một viên ngọc quý, đến lúc đó không biết có bao nhiêu người muốn tranh giành đâu!

“Giấy tờ này là họ chủ động đưa đến Thừa tướng phủ sao?” Chuyện nàng rời khỏi Thừa tướng phủ chỉ mới là bước đầu của kế hoạch, nàng cũng không muốn kế hoạch thất bại sớm như vậy.

“Hôm nay đến lượt Thanh Nhi phải đi chợ, tiện đường nên đã ghé qua chỗ chủ nhân ngôi nhà xem họ đã chuẩn bị giấy tờ xong chưa, hóa ra là họ đã chuẩn bị xong lâu rồi chỉ là không có cách nào nào liên lạc với chúng ta nên mới trì hoãn đến bây giờ, vì vậy Thanh Nhi đã giao bạc lại cho.” Tựa hồ như biết Bạch Tử Linh nghĩ gì, Thanh Nhi đã nhanh chóng tường thuật lại mọi chuyện hôm nay, Lạc Hàm thì chỉ đứng một bên im lặng lắng nghe, chuyện Bạch Tử Linh quyết định rời đi Thừa tướng phủ đối với nàng mà nói cũng không phải là một bất ngờ.

“Mất hết bao nhiêu bạc?” Nàng tùy ý hỏi một câu.

“Ngôi nhà thì khoảng hơn năm ngàn lượng, bởi vì khu vực đó ít người, không được phồn hoa như các phố chợ khác nên hơi rẻ một chút.” Thanh Nhi ngập ngừng, đối với nàng mà nói con số này cũng không nhỏ nhưng Thanh Nhi cũng thấy rõ cái giá này đã là không tồi, dù sao nói là ngôi nhà thì có chút không đúng, không bằng dùng từ “phủ đệ” để hình dung thì đúng hơn, so sánh với Thừa tướng phủ thì chỉ nhỏ hơn một chút, nhưng bởi vì khu vực đó không nằm trên đường lớn cho nên cũng không có người chú ý đến.

“Chỉ là...” Nàng cắn môi, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Có gì cứ nói.”

“Chuyện tiểu thư giao cho Thanh Nhi, về phần sửa chữa lại nơi đó vẫn là tốn không ít bạc, lại phải chuẩn bị những thứ vật dụng linh tinh, Thanh Nhi nghĩ không ít hơn vạn lượng đâu ạ.” Linh Viên của các nàng đã quá túng thiếu, Thừa tướng phủ ngoại trừ mỗi ngày đưa đến hai bữa để nuôi sống các nàng cũng không cho thêm thứ gì, hàng tháng lại không có bổng lộc đưa đến, những thứ vật dụng muốn sử dụng để phải bỏ tiền ra mà mua. Nhờ có số tiền tháng lớn lần trước ở Vân Thiên Phưởng mà cuộc sống hiện tại của các nàng trải qua không hề vất vả, chi tiêu cũng mất hơn cả trăm lượng bạc, phần lớn là mua y phục mới cho tiểu thư, nàng mặc y phục cũ kĩ thế nào không quan trọng nhưng tiểu thư thân là kim chi ngọc diệp, nàng cũng không thể để tiểu thư mặc y phục như mình, mặc dù Bạch Tử Linh cảm thấy không cần thiết lắm nhưng cũng không có ngăn cản Thanh Nhi.

Thanh Nhi mặc dù nghiêm khắc trong việc chi tiêu nhưng đối với việc ăn mặc của Bạch Tử Linh thì chỉ có hào phóng, hào phóng và hào phóng hơn nữa, y phục cũ kĩ trong tủ đồ của Bạch Tử Linh dưới bàn tay cầm túi tiền của Thanh Nhi nhanh chóng biến mất, thay vào đó là những loại vải lụa tốt nhất, đẹp nhất Yên Kinh, chưa nói đến việc nàng mua trang sức hoa lệ và phần son đặc tiền cho Bạch Tử Linh chất đồng ở bàn trang điểm, ngoài ra còn có tinh dầu hương liệu gì đó, đối với việc chăm sóc cho Bạch Tử Linh nàng tựa hồ cảm thấy rất vui vẻ mà không hề cảm thấy đáng tiếc cho túi bạc của chính mình, cho nên đừng nhìn Linh Viên bề ngoài rách nát nhưng bên trong phòng thì cất chứa đầy những thứ quý giá.

Túi tiền mà Bạch Tử Linh giao cho Thanh Nhi giữ ngày càng nhẹ dần, chính chủ là Thanh Nhi hiện tại mới chú ý đến vấn đề nghiêm trọng này, nghĩ đến ba ngàn lượng đưa cho Lạc Hàm, cộng với vấn đề phủ đệ riêng cũng mất gần hai vạn lượng, phát hiện ngân phiếu đã không còn nhiều, Thanh Nhi cũng không khỏi lo lắng.

“Chúng ta sắp hết tiền sao?” Nhìn thấy vẻ mặt Thanh Nhi như vậy Bạch Tử Linh không khỏi ngăn ra, nhớ đến khoảng tiền Thanh Nhi phung phí thay nàng, Bạch Tử Linh cũng không có ý định mở miệng trách cứ, dù sao cũng là vì lo lắng cho thân thể của nàng. Thời tiết thay đổi, Linh Viên lại rách nát như vậy, y phục của nguyên chủ vốn không có bộ nào nguyên vẹn, cho nên khi Thanh Nhi bỏ tiền ra mua một đồng y phục về, nàng mới không ngăn cản, bất quá về phần một đồng trang sức phần son, tinh dầu hương liệu nơi đó... Bạch Tử Linh tự an ủi, sau này hẳn là có chỗ dùng đi?

“Còn thì còn, nhưng là...” Mùa đông đến, cả Linh Viên sẽ chìm ngập trong khí lạnh, cần phải rất nhiều than để sưởi ấm, sức khỏe tiểu thư không tốt, không cẩn thận sẽ nhiễm phong hàn, nàng còn chưa chuẩn bị áo khoác lông cho tiểu thư đâu? Lại nói đến mùa xuân, mùa hạ đến, y phục bây giờ nhất định sẽ không hợp đến khi đó, lại nói đến lễ cấp kê của tiểu thư, đòi thiếu nữ chỉ có một lần, không thể qua lo, nàng thân là nha hoàn chăm sóc tiểu thư, làm sao có thể không quan tâm những thứ nhỏ nhặt này được?

Bạch Tử Linh nếu biết được suy nghĩ của Thanh Nhi nhất định sẽ đổ mồ hôi lạnh cho mà xem, cho dù là nha hoàn tận tâm cũng không nghiêm trọng hóa như vậy, sự chăm sóc mà Thanh Nhi dành cho nàng, quả thật có thể so sánh với sự chăm sóc mà mẫu thân dành cho nữ nhi của chính mình, không khác nhiều lắm.

Máu mưa sấm của nữ nhân thật đáng sợ!

Chủ tử nó là đây!

“Nếu đã không còn vậy thì chúng ta đến Vân Thiên Phưởng!” Trong suy nghĩ của Bạch Tử Linh, Vân Thiên phưởng chính là tiền trang của nàng, dù sao ở đó cũng không có ai có khả năng làm đối thủ của nàng, chưa nói đến việc Đỗ gia thiếu nợ nguyên chủ nhiều thế nào, tấm chân tình của nguyên chủ thể chỉ dùng tiền mà trả được, nàng không có tiền đến đó lấy có gì không đúng sao?

“Đến... đến Vân Thiên Phưởng? Vẫn là thôi đi.” Thanh Nhi hai mắt sáng lên, rồi lại thất vọng thở dài một hơi, mặc dù biết rõ đến đó thì sẽ có tiền, nhưng là... Vân Thiên Phưởng dù sao cũng là sản nghiệp của Đỗ gia, nếu đến đó gặp gỡ Đỗ thiếu gia thì phải làm sao? Nàng mới không muốn tiểu thư có quan hệ gì với Đỗ thiếu gia nữa đâu! Lại nói đến việc tiểu thư dù sao cũng xuất thân danh môn, nơi đó hỗn loạn như vậy, không thích hợp với tiểu thư, đến một lần thì không sao, dù sao cũng xem như là ra ngoài học tập, mở mang kiến thức nhưng đến lần thứ hai thì...

“Làm sao? Muội không muốn?” Đối với phản ứng của Thanh Nhi, Bạch Tử Linh cũng không xa lạ gì, chắc hẳn Thanh Nhi lại suy nghĩ vãn vơ về quan hệ giữa nàng và Đỗ Thanh Triệt nên mới phản đối đây mà.

“Tiểu thư, đến nơi khác không tốt sao? Dù sao khắp Yên Kinh cũng không phải chỉ có sông bạc là Vân Thiên Phưởng a!”

Bạch Tử Linh gạt đầu, không phản đối: “Đúng là vậy nhưng không có sông bạc nào lớn và giàu có như Vân Thiên Phưởng nha?” Nàng trước giờ đều đặt cược rất lớn, những sông bạc khác có thể giao đủ tiền cho nàng sao?

Thanh Nhi: “...” Điều này tựa hồ cũng không sai.

“Muội không muốn thì để ta cùng Lạc Hàm đi vậy.” Nói xong Bạch Tử Linh liền kéo tay Lạc Hàm đang không rõ chuyện gì chạy thẳng một mạch ra ngoài khiến Thanh Nhi tức tối đuổi theo.

“Tiểu thư, chậm đã...”

~~~~~

“Lạc Hàm, lúc này ta vừa đi qua một tú lâu đúng không?”

“Đúng vậy nhưng tú lâu này vừa mới đóng cửa ngày hôm qua mà?” Lạc Hàm nghi ngờ mở miệng.

“Vì sao bọn họ lại đóng cửa?”

“Chuyện này cần phải nói sao? Đó là do bọn họ không cạnh tranh lại Phong Nguyệt Lâu rồi!” Thanh Nhi nhanh chóng chen miệng vào, lúc này các nàng đi ngang qua một tú lâu đã đóng cửa, nơi đó lại gần với Phong Nguyệt Lâu, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết là cạnh tranh không lại Phong Nguyệt Lâu rồi!

“Vậy thì đúng rồi!”

Ánh mắt lóe lên tia sáng, Lạc Hàm không chút kinh ngạc đối với lời Bạch Tử Linh, quả nhiên đúng như nàng đoán, Bạch Tử Linh muốn thu mua tú lâu đó để mở một tú lâu khác, nàng ta muốn cạnh tranh với Phong Nguyệt Lâu ư? Phong Nguyệt Lâu là Đệ nhất tú lâu của Thành Thiên quốc, chủ nhân Phong Nguyệt Lâu là ai mọi người đều không rõ, nhưng lại không có thể lực nào dám đắc tội, điều đó cũng đủ thấy Phong Nguyệt Lâu có địa vị thế nào. Vậy mà hiện tại Bạch Tử Linh lại muốn mở một tú lâu gần với Phong Nguyệt Lâu, nàng ta không sợ đắc tội với chủ nhân phía sau Phong Nguyệt Lâu hay sao?!

Thiên Hương Lâu ngày hôm qua vừa đóng cửa lúc đầu bọn họ cũng giống như bao tú lâu khác, hùng hồn tuyên bố sẽ đánh bại Phong Nguyệt Lâu nhưng rốt cuộc chẳng phải cũng đóng cửa đấy sao?! Nàng mặc dù không biết chủ nhân phía sau Phong Nguyệt Lâu là ai nhưng thân phận chỉ sợ không tầm thường, không biết có liên quan đến thế lực nào trong giang hồ hay không? Nhưng nếu muốn thông tin chính xác hơn nên nàng đã nhờ Lạc Dư điều tra, chỉ là hiện tại vẫn chưa có thông tin gì.

“Tiểu thư, ý người là...?”

Thanh Nhi dường như cũng hiểu rõ hàm ý trong lời của Bạch Tử Linh, có điều nàng cũng không khác Lạc Hàm đều cho rằng tiểu thư có bị cái gì kích thích mà lại đi mở tú lâu cạnh tranh với Phong Nguyệt Lâu.

“Kinh doanh một tú lâu cũng không tệ.” Lạc Hàm mở miệng, mặc dù nàng nghi ngờ năng lực của Bạch Tử Linh nhưng Thanh Nhi lại tựa hồ rất tin tưởng với quyết định của Bạch Tử Linh nên nàng chỉ có thể ủng hộ, dù sao Bạch Tử Linh hiện tại là chủ tử của nàng, nàng không thể không nghe nàng ta, hơn nữa... có thể khiến Thanh Nhi tin tưởng mình như thế, Lạc Hàm thật sự muốn biết bản lĩnh của Bạch Tử Linh như thế nào. Có thể nàng không tin Bạch Tử Linh, nhưng Thanh Nhi nàng không thể không tin, dù sao giữa bọn họ cũng có mối liên hệ đặc biệt khó mà giải thích được.

Bạch Tử Linh gật đầu đồng ý với Lạc Hàm, Lạc Hàm thấy vậy cũng nhanh chóng rời đi, trước giờ nàng làm việc rất có hiệu suất, một khi đã đưa ra quyết định thì nên nhanh chóng hoàn thành.

Chủ tử ba người tách ra làm hai ngã, Lạc Hàm đi ngược lại, Bạch Tử Linh và Thanh Nhi thì hướng thẳng đến Vân Thiên Phường.

Trong Vân Thiên Phường không khí vẫn náo nhiệt như thường, mọi người không ngừng ra vào, tiếng la hét ồn ào, ầm ầm như một cái chợ. Bởi vì là lần thứ hai đến đây, Thanh Nhi đã bình tĩnh hơn nhiều, với lại nhờ Lạc Hàm mà Thanh Nhi đã thức tỉnh, hiện tại nàng đã khác trước kia, không còn bộ dạng ngây ngốc, sợ hãi nữa. Tất nhiên đôi lúc vẫn nên ngụy trang bản thân, dù sao Thừa tướng phủ cũng có nhiều tai mắt, nếu để Đại phu nhân biết chuyện thì nhất định sẽ ra tay với tiểu thư.

Bạch Tử Linh đi đến chỗ của đại hán lần trước, những người xung quanh đều không để ý đến nàng, thậm chí họ còn khinh thường, nữ nhân không ở nhà giúp chồng dạy con mà học theo nam nhân đi sông bạc nhưng cũng có một số người để mắt đến nàng, bởi vì họ nhận ra đây là từ y nữ tử lần trước từng thắng bốn vạn lượng của Vân Thiên Phường.

Không ít người cảm thấy hứng thú với Bạch Tử Linh, lần trước nàng thắng bốn vạn lượng bạc của Vân Thiên Phường mà lần này vẫn dám đến đây, chẳng lẽ nàng không sợ đắc tội với Đỗ gia sao? Dù sao Vân Thiên Phường cũng là sản nghiệp của Đỗ gia, hơn nữa Đỗ gia ở Thành Thiên quốc có địa vị không tầm thường, “phú khả địch quốc” cũng không phải là câu nói đùa, tài lực mà Đỗ gia mang đến trợ giúp cho quốc khố cũng khiến Thành Thiên đế xem trọng, trong cung có một Mai phi nhận được ân sủng, ai ai cũng sợ hãi thế lực Đỗ gia.

“Àm!” Tiếng đập bàn vang lên, đại hán nhìn xung quanh một lượt rồi lớn tiếng mở miệng: “Mua tài mau xiu?”

Mọi người vội vàng vứt bạc vào ô tài, có một số người lại vứt vào ô xiu, nói chung là rất náo nhiệt. Bạch Tử Linh lạnh lùng vứt bạc vào ô xiu, đại hán cứng đờ sau khi thấy một bàn tay trắng nõn của nữ tử, trong lòng không khỏi mặc niệm, cầu mong đó không phải là tiểu tử tông, nhưng khiến hán phải thất vọng rồi, liếc mắt lên nhìn thấy rõ dung mạo của chủ nhân bàn tay, kết quả này khiến đại hán không khỏi buồn phiền. Lần trước nàng đã thắng lớn như vậy, vậy mà lần này vẫn muốn đến đây chơi tiếp, hán đã thua thảm hại dưới tay nàng rồi, vậy mà nàng lại không chịu tha cho hán sao?! Trong lòng đại hán than khóc vạn lần, nếu lão gia truy cứu, hán làm sao a? Dù sao hán vẫn cần công việc này!

“Mở!” Bạch Tử Linh vừa dứt lời liền có không ít người hô theo, đại hán bất đắc dĩ phải mở.

“Ba năm bốn, xiu!”

Có không ít người hoan hô vì bản thân đã thắng, cũng không ít người mắng chửi vì bản thân không có vận may nhưng bọn họ vẫn tiếp tục chơi tiếp.

Bạch Tử Linh lạnh lùng lấy toàn bộ số bạc đặt vào ô tài, ánh mắt không khỏi liếc mắt nhìn đại hán đang tung chén, trong lòng không khỏi có chút khó hiểu, dường như đại hán này có chút sợ hãi nàng thì phải? Nhưng nàng có làm gì hắn đâu? Bạch Tử Linh vẫn không hiểu từ lúc nào mà nàng lại trở thành sinh vật đáng sợ, đáng sợ đến mức dọa cả người của Vân Thiên Phưởng.

Lúc này không ít dân cờ bạc nhớ mặt thần tài Bạch Tử Linh, vì vậy liền đặt cược theo nàng, mấy người đang chơi ở bàn khác cũng qua đây góp vui, khiến đại hán muốn khóc, mặt cười mà lòng đau như cắt. Thôi xong đòi hắn, lần này hắn chết chắc với rồi!

May mắn là lúc này trên lầu hai có người bước xuống, đại hán vui vẻ chạy đến bên người họ gọi một tiếng “Đại thiếu gia” khiến không ít người ngơ ngàng, cũng có chút e ngại nhìn Đại thiếu gia của Vân Thiên Phưởng - Đỗ Thanh Triệt!

“Thiếu gia, nàng là người lần trước...” Đại hán thấp thòm mở miệng, cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn, trông thấy hắn không có vẻ gì giận dữ mới yên tâm thở ra.

“Là nàng?” Giọng nói êm ái truyền vào tai Bạch Tử Linh khiến nàng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của giọng nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đỗ Thanh Triệt

Bạch Tử Linh rất tò mò, rốt cuộc Đỗ Thanh Triệt là một nam nhân như thế nào mà có thể khiến cho nguyên chủ yêu đến quên mình, thậm chí không tiếc mạng sống của bản thân, đánh mất tự tôn để đổi lại một chút cơ hội từ hắn? Dù bản thân nàng chưa từng trải qua chuyện yêu đương thì nàng cũng hiểu rõ tình yêu là ích kỷ, nguyên chủ làm như vậy cũng chỉ vì muốn có được tình yêu của đối phương, như vậy thì sai sao? Yêu một người thì sai sao? Vậy mà nguyên chủ còn bị mọi người chỉ trích là cướp ý trung nhân của muội muội, trên đời này có còn cái gọi là thiên lý sao?

Thiên lý?

Bạch Tử Linh cười lạnh, lẽ ra nàng phải sớm nhận ra rằng, thiên lý trong miệng mọi người, hết thảy chỉ là sự ngộ nhận, trên đời này làm sao có cái gọi là thiên lý, nếu không cũng không có kẻ giàu người nghèo, kẻ thắng người thua.

Nguyên chủ yêu Đỗ Thanh Triệt, tình yêu này hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng, bởi vì từ nhỏ nguyên chủ đã bị bỏ rơi, mọi người nhìn thấy nguyên chủ đều xa lánh hoặc là khi dễ, chỉ có hắn... hắn là nam nhân duy nhất chịu giúp đỡ nguyên chủ, mặc kệ là vô tình hay cố ý thì hắn ở trong lòng nguyên chủ có một địa vị vô cùng đặc biệt, cho dù là người chưa từng trải như nàng cũng sâu sắc hiểu rõ điều đó. Có lẽ là bởi vì linh hồn nàng đang ở trong thân xác nguyên chủ, nàng có kí ức của nguyên chủ, có thể cảm nhận được tâm tư tình cảm mà nguyên chủ muốn bộc lộ ra, đó cũng là đáp án vì sao từ khi xuyên không đến nay, đôi khi nàng lại không thể khống chế được cảm xúc của bản thân.

Tình yêu của nguyên chủ không sai, sai ở chỗ là không nên vì một nam nhân mà ngược đãi bản thân mình như vậy. Nguyên chủ đã không thể yêu bản thân mình, vậy thì có thể khiến người khác yêu chính mình?

Vì một nam nhân mà đánh mất cả mạng sống, xứng đáng sao?

Tướng mạo như họa, anh tuấn hiên ngang, nam nhân như vậy trên đời hiếm có nữ nhân nào có thể không để mắt đến, ngay cả nàng là người hiện đại cũng không thể không thừa nhận hắn là một mỹ nam tử có một không hai.

Mi dài như liễu, đôi mắt đen như bảo thạch, con ngươi trong suốt như mặt hồ, trầm tĩnh như nước, gương mặt hắn tuấn mỹ đến nỗi khiến nữ nhân cũng phải ghen tỵ, cao ngạo thanh khiết, lạnh tựa hàn đàm khiến người khác nhìn không rõ.

Hắn một thân thanh y, trên áo thêu những cành trúc khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, chất liệu áo như tơ, như lụa, nhìn vào biết hàng thượng phẩm. Tay áo được thêu bằng chỉ vàng, làm nổi bật lên trong nền xanh của lá trúc, ấn tượng đầu tiên của Bạch Tử Linh về Đỗ Thanh Triệt là thoải mái, màu xanh của lá trúc khiến nàng cảm thấy tươi mát.

Mái tóc hắn rất dài, nam nhân cổ đại thường để tóc dài khiến cho họ càng thêm phóng khoáng, mái tóc hắn đen tuyền như mực, được búi cao theo kiểu thư sinh, bất quá nhìn hắn không có vẻ gì là yếu ớt như một thư sinh cả, mà ngược lại bộ dạng của hắn khiến người khác cảm thấy có chút áp lực. Khí chất trên người hắn rất điềm đạm, tĩnh lặng như mặt hồ, ánh mắt hắn nhìn nàng cũng rất bình tĩnh khiến Bạch Tử Linh không khỏi tán thưởng.

Thảo nào có thể cướp đi trái tim nguyên chủ, nếu không phải bản thân không có tình, Bạch Tử Linh thật sự nghĩ rằng bản thân cũng sẽ rung động, đáng tiếc nàng là người vô tình, tâm của nàng không ở trên người nàng.

Cảm giác xa lạ đột nhiên xông thẳng vào lòng nàng, trái tim trong lồng ngực của nàng vốn đang yên tĩnh đột nhiên nhảy loạn xạ cả lên, gương mặt dưới lớp khăn che trong khoảnh khắc hiện lên những đám mây hồng, thân thể run rẩy tựa hồ như đang phản kích, cảm giác này... Bạch Tử Linh đưa tay đặt lên tim

mình, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu, không rõ chuyện gì đang xảy ra, thậm chí chẳng lẽ bản thân nàng bị đau tim?

Nàng biết rõ thân thể nguyên chủ không tốt nhưng tựa hồ nguyên chủ cũng không hề có bệnh tim loại này, như vậy... cảm giác này của nàng là sao đây?

Bạch Tử Linh không phải thiếu nữ chưa từng trải, đứng trước một người nam nhân, cảm giác trái tim loạn nhịp, khoảng khắc đó ánh mắt nàng chỉ tràn ngập hình bóng của nam tử trước mặt, Bạch Tử Linh rất nhanh liền đã có đáp án cho chính mình.

Đây là tình cảm của nguyên chủ dành cho nam tử trước mặt, thứ mà mọi người luôn gọi là “yêu” sao?

Kiếp trước nàng sống một cuộc sống lãnh tâm lãnh tính, nên không hiểu được cảm giác rung động là như thế nào, cho đến khi xuyên qua tiếp thu kí ức của nguyên chủ mới hiểu được cảm giác động tâm là gì, lần đầu tiên nàng có một cảm giác như vậy, vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến Bạch Tử Linh không khỏi có chút hoang mang.

“Xin hỏi vị cô nương này, lần trước cô nương đến Vân Thiên Phường của ta đã thắng lớn mà về. Hiện tại cô nương lại đến nữa... rốt cuộc là có ý gì vậy?” Trong lúc Bạch Tử Linh đang đánh giá thì Đỗ Thanh Triệt cũng cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt từ trên xuống dưới, sau đó mới lạnh nhạt mở miệng, trong lời nói đều không nghe ra ý vị gì.

Đây là lần đầu tiên hai người va chạm chính diện, lần đầu nàng đến Vân Thiên Phường hẳn chỉ ngồi trên lầu nhìn xuống, khoảng cách hơi xa nên hẳn không nhìn thấy rõ nàng như thế nào, hiện tại nhìn lại, Đỗ Thanh Triệt vẫn cảm thấy nữ tử này vô cùng quen mắt, tựa hồ đã gặp ở đâu đó rồi.

Dung mạo nàng thế nào hẳn không biết nhưng nhìn bộ dạng của nàng nếu không phải có dung mạo xuất chúng sợ người khác nhìn thấy thì cũng là một mỹ nhân có một không hai, bởi vì khí chất thanh thoát trên người nàng và ánh mắt cao ngạo đó hoàn toàn không giống như một nữ nhân xấu xí đến mức không thể gặp người.

“Người... người là Đỗ Thanh Triệt?” Nàng nắm chắc chín phần nam nhân này chính là Đỗ Thanh Triệt, bất quá vẫn nềm xác nhận thì tốt hơn, nàng cũng không có thâm ngôn giống bọn sát thủ vô tình kia là giết là còn hơn bỏ sót, một khi đã xác định được mục tiêu, nếu không phải người sống thì chính là ta chết, những kẻ khác không nằm trong danh sách nhiệm vụ không cần bận tâm.

Vốn dĩ lúc đầu nàng cũng không có ý định giết chết Đỗ Thanh Triệt, dù sao hẳn cũng là người nguyên chủ yêu đến tận tâm phế liệt thể cơ mà, mặc dù hẳn là nguyên nhân dẫn đến cái chết của nguyên chủ nhưng nàng cảm thấy, nguyên chủ có lẽ không hề hi vọng hẳn chết, cho nên ngay từ đầu nàng cũng chỉ giữ ý nghĩ hành hạ, để hẳn hiểu cảm giác của nguyên chủ. Bất quá ngay tại lúc này nàng lại cảm thấy tốt hơn hết vẫn là nên giải quyết tên tra nam này, mặc kệ có phải cảm xúc của nguyên chủ hay không thì hẳn cũng đã khiến người như nàng phải bận lòng, thân là đặc công, từ nhỏ nàng được đào tạo tuyệt đối không thể rung động trước bất kì ai, nam nhân này chết đi cho đời nàng thanh thản.

Hiện tại nàng muốn giết chết hẳn, trong đầu nàng không ngừng hiện ra một câu nói, chỉ cần giết chết nam nhân đối diện, bản thân nàng sẽ không bị trói buộc.

Đỗ Thanh Triệt nhíu mày, hẳn có thể cảm nhận được sát khí phát ra từ nữ tử trước mặt, sát khí nồng nặc đến mức chỉ cần liếc nhìn liền có thể nhận ra, nữ tử này muốn giết hẳn!

Tại sao?

Hắn cũng không có đắc tội với nàng?

“Đúng là tại hạ.”

“Đỗ gia thật kiêu ngạo, chẳng lẽ thắng rồi thì không thể đến?” Bạch Tử Linh cười lạnh, cố gắng áp chế cảm xúc của nguyên chủ xuống, trong lòng không khỏi sinh ra sự bài xích với Đỗ Thanh Triệt.

“Không phải.”

“Nơi này cấm nữ nhân đến sao?” Bạch Tử Linh lấy tay vuốt tóc, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, xem ra thế lúc Đỗ gia cũng không nhỏ, người vây xem tuy nhiều nhưng rõ ràng hộ vệ của Đỗ gia đã trà trộn vào bên trong, làm sao, muốn bắt nàng?

Cao thủ cổ đại, nàng chưa từng giao thủ, nhìn thôi cũng muốn ngứa tay rồi, bất quá điều nàng lo sợ là trong lúc đánh nhau có thể sẽ để lộ thân phận, như vậy thật phiền phức.

Nàng không sợ phiền phức nhưng không có nghĩa là nàng muốn chuốc phiền phức vào người.

“Không có...” Tóc nàng rất dài, tuy không trực tiếp chạm vào nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại từ hành động của nàng.

“Nếu vậy, tại sao công tử lại hỏi ta là có ý gì? Tiểu nữ thật sự không hiểu rõ lời của công tử đây.”

Lời của Bạch Tử Linh thành công khiến Đỗ Thanh Triệt cứng họng, cờ bạc thì có kẻ thắng người thua, người thua thì có thể tiếp tục chơi, vậy người thắng tại sao lại không thể tiếp tục? Thành Thiên quốc không ngăn cấm nữ nhân đến sòng bạc, như vậy... hẳn lấy lý do gì để ngăn cản nàng?!

“Chẳng lẽ Vân Thiên Phường sợ thua nên mới không để ta chơi sao?” Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, trong mắt là sự châm biếm rõ rệt, chỉ là nàng không có nhìn đến ánh mắt của Đỗ Thanh Triệt cho nên hẳn cũng không có thấy được ánh mắt châm biếm của nàng.

Đỗ Thanh Triệt trầm mặc không nói. Tuy hắn không tận mắt nhìn thấy sự châm biếm từ trong ánh mắt của nàng hắn vẫn có thể nghe được giọng nói châm chọc, trong lòng có chút khó chịu, không phải hắn tự kỷ nhưng hắn lớn lên ngọc thụ lâm phong như vậy, phần lớn nữ nhân gặp hắn đều lộ vẻ kinh diễm, sau đó sẽ nhin không được mà si mê hắn, đó mới là phản ứng của người thường nên có, nữ nhân này... lại không giống như vậy.

Nàng chán ghét hắn! Hắn có thể khẳng định! Chán ghét thì thôi đi vậy mà nàng còn lại muốn giết chết hắn! Đỗ Thanh Triệt hắn sống hai mươi năm, từ lúc sinh ra đến giờ luôn nhận được ánh mắt ái mộ từ người khác, chưa bao giờ gặp qua nữ nhân chán ghét hắn như vậy, rốt cuộc hắn đã đắc tội nữ nhân này khi nào?!

Thanh Nhi bên cạnh im lặng, nàng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, xác định tiểu thư hoàn toàn không bị Đỗ thiếu gia mê hoặc mới yên tâm thở ra một hơi. Đỗ thiếu gia không nhận ra nàng, nàng sớm đã đoán được, mặc dù trước kia nàng có đi theo bên người tiểu thư đến tìm Đỗ thiếu gia nhưng trong mắt Đỗ thiếu gia chưa bao giờ có tiểu thư thì làm sao có thể nhớ đến một nô tì nhỏ bé như nàng? Điều này khiến Thanh Nhi cảm thấy thoải mái hơn đôi chút nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm giác lo lắng, mà lo lắng lắng chuyện gì ngay cả bản thân của Thanh Nhi cũng không rõ.

“Im lặng không nói, vậy tức là thừa nhận rồi?” Nam nhân trên đồi này nhiều như mây, không có người này thì vẫn còn người khác, nguyên chủ hà tất phải vì một nam nhân như vậy mà đau lòng?

Bạch Tử Linh không rõ, có lẽ là do nàng không phải nguyên chủ, cho dù linh hồn và thể xác có dung hợp thì nàng vẫn không thể hiểu được cảm giác của nguyên chủ, bởi vì nàng chưa từng trải qua cảm giác rung động cho nên mới có thể bình tĩnh đến thế. Nếu có một ngày tại nơi dị giới này, nàng gặp được một nam nhân khiến nàng rung động, nàng liệu có hành động giống như nguyên chủ?

Bạch Tử Linh không biết, cảm xúc của nguyên chủ đã ảnh hưởng không ít với nàng khiến cho nàng sinh ra ác cảm với tình yêu nam nữ, đặc biệt là đối với loại nam nhân không tìm không phối như Đỗ Thanh Triệt, có vết xe đổ của nguyên chủ, nàng tuyệt đối không muốn bản thân trở thành nữ nhân vì tình yêu mất đi lý trí, càng không muốn giao tâm của bản thân cho bất kì ai.

Tâm của nàng nàng đã không thể giữ như vậy còn trông mong gì người khác có thể bảo vệ tốt nó?

Tình yêu là gì?

Bạch Tử Linh không biết, đồng thời cũng không muốn biết.

Không ít người cảm thấy lời nói của nàng không sai, dù sao bọn họ đặt cược theo nàng phần lớn vẫn thắng nhiều hơn là thua nên trong lòng cũng có chút bất bình thay nàng nhưng bọn họ không có can đảm mở miệng lên tiếng chất vấn Đỗ thiếu gia như nàng. Thành Thiên quốc ngọa hổ tàng long, Đỗ gia là một trong số các thế lực không thể đắc tội, bọn họ tuy là con bạc, tưởng chừng như không hiểu biết lí lẽ nhưng cũng không phải người ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Âm mưu

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Tử Linh thập phần phức tạp, không biết nữ nhân này có lai lịch thế nào mà lại dám đến Vân Thiên Phưởng phá rối, giữa thanh thiên bạch nhật còn mạnh miệng chất vấn khiến Đỗ thiếu gia cũng á khẩu không thể trả lời, chẳng lẽ nàng không sợ đắc tội Đỗ gia sao?

Thành Thiên quốc, có bao nhiêu thế lực dám đắc tội với Đỗ gia? Có lẽ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Nàng... nàng là ý trung nhân của Lãnh công tử!” Không biết là người nào vừa mở miệng nhưng vừa dứt lời mọi người xung quanh liền bàn tán xôn xao cả lên. Mặc dù người nơi này phần lớn chỉ là con bạc nhưng cũng có không ít kẻ có vốn hiểu biết sâu rộng, tất nhiên cũng có không ít vương tôn quý tộc, đối với sự việc lần trước gây xôn xao ở Phong Nguyệt Lâu, chỉ sợ người trên kẻ dưới Thành Thiên quốc đều biết rõ ràng.

“A! Thảo nào nhìn nàng quen như vậy, ngày hôm đó ta có thấy nàng đi cùng Lãnh công tử...” Người qua đường Giáp liền nhanh chóng theo kịp câu chuyện, giọng nói lộ vẻ kinh ngạc, đối với thân phận của Bạch Tử Linh tựa hồ hiểu biết rất rõ ràng.

“Phải không? Bên ngoài chẳng phải đồn Lãnh công tử không gần nữ sắc hay sao?” Người qua đường Ất tỏ vẻ không tin.

“Vậy là người không nắm tin tức rồi, hôm đó nàng còn cùng Lãnh công tử thân mật trước không biết bao nhiêu người...”

“Thật sao?”

“Nghe nói ngày đó ở Lãnh gia vui như mở hội đâu.”

Xôn xao, xôn xao.

Ý trung nhân của Lãnh công tử?

Ai là ý trung nhân? Lãnh công tử lại là tên điên nào?

Dưới ánh mắt tò mò của những người xung quanh, Bạch Tử Linh khẽ sát vào tai Thanh Nhi, nói ra nghi vấn trong lòng: “Bọn họ đang nói gì vậy?”

Ý trung nhân của Lãnh công tử thì có quan hệ gì với nàng? Bạch Tử Linh tỏ vẻ, người cổ đại các người thật khó hiểu, bốn cô nương thật sự theo không kịp tư duy của các người!

“Tiểu thư, bọn họ đang thảo luận về ý trung nhân của Lãnh công tử.” Thanh Nhi cũng học bộ dạng của chủ tử, khẽ sát vào tai đối phương thì thầm

Bạch Tử Linh khinh thường liếc mắt, ánh mắt nàng nhìn Thanh Nhi như một kẻ ngốc, nàng không có bị điếc, lời bọn họ nói nàng ra rất rõ, điều nàng không hiểu chính là ánh mắt bọn họ nhìn nàng, ánh mắt không biết kim châm của những kẻ này khiến nàng có chút khó chịu, chẳng ai thích bản thân trở thành một đồ vật để mặc ánh mắt đánh giá của người khác cả.

Thanh Nhi sờ mũi: “Ý trung nhân mà bọn họ nói chính là người nha tiểu thư.”

“Thế Lãnh công tử...?” Không phải là Lãnh Vô Quân chứ?

Đối với vẻ mặt thông suốt của tiểu thư nhà nàng, Thanh Nhi gật đầu khẳng định, muốn giao tiếp với tiểu thư, Thanh Nhi cảm thấy bản thân nên trở về đọc sách nhiều vô, nếu không sẽ bị tiểu thư nhìn như kẻ ngốc!

Bạch Tử Linh trừng mắt, nàng chỉ cùng hắn đi ăn một bữa cơm sau đó liền nhả ai nấy về, phương thức liên lạc cũng không lưu lại, nói dễ nghe chính là bình thủy tương phùng, nói khó nghe là nàng muốn lợi dụng hắn để ăn một bữa cơm, chính là chỉ ăn một bữa cơm thôi, sao nàng lại thăng cấp lên thành “ý trung nhân” của hắn rồi?

Đùa bốn cô nương hả?

Đỗ Thanh Triệt nhìn chủ tớ hai người thì thầm to nhỏ không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, hóa ra nàng chính là thiếu nữ trong tin đồn - người trong lòng của Lãnh Vô Quân?

Ngày đó Lãnh Vô Quân cùng một nữ tử thần bí xuất hiện ở Phong Nguyệt Lâu, đối với việc hai người có hành động thân mật, về mặt đầy ái muội, mọi người đều thu hết vào mắt, chuyện này sớm đã lan truyền khắp Yên Kinh, một truyền mười, mười truyền trăm, ngay cả tên khuất cái bên đường cũng biết, chuyện này sớm đã trở thành đề tài nóng hổi của các tửu lâu trong kinh thành mà chưa có lời giải đáp.

Nam diện như quan ngọc, nữ diện tái phù dung, thiếp có tình, chàng có ý, chàng lãnh bạc vô tình duy chỉ với nàng là ôn nhu, nàng hoa nhan nguyệt mạo chỉ để mình chàng ngắm, không biết là kẻ nào đồn, chỉ trong chốc lát kinh thành liền xuất hiện 101 câu chuyện tình được mọi người thêu dệt để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chính mình.

Lời đồn tới tai Khương Định Hầu cùng Trường Công chúa, ngày hôm đó Khương Định Hầu phủ vô cùng náo nhiệt, dù sao cũng là lần đầu tiên bên cạnh nhi tử bọn họ xuất hiện bóng hồng xinh đẹp, Trường Công chúa không chút suy nghĩ liền nhận định nữ tử thần bí đó là con dâu của mình, nếu không phải có Khương Định Hầu ngăn cản, chỉ sợ nàng sớm đã muốn tiến cung cầu xin Thành Thiên để ban hôn rồi.

Tiếng xôn xôn xung quanh bắt đầu lớn hơn, lúc này không chỉ có Bạch Tử Linh mà Thanh Nhi cũng khó chịu không kém, nhớ đến lần trước Lạc Hàm có đưa cho nàng một gói bột trắng để phòng, tựa hồ có thể dùng vào trường hợp như vậy, nghĩ là làm Thanh Nhi liền nhanh chóng lấy thứ vẫn luôn giấu trong ống tay áo hất một cái. Khói trắng bay mù mịt, Đỗ Thanh Triệt vội bịt miệng lại, xuyên qua khói trắng mờ hồ chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nữ tử, lúc khói tan mọi người xung quanh đã rơi vào vòng ray âm áp của đất mẹ thân yêu, chỉ có một số tùy tùng của hắn còn đứng vững.

“Thiếu gia có cần đuổi theo không?”

Đỗ Thanh Triệt giơ tay ngăn cản, ánh mắt lập lòe những tia sáng không rõ.

Nguyên lai Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi vốn dĩ đang đứng đó hiện tại đã hoàn toàn biến mất, điều này khiến Đỗ Thanh Triệt nảy sinh hứng thú đối với thân phận của nàng.

“Thật sự có ý tứ!”

“Thanh Nhi, thứ đó...” Sau khi rời khỏi Vân Thiên Phưởng, Bạch Tử Linh liền nhanh chóng mở miệng, hành động lúc nãy của Thanh Nhi nàng cũng thấy rõ ràng, trong lòng nảy sinh nghi ngờ, trước kia nàng cũng không có phát hiện Thanh Nhi lại thứ đồ chơi này trong người.

“Cái đó... lần trước là do Lạc Hàm đưa... nói là để phòng thân.” Thanh Nhi ngập ngừng, bộ dạng muốn nói lại thôi, nhưng thấy sắc mặt nghiêm túc của Bạch Tử Linh mới thành thật mở miệng.

“A? Là Lạc Hàm đưa?” Bạch Tử Linh tỏ vẻ kinh ngạc nhưng trong lòng sớm đã có đáp án, Lạc Hàm xuất thân giang hồ, có những thứ này bên người cũng không có gì là lạ, kì lạ là Lạc Hàm lại giao thứ đồ chơi này cho Thanh Nhi, quan hệ của bọn họ từ khi nào trở nên tốt như vậy?

Thanh Nhi là nha đầu thanh thuần nhưng cũng không phải loại người nào cũng tùy tiện thân cận, mà tính tình Lạc Hàm lại trầm tĩnh như nước, sự phòng bị quá lớn khiến nàng ta khó mà kết giao với người khác, hai người này... nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến bọn họ lại có quan hệ tốt đến mức Lạc Hàm phải đưa thứ đó cho Thanh Nhi phòng thân. Trong lòng mơ hồ suy đoán mối quan hệ giữa hai người, chắc chắn giữa Thanh Nhi và Lạc Hàm đã có một

bí mật không muốn cho nàng biết, chỉ là nếu Thanh Nhi đã không muốn, Bạch Tử Linh tỏ vẻ cũng không thể ép buộc Thanh Nhi.

“Món đồ chơi này có vẻ thú vị!” Bạch Tử Linh vẻ mặt hứng thú.

“Tiểu thư, đó không phải đồ chơi...”

“Hai người từ khi nào lại trở nên thân thiết như vậy? Có bí mật không muốn ta biết?”

“Không tiểu thư, làm gì có...” Bị ánh mắt thâm ý của Bạch Tử Linh nhìn, Thanh Nhi không khỏi giật mình, vội vàng lắc đầu, bày tỏ bản thân không có bí mật gì giấu giếm.

Bạch Tử Linh nhướn mày, chỉ cười không nói, đối với sự giải thích của Thanh Nhi cũng không tỏ vẻ gì.

~~~~

“Tiểu thư, như vậy liệu có...” Nữ tử cắn môi, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi khiến người đối diện nhìn thấy không khỏi hừ lạnh, nha đầu này nhát gan như vậy, không biết có tin tưởng được không?

“Thế thì đã sao? Ta không nói người không nói, sẽ không ai biết đâu!”

“Nhưng mà...”

Trong Chiêu Lan Viện, Lâm Tâm Lan ngồi trong đình, bên cạnh là nha hoàn mà Bạch Vân Hoài đưa đến cho nàng, nàng một bên thanh thân ngồi, tay xoa chung trà, hoa văn trên chung trà được chạm khắc tinh xảo, đó là một đóa liên hoa giữa mùa hạ, đóa hoa nở rộ giữa nền lá xanh.

Kể từ ngày bước chân vào Thừa tướng phủ, Lâm Tâm Lan mới trải nghiệm được cuộc sống vinh hoa phú quý, so với cuộc sống khi còn ở Lâm gia, nàng hiện tại mới thật sự là một thiên kim tiểu thư đúng nghĩa, nhờ có Lâm Quế Chi mà nàng từ một thiếu nữ tầm thường trở thành kim chi ngọc diệp, tuy nói Bạch Vân Hoài trọng nam khinh nữ nhưng đối xử với nàng lại vô cùng tốt, tựa hồ chỉ cần là thứ nàng muốn hẳn đều thỏa mãn, điều này khiến lòng tham của Lâm Tâm Lan ngày càng lớn.

Thừa tướng phủ có ba vị tiểu thư, người được sủng ái nhất không ai khác ngoài Tứ tiểu thư Bạch Phi Nhược, nàng ta là nữ nhi của chính thất, suy cho cùng vẫn là đích nữ, phía trên có một mẫu thân quản lý cả hậu viện Thừa tướng phủ, dưới lại có một ca ca anh tuấn yêu thương, chưa nói đến nàng ta là một mỹ nhân hiếm có, tính tình mềm mại dịu dàng, lại nhận được sự yêu thích của Đỗ thiếu gia, có một nữ nhi như vậy, Bạch Vân Hoài sao có thể không yêu thương nàng?

Thân là nữ nhân với nhau, Lâm Tâm Lan tất nhiên nhìn không vừa mắt Bạch Phi Nhược, đặc biệt là khi nàng cùng nàng ta đều là một loại người, lấy thanh thuần thiện lương làm mặt nạ của chính mình, khi thấy Bạch Vân Hoài sủng ái Bạch Phi Nhược, nàng tất nhiên cảm thấy không vui. Chỉ là nàng cũng không phải loại người ngu ngốc, biết rõ đầu chính diện với Bạch Phi Nhược thì người ăn khổ là nàng cho nên Lâm Tâm Lan chỉ có thể âm thầm đợi chờ cơ hội, chuyển mục tiêu sang một người khác, mà người đó không ai khác chính là Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh, tuy nói là Tam tiểu thư nhưng vì Nhị phu nhân mất sớm, nàng hiện tại không có ai làm chỗ dựa, mà Bạch Vân Hoài tựa hồ cũng đặc biệt chán ghét nữ nhi này của hắn nên cũng chưa từng quan tâm qua, khắp Yên Kinh không ai không biết nàng ta là bao cò, phế vật cơ chứ? Mang thân phận là tiểu thư Thừa tướng phủ nhưng lại không lợi dụng điểm này thì đúng là một nữ nhân ngu ngốc, người như vậy nữ nhân còn không thích huống hồ lại là nam nhân?

Nha đầu ngu ngốc, ngay cả nha hoàn trong phủ cũng không đặt nàng ta vào mắt thì làm sao có thể đấu lại Lâm Tâm Lan nàng?

“Nhưng nhị cái gì? Ta là tiểu thư của người, người không muốn nghe theo mệnh lệnh của ta?” Lâm Tâm Lan nhún mày không vui, trong lòng đối với thái độ của nha hoàn vô cùng bất mãn, xem ra nàng vẫn là nên ra ngoài tìm một nha hoàn khác, chứ người của Thừa tướng phủ không thể tin tưởng được.

Nha hoàn sợ hãi quỳ xuống: “Tiểu thư bớt giận, nô tì không phải muốn chống đối tiểu thư nhưng...” Bạch Tử Linh tuy là tiểu thư không được sủng ái nhưng trên người nàng ta vẫn còn mang thân phận “Tam tiểu thư Thừa tướng phủ”, thường ngày bị nha hoàn khi dễ nhưng bọn họ cũng không dám ra tay quá đáng, còn chưa nói đến việc ngày đó nàng ta dạy dỗ Ngọc Anh thế nào, Đại phu nhân cũng nhắm mắt không truy cứu đây sao?

Tiêu Nghi cũng không phải là loại người ngu ngốc, nàng tuy chỉ là một nha hoàn nhỏ bé nhưng từ nhỏ đã bị bán vào trong phủ, đối mặt với tranh đấu hậu viện sớm đã nhìn quen, sự việc của Ngọc Anh chính là sự cảnh báo lớn nhất, Bạch Tử Linh tuyệt đối không thể đắc tội.

“Đến chủ tử của người là ai còn đợi cho ta nhắc sao?” Lâm Tâm Lan có chút không kiên nhẫn, đối mặt với nha đầu nhát gan như vậy nàng thật sự không muốn dài dòng, chỉ là hiện tại trong Chiêu Lan Viện không có nhiều nha hoàn như các viện khác, càng không có nhiều nha hoàn để cho nàng sai sử, nếu không nàng cần dùng tới Tiêu Nghi sao?

Tiêu Nghi cắn môi, nàng là do lão gia phân phó đến bên cạnh chăm sóc cho Lâm Tâm Lan, trước khi đến Chiêu Lan Viện nàng cũng chỉ là một nha hoàn quét tước nhỏ bé, nếu không phải những nha hoàn lạnh lợi đều đã bị phân đến các viện khác thì cái bánh nướng nóng hổi này cũng không rơi vào người nàng.

Đối mặt với sự ghen tỵ của không ít nha hoàn khác Tiêu Nghi chỉ một bên cười nhạt không nói, mọi người đều nghĩ rằng chủ tử Chiêu Lan Viện được sủng ái thì nha hoàn bên trong cũng sẽ được hưởng không ít hương thơm, nhưng sự thật thế nào, có bao nhiêu biết rõ? Thân là phận nha hoàn, dù chủ tử có khó hầu hạ đến mấy nàng cũng không dám kêu van kẻ khổ, chỉ là ai có thể nói cho nàng biết, nữ tử thường ngày trang một bộ dạng nhu mì mềm yếu

nhưng bản tính lại là kẻ tham lam không tiết chế như vậy?

Kể từ ngày Tiêu Nghi đi theo hầu hạ Lâm Tâm Lan, nàng mới có thể thấy rõ được bộ mặt đằng sau mà nàng ta che giấu. Quả nhiên là một kẻ nhà quê, nhìn thấy trân vàng vòng ngọc liền để lộ bản tính ra, so với một nha hoàn còn không bằng, đừng nhìn Tiêu Nghi chỉ là một nha hoàn nhỏ bé nhưng nàng ở Thừa tướng phủ đã lâu, vàng ngọc châu báu gì đó nàng sớm đã nhìn quen, cho dù bản tính nàng tham lam cũng không để lộ ra mặt như Lâm Tâm Lan, người như vậy... làm sao có thể so sánh với thiên kim tiểu thư quý tộc danh giá là Nhị tiểu thư cùng Tứ tiểu thư?

“Miệng người cảm rồi sao?”

“Tiểu thư tha tội, Tiêu Nghi không dám, nô tì sẽ nghe lời tiểu thư, sẽ làm theo lời tiểu thư...” Tiêu Nghi thầm nghĩ Bạch Tử Linh tuy đã thay đổi không còn như trước là một kẻ dễ bắt nạt nhưng dù sao vẫn chỉ là một tiểu thư của thứ thiếp bị vứt bỏ không được sủng ái, nếu chuyện này có truy cứu thì lão gia cũng sẽ không chút bận tâm, mà Đại phu nhân vốn dĩ chương mắt nàng ta chắc sẽ không nói giúp cho nàng ta, cho dù Bạch Tử Linh có ghi thù thì cũng chỉ có thể cam chịu, dù sao so với Bạch Tử Linh, Lâm Tâm Lan vẫn là được sủng ái nhiều hơn.

“Ngay từ đầu người nói rõ thì ta đâu cần phải hung dữ với người như vậy?” Lâm Tâm Lan cười lạnh, vị trí Tam tiểu thư Thừa tướng phủ sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về nàng, chỉ có nàng mới xứng đáng, Bạch Tử Linh là ai chứ, chỉ là một phế vật không hơn không kém, số trời đã định nàng ta nhất định sẽ thua trong tay nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tương kế tựu kế

Lúc trở về phủ thì sắc trời cũng đã không còn sớm, đám người canh giữ Thừa tướng phủ bên ngoài đối với việc nàng thường xuyên ra vào phủ đã quá quen thuộc, cho nên cũng không có bận tâm bên cạnh nàng xuất hiện thêm một người, chỉ là ánh mắt bọn họ nhìn nàng đã khác với trước, tựa hồ mang hàm ý gì đó mà chính bản thân nàng cũng không rõ.

Xuyên qua đường mòn, nhìn sân viện ngày trưa như rừng rậm hiện đại đã được quét tước sạch sẽ, tuy vẫn rách nát hoang tàn nhưng không còn lạnh lẽo trống vắng nữa. Nàng từng bước đi vào, bộ dạng thông dong, Thanh Nhi và Lạc Hàm theo sát phía sau, ánh mắt liếc một lượt khắp căn phòng, không thấy đồ vật bị di dời, chẳng có minh chứng nào cho thấy căn phòng đã bị người khác chạm vào, chỉ là bụi bám trên bàn trang điểm hiện tại đã được quét dọn sạch sẽ.

Bạch Tử Linh nguy hiểm nheo mắt lại, bàn trang điểm vốn là nơi nàng ít sử dụng nhất, thường ngày có bụi bám một lớp nàng cũng không có quan tâm, Thanh Nhi muốn quét dọn nàng cũng không cản, chỉ là hai ngày nay xảy ra khá nhiều chuyện, cho nên bàn trang điểm không có ai quét dọn, trước khi ra ngoài nàng còn thấy rõ một lớp bụi bám trên mặt bàn, hiện tại trở về bàn đã được quét dọn sạch, điều này nói lên điều gì?

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

“Lạc Hàm, đi tìm xem con chuột nào đã vào phòng ta.” Lạc Hàm ngăn ra, rất nhanh liền hiểu ý rồi đi, dựa vào sức quan sát của nàng cũng có thể thấy được đồ vật trong phòng đã có người chạm vào.

Bạch Tử Linh đi đến bên bàn trang điểm mở tất cả các ngăn tủ ra, quyển sách lần trước nàng sớm đã giấu dưới gối vì vậy trong ngăn tủ chỉ còn vài chiếc trâm gỗ không đáng tiền, còn những đồ vật mà Thanh Nhi mua cho nàng, Bạch Tử Linh bảo Thanh Nhi tự mình cất giữ, dù sao Thanh Nhi bất quá cũng chỉ là nha hoàn sẽ không ai chú ý đến tủ đồ của nàng, ngược lại là bản thân Bạch Tử Linh, vốn dĩ là phế vật lại được không ít người để mắt đến, chẳng biết nên vui hay nên buồn.

Giữa đám trâm gỗ bình thường lại xuất hiện một cây trâm ngọc bằng phi thúy, chất liệu là phi thúy thượng đẳng, màu trâm xanh biếc, trên trâm khắc hình hoa văn tinh xảo, đầu trâm được chạm khắc thành đóa hoa lan rực rỡ lại cực kỳ xinh đẹp, tuy không phải là người nghiên cứu đồ cổ nhưng nhìn cũng biết ngay cây trâm này có giá trị liên thành thế nào.

“Đây... đây là gì?” Thanh Nhi sững sốt, trong số những món trang sức của tiểu thư hoàn toàn không có cây trâm phi thúy nào như vậy, nói thẳng ra là tiểu thư không thể có loại trâm cài đặc tiền như vậy, đồ vật quý giá như vậy ở Thừa tướng phủ ngoại trừ những phu nhân, tiểu thư được sủng ái thì ai có tư cách sử dụng?

“Trâm cài kiểu dáng rất mới mẻ, có vẻ như không phải là của các vị phu nhân.” Thanh Nhi ngập ngừng, nghĩ đến trong thành gần đây thường xuyên lưu hành kiểu dáng như vậy, rất thích hợp với những thiếu nữ trẻ tuổi, trong phủ đạo gần đây cũng vì chuyện này mà xôn xao cả lên.

“Vậy sao?” Mặc dù không biết là ai nhưng chắc chắn là người trong phủ làm, chỉ là nàng và Bạch Phi Thúy không thù không oán, mà đám người Bạch Phi Nhục lại khinh thường nhất là việc nắm đá giấu tay thế này, càng đừng nói đến sẽ vu oan giá họa cho nàng, vì vậy người đáng nghi nhất chỉ có thể là... không biết suy đoán của nàng có đúng không?

Không đến một nén nhang, Lạc Hàm đã quay trở lại lại, đối với hiệu suất làm việc của nàng, Bạch Tử Linh trước giờ rất hài lòng.

“Tiểu thư, đã tra ra, là nha hoàn Tiểu Nghi của Chiêu Lan Viện.”

Thanh Nhi trầm mặc: “Tiểu Nghi... là nha hoàn của Tâm Lan tiểu thư.”

Quả nhiên là Lâm Tâm Lan! Ngày từ lần đầu gặp mặt, nàng sớm đã nhận thấy ánh mắt không thiện ý từ nữ nhân kia, đều là nữ nhân với nhau, nàng cũng không có ý định cản trở việc mẫu tử nàng ta bước chân vào Tướng phủ, đối với ác ý từ đối phương nàng cũng không có bận tâm, không nghĩ đến... một kẻ vô danh tiểu tốt hiện tại cũng muốn hãm hại nàng.

Có phải Bạch Tử Linh quá dễ khi dễ hay không?

“Như vậy, đây hẳn là Phi Thúy Hòa Minh của Thương Bảo Trai rồi?” Thanh Nhi nhớ đến mấy ngày trước trong phủ đang xôn xao chuyện này, mọi người đều nói lão gia rất sùng ái mẫu tử Lâm di nương, hào phóng bỏ ra vài ngàn lượng để mua một trăm cái gọi Phi Thúy Hòa Minh, nghe nói đó là trang sức đặc tiền nhất Thương Bảo Trai, vừa mới ra mắt không lâu, ngay cả các vị nương nương trong cung đều yêu thích, tỏ vẻ muốn mua nhưng không nghĩ đến nó lại rơi vào tay của Lâm tiểu thư.

“Phi Thúy Hòa Minh? Cái tên không tệ...” Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, dựa vào thủ đoạn trẻ con này mà Lâm Tâm Lan lại muốn hãm hại nàng, nàng nên khen nàng ta sáng tạo hơn những người khác hay là... không có đầu óc đây?

“Lạc Hàm, đem nha hoàn đó đến đây, ta muốn nhìn xem... chủ tớ nàng ta đấu đá nhau.”

~~~~~

“Lão gia đã trở về chưa?” Tứ phu nhân Tô Vân buồn bực hỏi nha hoàn bên cạnh, dạo này tính tình nàng không tốt, thường xuyên nổi nóng khiến nha hoàn xung quanh chịu không ít thiệt thòi.

Tất cả cũng tại mẫu tử Lâm Quế Chi, từ ngày bọn họ vào phủ, lão gia không biết trúng bùa mê gì của con hồ ly tinh đó, cứ nhiên tối nào cũng qua đêm ở Chiêu Lan Viện, mà mỹ nhân như hoa như ngọc là nàng cũng không liếc mắt đến. Nhớ lần trước nàng bị tử thi của Thiên Hồng dọa ngất xỉu, lão gia cũng ở bên cạnh nàng an ủi đến vài ngày, không ngờ chưa đến một tháng, lão gia lại tìm được người mới, bỏ mặc nàng không quan tâm. Nếu tiếp tục như vậy, nàng không chỉ bị thất sủng mà chỗ đứng trong phủ cũng không còn nữa, đến lúc đó con tiện nhân Liễu Tư Băng kia nhất định sẽ tranh thủ thời cơ đá kích nàng, cười trên nỗi khổ của người khác.

“Lão gia vừa mới bãi triều liền... liền...” Nha hoàn cứ ấp úng mãi khiến Tứ phu nhân đâm ra khó chịu: “Liền thế nào?!”

“Liền đến Chiêu Lan Viện...” Nha hoàn không dám nói dối nhưng lại sợ chủ tử tức giận liền lập tức quỳ xuống nhận tội.

“Lại là con hồ ly tinh đó! Rốt cuộc nó đã cho lão gia uống bùa mê gì?!” Lửa giận tràn ngập trong lòng, nàng liền không chút do dự vút chung trà xuống đất, thanh âm vỡ nát như đánh thẳng vào lòng, mảnh vỡ văng tung tóe nhưng nàng cũng không có chú ý.

Bên này Bạch Vân Hoài vừa bãi triều về liền ngựa quen đường cũ đi đến Chiêu Lan Viện, gặp người trong lòng đứng ở cửa đợi liền trong lòng cảm thấy ấm áp, trong bốn vị phu nhân của hần tử trước đến nay chỉ có Đại phu nhân là thường xuyên đứng ở cửa đợi hần tử trở về, chỉ là cảnh vật nhanh chóng thay đổi, lòng người sớm đã không ở đó, hiện tại nhìn đến Lâm Quế Chi, trong lòng có chút hoài niệm.

“Lão gia người đã dùng bữa tối chưa?”

Lâm Quế Chi là nữ nhân thông minh, nàng biết rõ Bạch Vân Hoài có địa vị cao trên quan trường nhưng ở trong phủ thì thấp thỏm đều không thật lòng với hần, ngay cả Đại phu nhân Viên Minh Hân là thê tử kết tóc cũng lạnh nhạt với hần, mỗi ngày hần trở về phủ nếu không phải bận xử lý chính sự thì cũng là lo việc nước, một chút cảm giác ấm áp của gia đình cũng hiếm mà cảm nhận được, cho nên nàng mới cố tình đứng ở cửa đợi hần xuất hiện.

Nam nhân vốn luôn muốn nữ nhân xem như là trời, đặc biệt là nam nhân như Bạch Vân Hoài, lòng tự tôn rất cao, chỉ ăn mềm không ăn cứng, thích người khác chiều theo ý mình nhưng lại chưa từng quan tâm đến cảm xúc của người khác. Gặp qua vô số nam nhân, Lâm Quế Chi rất tự tin rằng không có bất kỳ nam nhân nào có thể thoát khỏi tay nàng, Bạch Vân Hoài chỉ là một trong số nhiều người khác mà thôi, quan trường đặc ý, tình trường trắc trở, nam nhân như Bạch Vân Hoài chính là đang thiếu một nữ nhân mang cho hần cảm giác ấm áp của gia đình.

Nàng giúp hần cởi áo khoác ngoài đưa cho nha hoàn bên cạnh, rồi rót cho hần một chung trà nóng, trà vừa mới pha, hương thơm ngào ngạt bay khắp nơi, hần đưa tay nhận lấy chung trà, nàng bên cạnh trêu mếu nhìn hần, người ngoài nhìn vào thấy một màn vợ chồng tình thâm.

“Lúc này ta có đi dùng bữa với các vị quan viên trong triều.”

“Lão gia để Quế Chi xoa bóp cho người...” Giọng nói mềm dịu của nữ nhân vang bên tai, Bạch Vân Hoài đều cảm thấy tâm can ngứa ngáy, mặc kệ mệt mỏi trên người nắm lấy tay Lâm Quế Chi xoa nhẹ.

Mặc dù cuộc sống trước kia không mấy tốt đẹp nhưng Lâm Quế Chi rất biết cách bảo dưỡng nhan sắc của mình, dù đã ngoài tam tuần nhưng làn da vẫn trắng nõn nà, không hề có một vết chai khiến Bạch Vân Hoài vô cùng yêu thích.

“Quế Chi cực khổ cho nàng, sau này không cần phải ra cửa đợi ta nữa.” Ngược mắt nhìn người trong lòng Bạch Vân Hoài cảm thấy vô cùng có lỗi, khiến cho nàng cùng nữ nhi phải lưu lạc mười mấy năm bên ngoài, thân là phu quân như hần cảm thấy thật hổ thẹn!

Lâm Quế Chi nhướng mày, hành động đứng ở cửa đợi chỉ dành cho chính thê, nàng thân là một tiện thiếp, hành động như vậy rõ ràng là đi ngược lại quy

tắc, trong mắt người khác chính là chống đối với Đại phu nhân, chỉ là lúc đầu thấy hắn không có bận tâm, nàng còn nghĩ rằng hắn sẽ đem bản thân là thế tử đối đãi, không ngờ... xem ra trong lòng Bạch Vân Hoài không phải là không có hình bóng của Đại phu nhân.

“Quê Chi hiểu rõ, biết rõ hành động của bản thân là sai trái, cầu lão gia tha tội...” Nàng rủi, vừa hay Bạch Vân Hoài đang ngồi, có thể thấy được trong mắt là một mảnh bi thương.

“Ta không phải có ý đó, cũng không có ý định trách tội nàng.” Thở dài một hơi, mặc dù hắn cũng muốn dù sao đó cũng là tấm chân tình của nàng, có lẽ vì quá yêu hắn nên nàng mới đem quy tắc quên hết không còn một mảnh, thật là nữ nhân ngây thơ.

“Lão gia...” Nàng mỉm cười e thẹn khiến Bạch Vân Hoài toàn thân ngứa ngáy nhìn không được mà bề nàng đặt lên giường, đôi mắt tràn ngập dục vọng nhìn nàng.

Giọng nói Lâm Quê Chi càng thêm dịu dàng, nàng e thẹn tránh đi ánh mắt của Bạch Vân Hoài. Bạch Vân Hoài thấy thế liền cúi đầu xuống, vốn căn phòng đang tràn ngập không khí ấm áp liền bị tiếng nói ngoài cửa đánh mất.

“Phụ thân...”

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi khiến hai người trong phòng không khỏi buồn bực, ôn hương nhuyển ngọc ở bên dưới mà Bạch Vân Hoài hắn lại không thể làm gì, thật sự là tức chết hắn mà! Bạch Vân Hoài lần đầu tiên cảm thấy thất bại dưới tay nữ nhi của mình, mặc dù tức giận nhưng cũng không thể làm gì khác ngoài việc rời nữ nhân bên dưới, đi đến bên bàn rót trà uống để giải nhiệt trong người!

“Vào đi...” Lâm Quê Chi chỉnh lại quần áo, đi đến bên bàn rồi mở miệng nói. Giọng nói không nhận ra điều khác thường, mặt dù cười dịu dàng như tâm lại buồn bực không kém, không biết nữ nhi lại muốn làm gì, nửa đêm canh ba rảnh rồi không có việc gì lại đến làm phiền nàng, lại còn phá hư chuyện tốt của nàng nữa chứ?! Những thứ nàng dạy dỗ bay đi đâu hết rồi, một chút cũng không học hỏi được thì làm sao có phong phạm của tiểu thư khuê các cơ chứ?!

“Thỉnh an phụ thân, di nương...” Lâm Tâm Lan cùng nha hoàn Tiểu Nghi đi vào, lễ phép cung kính thỉnh an hai người, Bạch Vân Hoài vốn đang buồn bực nữ nhi nhưng thấy tình cảnh này con giận cũng nguôi đi vài phần.

“Lan Nhi ngoan lắm, con đến tìm nương con à?”

Lâm Tâm Lan nghe vậy liền cười dịu dàng, đi đến bên bàn ngồi xuống, mở miệng nói: “Lan Nhi đến thăm phụ thân cùng nương... Lan Nhi rất nhớ phụ thân!”

Nghe nữ nhi nói vậy Bạch Vân Hoài không khỏi cảm thấy có lỗi, dù sao nữ nhi của hắn ở bên ngoài chịu khổ nhiều năm như vậy, hắn làm sao nỡ để nữ nhi chịu ủy khuất. Cũng tại hắn làm Thừa tướng, công việc quá nhiều khiến nữ nhi một mình cô đơn, điều này khiến người làm phụ thân như hắn cảm thấy hổ thẹn!

Dường như Bạch Vân Hoài không ý thức được bản thân quá thiên vị Lâm Tâm Lan, kể từ ngày hai mẹ con Lâm Tâm Lan chuyển đến Thừa tướng phủ thì sủng ái của hắn dành cho họ không ngớt, ngay cả Tứ phu nhân là người sinh cho hắn nhi tử hắn cũng không bận tâm, mỗi ngày tan triều đều đi đến Chiêu Lan Viện khiến trong phủ không có được một phút yên bình.

Tất nhiên là một người cha, sủng ái nữ nhi là chuyện thường tình, chính là hắn có nghĩ đến hắn không chỉ có một nữ nhi? Hắn chỉ sủng ái một nữ nhi mà quên đi những nữ nhi khác khiến Lâm Tâm Lan càng được nước lấn tới, ngay cả Bạch Phi Nhược là đích nữ cũng không để vào trong mắt, thường xuyên khiêu khích Bạch Phi Nhược nhưng lại bị Bạch Phi Nhược làm lơ, muốn gây sự với Bạch Phi Thúy, Bạch Phi Thúy cũng không để nàng ta như nguyện, hiện tại tìm đến Bạch Tử Linh, chính là Bạch Tử Linh suốt ngày nhốt mình ở trong viện, nếu không thì chính là xuất phủ, hiện tại có được cơ hội nàng làm sao có thể buông tha?

“Cũng tại phụ thân bận quá nhiều việc, để Lan Nhi chịu ủy khuất rồi...”

“Không sao, phụ thân bận công việc lại còn lo lắng cho gia đình này, có một người phụ thân như người Lan Nhi cũng không còn cầu gì hơn...” Ánh mắt rom róm, Lâm Tâm Lan lắc đầu khiến người làm phụ thân như Bạch Vân Hoài hết sức vui vẻ, địa vị càng cao thì con người càng có nhiều tham vọng, mặc dù trên triều Bạch Vân Hoài làm Thừa tướng cao cao tại thượng nhưng là nam nhân thì đều mang dục vọng của bản thân, tựa như một nam nhân quyền cao chức trọng như hắn, trên triều có thể hô mưa gọi gió, về đến nhà thì phải có thể thiếp hiểu lòng người, hơn nữa lại có một đứa con xem phụ thân như hắn là anh hùng, bất kì người đàn ông nào cũng đều thỏa mãn!

Nhìn một màn phụ tử tình thâm Lâm Quê Chi bên cạnh cũng không biết nên nói gì, nhưng ít nhiều nàng cũng hiểu rõ, nữ nhi hôm nay đến đây chắc không phải chuyện tốt lành gì, dù sao tính tình của Lâm Tâm Lan, mẫu thân như nàng cũng hết cách.

“Ha ha, hảo hảo hảo, Quê Chi nàng dạy dỗ con gái rất tốt!” Bạch Vân Hoài nói ba chữ ‘tốt’, tâm tình buồn bực nháy mắt bay mất, có một nữ nhi hiểu lòng người như vậy thật khiến hắn cảm thấy vui vẻ không thôi. Ánh mắt nhìn Lâm Quê Chi càng thêm thâm tình, dù sao ngày nào cũng phải đối mặt với dáng vẻ yêu nghiệt của Tô Vân, Bạch Vân Hoài ít nhiều cũng cảm thấy chán, hiện tại ở bên cạnh Lâm Quê Chi khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, một thế tử dịu dàng như vậy, một nữ nhi biết lấy lòng người, đến Chiêu Lan Viện tất nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng.

Lâm Quê Chi nghe vậy chỉ biết cười dịu dàng: “Là bổn phận của thiếp thân...”

“Phụ thân, lần trước Lan Nhi cùng mẫu thân đi dạo đã mua một cây trầm của Thương Bảo Trai, rất quý giá, hôm nay Lan Nhi đặc biệt mang đến cho phụ thân xem...” Lâm Tâm Lan phân phó Tiểu Nghi đặt chiếc hộp lên bàn, ánh mắt nàng lóe lên tia vui vẻ không thoát khỏi ánh mắt Lâm Quê Chi.

“Được, để phụ thân xem xem...” Bạch Vân Hoài tâm trạng tốt, cũng không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt mà nhận lấy chiếc hộp được chạm khắc tinh xảo mở ra. Vốn là hắn không có để tâm trạng sức của nữ nhân nhưng vì nữ nhi muốn cho hắn xem, Bạch Vân Hoài liền không chút do dự đồng ý. Thời khắc mở chiếc hộp ra Bạch Vân Hoài cũng háo hức muốn xem nữ nhi đã mua bảo vật gì nhưng khi mở ra chiếc hộp lại trống rỗng khiến Bạch Vân Hoài nhũn mày không vui.

“Tại sao lại như vậy?” Lâm Tâm Lan kêu lên kinh ngạc, ánh mắt hiện lên tia sợ hãi, nàng vội vàng giải thích: “Rõ ràng ngày hôm qua Lan Nhi đã đặt Phi Thúy Hòa Minh vào đây...”

Ánh mắt Lâm Quế Chi hiểu rõ nhìn nữ nhi, hiểu con không ai bằng mẹ, sao nàng lại không biết ý nghĩa của việc này cơ chứ? Nếu không phải có chuẩn bị trước sẽ diễn một màn kịch này thì tại sao nữ nhi lại đến trong lúc trùng hợp như thế, rõ ràng là muốn mượn tay Bạch Vân Hoài để trách phạt người khác. Nghĩ đến đây sắc mặt Lâm Quế Chi nháy mắt trở nên tái nhợt, nếu lão gia biết chuyện này... Bạch Vân Hoài mặc dù tin tưởng nàng nhưng cũng không phải loại người ngu ngốc, hành động của nữ nhi rõ ràng như thế, làm sao hắn có thể không biết?! Huống hồ người mà Lâm Tâm Lan muốn trách phạt... mong là không phải như nàng suy nghĩ.

Bạch Vân Hoài nheo mắt lại, ánh mắt nhìn nữ nhi có chút lạnh lùng nhưng thần sắc vẫn không thay đổi: “Hôm qua còn vì sao hôm nay lại bị mất?”

“Con... con không biết...” Lâm Tâm Lan ngập ngừng, bộ dạng muốn nói lại thôi, Bạch Vân Hoài thấy vậy liền hiểu rõ mọi chuyện nhưng lại giả vờ như không biết: “Có gì cứ nói.”

“Là thế này, hôm qua con có cài Phi Thúy Hòa Minh trên tóc, trên đường gặp phải nha hoàn của Tam tiểu thư, sau đó con liền trở về phòng...”

“Ngoại trừ nha hoàn đó con còn gặp người khác không?”

“Không có...” Lâm Tâm Lan lắc đầu.

“Vậy ý con là nha hoàn đó trộm ư?!”

“Con cũng không biết nhưng nàng là người đáng nghi nhất...” Lâm Tâm Lan cúi đầu, giọng nói ngày càng nhỏ như sợ bản thân lỡ miệng sẽ đổ oan cho người khác.

“Con muốn thế nào?” Bạch Vân Hoài mở miệng trung cầu ý kiến.

Lâm Tâm Lan cắn môi, bộ dạng ủy khuất vô cùng: “Phi Thúy Hòa Minh là bảo vật khó khăn lắm con mới có được, con không thể mất nó...” Điều nàng nói không hề sai, ngày đó ở Thương Bảo Trai cũng có một người nữa muốn mua Phi Thúy Hòa Minh này, nếu không phải nàng ra giá cao hơn, thì cây trâm này sớm đã thuộc về người khác.

“Vậy ý của con là muốn lục soát?!” Bạch Vân Hoài nheo mắt, hắn không quan tâm kẻ trộm Phi Thúy Hòa Minh là ai, bởi vì vốn dĩ là một vở kịch, Lâm Tâm Lan muốn mượn tay hắn để trách phạt Bạch Từ Linh chứng tỏ nàng đã nắm chắc điều này trong tay, chỉ cần hắn nói một câu đến đó lục soát, Bạch Từ Linh chắc chắn không thể thoát khỏi tội trộm cắp. Một khi đã như vậy liền có thể nhân cơ hội đuổi Bạch Từ Linh ra khỏi phủ, dù sao nàng cũng không vừa mắt hắn, sống trong phủ ngày nào thì sẽ làm mất mặt Thừa tướng phủ ngày đó, mặc dù mấy ngày nay nàng trông có vẻ an phận nhưng kẻ tiếp ai biết nàng sẽ làm nên chuyện mất mặt gì?!

“Con... ý con... thật ra là...” Lâm Tâm Lan đạt được kết quả như mong muốn liền nhin không được mà vui vẻ nhưng bề ngoài vẫn phải đóng kịch cho Bạch Vân Hoài xem.

“Đi thôi.” Không đợi nữ nhi nói hết lời, Bạch Vân Hoài đã đứng lên đi ra khỏi phòng, Lâm Tâm Lan vội vàng đuổi theo, nhưng chưa đi đến cửa thì cánh tay đã bị Lâm Quế Chi.

“Di nương...” Vì sao lại muốn ngăn cản nàng?

Ánh mắt Lâm Quế Chi phức tạp nhìn nàng: “Con tốt nhất đừng có mà làm lớn chuyện.” Nếu không cả nàng cũng không thể cứu được.

Linh Viên.

Bạch Từ Linh bên này vừa mới dùng bữa tối xong, bữa tối của nàng là lúc chiều nàng đi ngang qua Phong Nguyệt Lâu, ghé mua vài món mang về ăn, mặc dù đồ ăn trong Thừa tướng phủ là cơm canh nóng hổi nhưng tay nghề đầu bếp quả thật rất dở tệ, có lẽ là nấu cho nàng ăn nên mới dở tệ như vậy, cho nên tối nay nàng không cho Thanh Nhi đi đến nhà bếp lấy thức ăn.

Dùng bữa xong, ba chủ tớ hội tụ lại một bàn, Bạch Từ Linh đến từ hiện đại nên không có sự phân biệt giữa chủ và tớ, Thanh Nhi ở bên cạnh Bạch Từ Linh, hai người tình như tỷ muội nên không có sự phân biệt đối xử, mà Lạc Hàm xuất thân từ giang hồ không có sự trời buộc nên cả ba người đều không có ai ngại ngần thân phận đối phương, cả ba cùng ngồi ôm cây đợi thỏ.

“Tiểu thư, người chắc chắn sẽ có người đến không?” Thanh Nhi một bên ngáp, một bên mở miệng hỏi.

“Nàng đã tốn công như vậy, sao có thể không đến?” Bạch Từ Linh một tay gõ bàn, một tay chống cằm nhưng ánh mắt vẫn là một mảnh thanh tĩnh.

“Tiểu thư nói đúng, chúng ta chỉ cần tương kế tựu kế là được.”

“Người đâu rồi? Ra đây!”

Bên ngoài truyền đến âm thanh vang dội, xem ra người đến không hề ít, ba người nhìn nhau, Thanh Nhi nhanh chóng đi ra ngoài, Lạc Hàm cũng theo chân rời khỏi phòng, biến mất vào trong bóng đêm vô tận, Bạch Tử Linh cong lên khoe môi, có trò vui để xem rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Khuất nhục

Thanh Nhi đi trước mở cửa, đập vào mắt là một đám người, dẫn đầu là nam nhân mặc triều phục, gương mặt tĩnh lặng không nhìn ra hi vọng, có vẻ như từ trong triều mới về, còn chưa kịp thay áo. Bên cạnh hắn là thiếu nữ một thân váy hoa xinh đẹp, gương mặt nàng được trang điểm cẩn thận, trời đã tối nhưng y phục vẫn tom tắt, trâm ngọc trên tóc lay động theo từng động tác của nàng, phía sau là một đám hán tử và một nha hoàn, người nào người nấy tay đều cầm đuốc, nhất thời Linh Viên sáng như ban ngày.

“Lão gia...” Thanh Nhi chào một tiếng, sau đó liền lui ra sau, để cho bọn họ tiến vào.

“Tiểu thư nhà người đâu?” Bạch Vân Hoài quét mắt nhìn xung quanh, vẫn là khung cảnh này nhưng tựa hồ lại có chút thay đổi, mấy năm trước hắn có đi qua đây, lúc đó nơi này vẫn là một mảnh hoang tàn, cây cối mọc um tùm che hết cả đình viện, vậy mà hiện tại trong viện một mảnh sạch sẽ, chồi non của mầm cây con cũng bắt đầu đâm chồi, báo hiệu một cuộc sống mới.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi còn chưa kịp mở miệng, cánh cửa phòng đã mở ra, gian phòng dành cho chủ tử nằm đối diện cửa viện, nên khi Bạch Tử Linh vừa mở cửa ra liền có thể nhìn thấy đám người Bạch Vân Hoài.

“Ta ở đây.”

Thiếu nữ một thân lam y, mềm mại như dòng suối, thân hình uyển chuyển từ từ dần dần xuất hiện trước mắt mọi người, mái tóc nàng đen dài, được búi cao đơn giản, trên mặt mang khăn che mặt cùng màu, gương mặt xấu xí bị giấu đi, chỉ để lộ một đôi mắt trong suốt, đôi mắt to tròn như bảo thạch, sánh chổi hết bất kì vì sao nào trên bầu trời.

Thần sắc Bạch Vân Hoài lộ vẻ phức tạp, rõ ràng là hai người khác nhau, vì sao mỗi lần nhìn đến Bạch Tử Linh hắn lại nhìn không được mà liên tưởng đến nàng?

Là bởi vì đôi mắt kia sao? Hay là vì trong người Bạch Tử Linh đang chảy nửa dòng máu của nàng?

Ánh mắt của Bạch Vân Hoài khiến Bạch Tử Linh cảm thấy khó chịu, nàng hiện tại không có tâm tình lí giải ánh mắt của hắn, đã tìm đến tận cửa mà còn đứng đó giả vờ, vào vấn đề chính nhanh một chút có được không?

“Các người tìm ta? Có việc?” Giọng nói lãnh đạm mang theo vẻ lười biếng vang lên khiến Bạch Vân Hoài hồi thần, thái độ của Bạch Tử Linh khiến hắn cảm thấy không hài lòng, hắn thân là Thừa tướng đương triều, chủ nhân Bạch gia, trước giờ chưa từng có ai nói chuyện với hắn một cách thiếu lễ phép như vậy, nàng thân là nữ nhi, vậy mà lại dám dùng thái độ này nói chuyện với hắn, thật hỗn láo!

“Người nói chuyện với ta như vậy sao?” Hắn sa sầm mặt, ánh mắt lộ vẻ tức giận thấy rõ, uy áp từ trên người lan ra xung quanh, một đám người ở phía sau hắn sớm đã cúi đầu, lộ vẻ sợ hãi, Thanh Nhi bên cạnh mím môi, chỉ có Bạch Tử Linh vẫn thản nhiên như không có chuyện gì.

“Không được sao?” Bạch Tử Linh nghiêng đầu, đôi mắt to tròn chớp một cái.

“Người thân là nữ nhi lại đi nói chuyện với phụ thân như vậy, đây là lễ phép mà người học được sao?!”

Bạch Tử Linh cong khoe môi: “Thứ lỗi, nếu Bạch Thừa tướng có thể làm tròn trách nhiệm của một người phụ thân, thân là nữ nhi Bạch Tử Linh ta nhất định sẽ kính trọng ngài, chính là từ nhỏ đến lớn, ngài bỏ mặc ta ở Linh Viên tự sinh tự diệt, lớn lên không hỏi han đến, còn nói gì đến việc ngài là phụ thân của ta?”

“Người...” Bạch Vân Hoài tức đến run người, hắn định mở miệng mắng Bạch Tử Linh nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị nàng ngắt lời: “Còn nữa, cả Yến Kinh đều biết ta là kẻ thất học, ngay cả lễ nghi cơ bản nhất Thừa tướng phủ cũng không cho người dạy ta, thì muốn ta lễ phép thế nào đây?”

“Tam tỷ tỷ, sao tỷ có thể ăn nói với phụ thân như vậy?” Lâm Tâm Lan bên cạnh đóng vai một nữ nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện, đối với sự thiếu lễ phép của Bạch Tử Linh có chút không vui, nàng vốn đang muốn khiến Bạch Vân Hoài chán ghét nàng ta nhưng không cần đợi nàng ra tay, bản thân nàng ta đã tự khiến người khác chán ghét mình rồi.

Bạch Tử Linh như vậy, vì sao mẫu thân lại ngăn cản nàng xung đột trực tiếp với nàng ta?!

Lâm Tâm Lan không hiểu, nàng cũng không muốn hiểu, đối với hạng người ngu ngốc, lại được mệnh danh là phế vật như Bạch Tử Linh, nàng mới không đặt vào mắt.

“Mẫu thân ta chỉ có một mình ta, lấy đâu ra muội muội? Đừng nhận bừa.” Bạch Tử Linh về mặt đúng đắn mở miệng khiến Lâm Tâm Lan lâm vào tình cảnh xấu hổ.

“Nàng vẫn là muội muội người...” Nghe Bạch Tử Linh nói vậy, sắc mặt Bạch Vân Hoài nháy mắt liền trở nên khó coi.

“Phải không?” Bạch Tử Linh liếc mắt xem thường, nàng không có thân nhân, không có phụ mẫu, lấy đâu ra một muội muội lớn thế này? Nàng ta ở dưới đất chui lên à? Nực cười!

“...” Bạch Vân Hoài bị xem thường rõ ràng là tức giận, tức giận đến mức không nói nên lời.

“Tìm ta có việc thì mau nói, ta bận lắm.” Đám người này thật là tẻ nhạt, nàng muốn xem bọn họ diễn kịch bất kể trộm chứ không diễn một màn phụ từ tình thâm. Nếu không phải vì có kịch hay để xem, nàng có ở đây nhiều lời với bọn họ hay không?!

Thời gian là vàng bạc đây biết không hả?

Bạch Vân Hoài thân là trưởng bối mới không chấp nhất với tiểu bối là nàng.

“Ta đến đây là để lục soát!”

“Lục soát?” Bạch Tử Linh nghe vậy liền khinh thường cười, ánh mắt nhìn Bạch Vân Hoài có thêm vài phần lạnh lùng. Hắn thân là phụ thân của nàng lại vì lời nói của nữ tử khác liền muốn lục soát phòng của nàng? Bạch Tử Linh nâng là loại người dễ bắt nạt như vậy sao?

Bạch Tử Linh là cô nhi, nàng chưa từng mong chờ vào tình thân, cho nên thái độ của Bạch Vân Hoài cũng không khiến nàng cảm thấy thất vọng, suy cho cùng giữa nàng và hắn chỉ là hai người xa lạ, nàng làm có thể đối với một người xa lạ ôm hi vọng?

“Đúng vậy, Lan Nhi mất trâm, mà trước đó có gặp qua nha hoàn người, không nghi ngờ người thì nghi ngờ ai?!” Bạch Vân Hoài tâm tình vốn không tốt, hiện tại nhìn đến ánh mắt khinh thường của nữ tử đối diện thì cơn giận như đến đỉnh điểm nhưng e ngại trước mặt đám nha hoàn, bà tử nên không tiện mở miệng mắng người.

Cho dù thế nào thì trên danh nghĩa hắn vẫn là phụ thân của nàng, cho dù hắn để nàng tự sinh tự diệt, để nàng bị người khác khi dễ thì nàng thân là nữ nhi, nàng không có tư cách oán giận với hắn, không có tư cách căm thù hắn, hắn để nàng sống đến ngày hôm nay vậy mà nàng còn không biết tốt xấu đối đầu với hắn, lẽ ra lúc nhỏ khi lần đầu nhìn đến nàng hắn nên để Đại phu nhân giết nàng chứ không nên ngăn cản.

Ánh mắt của Bạch Vân Hoài khiến cả người Bạch Tử Linh đều không thoải mái, nàng không có thói quen để một người nam nhân nhìn bằng ánh mắt vừa yêu vừa hận như thế, đặc biệt người đó lại là phụ thân của bản thân, mặc dù biết rõ ánh mắt đó không phải dành cho nàng nhưng Bạch Tử Linh vẫn cảm thấy khó chịu, nàng thề là sau này gặp mặt Bạch Vân Hoài nàng sẽ đi đường vòng, nàng không muốn bị công kích bằng ánh mắt như thế đâu!

“Làm sao người có thể khẳng định đó là nha hoàn của ta?” Bạch Tử Linh bĩu môi, ánh mắt sâu kín không rõ ràng vào người của Lâm Tâm Lan, nàng ta vừa mới vào phủ, trong phủ nhiều nha hoàn như vậy, một ngày không biết gặp bao nhiêu người vậy mà nàng ta có thể khẳng định đó là nha hoàn của nàng? Trí nhớ tốt dữ nha!

“Mọi người đều biết bên cạnh tỷ có một nha hoàn tên gọi Thanh Nhi, ngày đó có một nha hoàn đụng trúng muội, muội còn hỏi nàng ta ở viện nào, nàng ta bảo nàng ta tên Thanh Nhi, nha hoàn của Linh Viên.” Bất gặp ánh mắt của Bạch Tử Linh, Lâm Tâm Lan cũng không hề yếu thế, bởi nàng đã có sự chuẩn bị mà đến cho nên mới không sợ hãi Bạch Tử Linh. Thực chất ngày đó Lâm Tâm Lan không có đụng trúng một nha hoàn nào gọi Thanh Nhi cả, mọi chuyện đều là do nàng dựng lên nhằm mục đích muốn đuổi Bạch Tử Linh ra khỏi phủ. Đạo gần đây Bạch Tử Linh thường xuyên ra ngoài, đây cũng không phải chuyện bí mật gì, hơn nữa mỗi lần nàng ta ra ngoài là đến nửa ngày hoặc chiều tối mới về, Lâm Tâm Lan sớm đã không vừa mắt Bạch Tử Linh, vài ngày trước nàng ra ngoài mua một cây trâm nên mới nghĩ ra kế sách này. Nàng biết bên người Bạch Tử Linh có một nha hoàn, là người từ nhỏ đã ở bên cạnh chăm sóc nàng ta, đối với nàng ta rất trung thành, cho nên nàng cũng không có nghĩ đến việc sẽ mua chuộc Thanh Nhi để hãm hại Bạch Tử Linh, dùng người người khác không bằng dùng người của bản thân.

Tiêu Nghi là nha hoàn được Đại phu nhân phân phó đến Chiêu Lan Viện, trước khi đến nơi này Tiêu Nghi chỉ nha hoàn nhỏ bé ở phòng bếp, suốt ngày chỉ phụ nấu ăn, cho nên dễ được phân đến Chiêu Lan Viện nàng ta đã rất cố gắng. Lâm Tâm Lan nhìn thấy Tiêu Nghi chăm sóc, lại không ngại khó khăn, tuy gan có chút bé nhưng loại người này rất dễ khống chế, đúng là nha hoàn nàng cần, cho nên nàng mới nhận Tiêu Nghi làm nha hoàn thân cận.

“Thanh Nhi suốt ngày ở bên cạnh ta, làm sao có cơ hội ra ngoài đụng trúng người?” Nàng ta nói cụ thể ra như vậy là chính là tránh sự nghi ngờ về việc làm sao nàng ta lại biết đó là Thanh Nhi, thế nhưng trong một số trường hợp càng cụ thể lại càng đáng nghi hơn.

Nếu có người đụng trúng nàng, hành động đầu tiên chính là mắng người, sau đó sẽ gây khó dễ cho đối phương, cũng không có thời gian quan tâm đối phương là ai, người của viện nào, đã đụng đến nàng, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, nào có giống như Lâm Tâm Lan, còn điều tra người rõ ràng như vậy.

“Còn nữa, cho dù Thanh Nhi thật sự đụng trúng người thì làm sao người có thể khẳng định là Thanh Nhi lấy trâm của người mà không phải là một người khác?”

“Khi đó chỉ có chúng ta và nàng, không phải nàng lấy thì là ai?” Lâm Tâm Lan không phục, một bên khăn cầu nhìn Bạch Vân Hoài, nàng chỉ có Bạch

Vân Hoài tin tưởng còn những người khác không quan trọng, dù sao Thừa tướng phủ Bạch Vân Hoài là lớn nhất, có hấn làm chỗ dựa, cho dù là Đại phu nhân đến nàng cũng không sợ.

Bạch Vân Hoài trầm giọng: “Lan Nhi nghi ngờ người cũng không sai, chẳng lẽ người muốn nàng nghi ngờ người của mình?” Hấn ở trên quan trường mấy chục năm, đối với hàm ý trong lời nói của Bạch Tử Linh hấn làm sao không hiểu? Điều hấn không ngờ chính là nữ nhi mà hấn bỏ mặc mười mấy năm nay hóa ra không phải một phế vật như lời đồn, trước kia hấn gặp nàng nàng cũng không có bộ dạng như hiện tại, từ khi nào nàng lại có bộ dạng như vậy?

Nhớ ngày đó khi hấn trở về quán gia trong phủ liền đến thông báo là có một nha hoàn gọi Thanh Nhi đến tìm hấn, hấn mới hỏi quán gia là có chuyện gì, không ngờ nữ nhi mà hấn vứt mặt mười mấy năm nay lại ở trong tiệc thọ của Đỗ lão gia nhảy hồ tự vẫn chỉ vì muốn giữ Đỗ thiếu gia ở lại, cho dù nàng là phế vật thì nàng vẫn là tiểu thư Thừa Tướng phủ, không biết suy nghĩ lại làm chuyện mất mặt như thế, may mắn là Đỗ gia bên kia không truy cứu, nếu không hấn nhất định sẽ cầm gậy đánh chết nàng, con tức giận lên đến đỉnh điểm hấn tất nhiên là không muốn gặp nàng, nàng tốt số thì còn sống, không thì Thừa tướng phủ lại đỡ tồn một đôi đũa.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, Thanh Nhi đáng nghi, chẳng lẽ nha hoàn của nàng không đáng nghi?” Môi mọng nhếch lên, khoe môi lộ ra nụ cười châm chọc, ánh mắt nàng như bậc đế vương, từ trên nhìn xuống bề ngễ thiên hạ, khiến người tự nhận không bằng.

“Không thể nào! Tam tỷ tỷ đừng ngậm máu phun người, Tiêu Nghi rất trung thành, tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.” Lâm Tâm Lan lập tức phản bác, bộ dạng vì nha hoàn mà ra mặt khiến không ít nha hoàn xung quanh cảm thấy hâm mộ Tiêu Nghi, được một chủ tin tưởng không phải là điều dễ dàng, lại còn được ra mặt thay, có không ít người muốn đến Chiêu Lan Viện hầu hạ Lâm Tâm Lan.

Một trận huyên náo diễn ra dẫn đến không ít sự chú ý, từ khi Bạch Vân Hoài dẫn theo người đi đến Linh Viên thì những người của viện khác cũng đến xem náo nhiệt. Linh Viên trống vắng không bóng người hiện tại đã đầy ắp người, người nào người nấy đều mang vẻ mặt xem kịch vui, vui mừng khi người gặp họa cũng có, tất nhiên người thông minh đều hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, ánh mắt đồng tình nhìn Bạch Tử Linh. Mọi người đều hiểu rõ Lâm Tâm Lan đang muốn vua oan hãm hại Bạch Tử Linh, vị Tâm Lan tiểu thư này sớm đã không vừa mắt tất cả mọi người, ngay cả Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư nàng cũng dám trêu chọc thì làm sao có thể bỏ qua cho phế vật Tam tiểu thư? Trong mắt gia đình quyền quý, sự thật không quan trọng, quan trọng là ai được sủng ái hơn, mẫu tử Lâm Tâm Lan vừa vào phủ đã nhận được sủng ái, mà Bạch Tử Linh không có mẫu thân làm chỗ dựa cho nên là kẻ xui xẻo rồi.

“Ngậm máu phun người? Người nói thì hay lắm, nha hoàn của người thì người tin, chẳng lẽ nha hoàn của ta ta lại không tin?!” Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, ánh mắt châm biếm khiến Lâm Tâm Lan tức giận không thôi nhưng lại phải kiềm chế, chỉ sợ bản thân lộ ra biểu hiện chân thật khiến người khác nhìn nàng với ánh mắt khác.

Hay cho một Bạch Tử Linh, từ trước đến giờ Lâm Tâm Lan chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy nhưng từ khi đến Thừa tướng phủ hết lần này đến lần khác đều bị người khác sỉ nhục, chẳng lẽ nàng là con hoang nhưng Lâm Tâm Lan vẫn cố nhẫn nhịn. Là đứa con hoang thì sao? Chẳng phải phụ thân vẫn sủng ái mẫu tử các nàng sao chứ?! Vào phủ hơn một tháng, mặc dù lời ra tiếng vào đi nhưng Lâm Tâm Lan vẫn cảm thấy chán ghét thân phận của bản thân, là tiểu thư của Thừa tướng phủ lại không danh không phận, đồn ra ngoài nàng làm sao có thể giữ gìn mặt mũi?! Lâm Tâm Lan không phải kẻ chấp nhận những kẻ nào hơn mình, Bạch Phi Thúy, Bạch Phi Nhục cũng thôi đi, tại sao nàng cũng phải chịu thua dưới tay Bạch Tử Linh?! Nàng ta cũng chỉ là một tiểu thư thất sủng, phế vật của Thành Thiên, tại sao nàng ta có danh phận là ‘Tam tiểu thư’ nhưng còn nàng lại không?!

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Bạch Vân Hoài nhìn không được nữa rồi, nếu hấn tiếp tục im lặng chỉ sợ nàng sẽ không xem sự tồn tại của hấn ra gì.

“Muốn lục soát phòng ta cũng được, nhưng cũng không một mình ta bị nghi ngờ, ta muốn lục soát phòng của nàng!”

Lời nói hợp tình hợp lý nhưng Bạch Vân Hoài biết mọi chuyện đã thay đổi, bất quá trước trước mặt bao nhiêu người hấn lại không tiện từ chối, đành gật đầu đồng ý. Điều này khiến Bạch Tử Linh hải lòng nhưng cũng không có ý định buông tha cho bọn họ, nếu đã khiến nàng mất mặt như vậy, thì ít nhất bọn họ phải mất mặt như nàng chứ. Dù sao Bạch Tử Linh cũng thừa nhận bản thân nàng là người thù dai, đặc tội với nàng thì đừng mong mà yên bình!

“Hơn nữa, sau khi lục soát phòng ta nếu không phát hiện được gì thì Lâm Tâm Lan phải cúi đầu nhận lỗi với ta!”

Bạch Vân Hoài nhíu mày, có chút không đồng ý, dù sao chuyện này cũng không đơn giản là cuộc tranh đấu giữa hai nữ nhân, mà chuyện này cũng ảnh hưởng đến mặt mũi, tuy chỉ có những người trong phủ biết nhưng nếu Bạch Tử Linh thua không nói, nếu Bạch Tử Linh thắng, như vậy không phải hấn là phụ thân chưa điều tra rõ chuyện gì đã tự tiện đi gây sự với nữ nhi hay sao?

Bất quá còn chưa đợi Bạch Vân Hoài mở miệng thì Lâm Tâm Lan đã cướp lời: “Được, ngược lại tam tỷ tỷ phải cúi đầu nhận lỗi với ta, phải nhường vị trí Tam tiểu thư cho ta!” Kế hoạch lần này nàng nắm chắc trong lòng bàn tay, tuyệt đối không có sai sót, nàng vô cùng tự tin với bản thân, trước kia ở Lâm gia cũng không có ai có cơ hội thắng nàng, Bạch Tử Linh muốn thắng nàng là chuyện không thể nào.

Hóa ra đây mới là mục đích của nàng ta!

Bạch Tử Linh cong khoe môi, bộ dạng tùy ý mở miệng: “Hào!”

Bạch Vân Hoài ra lệnh cho người lục soát tất cả mọi thứ trong Linh Viên, ngay cả những thứ nhỏ nhất như châu hoa hấn cũng không bỏ qua nhưng Bạch Tử Linh bên cạnh lại không tỏ vẻ gì, hoàn toàn không giống bộ dạng chủ nhà khó chịu khi bị lục soát. Trong phòng chẳng có gì quý giá, ngay cả ngân lượng cũng không, những thứ quý giá cô đều giao cho Thanh Nhi giải quyết, có lẽ Thanh Nhi đã cho Lạc Hàm mang về Lạc phủ rồi.

Một khắc thời gian trôi qua, đám người đến lục soát cũng không có phát hiện được manh mối gì, mọi chuyện đã nằm trong dự tính nên Bạch Vân Hoài cũng chẳng ngạc nhiên, ngược lại Lâm Tâm Lan thì lại không bình tĩnh như vậy. Ánh mắt rơi vào người Tiêu Nghi, ánh mắt có vài phần cay độc, hiện tại Lâm Tâm Lan chỉ nghĩ rằng Tiêu Nghi không làm theo lời nàng nên mới có kết quả như vậy, vì vậy nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nha hoàn này.

“Phụ thân, chắc chắn là bọn họ chưa lục soát kỹ càng, nếu không cho người lục soát thêm một lần nữa đi.” Không lục soát được gì đồng nghĩa với việc nàng sẽ phải cúi đầu nhận lỗi với Bạch Tử Linh, Lâm Tâm Lan làm sao chịu được nỗi nhục nhã này?

Sắc mặt Bạch Vân Hoài cũng có chút khó coi, đó là người của hắn, người của hắn làm việc trước giờ đều chưa từng xảy ra sai sót, Lâm Tâm Lan nói như vậy, rõ ràng là đang nghi ngờ năng lực người của hắn, thân là chủ tử, Bạch Vân Hoài cũng cảm thấy tức giận thay thuộc hạ.

“Hò nháo!”

Lâm Tâm Lan bị quát liền mím môi cúi đầu, không dám mở miệng nữa.

“Nếu đã không lục soát được gì, có phải nàng nên cúi đầu nhận lỗi với ta không?” Một người không có đầu óc, chỉ dựa vào sủng ái thì tuyệt đối sẽ không thể sống trong một nơi đầm rồng hang hổ như Thừa tướng phủ này, nàng ta nhận thức được điều thì tốt, nếu không về sau sẽ rất khó sống, bất quá chuyện này không liên quan đến nàng, nếu không động đến nàng, nàng cũng sẽ không đi gây sự với nàng ta. Bất quá nàng không có vĩ đại để bao dung hay bỏ qua cho nàng ta, hạng người như nàng ta, bỏ qua một lần chỉ sợ lần sau nàng ta còn nghĩ rằng nàng quá thiện lương, dễ bị khi dễ đấy!

Câu nói này của Bạch Tử Linh, rõ ràng là đang nói với Bạch Vân Hoài, hắn là Thừa tướng, hắn có quyền nhất, chuyện này không để hắn quyết định thì ai quyết định?

Lâm Tâm Lan sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, nàng nhìn về phía Bạch Vân Hoài cầu cứu nhưng Bạch Vân Hoài không nhìn nàng mà chỉ tập trung nhìn Bạch Tử Linh, điều này khiến Lâm Tâm Lan vốn đang khó chịu lại khó chịu vạn phần. Vốn nghĩ sau chuyện này nàng có thể giải quyết được Bạch Tử Linh, đường đường chính chính trở thành Tam tiểu thư của Thừa tướng phủ, nhưng không ngờ kết quả lại là như thế.

Ánh mắt của những người xung quanh, Lâm Tâm Lan nàng không cần nhìn cũng biết rõ bọn họ đang nghĩ gì, chắc chắn bọn họ đang cảm thấy hà hê khi thấy nàng chịu nhục như vậy, mặc dù trước mặt cung kính lấy lòng, nhưng sau lưng lại cười chê nói xấu nàng.

Trong lòng Tiêu Nghi không khỏi run lên, nàng đã nghĩ đến kết cục của bản thân khi về đến Chiêu Lan Viện, Tam tiểu thư không thể đắc tội, Tâm Lan tiểu thư lại ra tay tàn nhẫn, nàng hiện tại chỉ muốn rời khỏi nơi này.

“Người chắc chắn như vậy, chẳng lẽ trâm là người cho người đặt vào phòng ta, ý đồ muốn vu hại ta?”

“Ta... ta không có, tỷ đừng nói bậy.” Lâm Tâm Lan hoảng hốt, lập tức phản bác, gương mặt ửng đỏ vạn phần.

“Tâm Lan, nếu đã là hiểu lầm thì con nên xin lỗi tam tỷ con một tiếng đi.”

Hắn gọi nàng là “Tâm Lan” mà không phải “Lan Nhi”, đáy lòng Lâm Tâm Lan tràn ngập sự sợ hãi.

Lâm Tâm Lan bày mưu hãm hại nàng, một mực nói là nàng trộm trâm của nàng ta, hiện tại mọi chuyện chứng minh bản thân nàng ta ngu ngốc, gây ong đập lưng ong liền nói mọi chuyện là hiểu lầm?! Hay thật! Bạch Vân Hoài không hổ là một phụ thân tốt, nếu đổi lại hôm nay là nàng, hắn liệu có nói như vậy hay không?! Hạng người như vậy, Bạch Tử Linh nàng khinh thường hắn, nàng thà là một cô nhi như kiếp trước cũng không muốn có một người cha vô dụng như vậy!

Lâm Tâm Lan không cam lòng mở miệng: “Tam tỷ tỷ... mọi chuyện là do muội hiểu lầm tỷ, xin lỗi...” Ba chữ cuối của nàng nhỏ đến mức so với muỗi kêu còn nhỏ hơn, nơi này nhiều người như vậy, khung cảnh yên tĩnh nhưng vẫn không thể nghe được.

“Chỉ có ba chữ thôi mà khó mở miệng đến thế sao?”

Không ai thấy móng tay nàng đang cắm sâu vào da thịt, đôi mắt nàng cúi xuống, che đi tia hận thù nơi đáy mắt, vẻ mặt cam chịu nhưng trong lòng lại vô cùng bất mãn, khuất nhục hôm nay... tuyệt đối sẽ không quên.

“Xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Một đêm không yên bình

Lâm Tâm Lan một thân váy hoa đứng đó, nàng cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ sắc mặt, nhưng cả người đều bộc lộ vẻ ủy khuất, tựa hồ như không cam tâm bất quá lại tỏ ra kiên cường bất khuất, một số người nhìn thấy cảnh này đều có chút đồng tình với nàng, mà Bạch Tử Linh đứng một bên trên gương mặt là ý cười nhàn nhạt, mặc dù bị bóng tối bao phủ nhưng cả người nàng đều lộ ra sự ảm áp như gió xuân, khiến nhiều người nhìn nàng với đôi mắt khác.

Phế vật ngày xưa đã không còn nữa, thay vào đó là một nữ nhân rất khó chơi.

Không ít người đến xem kịch vui đều có cùng một suy nghĩ như thế này, một số người từng bị nàng giáo huấn thì lại cảm thấy toàn thân lạnh run, đặc biệt là đám người ở phòng bếp ngày đó, chứng kiến cảnh Ngọc Anh bị đánh lại sợ bản thân sẽ là người tiếp theo, ngay cả vị Tâm Lan tiểu thư vừa mới vào phủ nhận được sự sủng ái từ lão gia cũng không phải đối thủ của nàng ta, các nàng thân là phận nha hoàn, đối đầu với nàng ta chỗ sợ là kết cục không được tốt lắm.

“Nếu nàng đã xin lỗi người rồi thì mọi chuyện liền kết thúc tại đây đi.” Chuyện hôm nay Lâm Tâm Lan trộm gà không được mất nắm gạo, Bạch Vân Hoài mặc dù buồn bực nhưng cũng chẳng tiện nói gì thêm, dù sao cũng là hấn dung túng nàng làm ra chuyện này, hiện tại lại tự làm bản thân mất mặt.

“Khoan đã, người còn chưa lục soát phòng nàng, làm sao có thể nói kết thúc là kết thúc?” Ánh mắt Bạch Từ Linh chuyển từ người Lâm Tâm Lan sang người Bạch Vân Hoài, khoe môi cong lên nụ cười cợt, tựa như châm chọc lại như khinh thường, chỉ là trong bóng tối không ai thấy rõ điều này.

Bạch Vân Hoài nhũn mày, thái độ của hấn đã chứng tỏ hấn không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này, đánh trống khua chiêng đi bắt trộm, không những không bắt được trộm còn phải xin lỗi ngược lại, chuyện mất mặt như thế hấn tất nhiên là muốn nhanh chóng kết thúc tại đây, bất quá hấn muốn kết thúc, Bạch Từ Linh sẽ dễ dàng bỏ qua sao? Câu trả lời rõ ràng là không, nàng hiện tại không còn là quả hồng mềm mại người khác bóp méo, thân phận của nàng so với Lâm Tâm Lan không cao vung không thấp, dù sao cũng thứ nữ, theo lý mà nói thì nữ nhi của một phu nhân thân phận còn cao hơn nữ nhi của một di nương một bậc, huống hồ Lâm Tâm Lan còn là muội muội trên danh nghĩa của nàng, lần này là Lâm Tâm Lan lấy tự lấy đá bẻ chân mình, Bạch Từ Linh cũng không nhân từ đến mức lấy cục đá đó xuống chân cho Lâm Tâm Lan.

“Người muốn lục soát phòng nàng làm gì?” Bạch Vân Hoài không vui, đối với nữ nhi này hấn vốn không hài lòng, hiện tại nàng lại luôn tìm cách chống đối hấn, khiêu khích uy quyền của hấn, nếu không phải hôm nay hấn là người đuổi lí, nàng còn có thể đứng ở trước mặt hấn nói chuyện sao?

“Nàng có thể lục soát phòng ta, vì sao ta lại không thể lục soát phòng nàng?” Bạch Từ Linh châm chọc mở miệng: “Huống hồ lúc đầu mọi người đã thỏa thuận, chẳng lẽ phụ thân lại muốn nói không giữ lời?”

Bạch Vân Hoài sao không nghe ra ý châm chọc từ lời nói của nàng? Quả thật lúc đầu mọi người đều đã thỏa thuận, muốn lục soát phòng Bạch Từ Linh thì phải lục soát phòng Lâm Tâm Lan, ngày đó Lâm Tâm Lan mất trâm, ngoại trừ nha hoàn Thanh Nhi bên người Bạch Từ Linh đáng nghi ra thì còn có một nha hoàn Tiêu Nghi của Lâm Tâm Lan nhưng Lâm Tâm Lan là chủ tử của Tiêu Nghi, chẳng ai nghi ngờ nàng sẽ trộm trâm của chủ tử, cho nên mọi nghi ngờ đều đổ dồn về người của Linh Viên, Linh Viên nghèo khó là điều ai nấy cũng rõ ràng, lần đầu nhìn thấy chiếc trâm Không Tước Hòa Minh quý giá tất nhiên sẽ nảy sinh lòng tham, trong lòng mọi người đều cho rằng Thanh Nhi là kẻ trộm trâm mang về cho chủ tử, ngay cả Bạch Vân Hoài cũng nghĩ như vậy, dù sao lòng trung thành của nàng ta khắp phủ người người đều biết, có một chủ tử là phế vật nhưng nàng ta vẫn ở bên cạnh hầu hạ, cho nên Bạch Vân Hoài muốn lục soát phòng của Bạch Từ Linh chứ không phải phòng của Thanh Nhi, về phần đáp ứng yêu cầu của nàng thì đó chỉ lời thuận miệng nói mà thôi, nếu thực sự Không Tước Hòa Minh ở trong phòng nàng thì hấn cần gì phải lục soát phòng của Lâm Tâm Lan? Lâm Tâm Lan giả vờ chạy đến tìm hấn khoe trâm chỉ là cái cớ để hấn thay nàng dạy dỗ Bạch Từ Linh, điều này cũng đồng nghĩa với việc Không Tước Hòa Minh nằm trong tay Bạch Từ Linh là chắc chắn mười phần, thế nhưng lại lục soát không có, lục soát không có thì cũng thôi đi, còn phải xin lỗi ngược lại nàng ta, hiện tại lại bị nàng ta nắm thóp, nếu không lục soát phòng Lâm Tâm Lan thì hấn chính là kẻ nói chuyện không giữ lời, một Thừa tướng như hấn, đồn ra ngoài thì chẳng khác nào vứt sạch mặt mũi!

“Hỗn láo, thân là nữ nhi, người lại nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy với phụ thân, trong mắt người có xem ta là phụ thân của người không?!” Bạch Vân Hoài bị chọc giận, tâm tình vốn đã xấu nay lại càng xấu hơn, chỉ hận không thể tiến lên dạy dỗ nha đầu vô lễ trước mặt này.

“Phụ thân nói đùa, lời là do phụ thân tự mình hứa, nữ nhi cũng không có ép buộc người, sao lại nói là đại nghịch bất đạo? Nữ nhi không phải là suy nghĩ có danh tiếng của người sao?” Bạch Từ Linh mỉm cười, cách một lớp khăn che mặt người bên cạnh vẫn có thể cảm nhận được sự vui vẻ trong lời nói của nàng.

“Còn về phần nữ nhi có đặt phụ thân là người vào mắt hay không, chẳng phải phụ thân là người hiểu rõ nhất sao?”

Ánh mắt khiêu khích của Bạch Từ Linh khiến ngọn lửa tức giận trong lòng của Bạch Vân Hoài không ngừng dâng lên, nàng rõ ràng là không đặt phụ thân như hấn vào mắt, bất quá ngại có nhiều người ở đây hấn không thể trực tiếp tiến lên giáo huấn nàng, mặc dù nơi này là phủ đệ của hấn, ở đây đều là người trong phủ hấn nhưng hấn thân là Thừa tướng đương triều, sao có thể ở trước mặt hạ nhân dạy dỗ nữ nhi? Bạch Từ Linh không cần mặt mũi nhưng hấn không thể không cần, sự việc hấn mang theo mẫu tử Lâm Quế Chi vào phủ đã khiến Viên gia bên kia bất mãn, mặc dù Viên Thái phó không nói gì nhưng ở triều khi hấn bị Hạ gia bên kia chèn ép Viên gia cũng không có đứng về phía hấn, chứng tỏ đối với việc “sủng thiếp diệt thê” rất không vừa mắt, nếu hiện tại hấn lại vì một thứ nữ vừa mới vào phủ như Lâm Tâm Lan mà giáo huấn một nữ nhi của một phu nhân, cho dù Bạch Từ Linh có là phế vật thì truyền ra ngoài đối với danh tiếng của hấn không tốt, nơi này nhiều người như vậy hấn không thể bắt tất cả mọi người đều câm miệng, tường kín cách mấy gió cũng có thể lọt qua được, huống hồ miệng đòi gian ác, hấn càng che giấu thì càng có người khoét sâu vào chuyện này.

“Người...” Bạch Vân Hoài cố nén tức giận mở miệng: “Được, lục soát thì lục soát.”

“Phụ thân...” Thấy Bạch Vân Hoài đáp ứng, sắc mặt Lâm Tâm Lan nháy mắt trở nên tái nhợt, Không Tước Hòa Minh có ở trong phòng của nàng hay không, nàng là người rõ nhất, hiện tại phụ thân lại đáp ứng nàng ta lục soát phòng nàng, nếu như phát hiện Không Tước Hòa Minh, nàng phải làm sao đây?

Bạch Vân Hoài là người thông minh, hấn tất nhiên biết điều mà Lâm Tâm Lan lo lắng, bèn cho Lâm Tâm Lan một ánh mắt yên tâm, sở dĩ hấn đáp ứng yêu cầu của Bạch Từ Linh chỉ là muốn lừa gạt nàng ta cho qua chuyện này, mục đích đồ tội cho nàng ta không thành, trong lòng mọi người đều rõ ràng, cho nên hấn chỉ muốn đáp ứng cho xong chuyện để nhanh chóng rời đi nơi này.

Bạch Vân Hoài ngoài miệng đáp ứng nhưng trên mặt lại không có vẻ gì là muốn truy cứu, Lâm Tâm Lan thấy vậy liền âm thầm thở phào.

Bạch Tử Linh liếc mắt, đáy lòng dâng lên một trận hân ý không rõ: “Như vậy thì làm phiền phụ thân rồi.” Thái độ qua loa của Bạch Vân Hoài, Bạch Tử Linh làm sao không nhìn ra? Nhưng nàng cũng không phải thực sự muốn truy cứu chuyện này, nếu muốn nàng có thể trực tiếp giáo huấn Lâm Tâm Lan một trận, để xem sau này nàng ta còn dám đánh chủ ý lên người nàng? Nàng chỉ muốn đánh phủ đầu để Lâm Tâm Lan biết khó mà lui, dù sao lấy thân phận của nàng hiện giờ lấy cứng đối cứng với Bạch Vân Hoài chưa chắc đã chịu thiệt nhưng cũng không hề có lợi, đã không có lợi ích với bản thân, còn chọc vào phiền toái, Bạch Tử Linh tỏ vẻ bản thân không có thời gian giải quyết những vấn đề này.

“Đi!” Bạch Vân Hoài phất ống tay áo quay người rời đi, thuộc hạ dưới trướng hân đều vội vàng theo sau, Lâm Tâm Lan không rõ Bạch Vân Hoài muốn làm gì nhưng thấy hân đứng về phía nàng liền yên tâm đi theo hân, một đám người ở lại xem kịch vui hai mặt nhìn nhau, rốt cuộc vẫn lựa chọn theo đoàn người rời đi, phương hướng mà bọn họ tiến đến chính là Chiêu Lan Viện.

“Tiểu thư chúng ta không đi sao?” Người trong Linh Viên ít dần mà Bạch Tử Linh vẫn không chút động tĩnh, Thanh Nhi khó hiểu.

“Không cần, vai diễn của chúng ta đã kết thúc.” Bạch Tử Linh ý vị thâm trường nở nụ cười: “Sân khấu này phải nhường lại cho bọn rồi.”

Thanh Nhi sững sờ, một lúc sau hiểu ra vấn đề liền theo Bạch Tử Linh trở về phòng.

Linh Viên bên này khôi phục tĩnh lặng, Chiêu Lan Viện bên kia đã ồn ào náo nhiệt như ban ngày, Lâm Quế Chi đứng đợi trong sân, nhìn thấy đám người Bạch Vân Hoài trở về liền thấp thòm không yên, còn chưa đợi nàng mở miệng Bạch Vân Hoài đã cho người vào lục soát phòng của Lâm Tâm Lan, vốn dĩ Bạch Vân Hoài cũng chỉ muốn làm màu, khi thấy Bạch Tử Linh không đi đến đây để làm rõ mọi chuyện tâm trạng không vui cũng được đè nén xuống, thế nhưng ai cho thể cho hân biết đám người thích xem kịch vui vì sao vẫn còn chưa đi? Hân thân là Thừa tướng đương triều, gia chủ Bạch gia, chỉ cần hân nói một lời liền có thể đuổi đám người này đi, bất quá trộn lẫn bên trong đám người thích xem kịch vui lại là nha hoàn tâm đắc của các viện, Ngọc Anh của Đại phu nhân, Thúy Liên của Tam phu nhân, Thu Nguyệt của Bạch Phi Nhược, Phi Hồng của Bạch Phi Thúy, thậm chí Tứ phu nhân còn mang theo nha hoàn của mình đến góp vui, nếu hiện tại hân không lục soát người đầu tiên lên tiếng không phải Bạch Tử Linh mà là Tứ phu nhân Tổ Vân, cho nên hân chỉ có thể ra lệnh lục soát dưới về mặt kinh ngạc của Lâm Quế Chi cùng gương mặt tái nhợt của Lâm Tâm Lan.

Đám thuộc hạ của Bạch Vân Hoài không dám làm trái ý, nhận thấy ánh mắt của hân liền ra lệnh cho những người khác lục soát qua loa, ai biết được vừa mở ngăn tủ đã phát hiện chiếc trâm Không Tước Hòa Minh vốn đã mất trộm hiện tại lại ở ngay trong ngăn tủ của bàn trang điểm, một trong các hộ vệ đồ nỏ hơi lạnh, giấu đồ kiểu này cũng quá... vô tâm đi, đám thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, cũng không dám lên tiếng báo đã tìm thấy, một tên thấy thế bèn đi đến nói nhỏ bên tai Bạch Vân Hoài, quả nhiên đúng như dự đoán, sắc mặt Bạch Vân Hoài đã đen lại, ánh mắt căm tức nhìn về phía Lâm Tâm Lan, còn chưa kịp mở miệng thì Tứ phu nhân Tổ Vân đã cướp lời: “Đây không phải Không Tước Hòa Minh của Tâm Lan tiểu thư sao? Chẳng phải bị mất trộm rồi ư?”

Giọng nói lộ vẻ kinh ngạc, một đám người hướng theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử thân hồng y đứng đó, nàng đứng bên cạnh bàn trang điểm, tay cầm lấy cây trâm có hình không tước đang xoay đuôi, bộ dạng vô cùng phong tình vạn chủng cười một cái.

Không ai biết Tứ phu nhân đã vào phòng khi nào, cũng không ai biết nàng lấy chiếc trâm khi nào, khi nhìn lại chỉ thấy chiếc trâm mà mọi người đang nói mất tích lại nằm trên tay nàng ta.

“Tổ Vân...” Bạch Vân Hoài gằn như nghiền răng từng chữ: “Nàng sao lại đến đây?”

Tứ phu nhân nhếch môi, cầm chiếc trâm Không Tước Hòa Minh trên tay đi đến bên người Bạch Vân Hoài, hồng y nữ tử như không có xương sống dựa vào người nam nhân, mùi hương từ trên người nàng truyền đến khiến cả người nam nhân ngửa gáy không thôi, tâm trạng không vui cũng dần dần bình phục.

“Còn không phải là bởi vì Tâm Lan tiểu thư gây tiếng động quá lớn hay sao?” Ánh mắt nàng rơi vào Lâm Tâm Lan rồi nhanh chóng chuyển sang nữ tử ở sau lưng Lâm Tâm Lan, đáy mắt hiện lên hân quang không rõ, bàn tay mềm mại ôm lấy cánh tay của nam nhân bên cạnh, tỏ vẻ ủy khuất: “Thiếp đứng đợi lão gia trở về, nghe tin bên này náo động nên thiếp mới vội vàng chạy đến xem thử.”

Nói đến đây Bạch Vân Hoài mới sực nhớ dạo gần đây hân thường xuyên qua đêm ở Chiêu Lan Viện nên không khỏi vắng vẻ Tứ phu nhân bên kia, dù sao trước khi Lâm Quế Chi vào phủ người ở bên cạnh hân vẫn luôn là Tổ Vân, hân thấy mới quen cũ mà Tổ Vân bên kia vẫn đợi hân trở về, thân là trượng phu Bạch Vân Hoài cảm thấy bản thân có chút đáng trách.

“Là lỗi của ta, không nên vắng vẻ nàng.” Bạch Vân Hoài thuận tay ôm Tổ Vân vào lòng, một đám người nhìn thấy cảnh này đều vội vàng dời mắt, chỉ có Lâm Quế Chi nhìn thấy ánh mắt đặc ý của nữ tử trong lòng Bạch Vân Hoài đang hướng về nàng.

“Lão gia không sai, lỗi là do Vân Nhi không biết cách hầu hạ lão gia, lão gia bận rộn việc triều chính, Vân Nhi phải thay lão gia phân ưu...” Nữ tử ngay lập tức lộ vẻ đáng thương.

Nam nhân thở dài: “Không thể trách nàng được...”

Nữ nhân nũng nịu: “Lão gia...”

Nam nhân: “Vân Nhi...”

Mọi người: “...”

Nhìn hai người ở trước mặt mọi người không chút kiêng dè mà tình chàng ý thiếp, đáy lòng Lâm Quế Chi không khỏi phát lạnh, mới lúc này hân còn ở bên cạnh nàng, dùng đôi tay ôm nữ nhân đó ôm nàng, dùng giọng nói dịu dàng đó để dỗ dành nàng, hiện tại quay lưng một cái liền quên mất còn có một

vị thiếp thất khác của hắn ở đây, nam nhân quả nhiên không thể tin tưởng!

“Người mau buông phụ thân ra.” Thân là người bên gối của Bạch Vân Hoài, Lâm Quế Chi nhìn đến cảnh hắn cùng nữ nhân khác ôm ấp chỉ mặt lạnh mà nhìn, vậy mà Lâm Tâm Lan thân là nữ nhi lại kích động hơn cả, còn chưa đợi mọi người kịp nói gì, Lâm Tâm Lan đã tiến lên kéo Tứ phu nhân ra khỏi ngực Bạch Vân Hoài, bị Lâm Tâm Lan dùng một lực lớn như vậy Tứ phu nhân ngã ngay vào bụi cỏ bên cạnh.

“A...” Tứ phu nhân kêu lên một tiếng đau đớn, mặc dù bên dưới là cỏ dại nhưng khi nàng té xuống thì chiếc trâm Không Tước Hòa Minh đang cầm trong tay lại thuận thế xẹt qua tay nàng, cổ tay trắng nõn đột nhiên xuất hiện một màu đỏ tươi chói mắt, một màn này khiến không ít người khiếp sợ.

“Vân Nhi...” Bạch Vân Hoài sững sốt, nhìn thấy máu tươi từ cổ tay Tứ phu nhân chảy xuống nháy mắt phục hồi tinh thần, vội vàng đỡ lấy Tứ phu nhân, lúc này Lâm Tâm Lan tiến lên hắn chưa kịp phản ứng mới trở mắt nhìn Tứ phu nhân bị thương.

“Lão gia, đau quá...” Gương mặt diễm lệ của Tứ phu nhân xuất hiện một giọt nước mắt, Bạch Vân Hoài càng nhìn càng đau lòng.

“Không đau không đau...” Bạch Vân Hoài một bên trấn an Tứ phu nhân cũng không quên trách mắng kẻ gây chuyện: “Tâm Lan, Tứ phu nhân dù gì cũng là trưởng bối của con, sao con có thể làm ra chuyện như vậy?!”

Sắc mặt Bạch Vân Hoài âm trầm, rõ ràng là bị chọc giận, Lâm Tâm Lan không biết có phải bị tình cảnh trước mặt dọa sợ hay không mà quên cả nói, từ khi vào phủ đến giờ đây là lần đầu tiên Bạch Vân Hoài dùng giọng điệu lớn tiếng như vậy nói chuyện với nàng, nhất thời Lâm Tâm Lan cũng không biết nói gì, Lâm Quế Chi thấy cảnh này vội vàng ra mặt cho nữ nhi, nhìn nữ tử bị thương trên đất, lại nhìn nam nhân đang tức giận trước mặt, cố nén cảm giác khó chịu mở miệng: “Lão gia, Lan Nhi cũng không phải cố ý, Vân tỷ...”

“Ô, đau quá...” Còn chưa đợi Lâm Quế Chi nói xong, Tứ phu nhân đã kêu lên một tiếng, tiếng kêu đau của nữ nhân khiến lòng Bạch Vân Hoài chấn động, hắn nào có tâm trạng truy cứu Lâm Tâm Lan cố ý hay vô ý, quan trọng nhất là nữ tử trong lòng không sao.

“Vân Nhi không sao, ta đưa nàng về phòng...” Dứt lời Bạch Vân Hoài liền bế Tứ phu nhân lên đi ra khỏi Chiêu Lan Viện, lúc đi qua người mẫu tử Lâm Quế Chi, hắn chỉ liếc mắt mà không nói gì nhưng trong lòng Lâm Quế Chi rõ ràng chuyện này so với việc mất trâm thì không dễ dàng bị bỏ qua như vậy, dù sao đó cũng là tiểu thiếp mà Bạch Vân Hoài sủng ái nhất, Bạch Tử Linh bất quá cũng chỉ là một thứ nữ thân phận thấp kém.

Chiếc trâm Không Tước Hòa Minh dính máu nằm trên đám cỏ dại, mọi người hai mặt nhìn nhau nhưng không ai dám động vào bất kì thứ gì trong Chiêu Lan Viện, Không Tước Hòa Minh rõ ràng là trang sức quý giá của Thương Bảo Trai, bất quá sau chuyện này cũng không có ai dám cạy chiếc trâm này trên đầu nữa, máu tươi đã nhiễm trên không tước, không thể rửa sạch, đoàn người nhanh chóng theo bước chân Bạch Vân Hoài rời đi, nháy mắt trong viện chỉ còn hai mẫu tử Lâm Quế Chi.

“Di nương...” Lâm Tâm Lan lấy làm ủy khuất, rõ ràng nàng chỉ đẩy nhẹ Tứ phu nhân một cái, ai biết được nàng ta đột nhiên té ngã, còn khiến bản thân bị thương, phụ thân còn nổi giận với nàng.

Sắc mặt Lâm Quế Chi âm trầm thấy rõ, Lâm Tâm Lan bị nhìn đến không dám tiếp tục mở miệng, trước kia dù nàng có gây ra họa gì mẫu thân đều đứng về phía nàng, đây là lần đầu tiên mẫu thân nhìn nàng với ánh mắt như vậy, đáy lòng Lâm Tâm Lan không khỏi sinh ra sự sợ hãi.

“Cho người thu dọn nơi này.” Lâm Quế Chi mặt lạnh phân phó, một đám nha hoàn bà tử không biết ở đâu chui ra vội vàng theo lời nàng bắt đầu thu dọn.

Đêm hôm khuya khoác, Thừa tướng phủ bị Lâm Tâm Lan gây náo loạn khiến mọi người không ai có thể ngủ ngon, chuyện nàng vu oan cho Bạch Tử Linh trộm trâm cài không những không có chứng cứ buộc tội mà ngược lại còn phải xin lỗi Bạch Tử Linh, đối với hành động trộm gà không được còn mất năm gạo của Lâm Tâm Lan khiến không ít người cảm thấy buồn cười, sau đó Lâm Tâm Lan lại tiếp tục thể hiện trình độ ngu ngốc của bản thân bằng việc khiến Tứ phu nhân Tô Văn bị thương bằng chiếc trâm đã mất được tìm thấy trong phòng của nàng, Bạch Vân Hoài tức giận đưa Tứ phu nhân trở về, không tiếc đêm khuya gọi đại phu đến chữa trị, đến nửa đêm Thừa tướng phủ mới dần yên tĩnh trở lại.

Phế vật tự từ không thành, đầu óc ngây ngây dại dại hiện tại lại biến thông minh rồi!

“Lâm Tâm Lan đó thật sự là ngu ngốc, vào phủ mới một tháng mà đã gây chuyện khắp nơi, xem ra so với Bạch Tử Linh chỉ có chứ không kém.”

“Tâm Lan tiểu thư gì chứ, không biết có phải cốt nhục của lão gia hay không nữa...” Thu Nguyệt cười lạnh, Lâm Tâm Lan mới vào phủ chưa bao lâu mà đã muốn tranh giành nổi bật với tiểu thư của nàng, thật tưởng rằng bản thân là tiểu thư dòng sao, không biết an phận!

“Thu Nguyệt!” Bạch Phi Nhược không vui ngắt lời, mặc kệ nàng ta có phải cốt nhục của Bạch gia hay không nhưng phụ thân sủng ái mẹ con nàng ta là điều không thể thay đổi, dù thế nào thì đây cũng không phải lời mà một nha hoàn nên nói.

Thu Nguyệt giật mình, dạo này bị người của Chiêu Lan Viện khắp nơi khiêu khích nên nàng quên mất bản thân lỗ lòi.

“Tiểu thư tha tội, là Thu Nguyệt lỗ lòi, xin tiểu thư tha tội...”

“Sau này không được mở miệng nói lung tung nữa.”

“Thu Nguyệt hiểu rồi...”

“Được rồi.” Bạch Phi Nhược không quan tâm phát tay, ngồi trước gương đồng tiếp tục tháo trâm cài trên tóc xuống, mái tóc dài như thác, trơn bóng mượt mà, một vài đoá hoa được gắn lên không may bị tuột xuống.

“Tiểu thư, hiện tại nàng ta ra tay với Bạch Tử Linh, vậy người tiếp theo có phải là chúng ta không...” Thu Nguyệt tiếp tục làm nhiệm vụ chải tóc cho Bạch Phi Nhược nhưng cũng không quên mở miệng nói ra lo lắng của bản thân.

“Chúng ta? Nàng ta dám sao?” Ngay cả Bạch Tử Linh nàng ta còn đâu không lại mà cũng dám đấu với nàng? Bạch Phi Nhược khinh thường cười, bất quá nếu thật sự nàng ta không biết sống chết động vào nàng vậy thì nàng sẽ cho nàng ta lĩnh ngộ một chút, xem sự khác biệt giữa đích nữ và thứ nữ, dù sao trong phủ này cũng không phải chỉ có nàng ta là có đầu óc.

Đêm nay đúng là một đêm không yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hoàng triều dậy sóng

Ngày hôm sau, cái tên được mọi người nhắc đến nhiều nhất trong các tửu lâu không ai khác chính là Lâm Tâm Lan, đối với người bình thường cái tên này hoàn toàn xa lạ, ngoại trừ có ý nghĩa là “huệ chất tâm lan” thì cũng không có gì đặc biệt, bất quá đối với những người trong giới quý tộc thì cũng không mấy xa lạ, bởi vì đạo gần đây cái tên này rất nổi khiến không ít người chú ý đến.

Lâm Tâm Lan là tiểu thư thất lạc nhiều năm của Hữu Thừa tướng phủ, vừa được Thừa tướng Bạch Vân Hoài nhận lại cách đây không lâu, Thừa tướng một lần đi Vân Nam trở về liền thêm một thiếp thất, thậm chí là thêm một nữ nhi, tin tức trong kinh thành vốn dĩ rất nhạy, Bạch Vân Hoài vừa đưa mẫu tử Lâm Tâm Lan về phủ, một canh giờ sau khắp Yến Kinh mọi người đều biết Thừa tướng phủ xuất hiện thêm một Ngũ di nương cùng với vị Tâm Lan tiểu thư.

Vị Tâm Lan tiểu thư này lớn lên thế nào không rõ ràng, ngoại trừ người của Thừa tướng phủ thì người bên ngoài đều không biết nàng tròn méo ra sao, có người nói nàng xinh đẹp chẳng kém Tử tiểu thư Bạch Phi Nhược, lại có người đem nàng so sánh với phế vật Tam tiểu thư Bạch Tử Linh, bất quá cho dù là nàng có bộ dạng thế nào thì cũng không thể phủ nhận sự sùng ái của Thừa tướng Bạch Vân Hoài dành cho nàng. Thân là nữ nhi thiếp thất nhưng lại được yêu chiều, cảm y ngọc thực, trang sức hoa lệ, mấy ngày trước nàng xuất phủ gây ra oanh động không nhỏ, nghe đâu là đến Thương Bảo Trai mua trang sức, bất gặp chiếc trâm cài Không Tước Hòa Minh, trong số các loại trang sức tháng này Không Tước Hòa Minh là có giá trị nhất, vừa vặn được nàng mua được, nghe đâu không dưới vạn lượng, thường dân nghe thấy con số này chỉ thầm xuýt xoa, công tử tiểu thư thế gia nghe con số này lại mặt không đổi sắc, thế nhưng đối với việc Bạch Thừa tướng vun tiền như rác vì thứ nữ như thế thì có không ít người cảm thán, có lẽ cảm thấy có lỗi vì để nàng lưu lạc bên ngoài mười mấy năm cho nên hiện tại Bạch Vân Hoài muốn bù đắp lại cho nàng, ngoại trừ danh phận không rõ ràng ra thì đãi ngộ của Lâm Tâm Lan không hề thua kém bất kỳ vị tiểu thư thế gia nào.

Danh tiếng của Lâm Tâm Lan dạo này rất nổi, cho nên chuyện mà tối qua nàng làm, không chỉ là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo ở chỗ Bạch Tử Linh là con khiến Tử phu nhân Tổ Văn bị thương sớm đã lan khắp Yến Kinh, đối với hành động của Lâm Tâm Lan không ít người cảm thấy buồn cười, ai cũng biết phế vật Bạch Tử Linh không những xấu xí mà còn không có đầu óc, vậy mà Lâm Tâm Lan lại thua trong tay Bạch Tử Linh, hành động tiếp theo của nàng ta càng chứng tỏ nàng ta không có đầu óc, chiếc trâm Không Tước Hòa Minh mà nàng đồ thừa là Bạch Tử Linh lấy trộm lại nằm ở trong phòng của nàng, bị Tử phu nhân phát hiện liền thẹn quá sinh giận làm Tử phu nhân bị thương, rốt cuộc cũng chọc giận Bạch Vân Hoài, hình phạt cụ thể thế nào không ai rõ thế nhưng mọi người đều biết Tử phu nhân là thiếp mà Bạch Vân Hoài yêu thương nhất, làm nàng ta bị thương, cho dù Lâm Tâm Lan có được Bạch Vân Hoài sùng ái cũng chưa chắc đã được bỏ qua.

Bởi vì nguyên nhân này mà sáng sớm thượng triều Bạch Vân Hoài đã phải nghe những lời châm chọc, người không thuộc phe của hắn thì chỉ dám nói xấu sau lưng, dù sao thân phận cách biệt, Thừa tướng là quan nhất phẩm, bọn họ đứng trước Bạch Vân Hoài cũng giống như tép so với tôm, không dám chính diện khiêu khích, người cùng phe với hắn lại càng không dám nói ra những lời này để chọc giận hắn, bên chuyển sang những vấn đề khác, bất quá không phải ai cũng sợ đắc tội với Bạch Vân Hoài.

“Bạch gia đúng là náo nhiệt, lúc nào cũng muốn tranh phong, còn không sợ thiên hạ quên mất đi người của Bạch gia các người sao?” Giọng điệu châm chọc, ngữ khí khinh thường, có thể trực tiếp không sợ chết mà đắc tội với Bạch Vân Hoài ở Yến Kinh không có đến mấy người, vừa vặn Hạ Liêm chính là một trong số ít những người đó.

Hạ Liêm - Tả Thừa tướng của Thành Thiên, giữ vị trí quan nhất phẩm, lấy hắn và Bạch Vân Hoài làm chủ, một người đứng đầu quan văn, một người đứng đầu quan võ, hai người điều giữ chức vị quan trọng trong triều, quyền hành ngang hàng nhau, bất quá Hạ gia và Bạch gia trước giờ vẫn như nước với lửa, khó mà dung hòa, mà Hạ Liêm cùng Bạch Vân Hoài vẫn luôn chường mắt đối phương, cho nên khi nghe Bạch Vân Hoài gặp bất lợi, Hạ Liêm rất không phúc hậu mà cười.

Bạch Vân Hoài đối với lời nói của Hạ Liêm rõ ràng là tức giận, bất quá hắn cũng là lão hồ ly ở trên quan trường mười mấy năm, rất giỏi che giấu bản thân, đặc biệt là đứng trước đối thủ một mất một còn như Hạ Liêm.

“Bạch gia dù muốn tranh giành nổi bật cũng đâu dám qua mặt Hạ gia? Nghe nói vài ngày trước Hạ thiếu gia còn đưa hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu là Thủy Nhu cô nương đi dạo hồ đầu.” Đáy lòng Bạch Vân Hoài đối với việc làm của thiếu gia nhà họ Hạ rõ ràng rất khinh thường, nữ tử thanh lâu, cho dù là hoa khôi cũng không thể coi bỏ thân phận thấp hèn của nàng, thân là nhi tử của Tả Thừa tướng, Hạ Danh lại vứt sạch mặt mũi của gia tộc, rốt cuộc là ai mất mặt hơn ai?

Nhắc đến chuyện này sắc mặt của Hạ Liêm lập tức trở nên khó coi, con nôi dòng của Hạ gia rất ít, tựa hồ như mỗi đời chỉ có một nam tử, cho dù Hạ Liêm có bao nhiêu thiếp thất thì đời này hẳn chỉ có một nhi tử là Hạ Danh, đối với nhi tử này hẳn kỳ vọng rất lớn, cũng rất nuông chiều đối phương, chức vị Thừa tướng không phải là cha truyền con nối, bất quá chỉ cần một ngày còn Hạ Liêm hẳn tồn tại, đảm bảo cuộc sống của Hạ Danh trôi qua vô cùng dễ dàng. Bất quá nhi tử ngu muội, thân là nhi tử của Tả Thừa tướng, suốt ngày không luận binh đánh trận mà lại trầm mê ở nơi phong hoa tuyết nguyệt, bẽ hoa hái liễu, thậm chí đến thanh lâu mà còn phơi bày danh tính, chỉ sợ người khác không biết Hạ Danh đến đó, không những vứt hết mặt mũi Hạ gia mà còn làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Hạ Liêm hẳn, mặc dù bên ngoài không ai dám mắng chửi Hạ Danh nhưng người lời khen đó chẳng khác nào châm chọc Hạ Liêm, day dỗ ra một nhi tử không đàng hoàng như Hạ Danh?

“Nam nhân ấy à, ghé nơi thanh lâu cũng là chuyện bình thường, cũng đâu giống như nhà ai kia, còn có một tư sinh nữ bên ngoài?” Hạ Liêm là một người thích bao che khuyết điểm, Hạ Danh dù làm ra chuyện tai trời gi thì vẫn là nhi tử của Hạ Liêm hẳn, cho dù muốn mắng cũng phải để hân mắng, chưa đến lượt tên khất phu Bạch Vân Hoài đó mở miệng.

Tư sinh nữ, rõ ràng là ám chỉ thân phận của Lâm Tâm Lan, mặc dù Bạch Vân Hoài đưa nàng trở về nhưng cũng không có đòi họ lại, càng không có ban cho nàng một chức vị khác, chỉ cho người trong phủ gọi một tiếng Tâm Lan tiểu thư, mọi người đều biết Hữu Thừa tướng phủ chỉ có ba vị tiểu thư, Tâm Lan tiểu thư gì đó, chỉ là hư danh mà thôi, có thể làm ra sự tình gì?

Đối phương không ngừng công kích vào điểm mấu chốt của nhau khiến Bạch Vân Hoài và Hạ Liêm rất chi là buồn bực, không khí hai người giương cung bạt kiếm khiến các đại thần xung quanh thở cũng không dám, đến khi bên ngoài truyền đến giọng nói the thé của thái giám, cả hai mới cam chịu trở về vị trí của bản thân.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mọi người đồng loạt khom lưng, đối với vị mặc long bào đang từng bước đi lên long ý thể hiện thái độ kính trọng.

“Chúng ái khanh bình thân.”

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, triều thần đem tâu những chuyện mà mấy ngày gần xảy ra, tựa như Hình bộ ý quyền xử phạt vô có, Công bộ tham ô, Kinh Châu hạn hán, Ô Châu mất mùa, lại thêm một cuộc cãi vã cùng tranh chấp, hiện tại thái dương đã lên cao, không thấy Thành Thiên để mở miệng quyết định cho nên triều thần phía dưới đều im lặng cúi đầu.

Đang lúc mọi người đều nghĩ Thành Thiên để sẽ không mở miệng và thái giám sẽ nói bãi triều thì giọng nói trầm thấp dần dần vang dội trong đại điện: “Các khanh nói, biên cảnh yên bình nhưng kinh thành nội loạn, trăm có nên triệu Hàn vương trở về không?”

Lời vừa nói ra chẳng khác nào thiên lôi đánh xuống, khiến không ít đại thần sùng sốt, đang bàn về chuyện triều chính, Thành Thiên để đột nhiên nhắc đến chuyện của Hàn vương, chẳng lẽ... tranh chấp hoàng quyền sắp sửa bắt đầu?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy cảm xúc nơi đáy mắt của đối phương, không ai dám nói gì, cũng không có ai dám tỏ thái độ, bọn họ biết Thành Thiên để là đang thử bọn họ, mỗi một lời nói tiếp theo đây sẽ thể hiện lập trường của bọn họ, nếu chọn sai người thì thử mà chờ đợi bọn họ chính là vạn kiếp bất phục, nghĩ đến đây mọi người đều không khỏi đổ mồ hôi lạnh, quả nhiên là gần vua như gần hổ.

“Chu lão Tướng quân, khanh nói đi?”

Chu lão Tướng quân bị điểm danh rõ ràng là sùng sốt, bất quá hẳn rất nhanh liền đứng ra cung kính mở miệng: “Hồi bẩm bệ hạ, theo như lão thần cảm thấy thì đạo gần đây Thành Thiên rất ổn định, không cần đích thân Hàn vương phải trấn thủ biên cương.” Lời nói này của hắn hoàn toàn là sự thật, bởi vì trong lòng hắn cũng muốn Hàn vương trở về, dù sao Hàn vương rời đi kinh thành đã hơn ba năm, hơn nữa còn dẫn theo nhi tử và chất tử của hắn đi theo, có trời mới biết hắn nhớ mong nhi tử cùng chất tử cỡ nào, hẳn hiện tại tuổi già sức yếu, cũng không biết còn sống được bao nhiêu năm, tranh thủ thời gian ở bên gia đình cũng rất khó khăn.

“Viên Thái phó đâu?”

“Tứ Quốc Đại Tái cũng sắp đến, theo như suy nghĩ của lão thần thì nên triệu Hàn vương trở về.” Thái tử ngu muội, không được Thành Thiên để yêu thích, Tĩnh vương không bận tâm hoàng quyền, suốt ngày chơi bời liêu lỏng. Cứu hoàng tử âm trầm khó gần, không có địa vị, triều đình bây giờ là thiên hạ của Minh vương, mặc dù hắn không đứng về phía Hàn vương nhưng nếu Hàn vương có thể trở về áp chế Minh vương, cục diện khi đó sẽ khôi phục lại cân bằng vốn có, đối với hắn cũng không có hại.

“Hạ Thừa tướng, khanh cũng nghĩ như vậy?”

“Hồi bẩm bệ hạ, thần đồng ý suy nghĩ của các vị lão thần.”

Đám phe phái dưới trướng Minh vương nhìn thấy cục diện dần nghiêng về phái Hàn vương thì thầm than không ổn, đám lão thần này nghĩ gì bọn họ đều biết rõ, hiện tại tuy Thành Thiên để không có ý lập Hoàng trữ nhưng trên triều hiện tại do Minh vương nắm quyền, so với các hoàng tử vương gia khác thì Minh vương rõ ràng có ưu thế hơn, hiện tại nếu Hàn vương trở về ưu thế đó sẽ mất sạch, đến lúc đó mỗi thứ chẳng khác nào công dã tràng.

“Hồi bẩm bệ hạ, theo thần nghĩ, mặc dù Thành Thiên hiện tại đã yên ổn, bá tánh an cư lạc nghiệp nhưng Nhiếp chính vương Phượng Tề vốn không phải loại người tầm thường, chỉ sợ lúc này triệu Hàn vương trở về... biên cương sẽ loạn mất!”

“Bệ hạ, Vũ Nguyệt bên kia vẫn luôn dòm chừng Thành Thiên, nếu lúc này Hàn vương trở về, Vũ Nguyệt liệu có nhân cơ hội đánh đến biên cảnh hay không?”

“Bệ hạ, phía Bắc vẫn còn có một Yến Vân, mấy năm gần đây Yến Vân vẫn không ngừng mở rộng lãnh thổ, chỉ sợ sớm đã có âm mưu đối với các nước lân cận.”

“Bệ hạ, xin người suy xét cẩn thận.”

“Bệ hạ, xin người suy xét cẩn thận.”

“Bệ hạ, xin người suy xét cẩn thận.”

Thành Thiên đế trầm mặc không nói, nhìn một đám đại thần không ngừng nhón nháo như đang làm trò, đáy mắt xẹt qua tia lạnh.

“Bệ hạ, thần có lời muốn nói.”

“Trừ ái khanh cứ nói.” Nhìn đến người vừa mở miệng, thần sắc của Thành Thiên đế mới tốt hơn đôi chút.

“Bệ hạ, theo như nhi thần thấy, Phượng Tề đã cùng chúng ta kí hiệp định chiến, nếu bọn họ muốn vi phạm ước định thì sớm đã hành động, Yến Vân bên kia đang lục đục nội bộ, Thái tử bọn họ bị tập kích, Dạ vương trở thành kẻ đáng nghi nhất, cho dù bọn họ có âm mưu mở rộng bờ cõi thì cũng không thể ngay lập tức hành động, về phần Vũ Nguyệt bên kia, Vũ Nguyệt đế đang lâm trọng bệnh, các vị hoàng tử khác đều thừa cơ rục rịch, trong lòng bọn họ hoang vị là quan trọng nhất, huống hồ Tử Quốc Đại Tái chỉ còn hơn ba tháng nữa là bắt đầu, thần nghĩ lúc này là lúc thích hợp nhất để triệu Hàn vương trở về!”

Lời nói hợp tình hợp lý, phân tích tình huống của mỗi quốc gia đều rõ ràng thanh bạch, khiến người khác nhất thời không thể bắt lỗi.

Trữ Quốc công là lão thần có tiếng trong triều, ở nơi này tuổi đời của hắn là lớn nhất, cho dù là Viên Thái phó hay Trữ lão Tướng quân đối với hắn cũng khiêm nhường ba phần, hắn không chỉ là đại thần được lòng bách tính mà còn là nhạc phụ của Thành Thiên đế, phụ thân của Nhã phi nương nương, ngoại công của Hàn vương, mặc dù Trữ gia hiện tại đã suy tàn không ít nhưng nhân phẩm của Trữ Quốc công vẫn còn vang dội trong lòng mọi người.

“Bạch Thừa tướng, người nói đi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, thần... đồng ý với ý kiến của Trữ Quốc công.”

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Vân Hoài với vẻ kì lạ, dù sao quan hệ giữa nữ nhi nhà hắn là Bạch Phi Nhục cùng với Đỗ gia thiếu gia Đỗ Thanh Triệt cũng không còn là chuyện bí mật gì, chỉ là Đỗ gia suy cho cùng là nhà nhà nợ đẻ của Mai phi nương nương, cũng là nhà ngoại của Minh vương, nếu Bạch gia muốn cùng Đỗ gia kết thân thì chắc chắn Bạch gia sẽ ủng hộ Minh vương, thế mà hiện tại hắn đột nhiên ủng hộ Hàn vương trở về, đây rốt cuộc là thế nào?

Bạch Vân Hoài cúi đầu, để mặc cho ánh mắt mọi người đánh giá hắn, trong lòng biết rõ lời nói này không nên nói ra, chính là Thành Thiên đế muốn ép hắn, lời nói của Trữ Quốc công hợp tình hợp lý đến như vậy, cho dù hắn có phản đối cũng phải tìm một lý do thông minh, bất quá bệ hạ đã có tính toán cho dù bọn họ nói thế nào cũng không thay đổi được ý vua.

Ánh mắt của Minh vương rõ ràng tối đi vài phần, hắn là người thông minh, cho nên cũng hiểu rõ ý đồ của Thành Thiên đế, thân phận hắn đặc biệt, không tiện đứng ra nói ra ý kiến của mình, chính là bảo hắn đứng yên nhìn Thương Hàn Phong trở về hắn quả thật không cam tâm.

“Các ái khanh cảm thấy thế nào?” Thành Thiên đế nâng mắt, hắn rồi ở vị trí cao cao tại thượng phía trên, đối với suy nghĩ của mọi người đều xem thấu rõ ràng.

“Hồi bẩm bệ hạ, chúng thần đều nghe theo quyết định của bệ hạ.”

“Hồi bẩm bệ hạ, chúng thần đều nghe theo quyết định của bệ hạ.”

“Hồi bẩm bệ hạ, chúng thần đều nghe theo quyết định của bệ hạ.”

...

“Nếu đã như thế thì quyết định vậy đi!” Thành Thiên đế phất tay, đi thẳng ra khỏi đại điện.

Giọng nói the the của thái giám lần nữa vang lên trong đại điện: “Bãi triều.”

“Cung tiễn bệ hạ.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, xem ra Thành Thiên đế đã quyết định rồi, chỉ là muốn mượn tay mọi người mà thôi, kinh thành sóng yên biển lặng đã lâu rồi, rốt cuộc cũng sắp nghênh đón một hồi phong tranh huyết vũ.

Một canh giờ sau Thành Thiên đế hạ chỉ triệu Hàn vương từ biên cảnh trở về, tin tức này nhảy mắt liền lan khắp hậu cung, không giống như hậu cung không ngừng dậy sóng, lúc này tại một góc của hoàng cung lại có người nhàn nhã dẫm cỏ.

“Chủ tử, bệ hạ hạ thánh chỉ muốn triệu Hàn vương trở về.”

Trong Trúc Uyển vắng vẻ không bóng người, sắc tím bao trùm cả khu rừng, Tiêu Thư nhàn nhã ngồi đối diện với chủ tử hán, hạ xuống một quân cờ, cũng không quên mở miệng làm phiền đối phương.

Đánh cờ vốn dĩ cần phải tập trung, tâm phải tĩnh mới nắm giữ được bàn cờ, cho nên khi đánh cờ mọi người đều chọn nơi yên tĩnh, muốn thắng được đối phương thì phải hạ kế sách này, lời nói của hán là muốn phiền nhiễu đối phương, đồng thời hán cũng muốn thỉnh giáo suy nghĩ của chủ tử về việc Hàn vương trở về.

Hiện tại đại thần trong triều đều là tâm đắc của Minh vương, vậy mà lúc này Hoàng thượng lại triệu Hàn vương trở về khiến Minh vương trở tay không kịp, phá vỡ thế lực vốn nghiêng về phe của Minh vương. Nghĩ đến việc làm của Thành Thiên đế, Tiêu Thư không hiểu sao lại thấy lạnh sống lưng, mặc dù tâm đế vương hán vốn dĩ nhìn không thấu nhưng ở bên cạnh chủ tử, ít nhiều cũng hiểu đôi chút về việc này.

Quân cờ bằng ngọc tỏa ra ánh sáng trắng nhợt nhạt, dưới ánh mặt trời không bị lưu mờ nhưng cũng không quá nổi bật, nếu người khác nhìn vào thì cũng chỉ tưởng đây là loại ngọc bình thường, không hơn không kém, mặc dù bên ngoài trong giống nhau nhưng sờ vào thì sẽ có cảm giác lạnh lẽo, hoàn toàn không giống loại ngọc tầm thường.

Vuốt quân cờ trong tay, bạch y nam tử mở miệng: “Chuyện này sớm đã nên làm.” Thành Thiên đế nghi kỵ Minh vương đã không còn là chuyện ngày một ngày hai nữa, thế lực của Minh vương càng lúc càng lớn, đại thần thuộc phe hán ở ngoài làm can tin tức này sớm đã đến tai Thành Thiên đế, mỗi ngày thượng triều đám đại thần đều nhắc đến việc phế Thái tử, Thành Thiên đế sao có thể không nhìn ra? Hiện tại người có thể chống lại Minh vương cũng chỉ có Hàn vương đang ở nơi bên cạnh, mặc dù Tĩnh vương cùng Cửu hoàng tử đều là người có năng lực này nhưng bởi vì bọn họ mang một nửa dòng máu của Phượng Tê, Thành Thiên đế tuyệt đối sẽ không để đưa người quốc gia khác lên ngôi đế vương, cho nên khả năng Hàn vương cùng Minh vương tranh giành ngôi báu là rất lớn.

“Chủ tử, người nói lần này Hàn vương có trở về?” Thành niên sau Hàn vương liền chinh chiến sa trường, không ai so với Hàn vương quen thuộc với chiến trường hơn, mỗi một tác đất của Thành Thiên đều do hán mở rộng, chỉ cần hán bước chân ra chiến trường đều là khai hoàn trở về, có thể nói hán là chiến thần bất khả chiến bại của Thành Thiên, thời gian trôi qua như gió, nháy mắt, lần cuối cùng Tiêu Thư gặp Hàn vương cũng đã là ba năm trước. Lần này Thành Thiên đế có ý muốn triệu Hàn vương trở về, xem ra Thành Thiên lại không yên ổn nữa rồi, đặc biệt là nơi nước sâu như hoàng cung, Minh vương cùng Hàn vương tranh giành hoàng vị, trong triều đều là người của Minh vương, nếu Minh vương tạo phản thì chắc chắn sẽ đánh đến hoàng cung trước, đến lúc đó kết cục của hán không phải sẽ thảm rồi sao? Liệu hán có nên dọn đồ bỏ trốn không nhỉ? Mấy năm nay vốn yên bình đã quen, đột nhiên một hồi gió tanh mưa máu như vậy, đối với người thích yên ổn sống qua ngày như hán... dường như có chút nguy hiểm.

“Thành Thiên yên bình cũng khá lâu rồi, bất kể là sớm hay muộn thì Hàn vương cũng sẽ trở về thôi.” Bạch y nam tử cười trừ, hạ xuống một quân cờ khiến Tiêu Thư đối diện phục hồi tinh thần, vội vàng kêu ca nhưng nước cờ đã như vậy vốn không thể cứu được, trong lòng Tiêu Thư lúc này thật hận không thể giết chết bản thân, rõ ràng âm mưu là do hán bày ra để đặt bẫy chủ tử nhưng tại sao cuối cùng người thua vẫn là hán?!

Minh vương phủ.

Từ lúc trở về từ hoàng cung, người trong phủ đều nhận thấy tâm tình chủ tử không tốt cho nên không ai dám đi trêu chọc, tiến vào thư phòng, nha hoàn mang trà bánh đến liền thức thời lui ra, sợ lưu lại lâu thêm một chút sẽ mất đi tính mạng.

“Phụ hoàng cư nhiên muốn triệu Thương Hàn Phong trở về!” Minh vương Thương Tiêu Minh tức giận đập bàn, hôm nay trên triều Thành Thiên đế đột nhiên đề cập đến chuyện này đã khiến hán cảm thấy không ổn, tuy hán có thể thao túng triều đình nhưng binh lực của Thành Thiên hơn phân nửa đều nằm trong tay Thương Hàn Phong, nếu Thương Hàn Phong trở về, chỉ sợ kế hoạch của hán không dễ thực hiện.

Tâm tư của Thành Thiên đế hán nhìn không ra, bất quá hán cũng biết bản thân đã bị nghi kỵ, hành động triệu Thương Hàn Phong trở về đã là minh chứng tốt nhất, Thương Hàn Phong từ khi thành niên đã chinh chiến sa trường, thời gian ở chiến trường còn lâu hơn thời gian ở trong kinh thành cho nên đối với hán mà nói đây là một lợi thế, bất quá hiện tại Thương Hàn Phong trở về, uy thế của hán nháy mắt liền mất sạch.

“Vương gia bình tĩnh, chuyện này sớm đã được quyết định rồi.” Quân sư Triệu Lâm bên cạnh mở miệng khuyên nhủ, hán mặc dù không có cùng Thương Tiêu Minh thượng triều nhưng qua lời nói của đối phương hán vẫn có thể hiểu được một chút tình huống. Lần này Thành Thiên đế đề cập đến rõ ràng là tỏ thái độ của Hàn vương trở về, hán hỏi ý kiến của các lão thần là bởi vì khẳng định các lão thần đó sẽ ủng hộ hán, dù cho triều thần phản đối cũng vô dụng, Trữ Quốc công vừa vặn lên tiếng khiến Thành Thiên đế không khó xử, có thể nói ngày hôm nay Thành Thiên đế tính toán kỹ lưỡng lắm.

Viên gia chức cao vọng trọng nhưng đó chỉ là ngoài mặt, Viên Hoàng hậu trong cung không được sủng ái, hơn nữa Thái tử lại không dùng được, hoàn toàn không đáng bận tâm, ngược lại là Tĩnh vương cùng Cửu hoàng tử, hai người bọn họ xuất thân cao quý nhưng chung quy vẫn không phải người Thành Thiên, cho dù được Thành Thiên đế đề mắt đến bất quá chỉ sợ trong lòng vẫn có chút kiêng kỵ, Trữ gia mặc dù suy tàn nhưng Trữ Quốc công vẫn rất có uy tín, Hàn vương lại lập không ít công trạng, cho nên đối thủ lớn nhất nhất của vương gia vẫn ai luôn là Hàn vương.

“Bình tĩnh? Ngươi nói xem bốn vương làm sao bình tĩnh?!” Thương Tiêu Minh vương tức giận, đôi mắt xẹt qua tia âm hiểm.

Triệu Lâm thấy vậy thở dài: “Vương gia, người làm việc lớn nên cố nén cảm xúc...” Hán là do Mai phi nương nương mời đến làm quân sư cho Thương Tiêu Minh, tuổi tác không lớn nhưng kiến thức thì vô hạn, tiếp xúc mấy năm nên đối với tính tình của vương gia xem như rõ ràng, đã tâm người này rất lớn, quỷ kế đa đoan, tàn nhẫn vô tình nhưng lại là người nóng tính, lớn lên dưới sự bao bọc của Mai phi, một số chuyện vẫn chưa có cái nhìn thấu đáo.

“Bốn vương hiểu rõ, là bốn vương không suy nghĩ kỹ càng.” Đối với quân sư Triệu Lâm này hán có mấy phần kính trọng, một phần là do hán là người của mẫu phi, một phần là do kiến thức cùng thủ đoạn của hán, từ nhỏ hán đã được mẫu phi nuôi dưỡng để trở thành một người có dã tâm, mặc dù Đỗ gia là gia tộc phú thương, vốn không liên quan đến triều đình nhưng bất kỳ nữ nhân nào vào cung đều ôm hi vọng nhi tử của mình có thể làm vương xưng đế.

Đỗ Nhược Mai tuy là nữ tử nhưng lại thông minh không kém nam tử, nếu không thân là tiểu thư nhà phú thương, làm sao có thể lọt vào mắt Thành Thiên đế? Vốn dĩ lúc đầu Đỗ gia chỉ là thương nhân không đáng để mắt, từ khi có nữ nhi vào cung liền nổi trội hơn không ít, sau đó khi nữ nhi được sủng ái, cửa hàng Đỗ gia buôn bán ngày càng thuận lợi, cho đến khi hạ sinh Thương Tiêu Minh thì Đỗ gia đã trở thành gia tộc đệ nhất phú thương khiến Thành Thiên đế cũng kiêng nể vài phần. Mặc dù nói Đỗ gia không liên quan đến triều chính nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy, Đỗ gia phú khả địch quốc là điều ai cũng biết, nếu không phải bởi vì có thể trợ giúp triều đình thì Thành Thiên sẽ kiêng nể sao?

Thương Tiêu Minh cũng biết bản thân có được như ngày hôm nay hết thảy là do có Đỗ Nhược Mai trợ giúp, vì vậy đối với người mà nàng sai đến cũng nể mặt vài phần, khi thấy được tài hoa của Triệu Lâm hẳn mới thực sự kính trọng.

“Vương gia, có thư!” Lúc này ám vệ đột nhiên xuất hiện, cung kính giao bức thư cho Thương Tiêu Minh vương rồi nhanh chóng biến mất.

Đọc xong bức thư Minh vương liền đem đốt đi, điều đó chứng tỏ hẳn là người cẩn thận, khó lòng mà tìm được nhược điểm của hắn, hẳn ngày thường ngang ngạnh cường thế, thao túng triều đình nhưng nếu không phải có Đỗ Nhược Mai phía sau hỗ trợ thì chỉ sợ hắn không thể nào có thể nắm quyền trong tay một cách thuận lợi như vậy.

“Vương gia, trong thư nói gì?”

Ánh mắt Thương Tiêu Minh âm trầm, đợi khi giấy đã cháy hết mới mở miệng, giọng nói có chút lãnh khốc: “Án binh bất động!”

Triệu Lâm nhướng mày, như vậy chẳng phải bảo bọn họ im lặng chờ Hàn vương trở về sao?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Kinh động giữa đêm

Từ đường là nơi để thờ cúng tổ tiên cùng các vị thần linh, nhằm mục đích để con cháu đời sau có thể hưởng khói hương quả của đời trước, một nơi linh thiêng như vậy, mặc dù thường ngày có ít người lui tới nhưng hàng ngày đều được quét tước cẩn thận, không có nha hoàn được phân phó mà chỉ quét tước qua loa, bởi vì trong nội tâm của con người đều sinh ra sự sợ hãi với thần linh, sợ bản thân vô tình xúc phạm đến thần sẽ gặp họa.

Từ đường là một căn nhà ba gian, phía trước được trang trí như phòng khách, là nơi để bàn thờ tổ tiên cùng với bài vị nhà họ Bạch, bên phải là nơi dùng để nghỉ ngơi, bên trái cũng có một gian phòng, bất quá phòng này để đựng đồ đạc, Tam phu nhân Liễu Tư Băng cũng thường xuyên đến từ đường cầu phúc, đôi lúc cũng nghỉ ngơi tại đây.

Từ đường rộng lớn, không có một ai, lúc này lại xuất hiện một bóng dáng màu xanh nhạt đang quỳ trong làn hương khói lượn lờ, tóc nàng đen như mực, trải dài tới đệm quỳ, thân hình thiếu nữ có chút cứng nhắc, lâu lâu nàng lại lấy tay xoa chân, lâu lâu nàng lại lấy tay dấm chân, hoàn toàn không có một bộ dạng nghiêm túc của người đang quỳ.

“Loạt xoạt.” Nghe thấy bước chân từ bên ngoài truyền đến, thiếu nữ lập tức chỉnh sửa tư thế cho ngay ngắn trở lại, sống lưng thẳng tắp, hai tay nàng chấp lại, đôi mắt vốn đang mờ ra cũng khép lại, hướng về phía từ đường cầu phúc, một bộ dạng không thể bất lễ.

“Cạch.” Cánh cửa mở ra, thiếu phụ trung niên nhìn đến một màn này cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, trong nội tâm của nàng rất rõ ràng, nữ nhi nhà nàng không thể nào có thể ngoan ngoãn quỳ một chỗ trong nửa ngày được, đặc biệt lại phải duy trì tư thế khó khăn thế này, liếc sơ là biết đối phương đang giả vờ quỳ cho người khác xem rồi.

Nàng quay sang nói với nha hoàn bên cạnh: “Người ra ngoài canh chừng, nếu có người đến phải báo cho ta biết.” Tiểu nha hoàn đi theo bên người nàng từ khi nàng đến Thừa tướng phủ, bất quá cũng không là do đích thân nàng chọn nên nàng cũng không mấy tin tưởng đối phương, đặc biệt là khi sau chuyện của Lâm Tâm Lan, nàng càng không dễ tin tưởng người của Thừa tướng phủ, mẫu tử các nàng nói chuyện đôi khi sẽ vô tình để lộ bí mật của bản thân, nếu để nha hoàn ở bên người nghe thấy được, đến lúc đó lời ra tiếng vào, địa vị của bản thân nàng khó mà giữ được.

“Vâng thưa phu nhân.” Tiểu nha hoàn đưa cho giỏ trên tay cho đối phương rồi ngoan ngoãn ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

“Thế nào? Đã biết lỗi chưa?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, đôi mắt của thiếu nữ nhanh chóng mở ra, nàng quay lưng lại nhìn đến dung nhan của người trước mắt, gương mặt đột nhiên xuất hiện sự vui vẻ, nàng lập tức đứng lên, bất quá bởi vì thời gian quỳ có chút lâu nên chân bị tê, trong lúc nhất thời không thể chạy đến trước mặt người đối diện mà chỉ có thể ủy khuất ngồi đó.

“Nương...”

Sắc mặt của thiếu phụ không khỏi tối lại, giọng nói có phần nghiêm khắc: “Xem ra để con quỳ ở từ đường cũng không thể thay đổi được tính tình của con?”

Thiếu nữ bị nắng không dám phản bác, như nhớ đến gì đó nàng không khỏi cắn môi: “Di nương...”

Thấy nữ nhi bộ dạng ủy khuất, tâm tình của thiếu phụ trung niên cũng không được tốt lắm, nàng đặt chiếc giỏ đến bên cạnh nữ nhi, bên trong chiếc giỏ là ba bốn đĩa thức ăn, đĩa nào đĩa nấy đều tươi ngon và vẫn còn khói nghi ngút, thiếu nữ thấy thế liền chờ không được mà động đũa bắt đầu ăn.

“A nóng.” Một miếng thịt kho tàu vào miệng, thiếu nữ liền cảm nhận được sự nóng hổi nên không khỏi kêu lên một tiếng, bất quá nàng cũng không có nhà thức ăn trong miệng ra, sáng giờ bụng nàng vẫn chưa có chứa thứ gì, cho nên thấy thức ăn đáng tới miệng chẳng khác nào cá gặp nước, chỉ dùng ba từ để hình dung chính là ngấu nghiến ăn.

“Được rồi được rồi, ăn từ từ thôi, cũng không có ai giành với con.” Nhìn nữ nhi như vậy trong lòng của nàng cũng rất khó chịu, vốn dĩ là tiểu thư được người khác hầu hạ, hiện tại lại quý ở đây không được ăn cơm, thiếu nữ nào mà chịu cho nổi?

“Uống miếng nước.”

“Cảm ơn di nương...” Thiếu nữ nhận lấy chung trà uống một hơi rồi lại tiếp tục vui đầu vào ăn cơm, tựa như ba ngày không được ăn, khiến người làm mẫu thân đau lòng không thôi.

“Lan Nhi...” Thiếu phụ thở dài, rốt cuộc cũng không nói được một lời.

Thiếu nữ này không ai khác chính là Lâm Tâm Lan, còn thiếu phụ trung niên lại chính là Lâm Quế Chi, ngày đó “chuyện tốt” mà Lâm Tâm Lan làm ra sớm đã truyền khắp đầu đường ngõ nhỏ Yên Kinh, khiến người Bạch gia ra đường chỉ gặp sự giễu cợt, Bạch Vân Hoài thượng triều cũng bị người khác bôi móc khiến hân rất là khó chịu, về đến nhà lại gặp phải người cố ý hay vô tình nhắc đến chuyện của Lâm Tâm Lan cho nên Bạch Vân Hoài liền hạ lệnh phạt Lâm Tâm Lan quý ở từ đường cả ngày, không được ăn cơm, chỉ có buổi tối mới được về phòng ngủ, liên tiếp mười ngày, vừa là phạt Lâm Tâm Lan khiến hân mất mặt, đồng thời cũng phạt Lâm Tâm Lan khiến Tứ phu nhân Tô Văn bị thương. Lâm Quế Chi cũng vì nữ nhi mà bị liên lụy, mấy ngày nay nàng muốn gặp Bạch Vân Hoài để cầu tình cho nữ nhi thế nhưng hân lại không chịu gặp mặt nàng, còn bắt nàng phải ở trong phòng tự suy nghĩ cho sai lầm của bản thân vì đã dạy dỗ ra một nữ nhi không biết lớn nhỏ, bất quá mấy ngày nay đều là do nàng trốn ra đưa thức ăn cho Lâm Tâm Lan, Bạch Vân Hoài cũng biết nhưng hân lại giả vờ như không biết, có lẽ hân cũng không có đối xử tuyệt tình với mẫu tử các nàng.

“Sau này con đừng ra ngoài gây họa nữa, di nương khó lòng bảo vệ con chu toàn được.” Lâm Quế Chi thở dài, cũng không nỡ trách cứ nữ nhi nên chỉ có thể nhẹ giọng khuyên nhủ, chỉ có nàng biết rõ để có thể gặp được Bạch Vân Hoài nàng phải dùng đến thủ đoạn gì, nam nhân vốn là sinh vật vô tình, khiến một người nam nhân nhớ lại tình xưa cũng không phải chuyện dễ dàng gì, khiến hân đưa nàng về Bạch phủ càng là chuyện khó có nữ nhân nào làm được. Hiện tại Đại phu nhân mặc dù không được sủng ái thế nhưng nàng ta vẫn là chính thê của Bạch Vân Hoài, chủ mẫu Bạch phủ, người nắm quyền Bạch gia, một nữ nhân không được sủng mà vẫn giữ được quyền lực, nói Viên Minh Hân là quả hồng mềm ai có thể tin tưởng? Huống hồ trong phủ cũng không phải chỉ có một mình Đại phu nhân khó đối phó, nữ nhân hay nữ nhi của Bạch Vân Hoài đều không phải loại người tầm thường, tùy ý để người khác sai khiến. Bạch Vân Hoài có thể cho mẫu tử các nàng sự sủng ái nhưng cũng có thể đem sự sủng ái đó ban cho nữ nhân khác, tình yêu của nam liệu có thể duy trì được bao lâu? Mọi người đều nói tâm tư nữ nhân như kim đáy bể nhưng tâm tư của nam nhân cũng không dễ đoán mò, Bạch Vân Hoài sủng ái Tô Văn, đó là sự thật, cho dù có sự xuất hiện của nàng thì Tô Văn vẫn là người chiếm vị trí đặc biệt trong lòng hân, vậy mà Lâm Tâm Lan lại khiến nàng ta bị thương, Bạch Vân Hoài phạt nữ nhi quý ở từ đường cũng không phải chuyện lớn.

“Di nương, ngay cả người cũng không đứng về phía Lan Nhi sao?” Lâm Tâm Lan cắn môi, trong lòng ủy khuất vạn phần, nàng quý ở từ đường vốn dĩ đã mệt mỏi, gặp được mẫu thân nghĩ rằng đối phương sẽ mở miệng an ủi, không ngờ lại bị đối phương dạy dỗ một trận, tâm trạng ăn uống nháy mắt đã không còn.

Nàng bị chịu sỉ nhục từ Bạch Từ Linh, lại bị Tứ phu nhân Tô Văn vu hãm, mà phụ thân lại một mực không tin nàng, không những bắt nàng xin lỗi phế vật Bạch Từ Linh mà còn bảo vệ tiện nhân Tứ phu nhân, hiện tại còn vì nữ nhân đó mà phạt quý nàng, mẫu thân đến không những không an ủi nàng mà còn dạy dỗ nàng, đáy lòng Lâm Tâm Lan cực kỳ bất mãn. Nàng là tiểu thư Thừa tướng phủ nhưng lại không danh không phận, thân phận của nàng thậm chí còn thua phế vật Bạch Từ Linh đó một bậc, nê phải vì ở đây chịu tội mà Bạch Từ Linh thì lại thành thói vui vẻ, còn nữ nhân kia thì lại được phụ thân chăm sóc, nghĩ thôi đã thấy vô cùng khó chịu.

Ngọn lửa dưới đáy lòng của Lâm Quế Chi cũng muốn bùng nổ, bất quá nghĩ đến mấy ngày nay nữ nhi không được ăn uống no nê, lại phải chịu khổ quý ở từ đường cho nên nàng cũng không tiện tức giận.

“Đứng về phía con thì cũng phải có lý, ta đã dạy con bao nhiêu lần đừng trêu chọc Bạch Từ Linh, vì sao con không nghe?”

“Di nương, tất cả cũng tại nha đầu Tiêu Nghi chết tiệt đó, con bảo nàng đem trâm bỏ vào phòng của Bạch Từ Linh, ai biết được nàng lại phản bội con?” Nghĩ đến nha hoàn Tiêu Nghi của bản thân, trong lòng Lâm Tâm Lan chỉ cảm thấy tức giận, thân là nha hoàn thiếp thân, số mệnh của Tiêu Nghi hết thấy là do nàng quyết định, nàng bảo nàng ta đi hướng Đông thì đành ta nhất định phải đi hướng Đông, cho dù nàng có bảo nàng ta đi chết thì nàng ta cũng không thể tiếp tục sống, thân là nha hoàn mà lại không để chủ tử vào mắt, nàng ta cùng Bạch Từ Linh cấu kết với nhau để phản hãm hại nàng, khiến nàng phải mất mặt trước mặt mọi người, còn bị mẫu thân dạy dỗ.

Lâm Tâm Lan bị phạt quý ở từ đường, thân là nha hoàn thiếp thân Tiêu Nghi cũng không khá hơn, mấy ngày trước nàng đã vì Lâm Quế Chi tìm cơ đuổi khỏi Chiêu Lan Viện, bởi vì là chuyện riêng của Chiêu Lan Viện nên Đại phu nhân cũng không có xen vào, mặc dù Tiêu Nghi bị đuổi khỏi Chiêu Lan Viện nhưng cũng không đến mức bị đuổi ra khỏi phủ, nàng được đưa trở lại phòng bếp, tiếp tục phụ việc bếp núc, bởi vì xảy ra chuyện như vậy cho nên hiện tại Lâm Quế Chi cũng không dám dùng người của Thừa tướng phủ nữa, đặc biệt là khi nữ nhi ngu ngốc của nàng không biết suy nghĩ trước khi làm, cho nên nàng cũng không có ý định tìm một nha hoàn cho nữ nhi mà quyết định đích thân dạy dỗ nữ nhi.

“Tiêu Nghi Tiêu Nghi, rõ ràng biết nàng ta không được việc mà còn giữ nàng ta ở lại giúp con làm chuyện xấu? Con rốt cuộc có biết suy nghĩ hay không?” Lâm Quế Chi bị thái độ của Lâm Tâm Lan làm tức đến cả ngực đều phập phồng, bất quá điều khiến nàng càng thêm tức giận chính là cho dù

nói thế nào cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của nữ nhi.

Lâm Tâm Lan nhận thấy mẫu thân thật sự tức giận liền mím môi không nói, sợ bản thân nói sai một lời đến lúc đó mẫu thân nhịn không được sẽ ra tay đánh nàng.

“Ta nói con biết, đám nữ nhân trong Thừa tướng phủ này nhìn bề ngoài vô hại nhưng nội tâm lại không hề tầm thường, hơn nữa người đáng sợ nhất trong phủ không chỉ riêng Đại phu nhân mà còn có cả Bạch Tử Linh, bên ngoài đồn nàng ta là phế vật, ngu ngốc, nhu nhược khiến nha hoàn cũng có thể khi dễ bất quá từ khi vào phủ, con đã từng nhìn thấy nàng bị bắt nạt một ngày nào chưa?” Sợ nữ nhi không nghe lọt tai, Lâm Quế Chi cố gắng hạ giọng: “Ta dặn con tránh xa nàng ta không phải là không có lý, nơi này là Bạch phủ không phải Lâm gia, là Yên Kinh không phải Vân Nam, mỗi người ở nơi này đều giỏi nhất là che giấu bản thân, con không được để bề ngoài của bọn họ đánh lừa.”

“Cho nên... Bạch Tử Linh không phải phế vật?” Từ đầu chí cuối Lâm Tâm Lan chỉ nghe lọt câu nói này.

Thấy nữ nhi rốt cuộc cũng nghe lọt lời nàng nói, tâm tình tức giận của Lâm Quế Chi cũng giảm đi vài phần, mặc dù nàng cũng không phải muốn nữ nhi chú ý một mình Bạch Tử Linh nhưng điều mà nữ nhi hỏi cũng là mấu chốt của vấn đề.

“Nàng ta không phải phế vật.”

Có được câu trả lời khẳng định, Lâm Tâm Lan cũng không nói gì nữa mà tiếp tục vùi đầu vào ăn cơm.

“Vị trí Tam tiểu thư con cũng đừng bận tâm nữa, cho dù không danh phận nhưng chỉ cần một ngày con còn là nữ nhi của Bạch Vân Hoài thì con tuyệt đối sẽ không hề thua kém một ai.” Lâm Quế Chi biết Lâm Tâm Lan vẫn ôm mộng tưởng đối với chiếc ghế Tam tiểu thư, bất quá đó là vị trí của Bạch Tử Linh không phải muốn giành là giành được, dù sao cũng chỉ là một danh phận, nữ nhi của nàng mặc dù không có nhưng mọi người trong Thừa tướng phủ đều phải gọi nữ một tiếng Tâm Lan tiểu thư, ngày nào nữ nhi còn mang danh nghĩa là nữ nhi của Bạch Vân Hoài thì nàng tuyệt đối sẽ không để nữ nhi chịu thiệt, mà Bạch Vân Hoài thiếu nợ mẫu tử các nàng nhiều năm như vậy, khi nữ nhi có chuyện nhất định cũng sẽ không bỏ mặc sự sống chết của nữ nhi.

Động tác trên tay của Lâm Tâm Lan dừng lại, có chút không cam lòng bất quá nàng cũng không mở miệng tìm mắng.

“Lan Nhi...” Nữ nhi một bộ dạng không muốn nói khiến đáy lòng Lâm Quế Chi lo lắng, sợ nữ nhi lại tiếp tục làm ra chuyện sai lầm đến lúc đó nàng cũng không thể cứu vãn.

Lâm Tâm Lan có chút không kiên nhẫn mở miệng: “Con biết rồi.”

“Tốt lắm.” Nhận được đáp án, Lâm Quế Chi không khỏi thở phào.

Lâm Tâm Lan rũ mắt, tay cầm đũa không khỏi siết chặt thêm vài phần.

Buổi tối Bạch Vân Hoài từ bên ngoài trở về, vốn dĩ là ngựa quen đường cũ đi theo lối mòn đến Chiêu Lan Viện, bất quá đi được nửa đường hần mới phát giác bản thân đang cùng Lâm Quế Chi chiến tranh lạnh, mấy ngày nay nàng đến tìm hần thay Lâm Tâm Lan cầu tình, bất quá khi đó hần vẫn còn đang tức giận nên cho người đuổi nàng về, hiện tại hần lại đi gặp nàng thì còn mặt mũi nào nữa? Cho nên Bạch Vân Hoài nhanh chóng chuyển hướng, đi về phía Phiên Vân Các của Tứ phu nhân, từ Chiêu Lan Viện đến Phiên Vân Các khá xa, xuyên qua đường mòn lại phải xuyên qua hậu viên, đi nhanh cũng mất hơn hai khắc, đi chậm thì là nửa giờ, đợi đến khi đến Phiên Vân Các thì Bạch Vân Hoài đã thấy Tứ phu nhân Tổ Vân đứng đó, đáy lòng dự đi vài phần.

“Lão gia...” Tứ phu nhân Tổ Vân khoác một cái áo khoác đứng ở cửa viện, bên cạnh là nha hoàn cầm đèn lồng chiếu sáng, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên người nàng khiến Bạch Vân Hoài cảm thấy có chút ấm áp.

“Nàng đang bị thương, sao lại ra đây?” Trên người hần vẫn còn mặc quan phục, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi nhưng thấy mỹ nhân trước mặt, mệt mỏi nháy mắt liền tiêu tan không ít, trong lòng chỉ còn sự vui vẻ.

Mỹ nhân trên dưới Thừa tướng phủ không ít nhưng không có nữ nhi nào được hần yêu thương như Tứ phu nhân Tổ Vân, Đại phu nhân Viên Minh Hân lạnh đậm bất cần, mỗi lần nhìn thấy hần đèn chắt khác nào thấy kẻ thù, mỗi lần đều là hần ôm tâm trạng buồn bực ra về, Tam phu nhân so với Đại phu nhân còn quá đáng hơn, trên mặt nàng tuy cười nhưng lòng thì lại không cười, ở bên cạnh hần nàng lúc nào cũng mang một chiếc mặt nạ, khiến hần vô cùng khó chịu, chỉ có Tứ phu nhân là am hiểu lòng người, đối với tính tình và thói quen của hần luôn tường tận, chưa bao giờ nói sai lời chọc giận hần, hơn nữa nàng còn sinh một nữ tử cho hần, cho nên Bạch Vân Hoài đối xử với nàng luôn khác biệt.

“Thiếp thấy trời tối, sợ lão già lạc đường nên ra cửa đón.” Bạch Vân Hoài đỡ Tứ phu nhân đi vào, nha hoàn đi trước chiếu sáng đường, nữ nhân tựa vào lòng nam nhân, một tay nam nhân ôm lấy eo nàng, khung cảnh có phần lãng mạn.

“Đường đến Phiên Vân Các ta làm sao có thể quên?”

Tứ phu nhân mỉm cười không nói, hàm ý trong lời nói của nàng Bạch Vân Hoài rõ ràng nhất, bất quá hần đã già rồi không biết thì nàng cũng không tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, nàng cũng không muốn chọc giận hần không vui.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào phòng, vào đến phòng Tứ phu nhân lập tức khỏi áo khoác ngoài, bên trong chiếc áo khoác dày là một bộ áo ngủ mỏng manh khiến người khác nhìn thấy không khỏi mơ màng, nha hoàn đã rời phòng, tất nhiên cũng không quên đóng cửa, trong phòng nháy mắt chỉ còn hai người, gặp phải ánh nắng nóng rực của Bạch Vân Hoài, nàng không khỏi thẹn thùng đỏ mặt.

“Lão gia thay áo đi.” Trước kia Bạch Vân Hoài thường xuyên đến đây cho nên y phục hần hơn phân nửa đều ở chỗ nàng, chỉ là từ ngày Lâm Quế Chi vào phủ hần cũng không có đến đây nữa mà ngược lại ngủ tại Chiêu Lan Viện cho nên y phục của hần cũng dọn đến bên kia, nghĩ đến đây nàng không khỏi tức giận một trận, nữ nhân đó vừa mới vào phủ không lâu đã độc chiếm hần, trước kia lão gia đều qua đêm ở chỗ của nàng, bây giờ lâu lâu mới đến một lần, nếu không phải nữ nhi của nàng ta khiến nàng bị thương chỉ sợ lão gia còn tiếp tục ở lại Chiêu Lan Viện.

Vật áo lộ hơn phân nửa, y phục mát mẻ với không thể che hết cảnh xuân bên trong, Bạch Vân Hoài nhìn thấy đã cảm thấy toàn thân khô nóng, hần không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, chờ không kịp mà bỏ nhào lên người Tứ phu nhân, đè đối phương lên giường, tiếp theo đó là tiếng thở dốc của nam nhân cùng với tiếng rên rỉ của nữ nhân truyền ra, trong phòng cảnh xuân vô hạn, nha hoàn canh gác bên ngoài sớm đã đỏ mặt tía tai.

Sau một trận hoan ái, Tứ phu nhân cả người nhột nhát khó chịu nên bảo nha hoàn chuẩn bị nước tắm, ở trong dục bồn nàng cùng với Bạch Vân Hoài uyên ương hí thủy sau đó mới lên giường ngủ tiếp, cả hai đã lớn tuổi, làm vài lần liền cảm thấy mệt mỏi, chính là nam nhân tinh lực lớn, chỉ có Tứ phu nhân cảm thấy mệt mỏi mà Bạch Vân Hoài lại sinh long hoạt hổ.

Nửa đêm tỉnh dậy do khát nước, nhìn Bạch Vân Hoài một bên ngủ say cũng không làm phiền đến hần, nàng lấy một tấm áo mỏng khoác lên người, sau đó đi đến bên bàn rót một chung trà, lúc này trời đã tối, ngoại trừ thị vệ trực đêm thì nha hoàn cũng đã ngủ say, trong phòng mặc dù không có đốt nến bất quá bởi vì là phòng của nàng nên Tứ phu nhân thập phần quen thuộc, uống trà xong nàng định quay về giường, bất quá một tiếng động vang lên khiến nàng dừng bước.

“A... a... trả mạng...” Lúc này một giọng nói không biết từ đâu vang đến, như âm thanh nước nở của nữ nhân, giữa đêm tối thế này khiến Tứ phu nhân cảm thấy lạnh sống lưng, nàng dựa theo giọng nói nhìn về phía cửa sổ, một bóng trắng hiện lên trên giấy dán cửa ở cửa sổ, mái tóc đen dài miệng mở to, trong miệng không ngừng truyền ra tiếng nước nở.

“Bạch... Vân... Hoài... trả mạng... cho ta...”

“A a a a a...” Tiếng hét thấu cả trời xanh, giữa đêm yên tĩnh lại vang lên rõ mồn một, Bạch Vân Hoài đang ngủ trên giường bị tiếng hét đánh thức, giật mình khoác áo đi đến bên bàn đốt nến, lúc này mới thấy rõ Tứ phu nhân đang ngồi dựa bàn, bàn tay run rẩy chỉ về phía cửa sổ.

“Vân Nhi, làm sao vậy?” Nhận thấy nữ nhi bên cạnh tâm tình không bình tĩnh, Bạch Vân Hoài nhíu mày, đáy lòng có dự cảm không tốt.

“Ma... có ma...” Giọng nói run rẩy, hai mắt tràn đầy không thể tin được, sắc mặt tái nhợt rõ ràng là đang bị dọa sợ.

“Nói bậy bạ gì đó?!” Bạch Vân Hoài không tin ma quỷ, cũng không tin thần linh, hiện tại nghe Tứ phu nhân nói thế rõ ràng là không vui.

“Lão gia, lão gia...” Tứ phu nhân kéo tay nam nhân bên cạnh, cả thân hình đều nhịn không được run rẩy: “Thật... thật sự có ma...”

Bạch Vân Hoài định mở miệng mắng đối phương hồ đồ thì bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, là thị vệ của hần, có vẻ như bọn họ cũng đã bị tiếng hét của Tứ phu nhân làm kinh động nên mới tìm đến.

“Vào đi.”

“Lão gia, không có việc gì chứ?” Thị vệ quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện không có gì bất thường mới có thể yên tâm thở ra.

“Không có việc gì.” Bạch Vân Hoài nhướn mày: “Kiểm tra xung quanh Phiến Vân Các một chút, xem có phát hiện gì khác thường không?”

“Vâng.” Thị vệ vừa lui ra ngoài thì có một nha hoàn chạy đến: “Lão gia phu nhân, bên ngoài là người của các viện bị kinh động nên đã đến trước cửa viện.”

Tứ phu nhân vẫn còn bị kinh sợ: “Lão gia...”

Bạch Vân Hoài phiền chán phát tay: “Không có việc gì cả, kêu mọi người về ngủ đi.”

“Vâng ạ.” Nha hoàn nhận lệnh đi đến bên ngoài của viện, lúc này nơi đó đã có không ít người.

“Các vị phu nhân tiểu thư, Tứ phu nhân không có việc gì, lão gia kêu mọi người về phòng nghỉ ngơi.”

Đại phu nhân mặt lạnh liếc mắt nhìn vào bên trong viện, lúc này nhìn thấy thị vệ bên trong không ngừng đi tuần tra qua lại, đôi mắt xẹt qua tia nghi ngờ.

Đây mà bảo là không có việc gì?

“Được rồi, mọi người trở về đi.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không biết Tứ phu nhân nổi điên cái gì, nửa đêm vẫn không cho người ta ngủ, đang yên đang lành đột nhiên hét lớn, mọi người bị kinh động thức dậy nên tâm tình có chút không tốt, bất quá Đại phu nhân đã lên tiếng mọi người cũng chỉ có thể ôm tâm trạng buồn bực ra về.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thừa tướng phủ dậy sóng

“Tứ phu nhân, rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Đại phu nhân liếc mắt nhìn từng người, đến lượt Bạch Tử Linh thì ánh mắt dừng nhiều hơn một giây, bất quá nàng rất nhanh chuyển ánh mắt sang người Tứ phu nhân, hành động trong chớp mắt thế này không khiến bao nhiêu người để ý, bởi vì sự tập trung của bọn họ lúc này đều ở trên người của Tứ phu nhân.

Tối qua mọi người đang yên giấc thì bị đánh thức bởi tiếng hét của nữ nhân, do có án mạng lần trước cho nên lần này tất cả mọi người đều nhanh chóng chạy đến nơi phát ra âm thanh, đẩy lòng mặc dù sợ hãi sẽ có án mạng xảy ra thế nhưng bọn họ còn sợ hãi bản thân sẽ trở thành tội phạm tình nghi hoặc sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo, vì vậy mọi người không hẹn mà đồng loạt chạy đến, chỉ là không ngờ đó lại là Phiên Vân Các của Tứ phu nhân, phát hiện không có án mạng mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, bất quá còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì đã bị Bạch Vân Hoài hạ lệnh đuổi khách, trong lòng mọi người đều có suy nghĩ khác nhau nhưng cũng không ai nói gì, dù sao trời đã khuya, muốn hỏi chuyện phải đợi sáng hôm qua lại nói. Giờ Mẹo Đại phu nhân đã cho mời mọi người đến đại sảnh, trong lòng mọi người đều hiểu rõ mục đích Đại phu nhân gọi đến là vì chuyện tối qua, bởi vì chuyện này xảy ra ở Thừa tướng phủ, thân là người Bạch gia Bạch Tử Linh tất nhiên cũng không thể vắng mặt, mặc dù sự tồn tại của nàng ở Bạch phủ là số không thể nhưng thân mang họ Bạch, Bạch gia xảy ra chuyện nàng cũng không tránh khỏi liên quan.

Bạch Tử Linh vốn ngủ không sâu, nghe thấy tiếng hét lập tức khoác áo đi ra ngoài, lúc này nàng gặp được Thanh Nhi và Lạc Hàm ở trước cửa phòng, Lạc Hàm về mặt bình tĩnh còn Thanh Nhi thì có chút tái nhợt, viện của nàng cách viện của Tứ phu nhân không xa, cho nên so với các viện khác nghe cách rõ ràng, nàng bảo Thanh Nhi ở lại trông coi viện, Lạc Hàm thì đi thăm thính xung quanh, chỉ có mình nàng đi đến Phiên Vân Các, đồng thời cũng là người đến nơi này đầu tiên, lúc này cửa viện của Tứ phu nhân đóng chặt, bất quá bên trong lại ồn ào không thôi, Bạch Tử Linh không có đi gõ cửa mà chỉ đứng đó chờ những người khác đến.

Không ngoài dự đoán người đến tiếp theo là Tam phu nhân, theo sau nàng là Bạch Phi Thúy và một nha hoàn cầm đèn lồng rọi đường, dù sao Phi Thúy Các cũng nằm bên cạnh Linh Viên, cho nên Bạch Tử Linh cũng không hề bất ngờ, bất quá ngược lại là Tam phu nhân, nhìn thấy nàng đến đây không những không cảm thấy kinh ngạc mà bình tĩnh đến lạ thường, khiến đẩy lòng Bạch Tử Linh cảm thấy mơ hồ không rõ, chính là hiện tại nàng không có thời gian suy xét vấn đề này.

“Tam tiểu thư đến nhanh thật.” Tam phu nhân cảm thán một câu, giọng nói không hề có ý châm chọc, bất quá lại mang theo một ý vị khác.

Bạch Tử Linh nhếch môi, mặt không đổi sắc trả lời: “Linh Viên nằm bên cạnh Phiên Vân Các, nếu đến muộn chỉ sợ người khác lại suy nghĩ sâu xa.”

Tam phu nhân gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của nàng, mặc dù đến sớm khiến người khác cảm thấy nghi ngờ nhưng đến trễ mới rơi vào diện tình nghi lớn nhất, đặc biệt là các viện bên cạnh Phiên Vân Các, muốn điều tra cũng sẽ điều chủ tử của các viện đó, những người khác cũng vì vậy tránh được mối nguy, thời gian điều tra các nàng cũng đủ để hung thủ chạy thoát, đến lúc đó hung thủ không có, ai biết được người của Đại lý tự khanh có đem trách nhiệm đổ vào đầu các nàng hay không?

Bên cạnh có nha hoàn cầm đèn lồng chiếu sáng nên Bạch Phi Thúy có thể thấy rõ người đối diện, nàng ta chỉ khoác một chiếc áo khoác ngoài, trên y phục còn có vài nếp nhăn, mái tóc cũng xõa, nhìn qua cũng biết là đang ngủ bị đánh thức liền nhanh chóng khoác áo đến đây, bất quá trên mặt vẫn không quên đeo khăn che, may mà trời tối khăn che màu tím cũng không có quá dọa người, y phục trên người cùng màu với khăn che mặt khiến cả người đều chìm vào bóng tối, lại không có mang theo đèn lồng, Bạch Tử Linh đứng đó, nếu không phải là người có thị lực tốt tuyệt đối sẽ không thấy rõ có người đứng đó.

Mặc dù ánh sáng không tốt lắm nhưng đứng ở gần như vậy Bạch Phi Thúy có thể nhận thấy y phục trên người Bạch Tử Linh không phải loại tầm thường, chính là vài lụa thượng hạng, mềm mại như tơ, trong suốt mát lạnh, mặc vào mùa hạ sẽ không cảm thấy nóng, vào mùa đông cũng sẽ không quá lạnh, loại y phục này Bạch Phi Thúy thường xuyên mặc, cho nên chỉ cần liếc sơ nàng liền có thể khẳng định y phục mà Bạch Tử Linh đang mặc tuyệt không phải loại vải thô thường ngày nàng ta hay mặc, trong lòng luân chuyển không ngừng, đãi ngộ của Bạch Tử Linh khi nào lại trở nên tốt như vậy?

Bạch Vân Hoài đối với nữ nhi này làm như không thấy, cho dù đối phương là do nữ nhân hấn yêu nhất sinh ra, Đại phu nhân thì lại càng khó phải bàn, sự tồn tại của Bạch Tử Linh đối với nàng ta chẳng khác nào gai trong mắt, kim trong lòng, không ngừng khiến bản thân cảm thấy khó chịu, cho nên từ nhỏ sự tồn tại của Bạch Tử Linh ở Thừa tướng phủ đã là số không, trước khi Lạc Tuyết mất còn tốt, mặc dù không được đãi ngộ tốt nhưng cũng có mẫu thân che chở, không đến mức như hiện tại. Sau khi Lạc Tuyết qua đời, Bạch Tử Linh ở Thừa tướng phủ càng thêm xấu hổ, Bạch Vân Hoài để mặc nàng tự sinh tự diệt, Linh Viên trước kia vốn là nơi náo nhiệt nhất hiện tại lại trở nên hoang tàn, hàng năm Đại phu nhân đều dựa theo đầu người mà chia bổng lộc, mặc dù lúc phân phát Bạch Tử Linh cũng có nhưng sau đó những thứ đồ vật đó đều không đến tay Bạch Tử Linh, chuyện này mọi người trong phủ đều biết, bất quá ai nấy đều nhắm làm ngơ, giả vờ như không biết, thực chất Thừa tướng phủ không có bạc đãi Bạch Tử Linh, người bạc đãi nàng ta chỉ có chủ tử của Thừa tướng phủ cùng chính bản thân nàng ta.

Bạch Tử Linh mặc dù không được đãi ngộ tốt như các tiểu thư khuê các khác nhưng cũng đủ sống qua ngày, nếu nàng ta không theo đuổi Đỗ Thanh Triệt, chọc tức Bạch Phi Nhược thì cuộc sống của nàng ta sẽ trải qua tốt hơn, bất quá chuyện đời không ai có thể chắc chắn, Bạch Tử Linh khuyên tâm Đỗ Thanh Triệt, vì đối phương đánh mất tất cả, không những vứt bỏ mặt mũi của bản thân mà còn để lòng tự trọng của bản thân bị người khác dẫm đạp lên, thật sự là hèn mọn đến không thể hèn mọn hơn được nữa. Đó là Bạch Tử Linh trong trí nhớ của Bạch Phi Thúy, về phần Bạch Tử Linh hiện tại, nàng cảm thấy đối phương thật sự xa lạ, trong đôi mắt đó không còn là sự mê mang không rõ nữa, ngược lại là sự thanh minh rõ ràng, trong suốt như gương, tựa hồ có thể nhìn thấu tất cả, mặc dù đối với chuyện của Bạch Tử Linh nàng không mấy quan tâm nhưng dạo gần đây lời bàn tán về Bạch Tử Linh xuất hiện trong phủ ngày càng nhiều, nàng không chỉ đánh người mà còn khiến người khác chịu thua thiệt trong tay nàng, nàng ra ngoài nhưng lại không đi tìm Đỗ Thanh Triệt gây náo loạn, một Bạch Tử Linh như vậy khiến nàng có chút không quen thuộc.

Đặc biệt là khi Tam phu nhân cùng Bạch Tử Linh nói chuyện với nhau, tựa hồ như có hàm ý trong đó mà nàng không thể giải thích được, cảm giác này khiến Bạch Phi Thúy cảm thấy có chút vi diệu, cho dù trước kia mối quan hệ giữa mẫu thân nàng và Bạch Tử Linh không phải gay gắt như nước với lửa thế nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức lạnh nhạt mà thôi, hiện tại lại có chút khác thường, mà khác thường ở chỗ nào nàng lại không thể giải thích được.

Ba người đứng đợi, không ai có ý định đi gõ cửa Phiên Vân Các, dù sao quan hệ giữa Tam phu nhân và Tứ phu nhân không tốt, cho dù Tứ phu nhân có thật sự xảy ra chuyện gì chỉ sợ Tam phu nhân cũng không quan tâm, mà Bạch Tử Linh đối với Tứ phu nhân lại không quá thân thiết, tất nhiên không muốn chuốc phiền phức vào người, khi đám người Đại phu nhân đến nhìn thấy cục diện quý dị như vậy, chợt có chút khó hiểu.

“Đây là có chuyện gì vậy?” Đại phu nhân mở miệng, thái độ lạnh nhạt không nhìn đến Bạch Tử Linh, ánh mắt dừng lại trên người Tam phu nhân.

“Không biết.” Tam phu nhân lắc đầu, nàng cũng không có đi gõ cửa hỏi chuyện, làm sao biết trong đó xảy ra chuyện gì?

“Đi gõ cửa.” Đối với thái độ của Tam phu nhân, Đại phu nhân cũng không trách cứ mà chỉ phân phó nha hoàn bên người đi đến gõ cửa Phiên Vân Các để hỏi xem tình hình.

Ngọc Anh nhận lệnh, ngoan ngoãn đi đến trước cửa, lúc đi ngang qua người Bạch Tử Linh không khỏi liếc mắt nhìn một cái, mặc dù rất nhanh liền thu hồi nhưng lại bị Bạch Tử Linh bắt gặp, nàng có thể nhận thấy tia oán hận cùng không cam lòng trong đôi mắt của Ngọc Anh, Bạch Tử Linh nhướng mày, có vẻ như giáo huấn lần trước còn chưa dạy dỗ được nàng ta trở nên ngoan ngoãn?

Nha hoàn trong Phiên Vân Các bị tiếng động của chủ tử đánh thức tất nhiên cũng không có tâm trạng ngủ nữa, hộ vệ tuần tra xung quanh, nha hoàn cũng thấp thỏm không yên, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, bọn họ cũng biết là đã kinh động đến người của viện khác, một người đi mở cửa, một người đi thông báo cho Bạch Vân Hoài, để hắn quyết định chuyện này.

Cánh cửa mở ra, nhìn bên ngoài một xuất hiện đám người, nha hoàn cũng không bị dọa sợ, nàng cẩn thận quan sát đám người đối diện, đến lúc nhìn đến Đại phu nhân mới thấp thỏm hành lễ.

“Nô tì ra mắt Đại phu nhân, các vị phu nhân cùng các vị tiểu thư.”

“Chủ tử người có chuyện gì vậy?” Đại phu nhân còn chưa mở miệng, nữ nhi Bạch Phi Nhục của nàng ta đã cướp lời: “Nửa đêm không cho người khác ngủ, nàng ta lại muốn dùng cách gì để lấy lòng phụ thân?”

“Phi Nhục.” Đại phu nhân trầm giọng: “Không được ăn nói hàm hồ.”

Bạch Phi Nhục liếc mắt khinh thường nhìn qua nha hoàn của Phiên Vân Các, sau đó cũng không mở miệng nói thêm câu nào nữa, nàng mặc dù tính tình lớn nhưng đứng trước Đại phu nhân nàng lại trở thành nữ tử nhu nhu nhược nhược khiến người khác muốn bảo vệ.

Đây chính là bộ mặt khác của Bạch Phi Nhục, mọi người đều nói Tứ tiểu thư đa tài đa nghệ, dung mạo xinh đẹp, tính tình dịu dàng, cho dù là đối xử với bất kỳ ai cũng đều như nhau, ngay cả khuất cái bên đường nàng cũng có thể cho một lượng bạc, người lương thiện thế này sớm đã không còn, nhưng có mấy ai biết được dáng vẻ yếu đuối lương thiện đó của Tứ tiểu thư chỉ xuất hiện khi đứng trước người bên ngoài, còn đối với người trong phủ, đặc biệt là chủ tử của các viện sớm đã quen thuộc với bộ mặt thật của Tứ tiểu thư, nàng ở trong phủ tính tình rất lớn, bất quá không có thường xuyên bộc lộ ra ngoài, nàng nguy trang nó bằng vẻ ngoài nhu nhược khiến người khác không đề phòng, sau đó nàng ta muốn làm gì liền làm như vậy, bởi vì cho dù nàng ta có làm gì thì cũng có người bảo vệ cho nàng ta, người trong phủ sớm đã nhìn thấu gương mặt này của Bạch Phi Nhục, chỉ cảm thấy đáng thương cho Bạch Tử Linh, ngu ngốc bị Bạch Phi Nhục lợi dụng để ghi điểm trước mặt Đỗ Thanh Triệt, mặc dù bọn họ đồng tình với Bạch Tử Linh nhưng cũng khinh thường nàng ta quá yếu đuối, nếu không làm sao để bị Bạch Phi Nhục dắt mũi?

Trước kia nguyên chủ không hề xuất hiện ở nơi nhiều người như vậy mà chỉ quanh quẩn bên trong Linh Viên tất nhiên là không biết gương mặt thật sự của Bạch Phi Nhục nhưng từ khi xuyên đến đây Bạch Tử Linh sớm đã đề phòng Bạch Phi Nhục, nàng sống hai mươi mấy năm, số người nàng tiếp xúc còn nhiều hơn nguyên chủ ăn cơm, cho nên ngay từ đầu nàng đã phát hiện Bạch Phi Nhục không giống như lời đồn là yếu đuối bị Bạch Tử Linh bắt nạt, mà là yếu đuối để tranh thủ sự đồng tình của nam nhân, một nữ nhân tâm cơ như vậy, nguyên chủ làm sao có thể là đối thủ của đối phương? Thua cũng là chuyện thường tình, bất quá đây không phải một trò chơi, mà là cuộc sống thật sự, Bạch Phi Nhục là người thắng sẽ nhận được sự đồng tình của mọi người, phần thưởng lớn nhất là Đỗ Thanh Triệt cùng vị trí Đỗ thiếu phu nhân, mà Bạch Tử Linh khi thua cuộc thứ nàng phải trả giá là danh dự của bản thân, thậm chí là tính mạng của bản thân, bất quá ai quan tâm? Trong mắt tất cả bọn họ đều chỉ có người thắng cuộc, người thua cuộc tất nhiên là không đáng nhắc đến, cũng không cần biết quá trình thế nào, kết quả mới là quan trọng.

Nha hoàn của Phiên Vân Các bị lời nói của Bạch Phi Nhục làm cho xấu hổ nhưng cũng chẳng dám phản bác, bởi vì lời nói của Bạch Phi Nhục là sự thật, nhớ lần trước Bạch Vân Hoài có hẹn với Bạch Phi Nhục là sẽ dùng bữa tối cùng nàng, không ngờ giữa chừng Tứ phu nhân cảm thấy không khỏe, muốn Bạch Vân Hoài bồi bên cạnh, sau cùng là Bạch Phi Nhục không có cơ hội dùng bữa tối cùng hắn, mặc dù sau đó Bạch Vân Hoài mua rất nhiều thứ để dỗ nữ nhi nhưng trong lòng Bạch Phi Nhục vẫn không ưa Tứ phu nhân, luôn cảm thấy là Tứ phu nhân bày trò không muốn nàng cùng phụ thân bồi dưỡng tình cảm, sự việc này sớm đã lan truyền khắp phủ, nha hoàn bà tử người trên kẻ dưới đều rõ ràng.

“Phiên Vân Các xảy ra chuyện gì? Sao lại có nhiều thị vệ tuần tra như vậy?” Đại phu nhân đã mở miệng, nha hoàn cũng không dám không trả lời, ngập ngừng một lúc mới nói: “Tứ phu nhân gặp ác mộng cho nên lão gia mới cho người đi tuần tra xung quanh xem có gì khác thường hay không.”

Gặp ác mộng mà lại cho người đi tuần tra? Rốt cuộc là Tứ phu nhân gặp ác mộng gì?

Đại phu nhân mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi nhiều, lúc này một nha hoàn khác từ trong Phiên Vân Các đi ra, thông báo rằng không có việc gì, Bạch Vân Hoài cho các nàng về nghỉ ngơi.

Trở lại hiện tại mọi người đều đã đến đông đủ và đag ngồi ở trong đại sảnh, nghe Tứ phu nhân kể về tình hình tối qua, thật ra Bạch Tử Linh đối với chuyện của Tứ phu nhân không mấy hứng thú nhưng dạo gần đây Thừa tướng phủ xảy ra nhiều chuyện quỷ dị khiến một người vô tâm vô phé như nàng cũng phải chú ý động tĩnh xung quanh, tối qua nàng đã cho Lạc Hàm đi thám thính xung quanh bắt quả lại không có tìm ra manh mối, có thể khẳng định là không có người ngoài đột nhập vào, vì vậy sự nghi ngờ dưới đáy lòng của nàng bắt đầu hướng về phía đám người của Thừa tướng phủ.

Trải qua một đêm sắc mặt Tứ phu nhân vẫn không tốt hơn một chút nào, mà ngược lại càng thêm tái nhợt, hai mắt thất thần có vẻ như mất ngủ cả đêm, nếu là không nghe thấy tiếng hét của Tứ phu nhân mọi người còn nghĩ rằng nàng trở nên như vậy do Bạch Vân Hoài yêu thương cả đêm chứ không phải là xảy ra chuyện gì khiến nàng kinh sợ.

Tứ phu nhân bắt đầu kể rõ đầu đuôi câu chuyện, tối qua Bạch Vân Hoài đến viện nàng qua đêm, nói đến đây gương mặt tái nhợt của nàng không khỏi xuất hiện tia đắc ý khiến những người có mặt tại đại sảnh đều lộ vẻ cô quái, Bạch Vân Hoài qua đêm ở viện Phiên Vân Các, điều này tất cả mọi người đều biết, cho nên tạm lướt bớt việc Bạch Vân Hoài cùng Tứ phu nhân diễn một màn đồng cung sống.

“Nửa đêm tỉnh dậy, ta thấy hơi khát nên mới đi đến bên bàn rót nước, không ngờ lúc này...” Nhắc đến bóng trắng sắc mặt nàng không khỏi tái nhợt đi vài phần, mặc dù đã đánh phấn che mắt nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ tiều tụy, không hề giống bộ dạng đắc ý lúc này.

Mọi người lắng tai nghe, có không ít người bắt đầu thay đổi sắc mặt, duy chỉ có Đại phu nhân là vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ như đối với lời nói của Tứ phu nhân nàng nghe không lọt tai, khác hẳn với Đại phu nhân luôn bình tĩnh thì Tam phu nhân bên này sớm đã bị dọa sợ, nàng mặc dù ăn chay niệm phật nhưng đối với án mạng lần trước vẫn còn nhớ như in, nghe Tứ phu nhân nói vậy đáy lòng chợt cảm thấy bồn chồn.

Bạch tử Linh ngồi giữa hai người Bạch Phi Thúy và Bạch Phi Nhược, lặng lẽ thu hết thấy biểu cảm của mọi người vào mắt, nàng là linh hồn đến từ thế kỉ 21, tất nhiên là không tin có ma quỷ tồn tại, cho dù có cũng là do người làm, đối với những việc xảy ra gần đây, Bạch Tử Linh có thể khẳng định có kẻ ở trong Thừa tướng phủ giả thần giả quỷ, nàng không biết người đó cùng cái xác lần trước có liên quan hay không nhưng cũng bởi vì chuyện lần trước nên kẻ giả ma rất có thể sẽ trà trộn vào trong đám người của các viện, nàng không rõ mục đích kẻ đó giả thần giả quỷ là gì nhưng nhất định phải có một âm mưu nào đó, không hề đơn giản là muốn dọa sợ Tứ phu nhân.

Đợi khi Tứ phu nhân kể hết mọi chuyện, Đại phu nhân mới bình tĩnh lên tiếng: “Trên đời này làm gì có ma quỷ, nhất định là người còn đang ngủ mơ rồi.”

Rõ ràng nàng không hề tin tưởng lời của Tứ phu nhân.

“Không... Đại phu nhân, lời ta nói là sự thật, lúc đó ta không có ngủ mơ.”

“Như vậy người có thể khẳng định lúc đó người đang thanh tỉnh?”

“Cái này...” Lúc đó nàng đang ngủ bởi vì khát nước nên mới tỉnh dậy, nhưng đầu óc cũng chưa hoàn toàn thanh tỉnh, bắt quả nàng có thể khẳng định nàng có thể nhìn thấy bóng người bay qua bay lại bên cửa sổ, thậm chí còn nghe thấy giọng nói ni non của nữ nhân vang lên bên tai, khiến cả người đều sợ đến run rẩy.

“Cứ cho lời người nói là sự thật đi nhưng lời nói ra có mấy ai tin? Huống hồ trong phủ nhiều người như vậy, muốn dọa cũng không chỉ dọa một mình người.” Ý tứ chính là trong phủ không ít người nhưng chỉ có một mình người bị dọa, người không nên suy ngẫm lại ban ngày bản thân đã làm gì mà ban đêm bị ma hù dọa hay sao?

Tứ phu nhân muốn phản bác nhưng lại không thể phản bác được gì, nàng cũng đem chuyện này nói lại với Bạch Vân Hoài chính là hần cũng không tin, dù sao hần ngủ ở bên cạnh nàng suốt đêm, vì sao hần lại không nghe thấy gì mà nàng lại nghe thấy? Huống hồ hần cũng đã cho người đi điều tra xung quanh, cũng không thấy có dấu vết gì, thậm chí người khả nghi đều không có, cho nên Bạch Vân Hoài kết luận Tứ phu nhân nhất định là tự mình dọa mình, ban ngày suy nghĩ quá nhiều nên ban đêm mới tưởng tượng bị ma hù dọa, an ủi Tứ phu nhân một phen cũng không đem chuyện này để trong lòng.

“Ta nói Tứ phu nhân, dạo này người gặp nhiều chuyện xui xẻo không phải là trước kia làm chuyện gì xấu xa đi?” Bạch Phi Nhược bên cạnh không khách khí mở miệng.

Mặc dù bị lời của Bạch Phi Nhược làm cho buồn bực nhưng Tứ phu nhân vẫn nhân cơ hội này để ra oai phủ đầu với ai đó: “Còn không phải ai đó mang điềm xui xẻo vào nhà, khiến ta bị liên lụy hay sao?”

Tất cả mọi người đều biết lời này của Tứ phu nhân là ám chỉ ai, cho nên mọi người đồng loạt nhìn về phía mẫu tử Lâm Quế Chi, Lâm Quế Chi bị nhìn đến có chút xấu hổ nhưng ở đây thân phận của nàng là thấp nhất, nàng không thể phản bác lời nói của đối phương đành phải nhẫn nhịn, bắt quả Lâm Tâm Lan bên cạnh thì lại không có kiên nhẫn như mẫu thân nàng, từ sự việc lần trước Lâm Tâm Lan đã ghi hận Tứ phu nhân, hiện tại lại bị Tứ phu nhân công kích liền muốn phản kích lại.

“Chứ không phải là người ở bên cạnh viện người bị xui xẻo mà bị lây xui xẻo hay sao?” Lâm Tâm Lan cười lạnh, đáy mắt đều là sự châm chọc.

Lâm Tâm Lan vốn dĩ phải đến từ đường quỳ lại xuất hiện ở nơi này, còn mở miệng châm chọc Tứ phu nhân, mọi người đều biết đây là ý của Đại phu nhân, nếu không phải do Đại phu nhân cho phép nàng ta chưa chắc đã được ra khỏi từ đường.

Bạch Tử Linh ngồi yên cũng trúng đạn, bắt quả nàng cũng không buồn bực mà ngược lại đối với lời nói của Lâm Tâm Lan chỉ cảm thấy buồn cười, nàng thật muốn chia buồn với nàng ta, chỉ số thông minh của nữ nhân này quả thật thấp đến đáng thương.

“Ở đây còn chưa đến được người họ Lâm lên tiếng.” Tứ phu nhân cười lạnh, một nha đầu mà thôi, thật sự nghĩ rằng bản thân bước chân vào Bạch gia sẽ là một bước lên trời, đối với người khác liền không coi ai ra gì sao?

“Người...” Lâm Tâm Lan còn chưa kịp nổi bão đã bị Lâm Quế Chi kéo tay, ánh mắt chứa đầy thâm ý lắc đầu: “Lan Nhi...” Dừng mạnh động.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, mọi người trở về dùng bữa đi.” Đại phu nhân phát tay, hạ lệnh đuổi khách, dù sao nàng cũng đã biết được tình hình tối qua, chuyện còn lại ai gây chuyện thì tự đi mà xử lý, nàng mới không quan tâm.

“Tứ phu nhân, dạo này người gặp nạn nhiều, không bằng đi chùa cầu phúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thanh Nhi

Theo như thường lệ thì đến giờ Dần Thanh Nhi sẽ rời giường, hôm nay cũng không ngoại lệ, mặt trời vừa mới vuren đến đỉnh núi không bao lâu nàng liền rời giường, bởi vì là nha hoàn cho nên không thể ngủ dậy quá trễ, trong phủ cũng có một quy định là giờ Dần tất cả các hạ nhân người trên kẻ dưới đều phải rời giường, nếu có người làm trái sẽ nghiêm trị không tha. Thanh Nhi từ nhỏ sống trong phủ, đối với quy định sớm đã thành thói quen, cho nên việc dậy vào giờ Dần đối với nàng mà nói chẳng có việc gì là khó khăn cả, sau khi làm vệ sinh cá nhân xong nàng liền nhanh chóng chuẩn bị thau nước và nước muối đi đến phòng của Bạch Tứ Linh, nếu là ngày thường thì đến giờ Mẹo Thanh Nhi mới đi đánh thức Bạch Tứ Linh, chỉ là tối qua nàng loáng thoáng nghe được Đại phu nhân thông báo giờ Mẹo sáng nay mọi người đều phải tập trung tại phòng khách, mọi người tất nhiên cũng bao gồm Bạch Tứ Linh trong đó, mặc dù không có ai cùng nàng thông tri nhưng tin tức trong phủ vốn nhanh nhạy cho nên Thanh Nhi cũng nhanh chóng biết được, vì vậy mới đi đánh thức Bạch Tứ Linh.

Hôm nay Bạch Tứ Linh đặc biệt ngoan ngoãn, sỡ dĩ nói ngoan ngoãn là bởi vì hôm nay nàng chỉ cần nàng gọi ba tiếng liền tỉnh dậy, không giống như mọi ngày nàng gọi qua ba tiếng cũng không có động tĩnh, Thanh Nhi đem sự tình lí giải là do tối qua bị kinh động bởi tiếng hét của Tứ phu nhân cho nên Bạch Tứ Linh mới ngủ không ngon.

Lạc Hàm bên cạnh giúp Bạch Tứ Linh rửa mặt súc miệng, Thanh Nhi đi đến tủ lấy một bộ y phục trong số các y phục sắc sỡ như rừng hoa ra, y phục màu xanh nhạt, trên thắt lưng có thắt một sợi dây mỏng, tổ điểm lên vòng eo khảnh mảnh của người mặc, bộ phục này là lần trước bọn họ đi ngang qua một cửa tiệm y phục Thanh Nhi nhìn thấy liền rất thích, ánh mắt thiếu điều muốn dán lên bộ y phục, nhìn thấy bộ dạng mê mẩn của nàng, Bạch Tứ Linh liền bỏ tiền ra mua, vốn còn định làm lễ vật tặng cho Thanh Nhi vì đã chiếu cố nàng suốt thời gian qua, không ngờ Thanh Nhi lại đem một đồng đồ đạc nàng mua cho bỏ vào trong tủ của nàng, khiến nàng hoang mang một trận, vốn dĩ là mua cho đối phương vậy mà đối phương lại đem tất cả cho nàng, lúc đầu nhìn thấy đối phương chọn đồ đến vui vẻ nàng còn nghĩ rằng Thanh Nhi sẽ rất thích đâu, không ngờ điều Thanh Nhi thích thú lại là chọn đồ cho nàng, đối với hành động của Thanh Nhi, Bạch Tứ Linh chỉ có thể đem một nửa số đồ đã mua được tổng vào phòng của Thanh Nhi và Lạc Hàm, về phần nàng chỉ giữ vài bộ y phục để mặc mà thôi.

Thanh Nhi không rõ vì sao Bạch Tứ Linh lại làm như vậy, trong suy nghĩ của nàng tiểu thư trước kia đã chịu nhiều khổ cực như vậy hiện tại có tiền trong người thì phải tự bù đắp cho bản thân mình, Thanh Nhi không muốn nhìn tiểu thư ăn mặc y phục cũ kĩ đã giặt qua trăm lần, không muốn tiểu thư phải ăn thức ăn thừa của người khác, không muốn tiểu thư bị người khác khi dễ, cho nên khi Bạch Tứ Linh bảo nàng muốn mua sắm tùy thích thì nàng không chút do dự đi mua quần áo lụa là, trang sức hoa lệ, món ăn nổi tiếng của Phong Nguyệt Lâu, thế nhưng tiểu thư lại bày tỏ thái độ không cần những thứ nàng mà đem hết cho nàng cùng Lạc Hàm, bất quá nàng không có thói dùng những thứ quý giá thế này cho nên liền lên lên đem một ít trả về cho chủ nhân của nó, so với việc tự làm đẹp cho bản thân, Thanh Nhi lại càng thích trang điểm cho Bạch Tứ Linh trở thành một mỹ nhân hơn.

Giờ Dần hai khách, Bạch Tứ Linh đã được Thanh Nhi giúp thay y phục, lúc nàng đang chải tóc thì Lạc Hàm từ bên ngoài trở về, trên tay còn mang theo năm cái màn thầu, bởi vì thời gian còn sớm nên Phong Nguyệt Lâu vẫn chưa mở cửa, Lạc Hàm chỉ có thể đến các gian ven đường để mua màn thầu, sợ Bạch Tứ Linh không thích nàng còn mua một ít điểm tâm khác, mặc dù không có được mùi vị như Phong Nguyệt Lâu nhưng cũng không đến nỗi khó nuốt. Thực ra Bạch Tứ Linh cũng không có chê thức ăn ven đường mà so sánh với thức ăn trong tửu lâu cao cấp, lúc nhỏ huấn luyện nàng có một thời gian dài không được ăn cơm, đối với nàng mà nói thức ăn thập phần quan trọng, chỉ cần có ăn là được, nàng cũng không kén, vì vậy ăn một lượt hai cái màn thầu.

Thanh Nhi xuất thân không cao, từ nhỏ sống trong phủ đã chịu không ít khổ cực, cho nên đối với thức ăn mà Lạc Hàm mua cũng không có ý kiến gì, dù sao trước kia nàng còn ăn thứ khó ăn hơn so với màn thầu này, bất quá nàng thắc mắc giờ này Thừa tướng phủ chắc chắn là chưa mở cửa, cũng không biết Lạc Hàm làm thế nào để ra ngoài? Thanh Nhi đặt ra nghi vấn, Lạc Hàm cũng thần nhiên trả lời, nàng chính là trèo tường ra, dựa vào năng lực của nàng, bức tường Thừa tướng phủ chẳng là gì, nàng chỉ cần nhón chân phóng một cái là qua, Thanh Nhi lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, người có võ công, người bình thường tất nhiên là không thể nào so sánh.

Chủ tử ba người không hề câu nệ mà ngồi đối mặt với nhau dùng bữa sáng, tôn ti trật tự gì đó đối với ba người đều không quan trọng, trên bàn ăn không khí thập phần hài hòa, miệng Thanh Nhi cứ riu rít không yên, cũng không biết nàng lấy đâu ra nhiều đề tài như vậy để nói, Lạc Hàm thì trầm mặc lắng nghe, không tham gia vào câu chuyện, đôi lúc chỉ đáp vài ba câu, chỉ có Bạch Tứ Linh là hưởng ứng lời Thanh Nhi nói, chính là thái độ rõ ràng là đáp cho có, vào tai này ra tai kia, bất quá Thanh Nhi tựa hồ cũng không quan tâm, chỉ cần có người hưởng ứng lời nàng nói là được, sau khi dùng bữa xong thì cũng đã gần đến giờ Mẹo, Bạch Tứ Linh nhanh chóng đi đến phòng khách để lễ tạ nàng được yên tĩnh, Lạc Hàm thấy Bạch Tứ Linh rời đi tất nhiên cũng chẳng muốn lưu lại ngồi nghe Thanh Nhi lải nhải, cho nên thoáng một cái liền biến mất, mà Thanh Nhi từ trong câu chuyện bừng tỉnh ra thì người đã

đi lúc nào không hay, nằng ào náo thu dọn bữa sáng mà đi làm việc của bản thân.

Thanh Nhi vốn là nha hoàn của Nhị phu nhân Lạc Tuyết, về sau Bạch Tử Linh ra đời cho nên nằng liền trở thành nha hoàn của Bạch Tử Linh, vốn dĩ là nha hoàn thân cận của một người thì chỉ cần chăm lo đầy đủ cho người đó là được, không cần phải làm những công việc khác, thế nhưng Linh Viên chỉ có nằng một người, vì vậy mọi việc trong Linh Viên nằng đều phải làm, tựa như quét tước phòng ngủ, dọn sạch dục phòng, chăm lo cho hoa cỏ trong viện, bất quá vì trước kia Linh Viên vẫn luôn là một mảnh hoang vắng nên nằng không cần làm những công việc này, hiện tại Bạch Tử Linh cải tạo lại Linh Viên, vậy nên nằng cũng có thêm công việc, chính là việc chăm sóc Bạch Tử Linh lại bớt đi vài phần, bởi vì hiện tại Bạch Tử Linh đã tự lo cho bản thân mình rồi.

Công việc trong Linh Viên cũng rất ít, làm xong công việc Thanh Nhi thì đã qua một canh giờ nhưng Bạch Tử Linh vẫn chưa trở lại, nằng nhàm chán đi đến bên cạnh Lạc Hàm ngồi xuống, Lạc Hàm lúc này đang ngồi một bên bàn vẽ vẽ gì đó, Thanh Nhi nhìn không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi nhìn.

“Lạc Hàm, người nói sao giờ này tiểu thư vẫn chưa về? Có phải là Đại phu nhân làm khó nằng không?” Đại phu nhân trước giờ vốn không ưa tiểu thư, sự tồn tại của tiểu thư vẫn luôn là cái gai trong mắt đối phương, cho nên mấy năm gần đây mặc dù tiểu thư vẫn luôn khờ khạo đại đại nhưng Đại phu nhân vẫn để mặc Tử tiểu thư khi dễ tiểu thư, không màng đến danh dự của tiểu thư, hiện tại tính tình tiểu thư đại biến, không còn là quả hồng mềm để mặc người khác bắt nạt nữa, vậy mà Đại phu nhân vẫn không tỏ rõ thái độ, cũng không có biết là đối phương đang có âm mưu gì!

“Cho dù có làm khó thì dựa vào năng lực của tiểu thư cũng có thể biến nguy thì an.” Đối với lo lắng của Thanh Nhi, Lạc Hàm không chút bận tâm trả lời, đôi mắt vẫn dán chặt vào giấy tuyên thành trước mặt, động tác trên tay cũng không dừng lại, nằng cảm thấy lo lắng của Thanh Nhi là dư thừa, bởi vì dựa vào năng lực ứng xử của Bạch Tử Linh, Đại phu nhân muốn gây khó dễ cũng phải xem tình huống, nếu bất lợi cho bản thân thì nằng ta sẽ không làm.

Thanh Nhi nghe vậy trầm tư một lát sau đó mới hưởng ứng gật đầu: “Nói cũng phải.” Thời gian qua chứng kiến năng lực của Bạch Tử Linh, trong lòng nằng đối với tiểu thư sớm đã tin nhiệm không thời, tiểu thư cũng không phải là loại người dễ dàng chịu thiệt, Đại phu nhân nếu muốn làm khó dễ có lẽ cũng không giao đấu chính diện, nghĩ vậy nằng liền yên tâm thờ ra.

“Trí nhớ của người... đã khôi phục chưa?” Giọng nói Lạc Hàm mang theo vài phần nghi hoặc.

Thanh Nhi ngẩng người, cắn môi trả lời: “Đã...” Nằng thật sự không dám tin bản thân nằng vậy mà lại thiếu đi một phần kí ức, mà không chỉ bản thân nằng, Bạch Tử Linh cũng vậy, nằng không phải là Thanh Nhi - một nha hoàn bình thường, sở dĩ nằng có võ công và y thuật là được Lạc Tuyết phu nhân dạy dỗ nhưng không đơn giản chỉ là vì ở bên cạnh bảo vệ cho Bạch Tử Linh mà còn có một nguyên nhân khác, nằng còn là Lạc Thanh - một trong Tứ đại Hộ pháp của Lạc Y Cung, bất kể là võ công hay y thuật đều phải hơn người, ai bảo sự phụ của Cung chủ là Y Tiên tiên bối đâu?

Ấn tượng đầu tiên đối với Lạc Hàm nằng vừa cảm thấy quen thuộc đồng thời lại cảm thấy thập phần xa lạ, quen thuộc là vì trên người Lạc Hàm có một cỗ khí tức khiến nằng muốn thân cận, xa lạ là bởi vì nằng có thể khẳng định bản thân không hề nhận thức Lạc Hàm, cho nên lúc đầu đối với Lạc Hàm nằng có chút thành kiến, bởi vì nằng không thích cảm giác kỳ lạ này khi đối mặt với một người xa lạ mà nằng không nhận thức. Bất quá không lâu trước đây Lạc Hàm đột nhiên xuất hiện trong phòng nằng, bảo là muốn giúp khôi phục kí ức đã mất, Thanh Nhi rõ ràng không chấp nhận sự việc này, nằng cùng Bạch Tử Linh lớn lên bên nhau, trong đầu nằng là kí ức từ nhỏ đến lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu xáo trộn hay thay đổi, vì vậy nằng không tin lời Lạc Hàm, nghĩ rằng Lạc Hàm là có ý xấu, chính là sức yếu như gà của nằng vốn không là đối thủ của Lạc Hàm, sau đó... Thanh Nhi không biết Lạc Hàm đã làm gì bản thân, chỉ biết khi tỉnh lại trong đầu nằng đã xuất hiện thêm nhiều hình ảnh khác.

Thanh Nhi mặc dù không muốn chấp nhận nhưng vẫn phải chấp nhận rằng một phần kí ức của bản thân đã mất đi, phần kí ức đó là khoảng thời gian về Lạc Y Cung, nằng quả thật được phu nhân cứu trở về nhưng khi đó phu nhân không chỉ cứu một mình nằng mà còn cứu ba đứa trẻ khác, Lạc Hàm là một trong số đó. Lạc Tuyết phu nhân cứu bốn người bọn họ, đưa bọn họ về Lạc Y Cung mà dạy dỗ, Lạc Y Cung không phải tổ chức sát thủ trên giang hồ mà là một tổ chức thần bí, thế lực của Lạc Y Cung rất nhỏ bé nhưng lại khiến người khác không dám khinh thường, đó là do năng lực đặc biệt của Lạc Y Cung Cung chủ, cũng tức là Lạc Tuyết phu nhân, mặc dù Lạc Y Cung nhân số rất ít nhưng mỗi người đều khiến là cao thủ, Thanh Nhi không thể tin bản thân lại là một phần tử của Lạc Y Cung.

“Trí nhớ đã khôi phục, vì sao lại cứ ôm dáng vẻ nhu nhược thế này?” Lạc Hàm khó hiểu, từ nhỏ đã được dạy dỗ thành một trong Tứ đại Hộ pháp của Lạc Y Cung, mất đi trí nhớ tính tình đại biến nằng có thể chấp nhận, bất quá hiện tại Thanh Nhi đã khôi phục kí ức, không phải là nên từ bỏ dáng vẻ yếu đuối này sao?

Lạc Hàm không biết, Thanh Nhi không giống ba người các nằng, từ nhỏ đã sống trong Thừa tướng phủ, Bạch phủ là nơi đầm rồng hang hổ, kẻ yếu sẽ bị người mạnh hơn chà đạp, sau khi Lạc Tuyết qua đời để lại một mình Bạch Tử Linh trên thế gian này, khi đó Thanh Nhi lại mất đi kí ức, vì muốn tiếp tục sống nằng phải nhẫn nhục chịu đựng mọi thứ, nếu nằng không mất trí nhớ còn tốt, tâm tính sẽ được giữ vững, thế nhưng trong hoàn cảnh thế này nằng lại không có kí ức về khoảng thời gian huấn luyện kiên cường ở Lạc Y Cung, đối mặt với sự áp bức của đám người Bạch gia rõ ràng là không đủ sức chống cự, hơn mười năm nhẫn nhịn, tính cách mềm yếu sớm đã ăn sâu vào máu thịt, nếu bỏ cũng không thể thực hiện trong vòng ngày một ngày hai được.

“Ta sợ bản thân thay đổi tiểu thư sẽ không thích.” Thanh Nhi ngập ngừng, nói ra lý do khá là gượng ép, trong lòng nằng rõ ràng cũng biết Bạch Tử Linh không muốn nhìn nằng yếu ớt bị người khác bắt nạt.

Lạc Hàm tựa tiểu phi tiểu: “Phải không?”

Rõ ràng là không tin.

“Người nói tiểu thư đã thức tỉnh chưa?” Thanh Nhi bị Lạc Hàm nhìn đến chột dạ, vội chuyển sang vấn đề khác.

“Dựa vào tính tình thay đổi thì hẳn là, bất quá không có kí ức thì thật lạ.” Đối với trường hợp của Bạch Tử Linh nằng không thể giải thích được, mặc dù mỗi người trong Lạc Y Cung đều phải học qua y thuật để phòng thân nhưng sở trường của nằng cũng không phải là y thuật, trong bốn người thì Lạc Du

mới là người giỏi về y nhất, đồng thời cũng là đồ tôn của Y Tiên tiền bối, đồ đệ của Lạc Tuyết phu nhân, chính là Lạc Dur nếu không phải ở trong Lạc Y Cung thì chính là hành tung không rõ, cũng không biết theo Y Tiên tiền bối đi đến phương trời nào.

Lúc này một con bò câu từ ngoài bay đến, đậu trên thanh cửa sổ, Lạc Hàm nhanh chóng nhận ra sự hiện diện của nó, nàng đi đến bên nó bắt lấy nó, Thanh Nhi nhận ra con bò câu này, thân hình mập mạp, lông màu xám nhạt, dạo gần đây nó thường xuyên xuất hiện ở trong Linh Viên, cũng không biết là do ai nuôi nhưng nhìn bộ dạng của nó đáng yêu như vậy nên Thanh Nhi thường vụng trộm lấy một ít điểm tâm của Bạch Tử Linh cho nó ăn. Nhìn động tác Lạc Hàm bắt lấy con bò câu, Thanh Nhi còn nghĩ rằng nàng ta sẽ muốn ăn thịt nó, bất quá nàng nghĩ sai rồi, Lạc Hàm lấy ra một mảnh giấy được cuộn nhỏ trong ống tre trên chân bò câu, lúc này Thanh Nhi mới phát hiện hóa ra con bò câu này là bò câu đưa thư, nhìn hành động của Lạc Hàm, nàng ít nhiều vẫn có thể nhận thấy con bò câu này hẳn là Lạc Hàm nuôi.

Mảnh giấy cuộn nhỏ, không có gì đặc biệt, Lạc Hàm ngay cả mở cũng chưa mở ra mà đi đến bên giường, từ trên tủ đầu giường lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ, sau đó nàng lấy một chiếc thau đồng nhỏ chứa nước, hành động một chỉ trong vòng nửa phút ngắn ngủi, tựa hồ như đã thành thói quen. Lạc Hàm đổ thứ trong bình sứ vào trong thau đồng, hóa ra trong bình sứ chứa một chất lỏng màu lam, màu lam hòa với làn nước thập phần xinh đẹp, Lạc Hàm lúc này mới mở mảnh giấy ra, trên giấy không hề có chữ, nàng cũng không quá ngạc nhiên mà bỏ mảnh giấy vào thau nước, mảnh giấy nhanh chóng bị nước trong thau thấm ướt, dần dần trên mảnh giấy xuất hiện những chữ nhỏ, Thanh Nhi nhìn một màn này tránh không khỏi kinh ngạc.

“Đây là cách liên lạc của Lạc Y Cung, nước trong bình sứ gọi Y Thủy, sau này ngươi tiếp xúc nhiều sẽ hiểu.” Lạc Hàm mở miệng giải thích.

Thanh Nhi gật đầu, mặc dù trí nhớ đã khôi phục nhưng có một số việc nội bộ của Lạc Y Cung nàng không thể biết được do không ở trong cung nhiều nên nàng cũng chẳng nói thêm gì, Lạc Hàm dùng trâm vót mảnh giấy lên, đi đến bên ngọn nến hơi lửa, động tác thuần thục tựa hồ như đã làm đi làm lại rất nhiều lần, mảnh giấy mỏng được hơi dưới lửa nhanh chóng khô lại.

Lạc Hàm nhìn chữ trong mảnh giấy, sắc mặt có chút nghiêm trọng khiến Thanh Nhi có chút tò mò.

“Trong thư nói gì?”

“Nhàn di muốn ta lấy di thư mà phu nhân để lại cho tiểu thư đưa cho Nhàn di.”

“Vì sao?” Thanh Nhi không hiểu, ngày đó khi Bạch Tử Linh xem di thư các nàng đều ở bên cạnh, những chữ trên thư các nàng cũng nhìn không sót một chữ, huống hồ ngay sau đó Lạc Hàm cũng đã viết thư cấp Nhàn di rồi, vì sao hiện tại Nhàn di còn muốn lấy di thư mà phu nhân để lại cho tiểu thư?

“Còn những chữ khác vẫn chưa hiện ra, phải dùng đến bí pháp của Lạc Y Cung là Y Thủy mới được.” Chính là Y Thủy trên người nàng cũng không còn nữa, nếu muốn phải về Lạc Y Cung để lấy thêm, mà người giữ Y Thủy lại chính là Nhàn di, Nhàn di hẳn cũng đã đoán được điều này nên mới bảo nàng lấy di thư từ trên người Bạch Tử Linh mang về.

“Cái gì?” Thanh Nhi sững sốt: “Làm sao người biết trên đó còn có chữ chưa hiện hết?”

“Khoảng cách những dòng chữ quá xa nhau, ở giữa khoảng trống nhất định có thứ gì đó.” Lạc Hàm trầm giọng: “Huống hồ Tuyết Lệnh có ý nghĩa thế nào đối với Lạc Y Cung phu nhân không phải không biết, nếu phu nhân rời đi tuyệt đối cũng sẽ để lại manh mối về Tuyết Lệnh.”

Tuyết Lệnh là một khối lệnh bài được làm từ Hàn băng thạch trên Băng Thiên Đình, Hàn băng thạch là loại đá trong suốt như băng, lạnh lẽo như hàn đàm, chỉ xuất hiện duy nhất trên Băng Thiên Đình, là một trong số những bảo vật quý giá trên thế gian này, một vật quý giá như thế lại là nguyên liệu của khối lệnh bài mang tên Tuyết Lệnh. Hơn hai mươi năm trước sự tồn tại của Tuyết Lệnh trên giang hồ chỉ là con số không, bởi vì Tuyết Lệnh chỉ là một món đồ vật của Lạc Y Cung, mà Lạc Y Cung khi đó vẫn chưa có chỗ đứng trên giang hồ cho nên nhân sĩ giang hồ không hề quan tâm đến. Sau đó không lâu, giang hồ dậy sóng, thế lực tà giáo ngày càng mạnh mẽ, nhân sĩ võ lâm nhanh chóng triệu tập để căn quét tà giáo thế nhưng tà giáo đã ra tay trước, hủy diệt không ít danh môn chính phái, khi đó Lạc Y Cung mặc dù vẫn duy trì thái độ trung lập nhưng sự tồn tại của Lạc Y Cung khiến đám người tà giáo chú ý, vì vậy bọn họ đã vây quanh Lạc Y Cung.

Lạc Y Cung nhân số ít ỏi, đối kháng với đám người tà giáo khó lòng ứng phó, Cung chủ khi đó của Lạc Y Cung chỉ mới có mười sáu tuổi, vẫn còn là một thiếu nữ chưa thấu hiểu sự đời, đám người tà giáo lợi dụng điểm này mà không kiêng kỵ đánh vào Lạc Y Cung khiến Lạc Y Cung thương vong vô số, sau đó Cung Chủ Lạc Tuyết ra mặt, nàng triển khai trận pháp, nhanh chóng khiến đám người tà giáo rơi vào bị động, trận pháp hoạt động ba ngày ba đêm, số người thương vong không thể đếm được, bất quá phần lớn là người của tà giáo, đội đám người tà giáo bại trận rồi đi, Lạc Tuyết phu nhân lần nữa triển khai trận pháp đem Lạc Y Cung giấu trong sương mù quanh năm, điều này khiến giang hồ dậy sóng, Lạc Y Cung bị giấu trong sương mù mấy chục năm, không ai biết chính xác vị trí của Lạc Y Cung, Lạc Y Cung không đơn thuần chỉ là một tổ chức thần bí trên giang hồ mà còn là địa cung bí mật chứa cơ quan trận pháp trong thiên hạ, hành quân cần nhất chính là trận pháp, Tuyết Lệnh chính là chìa khóa có thể mở ra địa cung đó, cho nên giang hồ mới giành nhau đến sức dầu mè trán như vậy, bất quá Tuyết Lệnh đã mất tích gần mười lăm năm, ngoại trừ Lạc Tuyết phu nhân thì không có ai biết.

“Thế người định làm gì?” Trí nhớ vẫn còn quá mơ hồ cho nên Thanh Nhi cũng không rõ Tuyết Lệnh đó là vật gì, thế nhưng nghe giọng điệu của Lạc Hàm thì chứng tỏ thứ đồ vật đó rất quan trọng.

“Trộm di thư rồi làm giả một di thư khác.” Nàng đã đem nội dung trong di thư nhớ kĩ, đồng thời nàng cũng có thể làm giả nét chữ Lạc Tuyết phu nhân, dù sao nàng cũng là do Lạc Tuyết phu nhân một tay dạy dỗ.

Thanh Nhi trầm mặc không nói.

“Đến lúc đó phải nhờ đến sự trợ giúp của người.”

“Cái... cái gì?”

“Ồ chỗ ta có một gói thuốc mê, ta muốn ngươi bỏ vào nước trà của nàng” Bạch Tử Linh là người rất cẩn thận, nếu không có thuốc mê Lạc Hàm không thể chắc chắn được bản thân liệu có bị phát hiện khi đi vào phòng của đôi phương hay không.

“Ngươi điên rồi sao?” Thanh Nhi đứng bật dậy: “Ngươi bảo ta hạ thuốc tiểu thư?” Bảo nàng hạ thuốc tiểu thư, làm sao có thể chứ?

“Chỉ là thuốc mê không phải thuốc độc.” Đối với phản ứng của Thanh Nhi Lạc Hàm không cho là đúng.

“Nhưng là...” Cho dù là thuốc mê cũng không được.

“Sớm muộn cũng phải lấy lại di thư, đây là cách tốt nhất.” Thái độ của Lạc Hàm rõ ràng là không thể thương lượng.

Thanh Nhi mím môi: “Đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tâm sinh nghi

Tử phu nhân bị dọa sợ, bảo là do có thứ không sạch sẽ gây ra, suốt ngày nghi thần nghi quỷ khiến Đại phu nhân phiền muộn, đành trấn an nàng bằng cách để nàng đi chùa cầu phúc, chùa là nơi thanh tịnh, thứ sạch sẽ như ma quỷ sẽ không vào được, Tử phu nhân ở lại nơi đó một thời gian có thần linh phù hộ, đến lúc đó cũng không còn sợ hãi nữa. Tử phu nhân cảm thấy cũng đúng, cho nên trong ngày liền sắp xếp hành trang để sáng mai lên đường, bất quá mặc dù bị dọa sợ nhưng tâm cơ Tử phu nhân vẫn còn, trong lòng nàng yên tâm nhất chính là Bạch Vân Hoài, Bạch Vân Hoài cũng không phải nam nhân chung thủy gì, ở chung mấy chục năm Tử phu nhân sớm đã nhận thức được điều này, cho nên nàng cũng không có ôm kỳ vọng đối với trái tim của nam nhân này, nàng chỉ muốn lưu lại thân thể của hắn bên cạnh, ít nhất như vậy sủng ái của nàng vẫn còn tại.

Nếu là trước kia Tử phu nhân tuyệt đối không lo lắng, Đại phu nhân đối với Bạch Vân Hoài sớm đã lạnh tình, ngày thường ngay cả sắc mặt tốt cũng không thêm cho hắn chứ đừng nói đến việc buổi tối sẽ nhiệt tình với hắn, Tam phu nhân đối với Bạch Vân Hoài như xa như gần, thái độ hắn đến cũng được mà không đến cũng không sao, điều này khiến tâm tình của nam nhân bị đã kích mạnh, cho nên nếu không có Tử phu nhân tại, phần lớn Bạch Vân Hoài nhất định sẽ ngủ một mình, một nam nhân vì thiếu vắng mỹ nhân mà ngủ một mình cũng đủ thấy tầm quan trọng của mỹ nhân đó. Thế nhưng hiện tại lại không giống vậy, trong phủ xuất hiện thêm hai tiện nhân, mẫu thân Lâm Quế Chi tuổi tác không lớn lại biết bảo dưỡng bản thân, hơn nữa còn biết mềm mỏng đúng lúc khiến một người xem trọng chủ nghĩa nam nhân như Bạch Vân Hoài rất hài lòng, nữ nhi Lâm Tâm Lan thì suốt ngày tranh thủ thời cơ để giúp mẫu thân nàng ta lấy lòng Bạch Vân Hoài, mặc dù mẫu tử Lâm thị đang bị cảm tức nhưng ai biết được khi nàng đi rồi bọn họ có tranh thủ cơ hội này mà khiến Bạch Vân Hoài thương tiếc? Cho nên Tử phu nhân kiến nghị với Đại phu nhân, đường hành hương xa xôi, nàng đi một mình cũng cảm thấy buồn, cần thêm người bầu bạn.

Lý do này của Tử phu nhân khiến người khác không thể bắt lỗi, Tử phu nhân dù sao cũng là phu nhân của Thừa tướng phủ, đi một mình trên đường quả thật là không an toàn, mặc dù biết rõ ý đồ của đôi phương dưới lý do rách nát này nhưng Đại phu nhân vẫn thuận nước đẩy thuyền, đáp ứng yêu cầu của Tử phu nhân, hơn nữa người cũng là để cho Tử phu nhân chọn làm bạn đồng hành.

Đại phu nhân là chủ mẫu của Bạch phủ, đường hành hương nó dài không dài nói ngắn không ngắn, Hương Sơn Tự nằm ở phía Nam ngoại ô kinh thành, đi xe ngựa mất khoảng hai ngày, huống hồ còn phải bồi Tử phu nhân ở đó một thời gian tu tâm dưỡng tính, nhanh nhất cũng phải nửa tháng đến một tháng, Bạch phủ không thể một ngày không có chủ mẫu cho nên Đại phu nhân dùng lý do chính đáng để không bồi Tử phu nhân. Tử phu nhân cũng không có ôm hi vọng Đại phu nhân sẽ bồi nàng đi đến Hương Sơn Tự, cho nên khi Đại phu nhân từ chối nàng cũng không có thất vọng, bởi vì mục tiêu của nàng từ đầu chí cuối cũng không phải là Đại phu nhân.

Quan hệ giữa Tam phu nhân và Tử phu nhân không tốt, điều này mọi người trong phủ đều biết, cho nên Tam phu nhân cũng không có trực tiếp từ chối mà dùng lý do quanh co khá buồn cười, nàng cùng Tử phu nhân bất tự không hợp, ở chung một chỗ sẽ có người gặp họa sát thân, vì bảo toàn tính mạng Tam phu nhân cũng không muốn có liên quan gì đến Tử phu nhân. Tử phu nhân đối với cách Tam phu nhân viện lý do khá là khinh thường nhưng nàng cũng không có phản bác, điều này cho thấy nàng là chấp nhận lời nói của Tam phu nhân, họa sát thân trong miệng Tam phu nhân chính là khi hai người gặp nhau, dưới sự khiêu khích của đôi phương sẽ nhịn không được mà đánh nhau, đến lúc đó quả thật là gặp họa, vì vậy Tam phu nhân cũng nhanh chóng bị lướt qua.

Đại phu nhân và Tam phu nhân đều từ chối, xét theo vai vế thì hiện tại hắn là đến Ngủ di nương Lâm Quế Chi, Lâm Quế Chi tất nhiên là không muốn bồi Tử phu nhân đến Hương Sơn Tự, nếu nói quan hệ giữa Tam phu nhân và Tử phu nhân như nước với lửa thì quan hệ giữa nàng và Tử phu nhân cũng không kém bao nhiêu, sự việc lần trước Lâm Tâm Lan làm Tử phu nhân bị thương đến giờ Lâm Quế Chi vẫn chưa có quên, thân là mẫu thân nàng cũng không muốn nữ nhi phải chịu ủy khuất, cho nên nàng dùng lý do Bạch Vân Hoài cảm tức nàng mà từ chối Tử phu nhân, tâm tư của Tử phu nhân Lâm Quế Chi cũng đã nhìn ra, nếu đôi phương kiên quyết muốn nàng cùng bồi thì cũng chỉ còn cách là đi nói với Bạch Vân Hoài, bởi vì chuyện này Đại phu nhân cũng không thể quyết định.

Không khí ở đại sảnh giương cung bật kiếm, Bạch Tử Linh là người không phận sự cho nên nàng chỉ ngồi nghe mà không có xen vào, thế nhưng có một số người, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, đặc biệt là ngọn gió từ đầu chí cuối vẫn luôn bám sát theo Bạch Tử Linh là Lâm Tâm Lan.

Thanh Nhi đã chuẩn bị một bộ y phục sạch sẽ khác đặt ở phía sau tấm bình phong, sau khi tắm xong nàng liền thay y phục mới, bởi vì là buổi tối cho nên Thanh Nhi chọn giúp nàng một bộ đồ ngủ, khi trời mùa thu không quá nóng bức, cũng không quá lạnh lẽo, vì vậy Thanh Nhi chọn một bộ áo ngủ bằng loại vải mỏng, sau khi thay y phục xong, Bạch Tử Linh trở về phòng để Thanh Nhi tháo tóc ra cho nàng, thấy thời gian không còn sớm nữa, Bạch Tử Linh bèn bảo Thanh Nhi trở về nghỉ ngơi, trong phòng nháy mắt chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng đi đến bên cạnh cửa sổ, từ dưới đáy chậu cây lấy ra một cái túi thêu nhỏ, đây là túi thêu mà Thanh Nhi đã làm cho nàng, trong nỳ ngoại trừ di thư của Lạc Tuyết thì không còn bất kì thứ gì nữa, cho nên hình dạng của túi thêu cũng không có phồng ra, nhìn qua sẽ nghĩ rằng đây là một cái túi thêu trống, không có bất cứ vật gì chứa trong đó. Bởi vì nàng không có thói quen mang túi thêu bên người cho nên Bạch Tử Linh vẫn luôn giấu nó ở đây, bất quá chuyện này ngoại trừ nàng ra thì không có ai biết đến, ngay cả Thanh Nhi, chậu cây này là trước kia Lạc Tuyết trồng, đến nay Thanh Nhi vẫn luôn chăm sóc nó, mặc dù lá cây không còn trong xanh tươi tốt như ngày xưa bất quá nó vẫn còn sống, Thanh Nhi xem chậu cây này như là di vật Lạc Tuyết để lại nên nếu không có chuyện gì sẽ không di chuyển nó, dù sao một vật quan trọng như vậy nếu đổi lại là người khác hẳn là sẽ mang theo nó bên người nhưng đối với Bạch Tử Linh thì không, mang ở trên người chưa chắc đã an toàn, mặc dù để ở trong phòng nàng có chút mạo hiểm nhưng mọi người vẫn có câu “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”, nếu là người có tâm tư sâu xa, họ sẽ không nghĩ đến nàng lại không mang di thư ở bên người mà vứt ở một nơi xó xỉnh nào đó.

Bạch Tử Linh cầm túi thêu đi đến bên bàn, từ trong túi lấy một mảnh giấy ra, giấy tuyền thành cũ kĩ, sớm đã ố vàng nhưng nét chữ trên giấy vẫn còn rõ ràng và không bị lem đi, đây chính là di thư của Lạc Tuyết, Bạch Tử Linh cầm di thư đọc qua một lần, so với lần đầu tiên thì lần này nàng cũng không còn bất kì cảm xúc dư thừa nào nữa, nội dung vẫn như cũ, không có gì bất thường, tuy nhiên đáy lòng Bạch Tử Linh lại có cảm giác bức di thư này không đơn giản như thế, nàng cầm di thư để trước ngọn nến, dưới ánh ánh nến lập lòe bức di thư vẫn không có gì thay đổi, không biết đây là thứ bao nhiêu nàng thử nghiệm bằng cách này, Bạch Tử Linh sớm đã thu hồi hồi tâm tình thất vọng của bản thân.

Lạc Hàm có thể nhìn ra khoảng cách giữa các dòng chữ, Bạch Tử Linh tất nhiên cũng có thể nhìn ra, cho nên nàng mới muốn thử nghiệm tất cả mọi cách, thiếu điều muốn đem di thư đi ngâm nước luôn thể nhưng vẫn không thu được kết quả, có lẽ còn có một biện pháp khác để giải bức di thư này, bất quá nàng lại không biết.

“Tiểu thư...” Lúc này Thanh Nhi đẩy cửa bước vào, trên tay còn cầm một cái khay, trên khay là một đĩa bánh ngọt và một bình trà, nhìn thấy hành động của Bạch Tử Linh thì lộ vẻ kinh ngạc: “Tiểu thư người làm gì vậy?”

Bạch Tử Linh cẩn thận xếp giấy lại sau đó cất vào trong túi thêu, mặt không đổi sắc trả lời: “Chỉ là đột nhiên muốn lấy ra đọc lại thôi.”

“Tiểu thư, người nhớ phu nhân sao?” Thanh Nhi mím môi quan sát Bạch Tử Linh, như muốn nhìn ra một cảm xúc khác thường trên gương mặt đối phương, bất quá để nàng phải thất vọng rồi, từ đầu chí cuối thần sắc Bạch Tử Linh vẫn lạnh nhạt, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra.

“Không có.”

Nhìn vẻ mặt như thường của Bạch Tử Linh không giống như đang nói dối nhưng trong lòng Thanh Nhi vẫn cảm thấy tiểu thư hẳn là đang nhớ đến phu nhân, nếu không nửa đêm sao lại không đi nghỉ ngơi mà lại ngồi đây đọc di thư mà phu nhân để lại đâu? Chính là Thanh Nhi không có vạch trần chuyện này, nàng sợ bản thân nói nhiều sai nhiều, khiến tiểu thư nhớ phu nhân lại đau lòng thì khổ.

“Sao muội vẫn chưa nghỉ ngơi?” Nếu là ngày thường thì giờ này Thanh Nhi hẳn là đã trở về phòng nghỉ ngơi rồi chứ không phải xuất hiện ở trong phòng của nàng.

“Tiểu thư tối nay dùng bữa không nhiều, Thanh Nhi sợ người nửa đêm đói bụng cho nên mới đến phòng bếp lấy một ít bánh mang đến.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Kiếp trước nàng thiếu ăn thiếu mặc, kiếp này lại được Thanh Nhi hầu hạ chu đáo như vậy khiến nàng có chút thích không quen.

“Tiểu thư người ăn đi, ăn bánh ngọt sẽ khát nước cho nên Thanh Nhi cũng có pha một bình trà cho người.”

Dưới ánh mắt chăm chú của Thanh Nhi, cho dù bản thân thật sự không có hứng thú gì với đồ ngọt Bạch Tử Linh cũng phải cắn một miếng để vui lòng đối phương, dù sao Thanh Nhi cũng là suy nghĩ cho nên nửa đêm mới lén chạy đến phòng bếp mang bánh đến đây.

“Thế nào?” Thanh Nhi vẻ mặt mong chờ nhìn, tựa hồ như bánh này là do đích thân nàng làm chứ không phải là lén chạy đến phòng bếp trộm đến.

“Không tồi.” Nàng cũng phải tiểu hài tử, đối với đồ ngọt cũng không có niềm vui thích, bất quá nhìn vẻ mặt mong chờ của đối phương nàng vẫn mở miệng khích lệ.

“Muội cũng ăn đi.”

“Ân.”

Hai người nhau, mỉm cười.

“Tiểu thư, người có khát nước không? Để Thanh Nhi rót trà cho người.” Thanh Nhi rót một chung trà đưa cho Bạch Tử Linh, nước trà đã nguội nhưng mùi hương vẫn còn, trà này là lần trước Thanh Nhi cùng Lạc Hàm đi đến Phong Nguyệt Lâu mua điểm tâm, tiện thể mua một gói trà mang về uống thử, thấy mùi vị không tệ cho nên mới pha cho Bạch Tử Linh.

Ánh mắt Bạch Tử Linh bình tĩnh nhìn xuống chung trà trước mặt, bàn tay dưới bàn không khỏi siết chặt, nàng vốn không muốn nghĩ nhiều nhưng trái tim

nàng lại sản sinh sự nghi ngờ, ngay từ đầu khi Thanh Nhi lấy lý do bữa tối nàng ăn không no thì nàng đã cảm thấy nghi ngờ, bữa tối ngày hôm nay xác thực là ít hơn mọi ngày, hơn nữa đó lại là món chay, hôm nay không phải mười lăm cũng không phải mười tám một thế nhưng bởi vì Tứ phu nhân bị kính sợ cho nên Tứ phu nhân đặc biệt cẩn thận phòng bếp nấu món chay để mang đến từ đường cúng tổ tiên, muốn được tổ tiên Bạch gia phù hộ, Tam phu nhân ngày thường ăn chay niệm phật nên cũng không có phản đối, bởi vì Đại phu nhân không có lên tiếng nên ngày hôm nay thực đơn của mọi người đều là món chay, ai ăn không được thì dặn dò phòng bếp làm món khác, bởi vì Bạch Từ Linh không kén ăn nên cũng có nói thêm gì, hướng hồ cho dù nàng có tỏ thái độ thì chưa chắc bọn họ đã nghe lọt tai. Linh Viên luôn là nơi bị mọi người bỏ qua, bất quá từ khi Bạch Từ Linh ra tay dạy dỗ Ngọc Anh, mà Đại phu nhân lại không có đứng ra trách phạt Bạch Từ Linh càng khiến cho mọi người đối với Bạch Từ Linh càng thêm kiêng kỵ, không ai dám cùng nàng trực tiếp giao đầu, chỉ sợ nàng nổi điên lên sẽ đánh người, dạo gần đây trong phủ mọi người vẫn hay lan truyền tin tức phế vật bị điên rồi, một lời không hợp liền ra tay đánh người, mọi ngày đều là Thanh Nhi đi đến phòng bếp lấy thức ăn, bởi vì do có về xe đồ của Ngọc Anh nên cũng không có ai làm khó dễ Thanh Nhi mà ngược lại còn để thêm cho nàng một vài món, thế nhưng bữa tối hôm nay trên bàn chỉ có ba món, tất cả đều là rau và tàu hũ, hơn nữa mỗi món cũng chỉ chiếm có nửa đĩa, một người ăn hết ba đĩa còn chưa chắc đã no, chứ đừng nói là ba người?

Bạch Từ Linh mặc dù nghi ngờ nhưng cũng không có tỏ thái độ, mà Thanh Nhi và Lạc Hàm cũng tựa hồ như không có gì bất ngờ mà động đũa, Lạc Hàm bình tĩnh thì nàng không nói, dù sao tâm tính của nàng ta chính là như vậy, bất quá Thanh Nhi thì khác, nếu đổi lại là trước kia Thanh Nhi chắc chắn sẽ lộ vẻ xấu hổ, hoang mang tội cùng, sợ hãi Bạch Từ Linh ăn không no, sẽ nhường hết phần của bản thân cho đối phương. Bởi vì cảm thấy kì lạ, cho nên khi Thanh Nhi thu dọn định đem bát đũa đưa đến phòng bếp thì Bạch Từ Linh liền nhanh chóng đoạt lấy, để cho Thanh Nhi đi chuẩn bị y phục dọn dẹp, còn Lạc Hàm thì đi lấy nước, ở phòng bếp nàng cũng đã hỏi qua một nha hoàn, nha hoàn đó là người của phòng bếp, khá là nhát gan, đối với thái độ lạnh lẽo của Bạch Từ Linh liền đem mọi chuyện nói ra, bởi vì hôm nay mọi người trong phủ đều món chay cho nên người của phòng bếp đã chuẩn bị rất nhiều, sợ sẽ không đủ, ai ngờ lão gia, Đại thiếu gia, Tứ tiểu thư và mẫu tử Tứ phu nhân lại không ăn được món chay, phòng bếp phải làm lại những món khác, món chay vì vậy mà dư thừa rất nhiều, nha hoàn nói đến đây Bạch Từ Linh đã hiểu rõ vấn đề, món chay còn rất nhiều nhưng Thanh Nhi lại lấy có ba món, vì sao?

Vốn dĩ Bạch Từ Linh không hề muốn nghi ngờ Thanh Nhi bất quá nhớ lại buổi sáng từ đại sảnh trở về phòng, nàng nhạy cảm phát giác đồ vật trong phòng đã bị người khác động qua, bởi vì góc chăn trên giường trên giường bị lệch một chút, y phục trong tủ cũng có dấu hiệu di dời, bên bàn trang điểm vị trí của các trâm cài cũng xáo trộn qua, lúc nàng rời đi vẫn để Thanh Nhi và Lạc Hàm ở lại, không có lý do gì mà người khác đột nhập vào phòng của nàng mà hai người bọn họ lại không biết, đặc biệt là Lạc Hàm, võ công của nàng ta rõ ràng là không kém. Nếu không phải người ngoài thì đó chính là người trong nhà? Ôm tâm trạng như vậy cho đến hiện tại, rốt cuộc Bạch Từ Linh cũng đợi được đến hiện tại, nàng không rõ vì sao phòng của nàng có dấu vết bị người khác động qua, vì sao bữa tối lại chỉ có mấy món, bất quá chắc chắn là có liên quan đến việc Thanh Nhi mang trà bánh cho nàng đỡ đói.

Vấn đề nằm ở đâu? Là bánh hay là trà?

Nếu là bánh thì khi Bạch Từ Linh cầm một cái bánh lên nàng cũng đã ngửi qua, không hề có mùi hương gì bất thường, thậm chí là tràn ngập mùi hương ngọt ngào của bánh, hướng hồ lúc này nàng cũng có cắn qua một miếng cũng không có cảm giác gì, cho thấy bánh này không có gì đáng ngại, bất quá nếu bánh này không có vấn đề như vậy vấn đề chẳng phải là...

“Tiểu thư?” Thấy Bạch Từ Linh không có động đến chung trà, Thanh Nhi mở miệng nhắc nhở.

“Không có việc gì.” Bạch Từ Linh nở nụ cười, cầm lấy chung trà trên bàn uống sạch, nước trà rơi xuống yếm hầu, gương mặt nàng vẫn duy trì bình tĩnh, chính là đáy lòng có chút lạnh lẽo, lí trí nói cho nàng là không nên uống nó, bất quá cảm tính lại trả lời rằng nàng phải tin tưởng Thanh Nhi, Thanh Nhi từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, không ai trên đời này so với Thanh Nhi đáng tin hơn, nàng đánh cược, tin tưởng sự lựa chọn của bản thân.

Thanh Nhi, đừng khiến ta phải thất vọng.

Cách khiến người khác mất đi niềm tin vào bản thân nhanh nhất chính là phản bội.

Nhìn thấy Bạch Từ Linh uống hết chung trà đáy lòng thấp thỏm của Thanh Nhi rốt cuộc yên tĩnh lại, chỉ mong việc nàng làm hôm nay là không sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Giao đầu cùng Lạc Hàm

Đêm khuya vắng, mọi người đều chìm vào giấc ngủ, bởi vì do có án mạng lần trước và sự nghi thần nghi quỷ của Tứ phu nhân Hữu Thừa tướng phủ lúc này canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, hộ vệ ba canh giờ là thay ca một lần, đèn đuốc khắp nơi, một con muỗi cũng khó mà chui qua được thiên la địa võng này, bất quá không phải bất kì nơi nào trong phủ đều được canh phòng nghiêm ngặt như vậy, đặc biệt như Linh Viên, một nơi vô cùng hoang vắng và không có một bóng người, mọi người trong phủ đều biết đây là cái viện rách nát nhất phủ, chủ tử nơi này bị vứt bỏ, cho nên so với những nơi khác sáng như ban ngày thì Linh Viên lại bị bao trùm bởi một mảnh tăm tối đáng sợ.

Trời đêm gió lạnh, một mảnh tĩnh lặng, lúc này một bóng đen đột nhiên xuất hiện, bóng đen di chuyển nhanh như linh miêu, vô cùng linh hoạt trong bóng tối, thoáng một cái liền đứng trước cửa phòng của Bạch Từ Linh.

Đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa, trong phòng ánh nến đã bị thổi tắt, dưới màn đêm tĩnh lặng có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở đều đều của người trong

phòng, đối phương tựa hồ như đang ngủ rất say, bất quá Lạc Hàm vẫn không dám hành động lỗ mãng, vì đề phòng sự cố ngoài ý muốn nàng lấy từ trong tay áo ra một ống trúc dài hơn một gang tay, sau đó lấy một gói nhỏ màu vàng, cẩn thận đổ thứ thuốc bột trắng không rõ là gì vào ống trúc, hít lấy một hơi thật sâu và đưa ống trúc vào miệng thổi một hơi, thứ thuốc bột trắng nhanh chóng hòa quyện cùng không khí trong phòng.

Mấy ngày nay ở chung nàng cũng xem như hiểu rõ tính tình Bạch Từ Linh, đối phương là người có tính cảnh giác rất cao, khó mà dễ dàng rơi vào cạm bẫy được, cho nên nàng mới Thanh Nhi - người thân cận với Bạch Từ Linh hạ thuốc mê vào chung trà đó, Bạch Từ Linh tin tưởng Thanh Nhi như vậy, chắc chắn là sẽ không nghi ngờ mà uống sạch chung trà, bất quá Lạc Hàm là người cẩn thận, trước giờ hành động luôn chú ý đến sự kiện ngoài ý muốn nên nàng mới chuẩn bị phương án dự phòng, nàng thổi thuốc mê vào phòng nàng ta, nếu Bạch Từ Linh không uống chung trà đó của Thanh Nhi thì nàng vẫn có thể hành động được.

Vốn dĩ Lạc Hàm cũng không có ý định muốn hạ thuốc Bạch Từ Linh khi nhận được thư từ Nhân di, hơn nữa Thanh Nhi cũng không đồng ý cách làm này, vì vậy hai người mới lục tung căn phòng của Bạch Từ Linh, ngoại trừ mấy thứ y phục trang sức vô văn mà Thanh Nhi đã mua thì chỉ có một quyển bí kíp võ công được giấu dưới gối đầu của Bạch Từ Linh, ngay cả túi thêu mà ngày đó Thanh Nhi đưa cũng không thấy bóng dáng hướng hồ là di thư của Lạc Tuyết phu nhân. Trong phòng không có, lục tung cả Linh Viên cũng không tìm thấy Lạc Hàm nghĩ rằng rất có thể là Bạch Từ Linh đã mang theo vật đó bên người, dù sao một vật quan trọng như vậy, lại còn là di thư do mẫu thân để lại, thân là nữ nhi Bạch Từ Linh chắc hẳn sẽ giữ nó bên mình, như vậy sẽ an toàn hơn, nghĩ vậy Lạc Hàm bèn quyết định hạ thuốc Bạch Từ Linh, có thể Bạch Từ Linh không giấu nó bên cạnh mà giữ nó trong người thì sao? Con người Bạch Từ Linh không dễ tiếp cận, ngay cả khi tắm rửa nàng cũng chỉ tắm một mình, không để Thanh Nhi vào trong hầu hạ, với lại buổi tối Bạch Từ Linh lại không hề ngủ sâu. Đây không phải là lần đầu tiên Lạc Hàm nhận thấy điều này, nhớ lần trước khi mọi người phát hiện ra xác chết thì Bạch Từ Linh cũng đã nhanh chóng xuất hiện sau tiếng hét thứ nhất, gương mặt nàng hoàn toàn nhưng không có gì là ngủ mê cả, lần thứ hai là khi Lạc Hàm nhận thấy Linh Viên có người đột nhập, hắc y nhân hướng về phía phòng của Bạch Từ Linh mà đến, nàng không lập tức đẩy cửa đi vào là nghĩ rằng Bạch Từ Linh có thể ứng phó được, quả nhiên đối phương không có làm nàng thất vọng, lần thứ ba là đêm hôm qua, khi nghe thấy tiếng hét của Tứ phu nhân, khi nàng vội kéo Thanh Nhi chạy đến thì Bạch Từ Linh đã khoác xong áo ngoài, giày cũng đã mang, khăn che mặt cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, trong khi nàng cùng Thanh Nhi chỉ kịp mang giày chạy đến, thời gian ngắn như vậy mà đối phương có thể chuẩn bị hết thảy một cách gọn gàng như vậy, nếu không biết còn nghĩ rằng Bạch Từ Linh vốn dĩ không hề ngủ.

Đội khói mê tan khắp căn phòng Lạc Hàm mới đẩy cửa đi vào, động tác nàng rất nhẹ, chỉ nghe thấy một làn gió thổi qua nàng liền biến mất trước cửa phòng, nếu đổi lại là người thường nghe thấy sẽ không có cảm giác gì, chỉ nghĩ rằng cửa sổ bị gió thổi chứ đừng nói là một người bị hạ thuốc mê như Bạch Từ Linh.

Lạc Hàm đi đến bên cạnh giường nhìn nữ tử đang ngủ say, lúc này nàng ta đã tháo khăn che mặt ra để lộ dung nhan xấu xí vốn có của mình, bởi vì không có ánh sáng chiếu đến cho nên mắt thường chỉ có thể thấy được một tia mờ hồ trên gương mặt đó, nhưng người có võ công như Lạc Hàm, trong bóng tối thị lực của nàng tốt hơn so với người bình thường một chút nên nàng có thể nhìn thấy gương mặt xấu xí, vết sẹo dữ tợn, bộ dạng vô cùng dọa người của đối phương, chính là Lạc Hàm chẳng có cảm giác gì đặc biệt, bởi vì nàng biết gương mặt này vốn dĩ là giả, gương mặt giả chẳng khác nào đeo mặt nạ, một con người đối với một chiếc mặt nạ sẽ sinh ra sợ hãi sao? Lạc Hàm không biết những người khác có sợ hãi hay không nhưng đối với nàng rõ ràng là không.

Bạch Từ Linh mặc chiếc áo ngủ mỏng, tùy tiện nhìn một cái liền không có chỗ nào để che giấu, bất quá Lạc Hàm cũng không có bỏ qua, nàng lục lại người Bạch Từ Linh, chính là không tìm thấy di thư mà phu nhân để lại, Lạc Hàm có chút phiền muộn. So với Thanh Nhi nàng quả thật không thể hiểu được hết thói quen của Bạch Từ Linh để biết nàng ta giấu di thư ở chỗ nào trên người, chính là nếu để Thanh Nhi đi làm việc nàng cũng không an tâm, bởi vì đối với việc hạ thuốc Bạch Từ Linh Thanh Nhi rõ ràng là khôn đồng ý, cho nên Lạc Hàm mới đích thân ra trận.

Trên người không có?

Lạc Hàm nghi hoặc, nàng lục tung cả căn phòng của Bạch Từ Linh và Linh Viên đều không có tìm thấy, vốn nghĩ rằng nó nằm trên người Bạch Từ Linh, hiện tại vẫn không có tìm thấy, rốt cuộc nàng ta giấu nó ở đâu?

Lạc Hàm quét qua gương mặt đang say giấc của Bạch Từ Linh, nhìn đến chiếc gối, ánh mắt lóe lên tia khác thường, buổi sáng nàng tìm thấy quyển bí kíp võ công, Lạc Hàm nhận ra quyển sách đó, là Tâm Linh công pháp, bí pháp của Lạc Y Cung, ở Lạc Y Cung còn có một quyển, bất quá đó là quyển thượng, quyển của Bạch Từ Linh là quyển hạ, chỉ khi thượng và hạ kết hợp mới phát huy hết hoàn toàn sức mạnh của Tâm Linh công pháp này được, Tâm Linh công pháp của Nhân di không thể sử dụng nhuần nhuyễn như của phu nhân là bởi vì thiếu một quyển hạ này, nàng vốn dĩ nó đã mất tích, hóa ra là ở chỗ Bạch Từ Linh, chắc hẳn là phu nhân đã đưa nó cho nàng ta.

Một vật như vậy trong mắt nhân sĩ võ lâm là trân bảo quý hiếm nhưng đối với một người không có chút nội lực của Bạch Từ Linh thì rõ ràng là không hữu dụng, nàng không biết Bạch Từ Linh có biết giá trị của quyển tâm pháp này hay không bất quá nàng ta đem nó giấu dưới gối chứng tỏ không muốn người khác biết đến, như vậy rất có thể Bạch Từ Linh cũng giấu di thư dưới gối?

Lạc Hàm đưa tay, còn chưa kịp chạm vào gối đầu của Bạch Từ Linh thì bàn tay đã bị chụp lại, giọng nói lạnh lẽo vang lên trong màn đêm tĩnh lặng, phá vỡ không khí yên tĩnh của căn phòng.

“Người muốn làm gì?”

Lạc Hàm nhìn xuống, đôi mắt nhắm này giờ lúc này cũng đã mở ra, đôi mắt lóe lên tia hàn quang khiến nàng có chút lạnh sống lưng, nhiệt độ trong phòng nháy mắt liền rơi xuống âm độ, hai người nhìn nhau khoảng mười giây, Lạc Hàm liền khôi phục bình tĩnh mở miệng: “Người không có uống chung trà đó?” Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

“Thật ra... là có.” Bạch Từ Linh ngồi dậy, buông tay Lạc Hàm ra, thái độ thông dong tựa như đối với người người đột nhập vào phòng nàng làm như không thấy, chính là ánh mắt không hề che giấu sự lạnh lẽo.

Bởi vì tin tưởng cho nên Bạch Tử Linh quyết định đánh cược, khi đó nàng đã uống chung trà chứa mê dược do Thanh Nhi đưa, sau đó tựa hồ như cảm thấy mình có lỗi nên Thanh Nhi cũng chẳng ép nàng uống thêm chung trà nào nữa hoặc cũng có lẽ Thanh Nhi tin vào mê dược của Lạc Hàm nên chỉ cần một lượng thuốc là đủ với nàng, hàn huyền một hồi Bạch Tử Linh cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, đáy lòng nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu, nàng không ngờ Thanh Nhi lại đối xử với nàng như vậy, so với việc đối phương cầm một dao đâm nàng thì chẳng khác gì. Thanh Nhi thấy mê dược có hiệu quả bèn vội có rồi đi, trước khi đi Bạch Tử Linh có thể nhìn ra tia xin lỗi trong đôi mắt của Thanh Nhi nhưng nàng cũng không có cơ hội để bận tâm nhiều nữa, mê dược phát tác với tốc độ rất nhanh, có thể là do thể chất thân thể yếu kém, nàng cũng không có ngăn cản Thanh Nhi rồi đi, nàng không phải không muốn ngăn cản, nàng thậm chí còn muốn chất vấn Thanh Nhi vì sao lại làm như vậy, rõ ràng hai người tình như tỷ muội, ngay cả khi nàng bị tất cả mọi người bỏ rơi duy chỉ có Thanh Nhi là không bỏ rơi nàng, nhưng thần trí nàng không còn được tỉnh táo nữa, nàng không có võ công, không có nội lực nên không thể ép mê dược ra ngoài, cho nên Bạch Tử Linh phải lấy sấp nền nhỏ vào tay để duy trì sự thanh tỉnh.

Biện pháp này có chút đau đớn nhưng đối với người được huấn luyện để trở thành đặc công như Bạch Tử Linh thì đau đớn này chẳng là gì, mặc dù đau đớn này vô cùng nhỏ bé nhưng cảm giác nóng rất ấy cũng khiến đầu óc nàng thanh tỉnh đi vài phần, tất nhiên nếu mê dược của Lạc Hàm mạnh hơn nữa thì Bạch Tử Linh có thể làm bị thương chính mình để duy trì tỉnh táo của bản thân.

Nghe Bạch Tử Linh kể lại quá trình nàng ta chống lại mê dược, Lạc Hàm không biết nên dùng về mặt gì để đối mặt với đối phương, nàng trầm mặc không nói, thu tay lại, nàng biết Bạch Tử Linh cẩn thận nhưng không nghĩ đến nàng ta lại cẩn thận như vậy, chỉ dựa vào một hành động nhỏ của Thanh Nhi liền có thể úy một ra mười, lúc đầu nàng ta muốn đưa bát đĩa đến phòng bếp, Lạc Hàm sợ dĩ không ngăn cản là bởi vì nàng không có bận tâm, thậm chí nàng tin tưởng vào kế hoạch của bản thân sẽ không dễ dàng lộ sơ hở như vậy, không ngờ...

“Người muốn lấy gì ở ta?” Đối mặt với câu hỏi của Bạch Tử Linh, Lạc Hàm chỉ im lặng lùi về phía sau một bước, ánh mắt thập phần bình tĩnh, không hề có tia hốt hoảng khi bị bắt gặp tại trận.

“Không phải người đã sớm biết rồi sao, tiểu thư của tôi?” Lạc Hàm không có trả lời mà hỏi ngược lại, nếu Bạch Tử Linh đã phát hiện ra kế hoạch của nàng thì nàng ta sớm nên biết rõ nàng đến đây là vì cái gì?

Bạch Tử Linh nhếch môi, bình tĩnh từ dưới gối lấy ra một cái túi thêu nhỏ, chính là túi thêu ngày đó Thanh Nhi đưa cho nàng, bên trong túi chứa di thư của Lạc Tuyết.

“Người muốn nó?” Quả nhiên nàng đoán không sai, Lạc Hàm là vì di thư mà đến, nếu đổi lại là người ngoài Bạch Tử Linh sẽ không thể nào biết được mục đích của đối phương, dù sao khắp Yên Kinh mọi người đều biết trên người Bạch Tử Linh nàng chẳng có gì đáng giá, ngay cả tính mạng của nàng trong mắt tất cả bọn họ cũng không đáng một xu, thứ có giá trị ở trên người nàng hiện tại chỉ có bức di thư mà Lạc Tuyết để lại, bất quá vật đó chỉ có giá trị trong mắt Lạc Hàm và Thanh Nhi.

“Đúng vậy.” Lạc Hàm cũng không có phản bác.

“Vì sao người lại muốn có nó?” Ngày đó khi nàng mở di thư ra Thanh Nhi và Lạc Hàm đều có mặt ở đó, nội dung lá thư bọn họ cũng có xem qua, thậm chí so với nàng có khi bọn họ còn xem tường tận hơn nữa, vậy mà nàng ta lại tìm mọi cách muốn lấy di thư từ nàng, chẳng lẽ bên trong di thư thật sự chôn giấu bí mật gì đó mà nàng không biết?

“Tiểu thư chưa đến lúc phải biết.”

“Hiện tại chưa đến lúc, khi nào mới đến lúc?” Bạch Tử Linh lạnh nhạt hỏi lại.

Lạc Hàm đang giấu nàng chuyện gì đó, thậm chí cả Thanh Nhi nàng cũng có thể cảm nhận được điều đó nhưng cụ thể là gì Bạch Tử Linh không thể nào giải thích được, bất quá nàng có cảm giác, việc đó nhất định liên quan đến khối thân thể này.

Lạc Hàm im lặng không nói, nàng chỉ theo lệnh mà làm việc, ngay cả việc đến Nguyệt Mãn Lâu và theo Bạch Tử Linh đến Thừa tướng phủ nàng cũng chỉ là làm theo lệnh người khác, trong Lạc Y Cung người có quyền hành tối cao khi Cung chủ vắng mặt không ai khác chính là Nhân di, nguyên trưởng lão của Lạc Y Cung. Từ khi Lạc Tuyết phụ nhân rời khỏi Nhân di đã trở thành người nắm quyền Lạc Y Cung, tiếng nói của nàng ở trong Lạc Y Cung cao hơn bất cứ ai, uy tín của nàng ở Lạc Y Cung không người nào có thể so sánh, mặc dù nàng không ngồi lên vị trí Cung chủ nhưng trong lòng tất cả mọi người sớm đã xem nàng là Cung chủ đời thứ hai của Lạc Y Cung rồi, cho nên khi Nhân di ra lệnh cho nàng lấy di thư từ chỗ Bạch Tử Linh trở về, Lạc Hàm mặc dù có do dự nhưng cũng không quá lâu, nàng chấp nhận Bạch Tử Linh nhưng trong lòng nàng địa vị của Bạch Tử Linh chưa đến mức để nàng cãi lệnh của Nhân di.

“Lạc Hàm, rốt cuộc người có xem ta là chủ tử của người không?” Nhìn thấy thái độ của Lạc Hàm, đáy lòng của nàng dâng lên một cỗ thất vọng, sau đó Bạch Tử Linh lại cảm thấy buồn cười, nàng sớm không nên hi vọng vào người khác, vậy mà đến nơi này nàng hết tin tưởng Thanh Nhi rồi lại tin tưởng vào Lạc Hàm, Bạch Tử Linh cảm thấy đầu óc của bản thân đúng là bị úng nước rồi, tâm trí của nàng ngày càng không thể do nàng không chế được nữa rồi.

Lạc Hà há mồm, không nói được lời nào, đối với lời nói của Bạch Tử Linh nàng không thể phản bác được, Thanh Nhi từ nhỏ đã ở bên cạnh Bạch Tử Linh, trong bốn người Thanh Nhi là người thân cận đối phương nhất, đối với Thanh Nhi Bạch Tử Linh vừa là chủ tử, đồng thời cũng là gia đình của nàng ta, Thanh Nhi có tình cảm với đối phương, có thể vì đối phương mà chống lại mệnh lệnh của người khác cũng là chuyện bình thường, thế nhưng Lạc Hàm thì không giống vậy. Lạc Hàm, Lạc Dur, Lạc Tịch ba người, từ nhỏ đã sống trong Lạc Y Cung, do một tay Nhân di nuôi lớn, đối với ba người Nhân di vừa là mẫu thân, vừa là người thề sống chết nghe theo, cho nên mệnh lệnh của Nhân di từ trước đến giờ ba người bọn họ vốn không dám không nghe theo, nàng mặc dù đã chấp nhận Bạch Tử Linh làm chủ tử nhưng đối với mệnh lệnh của Nhân di nàng lại không thể cãi lại, trong lúc nhất thời Lạc Hàm không biết phải làm sao cho tốt.

“Tiểu thư... có những chuyện hiện tại người không nên biết, đối với người mà nói chẳng có lợi gì, hiện tại người hãy đưa di thư của phu nhân lại cho ta,

khi nào người thức tỉnh người sẽ hiểu rõ hành động ngày hôm nay của ta không phải là phản bội người.” Lạc Hàm cố gắng dùng giọng nói chân thành để thể hiện thái độ của bản thân, nàng không phải không xem Bạch Tử Linh là chủ tử, nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ, có những chuyện một lời khó nói hết, huống hồ thân thể của Bạch Tử Linh lại không hề đơn giản, trong đó chưa đựng những âm mưu, tình yêu, thù hận, lòng đố kỵ, cho dù hiện tại nàng cho Bạch Tử Linh biết về thân thể của đối phương thì chưa chắc đối phương đã chịu hiểu tình huống hiện tại của mình, ngược lại nếu đối phương làm ra hành động ngu ngốc gì đó, đã thảo kinh xa khiến Viên Minh Hân chú ý, như vậy chẳng phải càng thêm phiền phức hơn sao?

Bạch Tử Linh đối với thái độ thành khẩn của Lạc Hàm làm như không thấy, nàng siết chặt túi thêu trong tay, quay mặt đi không nhìn người đối diện.

“Trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Tiểu thư...” Đồ vật còn chưa lấy được, nàng làm sao có thể rời đi?

“Ra ngoài!” Bạch Tử Linh khò cao giọng khiến Thanh Nhi đang lén lút ở bên ngoài không khỏi run sợ, lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư tức giận như vậy, có lẽ hành động ngày hôm nay của nàng và Lạc Hàm đã chọc giận tiểu thư.

“Tiểu thư, đắc tội!” Lạc Hàm vươn tay, nhanh chóng chụp về phía Bạch Tử Linh, mục tiêu là túi thêu trên tay nàng.

Bạch Tử Linh sớm đã có đề phòng, cho nên khi tay Lạc Hàm đánh tới nàng liền quay người né tránh, tay Lạc Hàm rơi vào khoảng không, bất quá nàng cũng nhanh chóng phản ứng lại, tay một lần nữa hướng về phía Bạch Tử Linh đánh tới, lần này Bạch Tử Linh không có né tránh nữa mà đưa tay cản lại, một tay giữ lấy tay Lạc Hàm, tay còn lại đánh về phía mặt đối phương, Lạc Hàm phản ứng nhanh lẹ như một cơn gió, cảm giác nguy hiểm khiến nàng ngã về phía sau để tránh đi chiêu phong của Bạch Tử Linh, hai người giằng co qua lại không ai nhường ai.

Đôi mắt hai người đối diện nhau, trong mắt Lạc Hàm lóe lên tia kinh ngạc, nàng không ngờ thân thủ của đối phương lại tốt như vậy, có thể cùng nàng giao đấu hơn mười chiêu, mặc dù đối phương ra tay không có kèm theo nội lực nhưng Lạc Hàm vẫn có thể cảm nhận được sát khí, hơi thở nguy hiểm trên người đối phương. Đứng nhìn Bạch Tử Linh mảnh mai yếu ớt như vậy mà làm, mỗi lần đối phương ra tay đều không hề nhân nhượng, hành động chuẩn xác chạm vào chỗ trí mạng khiến Lạc Hàm nghĩ rằng đối phương muốn giết chết nàng, nếu không phải võ công nàng không tệ, nàng sớm đã bỏ mạng trong tay đối phương.

Lúc trước là Lạc Hàm tấn công, Bạch Tử Linh phòng thủ, bất quá chỉ sau một lần tấn công thất bại của Lạc Hàm, Bạch Tử Linh liền hóa lệ chuyển mình, nàng công, Lạc Hàm thủ, đối với tư thế tấn công ác liệt của nàng, Lạc Hàm dần rơi vào thế hạ phong, mặc dù Bạch Tử Linh chỉ sử dụng tay không nhưng khi cơn gió quét qua cổ, Lạc Hàm như có cảm giác bản thân vừa tránh khỏi lưỡi hái tử thần, hai người so mấy chục chiêu, đồ vật trong phòng sớm đã bị đập nát, ngay cả cái bàn trong phòng cũng bị Bạch Tử Linh đập nát, khi Thanh Nhi mở cửa, nàng nhìn thấy Lạc Hàm đang chột vật nằm trên đất, mà cô thì đang bị Bạch Tử Linh nắm trong tay.

“Không, tiểu thư đừng lại đi.” Thanh Nhi nhìn gương mặt tái nhợt của Lạc Hàm, đáy lòng dâng lên tia không đành lòng, dù sao đối phương cũng là tỷ muội của mình, tuy không có quan hệ máu mủ nhưng đối phương vẫn sống trong kí ức của nàng, nàng không thể nhìn Lạc Hàm chết đi như vậy, Thanh Nhi lại nhìn về mặt đàng đàng sát khí của Bạch Tử Linh trong bóng tối, đáy mắt thoáng hiện tia run rẩy, rốt cuộc vẫn là mở miệng, chính là giọng nói nàng run run đã bán đứng sự sợ hãi của nàng.

“Đừng lại?” Bạch Tử Linh cười lạnh, ngẩng đầu nhìn Thanh Nhi, ánh mắt nàng trong bóng tối sáng kinh người, lại vô cùng đáng sợ, tựa như tu la bước ra từ địa ngục với hơi thở khát máu khiến người khác không dám đến gần.

“Ngay cả ngươi cũng muốn phản bội ta?” Đáy mắt Bạch Tử Linh thoáng qua tia châm chọc mà không ai có thể nhìn thấy được, trước khi nàng xuyên không nàng đã từng bị người trong tổ chức phản bội, nói là bán đứng thì đúng hơn, lần đó nàng ra ngoài làm nhiệm vụ, tin tức bị người trong tổ chức tiết lộ khiến nàng suýt nữa thất bại, tuy lần đó nàng trốn thoát được nhưng bởi vì một lần bị phản bội cho nên không thể chấp nhận thêm sự phản bội nào nữa. Bạch Tử Linh xuyên qua, mượn thân thể của Bạch Tử Linh của Thành Thiên quốc mà tiếp tục sống, cùng một cơ thể, tâm tư tình cảm của nàng cũng bị nguyên chủ làm ảnh hưởng, đối với Thanh Nhi tin tưởng hết mực, vậy mà không ngờ Thanh Nhi lại cấu kết với Lạc Hàm làm ra hành động như vậy với nàng, nói không tức giận là giả!

“Không tiểu thư, người hiểu lầm rồi, thật ra... tiểu thư cẩn thận!” Thanh Nhi lắc đầu, cố gắng muốn giải thích cho Bạch Tử Linh hiểu hành động của nàng ngày hôm nay không phải là muốn phản bội đối phương, nàng có nỗi khổ của nàng, chính là còn chưa kịp mở miệng giải thích hết thì nàng đã thấy hành động của Lạc Hàm, không khỏi kêu lên để cảnh báo Bạch Tử Linh.

Lạc Hàm thấy Bạch Tử Linh phân tâm liền lập tức chớp lấy thời cơ, một chân đạp về phía lưng của Bạch Tử Linh, Bạch Tử Linh cũng nhanh chóng né tránh, nhân cơ hội Lạc Hàm liền nhanh chóng giải thoát một tay của nàng, chiêu phong mang theo lực lượng đánh về phía Bạch Tử Linh, Bạch Tử Linh lấy tay ngăn cản nhưng vẫn bị đẩy lùi về sau một bước, lúc này Lạc Hàm đã hoàn toàn thoát khỏi giam cầm của Bạch Tử Linh, sau khi thoát khỏi giam nàng cũng không có lập tức rời đi mà lại tiếp tục tấn công, rất rõ ràng nàng vẫn chưa quên mục đích của bản thân.

Nhận thấy ý đồ của Lạc Hàm, Bạch Tử Linh cười lạnh, nàng không có né tránh mà trực tiếp nghênh chiến, nàng thua Lạc Hàm về nội lực, còn những thứ khác nàng chưa chắc đã thua, lần này nàng quyết định sẽ không nương tay với đối phương nữa, Bạch Tử Linh ra tay vô cùng ác liệt, so với vừa rồi quả thật là khác nhau một trời một vực, không biết căn phòng đã sáng lên từ lúc nào, Thanh Nhi cảm ngọn nến trên tay, đối với động tác của hai người xem vô cùng rõ ràng, sắc mặt khỏi lộ tia khổ sở.

Cuối cùng Lạc Hàm vẫn bị Bạch Tử Linh ấn trên đất, lần này cả tay và chân nàng đều bị Bạch Tử Linh giam cầm, bàn tay trắng nõn của Bạch Tử Linh đặt bên cổ nàng, cảm giác lạnh lẽo lan tỏa khắp người, chiếc cổ khanh mảnh nếu cử động nhẹ sẽ bị bẻ gãy cho nên Lạc Hàm không dám hành động tùy tiện.

“Ta nhận thua.” Lạc Hàm cắn môi, có chút không cam tâm mở miệng.

“Ngay từ đầu ngươi đã thua rồi.” Bạch Từ Linh không chút kiêng nể đã kích đối phương, võ công của Lạc Hàm được dạy là đề tự vệ, Lạc Y Cung không phải là tổ chức sát thủ, công kích của đối phương chỉ khiến đối thủ bị thương chứ không hề lấy đi tính mạng của đối phương, mà Bạch Từ Linh thì không giống vậy, thứ nàng được dạy chính là để lấy đi tính mạng của đối phương, đặc công không phải là sát thủ, đặc công không phải là cỗ máy giết người, nhưng nhiệm vụ của nàng chính là lấy đi tính mạng của người khác, cho nên mỗi lần ra chiêu Bạch Từ Linh đều nhắm vào điểm chí mạng của đối phương, chỉ cần có một cơ hội nàng cũng sẽ không để đối phương trốn thoát.

Lạc Hàm tức giận, định bật dậy phản bác, chính là bàn tay trên cổ càng thêm siết chặt khiến nàng không dám cử động bừa bãi, nàng biết rõ Bạch Từ Linh nói được làm được, nàng ta nói lấy đi tính mạng của nàng thì nàng ta nhất định sẽ lấy đi tính mạng của nàng, trong trận giao đấu vừa rồi Lạc Hàm đã sâu sắc cảm nhận được điều này. Nàng không rõ vì sao một phế vật trong lời đồn lại có thân thủ nhanh nhẹn, ra tay một cách quyết đoán như vậy, tuy nàng sớm đã biết Bạch Từ Linh trước mặt và người trong lời đồn là hai người hoàn toàn khác nhau nhưng vẫn cảm thấy đây là một chuyện không tưởng, rốt cuộc thì Bạch Từ Linh đã tạo ngộ điều gì khiến mỗi lần ra tay đều nhắm vào điểm chí mạng của đối thủ mà đánh, đây rõ ràng là cách đánh của sát thủ, người bình thường nếu không tầm qua huyết tính thì tuyệt đối sẽ không có động tác như vậy. Mặc dù nghi hoặc nhưng giờ phút này trong lòng Lạc Hàm lại bùng cháy lên một ngọn lửa, chính nàng rất rõ ràng cảm xúc của nàng đối với Bạch Từ Linh đã hoàn toàn thay đổi, trước kia tuy nàng chấp nhận Bạch Từ Linh là bởi vì thái độ của đối phương, hiện tại nàng hoàn toàn công nhận đối phương là bởi vì thân thủ của đối phương, cảm giác này chính là quy phục dưới uy quyền của cường giả, chỉ có người đánh bại nàng mới thật sự có tư cách trở thành chủ tử của nàng, mà hiện tại Bạch Từ Linh đã làm được.

“Nếu người còn nhúc nhích nữa ta không chắc sẽ bảo toàn mạng sống cho ngươi đâu.” Bạch Từ Linh cũng nhận thấy ánh mắt của Lạc Hàm đã thay đổi, nàng biết đối phương đối với nàng đã hoàn toàn khâm phục khẫu phục, bất quá vấn đề chính hiện tại không phải là đối phương có quy phục nàng hay không mà là một vấn đề nan giải khác.

“Tiểu thư, người thả Lạc Hàm ra đi.” Thanh Nhi ở bên cạnh mở miệng khuyên nhủ.

“Ngươi còn xem ta là tiểu thư của ngươi sao?” Bạch Từ Linh lạnh nhạt hỏi lại.

Thần sắc Thanh Nhi lộ vẻ khổ sở: “Tiểu thư người đừng như vậy, là Thanh Nhi sai rồi, người thả Lạc Hàm ra có được không?”

Bạch Từ Linh: “...”

Thấy Bạch Từ Linh vẫn không có phản ứng Thanh Nhi quyết định đánh cược: “Thanh Nhi nói, tiểu thư muốn biết gì Thanh Nhi cũng sẽ nói, người thả Lạc Hàm ra có được không?!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Câu chuyện của Lạc Tuyết

Thấy Bạch Từ Linh vẫn không có phản ứng, Thanh Nhi dường như sắp khóc đến nơi, đối với nàng mà nói Bạch Từ Linh và Lạc Hàm đều quan trọng như nhau, Bạch Từ Linh là chủ tử của nàng, là người nàng thế bảo vệ bằng cả mạng sống của mình, còn Lạc Hàm... mặc dù kí ức vẫn mơ hồ không rõ nhưng trong tiềm thức của nàng luôn nhận định đối phương là tỷ muội tốt của nàng, là thân nhân của nàng, dù sao hai người bọn họ cũng có một khoảng thời gian đồng sinh cộng tử với nhau, nếu một trong hai người bọn họ bị thương nàng cũng không thể tha thứ cho bản thân.

“Tiểu thư, xem như Thanh Nhi cầu xin người, chuyện này Lạc Hàm không có lỗi, mê được là do Thanh Nhi bỏ vào trà cho người, muốn trách phải trách Thanh Nhi, người thả Lạc Hàm ra có được không?” Thanh Nhi thấp giọng khẩn cầu, lần đầu tiên Bạch Từ Linh và Lạc Hàm nhìn thấy Thanh Nhi có bộ dạng như vậy, ngay cả khi bị Ngọc Anh khi dễ Thanh Nhi vẫn kiên cường đối mặt, hiện tại lại hèn mọn cầu xin người khác như vậy, trái tim Bạch Từ Linh bất giác co rút, cổ tay cũng buông lỏng đi vài phần.

Đây là cảm xúc của nguyên chủ, Bạch Từ Linh tuyệt đối không muốn thừa nhận đứng trước Thanh Nhi, một đặc công được huấn luyện chuyên nghiệp như nàng lại mềm lòng.

“Tiểu thư, là Lạc Hàm sai, người muốn thế nào cũng được, bất quá đừng khiến Thanh Nhi trở nên như vậy có được không?” Lạc Hàm nhìn thấy tỷ muội tốt thay nàng cầu tình, hơn nữa còn là bộ dạng bất lực như vậy, tâm tình cũng vô cùng khó chịu, nhận thức được cổ tay của đối phương buông lỏng, nàng liền mở miệng nhận sai, nàng không hi vọng đối phương có thể tha thứ cho nàng, chỉ mong đối phương đừng quá tuyệt tình mà ở trước mặt Thanh Nhi làm ra hành động thái quá, Lạc Hàm biết rõ, Bạch Từ Linh không phải là loại người tốt tính gì.

Bạch Từ Linh trầm mặc, ba người đối mặt mà không ai mở miệng, Thanh Nhi cắn môi, cũng không dám mở miệng nói gì, sợ nói ra điều gì không hợp sẽ chọc giận đối phương, nàng nhận thấy tiểu thư là đang tức giận, mà hết thảy đều là do hành động ngu ngốc của nàng mà ra, đáy lòng Thanh Nhi đau như cắt, chỉ cần nghĩ đến tiểu thư không tin tưởng nàng, tiểu thư sẽ vứt bỏ nàng thì Thanh Nhi cảm thấy bản thân không có hi vọng để tiếp tục sống nữa.

Bạch Từ Linh vẫn duy trì hành động bóp cổ Lạc Hàm, mặc dù tay nàng đã buông lỏng đi vài phần nhưng Lạc Hàm vẫn không dám có hành động thiếu suy nghĩ, vào lúc nào hành động của Bạch Từ Linh sẽ mang tính quyết định mọi chuyện, Lạc Hàm không muốn bản thân mất đi một người chủ tử nữa, càng không muốn nàng và Thanh Nhi bị đối phương vứt bỏ.

Hạ nhân luôn có những suy nghĩ như vậy, trong mắt tất cả bọn họ so với mất đi mạng sống thì sự ruồng bỏ của chủ tử mới khiến họ sống không bằng chết, bất quá suy nghĩ này của họ cũng không sai, họ đến với thế gian này có thể không vì chủ tử của họ nhưng họ sống dựa vào chủ tử, chủ tử là trời, là đất, là tất cả những gì bọn họ có, bọn họ phải phục tùng đối phương vô điều kiện, mất đi chủ tử bọn họ có thể tự do nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc họ phải chết.

Thời gian nửa nén nhang trôi qua, đến lúc Thanh Nhi nghĩ rằng Bạch Tử Linh sẽ không tha cho Lạc Hàm thì đối phương đột nhiên lấy tay ra khỏi chiếc cổ khanh mãnh của Lạc Hàm, đứng lên phủi bụi trên y phục, sắc mặt lạnh lùng quét ngang căn phòng, sau đó đi đến bên giường ngồi xuống, sau một hồi giao đấu đồ đạc trong phòng đều bị đập nát, nơi duy nhất còn chưa vỡ nát chính là giường gỗ.

Thanh Nhi sững sốt, rất nhanh liền có phản ứng, nằng đi đến đỡ Lạc Hàm đứng dậy, chiếc cổ của Lạc Hàm hiện rõ lên những dấu ngón tay, Thanh Nhi chỉ nhìn mà không nói, Lạc Hàm tựa hồ cũng thấy được điều này, nằng kéo cổ áo che đi dấu vết trên cổ, hai người không ai nói chuyện, diu nhau đi đến trước mặt giường.

“Tiểu thư...”

Bạch Tử Linh cười lạnh: “Đừng gọi ta là tiểu thư, ta không có một nha hoàn như ngươi.” Có trời mới biết khi phát hiện hành động của Thanh Nhi, nằng đã phải đấu tranh tư tưởng thế nào mới thu lại được sát ý mà không ra tay giết chết Thanh Nhi ngay tại chỗ. Từ nhỏ nằng đã được huấn luyện khắc nghiệt, trong trại huấn luyện chỉ có ngươi sống ta chết, sự phụ của nằng cũng bắt buộc nằng phong tỏa lòng mình, vậy mà hiện tại xuyên qua nằng lại lựa chọn tin tưởng Thanh Nhi chỉ vì chấp niệm mà nguyên chủ để lại, cuối cùng đối lại sự phản bội của đối phương, đúng là nực cười!

“Tiểu thư... thật xin lỗi...” Thanh Nhi nức nở: “Là lỗi của Thanh Nhi, Thanh Nhi không làm ra hành động này, xin tiểu thư thứ tội...” Thanh Nhi quỳ xuống, hành động này của nằng khiến Bạch Tử Linh và Lạc Hàm kinh ngạc, đặc biệt là Bạch Tử Linh, bởi vì ảnh hưởng cảm xúc của nguyên chủ mà cảm thấy vô cùng phiền muộn, Lạc Hàm bên cạnh muốn kéo tay đối phương đứng lên nhưng Thanh Nhi không chịu.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Lạc Hàm thấp giọng mở miệng, trong giọng nói bộc lộ sự tức giận, Lạc gia bốn tỷ muội bọn họ từ nhỏ đã gắn kết với nhau, mặc dù từ sớm Thanh Nhi đã bị đưa đến chỗ của Bạch Tử Linh nhưng đối với ba người bọn họ vẫn không có quên đi người tỷ muội này, bởi vì bọn họ có cùng một xuất thân, đối phương là hơi thở ấm áp của bản thân, hiện tại nhìn thấy Thanh Nhi quỳ xuống Lạc Hàm có chút không thể chấp nhận.

Trong bốn tỷ muội, Thanh Nhi thanh thuần, Lạc Tịch dịu dàng, Lạc Dư lạnh lùng, Lạc Hàm kiêu ngạo, từ nhỏ Lạc Hàm là người có thiên phú nhất trong bốn người cho nên tránh không khỏi có chút tự kiêu, huống hồ ở Lạc Y Cung nằng còn là người đứng đầu trong Tứ đại hộ pháp, thân phận đặc thù khiến lòng tự trọng của nằng cao hơn bất kì thứ gì, vì vậy khi biết được sự tồn tại của Bạch Tử Linh, biết được tin tức Bạch Tử Linh rất có thể sẽ trở thành chủ tử của bản thân Lạc Hàm liền nhanh chóng đi tìm Nhân di, chủ động muốn trở thành người tiếp cận Bạch Tử Linh. Sau đó nằng nhận được tin tình báo của Lạc Dư, biết được chủ tử tương lai của bản thân là một người không ra gì, là phế vật nổi tiếng háo sắc Lạc Hàm vô cùng thất vọng, nhưng nhiệm vụ đã nhận không thể hủy, hơn nữa còn là tự bản thân đề xuất, Lạc Hàm không có mặt mũi nào đi tìm Nhân di xin hủy bỏ nhiệm vụ cho nên nằng tìm một nơi để dừng chân, Nguyệt Mãn Lâu mặc dù là nơi phong nguyệt nhưng cũng là nơi thu thập tình báo tốt nhất, vì vậy Lạc Hàm đành ngày ngốc ở nơi này đợi cho đến khi Nhân di gọi nằng trở về, không ngờ trước khi nhận được tin tức từ Nhân di, Lạc Hàm lại gặp Bạch Tử Linh.

Nhận thức Bạch Tử Linh Lạc Hàm mới cảm thấy đối phương hoàn toàn không giống như trong lời đồn, không có ngu ngốc cũng không hề háo sắc, ít nhất thì nằng chưa từng thấy qua đối phương chịu thiệt trong ai, càng không hề suốt ngày theo đuôi Đỗ Thanh Triệt, vì vậy mà nằng nhanh chóng chấp nhận đối phương. Bất quá đối với Lạc Hàm mà nói việc nằng chấp nhận không có nghĩa là nằng sẽ đối với lời nói của đối phương phục tùng tuyệt đối, càng không có nghĩa vì đối phương mà hi sinh mạng, chỉ là sau khi bị Bạch Tử Linh đánh bại Lạc Hàm liền có suy nghĩ tích cực hơn về đối phương, chỉ lần nằng trưởng thành dưới tư tưởng kiêu ngạo như vậy cho nên không thể đứng nhìn tỷ muội của bản thân quỳ trước người khác được.

Thanh Nhi lắc đầu: “Chuyện này là lỗi của chúng ta, chúng ta nên nhận sai với tiểu thư.” Thanh Nhi lớn hơn Lạc Hàm mấy tháng, mặc dù nằng không có trưởng thành cùng đối phương nhưng giọng nói lại bộc lộ sự thành thực khó hiểu khiến Lạc Hàm cảm thấy Thanh Nhi như một người tỷ tỷ thấu hiểu mọi chuyện.

“Nhưng mà...” Lạc Hàm định mở miệng phản bác, nói là không phải các nằng sai, bất quá khi nghĩ lại hành động ngày hôm nay của nằng quả thật có chút không đúng, hạ được chủ tử, nửa đêm lên vào phòng đối phương trộm đồ lại bị đối phương đánh bại, quả thật là việc làm xấu hổ không đáng kể công.

“Đủ rồi!” Bạch Tử Linh nhìn hai người giằng co, thần sắc lạnh lùng, giọng nói có chút không kiên nhẫn: “Đứng lên đi.”

“Tiểu thư... người tha thứ cho Thanh Nhi sao?” Thấy Bạch Tử Linh im lặng không nói, Thanh Nhi nín thở: “Nếu tiểu thư không tha thứ, Thanh Nhi sẽ không đứng dậy.” Thanh Nhi đã hạ quyết tâm, tiểu thư đối với nằng mà nói rất quan trọng, nằng không thể mất đi tiểu thư được.

“Ngươi uy hiếp ta?” Bạch Tử Linh nhướng mày, gương mặt càng thêm lạnh lùng, nha đầu ngốc này vậy mà lại học được cách uy hiếp nằng, nằng đúng là quá xem thường đối phương rồi.

“Không, Thanh Nhi không dám...”

“Ngươi muốn ta tha thứ không phải là không được, bất quá ngươi phải nói cho biết, tất cả mọi chuyện!” Bạch Tử Linh biết rõ bản thân không thể nào tức giận với Thanh Nhi được, đây hoàn toàn không phải cảm xúc của nguyên chủ mà là cảm xúc của nằng, thời gian qua chung đụng với nhau nằng sớm đã xem Thanh Nhi như tỷ muội mà đối đãi, đây có lẽ là lâu ngày sinh tình mà mọi người vẫn thường nói đi.

Thanh Nhi và Lạc Hàm hai mắt nhìn nhau, Thanh Nhi mặc dù chưa nói gì nhưng nhìn thần sắc đối phương Lạc Hàm cảm thấy đối phương nhất định là đã hạ quyết tâm nói sự thật cho Bạch Tử Linh biết, chính là theo như lời Nhân di đây còn chưa phải lúc, lỡ như đối phương biết được dự thật sau đó không thể kiềm chế cảm xúc của bản thân, làm ra chuyện ngu ngốc gì đó thì phải làm sao? Lạc Hàm lộ vẻ do dự.

“Sớm muộn gì tiểu thư cũng sẽ biết.” Thanh Nhi tất nhiên nhìn thấy sự do dự trong ánh mắt của Lạc Hàm nhưng sự việc đã như vậy, che giấu còn có ích gì?

Lạc Hàm trầm mặc một lúc mới mở miệng: “Ngươi nói đúng.”

“Nếu đã trao đổi xong rồi thì nhanh chóng giải thích chuyện này đi, thời gian cũng không còn sớm, ta cũng không muốn nửa đêm cùng hai người ôn lại chuyện cũ.”

“Tiểu thư...” Thanh Nhi lộ vẻ bất đắc dĩ, từ khi biết được hành động của Lạc Hàm lời nói của tiểu thư càng thêm bén nhọn, khiến nàng có chút không quen.

“Sở dĩ hôm nay Lạc Hàm làm như vậy hết thảy là bởi vì nhận lệnh của Nhân đi làm việc mà thôi.”

Nhân đi?

“Là ai?” Trong trí nhớ của nàng cái tên này vô cùng xa lạ, không hề có chút ấn tượng đặc biệt nào.

Ánh mắt Thanh Nhi rơi vào người Lạc Hàm, trí nhớ của nàng chưa mấy rõ ràng cho nên việc này nên để cho Lạc Hàm giải thích là tốt nhất, Lạc Hàm nhận thấy ánh mắt của Thanh Nhi liền nhanh chóng trả lời: “Nhân đi hiện tại là chủ quản của Lạc Y Cung, quyền lực chỉ dưới Cung chủ.”

“Lạc Y Cung?” Lại là một từ ngữ xa lạ.

“Lạc Y Cung là do Lạc Tuyết phu nhân thành lập, người là Cung chủ của Lạc Y Cung, trước kia như thế, hiện giờ vẫn vậy.”

Bạch Tử Linh trừng mắt, nàng sớm biết Lạc Tuyết có thân phận không tầm thường, chỉ là không những đến đối phương lại xuất thân giang hồ, hơn nữa còn là Cung chủ của Lạc Y Cung, mặc dù không biết thực lực của Lạc Y cung thế nào bất quá nhìn Lạc Hàm thân thủ không tệ, có lẽ cũng xem như có địa vị trên giang hồ.

Nhìn ra vẻ nghi hoặc trong ánh mắt của Bạch Tử Linh, Lạc Hàm tiếp lời, nếu đã quyết định nói ra sự thật thì phải nói đến câu chuyện hơn hai mươi năm về trước.

“Chính là chuyện hơn hai mươi năm trước, khi đó Tuyết phu nhân vẫn còn là một thiếu nữ, Tuyết phu nhân xuất thân giang hồ nhưng cụ thể là từ gia tộc nào thì không ai biết, chỉ biết từ nhỏ Tuyết phu nhân đã lưu lạc Nam Bắc, sau đó được Y Tiên tiên bối nhận làm đồ đệ, trở thành người kế thừa y học cả đời của Y Tiên tiên bối.”

Lạc Tuyết thiên phú hơn người, nàng không chỉ giỏi y thuật mà độc thuật nàng cũng không kém, nàng hành nghề y, điều nàng cần làm chính là cứu người, mặc kệ đối phương xuất thân từ danh môn chính phái hay giáo sĩ ma giáo nàng đều đối xử như nhau, giang hồ nhân xưng “Tuyết thần y”, Lạc Tuyết không chỉ giỏi về y mà dung nhan nàng cũng thuộc loại trác tuyệt, tâm tính dịu dàng, biết quan tâm săn sóc người khác, là nữ nhân khiến nhân sĩ võ lâm vô cùng ngưỡng mộ, người hướng nàng cầu thân không ít nhưng nàng lại may mắn không đồng ý.

Nếu Lạc Tuyết là nữ tử khiến tất cả nam nhân trong thiên hạ ái mộ thì người khiến các nữ nhân trong thiên hạ say mê không ai khác chính là Bạch Vũ Lâm - Môn chủ La Sát Môn lúc bấy giờ, La Sát Môn là tổ chức sát thủ nổi danh trên giang hồ, trong mắt nhân sĩ võ lâm người của La Sát Môn tất nhiên đều đáng chết, Bạch Vũ Lâm là Môn chủ, là Đại ma đầu cần tiêu diệt, hươg hồ kiếm của hắn nhuộm máu không biết bao nhiêu người, hắn giết người không chớp mắt, tàn nhẫn vô tình, cả người đều tản ra hơi thở của máu tanh, loại người như vậy vốn nên khiến người khác tránh xa nhưng nữ tử trong thiên hạ đều điên cuồng đuổi theo hắn, nguyên nhân rất đơn giản, hắn tuấn tú.

Bạch Vũ Lâm không phải tuấn tú mà là rất tuấn tú, vô cùng tuấn tú, hắn tuấn mỹ hơn người, danh hiệu Đệ nhất mỹ nam lúc bấy giờ thuộc về hắn, mà võ công của hắn cũng thuộc hàng cao thủ, khắp thiên hạ người có thể đánh ngang tay với hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên mặc dù Bạch Vũ Lâm bị gán danh hiệu Đại ma đầu trên người nhưng các thiên kim chính phái, các yêu nữ ma giáo đối với hắn đều nhất kiến chung tình, điều này trở thành nguyên nhân Bạch Vũ Lâm bị đuổi giết hằng ngày.

Cũng giống như mọi ngày Bạch Vũ Lâm vẫn bị truy sát, chỉ là hôm nay hắn bất cẩn bị đối phương hạ độc thủ nên trọng thương, may mắn là hắn thành trốn thoát nếu không hắn đã trở thành hồn ma dưới lưỡi kiếm của đối phương, vào lúc hắn chỉ còn một hơi thở Lạc Tuyết đã xuất hiện ra tay cứu hắn. Lạc Tuyết là mỹ nhân thuần khiết lương thiện, Bạch Vũ Lâm là nam nhân tuấn tú khôi ngô, hai người chạm mặt nhau vậy mà lại chẳng nảy sinh tiếng sét ái tình nào, tựa hồ như miễn dịch với nhan sắc của đối phương, chỉ là đã nợ ân tình hai người liền dây dưa không rõ, về sau chung đụng nhiều rồi sinh tình, hai người quyết định đến với nhau nhưng lại gặp sự phản đối của tất cả mọi người.

“Mặc dù Tuyết phu nhân không môn không phái nhưng giang hồ khi đó vẫn xem nàng thuộc chính phái, mà La Sát Môn khi đó là môn phái thuộc tà giáo, Bạch Môn chủ giết người vô số khiến võ lâm căm hận, lại đoạt đi mỹ nhân trong lòng bọn họ, vì vậy mà một đám người chính phái kéo bè kết lũ đi diệt trừ La Sát Môn.”

La Sát Môn tuy có thực lực nhưng nhân lực lại không nhiều, đối đầu với một đám nhân sĩ võ lâm nhân lực hùng hổ lại mang theo ý chí muốn san bằng La Sát Môn nên mặc dù sát thủ trong La Sát Môn đầy lùi được một đám cao thủ võ lâm nhưng sau cùng vẫn bị thương hại không ít, Bạch Vũ Lâm buộc phải rút lui. Lúc này nội bộ của La Sát Môn phân rã, một trong Tứ đại sát thủ âm mưu phản bội lại Môn chủ, cầu kết với người ngoài để diệt trừ Bạch Vũ Lâm, lại lấy Lạc Tuyết làm cái cớ là gián điệp của võ lâm khiến La Sát Môn chia làm hai phe, Bạch Vũ Lâm vì phải giải quyết chuyện riêng nên không có thời gian đi tìm Lạc Tuyết, sau đó Lạc Tuyết vì muốn giúp đỡ mà thành lập Lạc Y Cung dưới sự trợ giúp của Y Tiên.

Lạc Y Cung chủ yếu là hành y cứu người, bất quá bọn họ cũng bán độc dược để giết người, cho nên võ lâm xếp Lạc Y Cung về phe trung lập, không chính không tà, khi Lạc Y Cung vừa mới thành lập cũng không có tiếng tăm gì, bởi vì ảnh hưởng của La Sát Môn mà không ít người của võ lâm đều đuổi cùng giết tận Lạc Y Cung, sau cùng bọn họ đều thua trong tay các cao thủ của Lạc Y Cung.

Đại hội võ lâm ngày đó Lạc Tuyết lấy thân phận là người của Lạc Y Cung tham gia, nàng đứng trên đài cao ngạo nghễ nhìn đám người phía dưới, muốn tất cả mọi người đều đồng loạt ra tay, thái độ mười phần ngông cuồng đã chọc giận không ít người, Đại hội võ lâm kết thúc với Minh chủ là Lạc Tuyết của Lạc Y Cung. Không ai biết Lạc Tuyết đã ra tay thế nào, cũng không ai biết nàng đã dùng võ công tâm pháp gì, chỉ biết trong chớp mắt ánh mắt mọi người đều trở nên hư vô, đầu óc một mảnh trống rỗng, tùy ý để nàng muốn làm gì thì làm, cho dù là Trưởng môn của phái Thanh Sơn, Kiếm Thánh Lưu Bạch, hay Thiên Cơ Các chủ đều không tránh khỏi, Minh chủ tiền nhiệm nhìn một màn này vô cùng khiếp sợ, sau cùng vẫn công nhận năng lực của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết từ chối nhận chức Minh chủ võ lâm, đòi lấy yêu cầu tất cả nhân sĩ võ lâm nợ nàng một ân tình, khi nàng gặp tình cảnh khốn khổ tất cả nhân sĩ trong thiên hạ đều phải tập hợp giúp đỡ nàng, cho dù đó là việc mưu vua oán vị hay tiêu diệt một trong Tam đại môn phái. Yêu cầu vô lý như vậy mọi người tất nhiên không nghe theo, sau khi thoát được tâm pháp của Lạc Tuyết đám người liền liên hợp muốn giết nàng, gán cho nàng danh hiệu yêu nữ, về sau cũng không sợ người khác tìm tới thay nàng trả thù, Lạc Tuyết sớm đã đề phòng đám người này, cho nên cũng không thật sự giải hết bí pháp của bản thân, bởi vì năng lực phá hoại của Lạc Tuyết thật quá kinh dị sau cùng Minh chủ cũng thay mặt mọi người đồng ý yêu cầu của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết không tin những lời chỉ hứa bằng miệng, đặc biệt là sau khi chứng kiến sự lật lọng của nhân sĩ võ lâm, vì vậy nàng lấy ra bảo vật của Lạc Y Cung, khối lệnh bài được lấy từ tên nàng, Tuyết Lệnh, được làm từ Hạng Băng Thạch trên Băng Thiên Đỉnh, trong suốt như băng, lạnh lẽo như hàn đàm, Lạc Tuyết lấy bí pháp của Lạc Y Cung ra ép tất cả Trưởng môn của tất cả môn phái cùng thế là sẽ nợ ân tình của Lạc Tuyết, nếu sau này có người cảm lệnh bài đến tìm, thấy Tuyết Lệnh như thấy người, nhất định phải trả nợ ân tình, nếu không hậu quả tự chịu. Một đám nhân sĩ võ lâm trong lòng có tính toán riêng bèn đồng ý với Lạc Tuyết, sau khi Lạc Tuyết rời đi, còn chưa về đến Lạc Y Cung đã có người muốn cướp Tuyết Lệnh, vốn dĩ lúc đầu bọn họ chỉ nghĩ cướp lại Tuyết Lệnh hủy đi sẽ không cần phải trả nợ cho Lạc Tuyết, nhưng sau đó nghĩ lại Minh chủ chỉ đồng ý chấp nhận Tuyết Lệnh chứ không có chấp nhận người, nếu có Tuyết Lệnh trong tay, bọn họ liền có thể khống chế võ lâm, phát triển một thời đại mới của riêng mình, đã tâm của đám người bắt đầu rục rịch, họ bắt đầu truy sát Lạc Tuyết, ý đồ chiếm lấy Tuyết Lệnh cùng với bí pháp của Lạc Y Cung.

Cũng không biết là ai tung lời đồn, sớ dĩ ngày đó Lạc Tuyết có thể không chế được nhân sĩ võ lâm hết thảy đều là do bí pháp của Lạc Y Cung, mà sự thật cũng chính là như vậy, bí pháp đó gọi Tâm Linh, thật ra đó không phải võ công tâm pháp gì mà là đơn thuần chỉ là một quyển sách về trận pháp, thời đó thiên hạ vẫn chưa biết được khái niệm của trận pháp cho nên đều cho rằng đó là bí tịch võ công vô cùng hiếm thấy có thể điều khác, sự thật là một trận pháp mê hoặc lòng người, từ khi bước chân vào phủ Minh chủ Lạc Tuyết đã lặng lẽ bày trận, đợi khi đám người bị nàng khiêu khích nhện không được sẽ bước lên lời đài thì nàng sẽ khởi động trận pháp, khiến mọi người rơi vào Mê Hồn Trận.

“Mê Hồn Trận?” Cái tên này cũng quá tà môn đi, bất quá có thể khiến người khác trở thành một con rối không có linh hồn, làm theo những gì người thi trận muốn, năng lực của Mê Hồn Trận năng đúng là không hề nhỏ, khi đó Lạc Tuyết mới bao nhiêu, sức mạnh nghịch thiên cỡ này, thảo nào có thể khiến nhân sĩ võ lâm dậy sóng.

“Mê Hồn Trận là một trong mười đại trận pháp đứng đầu trong Tam Linh bí pháp, xếp hạng thứ 8, Mê Hồn Trận có thể khiến linh hồn người khác rơi vào hôn mê sâu, sau đó nhường lại thân thể cho người thi trận điều khiển, trận pháp lớn hay nhỏ là tùy vào năng lực của người thi trận, từ trước đến nay chỉ có Tuyết phu nhân mới có năng lực thi trận pháp lên người nhân sĩ võ lâm cùng một lúc.”

Xếp hạng thứ 8 mà đã có sức công phá linh hồn của người khác, như cây trận pháp xếp hạng đầu tiên chẳng phải càng khiến người kinh sợ hay sao?

“Lạc Y Cung bởi vì có Tâm Linh bí pháp tọa trấn nên mới khiến đám người có âm mưu với Tuyết Lệnh e ngại, đồng thời việc này cũng mang đến hậu quả khôn lường cho Lạc Y Cung.”

Lúc này giang hồ đã không còn yên tĩnh nữa, thế lực tà giáo phát triển mạnh mẽ, nhân sĩ võ lâm nhanh chóng triệu tập để bàn quét tà giáo thế nhưng tà giáo đã ra tay trước, bọn họ không chỉ hủy diệt danh môn chính phái mà còn ra tay với đám tà giáo khác không chịu khuất phục họ, La Sát Môn cũng nằm trong số đó, La Sát Môn cùng tà giáo đối đầu, một đám võ lâm chính phái luôn miệng nói chính đạo lại thừa nước đục thả câu, nhân lúc La Sát Môn đang khổ chiến với đám người tà giáo thì bọn họ lại đánh lén La Sát Môn, Lạc Y Cung lúc này cũng bị tà giáo kìm hãm nhưng một phần người của Lạc Y Cung vẫn theo mệnh lệnh của Lạc Tuyết chạy đến giúp đỡ La Sát Môn, sau đó Bạch Vũ Lâm mất tích, Lạc Tuyết khởi động trận pháp giấu Lạc Y Cung trong sương mù quanh năm, không ai có thể tìm thấy vị trí của Lạc Y Cung, mà La Sát Môn cũng theo đó ẩn dật, chính phái cũng diệt trừ tà giáo, giang hồ từ đó liền khôi phục bình yên.

“Cho nên những chuyện này... thì liên quan gì đến ta?” Bạch Từ Linh nhướn mày, ánh mắt không rõ ý vị rơi vào người Lạc Hàm, nàng không thể không thừa nhận thân phận của Lạc Tuyết đã cho nàng một bất ngờ rất lớn, khiến nàng nhận thức thêm nhiều điều mới lạ về dị giới này, nào là giang hồ, nào là võ lâm chính phái, tà giáo, trận pháp,... bất quá đó đều quá khứ của Lạc Tuyết cùng nàng không có liên quan. Nàng không phải Bạch Từ Linh, không phải nữ nhi của Lạc Tuyết, nàng chỉ là một cô hồn đến từ thế giới khác, lưu lạc đến nơi dị giới này mà trung hợp mượn xác của nguyên chủ để hoàn hồn, nàng không phải Bạch Từ Linh thì đáng lý ra nàng không nên bị cảm xúc của nguyên chủ làm ảnh hưởng, vậy mà bởi vì thứ cảm xúc ngu ngốc này mà nàng lại tin tưởng Thanh Nhi, sau cùng lại bị đối phương hạ được, cho dù đó chỉ là mê được nhưng trong lòng Bạch Từ Linh vẫn rất khó chịu, không thể nào chấp nhận được việc này, bởi vì tin tưởng cho nên khi bị phản bội mới không dám tin tưởng lần nữa, vì vậy nàng muốn né tránh quá khứ, né tránh Thanh Nhi, né tránh tất cả cảm xúc dành cho Lạc Tuyết, bởi vì suy cho cùng nàng cùng Lạc Tuyết cũng chỉ là một người xa lạ.

“Đó là câu chuyện của phu nhân, tiếp theo đây sẽ đến câu chuyện của tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Thân phận của Bạch Tử Linh

Bạch Vũ Lâm mất tích, La Sát Môn như rắn mất đầu, không còn đủ năng lực để chống lại danh môn chính phái nữa buộc phải quy ẩn giang hồ, về phần Lạc Tuyết sau khi dùng hết năng lực của bản thân để triển khai trận pháp giấu Lạc Y Cung ở trong sương mù thì cũng trở nên vô cùng yếu ớt, nàng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian nhưng vẫn chưa nhận được tin tức của Bạch Vũ Lâm, lúc này giang hồ ổn định, thiên hạ thái bình, dẹp hết những trách nhiệm khác qua một bên Lạc Tuyết quyết định đi tìm Bạch Vũ Lâm, chỉ là không nghĩ đến một lần này ra đi chính là không trở lại.

Lạc Tuyết nhận được tin có người nhìn thấy Bạch Vũ Lâm xuất hiện ở Thành Thiên nên nàng liền lập tức xuất ngựa đến đó, khi nàng đến kinh thành thì gặp người truy sát, bởi vì thương thể chưa khỏi cho nên nàng không thể đánh lại đám người này, chỉ dựa vào độc thuật mà chạy trốn, sau lại được một nam nhân cứu giúp, nam nhân đó giúp đỡ nàng, chăm sóc nàng, trong thời gian tĩnh dưỡng nam nhân đó đã yêu nàng lúc nào không hay.

“Người đó chính là Bạch Vân Hoài.” Lạc Hàm bình tĩnh mở miệng, trong giọng nói không mang theo quá nhiều cảm xúc, dù sao những chuyện này nàng cũng không có chứng kiến, chỉ là nghe Nhân di kể lại mà thôi, cho nên lúc này nàng đang trần thuật quá khứ của Tuyết phu nhân để Bạch Tử Linh nghe, tất nhiên là không có đặt quá nhiều cảm xúc vào trong đó.

Bạch Tử Linh chớp mắt, hóa ra đây là cách Bạch Vân Hoài và Lạc Tuyết quen nhau, thảo nào một người như Lạc Tuyết lại đồng ý làm thiếp của Bạch Vân Hoài, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân liền lấy thân báo đáp, đây là cách phim truyền hình vận hành đi? Chính là Lạc Tuyết gả cho Bạch Vân Hoài rồi, vậy thì nam nhân gọi Bạch Vũ Lâm đó phải làm sao? Tình cảm của Lạc Tuyết thế nào nàng không rõ, bởi vì nàng không có tận mắt chứng kiến, chỉ là qua lời kể của Lạc Hàm, Bạch Tử Linh có thể nhận thấy tình cảm sâu nặng mà Lạc Tuyết dành cho hắn, một nữ tử có thể từ bỏ chính đạo để đi theo tà giáo, có thể vì hắn thành lập một tổ chức, vì hắn chống lại thiên hạ, ngay cả khi hắn mất tích nàng vẫn không bỏ cuộc mà đi tìm hắn, điều này cho thấy tình cảm nàng dành cho nam nhân gọi Bạch Vũ Lâm đó không hề đơn giản, huống hồ người nam nhân đó lại còn là mối tình đầu của Lạc Tuyết, tình đầu là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời mỗi người, một Lạc Tuyết dám yêu dám hận có thể vì hắn mà quên đi bản thân, người như vậy làm sao có thể cam nguyện chịu gả cho Bạch Vân Hoài chỉ để làm thiếp?

Trong lòng Bạch Tử Linh có một cảm xúc khó nói thành lời, nam nhân tên Bạch Vũ Lâm đó, mặc dù chỉ là cái tên nhưng không hiểu sao nàng lại có cảm giác rất quen thuộc, giống như đã từng nghe qua, lại giống như không phải, bất quá chút cảm xúc này rất nhạt, nhạt đến mức bản thân nàng không hề nhận ra.

“Bạch Vân Hoài tuy đối xử tốt với phu nhân nhưng trong lòng phu nhân chỉ có Bạch Môn chủ, huống hồ khi đó Bạch Vân Hoài đã có thể tử, trường tử của hắn cũng đã ba tuổi, phu nhân mặc dù có lòng biết ơn với hành động cứu giúp của đối phương nhưng cũng không thể vì báo ân mà bán rẻ bản thân, trở thành tiểu tam phá hoại gia đình người khác, cho nên...”

“Nàng rời đi.” Nói đến đây Bạch Tử Linh cũng đã hiểu được đại khái câu chuyện, đối với một nữ tử xuất thân giang hồ như Lạc Tuyết lẽ ra không nên bị quyền lực ép buộc, nàng đối với Bạch Vân Hoài ngoại trừ cảm kích vẫn là biết ơn, dù sao đối phương cũng có ân cứu mạng với nàng, nhưng tuyệt đối không có tình cảm nam nữ, người nàng tâm niệm là Bạch Vũ Lâm, nàng chưa từng quên nam nhân này, cho dù đối phương mất tích nàng cũng không từ bỏ mà đi tìm. Vì vậy khi Bạch Vân Hoài bày tỏ nỗi lòng với nàng, nàng đã không do dự mà quyết định rời đi, bởi vì nàng không yêu đối phương, đã không yêu thì sẽ không thể dễ dàng cho người đó có cơ hội, bất quá nam nhân từng chung đụng với Lạc Tuyết đều sẽ động lòng trước nàng, có thể là vì dung mạo hoặc là vì những thứ khác, cho nên khi đối phương muốn báo đáp nàng sẽ làm hết sức có thể chỉ là nếu muốn nàng lấy thân báo đáp thì tuyệt không thể nào.

Lạc Hàm gật đầu, cũng không có tức giận vì lời nói bị chen ngang, nàng nói tiếp: “Tuyết phu nhân rời đi, Bạch Vân Hoài biết được rất tức giận, lúc này phu nhân gặp lại Bạch Môn chủ, chỉ là hắn đã không còn là Bạch Vũ Lâm của ngày xưa nữa.”

Bạch Vũ Lâm bị hủy dung, kinh mạch tất nghẽn, mất hết võ công, hắn hiện tại so với một người bình thường còn không hơn, vì vậy hắn không có mặt mũi quay trở về tìm Lạc Tuyết, hắn sợ nàng sẽ giống như những người khác chán ghét hắn, chính là Bạch Vũ Lâm vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Lạc Tuyết, biết được tin tức nàng đi tìm hắn thì vẫn luôn dõi theo nàng. Hai người gặp nhau, lửa tình nhuốm nhem, Lạc Tuyết không ghét bỏ Bạch Vũ Lâm một thân xấu xí, Bạch Vũ Lâm cũng dẹp bỏ lòng tự ti của nam nhân sang một bên, sau đó hai người thành thân, quyết định sống ẩn.

Chính là ngay lúc này Bạch Vân Hoài tìm đến, dẫn dắt theo người truy sát Bạch Vũ Lâm, Bạch Vũ Lâm một thân mất đi võ công không phải là đối thủ của sát thủ Bạch Vân Hoài phái tới, cuối cùng phải bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của Bạch Vân Hoài, Lạc Tuyết mất đi trượng phu, vô cùng đau lòng và tức giận, nhưng nàng chỉ là một nữ nhi yếu đuối, nào có sức chống lại một nam nhân như Bạch Vân Hoài, vì vậy cuối cùng nàng bị hắn cầm tù.

“Hắn đưa phu nhân về phủ, nạp thành thiếp, nâng lên vị trí Nhị phu nhân, hắn đối xử với phu nhân chẳng khác nào thê tử kết tóc của mình, vì vậy khiến Viên Minh Hân ghen ghét, nhiều lần ra tay hãm hại phu nhân nhưng bởi vì nàng ta che giấu quá tốt nên Bạch Vân Hoài không có nhận ra, phu nhân đau lòng vì cái chết của Bạch Môn chủ chưa bao lâu thì tin dữ lập tức ập đến, nàng... mang thai.” Nói đến đây ánh mắt của Lạc Hàm không tự chủ rơi vào người Bạch Tử Linh, ánh mắt tìm tòi nghiêm cứu tựa như muốn nhìn thấy cảm xúc trên gương mặt nàng.

“Cái thai đó... là ta?” Hay chính xác mà nói, là nguyên chủ.

Lạc Hàm gật đầu, không nói tiếp, nàng đang chờ câu hỏi của đối phương, Bạch Tử Linh là người thông minh, có lẽ nghe đến đây nàng cũng đã đoán được ít nhiều chuyện xưa năm đó xảy ra với Lạc Tuyết phu nhân, đồng thời cũng suy đoán được thân phận của bản thân.

“Người nói... ta rất có thể không phải nữ nhi của Bạch Vân Hoài?”

“Không phải là có thể.” Thần sắc của Lạc Hàm đột nhiên nghiêm túc hẳn lên: “Mà người thật sự không phải nữ nhi của hân.”

“Thế... phụ thân của ta là Bạch Vũ Lâm?” Hóa ra đây là nguyên nhân khi nghe đến cái tên Bạch Vũ Lâm nào lại có một cảm giác thân thiết lạ thường, đây là huyết mạch cộng hưởng mà mọi người vẫn thường nói đi, cho dù đối phương không còn nữa nhưng chỉ cần nghe thấy tên đối phương nâng lại có một cảm giác khó nói thành lời.

“Đúng vậy.”

Bạch Tử Linh không rõ tâm trạng của bản thân hiện tại là thế nào, vào lúc này trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện những hình ảnh trong quá khứ, nàng nhớ đến thái độ của Bạch Văn Hoài, từ khi nàng chào đời hân liền bỏ mặc không nhìn đến cho đến khi nàng trưởng thành hân vẫn là thái độ không quan tâm đến, tựa như hân không có nữ nhi như nàng. Trong quá khứ có rất nhiều lần nguyên chủ đến tìm hân thể nhưng hân ngay cả ánh mắt cũng không thêm bố thí cho nàng, để mặc Đại phu nhân chen ép, Bạch Phi Thúy gây khó dễ, Bạch Phi Nhục làm khó, nha hoàn bắt nạt, cho dù nàng không có lỗi thì chỉ cần mọi chuyện liên quan đến nàng, ở trong mắt người khác nàng là người sai.

Bao nhiêu uất ức bị dồn nén, bao nhiêu tủi nhục mà nàng phải chịu, giờ phút này tất cả những thứ đó dường như đang vỡ ra, chẳng khác nào cơn đập vỡ đê, tận sâu trong linh hồn nàng Bạch Tử Linh có thể cảm nhận được sự chấn động dữ dội, nàng không biết đó là vui mừng hay là tiếc nuối nhưng đối với Bạch Tử Linh, nàng cảm thấy may mắn vì phụ thân của nguyên chủ không phải là Bạch Văn Hoài, so với việc phụ thân thật sự của nàng đã mất thì có một người phụ thân như Bạch Văn Hoài mới là nỗi đau lớn nhất.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi nhìn sắc mặt trầm tĩnh như nước của Bạch Tử Linh không khỏi cảm thấy lo lắng, bởi vì so với bất kì ai nàng là người hiểu rõ tiểu thư nhất, nàng ở bên cạnh tiểu thư từ nhỏ, chứng kiến tiểu thư trưởng thành, tình cảm mà tiểu thư đối với lão gia thế nào không ai có thể rõ hơn nàng. Tuy nói lão gia không quan tâm tiểu thư nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến việc tiểu thư muốn có tình thương của phụ thân, phu nhân mất sớm lão gia là nơi duy nhất tiểu thư có thể dựa vào, cho nên dù bị lão gia ghét lạnh nhưng tiểu thư vẫn không ngừng muốn cải thiện độ thiện cảm của đối phương, dù sao trong lòng của nữ nhi phụ thân chính là người anh hùng kiệt xuất, là sự tồn tại thành thánh, tiểu thư cũng không ngoại lệ. Vậy mà hiện tại lại phát hiện ra người mà bản thân gọi là phụ thân, người là bản thân mong muốn có được tình yêu thương lại không phải là phụ thân sinh của mình mà thân phụ của nàng lại chết sớm dưới kiếm của đối phương, tâm tình của tiểu thư lúc này chỉ sợ là không hề yên ổn như vẻ bề ngoài mà nàng biểu hiện.

“Không sao, Lạc Hàm nói tiếp đi.” Nàng biết Thanh Nhi đang lo lắng điều gì chỉ là hiện tại nàng không muốn nói tiếp vấn đề ai mới là phụ thân của nàng, mặc dù Bạch Tử Linh chẳng có cảm xúc gì với Bạch Văn Hoài nhưng nguyên chủ thì chưa chắc, nếu tiếp tục vấn đề này, nàng không biết liệu bản thân có bị cảm xúc của nguyên chủ ảnh hưởng mà làm ra chuyện gì mất không chế hay không?

Lạc Hàm cẩn thận quan sát sắc mặt của Bạch Tử Linh phát hiện đối phương tuy có dấu hiệu cảm xúc dao động mạnh nhưng thật sự không hề có ý định làm ngay hành động mất không chế thì mới yên tâm tiếp tục câu chuyện.

“Tuyệt phu nhân vốn dĩ muốn đi theo Bạch Môn chủ nhưng sau đó lại phát hiện bản thân mình mang thai nên đành phải từ bỏ ý định, bởi vì đứa trẻ trong bụng là thứ duy nhất Bạch Môn chủ để lại cho phu nhân, cho nên vì đứa trẻ này dù thế nào thì phu nhân vẫn phải tiếp tục sống.”

Sau đó Bạch Văn Hoài cũng phát hiện Lạc Tuyết mang thai, bởi vì một lần say rượu hân có vào phòng của Lạc Tuyết, cưỡng ép Lạc Tuyết, cho nên hân cứ nghĩ rằng đứa trẻ đó là của hân, vì vậy hân bắt đầu đối xử tốt với mẫu tử nàng, hân mang những thứ được thảo quý giá để cho Lạc Tuyết dưỡng thai, ngày ngày đều đến Linh Viên thăm nàng, ngay cả khi giải quyết chính sự hân cũng đến Linh Viên để giải quyết, vào khoảng thời gian đó mặc dù trong phủ có hai vị phu nhân là Đại phu nhân Viên Minh Hân và Tam phu nhân Liễu Tư Bằng nhưng cả hai người đều không có được đãi ngộ như Lạc Tuyết.

Bạch Tử Linh trầm ngâm, có thể Bạch Văn Hoài không phải là một nam nhân tốt nhưng cách mà hân đối xử với người mình yêu, quả thật là sùng đối phượng lên trời, đáng tiếc...

“Bạch Văn Hoài sùng ái phu nhân điều này khiến Viên Minh Hân càng thêm chướng mắt phu nhân, nhiều lần nàng ta cho người hạ độc thủ với Tuyết phu nhân nhưng đều thất bại, bởi vì Tuyết phu nhân biết y thuật, sau đó nàng ta bắt đầu thổi tiếng gió ở bên tai Bạch Văn Hoài, nói rằng đứa trẻ mà Tuyết phu nhân đang mang không phải là của hân.”

Nam nhân vốn đa nghi, đặc biệt là khi Bạch Văn Hoài nhìn thấy cảnh phu thê ân ái của Bạch Vũ Lâm và Lạc Tuyết, mặc dù Bạch Vũ Lâm không còn nhưng cũng chưa chắc hân không để lại gì cho Lạc Tuyết, lại nghĩ đến việc Lạc Tuyết không thích hân, ở bên cạnh hân hoàn toàn là vì bị cưỡng ép, nàng làm sao có thể đồng ý sinh con cho hân? Với nghĩ như vậy, Bạch Văn Hoài đến Linh Viên khởi binh vấn tội, vì muốn bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Lạc Tuyết bắt buộc dĩ phải thừa nhận hân chính là phụ thân của đứa trẻ, Bạch Văn Hoài vì lời nói này của Lạc Tuyết liền tin tưởng, bởi vì hân yêu nàng, cho nên chỉ cần lời nàng nói hân đều tin tưởng, nhiều lần Viên Minh Hân muốn tìm cách hãm hại Lạc Tuyết nhưng không thành, sau cùng bị Bạch Văn Hoài phát hiện hân liền tra tấn nàng ta, khiến nỗi hận của Viên Minh Hân đối với Lạc Tuyết càng thêm sâu.

Ngày Lạc Tuyết hạ sinh Bạch Tử Linh, Bạch Văn Hoài đi xa không về kịp, mọi quyền hành trong phủ đều do Viên Minh Hân cai quản, Viên Minh Hân không cho người đi gọi bà mụ, cho nên không có người nào dám đi, ý đồ của nàng rất rõ ràng, nàng muốn Lạc Tuyết khó sinh mà chết. Lúc này người của Lạc Y Cung nhận được tin Cung chủ của bọn họ gặp nạn, một trong chủ quản của Lạc Y Cung lúc này là Lạc Mai, nàng đã nhanh chóng cùng Y Tiên xuất hiện giúp Lạc Tuyết đỡ đẻ, sau cùng Lạc Tuyết sinh hạ được nữ nhi, Viên Minh Hân cảm thấy nữ nhi không có uy hiếp đến địa vị của nàng ta cho nên bèn tha cho đứa trẻ một mạng.

“Lạc Mai và Lạc Nhân là hai người chủ quản của Lạc Y Cung, hai người bọn họ đã trợ giúp Cung chủ rất nhiều trong việc xây dựng nên Lạc Y Cung, cho nên địa vị của hai người là dưới một người trên vạn người, bởi vì phu nhân gặp nạn, Mai đi phải rời khỏi Lạc Y Cung, để lại Lạc Y Cung cho Nhân đi quản lí, sau đó Mai đi ở lại Thừa tướng phủ để chăm sóc cho phu nhân cùng tiểu thư.”

“Mai đi? Lạc Mai?” Bạch Tử Linh mấp môi, lập đi lập lại mấy chữ này, cảm thấy như đã nghe ở đâu đó rồi.

“Mai đi chính là người ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư cho đến khi phu nhân qua đời, chẳng lẽ tiểu thư không có ấn tượng gì sao?”

“Trong trí nhớ của ta không có xuất hiện người này, chỉ là... đầu đó trong kí ức của ta đã từng xuất hiện cái tên này...” Bạch Tử Linh nhú mày, xoa mi tâm, cố gắng nhớ lại những thứ nên nhớ thế nhưng trong đầu nàng vẫn là một mảnh trống rỗng, không hề nhớ được gì cả.

“Nếu không nhớ được thì đừng cố nhớ.” Thấy Bạch Tử Linh như vậy, Lạc Hàm vội vàng mở miệng: “Là bởi vì tiểu thư chưa thức tỉnh, kí ức của người mới mơ mơ hồ hồ như vậy.” Lúc đầu nhìn phản ứng của Bạch Tử Linh, nàng cứ nghĩ rằng đối phương đã thức tỉnh, hóa ra là bản thân nàng đã lầm sao? Chỉ là cách hành xử của đối phương, thân thủ của đối phương, còn có vị sự phụ trong miệng đối phương, hết thấy những thứ đó... Bạch Tử Linh thật sự chưa thức tỉnh sao?!

“Thức tỉnh?” Lại là hai từ này, Tam phu nhân cũng từng nói với nàng như vậy, rốt cuộc thức tỉnh mà bọn họ nói đến là thế nào?

“Người muốn nói gì?”

Lạc Hàm bắt đầu kể: “Thật sự, tiểu thư vẫn chưa đến lúc phải biết.”

“Hiện tại người vẫn còn nói câu nói đó sao?” Bạch Tử Linh nhếch môi, khóe môi nhếch lên đầy giễu cợt, tựa hồ Lạc Hàm đang nói một câu chuyện buồn cười, đáng để nàng châm chọc.

“Thức tỉnh, là một loại trận pháp mà trước khi phu nhân mất đã triển khai lên người của tiểu thư, ý đồ thay đổi kí ức của một người, khiến kí ức của người thay đổi theo ý muốn của đối phương.” Lạc Hàm trầm giọng, trong giọng nói của nàng cất chứa một sự nặng nề, sự nặng nề này không phải là do nàng tiết lộ bí mật lớn nhất cho Bạch Tử Linh biết, mà là bởi vì uy lực của trận pháp này.

Bạch Tử Linh kinh ngạc: “Trên đời này còn có một trận pháp như vậy sao?” Nói là trận pháp, Bạch Tử Linh lại cảm thấy thứ này như ma pháp vậy, đầy long nằng không khỏi nghi ngờ, nàng thật sự là xuyên đến cổ đại chứ không phải là thế giới ma pháp đấy chứ?!

“Trên đời không có nhưng Lạc Y Cung thì lại có.” Lạc Hàm mỉm cười: “Thức tỉnh chỉ là cách gọi mọi người gọi một người khi tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu, trận pháp đó không gọi thức tỉnh, tên của trận pháp đó là Trầm Miên, tức là giấc ngủ sâu. Người bị triển khai trận pháp một phần linh hồn sẽ bị rơi vào hôn mê sâu, để lại một phần hồn trong cơ thể, phần hồn trong cơ thể có nhiệm vụ tiếp tục duy trì sự sống cho cơ thể, tuy nhiên con người nếu bị tách đi một phần hồn sẽ dẫn đến đầu óc không được tỉnh táo, thường xuyên quên rất nhiều chuyện, làm ra hành động ngu ngốc mà bản thân không thể hiểu được.”

Trầm Miên... như vậy có thể giải thích được vì sao nguyên chủ lại bị mọi người gọi là phế vật, hóa ra là do trận pháp này đã tách một phần linh hồn của nguyên chủ, khiến cho đầu óc của nguyên chủ không được nhanh nhạy như người bình thường, đồng thời đôi lúc cũng không biết bản thân đang làm gì.

“Trận pháp này còn có thể tách linh hồn của một người ra?” Như vậy nguyên chủ chẳng phải còn có một phần hồn sao?

“Về lí thuyết thì chính là như vậy.” Lạc Hàm gật đầu.

“Như vậy, phần hồn mà bị tách ra... sẽ đi đâu?” Bạch Tử Linh ngập ngừng, trong lòng có một suy nghĩ lớn mật.

Lạc Hàm nhú mày, cố gắng nhớ lại những điều được ghi trong sách cổ: “Một phần linh hồn tách ra sẽ rơi vào hôn mê sâu, nhưng chủ yếu là đi đâu thì không rõ ràng, bất quá phần linh hồn đó trong lúc ngủ mê có thể có nhận thức riêng, chính là cũng giống như phần hồn của trong cơ thể, có rất nhiều chuyện xảy ra trong quá khứ không thể nhớ được, nhưng so với phần hồn trong cơ thể, phần hồn bị tách ra có năng lực mạnh hơn, có thể làm được điều mà phần hồn trong cơ thể không làm được, hơn nữa còn tùy vào thân thể của mỗi người.”

Hiện tại nàng đã hiểu, vì sao nàng lại xuyên không hơn nữa còn vừa vặn xuyên vào phế vật Bạch Tử Linh mà mọi người vẫn đồn đại.

Nàng đã từng nghĩ trên thế giới có biết bao nhiêu người nhưng tại sao nàng lại là người được chọn, liệu có phải nàng có thứ gì đó đặc biệt hơn người? Hiện tại nàng đã biết, nếu nàng đoán không lầm thì một phần linh hồn bị tách ra của nguyên chủ chính là nàng.

Chuyện này nghe có vẻ vô lí, thật ra đó chỉ là suy đoán dựa trên lời nói của Lạc Hàm mà thôi, ngay cả bản thân nàng cũng không thể chắc chắn bản thân có phải là phần linh hồn bị tách ra của nguyên chủ hay không, hiện tại cách tốt nhất nhất chính là phải tìm thấy linh hồn của nguyên chủ, nàng biết nguyên chủ vẫn chưa chết, lúc đầu nàng chỉ suy đoán nàng hiện tại qua lời nói của Lạc Hàm nàng lại càng khẳng định ý nghĩa của bản thân, nếu tìm được linh hồn của nguyên chủ nàng sẽ có được câu trả lời mà cần.

Nàng rốt cuộc là ai? Và xuyên qua nhằm mục đích gì?

“Làm sao để thức tỉnh?!”

“Người thi triển trận pháp có thể giải trận, chính là phu nhân đã qua đời.” Lạc Hàm thần nhiên đáp: “Hoặc là chờ, chờ hai phần hồn hợp nhất người sẽ tự động giải trận.” Dù sao đây cũng là cách tốt nhất và tự nhiên nhất, đến một thời khắc nhất định, Bạch Tử Linh sẽ tự động thức tỉnh mà không cần bất kì chất xúc tác nào.

“Chờ?” Bạch Tử Linh nhú mày: “Chờ tới bao giờ?” Hai phần hồn hợp nhất, là của nàng cùng nguyên chủ hay là đều là của nguyên chủ? Nếu suy đoán của nàng sai lầm, vậy thì sau khi hai phần hồn của nguyên chủ hợp nhất, nàng... sẽ đi về đâu? Linh hồn của nàng sẽ biến mất, hay... Bạch Tử Linh chẳng muốn suy nghĩ đến vấn đề này chút nào, nàng không phải người ham sống sợ chết nhưng từ trước đến nay nàng luôn rất quý trọng mạng sống của bản thân mình, nếu một ngày biết linh hồn của biến mất, thậm chí là đi về đâu cũng không biết, cảm giác bất lực thế này, bản thân nàng không thích chút nào.

“Sinh thần lần thứ mười lăm của tiểu thư, bởi vì thời hạn của trận pháp cao nhất là chỉ có mười năm mà thôi.”

“Khi nào tôi sinh thần của ta?” Kí ức của nguyên chủ không rõ ràng, ngay cả sinh thần bản thân là ngày mấy cũng không nhớ.

“Sắp đến rồi, tiểu thư sinh vào mùa đông, còn hơn hai tháng nữa.”

“Bởi vì ta sắp thức tỉnh cho nên người mới đến đây?” Bạch Tử Linh đột nhiên hỏi một câu như vậy khiến Lạc Hàm ngẩn ra, còn chưa kịp đáp lời đã bị đối phương giành trước: “Nếu thời hạn của trận pháp là hai mươi năm thì có phải mười năm sau người mới đến tìm ta, bỏ mặc ta sống chết không màng đúng không?”

Lạc Hàm sững sốt, vẻ mặt này của Bạch Tử Linh nàng chưa bao giờ thấy qua, đôi mắt tràn đầy vẻ uất hận, cảm phẫn không nói nên lời, tựa như bản thân đã chịu nhiều ủy khuất, hoàn toàn khác hẳn Bạch Tử Linh vui vẻ lạnh nhạt thường ngày.

“Tiểu thư...” Lúc này rõ ràng còn tỉnh táo, vì sao hiện tại lại như vậy? Lạc Hàm không rõ ràng nhưng đây là điều nàng sợ, nàng sợ nói ra tất cả sự thật Bạch Tử Linh sẽ không chịu được mà kích động, làm ra chuyện bản thân không thể khống chế.

“Người nói đi! Có phải không?!” Bạch Tử Linh bật dậy, đối với Lạc Hàm hét lớn, nước mắt lăn dài trên hai má nàng, gương mặt xấu xí lúc này tràn đầy vẻ dữ tợn, khiến Lạc Hàm không biết làm sao cho được.

“Tiểu thư, người bình tĩnh chút đi.” Thanh Nhi cũng phát hiện Bạch Tử Linh không ổn, vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Thanh Nhi, người cũng vậy đúng không? Người ở bên cạnh ta, hoàn toàn là bởi vì có mục đích khác đúng không?” Ánh mắt Bạch Tử Linh nhìn Thanh Nhi đầy lên án, tận trong sâu trong đó có nỗi bi thương không nói thành lời.

“Tiểu thư, người đang nói gì vậy? Thanh Nhi ở bên cạnh người là bởi vì muốn bảo vệ người mà, tiểu thư...” Giờ phút này Thanh Nhi lại cảm thấy, tiểu thư trước kia lại quay trở lại rồi.

“Nói dối, các người chỉ muốn biết tung tích của Tuyệt Lệnh có đúng không? Các người vì Tuyệt Lệnh mới tiếp cận ta đúng không?!”

Thanh Nhi và Lạc Hàm đồng thời sững sốt, không nghĩ đến Bạch Tử Linh lại đề cập đến chuyện này, quả thật ngay từ đầu Lạc Hàm tìm đến Bạch Tử Linh không chỉ vì đối phương là người thừa kế của Lạc Tuyệt mà còn có một nguyên nhân khác, đó là Tuyệt Lệnh. Tuyệt Lệnh là bảo vật của Lạc Y Cung, hươu hồ cầm Tuyệt Lệnh trong tay là cầm cả võ lâm thiên hạ trong tay, khối lệnh bài này có uy lực vô cùng lớn, hiện tại lại bị mất tích, nếu để lọt vào tay người có dã tâm, điều này sẽ khiến giang hồ dậy sóng. Bạch Tử Linh là nữ nhi của Lạc Tuyệt, trước khi Lạc Tuyệt âu dỗi chỉ có Bạch Tử Linh bên cạnh, nói Bạch Tử Linh không có tung tích của Tuyệt Lệnh, nàng mới không tin, chỉ là nàng vẫn đang tìm cơ hội để tìm hiểu, không nghĩ đến hiện tại Bạch Tử Linh lại đem lời này nói ra.

“Ta biết Tuyệt Lệnh quan trọng thế nào, cho nên ta tuyệt đối sẽ không nói cho những người vì mục đích mà tiếp cận ta như các người biết tung tích của nó!” Bạch Tử Linh cười lạnh, khóe miệng châm chọc nhếch lên.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi không rõ vì sao tiểu thư lại đột nhiên trở nên khác hẳn như vậy, rõ ràng... rõ ràng lúc này vẫn còn tốt đẹp mà?!

“Ta...” Lời còn chưa nói xong thì hai mắt Bạch Tử Linh đã tối sầm lại, ngất đi trước mặt hai người.

“Tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đi chùa cầu phúc

Xung quanh là một khoảng không gian tối tăm vô tận như hồ đen không đáy, một chút ánh sáng cũng không có, lúc này đây thân thể nàng đang lơ lửng trên không trung, không chính xác mà nói thì đây chính là linh hồn của nàng, vì sao Bạch Tử Linh lại khẳng định như vậy? Bởi vì thân thể nàng lúc này chỉ là một mảnh trong suốt, thậm chí nàng không thể chạm vào người của bản thân, toàn thân nàng được bao phủ một luồng sáng nhỏ, rất ấm áp, ở một nơi tối tăm thế này thì một ánh sáng rất nhỏ cũng đủ để thấp lên hi vọng trong lòng Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh không rõ chuyện gì đang xảy ra, lúc này nàng vẫn còn đang ở trong phòng nói chuyện cùng Lạc Hàm, không hiểu sao vừa mới chớp mắt một cái đã bị đưa đến nơi này, đang lúc nàng còn đang suy nghĩ thì trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện một cái hình ảnh thật lớn, bên trong là cảnh vật căn phòng nàng, nàng nhìn thấy Lạc Hàm, Thanh Nhi và... nàng?

“Bởi vì ta sắp thức tỉnh cho nên người mới đến đây?”

“Nếu thời hạn của trận pháp là hai mươi năm thì có phải mười năm sau người mới đến tìm ta, bỏ mặc ta sống chết không màng đúng không?”

Lúc này không chỉ có Lạc Hàm sững sốt, mà Bạch Tử Linh cũng vô cùng sững sốt, bởi vì nàng biết nàng sẽ không nói những lời thế này, đồng thời cũng sẽ không để lộ cảm xúc trên gương mặt của bản thân.

Đôi mắt tràn đầy vẻ uất hận, cảm phần không nói nên lời, tựa như bản thân đã chịu nhiều ủy khuất, đây không phải là nàng!

Bạch Tử Linh mở miệng muốn nói nhưng thanh âm hoàn toàn không thể phát ra, tựa như đã bị hạ chấm chú, nàng chỉ có thể ngơ ngác tiếp tục nghe thấy cuộc hội thoại của ba người, mà nàng lại không thể chen vào, bị cô lập hoàn toàn ở một nơi khác.

“Tiểu thư...”

“Ngươi nói đi! Có phải không?!”

Bạch Tử Linh bật dậy, đối với Lạc Hàm hét lớn, nước mắt lăn dài trên hai má nàng, gương mặt xấu xí lúc này tràn đầy vẻ dữ tợn, những cảm xúc trên gương mặt đó, hoàn toàn không phải là giả dối.

“Tiểu thư, người bình tĩnh chút đi.”

“Thanh Nhi, ngươi cũng vậy đúng không? Ngươi ở bên cạnh ta, hoàn toàn là bởi vì có mục đích khác đúng không?”

“Tiểu thư, người đang nói gì vậy? Thanh Nhi ở bên cạnh ngươi là bởi vì muốn bảo vệ ngươi mà, tiểu thư...”

“Nói dối, các người chỉ muốn biết tung tích của Tuyết Lệnh có đúng không? Các người vì Tuyết Lệnh mới tiếp cận ta đúng không?!”

Nàng một bên nhìn Thanh Nhi và Lạc Hàm đồng thời lộ vẻ sững sốt, đáy lòng không biết là có cảm giác gì, giống như bản thân đang xem một vở kịch, mà nhân vật trong đó lại còn là bản thân.

“Ta biết Tuyết Lệnh quan trọng thế nào, cho nên ta tuyệt đối sẽ không nói cho những người vì mục đích mà tiếp cận ta như các người biết tung tích của nó!”

“Tiểu thư...”

“Ta...”

“Tiểu thư!”

Lúc này Bạch Tử Linh đột nhiên ngắt xui, hai người Thanh Nhi và Lạc Hàm vô cùng lo lắng, nàng im lặng nhìn hai người đỡ lấy Bạch Tử Linh lên giường, sau đó Thanh Nhi lại sắp xếp lại căn phòng, Lạc Hàm bên cạnh phụ giúp, cả hai đều túc trực bên giường của Bạch Tử Linh, không ai mở miệng nhắc đến chuyện vừa rồi, thế giới như rơi vào sự tĩnh lặng.

Bạch Tử Linh vẫn theo dõi mọi chuyện đang xảy ra ở trên màn hình lớn nhưng bởi vì Thanh Nhi và Lạc Hàm không có đề cập đến vấn đề này nên nàng cũng chẳng thu thập được thông tin hữu ích gì, bất quá đầu óc của nàng không phải để trưng bày cho có, nàng mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng nàng có thể suy đoán, suy đoán của nàng dựa trên những sự việc đã xảy ra và manh mối “người đó” để lại.

Lúc nàng cùng Lạc Hàm đang nói về thân thể thì của nguyên chủ thì đột nhiên thân thể nàng lại mất kiểm soát, linh hồn nàng bị đưa đến nơi này, thế nhưng thân thể của nàng lại vẫn phản ứng được như thường, chỉ là cảm xúc lại khác hẳn so với nàng, như vậy chứng tỏ trong thân thể nàng còn có một linh hồn khác?

Linh hồn đó là của nguyên chủ.

Đây không phải là câu nghi vấn, nàng là đang khẳng định vấn đề, người lúc này cùng Lạc Hàm và Thanh Nhi đối thoại nhất định là nguyên chủ, quả nhiên nàng đoán không sai nguyên chủ vẫn chưa chết, ngay tại thời điểm nguyên chủ tự tử, linh hồn của nguyên chủ đã rời khỏi thể xác, và vừa hay lúc đó linh hồn của nàng cũng xuyên đến dị giới, có lẽ là vì tương thích nên mới nhập vào thân thể này. Bởi vì thân thể đã bị nàng chiếm đoạt, mặc dù nàng không thích sử dụng hai từ này lắm nhưng sự thật là như vậy, nàng chiếm đoạt thân xác của nguyên chủ hại linh hồn của đối phương không thể trở về thể xác, cho nên linh hồn của nguyên chủ cứ lang thang ở đâu đó xung quanh nàng, chỉ là dưới ánh mắt của người thường nàng không tài nào nhìn thấy linh hồn của nguyên chủ được.

Nghe như chuyện kinh dị ấy nhỉ?

Hết thể giới ma pháp, nàng lại xuyên vào một câu chuyện có yếu tố kinh dị như hồn ma du lang à? Thú vị phéch nhỉ?!

Bạch Tử Linh mặt không đổi sắc phân tích vấn đề, may mắn nàng là đặc công, người nàng giết còn nhiều hơn ăn cơm, nếu không đổi lại là người khác gặp phải chuyện này nhất định sẽ hét ầm lên, làm ầm ĩ và không tài nào hiểu được vấn đề.

Mặc dù nàng cùng nguyên chủ chưa bao giờ tiếp xúc với nhau thế nhưng qua ký ức của nguyên chủ nàng có thể xác định một chút tính tình của nguyên chủ, có lẽ chuyện thân thể đã khiến nguyên chủ kích động, sau đó không biết bằng cách nào linh hồn của nàng đã bị đẩy ra và linh hồn của nguyên chủ lại kiểm soát thể xác này, hẳn là linh hồn của nguyên chủ không hề rời đi, mà ngược lại vẫn trú ngụ tại một nơi nào đó trong thể xác này, bởi vì tinh thần quá mức yếu ớt cho nên mới bị linh hồn của nàng làm chủ, nhưng đôi khi có những chuyện liên quan đến tình cảm của nguyên chủ nàng sẽ bị cảm xúc của

nguyên chủ tác động, giống như với chuyện của Đỗ Thanh Triệt, Lạc Tuyết.

Đây là cách giải thích tốt nhất mà nàng có thể suy nghĩ ra, cũng không biết có đúng hay không nhưng Bạch Từ Linh tin tưởng vào bản thân mình.

Rốt cuộc thì thân phận của Lạc Tuyết là gì? Nàng không tin một nữ tử xuất thân giang hồ lại có năng lực lớn như vậy, thay đổi kí ức, phân tách linh hồn, trận pháp nghịch thiên như vậy chẳng khác nào muốn cải mệnh, nói ra chẳng có mấy ai tin tưởng, ngoại trừ người trong cuộc.

Màn hình đột nhiên biến mất, không gian lại rơi vào một mảnh tối tăm.

“Bạch Từ Linh có phải là người không?”

Xung quanh là một mảnh im lặng, tĩnh lặng như tờ, không ai lên tiếng trả lời nàng.

“Ta biết người ở đây.”

“Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi người, vì sao lại là ta?”

“Ta không biết vì sao người lại muốn trốn tránh nhưng ta muốn có một câu trả lời thỏa đáng.”

“Rốt cuộc thì ta là ai? Và người là ai? Vì sao linh hồn của ta lại xuất hiện ở đây?”

“...”

Thanh âm của nàng vang vọng trong không gian nhưng vẫn không có ai đáp lại, Bạch Từ Linh khá là thất vọng với điều này, nàng nhắm mắt, đẩy lòng có chút mệt mỏi, lúc này một ánh sáng lóe lên, Bạch Từ Linh vừa mở mắt ra thì bản thân đã biến mất ở khoảng không gian này.

Bạch Từ Linh không biết rằng tại nơi nàng vừa biến mất thì lúc này lại có một ánh sáng nhỏ xuất hiện, từ trong ánh sáng ấy dần dần hiện ra một bóng người, không phải nói là một linh hồn đang lơ lửng.

“Người chưa đến lúc phải biết.” Giọng nói lạnh lạnh vang trong không gian, từ từ biến mất trong cõi hư vô.

Sáng ngày hôm sau.

Bạch Từ Linh vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt lo lắng của Thanh Nhi, đầu óc nàng có chút choáng váng, nàng ngồi dậy tựa người vào đầu giường, Lạc Hàm lúc này cũng vừa mở cửa bước vào, nhìn thấy nàng đã tỉnh thần sắc đối phương có chút cứng đờ, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường mà đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống.

“Tiểu thư người không sao chứ?” Thanh Nhi thấp thỏm mở miệng, gương mặt lo lắng không chút che giấu.

Bạch Từ Linh lắc đầu, tỏ vẻ không sao, Lạc Hàm nhìn thần sắc lạnh nhạt của nàng liền yên tâm không ít, có lẽ tối qua lời nói của nàng đã kích thích đối phương cho nên mới dẫn đến chuyện đối phương ngất xỉu, hiện tại xem ra là đối phương đã bình thường trở lại rồi.

“Tiểu thư, người có biết Thanh Nhi lo lắng lắm không, người đột nhiên nói những lời kì lạ rồi ngất xỉu... a...” Lạc Hàm kéo ống tay Thanh Nhi, ý đồ để nàng ngừng nói tiếp, Thanh Nhi cũng phát hiện bản thân mình lơ lửng nên cũng lập tức im miệng.

“Tôi qua tiểu thư đột nhiên ngất xỉu, có phải là có chỗ nào không được khỏe trong người?” Lạc Hàm lãng sang chuyện khác.

Bạch Từ Linh xoa huyệt thái dương, thần sắc lạnh nhạt như thường: “Không sao, có lẽ là vì tối qua ăn không no.”

“Như vậy thì một lát nữa nô tì đến Phong Nguyệt Lâu mua điểm tâm cho người.”

“Hào.”

Thấy Bạch Từ Linh không có ý nhắc đến chuyện tối qua, Lạc Hàm rốt cuộc cũng yên tâm thở phào một hơi, quả tim treo ngược cuối cùng cũng được thả xuống, như vậy cũng tốt, xem như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thanh Nhi bên cạnh sớm đã quen với tính cách quên trước quên sau của Bạch Từ Linh, cho nên cũng không có đem chuyện này để trong lòng, vì vậy căn phòng tiếp tục khôi phục lại không khí hoà hòa như trước.

Trong lúc đang dùng bữa sáng, tiếng ồn ào đột nhiên truyền đến, Thanh Nhi và Lạc Hàm hai mắt nhìn nhau, bởi vì Lạc Hàm vẫn chưa có thân phận chính thức ở Thừa tướng phủ cho nên Thanh Nhi là người đi ra ngoài, Linh Viên vốn dĩ luôn yên tĩnh hiện tại lại náo nhiệt như vậy, không cần suy nghĩ cũng biết là có chuyện rồi.

Một lát sau Thanh Nhi quay lại, sắc mặt rõ ràng là không được tốt lắm.

“Có chuyện gì vậy?” Sáng sớm mà ồn ào như vậy, tối qua lại là ai gặp chuyện không may rồi? Bất quá nàng cũng không có đem lời này nói ra, nguyên nhân rất đơn giản, sáng ăn chưa no, không muốn nói nhiều.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi ngập ngừng, không biết phải mở lời thế nào, cuối cùng vẫn là quyết định nói: “Người của lão gia đến bảo tiểu thư thu dọn hành lý chuẩn bị lên đường.”

“Lên đường?!” Bạch Tử Linh sững sốt: “Hắn muốn đuổi ta đi?” Nàng sớm biết nam nhân này tuyệt tình, đặc biệt là khi biết nàng không phải là nữ nhi của hắn, đúng vậy, dựa vào những chuyện trong quá khứ Bạch Tử Linh có thể khẳng định Bạch Vân Hoài sớm đã biết nàng không phải là nữ nhi thân sinh của hắn, nếu không vì sao khi Lạc Tuyết mang thai hắn đối xử với Lạc Tuyết tốt như vậy, vậy mà sau khi Lạc Tuyết sinh hạ nàng hắn lại bỏ mặc không nhìn đến? Cho dù Bạch Vân Hoài trọng nam khinh nữ, cho dù tình cảm của hắn dành cho Lạc Tuyết là giả dối thì hắn cũng không thể bỏ mặc làm nơ với dòng máu của mình như vậy, đằng này hắn không chỉ bỏ mặc nàng mà ngay cả Lạc Tuyết hắn cũng để nàng ta chịu sự khi dễ của Đại phu nhân, chỉ có một nguyên nhân mới có thể khiến cho nam nhân thay lòng đổi dạ nhanh như vậy, đó là sự phản bội, hắn phát hiện ra nàng không phải nữ nhi của hắn, phát hiện Lạc Tuyết giấu hắn sinh hạ huyết thống của nam nhân khác, khiến hắn cảm thấy nhục nhã cho nên hắn mới trút giận lên người nàng cùng Lạc Tuyết.

“Không... không phải đuổi...” Thanh Nhi vội vàng lắc đầu: “Chuyện là Tứ phu nhân muốn đi chùa cầu phúc, cho nên lão gia phân phó người cùng đi theo bồi Tứ phu nhân...”

Tối qua khi Bạch Vân Hoài trở về Đại phu nhân liền cho người mời hắn đến để giải quyết chuyện của Tứ phu nhân, Bạch Vân Hoài cứ nghĩ tối hôm đó là Tứ phu nhân gặp ác mộng không nghĩ lại kinh động đến tất cả mọi người, thế nhưng Đại phu nhân đã nói như vậy thì hắn cũng đành nghe theo, dù sao chuyện ở hậu viện đều do nàng giải quyết, nàng nói gì hắn cũng không có ý kiến. Nếu đi chùa cầu phúc có thể trấn an Tứ phu nhân thì hắn cũng sẽ không phản đối, cho nên hắn để cho Đại phu nhân tự mình quyết định, nhưng cái khó ở đây là Tứ phu nhân muốn có thêm nhiều người đi theo bồi nàng, mọi người đều biết một gia đình không thể thiếu chủ mẫu cho nên Đại phu nhân tất nhiên không thể rời khỏi, quan hệ giữa Tam phu nhân và Tứ phu nhân lại như nước với lửa, cho nên Tứ phu nhân đề nghị cho Ngũ di nương Lâm thị đi theo bồi nàng.

“Lâm thị kéo ta xuống nước?” Nghe Thanh Nhi tường thuật lại câu chuyện, Bạch Tử Linh khó tránh khỏi buồn bực, chuyện này nàng cũng biết, ngày hôm qua ở đại sảnh một đám người vì vấn đề này mà âm ỉ cả lên, sau cùng Đại phu nhân lại bảo hãy để Bạch Vân Hoài quyết định, chuyện này mới có thể kết thúc. Đối với việc bản thân không được chọn Bạch Tử Linh nắm trong tay bảy phần thắng, Tứ phu nhân chọn Lâm Quế Chi là có mục đích riêng, cho nên nàng ta tuyệt đối sẽ không chọn nàng, dù sao nàng và Tứ phu nhân trước nay vốn không thân cận, bên cạnh đó Đại phu nhân tính tình lạnh nhạt, cho dù nàng ta cùng Lạc Tuyết có thù oán nhưng trước giờ đối với chuyện của nàng đều giữ thái độ không xen vào, chẳng có lý do nào mà đối phương lại đề cập nàng trước mặt Bạch Vân Hoài. Ba phần nàng nắm không chắc là nằm trong tay mẫu tử Lâm thị, buổi sáng Lâm Tâm Lan muốn kéo nàng xuống nước nhưng lại lỡ lời nói sang chuyện của Lạc Tuyết, nhờ vậy mà chọc giận Đại phu nhân, chuyện này mới có thể dừng tại đây, Lâm Tâm Lan không làm được việc bất quá nàng ta còn có một mẫu thân có đầu óc và thủ đoạn, nếu Lâm Quế Chi cũng muốn kéo nàng theo cùng, vấn đề quyết định chỉ sợ là nằm tại Bạch Vân Hoài. Mặc dù nói dạo gần đây Lâm thị bị Bạch Vân Hoài thất sủng, Lâm Tâm Lan lại bị hắn phạt quỳ, thậm chí là bị bỏ đói, nhưng trước giờ anh hùng vốn khó qua ái mỹ nhân, nếu Lâm thị mềm mỏng cầu xin, chỉ sợ Bạch Vân Hoài t*ng trùng lên não mà đồng ý với nàng ta.

“Thanh Nhi nghe nói, quả thật là như vậy...”

Bạch Vân Hoài đứng giữa hai mỹ nhân có chút khó xử, tuy nói dạo gần đây hắn không quan tâm đến mẫu tử Lâm thị nhưng nếu Tứ phu nhân phải đi chùa cầu phúc thì hắn nhất định sẽ ghé qua phòng của Lâm thị qua đêm, nếu hai người cùng đi hết thì trong thời gian đó chẳng phải hắn sẽ ăn chay sao? Nam nhân ấy à, ăn thật quen rồi sẽ không chịu ăn chay, mười mấy năm nay hắn cùng Đại phu nhân cũng không có tiếp xúc thân mật, mà viện của Tam phu nhân thì lại càng ít có vào, đang lúc hắn phân vân thì Tứ phu nhân nghe tin mà tìm đến Minh Nguyệt Các.

Cũng không biết Tứ phu nhân đã cùng Bạch Vân Hoài nói gì với nhau nhưng sau đó hắn cũng đồng ý cho Lâm Quế Chi đi bồi Tứ phu nhân, mà không chỉ có một mình Lâm Quế Chi, còn có nữ nhi Lâm Tâm Lan của nàng ta. Nha hoàn đến thông báo, Lâm Quế Chi không nói hai lời liền chạy đến viện của Đại phu nhân, Đại phu nhân nhìn viện của mình người nào đến cũng được liền tức giận hạ lệnh đuổi khách, Lâm Quế Chi xấu hổ vô cùng, ba người ở trước cửa Minh Nguyệt Các dằng dặc không rõ, cuối cùng Lâm Quế Chi lại đem Bạch Tử Linh kéo vào, nàng ta biết Bạch Vân Hoài không thích Bạch Tử Linh, lại có vết xe đổ của Lâm Tâm Lan buổi sáng cho nên cũng không có nhắc đến Lạc Tuyết. Lâm thị ăn nói khéo léo, vô tình cố ý mà nhắc đến những chuyện gần đây Bạch Tử Linh đã làm, thiếu nữ thời kì phản nghịch đến, đối với phụ mẫu không xem ai ra gì, nếu có thể đi chùa tu tâm dưỡng tính là một điều tốt, Lâm thị mở miệng luôn đóng vai người tốt, mà Bạch Vân Hoài lại chú ý Bạch Tử Linh nên dứt khoát đồng ý với Lâm thị, được sự đồng ý của Bạch Vân Hoài, mẫu tử Lâm thị cũng vô cùng thần nhiên đi theo Tứ phu nhân.

Bạch Tử Linh trầm mặc không nói, nàng đúng là xem thường mẫu tử Lâm thị này, ngày trước nàng ta luôn giữ thái độ không muốn cùng nàng chung đụng, nàng cũng biết nữ tử này là người thông minh, cho nên nàng cũng đáp lại bằng thái độ người không phạm ta ta không phạm người, thế nhưng Lâm thị lại có một nữ nhi ngu ngốc, hết lần này đến lần khác đều muốn cùng nàng tranh giành vị trí tiểu thư Thừa tướng phủ. Nói thật vị trí tiểu thư này, nàng mới không có quan tâm đến, dù sao nàng cũng không phải người của Bạch gia, không phải nữ nhi của Bạch Vân Hoài, chẳng có lý do gì mà nàng phải cùng đối phương tranh giành, hưởng hờ vị trí Tam tiểu thư này của nàng quả thật là hữu danh vô thực, chính là Lâm Tâm Lan lại không hiểu rõ.

Nàng ta nghĩ rằng chỉ cần ngồi ở vị trí đó liền sẽ được đãi ngộ khác biệt, cho nên nàng ta mới nỗ lực cùng nàng tranh giành, bởi vì nàng ta biết hai vị trí của Bạch Phi Thúy và Bạch Phi Nhục là không thể mơ ước, bởi vì hai người họ có mẫu thân chống lưng, mà nàng mất mẹ từ nhỏ, một thân một mình, bất quá nàng ta chỉ nghĩ được một mà không được hai. Bạch Vân Hoài đón mẫu tử Lâm thị trở về, đối với nữ nhi lưu lạc bên ngoài Bạch Vân Hoài có thể có áy náy, có thương cảm, nhưng tuyệt đối không phải là yêu thích thật sự, sở dĩ hắn sủng ái mẫu tử Lâm thị là bởi muốn bồi thường cho các nàng, năm đó hắn lạc mất nàng, bỏ mặc nàng sinh nữ nhi ở nơi lạ, lại không có người nương tựa, nể mặt nàng mang máu mủ của hắn cho nên hắn mới đối xử tốt với nàng, chỉ là nói hắn yêu thương Lâm Quế Chi, sợ là không có.

Nam nhân bụng đói ăn quăng là chuyện thường tình, hưởng hờ hắn ăn thịt ở Phiên Vân Các cũng đã lâu, hiện tại đổi khẩu vị sang vị kia của Chiêu Lan Viện cũng không có gì bất ngờ, Lâm thị là người từng trải, nàng ta hẳn là rõ ràng điều này, chỉ là Lâm Tâm Lan vẫn còn là một hài tử, nàng đã mười bốn mười lăm tuổi, ở cổ đại có thể đã là trưởng thành nhưng ở hiện đại đối phương vẫn chỉ là trẻ vị thành niên, Bạch Tử Linh lớn lên dưới sự giáo dục của hiện đại, cho nên nàng mới không cùng tiểu hài tử tranh giành đồ chơi. Đúng vậy, trong mắt nàng vị trí Tam tiểu thư chỉ là một món đồ chơi vô hình, mặc dù không thể chạm đến nhưng lại có thể mang theo bên người, chính là trong mắt một người thiếu thốn đủ điều như Lâm Tâm Lan thì đó lại là bảo vật vô giá.

Bạch Tử Linh không có hứng thú với con người, cho nên nàng không có tìm hiểu qua Lâm Tâm Lan là người như thế nào, chỉ là qua cách nàng ta thể hiện nàng có thể nhìn ra nữ tử này là người kiêu ngạo, gương mặt xem như là tiểu mỹ nhân, có lẽ trước kia ở Lâm gia nàng ta được cung phụng như công chúa, bất quá nàng cũng có thể nhìn ra nàng ta không hề thỏa mãn với những thứ trước mắt. Có lẽ là vì quá thiếu thốn, hoặc vì lần đầu tiên có người đối với nàng ta sủng ái như Bạch Vân Hoài cho nên đôi phương mới sinh ra lòng tham không đáy, có được thì càng muốn nhiều hơn, nàng ta chấp nhất với vị trí Tam tiểu thư là nàng ta nhận ra bản thân ở trong Bạch phủ không có một danh phận, so với người khác thì vô cùng thua kém cho nên mới không cam lòng cùng nàng gây sự.

Trải qua chuyện chiếc trâm Khổng Tước Hòa Minh mất trộm, Lâm Tâm Lan bị phạt quỳ ở từ đường, đồng thời một ngày chỉ được dùng bữa một lần, chỉ là buổi sáng nàng gặp nàng ta sắc mặt như thường chỉ sợ một ngày ăn đủ ba bữa chứ không hề thiếu thốn gì, có lẽ Lâm Quế Chi vì thương nữ nhi nên mới lên mang cơm đến, Bạch Vân Hoài dù biết cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ, chỉ là một người suy nghĩ thấu đáo như Lâm thị vậy mà lại muốn kéo nàng xuống nước.

Có lẽ vì nàng ta tức giận chuyện nàng khiến nữ nhi nàng ta bị phạt, hoặc là vì tức giận chuyện vì nàng mà nữ nhi nàng ta phải ăn trọn cái tát từ Tứ phu nhân, tâm tình người làm mẫu thân, Bạch Tử Linh không hiểu được, nhưng nàng cũng hiểu được, người có thể làm cho Lâm Quế Chi vốn không muốn cùng nàng va chạm hiện tại lại muốn cùng nàng đối đầu thì cũng chỉ có nữ nhi nàng ta Lâm Tâm Lan.

“Tiểu thư... phải làm sao bây giờ?” Đi hay không đi, quả là một quyết định khó khăn. Thanh Nhi nhìn sắc mặt như thường của Bạch Tử Linh đã lạnh dần thì có chút thấp thỏm, nàng từ nhỏ hầu hạ tiểu thư cho nên cũng hiểu rõ tiểu thư, tiểu thư nhất định là không muốn đi nhưng đây là ý của lão gia, nếu tiểu thư dám cãi lại chỉ sợ lão gia sẽ tức giận, đến lúc đó sẽ dùng gia pháp với tiểu thư.

“Bạch Vân Hoài đâu rồi?” Một câu nói của hấn liền có thể quyết định nàng đi hay không đi, hấn nghĩ mình là ai?!

“Lão gia đã thượng triều rồi...” Trước giờ nam nhân luôn tránh xa hậu viện, lão gia cũng như vậy, mọi chuyện ở đại viện đều do Đại phu nhân quyết định, Đại phu nhân nói lời ý kiến của lão gia thật ra chỉ là làm màu mà thôi.

“Hừ, lão hồ ly đáng giận!”

“Tiểu thư đề nò ti đi sắp xếp đồ đạc cho người.” Thanh Nhi nghĩ nghĩ, vẫn là nên nghe theo lời của lão gia sẽ tốt hơn, dù sao hấn cũng là chủ nhân của Bạch gia, tuy nói hấn cùng tiểu thư không chung huyết thống nhưng Bạch gia nuôi dưỡng bọn họ mười mấy năm, hiện tại vẫn chưa đến lúc trở mặt.

“Ai nói ta muốn đi?” Bạch Tử Linh nhũ mào, thái độ không tốt.

“Tiểu thư, hiện tại chống lại mệnh lệnh của Bạch Vân Hoài không phải là hành động thông minh.” Lạc Hàm cũng chen miệng vào.

“Đi, chúng ta đi.”

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm ngăn ra.

“Sao người nói không muốn đi mà?”

“Chúng ta đi đến Minh Nguyệt Các!”

Minh Nguyệt Các?

Thanh Nhi trừng mắt: “Đó không phải nơi ở của Đại phu nhân cùng Tứ tiểu thư sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bạch Tử Linh tìm đến

Minh Nguyệt Các.

“Nữ nhi thỉnh an mẫu thân.” Theo như thông lệ, sáng sớm tiểu bối sẽ phải đi thỉnh an trưởng bối, nữ chủ nhân của Bạch gia là Đại phu nhân, thường thì mỗi sáng các vị phu nhân tiểu thư sẽ đến Minh Nguyệt Các thỉnh an, nếu là trước kia Minh Nguyệt Các khẳng định là rất náo nhiệt, chỉ là mấy năm gần đây Đại phu nhân thường xuyên nhốt mình trong phòng, không muốn người khác làm phiền nên việc thỉnh an mỗi buổi sáng bị bỏ qua, chỉ là thân là nữ nhi, Bạch Phi Nhược không thể nào không đi thỉnh an Đại phu nhân để làm tròn đạo làm con, bày tỏ sự hiếu thảo với mẫu thân, cho nên giờ Mẹo hai khắc, sau khi thay y phục xong Bạch Phi Nhược liền cùng với nha hoàn thiếp thân là Thu Nguyệt đi đến tiền viện thỉnh an.

Minh Nguyệt Các được chia làm hai phần, phần phía trước là tiền viện, là nơi nghỉ ngơi của Đại phu nhân, phía sau là hậu viện, hậu viện bao gồm có viện của Bạch Phi Nhược và hoa viên, Minh Nguyệt Các là nơi ở dành cho các đời chính thất của Thừa tướng phủ, nơi này rộng lớn, không khí trong lành, mặc dù cảnh sắc không được nổi bật như Chiêu Lan Viện nhưng so với các viện khác thì lại có nhiều ưu điểm, hơn hẳn là vị trí địa lý thuận lợi. Lấy Minh

Nguyệt Các làm trung tâm, đường mòn bên phải là đường dẫn đến thư phòng của Bạch Vân Hoài, tất cả mọi người đều biết muốn đi đến thư phòng là nơi quan trọng nhất trong phủ, hộ vệ nơi này canh phòng nghiêm ngặt, muốn đến thư phòng phải đi ngang qua Minh Nguyệt Các, đường mòn bên trái thì có thể đi đến đại sảnh, tất cả các viện khác đều phải đi vòng qua vòng lại mới đến đại sảnh nhưng riêng ở Minh Nguyệt Các chỉ cần đi thẳng theo một lối mòn là được.

Từ hậu viện đi đến tiền viện phải xuyên qua hành thang dài hơn mười mét, hai bên hành lang là một bức tranh thiên nhiên đầy sinh động, bởi vì thời tiết sắp chuyển sang đông nên không khí ẩm thấp đi rất nhiều, trên những cánh hoa vừa e ấp đọng lại vài giọt sương sớm như giọt nước mắt của người thiếu nữ.

“Nhược Nhi đã đến thì vào đây dùng bữa đi.” Đại phu nhân Viên Minh Hân đã ngoài bốn mươi nhưng làn da vẫn được bảo dưỡng rất tốt, nàng mang một vẻ đẹp thanh nhã, chỉ là khí chất lại vô cùng lãnh đạm, nàng tuy không có trẻ tuổi như Tứ phu nhân Tô Văn nhưng nếu hai người đứng cùng một chỗ, vẻ đẹp phong tình vạn chủng của đôi phương chẳng thể che lấp đi vẻ kiêu sa từ trong xương cốt của nàng.

“Dạ vâng.” Bạch Phi Nhược ngon ngoãn đi đến bên bàn ngồi xuống, Đại phu nhân trước giờ đều luôn dùng bữa sáng, mỗi ngày Bạch Phi Nhược đi đến thành an, sau đó cũng cùng nàng dùng bữa, điều này sớm đã thành thói quen.

Ngọc Anh bên cạnh nghe vậy lập tức đi xuống bếp phân phó để người dọn bữa sáng lên, Thu Nguyệt cũng nhanh nhẹn đi theo hỗ trợ, căn phòng nháy mắt chỉ còn lại mẫu tử hai người.

Đại phu nhân ngồi trước gương đồng, trong gương ngoại trừ hình ảnh hân chiếu của nàng còn có một thiếu nữ váy đào, nữ hài mới lớn cơ thể liền trở mề, chỗ nào cần lời thì lời, chỗ nào cần lời thì lời, mắt hạnh mày cong, xinh đẹp mỹ miều, toàn thân đều tỏa ra cỗ khí chất mềm mại, nam nhân thích nhất là nữ nhân nhu nhược yếu đuối, như vậy mới có thể khiến nam nhân sinh lòng muốn bảo vệ.

“Đạo này không thấy con ra phủ, suốt ngày nhốt mình ở trong nhà làm gì?” Đại phu nhân một bên lựa chọn trăm trăm cũng không quên hỏi chuyện nữ nhi.

Bạch Phi Nhược thấy vậy bèn đi đến phía sau giúp Đại phu nhân cài trâm lên tóc, một bên ôn tồn mở miệng: “Mấy tháng nữa là đến Tứ quốc đại tái, nữ nhi chỉ muốn luyện tập thêm kỹ năng để có thể đem vinh quang về cho Thành Thiên.” Tứ quốc đại tái bốn năm một lần, thường sẽ diễn ra vào cuối năm, ý nghĩa muốn khép lại chuyện của năm cũ và đón chào cho một năm mới tốt đẹp hơn, ngày đó đại diện của ba nước còn lại sẽ đến đất nước thắng trận lần trước, năm nay vẫn tổ chức tại Thành Thiên, Thành Thiên quốc đã hai lần giành quán quân của Tứ quốc đại tái, năm nay tất nhiên là không thể làm mất mặt.

Đại phu nhân gật đầu, tỏ ý đồng tình với nữ nhi: “Tứ quốc đại tái không phải là một trò đùa, đó là nơi để những thiên tài của các nước cạnh tranh với nhau, người tham dự đều là đại diện một nước, thua cuộc chẳng khác nào vứt sạch mặt mũi quốc gia.”

Bốn năm trước ở Tứ quốc đại tái, người tham dự đều là thế hệ trẻ tuổi của các nước, Bạch Phi Nhược khi đó chỉ có mười tuổi nhưng một lần lại đàn ra một khúc cầm ca danh chấn thiên hạ khiến nhiều người phải khâm phục, cho nên mới được mọi người xưng tụng danh hiệu Đệ nhất tài nữ. Bốn năm đã qua, tiểu hài tử ngày nào giờ đã thành một thiếu nữ, bốn năm trước khiến toàn trường kinh ngạc thì bốn năm sau vẫn phải cố gắng giữ vị trí này, nếu không không chỉ danh tiếng của nàng bị hủy hoại, mà mặt mũi của Bạch gia cùng Thành Thiên cũng bị mất sạch.

“Con có suy nghĩ như vậy, ta cũng yên tâm.” Đại phu nhân nhẹ giọng nói: “Làm người không nên quá kiêu ngạo nhưng cũng không thể chỉ thỏa mãn với những thứ trước mắt.” Thanh niên tuổi trẻ khí thịnh thường thì đạt được một chút thành tựu liền sẽ kiêu ngạo như không tước, nữ nhi của nàng cũng không ngoại lệ, Đại phu nhân không phải không biết điều này, chỉ là nếu Bạch Phi Nhược không làm quá đáng nàng sẽ không bận tâm, xem như là đang khích lệ nữ nhi, chỉ là điều này dẫn đến một tác hại lớn là tâm tính không vững, khá mà đạt đến đỉnh cao, nàng khuyên bảo là muốn nữ nhi hiểu ra vấn đề, khi nào cần kiêu ngạo thì kiêu ngạo, khi nào cần thu liễm thì thu liễm. Không kiêu ngạo không phải là đã thỏa mãn với những thứ mình đang có, con người vốn là sinh vật tham lam, nhưng cũng có một số người lại không có chí cầu tiến, thường buông bỏ những thứ trước mắt, nữ nhi của Viên Minh Hân nàng, không cần là loại người như vậy!

“Mẫu thân dạy phải.” Bạch Phi Nhược thường ngày kiêu ngạo thế nào hiện tại đứng trước mặt Đại phu nhân vẫn là vâng vâng dạ dạ.

“Phu nhân, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi.” Ngọc Anh dẫn đầu một đám nha hoàn đi vào phòng, mấy nha hoàn phía sau người nào người nấy đều cầm một cái khay đựng thức ăn, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút, mùi hương lan tỏa khắp phòng.

Bàn ăn buổi sáng khá đơn giản, cháo và quẩy, ngoài ra còn có một phần bánh bao hấp, cùng với vài món điểm tâm nhỏ, mấy món này ăn chủ yếu là để tiêu hóa.

“Cháo này không tệ, ăn nhiều vào.”

“Vâng, mẫu thân cũng vậy.”

“Đúng rồi Nhược Nhi, đạo này quan hệ giữa con và Đỗ thiếu tốt chứ?”

Bạch Phi Nhược hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Đại phu nhân, nàng mặc dù là đích nữ của Bạch gia nhưng từ trước đến nay chuyện của nàng mẫu thân rất ít khi bận tâm, chỉ cần nàng không có gây họa, làm ảnh hưởng đến mặt mũi Bạch gia cùng Viên gia hai nhà thì sẽ không có chuyện gì, sao đột nhiên hôm nay lại mẫu thân lại hỏi đến chuyện tình cảm của nàng?

Mặc dù khó hiểu nhưng Bạch Phi Nhược trả lời: “Chàng ấy rất tốt với con.” Khắp kinh thành mọi người đều biết Đỗ gia Đại thiếu là ý trung nhân của Bạch Phi Nhược nàng, người nào dám đánh chủ ý lên người hân chỉ sợ là gan to bằng trời, còn chưa cần nàng phải ra tay dạy dỗ đôi phương thì Đỗ

Thanh Triệt đã tự giải quyết nợ đào hoa của bản thân, cũng giống như Bạch Từ Linh.

Nhắc đến Bạch Từ Linh, dung nhan xinh đẹp không khỏi nhíu lại, chuyện Bạch Từ Linh thích Đỗ Thanh Triệt nàng sớm đã biết đến, dù sao các nàng cũng ở chung một nhà, mặc dù không thường xuyên gặp mặt nhưng nơi nào có Đỗ Thanh Triệt xuất hiện thì Bạch Từ Linh đều sẽ có mặt, một lần hai lần thì nói là trùng hợp nhưng lần nào cũng vậy thì không thể nào gọi là trùng hợp được. Nữ nhân vốn là sinh vật đa ghi hướng hồ khi bản thân đã thích một ai đó thứ dễ dàng nhận thấy nhất là ánh mắt của người đó, khi Bạch Từ Linh nhìn Đỗ Thanh Triệt nàng có thể thấy được sự si mê cùng ái mộ trong đó, cho nên Bạch Phi Nhược rất nhanh liền nhận ra điều này, nàng cũng giống như những người khác chán ghét một kẻ xấu xí, ngu ngốc lại yếu đuối như Bạch Từ Linh yếu đuối, khi nàng nhận ra nàng ta có tình ý với nam nhân của nàng, nàng chỉ có thể không thể cười nhạo Bạch Từ Linh không biết lượng sức mình, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không biết địa vị của bản thân ở đâu mà lại dám mơ ước những thứ không thuộc về mình.

Bạch Phi Nhược là nữ nhi của chính thất, mẫu thân nàng tuy nắm quyền trong phủ nhưng lại không nhận được sự sủng ái của phụ thân, khi còn nhỏ Bạch Phi Nhược thường xuyên bị Bạch Vân Hoài vắng vẻ, mặc dù sau này lớn lên nàng biết cách lấy lòng phụ thân, khiến phụ thân nhìn nàng với đôi mắt khác nhưng trong lòng nàng vẫn không có tha thứ cho đối phương. Nàng chán ghét những nữ nhân có được sự sủng ái của Bạch Vân Hoài, điển hình là Tứ phu nhân, đối phương được một tay mẫu thân nàng nâng lên nhưng sau khi trèo lên giường của Bạch Vân Hoài liền không xem ai ra gì, ở đâu cũng kiêu ngạo, nàng không thích Tam phu nhân suốt ngày tụng kinh niệm Phật nhưng trong lòng lại tính kế đa đoan, càng hận Lạc Tuyết vì có được tình yêu của Bạch Vân Hoài, sau cùng nữ nhi nàng ta vẫn bị vứt bỏ nhưng kí ức tựa như ma quỷ in sâu trong đầu nàng, khiến nàng không bao giờ quên được.

Bạch Từ Linh thích Đỗ Thanh Triệt, vừa vặn nàng cũng xem vừa mắt đối phương, cho nên nàng muốn cướp lấy hắn, biến hắn thành nam nhân của nàng, ngày ngày ở trước mặt Bạch Từ Linh ân ái dầy vò đối phương, ai biết được nàng ta như thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù bị Đỗ Thanh Triệt làm thế nào cũng không chịu từ bỏ, thế nhưng mấy ngày nay lại luôn nhốt mình trong phòng, không đi tìm Đỗ Thanh Triệt. Bạch Phi Nhược mặc dù không thích Bạch Từ Linh đi tìm Đỗ Thanh Triệt nhưng khi nhìn thấy Bạch Từ Linh bị người si nhục, lại còn bị khi dễ trước mặt người mình yêu nàng lại cảm thấy vô cùng vui sướng, cho dù tâm trạng buồn bực cũng sẽ tan biến, chỉ là kẻ từ sau đại thọ ngày đó của Đỗ gia, Bạch Từ Linh không còn xuất hiện trước mặt Đỗ Thanh Triệt nữa, cho nên kinh thành đạo này mất đi một trò đùa vui, về phần Bạch Từ Linh, cũng không biết nàng ta là đã mất hi vọng với Đỗ Thanh Triệt hay là đang âm mưu gì đó nữa.

“Làm sao vậy? Sắc mặt con không được tốt lắm?” Nhìn chân mày nữ nhi bị nhíu thành chữ Xuyên, sắc mặt lại nhăn nhó khó coi, Đại phu nhân không khỏi lên tiếng hỏi han.

“Không có mẫu thân, nữ nhi không sao.” Bạch Phi Nhược lắc đầu, rất nhanh liền khôi phục lại thần sắc của bản thân.

“Thế thì tốt.” Đại phu nhân húp một miếng cháo, nói tiếp: “Qua năm là con cặp kê rồi, Đỗ thiếu gia có nói gì không?” Bạch Phi Nhược năm nay đã mười bốn, sang năm liền sẽ đến lễ cặp kê, hiện tại mọi người đều biết Bạch Phi Nhược và Đỗ Thanh Triệt là một đôi, nếu sau này hai người vẫn chưa có tiến triển chỉ sợ không đơn giản là lời ra tiếng vào.

Lúc này Bạch Phi Nhược làm sao không hiểu ý Đại phu nhân?

Dù sao cũng là nữ nhân, đối tượng lại còn là người trong lòng, đề cập đến chuyện này Bạch Phi Nhược tránh không khỏi có chút ngượng ngùng: “Mẫu thân sao đột nhiên lại hỏi đến chuyện này?”

“Con cũng đã lớn, cũng đến tuổi gả chồng, có việc gì mà phải ngượng ngùng.”

Hai má Bạch Phi Nhược hơi đỏ lên, biết được mẫu thân nhất định sẽ không buông tha nên chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời: “Chàng ấy mặc dù chưa có đề cập đến nhưng con biết sớm muộn chàng cũng sẽ đến phủ cầu thân, hướng hồ gia đình chàng ấy rất vừa ý với nữ nhi.”

Đại phu nhân gật đầu, xem như vừa ý với câu trả lời này: “Con là đích nữ Thừa tướng, Đệ nhất tài nữ của Yên Kinh, lại là một mỹ nhân có tiếng, nói Đỗ gia trèo cao cũng không quá sao có thể không hài lòng?”

“Mẫu thân sao lại nói vậy?” Thấy nam nhân mình coi trọng ở trong mắt mẫu thân lại chẳng đáng là gì, Bạch Phi Nhược thay người trong lòng bất bình: “Đỗ gia dù sao cũng là Đệ nhất phủ thượng, hướng hồ nữ nhân Đỗ gia còn là sủng phi của Bệ hạ, mặc dù con không rành triều chính nhưng con cũng biết thế lực trong triều đang nghiêng về phía Minh vương.”

“Hiện tại đúng là vậy, sau này khó mà nói trước.” Đại phu nhân nhấp một miếng trà, giọng nói chứa đầy hàm ý.

Bạch Phi Nhược ngắt ra: “Ý người là sao?”

“Bệ hạ đã hạ chỉ tuyên Hàn vương trở về, chậm nhất là hai tháng sau Hàn vương sẽ hồi kinh.”

Hàn vương?

Thành Thiên Chiến thần Hàn vương, Thương Hàn Phong?

Tam hoàng tử Thương Hàn Phong là một trong những nhi tử xuất sắc nhất của Thành Thiên đế, nói là một trong là bởi vì ngoại trừ hắn ra còn có Tứ hoàng tử Minh vương, Ngũ hoàng tử Tĩnh vương đều xuất sắc không kém cạnh hắn, mẫu thân của hắn đã từng là sủng phi bậc nhất của Thành Thiên đế, năm đó Nhị phi phong quang vô hạn, ngay cả Chính cung Hoàng hậu cũng không thể làm gì được nàng, chỉ là hồng nhan bạc phận, bệnh nặng qua đời, để lại Tam hoàng tử là loi một mình. Mặc dù mất mẹ từ sớm nhưng Hàn vương lại được trưởng thành dưới sự dạy dỗ của ngoại công là Trữ Quốc công, mặc dù hiện tại Trữ gia đã suy tàn không ít nhưng Trữ Quốc công vẫn có tiếng nói trong triều, năm mười ba tuổi Hàn vương dẫn binh đánh trận, phá vỡ thế phòng ngự của Vũ Nguyệt, uy hiếp đến Phụng Tề, dẫn binh ra Bắc đánh với Yên Vân, nổi danh khắp đại lục, được Thành Thiên đế phong vương, ban một chữ Hàn, bởi vì chiến công của hắn nên mọi người đã đặt cho hắn danh hiệu Chiến thần.

Bốn năm trước sau khi Tứ quốc đại tái kết thúc, Thành Thiên và Vũ Nguyệt kí hiệp ước đình chiến, thiên hạ xem như thái bình, mặc dù như vậy nhưng hai nước còn lại đều như hổ rình mồi đối với Thành Thiên cho nên ba năm trước Hàn vương liền dẫn quân đi đến biên cương trấn giữ ở Nam Kinh, cũng đã lâu không trở về, nhân dân sống trong thái bình suýt nữa đã quên mất công lao của Hàn vương, không nghĩ đến hiện tại Thành Thiên để lại gọi người về.

“Hàn vương lập nhiều chiến công, là chiến thần uy phong lẫm liệt của Thành Thiên, Bệ hạ muốn gọi người về kinh nghỉ ngơi là chuyện thường.” Bạch Phi Nhược trấn tĩnh trả lời: “Huống hồ Tứ quốc đại tái lại sắp diễn ra, cũng sắp hết một năm, Bệ hạ gọi Hàn vương trở về hẳn là muốn cùng đối phương đón năm mới.”

“Chỉ sợ là không đơn giản như vậy.” Đại phu nhân lắc đầu, thần sắc lộ vẻ nghiêm túc hiểm thấy.

“Mẫu thân?”

“Mấy ngày trước ngoại công của con có cho người đến tìm, ý đồ muốn chúng ta cùng Minh vương liên minh.” Nhớ lại bức thư ngày đó, Đại phu nhân lại thờ dài, Viên thị là dòng họ của Hoàng hậu, Thái tử vẫn còn chưa bị phế mà Viên Thái phó đã gấp không được muốn cùng Minh vương kết minh, quả thật là khiến người khác suy nghĩ sâu xa.

“Thái tử biểu ca...?” Hiện tại Thương Vệ - nhi tử duy nhất của Hoàng hậu đang giữ chức Thái tử, mặc dù mọi người đều nói Thái tử vô năng không có năng lực nhưng Thành Thiên để vẫn chưa tước thái độ muốn phế Thái tử, cũng không biết là vì e ngại thế lực của Viên gia hay là vì nguyên nhân khác.

“Thế cục hiện tại khó nói, Thái tử vô năng, Minh vương nắm hết quyền hành, lúc này Hàn vương trở về, chỉ sợ là sẽ đẩy lên một hồi phong tanh huyết vũ.” Vào lúc này Viên Thái phó lại tỏ thái độ nghiêng về phía Minh vương, chỉ sợ là đã có tính toán.

“Như vậy ngoại công là muốn...”

“Suy nghĩ của ngoại công con đừng đoán.”

“Phu nhân, phu nhân...” Lúc này Ngọc Anh đột nhiên chạy vào ngắt đi cuộc đối thoại của hai người, bộ dạng hấp tấp, trên mặt còn lộ vẻ sợ hãi, người khác không biết vừa mới sáng sớm nàng ta đã gặp phải thứ gì không sạch sẽ.

“Hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì nữa?” Bạch Phi Nhược quát một tiếng.

“Tứ tiểu thư... nô tì...” Ngọc Anh mím môi, ngập ngừng không nói nên lời.

“Có chuyện gì?” Nha hoàn của nàng, Đại phu nhân là người hiểu rõ nhất, Ngọc Anh ở trước mặt nàng luôn là bộ dạng nói gì nghe nấy nhưng ở sau lưng nàng thì lại cậy quyền cậy thế, ức hiếp người khác, bộ dạng hoàng hốt đây về kinh sợ như vậy đúng là hiếm thấy.

“Phế vật, phế vật Bạch Tử Linh đến đây rồi...”

“Nàng ta đến đây làm gì?” Đại phu nhân không vui cau mày lại.

“Nô tì không biết...”

“Đại phu nhân.”

Từ bên ngoài thiếu nữ một thân lam y tươi mát chậm rãi bước vào, váy dài chạm đất, những đóa liên hoa e ấp như muốn nở rộ, trên thắt lưng có thắt một sợi dây đai nhỏ được buộc thành hình cái nơ, ôm lấy vòng eo thanh mảnh, áo được thiết kế dài đến cổ tay, loe như cánh bướm, trên mặt mang một chiếc khăn che đi dung mạo, chỉ để lộ ra đôi mắt trong suốt có thần, đầu tóc gọn gàng, y phục sạch đẹp, nhìn nữ tử trước ít có người có thể tin được đây là phế vật Bạch Tử Linh như lời đồn.

“Bạch Tử Linh...” Nhìn đến Bạch Tử Linh, sắc mặt Bạch Phi Nhược lộ vẻ không vui, Bạch Tử Linh hiện tại như đã thoát thai hoá cốt trở thành một người khác, cho dù không nhìn rõ gương mặt đối phương nhìn luận bề ngoài cùng khí chất, Bạch Phi Nhược liền cảm thấy bản thân thua xa đối phương.

Bạch Phi Nhược là thiên chi kiêu nữ, là đích nữ của Thừa tướng phủ, trên có phụ mẫu sủng ái, dưới có ca ca che chở, ngay cả đường tình duyên cũng vô cùng thuận lợi, nàng có ý trung nhân là Đỗ gia Đại thiếu, nam tử tuấn mỹ, gia thế hơn người, cuộc đời của Bạch Phi Nhược định sẵn là sẽ không thua người khác, không có thứ gì nàng không có, nếu nói về thứ nàng không có thì chắc chắn phải nói đến danh hiệu Đệ nhất mỹ nhân của Yên Kinh.

Bạch Phi Nhược không thể nghi ngờ chính là một mỹ nhân, năm đó tỷ muội Viên gia cũng được mệnh danh là Yên Kinh song mỹ, Đại tiểu thư Viên gia cũng tức là Viên Minh Hân gả cho Thừa tướng Bạch Văn Hoài, Bạch Văn Hoài năm đó cũng là một mỹ nam tuấn tú, kết tinh của hai người là Đại thiếu gia Bạch Bằng Phi và Tứ tiểu thư Bạch Phi Nhược, Bạch Phi Nhược thừa hưởng dung mạo của phụ mẫu, một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành khiến vạn người say mê nhưng đứng trước danh hiệu Đệ nhất mỹ nhân vẫn là xa vời.

Thân là nữ nhân, tất cả mọi người đều không thích nhìn thấy người khác xinh đẹp hơn mình, Bạch Phi Nhược cũng vậy, trước kia Bạch Tử Linh nhếch nhếch xấu xí, đứng bên cạnh Bạch Phi Nhược chẳng khác nào lá xanh lót nền cho hoa hồng, hiện tại Bạch Tử Linh thay đổi thành một người khác, không chỉ tính tình mà cách ăn mặc cũng khác hẳn, Bạch Phi Nhược đứng bên cạnh Bạch Tử Linh lại không cách nào có thể tranh giành nổi bậc được, điều này khiến đáy lòng nàng vô cùng bất mãn.

“Tứ muội, người phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ mới phải.” Ánh mắt Bạch Tử Linh rơi vào người Đại phu nhân rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt sang người Bạch Phi Nhược, thâm ý mở miệng.

Bạch Phi Nhược tức giận: “Ai là muội muội của người? Đừng nhận loạn.”

“Ồ trước mặt Đỗ Thanh Triệt chẳng phải muội gọi ta một tiếng Tam tỷ sao?” Bạch Tử Linh nhếch môi: “Cho nên đây mới thật sự là bộ mặt thật của muội sao?” Lẽ ra nguyên chủ nên sớm nhận ra bộ mặt thật thật của Bạch Phi Nhược, nàng ta ở trước mặt Đỗ Thanh Triệt là một bộ dạng yếu đuối khiến người khác muốn bảo vệ, ồ trước mặt đám người Tử phu nhân và Lâm thị thì lại kiêu ngạo không đặt người khác vào mắt, hiện tại nói chuyện với nàng lại bày ra bộ dáng khinh thường, nguyên chủ vậy mà phải thua ở trong tay nữ nhân này quả thật không đáng.

Chính là tựa hồ như nguyên chủ không hề có địch ý đối với người muội trên danh nghĩa này, lúc nàng vừa xuyên đến nàng có thể cảm nhận được oán khí của nguyên chủ đối với Đại phu nhân, lúc gặp mặt Đỗ Thanh Triệt nàng cũng có thể cảm nhận được sâu sắc tình cảm của nguyên chủ dành cho hắn, vậy mà khi đối mặt với Bạch Phi Nhược, nàng vẫn là chính nàng, không có bị cảm xúc của nguyên chủ làm ảnh hưởng, theo lí mà nói dựa vào những thứ Bạch Phi Nhược làm với nguyên chủ, lẽ ra nguyên chủ phải có cảm giác gì đó với nàng ta mới đúng, vậy mà lại không có gì cả, đúng là kì lạ.

“Người...”

“Nhược Nhi đủ rồi.” Đại phu nhân nhìn nữ nhi ngày thường mồm miệng lạnh lợi nhưng đứng trước Bạch Tử Linh lại không chiếm được chút ưu thế bèn lên tiếng: “Tam tiểu thư hôm nay đến đây chẳng lẽ chỉ để khiêu khích nữ nhi của ta?”

Từ lúc Bạch Tử Linh bước vào Đại phu nhân đã âm thầm đánh giá đối phương, nhìn nàng khí chất hơn người, sắc mặt hồng hào cũng đủ biết những ngày qua của nàng trôi qua không tồi, thậm chí là còn rất thoải mái.

Mỗi tháng Thừa tướng phủ đều phân phát bổng lộc cho phu nhân tiểu thư trong phủ, Bạch Tử Linh mang danh là Tam tiểu thư cho nên cũng có phần, mọi người đều nói kẻ thù ghét con chồng, Đại phu nhân cũng không ngoại lệ, nàng đối với Lạc Tuyết hận không thể ăn tươi nuốt sống, làm sao có thể đối xử tốt với Bạch Tử Linh? Cho nên đối với việc phân phát bổng lộc mỗi tháng, nàng ngoài mặt không nói gì nhưng lại phân phó người đem bổng lộc mang trở về, có lần bị Bạch Vân Hoài phát hiện nàng còn nghĩ rằng hắn sẽ nổi trận lôi đình, tức giận đòi công đạo cho Bạch Tử Linh, dù sao đó cũng là nữ nhi của nữ nhân mà hắn yêu sinh hạ, chính là Bạch Vân Hoài lại không chút để ý, lúc này Đại phu nhân sâu sắc nhận thấy nam nhân này đúng là vô tình, thảo nào năm đó Lạc Tuyết cùng nam nhân khác trốn chạy cũng không muốn ở bên cạnh hắn, sau đó dần dần Đại phu nhân cũng cảm thấy chuyện này vô vị, không muốn quan tâm Bạch Vân Hoài cùng Bạch Tử Linh nữa, bổng lộc vẫn được phân phó cho người mang đến nhưng sau cùng vẫn không có vào túi Bạch Tử Linh, nàng biết điều này nhưng đã quyết không quan tâm thì Đại phu nhân chỉ giả vờ như không biết.

“Là do Tứ muội công kích ta trước, ta chỉ phản công mà thôi, phu nhân sao có thể trách ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tâm tư của Đại phu nhân

“Đúng là nhanh mồm nhanh miệng.” Đại phu nhân cười lạnh, đáy mắt lộ vẻ châm chọc: “Trước kia cũng không có phát hiện Tam tiểu thư như vậy, là bởi vì che giấu quá sâu ư?” Không cần phải nói đến trước kia cho xa xôi, chỉ nói đến hơn hai tháng trước khi Bạch Tử Linh xuất hiện ở cửa cầu xin Thu Nguyệt cho nàng biết tin tức về Đỗ Thanh Triệt để nàng có thể đi tìm hắn, bộ dạng khi đó của Bạch Tử Linh quả thật là nhếch nhác đến không còn gì để bàn, dung mạo nàng đã xấu xí lại còn lộ ra vẻ yếu đuối, không những không khiến người khác cảm thấy đau lòng mà còn khiến đối phương sinh lòng chán ghét, muốn khi dễ nàng.

Ngày đó chính là đại thọ của Đỗ lão gia, Đại phu nhân cũng có nhận được thiệp mời từ Đỗ gia nhưng nàng không có đi, chỉ để nữ nhi mang một ít lễ vật đến chúc thọ, từ sớm Bạch Phi Nhược đã trang điểm lộng lẫy đi đến Đỗ gia, cùng Đỗ Thanh Triệt đứng ở cửa tiếp khách, thể hiện địa vị Đỗ gia Đại thiếu phu nhân của bản thân, bất quá chuyện này cũng là do Đỗ lão gia cho phép Bạch Phi Nhược mới dám làm. Đại thọ của Đỗ lão gia, Thành Thiên đế còn cho người mang lễ vật đến chúc mừng, chuyện này đã trở thành tiêu đề của các tửu lầu nổi tiếng, cũng không biết là từ đâu Bạch Tử Linh lại nhận được tin tức là Đỗ gia có tiệc, Đỗ Thanh Triệt cũng có mặt tại đó cho nên nàng muốn đi tìm hắn, bất quá đến cửa thì lại bị Thu Nguyệt ngăn cản, thân là nữ nhân Đại phu nhân quá hiểu tâm tính của nữ nhi, chỉ sợ là Bạch Phi Nhược cố tình để lộ tin tức này cho Bạch Tử Linh biết, bởi vì chuyện Bạch Tử Linh ái mộ Đỗ gia Đại thiếu không ai không biết, tình cảm trong mắt Bạch Tử Linh tất cả mọi người đều nhìn ra nàng si tình với Đỗ thiếu, chính là tất cả mọi người đều cảm thấy chỉ có Bạch Phi Nhược mới xứng đôi với Đỗ Thanh Triệt, nam thanh nữ tú đứng cùng một chỗ, nhan trị khiến người khác cảm thấy hâm mộ.

Nếu là ngày thường gặp Bạch Tử Linh khóc lóc cầu xin như vậy Đại phu nhân cũng không có bận tâm đến đối phương mà trở về phòng, bất quá hôm đó tâm tính của nàng khá tốt do nữ nhi đã có thể khẳng định vị trí của mình tại Đỗ gia, khiến mẫu thân là nàng không cần phải lo xa, cho nên bèn đứng lại nhìn một chút. Bạch Tử Linh vì Đỗ Thanh Triệt mà vứt bỏ tự tôn, thân là tiểu thư Thừa tướng phủ mà lại đi cầu xin một nha hoàn, hình ảnh hèn mọn ngày đó của Bạch Tử Linh nàng vẫn nhớ như in, đột nhiên cảm thấy đáy lòng vô cùng thỏa mãn, mặc dù nàng thua trong tay Lạc Tuyết nhưng nữ nhi nàng ta lại thua trong tay nữ nhi nàng, Lạc Tuyết xuất sắc như vậy mà lại sinh ra một nữ nhi không ra gì như Bạch Tử Linh, bất quá cũng nhờ vậy mà nàng ta không phải là đối thủ của nữ nhi nàng.

Dưới sự ngăn cản của Thu Nguyệt Bạch Tử Linh liền đem hết những thứ có giá trị trên người mình giao ra, thật ra Thu Nguyệt không phải là muốn ngăn

cần Bạch Từ Linh đến Đỗ gia, nàng chỉ là muốn kéo dài thời gian đến thời khắc quan trọng để Bạch Từ Linh đến đó, như vậy mới có kịch vui để xem. Đại phu nhân dù không có đến Đỗ gia nhưng tin tức vẫn truyền đến tai nàng, Bạch Từ Linh ở trước mặt mọi người công khai bày tỏ với Đỗ Thanh Triệt, điều này đúng là vút hết mặt mũi của Bạch gia, Đỗ Thanh Triệt vốn không thích Bạch Từ Linh cho nên không để ý tới nàng, Bạch Từ Linh vì muốn giữ chân Đỗ Thanh Triệt mà nhảy hồ tự tử, hành động này của nàng đúng là khiến mọi người kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn Đỗ Thanh Triệt vậy mà nhảy xuống cứu Bạch Từ Linh, có lẽ hẳn không muốn trong đại thọ của Đỗ lão gia thấy người chết cho nên mới cứu người, cho dù đó là nữ nhân mà hắn ghét, hành động của Đỗ Thanh Triệt nhận được không ít lời tán thưởng, mà Bạch Từ Linh thì lại bị mọi người phỉ nhổ. Lúc Bạch Từ Linh bị đưa trở về thì đã hôn mê không rõ, nghe nói Đỗ gia định cho người gọi đại phu nhưng lại bị Bạch Phi Nhượng ngăn cản, Bạch Phi Nhượng nói là Bạch gia sẽ chăm sóc chu đáo cho Bạch Từ Linh, không cần làm phiền Đỗ gia, Đỗ gia thấy vậy cũng không có ngăn cản, sau đó có người nâng Bạch Từ Linh về phủ, vút ở một nơi xó xỉnh là Linh Viên cũng không có ai quan tâm đến.

Đối với sự sống chết của Bạch Từ Linh tất cả mọi người trong Bạch phủ đều không có bận tâm, nàng cũng không ngoại lệ, cho nên đối với cách làm của nữ nhi Đại phu nhân cũng không có ngăn cản, nữ nhân đôi khi cần ác độc thì nên ác độc, đặc biệt là đối với tình địch của bản thân, mặc dù Bạch Từ Linh không hề là một tình địch xứng tầm với nữ nhi của nàng. Nha hoàn Thanh Nhi của Bạch Từ Linh, Đại phu nhân cũng có chút ấn tượng, ngày đó nàng ta đến Minh Nguyệt Các cầu xin nàng cho người đi gọi đại phu để cứu Bạch Từ Linh, Đại phu nhân nghe vậy chỉ trào phúng cười, nàng hận Lạc Tuyết, Bạch Từ Linh là nữ nhi của Lạc Tuyết, nàng làm sao có thể cho người đi cứu đối phương, mười mấy năm qua nàng để đối phương tự sinh tự diệt đó cũng là nhượng bộ lớn nhất của nàng, vì vậy nàng đối với lời cầu xin của Thanh Nhi làm như không nghe thấy. Sau đó nghe nói Thanh Nhi lại chạy đến tìm Bạch Vân Hoài cầu xin, so với Đại phu nhân ôn hòa làm như không thấy thì cách làm của Bạch Vân Hoài lại trái ngược, hẳn biết chuyện xấu của Bạch Từ Linh làm tức giận còn không kịp thì làm sao mà chịu cho người cứu nàng, sau cùng nghe nói Bạch Vân Hoài cho người đuổi Thanh Nhi ra khỏi viện, một đêm yên tĩnh trôi qua, đến sáng hôm sau thì lại nhận được một tin tức động trời, Bạch Từ Linh vậy mà lại tại qua nạn khỏi.

Sau lần Bạch Từ Linh từ Đỗ gia trở về liền nhốt mình trong phòng, trong phủ không ngừng xuất hiện những tin đồn liên quan đến nàng ta, có lần Ngọc Anh chạy đến tìm nàng tố cáo, khi đó nàng rõ ràng là có chút không thể tin được, một phế vật như Bạch Từ Linh vậy mà dám ra tay đánh Ngọc Anh? Ngày thường Ngọc Anh hung hăng ngang ngược, Đại phu nhân đối với việc này chỉ nhắm mắt cho qua, dù sao đối phương ở bên cạnh nàng đã lâu, đối với mệnh lệnh của nàng thì vô cùng phục tùng cho nên nàng mới dung túng đối phương làm vậy, không ngờ kẻ đầu tiên giáo huấn Ngọc Anh vậy mà lại là Bạch Từ Linh. Mặc dù hơi nghi ngờ nhưng nàng vẫn không có nói gì, chỉ ngồi đợi hành động tiếp theo của đối phương lại khẳng định suy nghĩ của bản thân, lần tiếp theo gặp mặt là ngày Bạch Vân Hoài đi Vân Nam trở về, mang theo mẫu tử Lâm thị vào cửa, khi đó Bạch Từ Linh cũng được gọi đến, nữ tử khí chất hơn người, thần sắc tươi tỉnh, đôi mắt chứa đầy sự tự tin, cả người đều lộ ra khí thế khiến người khác không thể xem thường, người như vậy mà lại là phế vật Bạch Từ Linh?

Đối với chuyện của Bạch Vân Hoài Đại phu nhân sớm đã không còn hứng thú, năm xưa Bạch Vân Hoài tuổi nhỏ vô song, còn trẻ đã ngồi lên chức Thừa tướng khiến tất cả các nữ nhân trong kinh thành đều muốn gả cho hắn, khi đó Đại phu nhân vẫn còn trẻ, đối với nam tử xuất sắc như hắn vừa gặp đã yêu cho nên mới cầu xin Viên Thái phó gả nàng cho hắn. Viên Thái phó là người đặt lợi ích của bản thân làm trên, cho nên khi thấy Bạch Vân Hoài tuổi còn trẻ mà tiền đồ đã sáng lạng như vậy, sau này chỉ sợ không đơn giản, đang lúc hắn muốn cùng Bạch Vân Hoài kết thân, vừa hay nữ nhi lại có tình ý với đối phương, Viên Thái phó liền không chút do dự chạy vào cung cầu xin Thánh thượng hạ chỉ ban hôn, cho nên có thể nói hôn nhân giữa nàng và hắn chỉ được liên kết bằng một đạo thánh chỉ, Đại phu nhân đối với Bạch Vân Hoài là yêu, nhưng Bạch Vân Hoài đối với nàng chỉ là vì trách nhiệm. Cho nên khi Lạc Tuyết xuất hiện đã đánh thức trái tim bị đóng băng của hắn, Bạch Vân Hoài trước giờ làm việc rất cực đoan, dù Lạc Tuyết đối với hắn chỉ là có ân nhưng hắn vẫn muốn lấy Lạc Tuyết vào cửa, thậm chí còn muốn phế đi hạ đường chính thế là nàng, Đại phu nhân khi đó nào có thể chấp nhận được chuyện bản thân thua một nữ nhân không rõ lai lịch, vì vậy nàng dồn hết hận thù vào Lạc Tuyết, hận đối phương có được tình yêu của Bạch Vân Hoài, hận đối phương không cần làm gì cũng có được những thứ nàng mơ ước, nàng làm khó dễ đối phương, nghĩ rằng như vậy đối phương sẽ biết khó mà lui, ai biết được đối phương lại thần nhiên trước mọi âm mưu của nàng, đôi lúc Đại phu nhân vẫn nghĩ rằng bản thân chẳng khác nào một con khỉ đang nhảy nhót trước mặt đối phương.

Bạch Vân Hoài muốn nạp Lạc Tuyết vào phủ, Đại phu nhân cũng không có phản đối, bởi vì nàng biết cho dù bản thân có phản đối cũng chẳng thay đổi được gì mà còn khiến đối phương chán ghét nàng hơn, cho nên Đại phu nhân nhẫn nhịn, dù sao thân phận của nàng vẫn cao hơn Lạc Tuyết, đứng trước mặt nàng Lạc Tuyết dù được sủng ái cách mấy cũng sẽ không dám trắng trợn khiêu khích. Không bao lâu Lạc Tuyết mang thai, chuyện này khiến nàng tức điên lên được, không có bất kì nữ nhân nào có thể chấp nhận được chuyện trượng phu mình cùng nữ nhân khác có con riêng, cho dù hiện tại nàng đã sinh cho Bạch Vân Hoài một nữ tử nhưng dựa vào tình yêu của Bạch Vân Hoài dành cho Lạc Tuyết chỉ sợ nếu đưa trẻ trong bụng nàng ta là nhi tử thì chỉ sợ Bạch Vân Hoài muốn dạy dỗ đối phương thành người thừa kế Bạch gia. Bởi vì lo sợ cho tương lai của nhi tử, đồng thời bị con ghen làm mờ lí trí, Đại phu nhân nhiều lần hăm dọa Lạc Tuyết, ý đồ khiến nàng xảy thai, sau đó phát hiện những thứ thuốc xảy thai thông thường vốn không làm gì được Lạc Tuyết mà còn khiến chuyện xấu nàng làm bị Bạch Vân Hoài phát hiện, hắn bèn phạt nàng tự kiểm điểm chứ không có tước đoạt quyền lực của nàng, bởi vì lúc này Lạc Tuyết đang mang thai, mà Liễu thị bên kia vừa mới sinh hạ Bạch Phi Thúy không lâu, hai người đều không có phương tiện quản lí mọi việc trong phủ, may mắn là lúc này Tứ phu nhân còn chưa có thượng vị, nếu không chỉ sợ nàng đã không có địa vị gì ở trong Bạch phủ.

Nhiều lần ra tay bất thành Đại phu nhân càng trở nên cẩn thận, lúc này Lạc Tuyết đã mang thai sáu tháng nhưng bụng lại lớn như tám tháng, Đại phu nhân cảm thấy kì lạ, trực giác của nữ nhân luôn rất đáng sợ cho nên nàng bèn cho người đi điều tra, mua chuộc không ít nha hoàn trong viện của Lạc Tuyết cùng với đại phu mới biết được một tin tức, hóa ra đứa trẻ Lạc Tuyết đang mang không phải của Bạch Vân Hoài. Nghe nói khoảng thời gian trước Lạc Tuyết luôn nhốt mình trong phòng, mà Bạch Vân Hoài lại không cho bất kì ai đến gần Linh Viên cho nên mọi người đều nghĩ rằng Lạc Tuyết vẫn luôn ở trong phòng chứ thật ra khi đó Lạc Tuyết đã rời khỏi Thừa tướng phủ, nàng bỏ trốn cùng một nam nhân, Bạch Vân Hoài phát hiện liền bắt nàng về, nghe nói nam nhân đó cũng chết dưới tay của hắn, không lâu sau đó Lạc Tuyết liền có dấu hiệu mang thai, bất quá chuyện này bị Lạc Mai dè dặt, dặn dò các nàng không được nói ra, nếu không hậu quả tự chịu.

Đại phu nhân cũng biết Lạc Mai, người này là nha hoàn vừa mới vào phủ, còn chưa được bao lâu đã bị Bạch Vân Hoài đưa đến chỗ Lạc Tuyết hầu hạ, lai lịch xem như sạch sẽ không có gì khác thường, chỉ là cách mà nàng ta chăm sóc Lạc Tuyết lại chẳng khác nào xem đối phương là chủ tử thật sự của bản thân, điều này khiến Đại phu nhân sinh nghi, nhiều lần có ý đồ mua chuộc Lạc Mai nhưng đối phương lại từ chối, điều này càng khiến nàng khẳng định quan hệ giữa hai người không tầm thường, nàng đối với Lạc Mai cũng thận trọng mà đối phó. Khi biết được đứa bé trong bụng Lạc Tuyết không phải của Bạch Vân Hoài, Đại phu nhân cũng không biết bản thân nên vui hay nên buồn, vui là vì Bạch Vân Hoài có mặt như mù, nhìn trúng một nữ nhân không yêu hắn, sau đó còn cấm sủng hắn, buồn là vì nam nhân nàng yêu lại bị phản bội, trong khi tình cảm của nàng đối với hắn lại chân thật như vậy mà hắn lại không nhìn ra được, nhưng nhiều hơn là nàng cảm thấy châm chọc. Đại phu nhân đem chuyện này nói với Bạch Vân Hoài, Bạch Vân Hoài tất

nhiên không tin, Đại phu nhân tất nhiên không cần hẳn phải tin ngay, chỉ cần gieo mầm nghi ngờ ở trong lòng hắn, cho dù hẳn thật sự yêu Lạc Tuyết thì cũng không thể chấp nhận được chuyện này, chỉ cần hắn vẫn ôm nghi ngờ trong lòng, một ngày nào đó mối nghi ngờ đó đủ lớn thì mẫu tử Lạc Tuyết sẽ gặp họa sát thân.

Ngày Lạc Tuyết sinh hạ Bạch Tử Linh đúng lúc vào Tiết đại hàn của Thành Thiên, năm đó trên Thiên Sơn Đỉnh đột nhiên có tuyết lở, tuyết lở đổ xuống các thị trấn lân cận dưới núi khiến không ít người chết, trong vòng một tháng cả đại lục đều bị bao phủ trong không khí lạnh giá của băng tuyết, mùa đông năm nay cũng đến sớm, tuyết rơi liên miên, ngay cả đất nước bốn mùa ôn hòa như Phưong Tề cũng xuất hiện tuyết rơi, mà vào ngày Tiết đại hàn thì bão tuyết đặc biệt lớn. Đây là hiện tượng lạ nhất trong mấy trăm năm gần đây của đại lục, lúc này Khâm Thiên Giám lại tuyên bố đây là một điều xui xẻo, những đứa trẻ sinh ra vào ngày này sẽ mang đến tai họa cho thiên hạ, Thánh thượng nghe vậy bèn hạ chỉ trừ khử những đứa trẻ đó, Bạch Văn Hoài lúc này không có ở trong phủ, mọi chuyện trong phủ đều do một tay Đại phu nhân quản lý, cho nên chuyện Lạc Tuyết sinh hạ một nữ nhi nàng cũng biết, nàng đến Linh Viên ý đồ muốn đem đứa trẻ giao cho triều đình, cho dù đôi phương không phải nữ nhi của Bạch Văn Hoài nhưng chuyện này không thể thay đổi mẫu thân của đứa trẻ là Lạc Tuyết. Lạc Tuyết tất nhiên không thể trơ mắt nhìn cốt nhục duy nhất bị Đại phu nhân làm hại, nhưng thân thể nàng lúc này vô cùng yếu ớt, nữ nhân sau khi sinh không thể ra gió nhưng Linh Viên lúc này lại một mảnh lạnh băng do Đại phu nhân không có cho người cung cấp than để sưởi ấm vào một ngày bão tuyết thế này, sức khỏe nàng yếu ớt, Đại phu nhân lại đông người, nàng vốn không thể làm gì nên bèn cầu xin đôi phương tha cho nữ nhi của nàng. Đại phu nhân thấy Lạc Tuyết quý xuống cầu xin đột nhiên thay đổi ý định, nàng không muốn giết chết Lạc Tuyết nhanh như vậy, nàng muốn đôi phương phải chịu đựng những đau khổ mà nàng phải chịu, cho nên tung ra tin tức Nhị phu nhân sinh hạ một nữ nhi, vào một ngày trước Tiết đại hàn, nhờ vậy mà Bạch Tử Linh thoát khỏi một kiếp nạn, bất quá nàng cứu Bạch Tử Linh chỉ là để khiến Lạc Tuyết càng thêm đau khổ, cho nên ngay lúc đó Đại phu nhân không do dự cầm kéo rạch một đường ở trên mặt của đứa trẻ mới vừa lọt lòng, vết sẹo trên mặt Bạch Tử Linh hiện tại chính là ngày lúc đó để lại.

Bạch Văn Hoài trở về biết tin Lạc Tuyết hạ sinh một nữ nhi cũng không có thất vọng, mà ngược lại còn vui mừng, hắn đã có một nhi tử, nếu Lạc Tuyết lại sinh thêm một nhi tử nữa đến lúc đó chỉ sợ Đại phu nhân sẽ ra tay làm hại đứa trẻ, cho nên hắn vẫn luôn hi vọng Lạc Tuyết sinh một nữ nhi, bất quá khi nhìn thấy gương mặt xấu xí của đứa trẻ, Bạch Văn Hoài tức giận, biết được Đại phu nhân làm ra chuyện này liền tức giận đến Minh Nguyệt Các vẫn bình hồi tị, sau đó còn tát nàng một cái. Đại phu nhân tuy không phải công chúa hoàng thất nhưng cũng là Đại tiểu thư của Viên gia, Viên Thái phó là Đề sư, quyền cao chức trọng, nàng phụ mẫu được nâng niu sủng ái trong lòng bàn tay, nói là thiên chi kiêu nữ cũng không quá, vậy mà Bạch Văn Hoài lại vì một nữ nhân như Lạc Tuyết mà ra tay đánh nàng, bất quá nhờ có cái tát đó của hắn mà nàng đã tỉnh ngộ, nam nhân như Bạch Văn Hoài chính kẻ vô tình phụ bạc, ngay cả nữ nhân hắn cũng đánh thì xứng đáng gì là nam nhân, kể từ đó nàng liền hận, hận Lạc Tuyết, đồng thời cũng hận Bạch Văn Hoài, hận cả Bạch Tử Linh.

Có câu nọ cha con trả, những thứ đó đều là Lạc Tuyết thiếu nàng, nếu không phải nàng ta xuất hiện, gia đình của nàng nhất định sẽ không gặp sóng gió, cho dù Bạch Văn Hoài không yêu nàng thì chung đụng nhiều năm ắt vẫn có tình cảm, vậy mà... cũng tại Lạc Tuyết, đã như vậy thì nàng liền trút mọi oán hận lên đầu Bạch Tử Linh. Sau đó Bạch Văn Hoài biết được Bạch Tử Linh không phải nữ nhi của hắn cũng tức giận không nhẹ, nam nhân mà, có người nào dễ dàng chấp nhận sự thật nữ nhân của mình lại mang thai đứa nhỏ của người khác, Bạch Văn Hoài cũng vậy, bởi vì yêu càng sâu hận càng nhiều, Lạc Tuyết phản bội hắn khiến hắn trở nên điên cuồng, hắn không những bỏ mặc Bạch Tử Linh mà còn thất sủng Lạc Tuyết, để mặc nàng bị Đại phu nhân khi dễ. Sinh hạ Bạch Tử Linh sức khỏe của Lạc Tuyết ngày càng yếu, Đại phu nhân nhân cơ hội này diệt trừ hậu hoạn, trước kia Lạc Tuyết khỏe mạnh nàng muốn hạ độc thủ rất khó, hiện tại là cơ hội, Lạc Tuyết bị thất sủng, trong viện nha hoàn bà tử rất nhanh bị mua chuộc, nàng hạ độc vào canh của Lạc Tuyết, không khiến nàng ta chết liền mà ngấm ngấm trong cơ thể đợi một lúc nào đó bùng phát, chỉ là thời gian đúng là hơi lâu, có lẽ như Lạc Tuyết đã phát hiện ra bản thân bị trúng độc muốn tìm cách giải nhưng đã quá muộn, năm Bạch Tử Linh lên năm nàng liền qua đời, Lạc Tuyết qua đời Lạc Mai cũng biến mất, Linh Viên chỉ còn hai người Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi.

Gương mặt xấu xí hiện giờ của Bạch Tử Linh là do một tay nàng tạo thành, có vẻ như nàng ta đã biết điều này, hắn là do những nha hoàn không biết giữ mồm mệp trong phủ nói ra, nàng cũng nhận thấy trong lúc nàng ta nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy sự thù hận, bất quá Đại phu nhân không có bận tâm, Bạch Tử Linh hận nàng mới tốt, dù sao thì nàng ta cũng là nữ nhi của Lạc Tuyết, nữ nhi của Lạc Tuyết mà lại xem nàng như mẫu thân thật sự thì đúng là buồn cười.

“Đại phu nhân nói đùa, ta có che giấu bản thân hay không người phải rõ nhất chứ?” Bạch Tử Linh cười lạnh, trước kia nàng nhu nhược yếu đuối mặc người khi dễ các nàng lại cảm thấy đó là điều hiển nhiên, hiện tại nàng kiên cường mạnh mẽ, các nàng lại nói là bản thân nàng che giấu quá sâu, bọn họ đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đại phu nhân đắm chìm trong kí ức của bản thân, ngay cả Bạch Tử Linh nói gì cũng không nghe, cứ đứng ngơ ngẩn nơi đó, cho đến khi Bạch Phi Nhượng kéo tay áo nàng mới giật mình bừng tỉnh.

“Mẫu thân người làm sao vậy?” Bạch Phi Nhượng thấy Đại phu nhân như người mất hồn, Bạch Tử Linh nói gì cũng không phản bác khiến nàng có chút lo lắng, mẫu thân trước giờ không quan tâm đến chuyện tranh đấu hậu viện nhưng trong việc đấu đá chưa từng thua trước bất kì ai, loại người như Bạch Tử Linh làm sao có thể là đối thủ của mẫu thân được, mẫu thân sở dĩ im lặng không nói là bởi vì muốn chờ cơ hội để phản kích mà thôi, Bạch Phi Nhượng âm thầm an ủi bản thân như thế.

“Không có việc gì.” Đại phu nhân thần sắc phức tạp, không có nhìn Bạch Phi Nhượng, ánh mắt ngược lại rơi vào người Bạch Tử Linh.

“Phu nhân nhìn ta, có phải nhớ về chuyện cũ?” Bạch Phi Nhượng phát hiện Đại phu nhân có chút không bình thường tất nhiên Bạch Tử Linh cũng nhìn thấy được, bộ dạng này của Đại phu nhân tựa hồ như đang đắm chìm trong chuyện xưa, mặc dù không biết chuyện xưa của Đại phu nhân là gì nhưng nàng biết chuyện này có liên quan đến sự xuất hiện của nàng.

Đại phu nhân sa sầm mặt, đôi mắt cũng lạnh đi vài phần: “Chuyện cũ? Người thì có tư cách gì nhắc đến chuyện cũ với ta?” Nàng cười lạnh: “Một thứ nữ thấp kém như ngươi, cho dù Bạch phủ không còn người nào thì cũng chưa đến lượt ngươi lên tiếng.”

Bạch Tử Linh không giận mà cười, nụ cười nàng rất nhạt, ánh mắt lộ ra ý cười châm chọc không rõ: “Phu nhân đây là thẹn quá hóa giận?”

“Bạch Tử Linh!” Bạch Phi Nhược một bên nhìn thái độ không sợ chết của Bạch Tử Linh, trong lòng nhìn không được mà tức giận, trước kia ở trước mặt nàng Bạch Tử Linh luôn là một bộ dạng ăn nói khép nép, thậm chí nói chuyện còn không dám vậy mà hiện tại không biết nàng ta ăn gan hùm mật gấu gì mà lại có thái độ như vậy, không chỉ phản bác lại lời nàng mà ánh mắt còn chứa sự xem thường nàng, đúng là khiến người khác tức chết mà.

“Tứ muội không cần la lớn như vậy, nữ nhân thì phải dịu dàng hiện thực a, trước kia chẳng phải ngươi diễn vai này rất tốt sao?”

“Ngươi...” Bạch Phi Nhược căm hận nhìn Bạch Tử Linh, trong lòng thầm nghĩ sở dĩ Bạch Tử Linh biến hóa như vậy là do Đỗ Thanh Triệt từ chối nàng ta, khiến nàng phải chịu cú sốc lớn, lại bị đi chứng từ sau việc nhảy hồ, những thứ đó kích thích nàng ta mới khiến nàng ta trở nên như vậy. Bạch Phi Nhược cảm thấy đây là đáp án tốt nhất, dù sao bộ dạng nhu nhược trước kia của Bạch Tử Linh không giống như giả vờ, cho nên Bạch Tử Linh không thể nào che giấu sâu như lời mẫu thân nói được.

Đại phu nhân thì không suy nghĩ như vậy, trước khi Lạc Tuyết chết, nàng cũng có mặt tại Linh Viên, bởi vì muốn xác định đối phương chết thật hay giả cho nên nàng đã đứng ở bên ngoài quan sát, không ngờ lại nghe được những lời dận dò của Lạc Tuyết nói với Thanh Nhi. Khoảng cách khá xa cho nên Đại phu nhân chỉ nghe được vài chữ, những thứ còn lại nàng đều nhìn Lạc Tuyết để đoán khẩu hình miệng, có vẻ như Lạc Tuyết dận dò Thanh Nhi là về phải bảo vệ tốt Bạch Tử Linh, đợi khi nàng mười lăm tuổi sẽ thức tỉnh.

Thức tỉnh trong lời Lạc Tuyết là gì nàng không biết nhưng Đại phu nhân cảm thấy chuyện này nhất định là không đơn giản, nàng lo sợ trước khi chết Lạc Tuyết sẽ không cam tâm, sau đó sẽ để lại thứ gì đó đối phó nàng, mặc dù Bạch Tử Linh khi đó mới năm tuổi nhưng nàng cảm thấy sau này đối phương sẽ trở thành vật cản đường nàng, thậm chí còn quay lưng lại đối phó nàng, vốn nàng cũng muốn để Bạch Tử Linh chết theo Lạc Tuyết, Bạch Tử Linh đã không phải cốt nhục của Bạch Vân Hoài cho nên hẳn cũng sẽ không quan tâm đến, ai biết được lúc này trong hoàng cung truyền ra tin tức, thế là Bạch Tử Linh thoát chết.

Hiện tại Bạch Tử Linh lại có bộ dáng như vậy, khác hẳn với trước kia khiến Đại phu nhân nghi ngờ, chỉ sợ “thức tỉnh” mà Lạc Tuyết từng nói chính là chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đại phu nhân nghi ngờ

“Tam tiểu thư ngày hôm nay đến đây là để cãi nhau cùng Nhược Nhi?” Đại phu nhân thần sắc lạnh lùng: “Nếu là như vậy thỉnh ta không thể bồi, bữa sáng bọn ta còn chưa dùng xong đâu.” Nàng không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách, nhìn đến Bạch Tử Linh nàng lại nhớ đến Lạc Tuyết, mặc dù hai người bọn họ không hề giống nhau, bất luận là về ngoại hay khí chất, Bạch Tử Linh đều không thể nào so sánh được với Lạc Tuyết, bất quá thái độ hiện tại của nàng ta khiến nàng không khỏi nhớ đến ngày đó, bất kể nàng dùng cách gì đối phó với Lạc Tuyết, nàng ta đều dùng vẻ thần nhiên ung dung mà đối mặt, không phải nàng ta khinh thường cùng nàng tranh giành đấu đá mà là bởi vì trong lòng nàng hoàn toàn không có Bạch Vân Hoài, cho nên đối với thế tử của hân là nàng cũng không chút bận tâm.

“Làm phiên phu nhân dùng bữa là lỗi của ta, chỉ là hôm nay ta đến cũng không thể tay không ra về được.” Đối với thái độ không muốn tiếp đãi khách của Đại phu nhân, Bạch Tử Linh có thể hiểu, đối với người mình không thích, chỉ cần nhìn thấy đối phương liền sẽ khó chịu, huống hồ lại còn phải hít thở chung một bầu không khí với đối phương?

“Ngươi muốn gì?” Đại phu nhân nhướn mày, không nghĩ tới Bạch Tử Linh lại trực tiếp như vậy, quả nhiên là con người không giống trước, làm gì cũng đều thể hiện một cách khác thường.

“Lúc này ta cũng đang dùng bữa giống phu nhân vậy, bất quá có người lại đến phá bữa sáng của ta, bị người sáng phá đám, đúng là khiến tâm trạng bản thân thấy không tốt.” Bạch Tử Linh một bên than thở, một bên cũng không quên quan sát sắc mặt của hai người trong phòng, Đại phu nhân còn tốt, dù sao cũng là người từng trải, có nhiều kinh nghiệm, đối với lời nói của Bạch Tử Linh chỉ nghe tai này mà ra tai kia, bất quá Bạch Phi Nhược thì không giống vậy. Nàng còn trẻ, mặt dù bề ngoài trang được khá tốt nhưng ánh mắt lại lộ rõ sự không kiên nhẫn, Bạch Tử Linh thông qua ánh mắt cũng hiểu được tâm tạng hiện tại của nàng, chỉ sợ là bởi vì đối phương cãi nhau không lại nàng, nhiều lần bị nàng nói cho á khẩu không trả lời được, hiện tại lại nghe nàng nói dong nói dài, buồn bực là tất nhiên.

“Bản thân ta ấy à, không thích làm người tốt, cho nên tâm trạng ta không tốt, ta cũng không muốn nhìn thấy người khác tốt hơn mình.” Nàng nhếch môi, thần thái cao ngạo, bộ dạng dường như đang khiêu khích khiến Bạch Phi Nhược tức điên: “Bạch Tử Linh, ngươi có bệnh à? Tâm trạng ngươi không tốt thì liên quan gì đến mẫu tử chúng ta? Ngươi muốn phát bệnh thì đi tìm người khác mà phát bệnh.” Trong lòng thầm mắng nữ nhân này đúng là bệnh thần kinh, tâm trạng nàng không tốt nàng liền muốn người khác cũng giống như nàng, trước kia Bạch Tử Linh nhu nhược yếu đuối nàng cũng đâu có thấy đối phương có bệnh như vậy, chẳng lẽ thất bại trong chuyện tình cảm quả thật rất đã kích người khác, có thể khiến họ từ một con người này trở thành một con người hoàn toàn khác sao chứ?!

Bạch Phi Nhược có chút không tin tưởng, nếu vì một người mà lại thay đổi như vậy thì Đỗ Thanh Triệt hẳn là chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng của Bạch Tử Linh.

“Đó là ý của lão gia.” Đại phu nhân lúc này sao có thể không hiểu Bạch Tử Linh đang nói về vấn đề gì? Tối qua nàng gọi Bạch Vân Hoài đến thương lượng, vốn dĩ là Bạch Vân Hoài nói muốn nghe theo sự sắp xếp của nàng nhưng sau đó Tứ phu nhân chạy đến, thế là hẳn vì lấy lòng nữ nhân mà đồng ý

lời nói của Tứ phu nhân, Đại phu nhân vốn không thích tham dự vào chuyện này cho nên cũng mặc kệ hai người muốn làm gì thì làm, sau đó mẫu tử Lâm Tâm Lan cũng nghe tin chạy đến, hai nữ nhân vì tranh giành nam nhân mà cãi nhau, ầm ĩ khiến nàng buồn bực hạ lệnh đuổi khách, sau đó cũng không biết mấy người bọn họ nói gì, sáng hôm sau nàng mới nhận được tin tức Bạch Từ Linh cũng đi theo chuyến hành trình của Tứ phu nhân.

Đối với Bạch Từ Linh, Đại phu nhân luôn duy trì thái độ không quan tâm đến, dù sao nàng ta cũng không phải nữ nhi của Bạch Vân Hoài, mà hiện tại cũng sắp tới tuổi cập kê, mấy năm nay trong cung không có truyền ra tin tức gì bất quá Đại phu nhân cũng không dám ra tay với Bạch Từ Linh, dù sao Thánh chỉ vẫn còn, nàng cũng không phải loại nữ nhân ngu ngốc, dù chán ghét Bạch Từ Linh nhưng vẫn phải nhẫn nhịn. Bạch Vân Hoài quyết định thế nào, nàng không có bận tâm, hiện tại Bạch Từ Linh xuất hiện ở đây, lại còn nói những lời này, Đại phu nhân cũng hiểu là đang xảy ra chuyện gì.

“Nam nhân không xen vào chuyện hậu viện, nếu không có phu nhân đồng ý, Bạch Vân Hoài hẳn làm sao...” Đại phu nhân không hồ là người từng trải, nghe nàng nói như vậy liền biết nàng đang nói về vấn đề gì, quả nhiên là nói chuyện với người thông minh không cần phải dài dòng.

Bạch Vân Hoài?

Đại phu nhân trừng mắt, tựa hồ như có chút không thể tin được, Bạch Từ Linh vậy mà lại gọi thẳng tên Bạch Vân Hoài mà không phải thân thiết gọi hẳn một tiếng phụ thân? Cho dù trước giờ hẳn đối xử với nàng không tốt nhưng dù sao trong nhận thức của Bạch Từ Linh, Bạch Vân Hoài cũng là phụ thân trên danh nghĩa, trước kia Bạch Từ Linh gặp mặt vẫn gọi một tiếng phụ thân, vậy mà hiện tại...

Chẳng lẽ nàng ta đã biết chuyện gì rồi?

Đại phu nhân nheo mắt, xem ra hiện tại Bạch Từ Linh thay đổi chưa chắc là đã vì chuyện của Đỗ Thanh Triệt, hoặc có liên quan đến “thức tỉnh”, có khi lại là vì nàng ta đã biết được chuyện gì đó mà bản thân không nên biết, quan trọng nhất là... hiện tại nàng ta đã biết được bao nhiêu rồi?

“Bạch Từ Linh, người thân là nữ nhi, sao có thể gọi thẳng tên phụ thân như vậy?” Bạch Phi Nhược nhíu mày, tỏ vẻ không vui, nàng đối với Bạch Vân Hoài cũng không phải thật sự yêu thương gì, dù sao trong lòng nàng vẫn còn oán giận hẳn chuyện của Đại phu nhân, tuy nói nam nhân có thể tam thê tứ thiếp nhưng đối với chính thể hân lễ ra phải có thái độ tôn trọng, đằng này hẳn lại vì một thiếp thất nhỏ nhỏ mà chèn ép mẫu thân nàng, nàng mặc dù chưa từng chứng kiến nhưng lúc nhỏ nàng nghe mọi người trong phủ nói Bạch Vân Hoài sủng thiếp diệt thế, đám người đó tuy đã bị đuổi ra khỏi phủ nhưng kị ức của Bạch Phi Nhược vẫn còn, đối với những lời nói của đám người đó nàng nhớ như in chưa bao giờ quên. Đấy lòng tuy chưa đầy oán hận nhưng Bạch Phi Nhược là người thông minh, cho dù nàng đối với Bạch Vân Hoài là cảm giác gì thì nàng cũng không có thể hiện ra mặt, nàng vẫn còn nhớ thân phận của bản thân, mà Bạch Vân Hoài chính là người cho nàng thân phận đó, nếu không có hẳn, nàng cùng một đám nữ nhân ngoài kia thì có gì khác biệt?

Nam nhân thích nữ nhân ngoan ngoãn biết nghe lời, Bạch Vân Hoài cũng không ngoại lệ, dù sao hẳn cũng là nam nhân, tự tôn của nam nhân cao ngất ngưỡng, không muốn để cho nữ nhân khiêu khích, cho nên Bạch Phi Nhược cũng rất thông minh, từ khi hiểu chuyện đã bắt đầu biết giả vờ, mặc kệ tính tình thật sự của nàng ra sao, chỉ cần ở trước mặt Bạch Vân Hoài nàng mang một lớp mặt nạ ngoan ngoãn thì cho dù có làm gì, chỉ cần không quá đáng thì Bạch Vân Hoài sẽ không trách cứ nàng. Mấy năm gần đây Bạch Vân Hoài đối xử với nàng rất tốt, mặc dù đối với Đại phu nhân vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt, nhiều lần Bạch Phi Nhược muốn gắn kết phụ mẫu với nhau để đối phó Tứ phu nhân suốt ngày ở trước mặt nàng điều võ dương oai nhưng bất thành, Đại phu nhân nói cho nàng biết nàng ta cùng hẳn sớm đã hết duyên, cường cầu cũng không hạnh phúc, bất quá hai người đều vì lợi ích của nhau nên mới không tách ra, ngược lại là Bạch Phi Nhược, cho dù Bạch Vân Hoài có làm gì thì hẳn cũng là phụ thân của nàng, Đại phu nhân khuyên nàng nên đối xử với hẳn thật lòng một chút, dù sao trong lòng Bạch Vân Hoài, nàng vẫn là nữ nhi của nàng. Trong lòng Bạch Phi Nhược Bạch Vân Hoài quả thật không phải một trọng phụ tốt, bởi vì tính tình hẳn trắng hoa, trong phủ có đến ba vị phu nhân, hiện tại lại thêm một người, Bạch Vân Hoài vốn dĩ không thể đem đến hạnh phúc cho bất kì người nào trong số họ, thứ hẳn có thể cho chính là sự sủng ái, bất quá đối với Tứ phu nhân cùng Lâm di nương, sủng ái của hẳn dành cho các nàng cũng quá đủ rồi. Mặc dù nói Bạch Vân Hoài không phải trọng phụ tốt nhưng không thể phủ nhận hẳn là một người phụ thân tốt, dù sao thì hẳn đối xử với con cái cũng không quá khắc khe, bất kể là nhi tử hay nữ nhi, chỉ cần là biết cách lấy lòng hẳn hẳn cũng đều cho các nàng thứ các nàng muốn, nếu nói Bạch Vân Hoài chưa từng có trách nhiệm của một người phụ thân thì phải nhắc đến Bạch Từ Linh, hẳn đối xử với Bạch Từ Linh là tệ nhất trong ba người các nàng, bất quá Bạch Phi Nhược cảm thấy Bạch Vân Hoài làm vậy cũng không có gì sai trái, bởi vì Bạch Từ Linh xấu xí như vậy, nhìn thấy nàng ta bất kì ai cũng cảm thấy khó chịu và chán ghét, Bạch Vân Hoài có cảm xúc như vậy nàng có thể lí giải.

Nữ nhân vốn dĩ tâm mềm, trong Thừa tướng phủ Bạch Phi Nhược là tiểu thư được sủng ái nhất, cho dù là Bạch Phi Thủy được Bạch Vân Hoài coi trọng thì cũng không thể so được với nàng, luận về thân phận nàng ta thấp hơn nàng, luận về dung mạo nàng lại cao hơn nàng ta một bậc, còn về tài hoa nàng được mệnh danh là “Yến Kinh Đề nhất tài nữ” không ai có thể so sánh với nàng, có thể nói Bạch Phi Nhược ở Bạch phủ phong quang vô hạn, đãi ngộ của nàng chẳng kém công chúa hoàng thất cao nhiều, bởi vì nàng muốn gì được nấy, trước giờ Bạch Vân Hoài luôn theo ý nàng, Bạch Vân Hoài đối xử với nàng tốt như vậy, trong lòng Bạch Phi Nhược ít nhiều cũng có chút ngưỡng mộ hẳn, dù sao phụ thân luôn là anh hùng trong lòng nữ nhi, mặc dù nàng không có bộc lộ ra ngoài nhưng trong lòng nàng hẳn cũng có một vị trí đặc biệt, khi nghe Bạch Từ Linh gọi thẳng tên hẳn nàng rất là bất mãn.

Trên đời này có ai như Bạch Từ Linh lại gọi thẳng tên phụ thân mình như vậy, rõ ràng là không đúng với lễ nghi, không phù hợp với lễ nghĩa.

“Thế muốn ta gọi là gì? Bạch lão gia vẫn là Bạch Thừa tướng?” Bạch Từ Linh hứng thú nhìn Bạch Phi Nhược, xem ra trong lòng nàng ta Bạch Vân Hoài rất quan trọng, đứng một chút bất mãn với hẳn nàng ta cũng không chịu được mà nổi giận, Bạch Vân Hoài có nữ nhi như vậy, đúng là khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

“Đó là phụ thân của ngươi!” Bạch Phi Nhược tức giận.

“Phụ thân của ta? Hẳn xứng sao?” Từ nhỏ đến lớn hẳn đều để nguyên chủ tự sinh tự diệt, hẳn có khi nào hoàn thành trách nhiệm của một người phụ thân? Huống hồ xét về mặt huyết thống hẳn cũng chẳng phải phụ thân thân sinh của nàng, cho dù nàng không phải nữ nhi của hẳn nhưng sống dưới danh nghĩa của hẳn mười mấy năm mà đãi ngộ so với một nha hoàn cũng không bằng, vậy thì hẳn có tư cách gì là phụ thân của nàng?

“Dù thế nào thì phụ thân vẫn là phụ thân của ngươi, ngươi như vậy là không đúng.” Nghe những lời này của Bạch Từ Linh, Bạch Phi Nhược chỉ cảm thấy

lỗi tai chua chất, vô cùng khó chịu.

“Bạch Phi Nhựt, người thì có tư cách gì mà phê phán ta?” Xét về danh nghĩa, Bạch Phi Nhựt là muội muội của nàng, cho dù người của Bạch gia chết hết cũng chưa đến lượt nàng ta, nàng ta lấy tư cách gì mà phê phán nàng? Xét về mặt huyết thống càng không thể, bởi vì nàng ta suy cho cùng cũng chỉ là một người ngoài, đã là người ngoài thì chứng tỏ giữa bọn họ không có quan hệ, nàng ta dựa vào đâu mà ăn nói ngông cuồng như vậy?

“Người...” Bạch Phi Nhựt oán giận nhìn chằm chằm Bạch Tử Linh, cũng không biết hôm nay nàng ta bị gì, nhiều lần khiến nàng á khẩu không nói thành lời, chỉ nghĩ đến việc nàng lại thua trong tay một phế vật như Bạch Tử Linh, lòng nàng lại dâng lên một cỗ tức giận.

“Nhựt Nhi, đừng nói nữa.” Đại phu nhân trầm mặc này giờ rốt cuộc cũng mở miệng lên tiếng, bất quá câu đầu tiên không phải là giáo huấn Bạch Tử Linh mà là bảo Bạch Phi Nhựt thôi đi.

Bạch Tử Linh hiện tại rất kì quái, nàng cũng không biết đối phương đã xảy ra chuyện gì nhưng biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nàng vẫn là nên quan sát kĩ lưỡng rồi mới tìm cách đối phó với nàng ta.

“Mẫu thân, là nàng ta gây sự trước...” Bạch Phi Nhựt bất mãn, không rõ vì sao mẫu thân lại đứng về phía người ngoài mà bảo nàng im miệng.

“Bữa sáng của con còn chưa ăn xong, mau đi ăn đi.” Thái độ Đại phu nhân thập phần lạnh nhạt, Bạch Phi Nhựt thấy thế cũng không dám nói gì nữa, mẫu thân nàng nhìn vậy chứ không như vậy, nàng cũng không muốn chọc giận mẫu thân tức giận.

Bạch Phi Nhựt ngồi vào bàn, nhìn chén cháo cùng với quẩy trên bàn, đáy lòng không có chút mùi vị, Bạch Tử Linh ở đây nàng làm sao còn tâm trạng ăn uống chứ?

Thấy Bạch Phi Nhựt ngoan ngoãn như vậy, Bạch Tử Linh cũng hơi kinh ngạc, lúc này còn là một con hổ múa vuốt giương nanh hiện tại lại ngoan ngoãn như một con mèo, đúng là khiến người khác cảm thấy khó tin.

“Tam tiểu thư, tuy nói ta là chủ hậu viện nhưng đây là Bạch phủ, lão gia mới là người làm chủ, lão gia muốn thế nào, ta cũng không thể quyết định được.”

“Phu nhân đúng là quá lời, nghe nói Bạch Vân Hoài để người chủ Bạch phủ là bởi vì tin tưởng năng lực của người, cho nên chuyện này người vẫn có thể quyết định.” Đại phu nhân dù sao cũng là thê tử kết tóc của Bạch Vân Hoài, nàng không tin nàng ta nếu dám nói Bạch Vân Hoài sẽ không nghe theo, mặc dù nàng đến đây không lâu nhưng cũng biết được Viên gia cũng không phải là một gia tộc bình thường, Viên Thái phó giữ chức trọng thần, mặc dù là hữu danh vô thực nhưng có còn hơn không, nữ nhi của hần một người làm Hoàng hậu đương triều, một người làm Hữu Thừa tướng phu nhân, nhi tử của hần lại còn là Đại Lý tự khanh, Bạch Vân Hoài chỉ là một Thừa tướng, đối đầu với Viên gia là một sai lầm, cho nên dù hần đối với Đại phu nhân không có tình cảm hần cũng sẽ không để mất mặt nàng trước mặt tiếp thất.

“Tam tiểu thư là muốn ta giúp người?” Thấy Bạch Tử Linh chỉ cười không nói, Đại phu nhân tiếp lời: “Dựa vào đâu?”

Nàng ta cũng không phải là gì của nàng, thậm chí còn là nữ nhi của kẻ thù, muốn nàng ra mặt giúp nàng ta, nằm mơ đi!

“Ta chỉ muốn nói với phu nhân một điều, thứ ta không muốn không thể cưỡng cầu, cho nên hành trình của Tứ phu nhân ta sẽ không tham gia cùng.”

“Đó là mệnh lệnh của phụ thân.” Bạch Phi Nhựt nhin không được mà chen miệng vào.

“Vậy thì đã sao? Hần có quyền ra lệnh cho bất kì ai trong phủ nhưng chỉ riêng ta thì không.” Bạch Tử Linh nhếch môi, thái độ ung dung hoàn toàn không để lời nói của Bạch Phi Nhựt vào mắt.

“Bạch Tử Linh, người như vậy là đang chống đối phụ thân.” Nữ nhân này đúng là điên rồi, nàng ta tưởng làm như vậy là có thể khiến phụ thân chú ý đến sao? Đúng vậy, Bạch Phi Nhựt lí giải hành động hiện tại của Bạch Phi Nhựt thực chất là muốn khiến cho Bạch Vân Hoài chú ý đến, để Bạch Vân Hoài thay đổi ánh mắt khi nhìn về nàng ta, bởi vì trước kia nàng ta nhu nhược yếu đuối, cho nên mới thay đổi tính tình trở nên như vậy, bất quá nàng ta không biết rằng làm như vậy không những không khiến người khác yêu thích, ngược lại càng khiến người khác cảm thấy chán ghét hơn.

“Chống đối hần không phải ta chưa từng làm” Nhớ lần trước chuyện của Lâm Tâm Lan, hần cho người đến viện của nàng lục soát, đến cuối cùng người chịu thiệt không phải là Lâm Tâm Lan đây sao? Bạch Tử Linh không có hứng thú gây chuyện với người khác, điều đó không có nghĩa là nàng tùy tiện để người khác khi dễ, người không động đến nàng, nàng tất nhiên sẽ không tìm đến đối phương gây sự, nếu đã muốn cùng nàng gây sự thì đối phương hần là nên chuẩn bị tinh thần để đón nhận phản kích từ nàng.

Bạch Phi Nhựt cảm thấy Bạch Tử Linh đúng là điên rồi.

“Người không sợ phụ thân tức giận sao?” Tính tình Bạch Vân Hoài khá nóng nảy, đặc biệt là đứng trước những vấn đề liên quan đến Bạch Tử Linh, lần trước Bạch Tử Linh ở Đỗ gia nhảy hồ tự tử khiến Bạch gia bị mất hết mặt mũi, Bạch Vân Hoài vì chuyện này mà tức giận một hồi lâu, cho nên khi đưa Bạch Tử Linh trở về hần cũng không có cho người gọi đại phu, thậm chí một câu hỏi han cũng không hỏi, mấy ngày sau hần rời đi Vân Nam, dẫn theo mẫu tử Lâm thị trở về, bất quá một câu cũng không có hỏi đến Bạch Tử Linh, tựa hồ đối với hần Bạch Tử Linh có cũng được, không có cũng không sao.

“Vậy thì bảo hần đến tìm ta.” Bạch Tử Linh nàng không tin phật cũng chẳng tin ma, nàng chỉ tin vào bản thân mình, nàng đến đây vốn dĩ không phải muốn nhờ sự giúp đỡ của Đại phu nhân, dù sao hai người bọn họ sớm đã kết thù, nàng muốn là những lời này truyền đến tai Bạch Vân Hoài, khiến hần tự đến gặp nàng nói rõ chuyện năm đó.

“Bạch Tử Linh cũng quá xem trọng bản thân mình rồi, nàng nghĩ nàng là ai mà muốn phụ thân đến gặp nàng?”

Bạch Tử Linh đi rồi, ở nơi này chỉ còn lại nàng cùng Đại phu nhân nhưng lại không có ai trả lời câu hỏi của nàng, lúc này Bạch Phi Nhục mới nhìn về phía Đại phu nhân, thấy nàng trầm ngâm như đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, không khỏi mở miệng: “Mẫu thân người đang nghĩ gì vậy?”

“Ta chỉ là đang nghĩ Bạch Tử Linh đang muốn gì?” Bạch Tử Linh hiện tại như vậy chắc chắn không phải là đến nhờ sự giúp đỡ từ nàng, nếu đã như vậy mục đích của nàng ta là gì? Đơn thuần nói những lời đó cho nàng nghe? Không, mọi chuyện không đơn giản như vậy, nghĩ đến câu nói cuối cùng của Bạch Tử Linh, Đại phu nhân nhíu mày, chẳng lẽ thứ nàng ta muốn là...

“Nàng ta chỉ là một phế vật, có thể làm ra trò trống gì?” Theo như Bạch Phi Nhục thấy Bạch Tử Linh mặc dù thay đổi nhưng ở trong lòng nàng đối phương vẫn chỉ là một phế vật không hơn, đừng nghĩ rằng bản thân đeo khăn che mắt thì có thể che mắt đi về xấu xí vốn có, đừng nghĩ tính tình đại biến là sẽ trở thành người khác, quá khứ là thứ không thể xóa nhòa, cho dù hiện tại Bạch Tử Linh ra sao, mọi người vẫn sẽ nhớ tới phế vật Bạch Tử Linh mà thôi.

“Nàng ta không phải...” Đại phu nhân lẩm bẩm trong miệng, bất quá bởi vì Bạch Tử Linh đi rồi, Bạch Phi Nhục liền chăm chú vào bữa sáng trước mặt cho nên cũng không nghe thấy Đại phu nhân đang nói gì.

Nàng ta sớm đã không phải, ngay từ khi nàng tự tử không thành, nàng ta đã không còn là phế vật Bạch Tử Linh trong lời đồn nữa rồi.

Bên này sau khi chuẩn bị hành lý xong Tử phu nhân liền ra đại sảnh ngồi chờ, bên cạnh còn có Bạch Tử Kiện đang chơi cùng nhũ mẫu, dưới trướng Tử phu nhân chỉ có một nhi tử duy nhất là Bạch Tử Kiện, mặc dù lần này đi đường xa vất vả nhưng Tử phu nhân cũng không muốn để Bạch Tử Kiện ở nhà một mình, tuy nói có nhũ mẫu chăm sóc nhưng nghĩ lại nàng thường ngày ở trong phủ ngang ngược, chọc giận không ít người, hiện tại đi rồi, Bạch Văn Hoài lại bận việc triều chính, để Bạch Tử Kiện ở một mình sợ là có người có ý muốn hại hắn, vẫn là mang theo bên mình thì yên tâm hơn.

Ngồi đợi được một lúc thì mẫu tử Lâm thị cũng đã đến tới, Tử phu nhân chỉ liếc mắt nhìn hai người mà không nói, một bên chuyên chú ăn điểm tâm lót dạ.

“Bạch Tử Linh đâu rồi?” Lâm Tâm Lan vừa đến đã ồn ào, mặc kệ những người khác mà tìm kiếm Bạch Tử Linh, người không biết còn tưởng rằng quan hệ giữa nàng và nàng ta rất tốt.

“Vừa đến đã hô lớn hô nhỏ, còn ra thể thống gì nữa?”

“Làm phiền đến Tử phu nhân sao chứ?” Lâm Tâm Lan vì bị Tử phu nhân liên lụy mà bị Bạch Văn Hoài trách phạt, hiện tại còn bắt nàng phải bồi nàng ta đi chùa cầu phúc, cho nên trong lòng rất không vui, thái độ đối với Tử phu nhân mang theo vài phần ác liệt.

“Ta là trưởng bối của ngươi, thái độ của ngươi như vậy là sao?!”

“Ta...”

“Lan Nhi.” Lâm Quế Chi kéo tay nữ nhi: “Không được vô lễ.”

“Lan Nhi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, thỉnh Tử phu nhân không cần chấp nhất.” Bạch Văn Hoài đã hạ lệnh, chuyến hành trình này nàng phải đi theo bồi Tử phu nhân, mặc dù trong lòng nàng không muốn nhưng cũng không thể từ chối, đặc biệt là thân phận nàng ta lại cao hơn nàng một bậc, nếu chống đối nàng ta chỉ sợ trên đường khó sống.

“Còn nhỏ thì phải dạy, để nàng ra ngoài mà có thái độ như vậy, chẳng phải sẽ làm mất mặt Bạch phủ sao?” Thấy Lâm thị ăn nói khép nép, đáy mắt Tử phu nhân không khỏi hiện lên tia đắc ý, cho dù được Bạch Văn Hoài ủng hộ thì suy cho cùng thân phận nàng ta vẫn thấp hơn nàng, trước mặt nàng vẫn phải vâng vâng dạ dạ.

“Tử phu nhân dạy phải, thiếp thân nhất định sẽ dạy dỗ lại nữ nhi của mình.”

Đối với thái độ ngoan ngoãn của Lâm Quế Chi Tử phu nhân cảm thấy không chút thú vị, ngày thường các nàng ít chạm mặt bất quá lần nào chạm mặt cũng đều lóe lên tia lửa, chỉ là hiện tại lại yên bình như vậy, Tử phu nhân cảm thấy không vui lắm, bất quá nghĩ đến nàng ta sớm muộn gì cũng bị nàng chèn ép thì tâm tình liền tốt hơn nhiều.

Không khí của đại sảnh rơi vào trầm mặc, đợi hơn nửa canh giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Bạch Tử Linh đâu, đang lúc ba người sắp hết kiên nhẫn thì Ngọc Anh theo lệnh của Đại phu nhân đi đến. Nàng đem lời của Đại phu nhân dặn dò nói ra, Bạch Tử Linh sẽ không tham gia chuyến đi lần này, Tử phu nhân có chút không vui, nếu nàng ta đã không đi thì không cần bắt mọi người đợi lâu thế này, buồn bực thì buồn bực nhưng Tử phu nhân vẫn quyết định lên đường, lúc này Lâm Tâm Lan nháo lên không chịu đi, thái độ của nàng ta rất rõ ràng, không có Bạch Tử Linh, nàng sẽ không đi. Lâm Tâm Lan đã tỏ thái độ, Lâm Quế Chi nhân cơ hội này cũng mượn lý do là không có nữ nhi, nàng cũng không đi, Tử phu nhân tất nhiên biết nàng viện cớ bất quá lại không thể làm gì, dù sao mục đích của Tử phu nhân là muốn lôi kéo Lâm thị đi theo, nàng ta không đi nàng sẽ không thể thực hiện kế hoạch của bản thân được, cho nên hai bên tranh cãi, cuối cùng vẫn là Đại phu nhân giằng xé ổn thỏa mọi chuyện, đợi Bạch Văn Hoài trở về lại tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hôn ước

Bạch Vân Hoài sớm đã thượng triều, hẩn giao lại mọi chuyện trong phủ cho Đại phu nhân giải quyết, chuyện ở hậu viện hẩn thân là nam nhân không tiện xen vào, hưởng hồ trên triều đạo gần đây sóng gió nổi dậy, Hàn vương đang trên đường hồi kinh thành, Minh vương lại án binh bất động, Viên gia bên kia đứng ngồi không yên, Bạch Vân Hoài tuy chưa thể hiện thái độ của bản thân nhưng do nữ nhi Bạch Phi Nhược cùng với Đỗ gia công tử Đỗ Thanh triệt qua lại gần nhau mà Đỗ gia lại là nhà mẹ đẻ của Mai phi, cho nên tránh không khỏi có chút hiểu lầm, Viên gia là nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân, đồng thời cũng là nhà ngoại của Thái tử, bất kể là Viên gia hay Minh vương phủ bên kia đều đang chờ hẩn tỏ rõ thái độ, xem hẩn chọn thế tử, vẫn là lo cho hạnh phúc của nữ nhi. Bởi vì chuyện này Bạch Vân Hoài mấy ngày nay ăn uống không có chút mùi vị, ngủ lại không đủ giấc, tối qua trở về lại nhìn thế thiếp tranh cãi hẩn vốn đã rất mệt mỏi cho nên bên giao chuyện này cho Đại phu nhân giải quyết, hẩn cùng Đại phu nhân đã bàn bạc xong xuôi, không ngờ lúc này Tứ phu nhân lại chạy đến, mẫu tử Lâm thị cũng nhận được tin tức, nếu là ngày thường Bạch Vân Hoài nhất định sẽ kiên nhẫn dỗ dành thế thiếp, không muốn người nào rời đi cả, giữ lại bên cạnh hầu hạ hẩn nhưng hiện tại hẩn một muốn chết nên cũng đồng ý qua loa, cứ nghĩ mọi chuyện đã được giải quyết không ngờ khi trở về lại là tình cảnh tối qua.

Bạch Vân Hoài vừa về đến nhà, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì quân gia đã đến mời hẩn đến đại sảnh, Bạch Vân Hoài còn tưởng là có chuyện gì quan trọng, không ngờ khi đi vào lại thấy thế thiếp tụ tập ở đây, Tứ phu nhân và mẫu tử Lâm thị lúc này lẽ ra đang ở Hương Sơn Tự cũng có mặt tại đây, hẩn xoa xoa huyết thái dương, bước đến vị trí chủ vị ngồi xuống, nhìn tình cảnh trước mắt, xem ra là đã có chuyện nữa rồi.

"Lão gia, người về rồi..." Tứ phu nhân vừa nhìn thấy Bạch Vân Hoài thì hai mắt liền sáng lấp lánh, nhưng ngại ở đây nhiều người, mà chính thất là Đại phu nhân vẫn có mặt tại đây, nằng không dám làm quá.

"Lão gia, uống chung trà sâm thanh tinh một chút." Lâm phu thê nhiều năm, Đại phu nhân sao có thể không nhìn ra vẻ mệt mỏi trên gương mặt của Bạch Vân Hoài? Mấy ngày trước Viên Thái phó gửi thư cho nằng nằng liền biết có biến, Hàn vương trở về, kinh thành lại dậy sóng, nằng bị Viên Thái phó bên kia tạo áp lực, Bạch Vân Hoài trên triều trải qua cũng không dễ dàng gì. Nằng cùng Bạch Vân Hoài sớm đã chia phòng, mấy năm nay hẩn chỉ qua đêm ở Phi Vân Các, hiện tại có thêm vị kia của Chiêu Lan Viện cho nên nằng cùng hẩn cũng không có tiếp xúc nhiều, bất quá tối qua hẩn đến Minh Nguyệt Các, nằng có thể nhìn ra sức khỏe của hẩn dạo này không được tốt, lại hỏi quân gia mới biết gần đây hẩn thường xuyên đi sớm về trễ liền biết là có chuyện, cho nên hôm nay nằng mới cho người nấu trà sâm cho hẩn để tịnh dưỡng.

Đại phu nhân vừa dứt lời thì Ngọc Anh lập tức bưng một chiếc khay đựng chung trà sâm lên, trà sâm vẫn còn nóng, hương thơm lan tỏa khắp nơi, mặc dù chưa uống nhưng ngửi thấy hương thơm này, tâm tình của Bạch Vân Hoài cũng tốt lên nhiều, nhìn đến Đại phu nhân, đáy mắt hẩn không khỏi xuất hiện tia ôn hòa: "Vất vả cho phu nhân rồi."

Đại phu nhân thần sắc lạnh nhạt, đối với lời của Bạch Vân Hoài làm như không nghe thấy, Bạch Vân Hoài cũng không có tức giận, hai người là phu thê kết tóc, so với bất kỳ người nào ở đây cũng đều thân thiết hơn cả, tính tình này của Đại phu nhân hẩn sớm đã nhìn quen, ngày thường thấy nằng như vậy hẩn cũng tránh không khỏi buồn bực, chỉ là hiện tại tinh thần của hẩn mệt mỏi, sớm đã không muốn cùng nằng tranh cãi nữa.

Bạch Vân Hoài lo uống trà sâm của mình, Đại phu nhân một bên ăn điểm tâm, hai người không ai nói chuyện nhưng không khí lại hài hòa đến khó tưởng, mọi người nhìn thấy cảnh này tâm tư lại luân phiên thay đổi. Đại phu nhân trước giờ đối với Bạch Vân Hoài vẫn luôn duy trì thái độ lạnh nhạt, Bạch Vân Hoài đối với Đại phu nhân cũng duy trì thái độ khiêm nhường, hai người bọn họ tương kính như tân, nhìn như phu thê lại chẳng khác nào người xa lạ, bất quá nhờ vậy mà chưa bao giờ có tranh chấp cãi vã. Hôm nay Đại phu nhân lại cho người nấu trà sâm cho Bạch Vân Hoài, thái độ quan tâm như vậy, lần đầu tiên mọi người được chứng kiến, cũng không biết nằng có ý gì, hay là nhìn thấy Lâm Quế Chi được sủng nên lo lắng cho địa vị của bản thân? Nhiều người nhiều cách nghĩ khác nhau, không ai giống với ai, bất quá người thông minh có thể nhìn ra, Đại phu nhân nấu trà sâm cho Bạch Vân Hoài không phải là vì lấy lòng. Tứ phu nhân ở trong phủ được sủng ái lâu như vậy cũng chưa từng thấy nằng ta làm ảnh hưởng đến địa vị của Đại phu nhân, huống hồ lại là một nữ tử vừa mới bước chân vào phủ, hơn nữa còn sinh hạ một nữ nhi?

Thứ mà người thông minh nhìn ra khác hẩn với loại người thiên cận, Tam phu nhân cũng là một trong số đó, nằng cùng Đại phu nhân cũng giống nhau, từ khi sinh hạ Bạch Phi Thúy Bạch Vân Hoài cũng không có bước chân vào Phi Thúy Các nữa, hẩn khi đó chưa nạp thiếp cho nên thường xuyên qua đêm ở bên ngoài, đợi đến khi Lạc Tuyết qua đời không lâu, Tứ phu nhân mới bước chân vào cửa, Phi Vân Các liền trở thành nơi nghỉ chân của Bạch Vân Hoài. Tối qua huyền nào ở Minh Nguyệt Các nằng cũng có nghe thấy, chỉ là nằng nói với mọi việc trong phủ sớm đã không còn quan tâm cho nên mới làm như không thấy, sáng nay nghe người của phòng bếp nói thấy Đại phu nhân cho người nấu trà sâm, nằng còn đang nghĩ tới có phải nằng ta đã tới tuổi rồi không, sắp trụ hết được hay sao mà lại bắt đầu muốn uống trà sâm rồi, không ngờ Đại phu nhân lại nấu nó cho Bạch Vân Hoài. Cần thận nhìn lại mới thấy Bạch Vân Hoài dạo gần đây hình như sắc mặt không được tốt lắm, đáy mắt hiện lên vẻ mệt mỏi vì thiếu ngủ, xem ra Đại phu nhân không hề giống như bên ngoài biểu hiện vô tình với Bạch Vân Hoài, sợ là trong lòng nằng vẫn còn có hẩn, chỉ là vẫn luôn gạt bản thân mình mà thôi.

Mọi người một vẻ, suy nghĩ cũng bất đồng, bất quá cũng không có ai nói gì, không khí đại sảnh yên tĩnh, mọi người tự làm chuyện của mình, người thì thưởng thức trà, người lại trò chuyện với người bên cạnh, người thì rơi vào trầm tư, ngược lại là Tứ phu nhân, tình cảnh có chút xấu hổ. Từ khi Bạch Vân Hoài bước vào nằng là người đầu tiên mở miệng đón tiếp hẩn vậy mà sau khi Đại phu nhân nói một câu hẩn liền chỉ im lặng uống trà sâm của mình, đối với nằng làm như không thấy, khiến nằng có chút nam kham.

Bạch Vân hài uống hết trà sâm mới ngẩng đầu nhìn một lượt tất cả mọi người, mở miệng: "Đây là có chuyện gì?" Hẩn không có hỏi vì sao Tứ phu nhân và mẫu tử Lâm thị vẫn còn ở đây, bởi vì hẩn biết Đại phu nhân sở dĩ gọi hẩn đến đây là vì chuyện này.

"Lão gia, chuyện là thế này..." Nghe thấy hẩn hỏi Tứ phu nhân lập tức đem đầu đuôi câu chuyện kể lại, Bạch Vân Hoài chỉ trầm mặc lắng nghe, không để lại lời bình gì, hẩn vốn không tin ma quỷ, càng không phải là người mê tín dị đoan, bất quá bởi vì thấy Tứ phu nhân có chút kích động cho nên biết thuận theo ý nằng đưa nằng đến Hương Sơn Tự để tịnh dưỡng. Dù sao hiện tại trong triều dậy sóng, tinh thần và sức lực của hẩn cũng không có thời gian dành cho nằng, không bằng để nằng đến Hương Sơn Tự nghỉ ngơi một thời gian, mà hẩn ở nhà cũng được yên tĩnh để suy nghĩ về vấn đề triều chính, hẩn tùy

theo ý của Tứ phu nhân để nàng mang theo mẫu tử Lâm thị đi cùng, bớt một người bớt chút ồn ào. Không ngờ Lâm Tâm lại đề nghị cho Bạch Tử Linh đi cùng, đối với Bạch Tử Linh hẳn trước giờ duy trì thái độ không quan tâm, nàng đi cũng được không đi cũng không sao, dù sao Linh Viên cách xa với mọi người trong phủ, cho dù Bạch Tử Linh muốn gây náo loạn cũng không làm ra được sự tình lớn gì, để mặc Đại phu nhân sắp xếp, không ngờ trải qua một ngày mà vẫn chưa giải quyết được.

"Thiếp thân cảm thấy dựa vào tính tình của Tam tiểu thư vẫn là nên để nàng ở nhà để tránh phiền toái nhưng Tâm Lan tiểu thư cứ kiên quyết muốn Tam tiểu thư đi cùng, vì vậy mà để lỡ hành trình..." Nói tới nói lui mục đích của Tứ phu nhân vẫn là mẫu tử của Lâm thị, mọi người sao có thể không nhìn ra? Nàng nói vậy là muốn đổ lỗi lên đầu Lâm Tâm Lan, khiến nàng ta bị trách phạt, đến lúc đó Lâm thị cũng bị nữ nhi liên lụy theo, dù sao hiện tại chỉ có Lâm thị mới có thể tranh sủng với nàng, nàng muốn diệt trừ đối phương, điều này ai cũng hiểu rõ.

"Bạch Tử Linh không chịu đi, vì sao lại muốn chúng ta đi theo nàng?" Lâm Tâm Lan buồn bực, thấy Tứ phu nhân đổ trách nhiệm lên đầu bản thân cũng không muốn thừa nhận, dù sao ngọn nguồn là do Bạch Tử Linh, dựa vào cái gì mà bắt nàng gánh tội danh này?

"Lan Nhi..." Lâm Quế Chi kéo tay nữ nhi, sợ nữ nhi hành động lỗ mãng khiến Tứ phu nhân có thể lấy cớ, đến lúc đó Bạch Vân Hoài lại nổi giận thì nàng cũng khó mà cứu được.

"Lão gia, chuyện này cũng không thể trách Lan Nhi..." Lâm Quế Chi nhẹ nhàng mở miệng: "Đã nói trước mọi người cùng đi, đến lúc khởi hành Tam tiểu thư lại không đến, Lan Nhi chỉ muốn chờ đợi tỷ muội mình mà thôi, hoàn toàn không có ý định trì hoãn hành trình của Tứ phu nhân." Lời nói của Tứ phu nhân hợp tình hợp lý, bởi vì nàng không có thêm bớt cho nên khiến người khác không thể bắt lỗi.

"Lão gia..." Đại phu nhân lúc này cũng mở miệng: "Sáng nay Tam tiểu thư có đến tìm thiếp, nói là không muốn bởi Tứ phu nhân đi Hương Sơn Tự."

"Nàng ta nghĩ mình là ai?" Tứ phu nhân tức giận: "Lão gia để nàng đi theo ta đến Hương Sơn Tự cầu phúc là nghĩ cho nàng ta, nàng ta làm vậy là có ý gì?" Nàng cùng Bạch Tử Linh không có giao tình gì, thực chất mà nói Bạch Tử Linh ở trong Bạch phủ này đối với bất kỳ ai cũng không có giao tình, ở trong mắt nàng ta chẳng qua chỉ là một nha đầu xấu xí do thiếp thất sinh ra, dung mạo không có, địa vị chẳng cao, tính tình cũng chẳng ra sao, ngoại trừ danh hiệu "Tam tiểu thư Hữu Thừa tướng phủ" thì Bạch Tử Linh chẳng khác gì một đám thường dân ngoài kia, nàng còn chưa ghét bỏ nàng ta, nàng ta vậy mà dám ghét bỏ, không muốn bởi nàng cùng đi Hương Sơn Tự?

Bạch Tử Linh nghĩ mình là ai?

"Còn có chuyện này?" Bạch Vân Hoài nhướn mày: "Bạch Tử Linh đâu rồi?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhìn thần sắc của Bạch Vân Hoài chẳng có tí cảm xúc gì, cũng không biết là hẳn đang nghĩ gì, cho nên người thông minh nhất thời không có mở miệng, thật ra trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng Bạch Tử Linh đang ở đâu, nàng ta ngoại trừ ở trong viện của mình còn có thể đi nơi nào? À, còn có một nơi nữa, chỗ nào có Đỗ Thanh Triệt thì chỗ đó liền xuất hiện Bạch Tử Linh, nếu là trước kia Bạch Tử Linh ngày ngày đều sẽ đi ra ngoài tìm Đỗ Thanh Triệt, chỉ là thời gian gần đây nàng ta thường xuyên ngủ gật trong viện của mình, cho dù có đi ra ngoài cũng không có đi tìm Đỗ Thanh Triệt, bởi vì tin tức trong kinh thành gần đây không có xuất hiện Bạch Tử Linh, cũng không biết nàng ta đang nghĩ chuyện gì.

Linh Viên.

"Tiểu thư, người thật sự muốn cùng Bạch Vân Hoài nói rõ mọi chuyện?" Dùng bữa xong Thanh Nhi đi thu dọn chén bát, trong phòng chỉ còn lại Bạch Tử Linh và Lạc Hàm, cho nên Lạc Hàm cũng không có kiêng kỵ mà hỏi rõ. Nàng không phải loại người thích nói chuyện dài dòng, nàng thuộc loại người thích đi thẳng vào vấn đề, huống hồ dựa vào tính tình của Bạch Tử Linh, không bằng hỏi thẳng để tránh đối phương suy nghĩ lung tung.

"Àn." Bạch Tử Linh lúc này đang ngồi trên giường, ánh mắt chăm chú vào quyển sách đang cầm trong tay, đây chính là bí pháp tối mật của Lạc Y Cung gọi Tâm Linh, đây là quyển sách viết về các loại trận pháp, theo như lời Lạc Hàm thì đây là quyển hạ bộ đã bị mất tích lâu năm, lúc đầu Lạc Hàm nhìn thấy Bạch Tử Linh lấy ra quyển sách này thì vô cùng kinh ngạc, bất quá như nghĩ đến gì đó Lạc Hàm rất nhanh liền bình tĩnh, hiện tại nhìn Bạch Tử Linh như vậy nàng sớm đã quen thuộc, cho nên cũng không có cảm xúc gì quá đặc biệt.

"Tiểu thư, Bạch Vân Hoài gian manh xảo trá, âm hiểm vô cùng, người sao không nghĩ đến, người cùng hẳn nói rõ mọi chuyện liệu hẳn có ra tay với người?" Lạc Hàm cảm thấy loại nam nhân như Bạch Vân Hoài tuyệt đối là không đáng tin, dù sao chuyện xấu mà hẳn làm năm xưa cả Lạc Y Cung đều biết, hẳn giam cầm phu nhân, cưỡng đoạt nàng, còn giết chết Bạch Môn chủ, loại người này vốn dĩ nên chết sớm đi thôi, chính là hẳn mạng lớn, ám vệ bên người hẳn vô công không tề mà người của Lạc Y Cung trước giờ chỉ có y thuật là cao siêu, nếu luận võ công quả thật bọn họ không phải là đối thủ của Bạch Vân Hoài, cho nên mới hành thích nhiều lần thất bại.

"Sẽ không." Bạch Tử Linh lạnh nhạt đáp lại, ánh mắt vẫn không rời quyển sách, nàng từng xem qua quyển sách này nhưng trận pháp Trảm Miên mà Lạc Hàm nói nàng không có thấy đề cập trong này, xem ra trận pháp đó hẳn là nằm ở quyển thượng, mà quyển thượng chắc là đang ở Lạc Y Cung.

"Sẽ không? Sao người lại chắc chắn như vậy chứ?" Lạc Hàm không hiểu Bạch Tử Linh vì sao lại tự tin như vậy, tự tin tuy là tốt nhưng đối phương là Bạch Vân Hoài, hẳn chính là nam nhân đề tiện vô sỉ nhất thiên hạ, năm đó hẳn có thể vì Tuyết phu nhân mà muốn huỷ diệt Minh Hân, cũng có thể vì Tuyết phu nhân mang thai nữ nhi của người khác mà đối xử tệ bạc với nàng, người như vậy làm sao có thể tin tưởng hẳn sẽ không ra tay làm hại Bạch Tử Linh cơ chứ?!

"Nếu hẳn muốn thì đã không đợi đến ngày hôm nay." Bạch Tử đóng lại quyển sách, ngẩng đầu nhìn Lạc Hàm, bộ dạng thập phần nghiêm túc: "Hẳn biết ta không phải nữ nhi của hẳn nhưng lại để ta trưởng thành dưới danh nghĩa của hẳn, mặc dù đối xử với ta không tốt nhưng trên người ta vẫn mang danh hiệu Tam tiểu thư của Hữu Thừa tướng phủ, người nói nếu hẳn muốn giết ta thì tại sao lại để cho ta sống đến hiện tại?"

"Đó là bởi vì hẳn nghĩ người không biết gì cả, cho nên mới..."

"Người nói sai rồi, mặc kệ ta biết bí mật về thân thể của mình hay không hấn cũng sẽ không ra tay với ta."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta còn giá trị lợi dụng." Bạch Tử Linh nhếch môi, bí hiểm nói một câu thành công khiến Lạc Hàm nghi hoặc.

"Loại người như Bạch Vân Hoài, nếu không có giá trị lợi dụng người nghĩ hấn sẽ để người tiếp tục sống sao?" Dựa theo tin tình báo Lạc Hàm cung cấp cho nàng, Bạch Tử Linh sớm đã điều tra một lượt tất cả nhân khẩu của Thừa tướng phủ đúng như lời Lạc Hàm nói, chuyện năm đó ngoại trừ những người trong cuộc thì quả thật là không có điều tra được gì, sở dĩ bọn họ biết được Viên Minh Hân ra tay với Lạc Tuyết là bởi vì Lạc Mai. Lạc Mai ở bên cạnh hầu hạ Lạc Tuyết, không ai có thể rõ ràng hơn so với nàng là những năm tháng Lạc Tuyết mất tích đã ở Bạch phủ xảy ra chuyện gì, năm đó Lạc Tuyết qua đời Lạc Mai đưa người trở về Lạc Y Cung, sau khi nói ra sự thật năm đó thì cũng qua đời, nghe nói nàng cũng bị trúng độc, chỉ là độc phát chậm hơn so với Lạc Tuyết, nếu không có Lạc mai chỉ sợ sự thật sớm đã bị chôn vùi, Bạch Vân Hoài năm đó đã có năng lực một tay che trời, che giấu Lạc Tuyết không để người của Lạc Y Cung tìm đến, trải qua hơn hai mươi năm, hấn hiện tại đã đến trình độ nào rồi? Vậy mà hấn lại không giết nàng, còn để nàng trưởng thành dưới danh nghĩa của hấn, đúng là khiến người cảm thấy kinh ngạc, về phần Đại phu nhân, nàng ta cũng biết rõ nàng không phải nữ nhi của Bạch Vân Hoài vậy mà mấy năm nay ngoại trừ để ám người trong phủ khi dễ nàng thì cũng không có ý định lấy đi tính mạng của nàng, Bạch Vân Hoài có thể lý giải là niệm tình cũ với Lạc Tuyết nhưng Đại phu nhân thì sao?

Nếu không phải ở nàng có gì đó mà bọn họ cần thì bọn họ liệu có để nàng sống đến hiện tại?

"Không có bất kì nam nhân nào có lòng khoan dung độ lượng đến mức sẽ yêu thương nữ nhi mà nữ nhân của hấn sinh hạ cho nam nhân khác, đặc biệt là Bạch Vân Hoài lại càng không phải loại người đó, người nói xem, nếu như vậy thì sao hấn lại không giết ta?"

Lạc Hàm nhú mày, cảm thấy lời nói của Bạch Tử Linh thật không sai cho nên cũng không có mở miệng phản bác, lúc này tiếng gõ cửa vang lên, hai người nhìn lại thì thấy Thanh Nhi đang đứng nơi đó.

"Tiểu thư, lão... Bạch lão gia muốn tìm người..." Trước kia không biết sự thật Thanh Nhi có thể thân nhiên gọi Bạch Vân Hoài một tiếng "lão gia" nhưng hiện tại qua lời của Lạc Hàm nàng biết được chân tướng năm đó, suy cho cùng Bạch Vân Hoài cũng là kẻ thù của bọn họ, gọi hấn một tiếng lão gia thì không được, bất quá Lạc Hàm cũng nói là không nên đã thảo kinh xà, cho nên Thanh Nhi đành phải đổi lại xưng hô.

"Để hấn vào." Nàng nâng mắt nhìn Lạc Hàm: "Người cũng tranh mặt đi."

Lúc Bạch Vân Hoài bước vào thứ đầu tiên đập vào mắt hấn chính là thiếu nữ một thân lam y đang ngồi thưởng trà bên bàn, khăn che mặt che đi dung nhan của nàng khiến người khác không nhìn rõ, vào lúc này toàn thân nàng tản ra hơi thở lạ kì, khí chất xuất thần khiến hấn không khỏi nhớ đến một người.

"Đến rồi." Bạch Tử Linh quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Vân Hoài đang xuất thần cũng biết hấn đang suy nghĩ đến chuyện gì, đáy mắt hiện lên ý cười châm chọc: "Ngồi đi."

Bạch Vân Hoài bị ý cười châm chọc trong đôi mắt của Bạch Tử Linh làm cho bừng tỉnh, hấn buồn bực đi đến bên bàn ngồi xuống, lại không có nhìn đến Bạch Tử Linh, mỗi lần nhìn đến nàng hấn liền nhìn không được mà nhớ đến một người, dù sao Bạch Tử Linh cũng là một vết nhơ của đời hấn, hấn tất nhiên không thể cho nàng một sắc mặt tốt được, chỉ là hôm nay mệt mỏi, hấn cũng không muốn cùng nàng nói nhiều.

"Người vì sao lại không đi cùng mọi người đến Hương Sơn Tự?"

"Vì sao ta phải đi cùng bọn họ?" Thần sắc Bạch Tử Linh lạnh nhạt: "Ta cùng bọn họ không có quan hệ gì, cho dù bọn họ có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến ta, vì sao phải vì một người như vậy mà đến Hương Sơn Tự cầu phúc?"

Bạch Vân Hoài hừ lạnh một tiếng, thể hiện thái độ không vui của bản thân: "Mặc kệ người muốn hay không muốn thì ngày mai lập tức lên đường cho ta, đó là mệnh lệnh." Khí thế của hấn đột nhiên trở nên bức người, khí thế được tôi luyện từ quá trình trải nghiệm cuộc sống của con người, dù sao hấn cũng Thừa tướng nhiều năm, có thể giữ được chức vị này xem ra thủ đoạn cũng không ít, ngày thường chỉ cần lộ ra khí thế này nhất định sẽ khiến người khác sợ hãi, bất quá loại khí thế này đối với Bạch Tử Linh hoàn toàn không phát huy được vài phần tác dụng.

"Ta trước giờ không phải là người thích nghe lời, ta lại không phải thuộc hạ của ngài, dựa vào đâu ta phải nghe lời nói của ngài?"

"Ta là phụ thân của người, lời ta nói người phải nghe!" Bạch Vân Hoài tức giận.

"Phụ thân? Lời này mà ngài cũng dám nói được." Bạch Tử Linh cười lạnh: "Ngài có phải phụ thân của ta hay không, trong lòng ngài rõ ràng nhất."

"Người nói vậy là có ý gì?" Bạch Vân Hoài nhú mày, nhìn điệu bộ của Bạch Tử Linh, chẳng lẽ nàng ta đã biết được chuyện gì?

"Ta vốn không phải nữ nhi thân sinh của ngài."

"Người nói bậy gì đó?"

"Nói bậy? Ta quả thật là khâm phục ngài, biết rõ ta vốn không phải là nữ nhi của ngài vậy mà ngài lại dưỡng ta mười mấy năm nay, cảm giác dường như nữ nhi của nam nhân khác, thích thú đến vậy sao?"

"Câm miệng!" Quả nhiên... quả nhiên là nàng đã biết, thì ra thời gian gần đây nàng thay đổi như vậy, thái độ đối với hắn cũng khác hẳn trước kia, thì ra là do nàng đã biết được sự thật. Hắn không muốn nhắc lại chuyện trước kia, bởi vì đó là nỗi ô nhục của hắn, nữ nhân hắn yêu lại sinh hạ nữ nhi cho nam nhân khác, lại còn vì muốn bảo toàn tính mạng của nữ nhi nàng mà dúi gạt hắn, khi hắn biết nàng có thai hắn đã vui vẻ vô cùng, không ngờ đó không phải là cốt nhục của hắn, cũng đúng thôi, nàng hận hắn như vậy, làm sao có thể sinh con cho hắn?

"Năm đó mẫu thân ngươi phản bội ta cùng nam nhân khác cấu kết với nhau, ngươi là đã chùng của bọn họ sinh ra, kẻ như ngươi thì có tư cách gì ở đây nói với ta những chuyện này?"

"Nếu đã như vậy... vì sao ngài lại không giết chết ta đi? Dù sao ta cũng chẳng phải cốt nhục của ngài, hơn nữa còn là nữ nhi của nam nhân khác." Đáy lòng Bạch Tử Linh đột nhiên dâng lên một cảm giác chua xót, bất quá bị nàng ép xuống, không cho đối phương nhìn thấy.

"Giết ngươi? Nếu không phải năm đó Thánh thượng hạ chỉ, ta làm sao để ngươi sống sót?!" Bạch Vân Hoài trong cơn tức giận liền nói ra sự thật, nói xong hắn mới ý thức được bản thân nói gì, tâm tình liền có chút nóng nảy.

"Thánh chỉ?" Quả nhiên là trong đó có vấn đề! Bạch Tử Linh sớm đã không tin một nam nhân như Bạch Vân Hoài lại đồng ý nuôi dưỡng nữ nhi của người khác, huống hồ đó lại còn là nữ nhi do nữ nhân hắn yêu cùng nam nhân khác sinh hạ, cho dù nam nhân đó lượng cách mấy cũng không thể nào có thể để dưới danh nghĩa của bản thân mà nuôi dưỡng, nói hắn không có mục đích với nàng nàng mới không tin đâu.

"Bởi vì ta có giá trị lợi dụng cho nên ngài mới để ta tiếp tục sống?"

"Nếu không thì ngươi nghĩ sao?" Bạch Vân Hoài cười lạnh: "Dù sao hiện tại ngươi cũng đã biết, ta cũng không muốn cùng ngươi đóng kịch nữa, nếu năm đó Thánh thượng không hạ chỉ, chỉ sợ ngươi không sống được đến hiện tại." Lạc Tuyết bảo vệ nàng tốt lắm, sau khi Lạc Tuyết sinh hạ Bạch Tử Linh, hắn và nàng đã nhỏ máu nghiệm thân, đúng như lời Đại phu nhân nàng quả nhiên không phải nữ nhi của hắn, khi đó hắn rất tức giận, muốn ra tay giết nàng, nếu không phải Lạc Tuyết ngăn cản, hắn sớm đã giết chết nàng, về sau Lạc Tuyết qua đời, hắn vốn muốn ra tay giết nàng nhưng không ngờ Thánh chỉ hạ xuống, cứu nàng một mạng.

"Thánh chỉ đó là gì?" Thứ nàng quan tâm nhất hiện tại chính là nội dung của Thánh chỉ.

"Ngươi không cần biết."

"Ngài nghĩ ta sẽ không điều tra được sao?"

"Ngươi..." Bạch Tử Linh biết được chuyện năm đó, xem ra chuyện nàng ta biết không phải ít, nếu nàng ta điều tra ra được, đem chuyện này làm âm mưu thì đối với hắn và Bạch gia đều không có chỗ tốt.

"Là Thánh chỉ tứ hôn."

"Tứ... tứ hôn?" Bạch Tử Linh sững sốt, nàng vốn đang suy nghĩ rốt cuộc là đạo Thánh chỉ gì mà lại có thể giữ lại cái mạng này của nàng, không ngờ lại là Thánh chỉ tứ hôn!

Tứ hôn!

Nàng khi đó mới bao nhiêu tuổi chứ?

Bạch Tử Linh biết không thể đánh đồng văn hóa cổ đại và hiện đại với nhau được nhưng thân là người của thế kỉ 21, lớn lên dưới sự giáo dục của chủ nghĩa xã hội, Bạch Tử Linh cảm thấy hôn nhân nên là chuyện đôi bên tình nguyện, loại chuyện này không phải là người khác có thể quyết định thay bản thân, mặc dù vẫn có một số trường hợp có hôn ước từ nhỏ nhưng nàng vẫn không thể tin được sự việc này lại xảy ra trên người nàng!

Lúc đầu nàng xuyên qua cứ nghĩ mọi chuyện đều là trùng hợp, cho nên khi xác định bản thân đã xuyên đến đây thì nàng nhất định sẽ sống thật tốt, nhưng sau đó nàng dần dần phát hiện chuyện nàng xuyên qua rất có thể đã được sắp đặt từ trước, ở đây nguyên chủ vừa tự tử, ở hiện đại nàng lại vừa bị nổ bom mà chết, linh hồn trùng hợp nhập vào thân xác này, lại trùng hợp mang tên Bạch Tử Linh... trên đời này làm gì mà có nhiều chuyện trùng hợp đến như thế?! Qua lời của Lạc Hàm, Bạch Tử Linh cảm thấy bản thân rất có thể là phần hồn bị tách ra từ mười lăm năm trước của nguyên chủ, điều này không thể giải thích được chính là, bản thân nàng tuổi đời cũng đã ngoài hai mươi, trong khi nguyên chủ chỉ mới mười lăm, linh hồn của các nàng làm sao có thể là một được, chẳng lẽ là sự khác biệt về thời không?

Đối với sự việc này Bạch Tử Linh không rõ ràng lắm, cho dù là kiến thức chuyên môn ở hiện đại tốt hơn nơi này nhưng những vấn đề về tâm linh thế này, nàng cảm thấy không thể dùng khoa học kĩ thuật để giải thích được, người hiện tại có thể cho nàng một đáp án chính xác là ngoại trừ Lạc Tuyết thì chỉ có thể là chính bản thân nàng, hay nói cách khác chính là bản thân nguyên chủ. Linh hồn nguyên chủ vẫn còn đâu đó ở trong người nàng, điều này Bạch Tử Linh có thể khẳng định, nàng vẫn luôn tìm đối phương, mặc dù nàng không thể tìm thấy đối phương, nguyên chủ không muốn gặp nàng, Bạch Tử Linh cũng không rõ ràng lắm, chỉ là hai linh hồn trong cùng một cơ thể, có thể nói chuyện với nhau bằng cách nào? Đêm qua nàng thử hết biện pháp này đến biện pháp khác, thậm chí còn có ý làm bị thương chính mình thế nhưng nguyên chủ vẫn không chịu ra gặp nàng, giống như một giấc mơ do bản thân nàng vẫn đang ảo tưởng rằng trong thân thể bản thân còn có một linh hồn khác, nhưng nàng biết những gì nàng thấy, những thứ nàng cảm nhận được thì đó không phải là giấc mơ, lúc này Bạch Tử Linh cảm thấy có lẽ chỉ cần chạm đến những thứ nằm sâu trong trái tim của nguyên chủ thì nguyên chủ nhất định sẽ có phản ứng, giống như khi Lạc Hàm nhắc đến Lạc Tuyết, lại giống như khi nàng gặp gỡ Đỗ Thanh Triệt, những cảm giác đó, vốn dĩ không phải là của nàng, mà là của nguyên chủ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Trên đường đi

Hiện tại ở trước mặt nàng Bạch Vân Hoài đã nói ra sự thật mọi chuyện năm đó, hẳn biết nàng không phải nữ nhi của hắn, cho nên hắn không hề yêu thương gì nàng, giây phút đó đáy lòng Bạch Tử Linh đột nhiên cảm thấy chua xót, cảm giác này trước kia nàng chưa từng trải qua, Bạch Tử Linh chưa từng trải qua, ngay cả bản thân nguyên chủ cũng vậy, nhưng khi Bạch Vân Hoài nói ra những lời đó bản thân nàng lại cảm thấy chua xót.

Vì sao lại thấy chua xót?

Đối với nguyên chủ, từ khi nàng nhận thức được mọi chuyện thì nàng đã nhận định Bạch Vân Hoài chính là phụ thân của nàng, mẫu thân Lạc Tuyết mất sớm, Bạch Vân Hoài chính là người thân duy nhất còn trên đời nàng có thể dựa dẫm, thế nhưng hắn lại đối xử với nàng chẳng khác nào người ngoài. Hắn chưa bao giờ đặt chân đến Linh Viên để thăm nàng, cũng chưa từng ôm nàng vào lòng an ủi giống như cách hắn làm với Bạch Phi Nhục, càng không có tặng lễ vật nhân dịp sinh thần của nàng giống như tặng cho Bạch Phi Thúy, hẳn để mặc nàng chịu sự khi dễ từ nha hoàn, để mặc nàng chịu sự sỉ nhục từ người khác, trong mắt hắn không hề có nữ nhi là nàng, nhưng với nàng mà nói hắn chính là phụ thân của nàng!

Hiện tại hắn thừa nhận hắn không phải phụ thân thân sinh của nàng, nàng cũng chẳng phải là nữ nhi của hắn, nàng là dã chủng của mẫu thân cùng người nam nhân khác, hắn đối xử với nàng như vậy là điều tất nhiên, hắn thậm chí còn muốn giết chết nàng, nếu không phải có đạo Thánh chỉ giáng xuống, chỉ sợ nàng đã không thể sống được đến ngày hôm nay. Cảm xúc chua xót dần dần được thay thế bằng sự oán hận, nỗi hận này đột nhiên bùng lên như lửa gặp dầu, bùng cháy mãnh liệt suốt nửa khiến nàng không thể khống chế, nam nhân trước mặt này, hẳn không chỉ không phải phụ thân thân sinh của nàng mà còn là kẻ thù giết hại phụ thân nàng, hẳn dung túng độc phụ Viên Minh Hân ép chết mẫu thân nàng, hiện tại lại xem nàng như một con cò để lợi dụng, nàng hiện tại hận không giết chết hắn.

Giết chết hắn...

Giết chết Bạch Vân Hoài...

Là hắn...

Hắn giết phụ thân nàng, ép chết mẫu thân nàng...

Hô hấp Bạch Tử Linh hơi dồn dập, nàng siết chặt bàn tay, móng tay đâm vào da thịt, máu từ lòng bàn tay chảy ra, cơn đau khiến nàng bừng tỉnh, lúc này đây quyền không chế lại lần nữa trở lại tay nàng, Bạch Tử Linh mặc dù muốn gặp nguyên chủ nhưng không phải là trong trường hợp thế này, hơn nữa... nàng không thích bị người khác khống chế.

“Vị hôn phu của ta là ai?” Bạch Tử Linh cố gắng trấn tĩnh bản thân, nàng vốn dĩ xuất thân là đặc công, tinh thần của nàng vững vàng hơn bất kì ai, chỉ là dạo thời gian gần đây, cuộc sống yên bình ở cổ đại khiến nàng hơi buông lỏng, tinh thần không còn ở trong trạng thái cảnh giác tối cao như trước kia, hơn nữa bởi vì chuyện của nguyên chủ mà nàng bị ảnh hưởng khá nhiều, cho nên mới dễ dàng khiến cho nguyên chủ được quyền chủ động, khiến nguyên chủ dễ dàng khống chế cảm xúc bản thân, hiện tại nàng nâng cao tinh thần, nguyên chủ nếu muốn giành lại quyền chủ động thì tinh thần phải cứng rắn hơn nàng.

Bạch Vân Hoài cũng nhận thấy Bạch Tử Linh có chút khác thường, nàng đeo khăn che mặt cho nên hắn không thể nhìn thấy cảm xúc trên gương mặt nàng, vì vậy hắn đặc biệt chú ý đến đôi mắt của nàng, trong đôi mắt nàng chứa rất nhiều cảm xúc, đầu tiên là lạnh nhạt, đối với hắn một bộ dạng không quan tâm, sau đó đột nhiên lại lộ vẻ chua xót, tựa hồ như không mong chờ sự khẳng định từ hắn, hiện tại đôi mắt lại chứa đầy oán hận, hận thù cùng bình tĩnh đan xen, như ngọn lửa giữa bão tuyết, mặc dù rất nhanh biến mất nhưng Bạch Vân Hoài vẫn bắt gặp.

Bạch Tử Linh đây là làm sao vậy?

Hắn không phải là quan tâm đối phương, chỉ là đối phương có cảm xúc khác thường khiến hắn phải nâng cao cảnh giác, dù sao hiện tại Bạch Tử Linh không còn là Bạch Tử Linh trước kia nữa, ai biết được nàng có làm ra chuyện gì tổn hại đến hắn hay không? Mặc dù hắn biết nữ nhân chân yếu tay mềm như nàng không thể làm gì được hắn nhưng từ xưa có câu không thể xem thường nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân nhìn có vẻ vô hại, mà hiện tại Bạch Tử Linh không có vẻ gì là vô hại cả.

“Người đó là ai?” Thấy Bạch Vân Hoài không trả lời, Bạch Tử Linh lên tiếng lặp lại: “Kẻ có hôn ước với ta là ai? Vị hôn phu của ta là ai?!”

“Người không cần biết.” Bạch Vân Hoài nhíu mày: “Đợi khi người đến tuổi cập kê người sẽ gả cho hắn, đến lúc đó người mới biết cũng chưa muộn.” Bạch Vân Hoài không muốn cùng nàng nói nhiều, hắn sợ bản thân sẽ bị nàng chọc giận, đến lúc đó bị kích động nói lời lỡ thì không hay, dù sao kế hoạch vẫn chưa được hoàn thành trọn vẹn, hắn tất nhiên không muốn bất kì kẻ nào phá đám, đặc biệt là nàng.

“Đến lúc đó mới biết cũng chưa muộn?” Bạch Tử Linh cười lạnh: “Ngài cảm thấy, ta sẽ đồng ý gả cho hắn sao?” Buồn cười, một người chưa từng gặp mặt mà muốn nàng gả cho hắn? Bạch Tử Linh chưa bao giờ thật sự ngoan ngoãn nghe lời bất kì ai, trước kia như vậy, bây giờ cũng như vậy, huống hồ người ra lệnh lại là Bạch Vân Hoài.

Thần sắc Bạch Vân Hoài hơi nghiêm trọng: “Chuyện này không tới lượt người đồng ý.” Thánh chỉ đã hạ, Bệ hạ tuyệt đối sẽ không rút lại lời nói của mình,

cho nên chỉ có biện pháp duy nhất là Bạch Tử Linh phải đồng ý mối hôn sự này, nếu không chọc giận long nhan, thứ phải trả giá chính là tru di cửu tộc, Bạch Tử Linh chết thì không sao, bất quá hẳn sẽ không để nàng làm liên lụy đến Bạch gia, cho nên dù nàng không đồng ý đến lúc đó hẳn vẫn có biện pháp đưa nàng lên kiệu hoa.

Bạch Vân Hoài đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Bạch Tử Linh, lúc này Lạc Hàm xuất hiện, nàng vốn đang nấp ở một nơi không xa cho nên khi Bạch Vân Hoài vừa rời khỏi nàng liền đi ra, hiển nhiên nàng cũng đã thấy cuộc đối thoại của hai người, chính là nàng có chút kinh ngạc khi biết được Bạch Tử Linh lại có hôn ước trong người.

Những tin tình báo mà Lạc Tịch tìm thấy quả nhiên không thể tin tưởng tuyệt đối được, dù sao các nàng cũng không phải được huấn luyện để trở thành người thu thập tình báo, Lạc Y Cung lấy y thuật làm đầu, trộm pháp thứ nhì, cơ quan tình báo hay tổ chức sát thủ gì đó, Lạc Y Cung không có hứng thú làm, cho nên Lạc Tịch thu thập được một ít đầu mối đã là tốt lắm rồi, có trách thì trách bản thân nàng đã không chút do dự tin tưởng vào những thông tin trên giấy, nếu không cũng không để lộ sơ hở.

“Người đã nghe hết rồi? Nếu như vậy người hẳn là biết vị hôn phu của ta là ai chứ?!”

“Chuyện này...” Lạc Hàm mím môi: “Thứ cho nô tì bất lực, thông tin của tiểu thư chỉ được tóm gọn trong vài trang giấy tuyên thành, về phần tiểu thư có hôn ước trong người hay không... bên trong không có đề cập đến.”

“Cho nên... thật ra người không hề biết gì về việc này?” Bạch Tử Linh đi đến bên bàn ngồi xuống, nàng nhìn xuống bàn tay nhuộm màu tươi của mình, thần sắc lạnh nhạt, tựa hồ không có một chút đau đớn.

“Tiểu thư người bị thương rồi.” Thanh Nhi bước vào nhìn thấy bàn tay nhuộm máu tươi của Bạch Tử Linh liền nhìn không được hốt hoảng kêu lên, vội chạy đến xem xét vết thương của nàng, thấy không có nặng lắm mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không có việc gì.” Thanh Nhi lúc nào cũng làm quá lên như vậy, vết thương nhỏ như vậy đối với nàng hoàn toàn không gây ra chút ảnh hưởng nào.

“Sao lại không có việc gì? Người xme máu chảy ra như vậy... không được, để Thanh Nhi đi tìm đồ băng vết thương giúp tiểu thư.” Dứt lời Thanh Nhi liền chạy đến bên tủ lục lọi tìm đồ băng bó vết thương, Bạch Tử Linh cũng mặc kệ nàng.

“Thánh thượng ban hôn, xem ra thân phận của vị hôn phu của ta cũng không thấp.” Loại người như Bạch Vân Hoài, cho dù Thánh thượng ban hôn mà thân phận đối phương đối với hẳn không đáng là gì thì hẳn chẳng có lý do gì giữ lại cái mạng này của nàng, chỉ sợ thân phận của đối phương không thấp, nếu không Bạch Vân Hoài sẽ không kiên quyết muốn gả nàng cho hẳn, sợ là... đối phương rất có thể là người của hoàng thất.

Nếu là người của hoàng thất thì quả thật khiến nàng cảm thấy phiền muộn, Bạch Tử Linh không có ý định gả cho người, trước kia ở hiện đại nàng không có thời gian yêu đương, càng không có hứng thú yêu đương, hiện tại xuyên qua cổ đại, nàng chỉ muốn sống một cuộc sống bản thân cảm thấy thoải mái, không chịu sự ràng buộc của bất kỳ ai, không nghĩ đến lại xuất hiện một vị hôn phu chưa từng gặp mặt. Nếu đối phương là loại người bình thường, tùy tiện tìm là thấy thì nàng cũng không cần phải lo lắng, bởi vì không cần nàng ra tay, Bạch Vân Hoài đã ra tay trước rồi, nhưng Bạch Vân Hoài lại vì một đạo Thánh chỉ mà kiên quyết giữ mạng nàng lại, nếu không phải đối phương là người có thân phận thì cần gì Bạch Vân Hoài lại kiên kỵ như vậy?

Người hoàng thất, chỉ cần nghĩ đến là Bạch Tử Linh không có hảo cảm, nàng trưởng thành trên một nền văn minh xã hội chủ nghĩa, ở nơi đó dân quyền làm chủ, nàng là con người của bóng đêm, đối với những người làm chính trị có chút bầy xích, mặc dù nơi này về cơ bản không hề giống với hiện đại nhưng ở đây Hoàng đế là cao nhất, loại người cao cao tại thượng, thích làm theo ý mình như đám người hoàng thất, tùy tiện định đoạt mạng sống của người khác, Bạch Tử Linh tất nhiên là không muốn cùng bọn họ tiếp xúc.

“Tiểu thư, có cần điều tra chuyện này?”

“Không cần.” Lạc Hàm không biết chuyện này có nghĩa là bí mật này được chôn giấu rất sâu, cho dù có điều tra cũng chưa chắc đã tìm được manh mối gì.

Lạc Hàm trầm mặc, mặc dù Bạch Tử Linh nói không cần nhưng nàng cảm thấy vẫn nên điều tra thì tốt hơn, dù sao thì... Chủ chủ của các nàng còn chưa nhận lại vậy mà hiện tại lại xuất hiện một vị hôn phu không biết từ đâu đến, đó là hôn nhân đại sự của Bạch Tử Linh, cũng là hôn nhân đại sự của Lạc Y Cung, các nàng có thể không lo lắng sao chứ?

“Tiểu thư, băng bó xong rồi, sau này người đừng làm tổn thương mình nữa có được không?” Hiển nhiên Thanh Nhi cũng nhận thấy vết thương của Bạch Tử Linh là do móng tay của nàng gây ra.

“Vừa rồi không kiềm chế được cảm xúc cho nên mới như vậy, sẽ không có lần sau.”

“Như vậy thì tốt.”

“Thanh Nhi, đi chuẩn bị hành lý ngày mai ta sẽ lên đường đi Hương Sơn Tự.”

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm đồng thời sững sốt, không phải là nàng nói không muốn đi sao, hiện tại đột nhiên thay đổi ý định là như thế nào?

Thanh Nhi nhanh chóng phản ứng lại: “Tiểu thư, không phải là người không muốn đi sao?”

“Đi, vì sao lại không đi?” Nàng muốn nhìn xem bọn họ kéo nàng vào chuyện này là muốn thực hiện âm mưu gì.

Sáng hôm sau.

“Tam tiểu thư đến rồi đấy à? Ta còn tưởng Tam tiểu thư sẽ giống như ngày hôm qua, bắt mọi người đợi một lúc rồi mới đến nói là không đi nữa chứ.”

Bạch Tử Linh vừa bước vào đại sảnh, lời châm chọc của Tứ phu nhân liền truyền đến, nàng liếc mắt lên nhìn Tứ phu nhân, hôm nay Tứ phu nhân vẫn mặc hồng y rực rỡ, khiến nàng càng trở nên kiêu sa quyền rũ, không thể không nói loại nữ nhân như Tứ phu nhân quả thật là rất thích hợp với màu đỏ, bất quá nàng ta không cảm thấy rằng đi chùa cầu phúc mà lại mặc bộ hồng y này, không phải là quá nổi bật hay sao? Mặc dù đi chùa cầu phúc chỉ là trên danh nghĩa nhưng màu đỏ vẫn thật sự quá chói mắt, xem ra Tứ phu nhân trong lòng không có tin phật, đi chùa cầu phúc lần này chỉ là nghe theo lời Đại phu nhân, mà mục đích của nàng là muốn lôi kéo Lâm thị đi cùng, tránh khi nàng ta vắng mặt, Lâm thị lại được Bạch Vân Hoài sủng ái.

“Làm chậm trễ chuyến đi lần này, cho dù có mười Tam tiểu thư cũng gánh vác không nổi đâu.” Thấy Bạch Tử Linh im lặng không nói, Tứ phu nhân được nước lấn tới, không khách khí buông lời châm chọc, dù sao hiện tại trong lòng nàng đối với Bạch Tử Linh cũng có chút oán khí. Nàng vốn không có đặt Bạch Tử Linh vào mắt, ngay từ đầu mục đích của nàng vẫn luôn là mồi từ Lâm thị, có trách thì trách Lâm Tâm Lan chán ghét Bạch Tử Linh cho nên mới lôi kéo Bạch Tử Linh vào chuyện này, nếu Bạch Tử Linh an phận đi cùng các nàng, nàng sẽ không gây khó dễ với đối phương, chỉ là không ngờ Bạch Tử Linh lại từ chối chuyến đi lần này, dù sao chuyến đi lần này cũng được tổ chức trên danh nghĩa của nàng, Bạch Tử Linh như vậy chẳng khác nào đang xem thường nàng, chẳng khác nào vả thẳng vào mặt nàng một cái tát?

Bạch Tử Linh nghĩ mình là ai? Nàng ta bất quá cũng chỉ là một nữ nhi do thiếp thất sinh ra, từ khi nàng vào phủ nàng ta vẫn luôn là tiểu thư thất sủng, là phế vật bị người khác khinh thường, loại phế vật như vậy thì có tư cách gì mà xem thường nàng?!

“Tứ phu nhân, ta kính ngơoi là trưởng bối mới gọi ngơoi một tiếng phu nhân, bất quá đừng có vì vậy mà ý thế làm càn, ta không nói không có nghĩa là để mặc tùy tiện khi dễ ta.”

“Ngơoi...” Tứ phu nhân đứng bật dậy, tay chỉ thẳng vào mặt lam y nữ tử trước mặt, ánh mắt hiện lên tia lửa giận không hề che giấu: “Đừng nghĩ rằng ngơoi hiện tại thay đổi tính tình liền có thể thay đổi địa vị của mình, mặc kệ thì thế nào thì ngơoi cũng chỉ là một phế vật của Thừa tướng phủ, còn chưa đến lượt ngơoi tỏ thái độ đâu!”

“Người không phạm ta, ta không phạm người, ta nhắc nhở ngơoi một câu, tốt nhất là đừng trêu chọc ta, nếu không... ngơoi sẽ không muốn biết hậu quả là gì đâu.” Sáng sớm là thời điểm mà tâm trạng Bạch Tử Linh không được tốt lắm, lại gặp phải Tứ phu nhân buông lời khiêu khích, nàng không vờ tay chụp chết nàng ta đã là giới hạn rồi.

“Bạch Tử Linh! Ngơoi uy hiếp ta?!”

Mẫu tử Lâm thị vừa bước vào đã nhìn thấy một màn này, Bạch Tử Linh hôm nay mặc lam y tươi mát, tô điểm lên khí chất lạnh lẽo của nàng, mà Tứ phu nhân lại một thân hồng y, đỏ rực như lửa, các nàng mặc y phục khác nhau nhìn qua chẳng khác nào như nước với lửa, mà tình huống hiện tại cũng chính là như thế.

“Mới sáng sớm sao lại cãi nhau rồi? Lão gia biết được sẽ không vui đâu, ta nói đúng không tỷ tỷ?” Lâm Quế Chi cười cười, đối với ánh mắt chứa đầy tia lửa giận của Tứ phu nhân làm như không thấy.

“Giả vờ làm người tốt cái gì?” Tứ phu nhân hừ lạnh, đối với bộ dáng quan tâm của Lâm thị thì lộ vẻ khinh thường, nàng dẫn đầu đoàn người rời khỏi đại sảnh.

Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn Lâm Quế Chi, sau đó ánh mắt nàng rơi vào người Lâm Tâm Lan, Lâm Tâm Lan lúc này đang nhìn nàng với ánh mắt châm chọc, đáy mắt của đối phương còn chứa đầy tia đắc ý, Bạch Tử Linh thu hồi tầm mắt, cũng bước chân rời khỏi đại sảnh.

“Đi thôi...” Lâm Quế Chi lôi kéo tay nữ nhi ra ngoài, nụ cười trên mặt sớm đã biến mất, nàng vốn không muốn cùng Bạch Tử Linh đối đầu nhưng nghĩ đến ủy khuất mà nữ nhi phải chịu, trong lòng nàng liền sinh ra bất mãn đối với Bạch Tử Linh, nếu đã không thể tránh thì không bằng đối mặt, như vậy cũng tốt, dù sao nàng cũng không bản thân vì vậy mà lại thua một nhà đầu - người bị đòn là phế vật như Bạch Tử Linh!

Trước cửa Hữu Thừa tướng phủ xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn, bất quá không phải một chiếc mà là ba chiếc, ba chiếc xe ngựa được trang trí đơn giản, bên ngoài thùng xe cũng không có kí hiệu của Hữu Thừa tướng phủ, nhìn qua chẳng khác nào xe ngựa bình thường của thương nhân, xem ra chuyến đi lần này Bạch gia không muốn để người khác biết đến, dù sao như vậy cũng rất tốt, tránh được không ít phiền toái.

“Tứ phu nhân một chiếc, ta cùng Lan Nhi một chiếc, chiếc còn lại của Tam tiểu thư, Tam tiểu thư không có ý kiến gì chứ?”

Không thể không nói sự sắp xếp của Đại phu nhân vô cùng hợp ý nàng, Tứ phu nhân và Lâm thị hiện tại đối đầu gay gắt không thể nào để hai người bọn họ ngồi trên cùng một chiếc xe ngựa được, bởi vì chỉ sợ còn chưa đến được Hương Sơn Tự bọn họ đã đánh nhau đến sức đầu mẻ trán. Mà Lâm Tâm Lan cùng nàng không hợp, dù sao sau chuyện ngày đó ở Linh Viên, nàng dù không muốn vẫn phải kết thù với nàng ta, Lâm Quế Chi cũng vì nữ nhi mà đối với nàng có thành kiến, mặc dù không biết ngày hôm qua xảy ra chuyện gì nhưng nhìn bộ dạng tức giận của Tứ phu nhân hôm nay, xem ra nàng cũng không thể ngồi cùng nàng ta, không bằng chuẩn bị ba chiếc xe ngựa, mỗi người một chiếc, không ai tranh cãi với ai, đoạn đường đi cũng có thể an tĩnh nghỉ ngơi.

“Tất nhiên là không.”

“Xe ngựa này đặc biệt chuẩn bị cho ngơoi đấy, tỷ tỷ...” Lúc đi ngang qua người Bạch Tử Linh, Lâm Tâm Lan đã kề sát tai nàng nói một câu như vậy, vốn dĩ còn nghĩ nàng ta đã biết khó mà lui, không nghĩ đến nàng ta vẫn chưa lĩnh giáo đủ, còn có thời gian đến trêu chọc nàng.

Chuẩn bị cho nàng? Nàng rất chờ mong đâu!

Bạch Tử Linh cười lạnh, đối với lời của Lâm Tâm Lan làm như không nghe thấy mà thân nhiên bước lên xe ngựa, bởi vì chỉ có một mình nàng nên xe ngựa của nàng nhỏ hơn xe ngựa của Tứ phu nhân và Lâm thị nhiều, bất quá đối với một mình Bạch Tử Linh mà nói thì nơi này cũng đủ rộng rãi.

“Lộc cốc, lộc cốc.”

Bạch Tử Linh an vị ngồi trong xe, đôi mắt nhắm lại, tựa hồ như đang ngủ say, bất quá những động tĩnh bên ngoài đều không qua khỏi tai nàng. Xe ngựa đã đi được hơn hai canh giờ, có vẻ như đã rời khỏi kinh thành một đoạn khá xa, trên đường đi khá là yên tĩnh, ngoại trừ tiếng lá xào xạc cũng không nghe được bất kì âm thanh nào, xe ngựa đi thẳng một đường, hoàn toàn không có gặp trường ngại vật gì, xa phu bên ngoài đánh xe, nàng ngồi bên trong nhắm mắt dưỡng thần, mặc dù mọi thứ diễn ra rất bình thường nhưng linh cảm nàng mách bảo có thứ gì đó không ổn đang xảy ra. Xe ngựa rời khỏi kinh thành chưa được bao lâu, đám người Tứ phu nhân lại bảo muốn nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, Bạch Tử Linh chỉ ngồi suốt trong xe mà không có ra ngoài, bất quá xuyên qua cửa sổ nàng có thể thấy được mẩu từ Lâm thị đang cùng Tứ phu nhân trò chuyện, chẳng biết bọn họ đang nói gì nhưng nàng có thể cảm nhận tầm mắt họ đang nhìn về phía nàng, thầm nghĩ hai kẻ ác ở chung với, chắc chắn là không có chuyện tốt lành gì rồi. Sau khi nghỉ ngơi xong, mọi người lại tiếp tục lên đường, hiện tại xe ngựa đã đi được hai canh giờ nhưng Tứ phu nhân lại không có dấu hiệu dừng lại nghỉ ngơi. Dựa vào tính cách hay nũng nịu của đối phương, chỉ sợ ngồi trong thùng xe chưa đến một canh giờ thì đã than ngắn thở dài, huống hồ còn có một đứa trẻ như Bạch Tử Kiệt đi theo, nàng ta lại càng không thể không nghỉ ngơi, xem như đường đến Hương Sơn Tự vất vả, nếu không tranh thủ thời gian thì tối nay sẽ không đến được nhưng sức lực con người có hạn, Bạch Tử Kiệt là một đứa trẻ, tất yếu muốn nghỉ ngơi, vậy mà Tứ phu nhân lại cứ cho xe ngựa chạy thẳng một đường.

Trực giác của nàng chưa bao giờ sai, mũi nàng lúc này không còn ngửi được mùi mồ hôi nồng nặc nữa, những tiếng hô hấp nhẹ nhàng cũng cũng biến mất, không khí xung quanh lúc này yên tĩnh đến dị thường, bất quá tiếng ngựa va chạm với nền đất vẫn còn vang lên, xe ngựa vẫn đang di chuyển, chỉ là Bạch Tử Linh biết xa phu của nàng đã biến mất rồi.

“Lạc Hàm?” Giọng nói của nàng không lớn, giống như tiếng gió thổi qua, mang theo âm thanh đi vào cõi hư vô rồi biến mất, bất quá chỉ cần là người có võ công chú ý một chút thì có thể nghe thấy giọng nói của nàng.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, thùng xe như có phải chịu một sức nặng của vật gì đó mà hơi hạ xuống, rèm cửa bị vén lên, để lộ dung nhan quen thuộc của người trước mắt.

“Tiểu thư...” Chuyến đi lần này Bạch Tử Linh không có mang theo Thanh Nhi, bởi vì nàng cảm thấy để Thanh Nhi ở lại Thừa tướng phủ sẽ an toàn hơn, an toàn với cả Thanh Nhi và cả nàng nữa, cho nên Lạc Hàm là người phụ trách bảo vệ Bạch Tử Linh trong chuyến đi lần này. Chỉ là Lạc Hàm không tiện ra mặt gặp người khác, bởi vì Bạch Tử Linh cảm thấy nếu hiện tại để lộ sự tồn tại của Lạc Hàm thì có thể khiến đám người ở Thừa tướng phủ, đặc biệt là Đại phu nhân cảm thấy nghi ngờ, cho nên Bạch Tử Linh chỉ để nàng âm thầm bám theo, nàng bám theo đối phương cũng đã được một đoạn, phát hiện đối phương an toàn mới thả chậm tốc độ, mặc dù nói bản thân có võ công nhưng Lạc Hàm vẫn cảm thấy bản thân vẫn cần phải nghỉ ngơi. Khi phát hiện xe ngựa của đám người Tứ phu nhân đi một mạch hơn hai canh giờ mà không hề dừng chân thì Lạc Hàm hơi nghi ngờ, cho nên lúc này nàng tăng tốc độ mà bám theo sát nút, đến gần mới phát hiện hai chiếc xe ngựa đi đầu đã rời đi, chỉ còn lại chiếc xe ngựa của Bạch Tử Linh bị bỏ lại, mà lúc này xa phu cũng nhân cơ hội chạy trốn, đây lòng liền biết đây là trò quỷ mà bọn họ bày ra.

“Xa phu đâu rồi?” Bởi vì Lạc Hàm vén màn xe lên cho nên Bạch Tử Linh mới thấy được phong cảnh xung quanh, lúc này bốn phía đều là rừng rậm, ngoại trừ âm thanh của gió cùng tiếng lá cây xào xạc thì không còn gì nữa, rất rõ ràng nàng đang ở một nơi mà chính bản thân nàng không biết nó là đâu.

“Chạy rồi.” Lạc Hàm nhếch môi: “Có vẻ như kế hoạch của bọn họ là bỏ lại một mình tiểu thư ở nơi này.”

“Trò trẻ con!” Bạch Tử Linh không chút quan tâm mà phán một câu như vậy, thì ra đây là thứ Lâm Tâm Lan chuẩn bị cho nàng, lúc này mẩu từ nàng ta thì thâm to nhỏ với Tứ phu nhân, chỉ sợ Tứ phu nhân cũng tham gia vào chuyện này đi? Bọn họ muốn bỏ nàng ở lại trong rừng một mình, khiến nàng không tìm được lối ra và sau đó sẽ bị dã thú ăn thịt? Nếu là Bạch Tử Linh trước kia, kế hoạch này của nàng ta có thể thành công, dù sao nguyên chủ là một nữ tử không có võ công, không có năng lực bảo vệ bản thân, càng không có năng lực sinh tồn, nếu một mình ở trong rừng quả thật xác suất sống sót là rất thấp nhưng nàng thì khác, nàng là đặc công được huấn luyện thì nhỏ, người nàng còn không sợ, dã thú thì đã là gì?!

“Bọn họ quả thật là đã tìm nhầm đối tượng.”

Bạch Tử Linh mặc dù cảm thấy hành động lần này của Lâm Tâm Lan có chút trẻ con nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không truy cứu vấn đề này, dù sao nếu hiện tại không phải nàng ở nơi này mà là nguyên chủ thì sao? Kế hoạch này của Lâm Tâm Lan có thể sẽ giết chết nguyên chủ, một nha đầu như Lâm Tâm Lan, tuổi còn nhỏ mà tâm tư đã độc ác như vậy, nhiều lần nhắm vào nàng mà đối đầu, Bạch Tử Linh là người có thù tất báo, nếu đối phương hết lần này đến lần khác muốn gây sự với nàng thì nàng sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn nữa, đợi khi nàng trở về nàng chắc chắn sẽ khiến Lâm Tâm Lan trả giá cho chuyện này.

Lạc Hàm thấy trên người Bạch Tử Linh đột nhiên xuất hiện tia sát khí liền không khỏi giật mình, mặc dù chỉ thoáng qua nhưng nàng cảm thấy có lẽ như sắp có người phải gặp nạn, đó là cái giá phải trả cho hành động ngu ngốc lần này.

“Tiểu thư, xa phu còn chưa chạy được bao xa, có cần nô tì bắt trở về?” Bạch Tử Linh tức giận tất nhiên phải tìm một nơi trú ẩn, Lạc Hàm không muốn trở thành bao cát, cho nên nàng cảm thấy nên tìm một ai đó làm giảm bớt sát khí trên người Bạch Tử Linh, giống như là xa phu, kẻ đã thông đồng với đám người kia thực hiện kế hoạch này.

“Không cần.” Bạch Tử Linh phiền chán lắc đầu: “Chúng ta hiện tại đang ở đâu?”

“Có lẽ là ở trong Minh Vụ Lâm.” Dù sao thì xe ngựa cũng đã rời khỏi kinh thành một đoạn thời gian, cho nên khu rừng này rất có khả năng là Minh Vụ Lâm, nếu là Minh Vụ Lâm quả thật là không tốt lắm.

“Minh Vụ Lâm?”

“Khu rừng này ban ngày rất an toàn nhưng buổi tối thì không ai dám xác định, chúng ta vẫn nên rời đi thôi.” Minh Vụ Lâm nổi tiếng là nơi tập trung sương mù dày đặc nhất Thành Thiên quốc, một quốc gia nằm trong lục địa như Thành Thiên lại có cả một khu rừng sương mù quả thật khiến người khác kinh ngạc, điều khiến mọi người kinh ngạc hơn chính là sương mù này vốn không phải do hơi nước tạo thành, huồng hồ nó chỉ xuất hiện về đêm, còn có năng lực khiến người khác rơi vào ảo ảnh, mọi người qua đêm ở nơi này đều không có mạng mà trở về, điều đáng mừng là ban ngày mọi người vẫn có thể ra vào nơi này một cách an toàn.

“Chúng ta quay lại đi.” Bạch Tử Linh không có biết đường đi ở nơi này cho nên mọi chuyện đều giao cho Lạc Hàm giải quyết.

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hàn vương

“Lộc cốc, lộc cốc.” Xe ngựa tiếp tục lăn bánh trên đường, đường về cũng giống đường đi, yên tĩnh không có bóng người, bắt quá lúc đi còn có ba chiếc xe ngựa, mặc dù chủ nhân của mỗi chiếc xe đều không ai nói chuyện với ai nhưng ít nhất vẫn nghe thấy tiếng người thì thầm, còn trên đường về chỉ còn lại một chiếc xe ngựa, xe ngựa chạy giữa rừng càng làm nổi bật lên sự tĩnh lặng của rừng sâu.

Sáng sớm khởi hành, dừng chân nghỉ ngơi nơi khoảng một khắc sau đó lại tiếp tục đi một đoạn đường dài là hơn hai canh giờ, hiện tại lại quay lại cũng mất hơn nửa ngày, nhìn đoạn đường phía trước vắng lặng, chân trời phía Tây đã nhuộm một màu đỏ rực, mặt trời sắp xuống núi mà xe ngựa vẫn còn chưa bước vào phạm vi của khu vực ngoại thành, xem ra có lẽ tối nay phải dừng chân ở bên ngoài rồi.

“Tiểu thư, trời sắp tối rồi, xem ra chúng ta thật sự không thể về kịp trong ngày hôm nay rồi.” Lúc này ở trong Minh Vụ Lâm Lạc Hàm thúc xe ngựa chạy thẳng một đường chỉ mong có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi đó, lời đồn về Minh Vụ Lâm cũng không ít, Lạc Hàm dù chưa từng qua đêm tại nơi đó nhưng trong lòng nàng cảm thấy vẫn nên cảnh giác sẽ tốt hơn, nàng nhận được tin tức từ Lạc Dư, nghe nói không ít nhân sĩ giang hồ không tin vào chuyện này cho nên nửa đêm vào đó để chứng thực lời đồn, sau cùng vẫn là một đi không trở lại, Nhân đi cũng đã nói, trước khi làm rõ mọi chuyện thực hư ra sao người trong Lạc Y Cung cũng không được qua đêm ở nơi này.

Lạc Hàm vốn không sợ chết, dù sao cái mạng này của nàng là do Tuyết phu nhân nhặt về, trước khi gặp phu nhân, nàng đã trải qua những tháng ngày tăm tối nhất cuộc đời, đau khổ gì mà chưa từng chịu, cho nên đối với nàng mà nói cái chết không hề đáng sợ. Sau khi gặp phu nhân, Lạc Hàm nhận thức cuộc sống bằng cái nhìn tốt đẹp hơn, nàng có cuộc sống mới của riêng nàng, nàng có thể tự do lựa chọn con đường nàng đi, bắt quá Lạc Hàm biết, cái mạng nàng là do phu nhân cứu, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trả lại, phu nhân đã không còn cho nên mạng sống của nàng thuộc về Bạch Tử Linh. Bởi vì như vậy cho nên dù nàng hôm nay có bị lạc ở trong Minh Vụ Lâm đi nữa cũng không sao nhưng Bạch Tử Linh thì khác, nàng là người kế thừa duy nhất của Lạc Y Cung, kế thừa y học cùng với trận pháp mà phu nhân để lại, là người thừa hưởng Tuyết lệnh, trong nàng mang một nhiệm vụ thiêng liêng và cao quý, tương lai của Lạc Y Cung chính là trông cậy vào nàng, mạng sống của nàng so với bất kì ai đều đáng giá, Lạc Hàm có thể đánh cược bất kì điều gì, chỉ cần điều đó có thể bảo vệ an toàn cho Bạch Tử Linh là được.

Minh Vụ Lâm thần bí như vậy, thà tin có còn hơn là không, cho nên nàng chẳng dám trì hoãn một giây một phút nào ở nơi này, thời gian khi các nàng bị bỏ lại đã qua giữa trưa, hiện tại quay trở lại thì mặt trời đã tắt dần ở phía chân trời, các nàng vẫn có thể tiếp tục đi nữa nhưng là đường về đêm nguy hiểm, hơn nữa đây còn là khu vực nằm ngoài ngoại thành, không thuộc quyền quản lí của phủ huyện nào, lỡ như xảy ra chuyện gì nàng biết tìm ai tính sổ?

“Không về kịp?” Bạch Tử Linh vén rèm cửa, phía trước mặt là chân trời đang tối dần, sau lưng lại là khu rừng rộng lớn đầy âm u, cho dù phía trước hay đằng sau đều không mạng đến cho nàng cảm giác an toàn.

“Nếu đi suốt đêm có thể sẽ về kịp, chính là ngựa chạy một ngày cũng sẽ mệt, huồng hồ ban đêm nguy hiểm, nếu tiểu thư muốn...” Ngủ ở bên ngoài đối với nàng không là gì cả, dù sao Lạc Hàm từ nhỏ đã hành tẩu giang hồ, vào Nam ra Bắc như cơm bữa, đôi khi lạc vào rừng sâu thì cũng chỉ có thể qua đêm ở đó, chỉ cần bảo toàn được mạng sống là được. Người trong giang hồ rất phóng khoáng, không hề đặt lễ nghi quy củ vào mắt, ngược lại người trong triều đình thì lại xem trọng lễ nghĩa, thân là tiểu thư khuê các, bắt Bạch Tử Linh ngủ ở bên ngoài xác thật là có chút quá đáng, cho nên Lạc Hàm cũng hơi do dự với quyết định này của bản thân, dù sao nàng cũng chỉ là muốn tốt cho Bạch Tử Linh.

Thật ra Lạc Hàm đã hiểu lầm ý của Bạch Tử Linh rồi, đối với nàng ngủ bên ngoài hay bên trong không quan trọng, quan trọng là có chỗ nghỉ ngơi là được, trước kia Bạch Tử Linh là đặc công, từ nhỏ nàng đã được huấn luyện khắc nghiệt, ngay cả đồ sống nàng còn ăn qua, còn ngại phải nghỉ ở bên ngoài thế này sao? Không giống như suy nghĩ của Lạc Hàm, nguyên chủ tuy mang danh là tiểu thư Thừa tướng phủ nhưng chưa bao giờ được đãi ngộ tốt như những người khác, Linh Viên của nàng rách nát đến nỗi ngày nắng thì nóng bức, ngày mưa thì không có chỗ tránh mưa, huồng hồ nàng sớm đã quen với khổ cực cho nên ngủ ở bên ngoài cùng ngủ ở bên trong đối với nguyên chủ chẳng có gì khác nhau.

“Không cần, người tự quyết định là được.” Lạc Hà nói không sai, ngựa và người đều sẽ mệt, các nàng đã đi một ngày rồi còn chưa được nghỉ ngơi bao nhiêu, nếu tiếp tục đi nữa chỉ sợ sẽ kiệt sức, đường đi ban đêm nguy hiểm trùng trùng, các nàng lại thân nữ tử, chuyện gì đang đợi các nàng ở phía trước khó mà nói rõ.

Thấy Bạch Từ Linh đồng ý, mặc dù ngữ khí lạnh nhạt nhưng Lạc Hàm cũng yên tâm thở phào một hơi, trước kia gặp Bạch Từ Linh, đối với người khác ý kiến nàng không chút bận tâm, sau khi gặp Bạch Từ Linh rồi, nàng bắt đầu xem trọng những thứ này. Lạc Hàm kiêu ngạo của Lạc Y Cung, trước giờ chưa bao giờ đặt lời nói của người khác vào mắt, chỉ biết làm theo ý mình lúc này lại ngoan ngoãn nghe lời Bạch Từ Linh, hơn nữa còn quan tâm đến ý kiến của đối phương, nếu chuyện này để Lạc Dư, Lạc Tịch biết được nhất định sẽ cười vào mặt nàng!

“Tiểu thư, lúc này đi theo xe ngựa nô ti phát hiện một khách điểm, chúng ta đi thêm một đoạn, tối nay nghỉ ngơi ở đó có được không?” Trí nhớ Lạc Hàm không tệ, lúc này nàng dùng kính công đi sát xe ngựa của Bạch Từ Linh, trên đường đi cũng không quên quan sát xung quanh, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, biết đường đi trăm triệu không sợ lạc.

“Tốt, nghe người.” Trong trí nhớ của nguyên chủ, nơi xa nhất mà nàng đặt chân đến chính là đường phố trong kinh thành, Bạch Từ Linh là người xuyên không đến, mặc dù thừa hưởng trí nhớ của nguyên chủ nhưng đối với nàng tất cả những thứ ở nơi này đều vô cùng lạ, cho nên khi ra khỏi kinh thành nàng quả thật khó mà phân biệt được đâu là Đông Tây Nam Bắc, mọi thứ nàng để Lạc Hàm quyết định, dù sao đối phương đến là vì nàng, hẳn sẽ không gây bất lợi với nàng.

Lạc Hàm tiếp tục điều khiển để ngựa chạy về phía trước, lần này Bạch Từ Linh không có kéo rèm xuống mà lại vén rèm lên, gió chiều vào mặt nàng, khiến nàng cảm giác được cơn lạnh đang đến, theo như lời của Lạc Hàm thì khoảng hai tháng nữa là đến sinh thần của nàng, sinh thần của nàng là vào ngày Tiết Đại hàn, thời tiết trở lạnh là điều bình thường.

Trong vòng hai tháng nàng nhất định phải tìm ra câu trả lời về trận pháp Trầm Miên mà Lạc Tuyết đã thi triển lên người nàng, mặc dù những lời nói của Lạc Hàm khá mơ hồ nhưng từ sau khi việc nguyên chủ kiểm soát thân thể này trong chốc lát Bạch Từ Linh đã cảm thấy có điều gì đó không ổn sắp xảy ra, cho nên trước ngày sinh thần của nàng nàng phải làm sáng tỏ mọi chuyện.

Đúng như lời Lạc Hàm nói, bọn họ đi thêm nửa canh giờ thì đã đến một khách điểm, hiện tại mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, không giống như trong kinh thành, buổi tối náo nhiệt, ở nơi rừng sâu hoang vắng thế này, trời vừa sụp tối mọi thứ liền bị màn đêm bao lấy, bên ngoài khách điểm chỉ treo một chiếc lồng đèn, ánh sáng yếu ớt trong màn đêm tựa như một tia hi vọng còn sót lại.

Khách điểm có hai lầu, trong bóng tối nó tựa như một tòa nhà sừng sững giữa rừng, xung quanh khách điểm không có một chiếc xe ngựa hay con ngựa nào, chứng tỏ nơi này hiện tại không có khách nhân, bên cạnh chiếc lồng đèn được treo mà một miếng vải dài, dựa theo ánh sáng lập lờ của đèn lồng có thể nhìn thấy trên đó viết hai chữ “Duyệt Lai”.

Duyệt Lai khách điểm?

Sao giống trong phim thế? Hình như khách điểm nào cũng tên gọi Duyệt Lai nhỉ?

“Lạc Hàm, người chắc nơi này không phải hắc điểm chứ?” Xuất hiện một khách điểm ở nơi hoang vu thanh vắng thế này, có phải hắc điểm hay không không ai dám chắc chắn cả.

Lạc Hàm sửng sốt: “Cho dù là hắc điểm chúng ta cũng sẽ không sợ, đúng không tiểu thư?”

“Ân, lời này nói được thật không sai.” Dựa vào thân thủ của các nàng, chỉ cần đối phương không phải cao thủ võ lâm trong truyền thuyết gì đó, Bạch Từ Linh tin rằng bản thân có thể xử lý được, còn nếu thật sự gặp phải cao thủ võ lâm thì cứ để Lạc Hàm ra tay, Lạc Hàm tinh thông y thuật nhưng độc thuật cũng không kém, nhìn những thứ nàng đưa cho Thanh Nhi liền biết.

“Lão bản, cho chúng ta hai phòng.”

“Hoan nghênh khách quan.” Lão bản nghe thấy có khách đến lập tức ngừng đầu, nhìn đến dung mạo của Lạc Hàm không khỏi kinh ngạc, lại nhìn đến thiếu nữ mang khăn che mặt lại thất kinh, ngoại hình của Lạc Hàm vốn xuất sắc, mặc dù nàng chẳng phải tuyệt thế mỹ nhân gì, bất quá ở một nơi hoang vắng như thế này thì Lạc Hàm quả thật là sở hữu một nhan sắc khiến người khác không khỏi nhìn thêm vài lần, về phần dung mạo xấu xí của Bạch Từ Linh bị che giấu ở phía sau khăn che cho nên không ai thấy được gương mặt của nàng, hơn nữa nàng đeo khăn che mặt càng khiến cho nàng thêm thần bí, khí chất của nàng lại khiến nàng như tiên từ giáng trần, cho nên trong mắt vị lão bản khách điểm, có hai tiên nữ đạp cừu thái tường vân bay đến.

“Lão bản?” Thấy đối phương cứ nhìn chằm chằm nàng cùng Bạch Từ Linh không chớp mắt, mảy mòi của Lạc Hàm không khỏi nhú lên, đôi mắt mơ hồ để lộ sát khí.

“A... hai vị cô nương này, xin hỏi cần gì?” Lão bản bị ánh mắt của Lạc Hàm dọa cho bưng tỉnh, không khỏi đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, đáy lòng thầm nghĩ cô nương tuy xinh đẹp nhưng quá đáng sợ, hai cô nương xinh đẹp lại xuất hiện ở nơi rừng sâu thế này, chỉ sợ... là không đơn giản.

Lão bản là người từng trải, loại người nào chưa gặp qua, nữ nhân càng đẹp thì càng độc, huống hồ hai người bọn họ lại xuất hiện vào một đêm khuya thanh vắng như thế, khiến người khác không khỏi liên tưởng lung tung, bất quá nhìn điệu bộ của các nàng không giống như loại người có thể trêu chọc vào cho nên lão bản liền nhanh chóng thu lại tâm tư của bản thân.

“Hai phòng!”

“Ân, lập tức... lập tức liền có.” Dứt lời liền quay sang đập vào đầu tiểu nhị một cái, lúc này tiểu nhị đang ngủ gật, dù sao khách điểm buôn bán ế ẩm, cho nên hẳn mới đánh một giấc, bị người làm cho bưng tỉnh liền có chút tức giận, định mở miệng mắng người thì thấy gương mặt lão bản ngay trước mặt, con tức voi đi nửa phần, mở miệng: “Lão bản...”

“Đi chuẩn bị hai phòng cho khách nhanh lên.”

“A? Có khách rồi?” Tiểu nhị hơi ngây người, nhìn về phía cửa thì thấy có hai nữ tử xinh đẹp đứng đó, một người một thân lam y, người còn lại thì mặc hoàng y, khí chất trên người khiến người khác không khỏi liên tưởng đến tiên nữ trên trời khiến hần không khỏi nhìn lâu thêm một chút.

“Nhanh lên.” Lão bản đập bàn một cái khiến tiểu nhị hoàn hồn, vội vàng bày ra tư thế mời, hai người liếc mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng đi lên lầu.

“Hai vị khách quan, đường xa đến đây có phải không?” Thấy mỹ nữ tiểu nhị liền lập tức trở nên nhiệt tình: “Khách điểm chúng tôi còn rất nhiều món ăn ngon, không biết khẩu vị của nhị vị thế nào?”

Một đường đi tiểu nhị liên tục nói nói không ngừng khiến Lạc Hàm có chút buồn bực khiến nàng muốn một đao chém chết hần, nàng cảm thấy Thanh Nhi nói rất nhiều nhưng người này so với Thanh Nhi còn muốn nói nhiều hơn, bất quá nghĩ đến đối phương là người vô tội Lạc Hàm liền thu hồi suy nghĩ của mình, tôn chỉ của Lạc Y Cung là “Chỉ giết những kẻ muốn giết mình”, cho nên người vô tội sao... Lạc Hàm không muốn vì một người không rõ như tiểu nhị mà bị phạt.

“Phòng này?” Bạch Tử Linh im lặng làm tượng đá nãy giờ rốt cuộc cũng mở miệng, cho thấy nàng đã hết kiên nhẫn.

“Ân... đúng vậy.”

Bạch Tử Linh không nói một lời liền đẩy cửa bước vào, hình tượng băng sơn mỹ nhân khiến tâm tiểu nhị không khỏi xuất hiện tia rung động.

“Ngựa ở dưới chăm sóc cho tốt, thức ăn mỗi thứ một món đem hết lên đây.” Nàng vút cho tiểu nhị một thỏi bạc rồi cũng đi theo Bạch Tử Linh vào phòng, tất nhiên cũng không quên đóng cửa.

“Bạc đó...” Hiển nhiên nàng cũng nhìn thấy hành động của Lạc Hàm.

“Là của Thanh Nhi đưa cho nô tì, nói là mang theo phòng thân.”

“Ân.” Thanh Nhi quả thật là người chu đáo, nàng vốn dĩ không biết giá trị của tiền cổ đại cho nên những thứ ngân lượng ngân phiếu nàng điều giao cho Thanh Nhi xử lý, mà Thanh Nhi cũng không làm nàng thất vọng, những thứ nàng giao đều hoàn thành rất tốt, tựa hồ đối với phương diện này Thanh Nhi rất có năng khiếu.

Dưới lầu, Bạch Tử Linh vừa đi không được bao lâu thì có ba người lại xuất hiện ở cửa khách điểm.

“Lão bản, còn phòng không?”

Lão bản ngẩng đầu, nhìn ba người trước mặt đôi mắt lóe lên tia kinh sợ, bộ dạng sát khí đằng đằng thế này, nhìn qua là biết không phải người tốt, có khi nào là thổ phi trong núi không? Lão bản âm thầm suy đoán thân phận của ba người trước mặt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại trên đời này làm gì có thổ phi nào tuấn mỹ như thế, đặc biệt là nam tử đứng giữa, toàn thân đều tản ra một loại khí thế vương giả, khiến người khác kinh sợ đồng thời cũng không dám đến gần, hai người bên cạnh tuy nhan sắc thua kém với nam tử đứng giữa nhưng cũng khí thế hiên ngang, loại người này mà đi làm thổ phi chỉ sợ các cô nương trong nhà đều hận không thể theo đi theo bọn hần làm áp trại phu nhân.

“Lão bản, cẩn thận con mắt của người.” Nam tử bên trái gương mặt bị bao phủ một tầng sương dày, hiển nhiên là không thích bản thân bị người khác nhìn với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu như vậy, cả người đều tản ra hơi thở lạnh như băng, đôi mắt cũng để lộ sát ý.

Lão bản bị nhìn đến chân tay run rẩy, ngay cả đứng cũng không có sức lực nhưng vẫn cố chống đỡ, sợ bản thân làm ra hành động không đúng như ý muốn của đối phương liền mất mạng như chơi, người nam nhân này... so với hoàng y nữ tử khi nãy còn đáng sợ hơn.

“Khách... khách quan, trên lầu... lầu vẫn còn phòng...”

Nhìn bộ dạng bị dọa đến mức không nói nên lời của lão bản, nam tử bên phải không khỏi nhếch môi cười cợt: “Mục Ảnh, người dọa lão bản rồi.”

“Câm miệng.” Nam tử gọi Mục Ảnh liếc mắt một cái, thái độ rõ ràng không được tốt.

“Cho chúng ta ba phòng.” Nam tử đứng giữa lúc này cũng mở miệng, giọng của hần rất êm tai, trầm thấp như tiếng suối, nhẹ nhàng như tiếng dòng nước, dễ dàng đi vào lòng người.

“Lập tức... lập tức liền có.” Lão bản nhanh chóng phản ứng lại, đang muốn chạy lên kêu tiểu thư xuống tiếp khách thì nhìn thấy bóng dáng tiểu nhị ở cầu thang: “Lão bản, hai vị cô nương kia...” Nhìn đến ba người đứng ở sảnh, lời nói bất giác liền im bặt.

“Mau, mau chuẩn bị cho ba vị đây ba gian phòng.” Sợ chậm trễ sẽ chọc giận đối phương, lão bản vội thúc giục tiểu nhị: “Còn không mau làm việc?!”

“Ba... ba vị, mời theo tiểu nhân.” Hiển nhiên tiểu nhị cũng cảm thấy ba người này đáng sợ chẳng kém gì lão bản, chỉ cần dựa vào khí thế cũng đủ khiến cho tiểu nhị sợ hãi cho nên gấp đường đi hần cũng không có thao thao bất tuyệt, sau khi đưa ba người về phòng thì cũng nhanh chóng chuẩn bị xong.

Thấy bóng dáng ba người khuất dần ở cầu thang, lão bản không khỏi thở ra một hơi, quả nhiên là đáng sợ, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể giết người, trái tim hần lúc này vẫn còn đang đập thình thịch, nhanh đến mức lão bản cảm thấy bản thân như sắp lên cơn đau tim. Lúc này đây lão bản tất nhiên cũng không có nông cạn mà nghĩ rằng đám người này là thổ phi, chỉ sợ bọn họ xuất thân từ giang hồ đi, đặc biệt là nam tử gọi Mục Ảnh, bộ dạng đằng đằng

chẳng sợ nhảm đối phương thành sát thủ cũng không sai biệt lắm.

Còn chưa đợi lão bản kịp thở phào, một đám người mặc đồ đen liền xuất hiện trước mắt hắn, bọn họ không chỉ mang khăn che mặt mà còn cầm đao, cả người đều lộ ra hơi thở huyết tinh, đôi mắt như một lưỡi dao sắc bén có thể giết chết bất kì người nào nhìn vào, hai chân lão bản nhũn ra, đám người này... đám người này mới xác thật là sát thủ!!!

“Người là lão bản ở đây?” Thủ lĩnh đám hắc y nhân nhanh chóng nhận ra sự hiện diện của lão bản, không nói một lời liền túm lấy áo của lão bản, giọng nói hắn ồm ồm khó nghe, đồng thời mùi máu tanh cũng tỏa ra nồng nặc.

“Là... là tiểu nhân...” Từ khi đám người này bước vào lão bản đã muốn chạy trốn, nhưng chỉ trách bản thân hắn sợ quá hóa run, chân tay nhũn ra không thể cử động, chỉ biết đứng đó nhìn đám người với đôi mắt sợ hãi.

“Lúc này có ba người vừa bước vào, bọn họ ở đâu?”

“Trên... trên lầu... lầu hai...” Lão bản run rẩy trả lời, tay chỉ về hướng lầu hai.

Thủ lĩnh hắc y nhân buông tay ra, lão bản như được ân xá, vội vàng chui xuống quầy trốn, ân oán giang hồ gì đó không liên quan đến hắn, hắn chỉ là một lão bản của khách điểm mà thôi, vốn dĩ còn chưa kịp vui mừng vì có khách nhân thì một đám ôn thần lại xông vào, hôm nay mở cửa quên coi ngày hay sao chứ?!

“Lão đại, bọn họ ở trên lầu hai chúng ta có cần...” Một hắc y nhân làm hành động cắt cổ, rất rõ ràng bọn họ đến đây là để giết ba người kia.

“Không cần.” Thủ lĩnh hắc y nhân đưa tay bảo bọn họ không cần hành động lỗ mãng: “Nơi này cách kinh thành không xa, chớ hành động lỗ mãng.”

“Nhưng mà lão đại, nếu đợi đến sáng mai chẳng sợ bọn họ đã về đến kinh thành hay sao?”

“Lão đại, nhiệm vụ của chúng ta là giết người nọ trên đường, tuyệt đối không để người nọ bước chân vào cổng thành nửa bước.”

“Lão đại, thuộc hạ có ý kiến này.”

Thủ lĩnh hắc y nhân nhíu mày: “Người nói.”

Một hắc y nhân đi đến thì thầm bên tai thủ lĩnh hắc y nhân, càng nghe hai mắt thủ lĩnh hắc y nhân càng thêm sáng, rõ ràng đây là một ý kiến không tồi, khiến hắn rất hài lòng: “Tốt, cứ như vậy mà hành động.”

~~~~

“Nhị vị cô nương, đây là thức ăn của bốn điểm, thỉnh nhị vị cô nương dùng bữa.” Tiểu nhị bưng hết thức ăn lên bàn liền nhanh chóng rời đi, hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng thao thao bất tuyệt vừa nãy.

“Tiểu thư, có gì đó rất lạ.” Lạc Hàm nhanh chóng nhận ra mùi kì lạ đâu đó quanh đây từ biểu hiện của tiểu nhị.

“Hắn đang sợ hãi.” Bạch Tử Linh lạnh nhạt nói ra những gì nàng nhìn thấy: “Lúc hắn vào cửa bước chân không đều, đi đứng xiêu vẹo, lúc hắn đặt thức lên bàn tay hắn run rẩy, mặc dù hắn đã cố kìm chế, hơn nữa trên trán hắn xuất hiện không ít mồ hôi, mặt tái nhợt, môi trắng bệch, đôi mắt không có thần, cúi đầu như muốn trốn tránh điều gì đó, rõ ràng là gặp chuyện gì khiến hắn cảm thấy kinh hoàng.”

Lạc Hàm sững sốt, không nghĩ đến sức quan sát của Bạch Tử Linh lại sắc bén như vậy, từ lúc tiểu nhị bước vào và đi ra còn chưa đến ba phút, chỉ mới có bao nhiêu thời gian mà đối phương đã có thể đưa ra kết luận như thế này rồi sao?!

“Tiểu thư, người nghĩ tiểu nhị đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” Bạch Tử Linh lắc đầu, nàng cũng không phải tiểu nhị, làm sao biết được đối phương đã gặp chuyện gì mà trở nên như vậy? Bất quá nhìn bộ dáng đó của đối phương có thể là lần đầu tiên làm chuyện xấu mà để lại bóng ma, mặc dù tiểu nhị này nói chuyện khá nhiều nhưng nàng không cảm thấy đối phương là người xấu, bộ dạng này của hắn... có lẽ là bị ép buộc.

“Tiểu thư chờ chút, để nô tì thử độc đã.” Thấy Bạch Tử Linh muốn động đũa, Lạc Hàm vội ngăn cản, nàng từ trong áo lấy ra một cái túi nhỏ, trong túi nhỏ đựng khá nhiều đồ, đồ là vật dụng cần thiết của nàng, một lát sau nàng lấy ra một chiếc châm bạc, đâm vào một món ăn xem thử, kết quả ngân châm không đổi màu, chứng tỏ trong thức ăn không có độc.

“Tiểu thư người đừng gấp, để nô tì thử trước.” Không phát huy được tài năng Lạc Hàm cũng không có tức giận, mặc dù biết rõ trong thức ăn không chứa độc nhưng mê được thì không xác định, mê được không phải độc được tất nhiên ngân châm sẽ không tìm thấy, cho nên Lạc Hàm lấy bàn thân đến thử.

“Tiểu thư, an toàn.”

“Àn.” Bạch Tử Linh cầm đũa, nàng gấp một miếng cá, còn chưa kịp đưa vào miệng thì nghe một cái “Rầm” miếng cá rơi xuống bàn, bàn ghế trong phòng cũng run lợi hại, tay cầm đũa của Bạch Tử Linh ở giữa khoảng không.

“Tiểu thư, có chuyện rồi.” Lạc Hàm lập tức đứng lên đi về phía, Bạch Tử Linh vừa bước ra thì nhìn thấy một bóng đen bị đánh ngã dưới lầu, theo sau đó là ba người cũng đồng loạt nhảy xuống, tiếng vũ khí va chạm không ngừng vang lên bên tai, ầm ầm ầm tiếng đồ đạc vỡ vụn thành từng mảnh, tiếng kêu vang lên trong màn đêm tĩnh lặng.

Hai người đi đến bên hành thang xem thử, lúc này bên dưới đã loạn thành một đoàn, đồ đạc vỡ nát, bàn ghế nát tan, tiếng vũ khí va chạm vào nhau tạo ra thanh âm chói tai, người thì nằm lăn lóc, người thì cầm đao không ngừng tàn sát tứ phương, không thấy lão bản cùng tiểu nhị đâu, gặp trường hợp này có lẽ bọn họ đã trốn mất rồi, chỉ thấy một đám hắc y nhân đang giao chiến cùng ba nam tử.

Ba nam tử mặc dù cũng mặc hắc y nhưng Bạch Tử Linh có thể nhìn ra ba người bọn họ không có cùng chiến tuyến với đám người hắc y nhân che mặt kia, mà là đang bị đám người kia truy sát, hai bên đối đầu, hắc y nhân che mặt tuy đông người nhưng cũng chẳng thể chiếm thế thượng phong, so với đám người hắc y nhân che mặt, ba người nam tử bên này ra tay nhanh, chuẩn, độc, mỗi một chiêu đều nhắm thẳng vào điểm yếu của đối phương khiến đối phương rất nhanh liền bỏ mạng.

“Tiểu thư... hần là...” Lạc Hàm nhìn đến dung mạo của ba người nam tử không khỏi hô lên một tiếng, đôi mắt hiện lên vẻ không thể tin được, đặc biệt là khi nhìn đến gương mặt của nam tử đứng giữa.

“Ân?” Bạch Tử Linh quay đầu nhìn Lạc Hàm, bị bộ dạng của Lạc Hàm làm cho không hiểu.

“Hần... hần... hần là Hàn vương!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Thương Hàn Phong

“Hàn vương?” Bạch Tử Linh nhìn một đám người đang đánh nhau, thanh âm vũ khí va chạm không ngừng vang lên, phá vỡ không khí yên tĩnh của khách điểm, ở giữa đám người có một bóng dáng thấp phần thu hút sự chú ý của nàng, ánh mắt nàng từ đầu chí cuối đều dõi theo hình bóng đó, cũng biết rõ hần chính là vị “Hàn vương” trong miệng của Lạc Hàm.

“Hần chính là tam nhi tử của Thành Thiên đế, Thành Thiên Chiến thần Hàn vương Thương Hàn Phong!” Trong giọng nói của Lạc Hàm không hề che giấu tia thường thức, bất quá nhiều hơn lại sự cảm thán, tựa hồ như có chút tiếc hận, nhân tài như vậy mà lại sinh ra ở Thành Thiên, hơn nữa lại còn là người của hoàng thất, đúng là đáng tiếc.

Võ lâm và triều đình trước vốn không cùng một chiến tuyến, võ lâm muốn nhất thống giang hồ, triều đình lại muốn thống nhất thiên hạ, triều đình muốn lợi dụng võ lâm để bình định thiên hạ, võ lâm lại không muốn làm con cờ trong tay vua, hai bên nhìn mặt ngoài hòa hoãn, không xen vào việc của nhau nhưng rõ ràng sâu bên trong mâu thuẫn lại vô cùng gay gắt, chỉ là cả hai đều không có động thủ, là bởi vì đang đợi đối phương ra tay trước để có cớ gây sự mà thôi. Thân là người xuất thân trong giang hồ, Lạc Hàm đối với đám người hoàng thất không hề có thiện cảm, bất quá Thương Hàn Phong là ngoại lệ, vị Chiến thần của Thanh Thiên này đa mưu túc trí, mưu dũng kỳ phùng, tài lãnh binh đánh trận của hần không hề thua kém người được mệnh danh là Đế nhất mưu sĩ Dạ Phi Ngạo, nàng thường thức tài hoa của hần, đồng thời cũng sợ hãi con người này, hần lãnh khốc vô tình, trên sa trường không hề nhận thân nhân, gặp thân giết thân, gặp quỷ giết quỷ, năm đó Thành Thiên cùng Phượng Tề đánh nhau, Lạc Hàm từ xa nhìn thấy hần chẳng khác nào tu la tái thế, máu nhuộm chiến trường, thấy cốt chất đồng, đến giờ này trong lòng nàng vẫn còn rung động.

Bạch Tử Linh lục tìm trong trí nhớ của nguyên chủ thì xác thật có một người được gọi như vậy, Tam hoàng tử Hàn vương, nhi tử do Nhã phi sinh ra, nhà ngoại của hần là Trữ Quốc công - một trong những công thần khai quốc của Thành Thiên, từng có một thời Trữ gia vinh vang vạn dặm, Trữ Quốc công thừa hưởng Thánh ân, Nhã phi độc sủng hậu cung, Tam hoàng tử là nhi tử được Thành Thiên đế yêu thích nhất, một nhà Trữ gia không có gia tộc nào có thể so sánh. Bất quá quyền lực cũng như phù dung sớm nở tối tàn, càng nắm trong tay nhiều quyền lực Trữ gia càng khiến nhiều người ganh ghét, cuối cùng vẫn là không thể giữ lại, Trữ Quốc công bị tra ra tội mưu phản, Nhã phi bị mang đi điều tra, sau cùng Trữ gia cũng rửa được trong sạch, chính là Nhã phi thân thể yếu ớt, vẫn là trụ không được đến lúc ra khỏi đại lao, hồng nhan bạc mệnh Nhã phi đi rồi để lại Tam hoàng tử một mình ở nơi thâm cung tranh đấu không ngừng này.

Bởi vì cảm thấy có lỗi với Nhã phi cùng Trữ gia cho nên Thành Thiên đế đối với Tam hoàng tử sủng ái có thừa, đối với Tam hoàng tử và Trữ gia đều thập phần chiều chuộng, Viên Hoàng hậu bên kia cảm thấy Tam hoàng tử có uy hiếp tới địa vị nhi tử của nàng nhưng e ngại còn có Thành Thiên đế tại nên cũng không dám hành động lộ liễu, Hoàng hậu đã không dám ra tay, một đám phi tần hậu cung cũng không dám hành sự bất cẩn, sợ nhược điểm của bản thân bị người khác nắm được lại liên lụy đến cả gia tộc. Bởi vì còn nhỏ cho nên sau khi mất mẹ Tam hoàng tử được chăm sóc dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, Trữ Quốc công bên kia nghe thấy tin tức bên lên tiếng phản đối, muốn tự mình dạy dỗ chất tử, trong lòng Trữ Quốc công nghĩ thế nào mọi người đều biết, mẫu phi của Tam hoàng tử tức là Nhã phi từng là đối thủ một sống một còn của Viên Hoàng hậu, sự việc Trữ gia mưu phản tránh không khỏi có liên quan đến đám người Viên gia, nếu như để Tam hoàng tử trưởng thành dưới sự dạy dỗ của kẻ thù chỉ sợ sau này hần sẽ không nhớ rõ nguồn gốc của bản thân, Trữ gia lúc này đã suy tàn, chỉ có thể dựa vào Tam hoàng tử để chống đỡ.

Trữ Quốc công lấy Nhã phi ra làm cái cớ để giữ Tam hoàng tử bên người, do vậy nên Thành Thiên đế cũng thuận theo yêu cầu của Trữ Quốc công, từ đó về sau ngoại trừ những thời gian học ở chỗ Thái phó, phần lớn thời gian Tam hoàng tử đều được Trữ Quốc công dạy dỗ, mười hai tuổi Tam hoàng tử được Trữ Quốc công dẫn ra chiến trường, lúc này Trữ Quốc công đột nhiên trở bệnh, Phượng Tề bên kia dẫn binh đánh Thành Thiên, bằng sự mưu dũng của bản thân Tam hoàng tử đã phá tan âm mưu xâm lược của Phượng Tề, thuận thế dẫn quân ra Bắc thị uy với Yên Vân, khiến cả đại lục lâm vào

kinh sợ, uy vũ khí phách, Chiến thần tái thế, một trận thành danh. Năm mươi ba tuổi Tam hoàng tử bắt đầu nắm quyền quân doanh, trở thành Thống soái thống lĩnh ba vạn đại quân ở biên cương, bắt đầu dẫn binh đi loại bỏ những nước có âm mưu với Thành Thiên, hấn phá vỡ thế phòng ngự của Vũ Nguyệt ở phía Tây, uy hiếp đến Phượng Tề ở phía Nam, dẫn binh ra Bắc áp đảo Yên Vân, nổi danh khắp đại lục, không ai không biết, cùng năm Thánh chỉ từ kinh thành truyền đến, Thành Thiên đề phong vương cho Tam hoàng tử, ban một chữ Hàn, quân đội của Hàn vương được mệnh danh là quân đội Chiến thần - bất khả chiến bại.

Mười sáu tuổi Hàn vương dẫn đội quân của mình đến Nam Kinh để trấn giữ biên cương, ba năm qua vẫn chưa từng trở lại kinh thành, danh tiếng của Hàn vương ở Yên Kinh cũng bắt đầu phai nhạt, thậm chí quyền lực của hắn ở trong kinh thành cũng bắt đầu bị các vị hoàng tử khác cướp mất, cũng bởi vì hắn định cư lâu dài ở đó nên Thành Thiên đề đã hạ chỉ, Nam Kinh vì vậy mà trở thành đất phong của Hàn vương. Nam Kinh là lãnh thổ thuộc phía Nam Thành Thiên, vùng đất đó gần với biên giới Phượng Tề, mặc dù đất đai rộng lớn nhưng cần còi quanh năm, khô hạn kéo dài, khó mà phát triển, bất quá nhờ có Hàn vương mà dân chúng nơi đó cũng có một cuộc sống ấm no, cho nên mặc dù ở Yên Kinh Hàn vương có thể bị người khác quên lãng nhưng ở Nam Kinh, trong lòng mọi người dân ở đây đều xem hắn là trời, địa vị của hắn ở Nam Kinh không ai có thể thay thế.

Mặc dù chưa từng gặp qua vị Chiến thần Hàn vương trong lời đồn nhưng khi nhắc đến mấy chữ này Bạch Tử Linh phát hiện tâm tình bản thân có chút dao động, mặc dù không đến mức là kích động nhảy dựng lên nhưng tận sâu trong linh hồn của nàng, hay chính xác mà nói là cảm xúc của nguyên chủ có một sự dao động, như vút một hòn đá vào mặt hồ yên tĩnh khiến mặt hồ dậy sóng. Bản thân Bạch Tử Linh hiện tại có thể cảm nhận được sự ngưỡng mộ mà nguyên chủ dành cho hắn, trong trí nhớ của nàng, nguyên chủ chưa bao giờ gặp qua Hàn vương, nàng biết đến hắn qua lời đồn thổi, thực hư lời đồn ra sao nàng không mấy rõ ràng thế nhưng nàng lại cảm thấy ngưỡng mộ người được tất cả mọi người nhắc đến này, khi nhắc đến Hàn vương bất kì người nào đều bộc lộ sự ngưỡng mộ của bản thân, nam thì cảm thấy nhiệt huyết tràn đầy, nữ thì lại si mê tâm động, cho nên dần dần nguyên chủ cũng bị mọi người xung quanh ảnh hưởng, nàng đối với vị Hàn vương chưa từng gặp mặt sinh ra sự ngưỡng mộ.

Ngưỡng mộ khác hẳn với ái mộ, nàng không giống với một đám nữ nhân khác, nhắc đến hắn sẽ lộ sự si mê không che giấu, nàng đối với hắn đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ của người ở dưới đối với người ở trên cao, nàng là đứa trẻ bị mọi người vứt bỏ, mà hắn lại là người được tất cả mọi người yêu quý, cho nên sự tồn tại của hắn ở trong lòng nàng chẳng khác nào trăng sáng trên bầu trời, như ảo như mộng, khó mà bắt lấy.

Vương gia nếu không được Thánh chỉ thì tuyệt đối không được rời khỏi đất phong của mình, nếu không sẽ bị kết tội có ý đồ mưu phản, đến lúc đó sẽ bị diệt toàn tộc, Hàn vương mấy năm chưa trở lại kinh thành, hiện tại lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc là thế nào?

Không đợi Bạch Tử Linh đặt ra nghi vấn, Lạc Hàm đã một bên lẩm bẩm: “Hàn vương hắn là đang ở biên cương mới phải, đột nhiên lại xuất hiện ở đây, xem ra lời đồn gần đây đúng là không phải giả.”

“Lời đồn gì?”

“Tiểu thư không biết sao? Mọi người trong thành đều đang đồn đại là Thánh thượng hạ chỉ gọi Hàn vương từ Nam Kinh trở về, nói là Tứ quốc đại tái cân phải có mặt Hàn vương, vốn nghĩ đó chỉ là lời đồn, không ngờ lại là thật.” Hàn vương trở về Thành Thiên lúc đó sẽ nổi lên sóng gió, hoàng thành long tranh hổ đấu Bạch Tử Linh ở nơi này cũng không được an toàn, Lạc Hàm suy nghĩ liệu có nên đưa Bạch Tử Linh trở về Lạc Y Cung sớm một chút hay không? Dù sao qua sinh thần của Bạch Tử Linh không bao lâu thì đến Tứ quốc đại tái, tứ quốc hội tụ tại một nơi, Yên Kinh sợ là không tránh khỏi một hồi phong tình huyết vũ.

Mặc dù không rõ mấy chuyện triều chính nhưng những bộ phim cổ trang có nội dung tương tự thế này Bạch Tử Linh cũng đã từng xem qua không ít, Hàn vương vốn dĩ đang ở đất phong lại được gọi trở về, tuy nói là Tứ quốc đại tái cần có mặt Hàn vương nhưng chỉ sợ không hoàn toàn là vì chuyện này, trong đó nhất định còn có một nguyên nhân sâu xa khác.

Nam tử một tay cầm kiếm chém về phía trước, động tác thuần thực né tránh công kích của kẻ thù, hấn ra tay mạnh mẽ như cuồng phong gió lốc, lại không hề chứa một tia do dự mà vô cùng dứt khoát, tựa như trước mắt hắn không phải là người mà là một khúc cây, khi hấn vung kiếm lên một hắc y nhân bị mặt khác liền ngã xuống, một đám người cũng không thể cản lại uy lực của thanh kiếm trên tay hắn, nam nhân này mang đến cho người khác một áp lực vô hình, hắn... vô cùng mạnh, đó là đánh giá đầu tiên Bạch Tử Linh dành cho hắn.

Bạch Tử Linh rất ít khi đánh giá năng lực của người khác cao như vậy, nam tử trước mắt là người đầu tiên, thật sự không nghĩ đến người khiến nàng có suy nghĩ như thế lại là một người cổ đại.

Ánh mắt của Bạch Tử Linh quá nóng bỏng, dường như đang dính ở trên người nam tử, hắn tựa hồ như phát giác được ánh mắt của nàng cho nên lúc này đột nhiên quay người, nhất thời Bạch Tử Linh cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể hình dung được vẻ đẹp của người trước mắt.

Gương mặt tuấn mỹ đến mức không có một tia ti vết, đường nét của gương mặt như được chạm khắc một cách tinh xảo, mày kiếm khẽ nhũ, một bộ dạng không gian tự uy khiến người khác không tự giác sinh ra sự sợ hãi, mi dài như lá liễu, ẩn dưới hàng mi mỏng manh là một đôi mắt sắc như dao, mờ hồ tinh mịch, có lẽ ai từng thấy qua bằng đều có thể dễ dàng liên tưởng đến đôi mắt của nam tử trước mắt này, sâu thẳm, lãnh lẽo, sắc bén, ẩn sâu bên trong đôi mắt đó là một tia màu đỏ như huyết tinh.

Tóc của hắn dài và đen như mực, cùng với màu của y phục khiến cả người hắn như chìm vào bóng tối, mái tóc hắn được đính lại bằng một chiếc trâm ngọc, bạch ngọc trên nền tóc đen càng khiến cho hắn thêm tuấn mỹ như thần chi, chỉ một cái nghiêng người cũng lộ ra phần tạo nhả trác tuyệt. Mũi cao thẳng tắp, môi đỏ như máu, thân hình hắn như ngọc, thon dài đĩnh bạt, cao lớn như tùng bách, vòm ngực rắn chắc được che giấu dưới lớp hắc bào, cánh tay hữu lực, một tay cầm kiếm bề thế phương, ở trên người hắn hội tụ đầy đủ vẻ đẹp cơ bản nhất của một con người, trên người hắn lơ đãng toát ra một cỗ khí chất xuất trần không tầm thường, bất quá xung quang người hắn được bao bọc bởi một lớp băng sương khiến người khác không rét tự run, gương mặt tuấn mỹ đầy vẻ lãnh khốc, bộ dạng như vậy chẳng biết đã cướp mất bao trái tim của thiếu nữ.

Một hành động của hắn cũng khiến người khác không rời mắt, một ánh nhìn của hắn cũng khiến cho người khác cảm thấy kinh diễm, đây là một người nam nhân... khó mà có thể tới gần, loại người như hắn rất dễ dàng khơi gợi lên sự chinh phục của nữ nhân.

Mơ hồ, tỉnh mạch, lạnh lẽo, hoàn toàn không chứa một hơi ấm, Bạch Tử Linh vô tình chạm phải tầm mắt của hắn khiến nàng ngán ra tong chốc lát.

Vẻ đẹp của hắn hoàn toàn khác hẳn với vẻ u buồn của Lãnh Vô Quân, vẻ kiêu ngạo của Cung Lãnh Vân, vẻ yêu nghiệt của nam tử tên Dạ, vẻ nhã nhặn của Đỗ Thanh Triệt, hắn là người đẹp nhất mà nàng từng gặp, xem ra danh hiệu Đẹp nhất mỹ nam cũng không phải là nói suông, chính là đối với nàng mà nói cũng chỉ có vậy mà thôi. Nàng không thể không thừa nhận suýt nữa nàng đã bị gương mặt này của hắn làm cho mê hoặc nhưng cuộc sống hiện đại khiến nàng sớm đã miễn dịch với mỹ nam, mặc dù những người đó vốn không thể so sánh với người mất, thế nhưng đối với nàng mà nói hắn bất quá cũng chỉ là một người xa lạ, ngoại trừ sự thương thức cái đẹp mà nàng dành cho hắn thì không hề chứa thêm một tình cảm phức tạp nào.

Bạch Tử Linh sau khi phục hồi tinh thần từ trong mơ hồ thì bèn thu hồi ánh mắt, không nhìn hắn nữa mà chuyển sang một đám hắc y nhân bị mặt đang không ngừng truy sát hắn, so với vị Hàn vương điện hạ tuyệt sắc vô biên này thì nàng đối với thân phận của đám người kia lại cảm thấy có hứng thú hơn.

Từ lúc Bạch Tử Linh cùng Lạc Hàm xuất hiện hắn đã nhận thấy, chính là phát hiện các nàng chỉ đứng nhìn mà không có tham gia vào cuộc chiến cho nên hắn cũng chẳng lưu tâm bao nhiêu, bất quá trong lúc đánh nhau, vô tình chạm phải tầm mắt của nàng, hắn biết nàng đang đánh giá hắn, đồng thời lúc này hắn cũng đang đánh giá nàng.

Làn tóc theo gió lay động, đồng thời khăn che mặt của lam y nữ tử khẽ tung bay, dáng người yếu điệu thu hút tầm mắt của mọi người, khiến người khác hận không thể chạy đến bên cạnh nhìn xem dưới lớp khăn che mặt là dung nhan khuynh quốc khuynh thành đến giường nào, nhưng đáng tiếc khăn che mặt được một bàn tay trắng nõn giữ lại, người khác chỉ có thể nhìn nàng mà suy nghĩ miên man, mặc dù chỉ thấy được một phần bề ngoài nhưng cũng đủ khiến người ta nhìn không rời mắt.

Hắn thấy nàng khi nhìn hắn đôi mắt lóe lên tia kinh diễm, ngoại trừ kinh diễm lúc đó thì đôi mắt nàng hoàn toàn bình tĩnh như nước hồ thu, hoàn toàn không giống những người khác lộ ra vẻ mặt háo sắc khi thấy hắn, phản ứng của nàng khiến hắn hơi kinh ngạc, đồng thời ấn tượng đầu tiên của hắn đối với nàng xem như không tệ.

Lúc này thủ lĩnh hắc y nhân phát hiện hắn lơ đãng bèn ra sát chiêu, muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc chiến bất quá Thương Hàn Phong nhanh chóng phát hiện điều này nên đã né tránh, động tác trên tay không khỏi nhanh hơn vài phần, dồn thủ lĩnh hắc y nhân vào đường cùng khiến đối phương bị thương.

“Hàn vương điện hạ võ công hơn người, đúng là khiến tại hạ mở rộng tầm mắt.” Một tay cầm kiếm, một tay ôm lấy vết thương, đôi mắt nhìn về phía Thương Hàn Phong mang theo vài phần ác độc.

“Người là ai?” Giọng nói hắn rất hay, trong như ngọc, thanh như suối, mang theo một loại khí thế khiến người khác không thể xem thường.

“Người đi theo chúng ta từ Nam Kinh về đến đây, trên đường ra tay không ít lần, rốt cuộc người là do vị huynh đệ nào của ta phái tới?” Lộ trình từ Yên Kinh đến Nam Kinh thông thường sẽ mất khoảng hai tháng ngày đường, bất quá nếu cưỡi ngựa phi nhanh thì có thể rút ngắn lại thành một tháng, một tháng trước hắn nhận được Thánh chỉ Thành Thiên đế muốn gọi hắn trở về kinh thành, cho nên hắn liền cưỡi ngựa phi như nước rút, mấy năm mấy đêm mới nghỉ ngơi một lần để có thể sớm ngày trở về. Gần tới kinh thành thì hắn nghe được một tin tức là Thành Thiên đế chỉ thảo luận với các đại thần về việc gọi hắn trở về và hạ Thánh chỉ chỉ hơn mười ngày trước, chính là Thánh chỉ đến tay hắn cũng không phải là giả mạo, cho nên trong chuyện này có lẽ là ý đồ của Thành Thiên đế.

Thành Thiên đế nghĩ gì Thương Hàn Phong không muốn đi đoán, tâm đế vương sâu như biển, mà hắn quanh năm chinh chiến sa trường, lập nhiều chiến công, nắm trong tay không ít binh quyền, mặc dù không có biểu hiện ra nhưng trong lòng Thành Thiên đế đối với hắn chỉ sợ cũng nảy sinh lòng phòng bị, thế nhưng Thành Thiên đế lại không trực tiếp gây mâu thuẫn với hắn mà có phần kiêng kỵ, cho nên mới lấy chuyện này để dò la hắn. Hắn trở về đối với bất kỳ một ai trong kinh thành đều là chương ngại vật cần thiết phải loại bỏ, nếu hắn trở về sớm một chút, các huynh đệ tốt của hắn nhất định sẽ thừa nước đục thả câu, quy cho hắn tội mưu phản, thế nhưng nếu hắn về trễ, thậm chí là không trở về thì đối với tất cả bọn họ điều là chuyện tốt.

Mấy ngày nay hắn nhận được tin tức từ Trữ Quốc công, thời gian có lẽ là mười ngày trước, ngay lúc nhìn thấy thái độ của Thành Thiên đế muốn gọi hắn trở về cho nên Trữ Quốc công đã lập tức gửi thư cho hắn, cho nên mấy ngày này hắn thường thả chậm tốc độ, một ngày nghỉ ngơi ba lần, bởi vì bộ dạng thong thả này của hắn mà khiến cho một số người cảm thấy mất kiên nhẫn, thay vì đợi hắn trở về sớm để kết tội thì không để hắn chôn chân ở bên ngoài, khoảng thời gian gần đây có không người nhin không được mà ra tay.

“Hàn vương điện hạ đã thông minh như vậy thì cần gì phải hỏi nhiều? Hôm nay ngươi hãy chịu chết đi.”

Hai bên đánh nhau kịch liệt, không ít hắc y nhân đã ngã xuống, mùi máu tanh tràn ngập xung quanh khách điểm khiến người khác cảm thấy hít thở không thông, ngay cả Lạc Hàm bên cạnh cũng nhịn không được mà nhíu mày, lấy tay che mũi, thế nhưng Bạch Tử Linh bên cạnh lại từ đầu chí cuối đều lộ vẻ bình tĩnh thản nhiên, nàng lớn lên trong tình cảnh khắc nghiệt, đối với mùi máu tanh sớm đã quen, đứng trước tình cảnh này cũng không có cảm thấy gì.

Thủ lĩnh của hắc y nhân bị thương cho nên sức chiến đấu của đám hắc y nhân bị mặt liền giảm đi vài phần, ba người bên phía Thương Hàn Phong rất nhanh liền xử lý sạch sẽ một đám người còn lại, thấy tình hình không ổn thủ lĩnh hắc y nhân đành phải ra lệnh cho người của hắn rút lui, bọn họ đi rồi khách điểm lại rơi vào sự yên tĩnh vốn có, tựa hồ như chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng bàn ghế đập vỡ, máu tươi trên sàn nhà, thi thể của các hắc y nhân là minh chứng tốt nhất cho thấy nơi này từng xảy ra một trận hỗn chiến.

“Nhị vị cô nương, xem kịch đủ chưa?” Lục bảo nam tử bên cạnh Thương Hàn Phong phe phẩy quạt, bộ dạng ngả ngón khiến người khác không có chút hảo cảm, chính là gương mặt tuấn tú của hắn khiến người khác không thể xem nhẹ.

“Xem kịch?” Bạch Tử Linh nhàn nhạt mở miệng: “Bọn ta vốn dĩ chẳng muốn xem các người đánh nhau, chính là các người đã phá hỏng tâm trạng dùng bữa của bọn ta.”

Thương Hàn Phong hơi nhường mảy, phá vỡ tâm trạng dùng bữa của các nàng? Có lẽ nàng đang nói đến chuyện lúc này, khi tiểu nhị mang thức ăn vào, bởi vì thái độ của tiểu nhị không đúng cho nên ba người bọn họ cũng không có động đũa, sợ là trong thức ăn đã bị hạ độc, quả nhiên đúng như suy đoán của bọn họ, không thấy bọn họ động thì đám người kia đã mất hết kiên nhẫn, một hắc y nhân xuất hiện tấn công bọn họ, người kia bị Mục Ảnh đá văng ra cửa, gây ra tiếng động lớn, lúc này hắc đi vào khách điểm cũng nhìn thấy bên ngoài có một chiếc xe ngựa, có lẽ các nàng ở phòng kế bên nên vì vậy mà bị ảnh hưởng.

“Lời nói một phía của cô nương tại hạ làm sao có thể tin?” Nam tử cầm quạt phe phẩy, gương mặt tươi cười lộ vẻ phóng khoáng, nhìn bộ dạng hiện tại của hắc chằng khác nào hoa hoa công tử, nào có bộ dáng của sát thần như lúc vừa nãy?

“Ai biết được cô nương có phải cùng một giuộc với đám người đó hay không?” Hắc vừa dứt lời thì nam tử một thân hắc bào khác đã ra tay, trong chớp mắt hắc đã xuất hiện bên cạnh hai người, tay rút kiếm chém về phía Bạch Tử Linh nhưng Lạc Hàm nhanh chóng phản ứng mà đỡ lấy công kích của nam tử, hai người giao đấu vài chiêu, nhìn về ngoài ngang tài ngang sức nhưng Bạch Tử Linh nhận thấy Lạc Hàm không phải đối thủ của người này, quả nhiên trải qua ba chiêu liên tục Lạc Hàm liền rơi vào phía hạ phong.

“Lạc Hàm” Lạc Hàm bị nam tử đánh một chưởng, không kịp tránh nên đã linh tron một chưởng đó, nam tử ra tay không hề nhẹ, đối mặt với kẻ thù hắc luôn không hề cho đối phương thời gian đánh trả, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, ở trong mắt hắc nếu đã không cùng chiến tuyến với hắc thì chỉ có thể là ta sống người chết mà thôi. Lạc Hàm bị thương, chân lùi về phía sau vài bước, vừa hay được Bạch Tử Linh đỡ lấy nếu không nàng đã té ngã, khoe môi của nàng chảy máu, gương mặt thì tái nhợt, có vẻ như bị thương không nhẹ.

“Không sao chứ?” Bạch Tử Linh nhíu mày, thần sắc lạnh như băng, Lạc Hàm vì bảo vệ nàng nên mới bị người đã thương, đáy lòng Bạch Tử Linh không khỏi xuất hiện tia áy náy.

“Tiểu thư cẩn thận!” Lạc Hàm còn đang định trả lời Bạch Tử Linh thì nhìn thấy hắc bào nam tử đã ra tay, nàng vội vàng muốn đẩy Bạch Tử Linh ra nhưng không có sức lực, chỉ có thể cảnh báo đối phương, theo như nàng thấy lúc giao thủ với nàng thân thủ của Bạch Tử Linh không tồi, nếu Bạch Tử Linh phản ứng kịp thì có thể né tránh công kích của nam tử.

Lạc Hàm vừa dứt lời thì đã bị Bạch Tử Linh đẩy sang một bên, nàng quay người vừa hay nhìn thấy mũi kiếm của nam tử đang đâm tới, nàng nghiêng người ra sau né tránh, một chân đá về phía cổ tay cầm kiếm của nam tử, tay hắc rõ ràng run lên, kiếm theo đó mà bay lên, Bạch Tử Linh nhảy lên cướp lấy thanh kiếm, cổ tay linh hoạt chia kiếm vào yết hầu nam tử, tình thế nháy mắt liền thay đổi.

“Đao kiếm không có mắt.” Ý tứ rất rõ ràng, nếu người cử động ta không chắc là lưỡi kiếm sẽ không đâm vào cổ họng người.

Lời nói uy hiếp trắng trợn thế này lần đầu tiên Mục Ảnh nghe thấy, hắc cùng Thương Hàn Phong chính chiến sa trường mấy năm nay, còn chưa gặp phải đối thủ có thể uy hiếp được tính mạng của hắc, vậy mà hiện tại nữ tử trước mắt này lại cầm kiếm của hắc chia vào cổ họng hắc, hắc quả thật... là xem thường nàng!

“Bốp bốp!” Tiếng vỗ tay vang lên, theo sau đó là một tràng âm thanh trào phúng: “Mục Ảnh, người cũng quá vô dụng, vậy mà lại thua trong tay một nữ tử.”

“Câm miệng.” Mục Ảnh tức giận muốn nổi gân xanh, ánh mắt tràn đầy tia lửa giận, hắc không thể dùng một đao chém chết kẻ đang cười nhạo hắc.

“Vị cô nương này, có lẽ là có hiểu lầm ở đây rồi.” Thương Hàn Phong im lặng này giờ rút cuộc cũng chịu mở miệng: “Thuộc hạ của ta chưa hỏi rõ ràng đã ra tay, kính xin cô nương bỏ qua.”

“Thuộc hạ của người làm bị thương người của ta, người nói bỏ qua là bỏ qua sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Sơ kiến

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, mặc dù bọn người của hắc y nhân bị mất đi rồi nhưng khách điểm vẫn chìm trong sự giằng co gay gắt, đặc biệt là sự Bạch Tử Linh vừa dứt lời, không khí lại trầm xuống, Mục Ảnh bị một nữ tử chia kiếm vào cổ rất tức giận nhưng hắc biết nữ tử này không dễ đối phó, nếu không nàng cũng không đoạt được kiếm của hắc, huống hồ chủ tử đã ra mặt, cho nên hắc cũng chẳng dám hành sự lỗ mǎng, sợ đối phương thừa cơ gây sự, chủ tử cũng đã nói lần này trở về muốn bí mật hành động, nếu không sẽ đã thảo kinh xà, đối với bọn họ nói thì đây là điều bất lợi.

“Thuộc hạ của ta chỉ là lo lắng cho an nguy của ta nên chưa kịp suy nghĩ đã ra tay, cô nương đại nhân đại lượng, bỏ qua chuyện này đi.” Thương Hàn Phong đối với lời nói của Bạch Tử Linh cũng không có biến hóa đặc biệt gì, gương mặt hắc tĩnh như nước, trong như ngọc, nếu hắc không mở miệng nói chuyện sẽ khiến người khác hiểu lầm rằng hắc là một pho tượng sống, được chạm khắc tinh xảo bởi bàn tay của người thợ, bởi vì hắc quá đẹp, quá mỹ lệ, đẹp đến mức khiến lòng người rung động.

Bạch Tử Linh rút cuộc cũng nâng mắt, nhìn về phía dưới lầu, ánh mắt chuẩn xác rơi vào người Thương Hàn Phong, nếu đổi lại là người khác, đứng trước

về đẹp chết người này của hần, chỉ cần hần nói một câu nhất định người đó sẽ bỏ qua mọi chuyện, thậm chí còn chủ động thỏa mãn yêu cầu của hần chỉ để lấy lòng mỹ nhân, à không mỹ nam, bất quá nàng không phải người đó, nàng công nhận hần đẹp, đẹp đến mức bản thân nàng là nữ nhân cũng cảm thấy có chút ghen tỵ, chính là điều này hoàn toàn không liên quan đến việc thuộc hạ của hần đã thương Lạc Hàm, cùng với việc nàng có bỏ qua hay không.

“Ta rất hẹp hòi?” Bạch Tử Linh nhướn mày, đáy mắt lộ vẻ lạnh lùng khiến Mục Ảnh đối diện giật mình, không dám nhúc nhích.

Mục Ảnh không rõ bản thân bị làm sao, đối một tiểu cô nương như Bạch Tử Linh, hần chỉ cần dùng một tay cũng có thể chụp chết đối phương, chính là ánh mắt đối phương quá dọa người, ngay từ lúc đối phương cầm kiếm chĩa vào hần hần đã nhận thấy sát khí từ người đối phương, trong chớp mắt đó nếu Thương Hàn Phong không mở miệng thì Mục Ảnh tin rằng thanh kiếm kia sẽ xuyên qua cổ họng của hần. Bất quá sau khi chủ tử mở lời, sát khí trên người tiểu cô nương này lại giảm đi mấy phần, chính là ngay lúc này, đáy mắt của nàng đột nhiên xuất hiện tia hàn quang, Lạc Hàm bên cạnh nhìn không thấy nhưng Mục Ảnh đứng đối diện thấy rất rõ ràng, đôi mắt nàng trong trẻo lạnh lùng, so với chủ tử còn có phần lạnh hơn, âm trầm khiến người khác không thể đọc hiểu suy nghĩ của nàng, tiểu cô nương này quá đáng sợ, đây là ánh mắt mà một tiểu cô nương nên có sao?

Trên trán Mục Ảnh xuất hiện một vài giọt mồ hôi lạnh, thân hình cứng đờ không dám nhúc nhích, lúc này đây hần cảm nhận được sự đáng sợ từ người đối diện, bất quá hần sẽ không thừa nhận là hần đang sợ nàng, hần chỉ là... trời nóng quá nên mới đổ mồ hôi mà thôi!

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy!

Bạn nhỏ Mục Ảnh đáng thương tự biên tự diễn một mình, không có ai quan tâm đến hần, càng không có suy nghĩ đến việc cứu hần, ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung lên người Bạch Tử Linh, chủ yếu là lời nói của nàng... có chút không ổn.

Nàng là người hẹp hòi?

Nàng có phải người hẹp hòi hay không thì làm sao hần biết?

Sở dĩ hần nói nàng đại nhân đại lượng chỉ là nói văn hoa một chút để nàng có thể nhanh chóng bỏ qua chuyện này, không ngờ nàng không cư xử theo cách của người thường, ngược lại còn bắt bẻ hần nói nàng hẹp hòi.

Đây là trọng tâm vấn đề sao?

Đây là trọng tâm mà nàng cần chú ý sao!

Đây thật sự là trọng tâm sao?!

Thương Hàn Phong nhướn mày, không rõ ý vị nhìn Bạch Tử Linh, bởi vì khoảng cách có chút xa, mà trên mặt nàng lại đeo khăn che mặt cho nên hần không có thấy rõ sắc mặt của nàng biến hóa thế nào, bất quá hần có thể thấy được đôi mắt của nàng, một mảnh lạnh như băng, hoàn toàn không dung nạp bất kì người nào ở trong mắt.

Nam tử lục bảo ở bên cạnh Thương Hàn Phong đang phe phẩy quạt, nghe thấy lời nói của Bạch Tử Linh thì động tác trên tay không khỏi dừng lại, ánh mắt nhìn Bạch Tử Linh có thêm vài phần hứng thú.

Đừng nói đến tất cả mọi người ở đây không hiểu sao Bạch Tử Linh lại nói như vậy, ngay cả Lạc Hàm cũng không hiểu Bạch Tử Linh lúc này đang nghĩ gì lại có suy nghĩ thế này.

“Có lẽ cô nương hiểu lầm ý của tại hạ rồi, tại hạ không có nói cô nương hẹp hòi, tại hạ chính là muốn...” Cô nương có thể qua chuyện này, lần đầu tiên Thương Hàn Phong nói nhiều như vậy, bất quá lời còn chưa nói xong đã bị đối phương cắt ngang: “Người không có ý này thì có ý gì?!” Bạch Tử Linh tự nhận đối với kẻ thù nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho một ai, bất quá đối với những người khác, mặc kệ là Thanh Nhi, Lạc Hàm vẫn là người qua đường, nàng đều cực kì rộng lượng, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng vậy, đối với người của bản thân nàng chưa từng keo kiệt hay bắt đối phương làm chuyện bản thân không thích, vậy mà lúc này nam tử trước mắt lại nói nàng hẹp hòi khiến nàng có chút không thích ứng, à... còn có chút tức giận không rõ.

“Ta là thấy ngươi muốn mắng ta bởi vì thấy ta chĩa kiếm vào người của ngươi.”

“Ta...” Thương Hàn Phong bị lời nói của nàng làm cho á khẩu không nói nên lời, vì sao nữ tử này lại cư xử không giống người khác, lúc này nói chuyện với hần vẫn còn bình thường, sao bây giờ lại thành như vậy?

Hần thân là nam tử hần đại trọng phu, có cần phải mắng nàng chỉ vì một hành động như vậy không? Cho dù hần có mắng nàng cũng sẽ không mắng nàng là người hẹp hòi, câu nói này có mắng cũng như không.

Nội tâm Thương Hàn Phong đang kêu gào vì không thể hiểu được trong đầu Bạch Tử Linh đang suy nghĩ cái gì, bất quá ngoài mặt vẫn bảo trì thần sắc lạnh lùng, luôn bật chế độ người lạ chớ đến gần khiến người khác không nhìn thấy suy nghĩ của hần.

“Khiến cô nương hiểu lầm là lỗi của tại hạ, tại hạ chỉ muốn cô nương bỏ qua chuyện này, lỗi là của thuộc hạ ta, nếu cô nương muốn truy cứu cứ đến tìm ta, lấy mạng của hần thì có chút quá đáng, dù sao người của cô nương cũng chỉ bị thương nhẹ mà thôi.”

“Ta có thể không lấy mạng hần, bất quá hần đã thương Lạc Hàm thì ít nhất cũng phải chịu thương tổn giống như vậy.” Nghe xong lời giải thích của hần, Bạch Tử Linh liền rất dễ nói chuyện.

Hóa ra hấn không phải đang mắng nàng hẹp hòi à?

Không mắng thì tốt, mặc dù bản thân nàng từ trước đến giờ bị người khác mắng không ít, nàng cũng không có để tâm, chính là... ai cũng có thể mắng nàng nhưng nam tử trước mắt này thì không được.

Suy nghĩ xa lạ này đột nhiên trong đầu khiến Bạch Tử Linh có chút không hiểu được.

Có lẽ là bởi vì hấn đẹp, đẹp hơn nàng cho nên không thể mắng nàng.

Đột nhiên Bạch Tử Linh nói chuyện nhình thường trở lại khiến hấn có chút không thích ứng, bất quá đáy lòng hấn không khỏi thở ra một hơi, không rõ vì nguyên nhân gì.

“Mục Ảnh có lỗi, chỉ mong cô nương có thể hạ thủ lưu tình.”

Mục Ảnh nghe lời nói này thì không khỏi trừng mắt, tựa hồ không thể tin được chủ tử lại đưa ra quyết định như vậy, bất quá chủ tử đã nói vậy, hấn không thể không nghe theo.

Bạch Tử Linh nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn buông thanh kiếm xuống, đi về phía Lạc Hàm, thân nhiên nói: “Lạc Hàm, đánh hấn.”

Lạc Hàm sững sốt: “Tiểu thư...” Đánh hấn là có ý gì?

“Hấn đã thương ở đâu người đã thương hấn chỗ đó, có qua có lại.”

Nhìn gương mặt mười phần nghiêm túc của Bạch Tử Linh, Lạc Hàm mới cảm thấy đối phương không có nói đùa, thật ra một chương đó của Mục Ảnh cũng không có làm bị thương nàng, dù sao thứ nàng tinh thông nhất chính là y thuật, nàng biết rõ vị trí nào của con người có thể lấy đi tính mạng, cho nên khi chương phong của Mục Ảnh đến nàng đã kịp thời né tránh chỗ hiểm, chỉ bị trúng ở bả vai, thương tích cũng không nặng lắm.

Nàng nhìn Bạch Tử Linh và Mục Ảnh giao đấu, chưa đầy ba phút kiếm của đối phương đã bị Bạch Tử Linh cướp đi, lập tức phân rõ thắng bại, nàng cũng đã từng giao đấu với Bạch Tử Linh, cũng đã thua trong tay nàng ta, bất quá khi nhìn thấy một màn này ánh mắt nàng cũng không giấu được tia kinh ngạc. Người của Lạc Y Cung giỏi về y thuật và trận pháp, võ công bọn họ học chỉ để phòng thân, kinh công bọn họ học để chạy trốn kẻ thù, đồn sát thủ để lấy mạng kẻ thù chính là những trận pháp mà bọn họ bày ra, Lạc Hàm thân là một trong Tứ đại hộ pháp của Lạc Y Cung, võ công của nàng so với trong bốn người chỉ thua mỗi Lạc Dư, bất quá Lạc Dư quanh năm bên ngoài thu thập tin tức cho nên Lạc Y Cung chỉ để cho nàng cùng Lạc Tịch thỉnh thoảng sẽ xuất hiện quản lý.

Lạc Hàm tự cảm thấy võ công của nàng hơn người nhưng ở trước mặt Hấn vương và thuộc hạ của hấn, nàng tự nhận bản thân tài học không bằng, Hấn vương bước ra từ nơi mầu tanh như chiến trường, thuộc hạ của hấn cũng là binh lính tinh nhuệ được đào tạo tốt nhất, nàng tuy có võ công nhưng ở trước mặt bọn họ nàng chẳng qua là đang múa rìu qua mắt thợ, cho nên mặc dù thua nàng cũng không có oán hận, chính là không ngờ Bạch Tử Linh lại vì nàng mà...

Nhớ lại những lời nói của Thanh Nhi trước kia, có lần Thanh Nhi bị đại nha hoàn bên người Viên Minh Hân - Ngọc Anh khi dễ Bạch Tử Linh cũng ra tay giáo huấn đối phương, đòi lại công bằng cho Thanh Nhi, hiện tại Bạch Tử Linh như vậy... là muốn giúp nàng đòi lại công bằng sao?

Đáy lòng của Lạc Hàm đột nhiên xuất hiện một tia âm áp.

“Đắc tội.” Bạch Tử Linh đã nói như vậy, nàng cũng không thể cự tuyệt ý tốt của đối phương, chỉ có thể nói một câu đắc tội với Mục Ảnh.

Mục Ảnh nhếch môi không nói, đáy lòng thầm mắng nữ nhân này giả nhân giả nghĩa, muốn đánh thì cứ đánh, còn nói đắc tội với không đắc tội gì chứ? Quả nhiên, nữ nhân đều là sinh vật nguy hiểm, hấn đột nhiên cảm thấy hơi hồi hận vì đã đi theo chủ tử hồi kinh, lần này hồi kinh không biết bao giờ mới có thể trở về, ít nhất cũng phải đợi đến Tứ quốc đại tái, mà còn hơn hai tháng nữa mới đến Tứ quốc đại tái, xem chừng năm sau mới có cơ hội Nam Kinh, kinh thành nữ nhân như mây, Mục Ảnh cảm thấy ngày tháng sau này của bản thân cũng không được tươi đẹp lắm.

Lạc Hàm giơ tay, vài chiếc kim châm theo lực khống chế của nàng mà bay lên, nhắm ngay bả vai của Mục Ảnh mà đâm xuống, Mục Ảnh biết Lạc Hàm sẽ ra tay với hấn nhưng không nghĩ đến nàng lại dùng kim châm đâm hấn, lúc hấn muốn ngăn cản cũng đã muộn. Bả vai đột nhiên truyền đến tia đau đớn khiến Mục Ảnh hoàn hồn, hấn trừng mắt nhìn Lạc Hàm, chỗ bị kim châm đâm xuống mặc dù không quá đau đớn nhưng cũng không hề nhẹ nhàng, cảm giác hoàn toàn giống như bị nội lực đã thương, nghĩ đến vết thương trên người nàng Mục Ảnh không khỏi nheo mắt, lực đạo vừa phải, lực khống chế thế này, xem ra nữ nhân trước mắt này cũng không phải loại người tầm thường.

“Tiểu thư, xong rồi.”

Bạch Tử Linh nhìn Lạc Hàm cất kim châm đi, không nói gì.

Mục Ảnh được giải thoát liền nhanh chóng trở lại bên cạnh Thương Hân Phong, sắc mặt hấn rõ ràng không mấy đẹp, phản ánh tâm trạng của hấn lúc này, nam tử lực bảo bên cạnh cầm quạt đung đung vào bả vai của hấn, ngay lập tức nhận được ánh mắt giết người từ Mục Ảnh.

“Oa, chỉ là vài chiếc kim châm mà có thể khiến người bị thương, đúng là không tệ a.”

“Lực thiếu, mặc dù ta bị thương nhưng cũng có thể làm người cảm miệng.” Mục Ảnh cắn răng mở miệng.

Lục Thiên Hành bĩu môi, cảm thấy đầu gối họ Mục này không chút thú vị, bèn quay sang nhìn về phía trên lầu, cao giọng hô: “Mỹ nữ, mỹ nữ, có thể biết tên không?”

Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Chúng ta không quen.”

Ý tứ là, chúng ta không quen, không thể biết tên.

Đối với thái độ lạnh lùng của Bạch Tử Linh Lục Thiên Hành cũng không ngại, tiếp tục mặt dày mở miệng: “Hiện tại có thể làm quen, tại hạ gọi Lục Thiên Hành, Thiên của thiên thu, Hành của độc hành.”

Lục Thiên Hành, thiếu gia nhà họ Lục, nam nhân Lục gia nhiều đời tông quân, chinh chiến sa trường, có công với đất nước, giữ chức Tướng quân của Thành Thiên, đời này đến Lục Thiên Hành cũng không có ngoại lệ. Dưới trướng của Thương Hàn Phong có hai vị phó tướng nổi danh, Lục Thiên Hành là một trong hai người đó, đứng nhìn hắn vẻ ngoài giống một thư sinh mà lắm, hắn từ nhỏ đã được Lục lão Tướng quân dạy dỗ, công phu kinh người, không thể xem thường, so với coa thủ võ công chỉ hơn chứ không kém. Mười bốn tuổi hắn cùng Thương Hàn Phong ra chiến trường giết giặc, lập được chiến công, từ đó liền trở thành thủ hạ trung thành của Thương Hàn Phong, là một trong những tướng lĩnh lãnh đạo đội quân bất khả chiến bại của Thương Hàn Phong, mọi người thường nói đùa là nơi nào có Thương Hàn Phong thì nơi đó sẽ có Lục Thiên Hành.

Lạc Hàm nhướn mày, thân phận của Thương Hàn Phong nàng chỉ cần nhìn qua là biết, bởi vì gương mặt này của hắn không thể lẫn vào đâu được, còn Lục Thiên Hành, nàng chỉ từng nghe thấy tên chứ chưa từng gặp mặt, chỉ biết hắn là công tử Lục gia, là phó tướng dưới trướng, thuộc hạ trung thành, cánh tay phải đắc lực của Thương Hàn Phong, là người có thể xưng huynh gọi đệ với vị Chiến thần Hàn vương, lần này Thương Hàn Phong lại mang theo hắn, xem ra Yên Kinh đúng là sắp phải có trò vui rồi.

Thái độ đối phương tốt như vậy, Bạch Tử Linh cũng không thể bắt bẻ, chỉ có thể thành thật mở miệng: “Ta gọi Bạch Tử Linh.”

Ba người Thương Hàn Phong từ ba năm trước đã định cư ở Nam Kinh, đối với chuyện bát quái trong kinh thành không hề quan tâm, cho dù có quan tâm thì bọn họ chỉ nghe ngóng những tin tức từ trong hoàng cung, hay những thế lực của kẻ thù, Bạch gia có thể bọn họ biết, bởi vì đó là gia tộc của Thừa tướng đương triều, chính là việc Bạch gia có mấy nữ nhi, nữ nhi nào là phế vật mọi người đồn đại thì bọn họ không hề biết đến, cho nên một đám người nghe thấy cái tên của Bạch Tử Linh cũng không có ai biểu hiện khác thường.

“Hóa ra là Bạch cô nương, không biết cô nương đi đâu mà lại nghỉ chân nơi khách điểm này?” Thương Hàn Phong cùng Mục Ảnh trời sinh võ tướng, đối với những tin tức trong kinh thành không có hứng thú, huống hồ Thương Hàn Phong cảm thấy lời nói của đối phương chưa chắc đã là sự thật, cho nên hắn cũng không có bận tâm nhiều. Ngược lại là Lục Thiên Hành, bởi vì hơn ba năm không có trở lại cho nên mấy tháng thời gian hắn đều cho người đi thu thập tin tức của các tửu lâu trong kinh thành, tửu lâu là nơi dễ dàng có được thông tin nhất, mặc kệ là hữu dụng hay vô dụng Lục Thiên Hành đều đi nghe ngóng, nếu hữu dụng thì đối với việc xoay người của bọn họ thì có cơ hội, còn vô dụng thì đọc chơi cũng được. Cái tên Bạch Tử Linh này hắn đã từng nghe qua, tin tức chủ yếu là hai tháng trước Đỗ gia tổ chức tiệc thọ, Bạch gia Tam tiểu thư chạy đến náo loạn, vì không giữ chân được người mình yêu nên nhảy hồ tự tử, sau cùng giữ được mạng sống nhưng lại trở thành đề tài bát quái của mọi người, lúc đầu đọc đến tin tức này hắn chỉ coi như giải trí cho vui, dù sao tiểu tử Đỗ gia kia hắn cũng từng gặp qua, nữ tử thích hắn cũng không ít nhưng có thể làm ra việc thất tình mà tự sát như vị Bạch Tam tiểu thư này thì đúng là lần đầu tiên, mà nghe đâu Đỗ gia tiểu tử còn là ý trung nhân của Bạch Tử tiểu thư, muội muội của nàng. Hai tỷ muội tranh giành nam nhân, không phải là lần đầu tiên xảy ra, bất quá nháo đến cả hai nhà đều cảm thấy mất mặt thì đúng là mới lần đầu tiên thấy, lúc này nghe thấy lam y nữ tử nói ra tên mình, Lục Thiên Hành rõ ràng là kinh ngạc, nhưng nghĩ đến lời đồn về vị Bạch Tam tiểu thư kia, lại đem so sánh với người trước mắt, hắn cảm thấy có lẽ là trùng tên với nhau mà thôi.

“Đi Hương Sơn Tự.”

“Nếu là đi Hương Sơn Tự thì trước trời tối lẽ ra cô nương đã đến rồi chứ, sao hiện tại lại ở đây?” Chẳng lẽ là trên đường về? Nếu là trên đường về thì hẳn giờ này nàng cũng đã về đến nhà rồi chứ?

“Giữa đường bị bỏ lại.”

“Tiểu thư!” Lạc Hàm vội kêu lên, ánh mắt nhìn Lục Thiên Hành mang theo vài phần phòng bị, mặc dù biết rõ thân phận của đối phương nhưng trong lòng Lạc Hàm, đám người Thành Thiên, đặc biệt là người trong hoàng thất như Thương Hàn Phong thì không có người nào tốt cả, hiện tại Bạch Tử Linh đem chuyện này nói ra, ai biết được bọn họ có gây bất lợi với các nàng không?

Trước khi Lạc Hàm đến đây, Nhân di cũng đã từng dặn dò, phải cẩn thận với Bạch gia cùng Viên gia, và hơn hết phải thận trọng trước đám người của hoàng thất, đám người hoàng thất không ai tốt cả, năm đó sở dĩ Ma giáo chủ động phát động chiến tranh là do bị hoàng thất Thành Thiên đứng phía sau giật dây, nếu không Tuyệt phu nhân cũng không vì vậy mà gặp Bạch Văn Hoài, hơn nữa còn bị hắn cầm tù.

Bạch Tử Linh khó hiểu nhìn Lạc Hàm, trên mặt viết rõ mấy chữ “không thể nói sao” khiến Lạc Hàm mím môi không nói nên lời.

Lục Thiên Hành lần đầu tiên bị người khác nhìn với ánh mắt phòng bị, hơn nữa đối phương lại còn là nữ tử, điều này khiến hắn khó có thể thích ứng.

Lục thiếu phong hoa tuyệt đại như hắn, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nữ nhân nhìn thấy hắn đều nhìn không được mà nhào vào lòng, vậy mà thị nữ kia lại nhìn hắn với ánh mắt phòng bị đó?

Coi hắn là sai lang hay là hổ chứ?

Giữa đường bị bỏ lại?

Nàng là đang nói thật sao?

Dựa vào thân thủ này của nàng khi nãy đánh với Mục Ảnh, sao có thể bị người khác bỏ lại giữa đường được chứ?

Bất quá đây cũng không phải chuyện của hắn, cho nên Thương Hàn Phong cũng chẳng có bận tâm nhiều.

“Bạch cô nương...” Còn chưa đợi Lục Thiên Hành mở miệng nói dứt câu thì Lạc Hàm bên cạnh đã cướp lời: “Tiểu thư, thức ăn nguội rồi, chúng ta vẫn là nên đi dùng bữa thôi.” Để cho Bạch Tử Linh cùng đám người này nói chuyện chỉ sợ chưa đến một khắc đối phương đã biết được thân phận của bọn họ, Lạc Hàm cũng không phải sợ đám người này biết bọn họ đến từ Bạch gia, chính là sợ vị Hàn vương có đôi mắt sắc bén này nhận thấy sự bất đồng giữa tin đồn và hiện tại của Bạch Tử Linh mà cho người đi điều tra, mặc dù Lạc Dư đã phong tỏa tin tức của Bạch Tử Linh nhưng dựa vào năng lực của Hàn vương, chỉ sợ chỉ cần hắn muốn thì không có thứ gì có thể thoát khỏi tay hắn, cho nên Lạc Hàm nhanh chóng lôi kéo Bạch Tử Linh rời đi.

Lạc Y Cung nói là kẻ thù của nhân sĩ vô lâm thì cũng không đúng, dù sao Lạc Y Cung cũng mang danh là vô lâm chính phái, hoàn toàn khác hẳn với Ma giáo bên kia, nhưng quan hệ giữa Lạc Y Cung và nhân sĩ vô lâm đúng là không bình thường, cho dù đám người trước mắt biết đến sự tồn tại của Lạc Y Cung đi chăng nữa thì cũng không thể để bọn họ biết được thân phận của Bạch Tử Linh, cả về Tuyệt lệnh nữa.

Ai biết bọn họ có âm mưu gì không?

Tuyệt Lệnh - khối ngọc bài có thể sai khiến cả nhân sĩ vô lâm, không ai không muốn.

Tâm Linh - bí pháp của Lạc Y Cung là thứ quan trọng có thể giành lấy thiên hạ, không có thể lực nào không cần.

Mà hai thứ đó đều được Cung chủ của Lạc Y Cung, hiện tại chính là Bạch Tử Linh, mặc dù còn chưa làm lễ ra mắt nhưng việc nàng là người kế thừa của Lạc Tuyệt là sự thật.

Cho nên, coi như là trò đùa cũng được, lời nói cho vui miệng cũng không sao, dù sao có Bạch Tử Linh thì chính xác là có một phần nào đó của thiện hạ.

Lục Thiên Hành này là người của Hàn vương, mà Hàn vương lại là người của hoàng thất, ai biết được trong lòng đám người này suy nghĩ cái gì?

“Được.” Lúc này nàng đói muốn chết, dù sao đi đường cả một ngày, chỉ uống nước thì làm soa còn sức lực, còn chưa kịp bỏ thức ăn vào miệng thì đám người này đã đánh nhau, phá hỏng tâm trạng ăn uống của nàng, hiện tại lãng phí cả một đồng thời gian xem bọn họ đánh nhau, giờ nghe Lạc Hàm nói mới cảm thấy đói bụng.

“Mỹ nữ, ngủ ngon.” Thấy Bạch Tử Linh muốn quay người vào trong, Lục Thiên Hành cao giọng hô lớn khiến Mục Ảnh bên cạnh khó chịu nhăn mày, hận không thể một tay chụp chết đối phương để lộ tai được yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không cần tái kiến

“Ai da, ngay cả một câu cũng không chúc người ta, đúng là lạnh lùng mà.” Thấy Bạch Tử Linh làm như không nghe thấy mà cùng Lạc Hàm trở về phòng, Lục Thiên Hành không khỏi mở miệng oán giận.

“Người cùng nàng không quen, cần gì phải chúc người ngủ ngon?” Mục Ảnh không cho là đúng mở miệng, bọn họ gặp gỡ nhau cũng chỉ là bình thủy tương phùng, chỉ sợ sáng mai hai bên liền đường ai nấy đi, không có bất kì liên hệ nào, vậy mà Lục Thiên Hành này, hễ gặp nữ nhân là làm ra bộ dạng thân thiết, lưu luyến không rời, cho nên nợ đào hoa của hắn mới trải dài từ Yên Kinh đến Nam Kinh.

“Mục Ảnh, người nói vậy là không đúng, cổ nhân có câu “không đánh không quen biết”, lúc này người cùng nàng giao thủ thì chúng ta cũng xem như là bằng hữu rồi, chúc ngủ ngon thì có gì không đúng?” Lục Thiên Hành lắc đầu, hắn một bên cảm quát quát nhẹ, một bên cùng Mục Ảnh giảng đạo lí nhân sinh.

Bọn họ còn chưa cùng đối phương nói quá mười câu đã động thủ, sao có thể gọi là kết giao bằng hữu?

Lục thiếu, bằng hữu không phải kết giao kiểu đó đâu.

“Mục Ảnh, không cần để ý đến hắn, vết thương người không sao chứ?” Đối với bệnh tình của Lục Thiên Hành, Thương Hàn Phong tỏ vẻ bất lực, không thể làm gì hắn là ngó lơ hắn mà quay sang xem xét vết thương của Mục Ảnh.

Mục Ảnh là thuộc hạ thân cận nhất bên người Thương Hàn Phong, thật ra Mục Ảnh là cháu trai của bằng hữu Trữ Quốc công, năm đó vị bằng hữu đó vì cứu Trữ Quốc công mà qua đời, phụ mẫu Mục Ảnh cũng bỏ mạng, cho nên Trữ Quốc công mới đưa Mục Ảnh về nuôi dưỡng. Ngày đó Thương Hàn Phong đến Trữ gia thăm ngoại công, vô tình bắt gặp cảnh Mục Ảnh bị bắt nạt nên hắn chạy đến dạy dỗ đám người kia, khi đó Thương Hàn Phong vẫn

còn là hoàng tử được sủng ái nhất cho nên không ai dám đắc tội hắn, Trữ Quốc công thấy hắn và Mục Ảnh có duyên nên để Mục Ảnh đi theo hắn, năm đó Mục Ảnh sáu tuổi, mà Thương Hàn Phong chỉ có bốn tuổi.

Hai người ở bên nhau hơn mười năm, trong lòng Thương Hàn Phong, Mục Ảnh không chỉ đơn giản là một thuộc hạ, mà trong lòng Mục Ảnh, Thương Hàn Phong cũng không đơn thuần là chủ tử của hắn, cả hai người đều là huynh đệ vào sinh ra tử, thậm chí có thể vì đối phương mà trả giá bằng mạng sống.

“Thuộc hạ không sao, chỉ là có chút đau đớn mà thôi.” Mục Ảnh mặt không đổi sắc nhưng trong lòng thì đang âm thầm mắng Lạc Hàm, nữ nhân này ra tay quá độc, hắn chỉ chườm nạng có một cái, nạng lấy kim châm đâm vào kinh mạch của hắn, tuy nói là cùng vị trí cùng một lực nhưng rõ ràng kẻ bị kim châm đâm như hắn đau hơn nạng nhiều.

“Thế thì tốt.” Nghe thấy Mục Ảnh nói không sao, Thương Hàn Phong cũng yên tâm, hắn quét mắt nhìn xung quanh, khách điểm lúc này một mảnh đồ tươi, mùi máu nồng nặc bốc lên trong không khí khiến hắn hơi nhượng mảy.

“Ngươi cũng đã mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi sớm đi.”

“Chủ tử, còn nơi này...” Để người khác nhìn thấy cảnh tượng này thì không được hay lắm, dù sao nơi này cũng gần với kinh thành, mà tin tức trong kinh thành vốn nhanh nhạy, nếu có người đi ngang qua nhìn thấy, sau đó vào kinh tung tin, cho dù đám người tầng lớp ở dưới không hiểu chuyện thì bọn người tầng lớp phía trên cũng đoán được có lẽ chủ tử đã trở về.

Lần này bọn họ trở về sớm là bởi vì Thánh chỉ đã hạ nhưng trên đường về Yến Kinh mới biết đây thật ra là một âm mưu, Thánh thượng sớm đã hạ chỉ cho người đưa đến Nam Kinh nhưng trong mắt mọi người cùng dân chúng thì Thánh thượng chỉ mới hạ chỉ hơn mười ngày nay, đường từ Nam Kinh về kinh thành xa xôi, nếu bọn họ về trước dự định, chẳng phải sẽ bị tội tự ý rời khỏi đất phòng hay sao? Đó chính là tội chết!

“Ngươi không cần bận tâm, để Lục Thiên Hành giải quyết là được.” Ánh mắt Thương Hàn Phong chuyển sang người Lục Thiên Hành đang lăm bằm một mình.

“Cái gì cái gì? Sao lại liên quan đến ta?” Nghe đến tên mình Lục Thiên Hành nhảy dựng lên, tuy hắn một bên lăm nhăm nhưng lời của hai người hắn đều nghe thấy rõ ràng rành mạch.

“Lúc này ngươi giết người ít nhất, ngươi phụ trách dọn dẹp.” Thương Hàn Phong hợp tình hợp lý mở miệng, nhận được sự tán đồng của Mục Ảnh.

“Cái gì? Sao lại là ta chứ?” Lục Thiên Hành bất mãn: “Rõ ràng số người ta giết không thua gì Mục Ảnh.”

“Lục thiếu, ngươi nên đi khám mắt lại đi, rõ ràng lúc này ngươi chỉ phụ trách múa quạt, người là do chúng ta giết có được không?” Mục Ảnh nhếch môi, ánh mắt chứa đầy tia lửa, quả nhiên là Lục thiếu, đừng đẩy trách nhiệm là số một.

“Cái gì mà phụ trách múa quạt? Lục Thiên Hành anh minh thần võ như ta làm sao có thể múa quạt, đây gọi là nghệ thuật, ngươi đúng là chẳng hiểu phong tình.” Chế độ tự luyện của Lục thiếu online.

Phong tình?

Chuyện này thì liên quan cái quỷ gì đến phong tình?

Mục Ảnh tỏ vẻ, đầu óc của người người bình thường như hắn không thể nào hiểu được tên cuồng tự luyện kia đang nghĩ gì.

“Quy tắc là thế, Lục thiếu ngươi vẫn nên thu dọn sạch sẽ nơi này để có thể về phòng nghỉ ngơi.”

“Ài ra cái quy tắc chó má này?” Lục Thiên Hành phun tào.

“Ngươi có ý kiến?” Thương Hàn Phong nhếch môi cười lạnh, nụ cười không hề đạt tới đáy mắt.

Lục Thiên Hành thấy vậy bèn bĩu môi: “Làm thì làm, không phải ta chưa từng làm.”

Lầu trên, trong phòng của Bạch Tử Linh, lúc này hai người đang dùng bữa, phòng cách âm không tốt lắm cho nên tiếng la của Lục Thiên Hành ở dưới hai người đều nghe thấy rõ ràng.

“Tiểu thư, nô tì cảm thấy chúng ta đừng nên quá thân cận với Hàn vương.”

“À, vì sao?” Bạch Tử Linh vừa vào phòng liền đi đến bên bàn, nhìn thức ăn được bày biện trên bàn, nạng gấp không chờ nổi muốn dùng thử.

“Hàn vương là người hoàng thất, mà đám người hoàng thất đó không có ai tốt cả, bọn họ đều quỷ kế đa đoan, ở cùng bọn họ sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.” Lạc Hàm nói ra suy nghĩ của bản thân: “Huống hồ Hàn vương là người nắm binh quyền trong tay, kẻ thù của hắn không chín cũng mười, lần này hắn trở về chỉ sợ mục đích không đơn giản, Yến Kinh lần này chỉ sợ là sẽ dấy lên một hồi phong tình huyết vũ.” Thủ đoạn ân oán hoàng quyền cũng lấy không ít mạng người vô tội, sớm muộn gì nơi này cũng sẽ biến thành chiến trường tu la cho mà xem.

“Ngươi nói không sai.” Bạch Tử Linh một bên đáp lại lời nàng, một bên tiếp tục dùng bữa.

“Trong triều đình hiện giờ thế cục khó định, vốn dĩ Minh vương đang chiếm thế thượng phong nhưng Hàn vương lại trở về ngay lúc này, ưu thế của hắn liền mất sạch, mà Viên Hoàng hậu bên kia cũng không phải đèn cạn dầu, Thái tử tuy ngu dốt nhưng Thành Thiên đế vẫn chưa có ý định phế đi, cho thấy tâm cơ đế vương vốn thâm trầm, Tứ quốc đại tái lần này chỉ sợ so với mọi năm càng thêm náo nhiệt.”

“Ân, phân tích không tồi.”

“Tiểu thư, người có nghe nô tì nói gì không?” Nhìn bộ dạng vô tâm vô tư đang ăn uống của Bạch Tử Linh, Lạc Hàm vô cùng phiền muộn: “Tiểu thư, Hàn vương là đối tượng không thể trêu chọc, người đừng cùng hắn quá thân cận.”

“Vì sao ngươi lại cảm thấy ta cùng hắn thân cận?” Bạch Tử Linh khó hiểu hỏi lại, nàng cùng hắn là lần đầu gặp mặt, trò chuyện cũng không đến mười câu, hơn nữa nàng còn ra tay với thuốc hạ của hắn, Lạc Hàm dựa vào đâu lại cảm thấy nàng đang cùng hắn thân cận?

“Không có sao?” Lạc Hàm nghi hoặc, thiên hạ đồn đại Hàn vương anh dũng uy phong, Chiến thần bất bại trên sa trường, hắn là thiết diện tu la giết người không chớp mắt, chưa từng có nữ nhân nào tiếp cận được hắn chứ đừng nói là cùng hắn trò chuyện, vậy mà lúc này Bạch Tử Linh lại cùng hắn cười cười nói nói, nói những lời á khẩu khiến đối phương không thể trả lời, như vậy còn không thân cận sao?

Như vậy không thân cận thì thế nào mới là thân cận?

Cho là nàng mất mủ sao?

“Không có.” Bạch Tử Linh nhàn nhạt mở miệng: “Thức ăn nguội rồi, ngươi mau ăn đi.” Dứt lời còn gấp cho Lạc Hàm một miếng thịt kho.

Tiểu thư, tâm người cũng quá lớn rồi, giờ phút này còn có thể thư thả ăn cơm.

Sáng ngày hôm sau, lúc Bạch Tử Linh và Lạc Hàm xuống lầu thì thấy tiểu nhị đang dọn thức ăn lên, mà lão bản khách điểm ở một bên đuổi ruồi, xem ra trận chiến tối qua hai người bọn họ không có mất mạng mà đã trốn ở chỗ nào đó để thoát thân.

“Bạch mỹ nữ, chào buổi sáng.” Lục Thiên Hành đang ở bên gặm bánh bao, nhìn thấy Bạch Tử Linh bước xuống liền nhiệt tình chào hỏi.

Bạch mỹ nữ?

Đây là cách xưng hô quái quỷ gì?

Lạc Hàm tròn mắt nhìn một bàn ba người bên cạnh, thấy chỉ có Lục Thiên Hành nhìn qua đây, mà hai người còn lại đều tự nhiên dùng bữa nên cũng không tiện nói thêm cái gì.

“Lục công tử, buổi sáng tốt lành.” Người ta đã chào hỏi, nếu không trả lời thì thật không lễ phép.

Bạch Tử Linh cùng Lạc Hàm đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống, tiểu nhị lập tức dọn vài món ăn lên, nơi này hoang sơ vắng lặng, người đến cũng không nhiều, khách điểm vốn là ế ẩm cho nên thức đơn cũng không có phong phú gì, buổi sáng chỉ có vài cái mìn thêu cùng một ít cháo trắng, so với tối qua thịt cá đầy đủ đúng là có chút đạm bạc.

Có trời mới biết thức ăn tối qua sỗ dỉ phong phú hơn sáng nay là bởi vì mấy ngày trước khách điểm mới nhập đồ tươi sống vào, mà Lạc Hàm lại ra tay phóng khoáng cho nên đám người lão bản mới ra lệnh cho đầu bếp làm nhiều hơn một chút, mà sáng nay Lạc Hàm không có dẫn bọn họ làm bữa sáng cho nên thức ăn chỉ có mấy món đó. Vốn dĩ lão bản cũng không muốn để bọn họ dùng bữa sáng này, bởi vì không có mấy tên ôn thần này thì tối qua khách điểm của hắn cũng không bị phá hư, nhưng nghĩ đến đám người Thương Hàn Phong ra tay tàn nhẫn, mà hai vị cô nương này lại an toàn sống đến sáng nay cho thấy hai người bọn họ cũng không tầm thường, vì sợ đối phương đột nhiên động thủ cho nên tiểu nhị vừa thấy người xuống liền dọn vài món lên.

“Nhị... nhị vị cô nương thứ lỗi, bữa sáng của bốn điểm đạm bạc, thứ mong nhị vị không chê...” Tiểu nhị vừa nói vừa đổ mồ hôi, tối qua hắn trốn ở một góc nhìn thấy nhị vị cô nương này cùng ba nam nhân bàn bên giao thủ, không hổ là nhân sĩ võ lâm, chiến một lần là đập phá cả một khách điểm.

“Không sao, lấy vài cái mìn thêu là được rồi, cháo này ta không dùng đâu.” Có ăn là tốt lắm rồi, ở một nơi hoang sơn, bốn phía là rừng núi còn muốn đối phương cung cấp cho nàng sơn hào hải vị hay sao?

“Vâng vâng.” Tiểu nhị lập tức dựa theo lời của Bạch Tử Linh mà làm, chuẩn bị cho nàng bốn năm cái mìn thêu.

Lạc Hàm thấy lão bản và tiểu nhị vẫn còn nguyên vẹn thì hơi bất ngờ nhưng cũng không có bận tâm nhiều, nhìn thấy Bạch Tử Linh đang chuẩn bị vén khăn lên để cắn mìn thêu thì nàng vội đưa tay ngăn cản.

“Không cần.” Nàng biết Lạc Hàm muốn làm gì, chính là ở người này không ai biết bọn họ là ai, Lạc Hàm cũng không cần quá cẩn trọng như vậy.

Bàn tay đặt trong túi áo của Lạc Hàm có vẻ chần chờ, cuối cùng cũng không có móc kim châm ra.

Thương Hàn Phong đang dùng bữa cũng lưu ý đến hành động này của hai người, kể từ khi Bạch Tử Linh bước xuống hắn đã chú ý đến, chỉ là hắn không có giống như Lục Thiên Hành lộ liễu chào hỏi đối phương như vậy, dù sao hai người bọn họ cũng không tính là thân cận, mà tính tình của hắn cũng không thích người khác đến quá gần hắn, cho hắn Thương Hàn Phong đánh phải mang dáng vẻ “lạnh lùng” không để ý đến Bạch Tử Linh mà lo dùng bữa sáng của mình.

“Mỹ nữ, mỹ nữ, dùng bữa vì sao không lấy khăn che mặt xuống?” Lục Thiên Hành bàn bên cũng thấy hành động này của Bạch Tử Linh, bởi vì bọn họ ngồi bên trái Bạch Tử Linh, mà Bạch Tử Linh lại vén khăn che bên phải nên hẳn chỉ nhìn thấy cằm nhọn tinh xảo cùng đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn, chứ không hề thấy rõ dung nhan dưới lớp khăn che.

“Ta xấu.” Bạch Tử Linh bình tĩnh trả lời.

“Ách?” Lục Thiên Hành không nghĩ Bạch Tử Linh lại trả lời như vậy.

“Sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống của người.”

“Cô nương... nói đùa.” Lục Thiên Hành tỏ vẻ nghi ngờ, mặc dù không thấy được dung mạo của nàng nhưng một thân khí chất thế này làm sao có thể nói là xấu được?

Bạch Tử Linh thấy vậy chỉ nhún vai, lời nói của nàng là sự thật, tin hay không lại là chuyện của đối phương.

“Bạch cô nương, dùng bữa xong cô định về kinh thành à?” Lục Thiên Hành thấy vậy cũng không tiếp tục đề tài này nữa mà chuyển sang đề tài khác.

“Đúng vậy.”

“Như vậy thì chúng ta cùng đường, có muốn đi chung không?” Ánh mắt Lục Thiên Hành lóe lóe, trên mặt vẫn là nụ cười ngả ngớn khiến người khác không biết hắn đang nghĩ gì.

Động tác ăn mần thầu của Bạch Tử Linh hơi dừng lại một chút, hơi ngước mắt lên nhìn Lục Thiên Hành ở bàn bên cạnh, lúc này hắn đang đối diện với nàng, nàng chăm chú nhìn hắn như muốn từ trên người hắn nhìn ra điều gì khác thường, mà một bàn của Thương Hàn Phong bên này cũng nhìn Lục Thiên Hành, rồi lại chuyển mắt sang người Bạch Tử Linh, bọn họ im lặng không nói, giống như đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Lục công tử đã ngộ lời, đó là vinh hạnh của Tử Linh, bất quá...” Ánh mắt Bạch Tử Linh rơi vào người Thương Hàn Phong, vừa hay chạm phải ánh mắt của đang nhìn nàng, hai đôi mắt chạm vào nhau, giống như đại dương mệnh mông, lại giống như vũ trụ không đáy, không thể nào đọc được suy nghĩ của đối phương, chỉ trong nháy mắt nhưng lại tựa như rất lâu, Bạch Tử Linh nhanh chóng dời mắt.

“Không cần đâu.”

“A?” Lục Thiên Hành không nghĩ đối phương lại từ chối, nhất thời không biết phải nói gì, dù sao hắn cũng không phải muốn đối phương đi cùng, hắn chỉ là muốn thăm dò thân phận của đối phương, còn cả mục đích của đối phương nữa.

Biết bọn họ là người của Hàn vương phủ vậy mà đối phương lại không có động thái gì, đúng là kì lạ.

“Nhị vị cô nương thân là nữ nhi yếu đuối, trên đường lỡ gặp người xấu thì không tốt, không bằng đi cùng với bọn ta.”

Mục Ảnh nghe Lục Thiên Hành nói vậy không khỏi nhích miệng, ánh mắt nhìn Bạch Tử Linh rồi lại nhìn Lạc Hàm, bề ngoài hai người này đúng là nữ nhi yếu đuối, bất quá bên trong... một nữ tử có thể đoạt kiếm từ tay hắn, một nữ tử lại có thể dùng kim châm làm hắn bị thương, những người này mà là nữ tử yếu đuối sao?

Nếu bọn họ gặp phải đám người xấu, thì kẻ bất hạnh chính là đám người xấu kia chứ không phải bọn họ.

Nữ tử yếu đuối?

Bạch Tử Linh hơi kinh ngạc, hẳn là đang nói nàng cùng Lạc Hàm sao?

“Không cần đâu, tối qua Lục công tử cũng thấy, dựa vào thân thủ của chúng ta vẫn có thể an toàn về đến kinh thành.”

“Nếu cô nương đã nói như vậy tại hạ cũng không cưỡng cầu gì thêm, cô nương lên đường cẩn thận.”

“Ân, đa tạ.” Bạch Tử Linh cùng Lạc Hàm dùng bữa xong liền đứng dậy muốn rời đi, mà một bàn của Thương Hàn Phong vẫn chưa có ý rời đi.

“Cái đó, tái kiến a Bạch cô nương.”

Tái kiến?

Hàn vương hồi kinh, nàng lại ở trong kinh thành, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ gặp nhau, cho nên...

“Không cần tái kiến.”

Bạch Tử Linh bỏ lại một câu như vậy rồi đi khiến Lục Thiên Hành có phần ngẩn ngơ, một lúc sau hắn vẫn chưa tiêu hóa được những con chữ này, bèn đưa tay kéo lấy ống tay của người bên cạnh, muốn đối phương giúp hắn giải ưu.

“Nàng là có ý gì?”

Không cần tái kiến?

Không cần tái kiến là có ý gì?

Không muốn cùng hấn gặp lại hay là còn có ý gì khác nữa?

Nếu về thứ nhất thì chẳng phải... Lục Thiên Hành hấn bị ghét bỏ hay sao?

Lục Thiên Hành hấn vậy mà bị ghét bỏ, hơn nữa đối phương lại còn là nữ nhân!!!

Phát hiện này khiến đáy lòng hấn đau như cắt.

Hấn thân là thiếu gia của Kinh Vân Quận vương phủ, từ nhỏ đã anh dũng thiện chiến, mặc dù hấn lớn lên có phần thư sinh nhưng hấn trời sinh là có tướng, cầm đao lên liền có thể quần hùng tứ phương. Tài năng của hấn không chỉ dừng lại ở đó, hấn ngoại trừ một thân võ công cao cường thì cũng có một bụng tứ thư ngũ kinh, tuy hấn không có đi tham gia thi cử tú tài nhưng hấn cũng là phụ tá đắc lực bên cạnh Thương Hàn Phong, kế sách của Thương Hàn Phong còn không phải hấn giúp đối phương bày ra hay sao?

Trước khi chinh chiến sa trường hấn là nam tử trong lòng của các thiếu nữ Yến Kinh, sau khi khai hoàn trở về, hấn liền trở thành đối tượng mà các thiếu nữ Yến Kinh muốn nhào vào lòng, không phải bốn tướng tự xưng chứ dựa vào dung nhan bậc này của hấn, hoàn toàn không thua kém Thương Hàn Phong, Thương Hàn Phong suốt ngày phụ trách mặt than có ý gì, hấn còn biết chọc người khác vui vẻ cười đùa, nam nhân như hấn mới là một nam nhân tốt có biết không?

Từ ba năm trước khi đến Nam Kinh, Lục Thiên Hành không chỉ đi trên con đường thu lấy quyền lực về tay cho Thương Hàn Phong mà còn thu phục trái tim của các thiếu nữ, so với kẻ suốt ngày diện mặt than như Thương Hàn Phong, công tử tài hoa trác tuyệt như Lục Thiên Hành hấn là nam nhân đáng giá để các thiếu nữ phó thác chung thân, mà điều này cũng không làm hấn thất vọng, trong vòng ba năm hấn thành nam tử được yêu thích nhất Nam Kinh. Tất nhiên lí tưởng của hấn không chỉ dừng lại ở đó, hấn muốn mở rộng phạm vi, mở rộng hậu cung của mình từ Nam Kinh cho đến Yến Kinh xa hoa lộng lẫy, chính là không ngờ, vừa mới bước vào phạm vi kinh thành, hấn lại bị Người. Ghét. Bỏ!!!

Chuyện tàn nhẫn như thế làm sao Lục Thiên Hành như hấn có thể chấp nhận được?

Có phải bởi vì hấn bỏ đi ba năm cho nên lúc này các thiếu nữ Yến Kinh sớm đã quên mất sự tồn tại của hấn rồi hay không?

Lục • thân • Thiên • kinh • Hành bật chế độ tự động bỏ não, hơn nữa còn là bỏ não với số lượng thông tin lớn, suy nghĩ trong đầu hấn khiến người khác không thể nào hiểu được, nhìn gương mặt vận vẹo đến mức không ra hình của hấn Thương Hàn Phong chỉ có thể lạnh nhạt đáp: “Ý trên mặt chữ.”

“Người nói, nàng có phải hay không ghét bỏ ta?” Nữ tử gọi Bạch Tử Linh vừa nãy mặc dù đeo khăn che mặt nhưng điều đó cũng không thể che mất đi đôi mắt sáng chói của nàng, khí chất xuất trần trên người nàng, hơn nữa một thân thân thủ đó... nhìn qua liền biết thân phận không tầm thường, nhìn thị nữ bên cạnh nàng liền biết chắc chắn dung mạo của nàng cũng không kém đối phương!

Đây là logic kiểu gì?

Thị nữ bên người xinh đẹp, chủ tử phải xinh đẹp sao?

Lạc Hàm lúc này vẫn chưa biết có người đem dung nhan của nàng mà so sánh với dung nhan bị ẩn dưới lớp khăn che của Bạch Tử Linh.

“Người nghĩ nhiều.” Thương Hàn Phong cảm thấy, Lục Thiên Hành quả thật là đang nghĩ nhiều, dù sao hai người bọn họ mới chỉ gặp mặt nhau có một phần, chắc gì đối phương đã thích hấn mà hấn lại bảo nàng ghét bỏ hấn?

Xác thực là Lục Thiên Hành nghĩ nhiều rồi.

Sở dĩ Bạch Tử Linh nói một câu như vậy là bởi vì nàng biết Thương Hàn Phong sẽ trở lại Yến Kinh sớm, mà nàng lúc này lại mang thân phận của tiểu thư của Thừa tướng đương triều, nếu như thuận theo tự nhiên mà nói, trong bữa tiệc khai hoàn của hấn, rất có thể nàng sẽ tham gia, đến lúc đó gặp lại nhau thì cần gì phải tái kiến? Cho dù bữa tiệc chúc mừng đó nàng không có tham gia thì chỉ cần nghĩ đến việc hai người bọn họ ở Yến Kinh thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau, dù sao Hàn vương cũng là thế lực mà mọi người muốn mượn sức, Bạch Văn Hoài bên kia, chỉ sợ cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Bạch Tử Linh trở lại

“Hí hí...”

Tiếng vó ngựa vang lên khiến hai thị vệ canh gác bình tĩnh, quay đầu nhìn lại thì thấy có một chiếc xe ngựa đang dừng lại trước cửa phủ, thị vệ canh cửa hai mặt nhìn nhau, mặc dù trên xe ngựa không có ghi tên của bất kì phủ đệ nào nhưng bọn họ nhận ra chiếc xe ngựa này, dù sao ngày đó đám người Tứ phu nhân ở trước mặt bọn họ loay hoay với chiếc xe ngựa này lâu như vậy bọn họ không nhận ra mới là chuyện lạ. Đã xác định xong danh tính, lòng phòng bị cũng buông xuống nhưng lòng nghi ngờ lại nổi lên, sự việc Tứ phu nhân đi Hương Sơn Tự tránh mà, à không... là cầu phúc chẳng còn là bí mật gì đối với mọi người trong phủ, nếu bọn họ nhớ không lầm thì hành trình lần này Tứ phu nhân đi ít nhất phải một tuần đến nửa tháng mới quay về, sao đột nhiên... hơn nữa lúc đi rõ ràng là ba chiếc, vì sao lúc quay về chỉ còn có một chiếc?

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Nghi vấn của họ rất nhanh liền được giải đáp, lúc này có một nữ tử nhảy khỏi xe ngựa, động tác nhanh nhẹn thành thực, rõ ràng không giống như tiểu thư khuê các yếu đuối, làn váy màu vàng theo động tác của nàng mà bay phất phới trên không trung, bàn chân chạm xuống mặt đất, xoay đều một vòng đều giữ lấy thân bằng, mái tóc đen dài xẹt qua một đường trong không khí, khi nàng ổn định xong thân mình hai thị vệ mới có thể nhìn thấy rõ dung mạo của nàng.

Phải nói thế nào nhỉ?

Đó là một gương mặt xa lạ, hai thị vệ canh gác ở nơi này đã lâu cũng chưa từng thấy qua nữ tử trước mắt này, hơn nữa bọn họ cũng chắc chắn trong Bạch phủ tuyệt đối không có một người nào giống như nàng, dù sao đối với mỹ nhân mọi người đều có kí ức rất sâu.

Nữ tử một thân hoàng y xinh xắn, cằm nhọn mày cong, mũi cao môi nhỏ, làn da trắng nõn, mái tóc đen dài, ngũ quan tinh tế, tuy không thể nói là khuynh quốc khuynh thành nhưng mi thanh mục tú vẫn là có thể, nữ tử này không ai khác chính là Lạc Hàm.

Hai thị vệ canh gác không nhận ra Lạc Hàm nhưng Lạc Hàm lại nhận ra bọn họ, ngày đó khi Bạch Tử Linh chuộc thân cho nàng rồi đưa nàng từ Nguyệt Mãn Lâu về Thừa tướng phủ, dù là trên đường đi hay khi bước chân vào phủ nàng cũng đều cẩn thận quan sát tất cả, tuy nói khi đó trời đã sập tối nhưng dựa vào năng lực của nàng cũng thấy rõ gương mặt của hai thị vệ canh gác này, chính là hai người bọn họ lại không để ý đến nguyên, thậm chí ngay cả một cái ánh mắt cũng không thèm nhìn, mà nguyên nhân là bởi vì Bạch Tử Linh. Nàng thấy được sự xem thường cùng không tôn trọng trong đôi mắt của bọn họ đối với Bạch Tử Linh, điều này phản ánh thân phận và địa vị của Bạch Tử Linh ở Thừa tướng phủ cho thể hình dung bằng bốn chữ “không chốn dung thân”, do bởi vì bọn họ không xem trọng vị chủ tử của Linh Viên này cho nên những người xuất hiện ở bên người nàng, bọn họ cũng không muốn bận tâm, thế nhưng hiện tại Lạc Hàm xuất hiện một cách hoàng tráng như vậy, ít nhất trong mắt họ là hoàng tráng, hơn nữa bây giờ lại là buổi sáng, muốn họ không chú ý đến nàng đúng là chuyện khó.

Hai thị vệ liếc mắt nhìn nhau, vốn dĩ chiếc xe ngựa mà bọn họ xem là quen thuộc đột nhiên lại nhảy xuống một người xa lạ, cho nên hai người đồng thời đều nghĩ rằng xe ngựa này không phải là của đám người Tứ phu nhân mà là của người khác, nhất thời hai người đều đồng loạt bước đến chỗ Lạc Hàm.

“Vị công nương này, đây là cổng ra vào của Thừa tướng phủ, xe ngựa của cô như vậy là đang cản đường người khác đấy.” Thị vệ Giáp không khách khí mở miệng.

“Tiểu cô nương, nơi này là Thừa tướng phủ, không được đậu xe ngựa lung tung.” Đây là thị vệ Ất, so với thị vệ Giáp thì thị vệ Ất lại tốt nói chuyện hơn nhiều.

Lạc Hàm chỉ liếc mắt nhìn bọn họ mà không có trả lời, điều này khiến thị vệ Giáp có chút tức giận, hẳn dù sao cũng là thị vệ của Thừa tướng phủ, người nào đến đều phải thông qua sự đồng ý của hắn mới được vào trong, vậy mà hiện tại một tiểu nha đầu lại không xem hắn vào mắt như vậy, hẳn sao có thể không tức giận cho được?

“Tiểu cô nương, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao? Nơi này là Thừa tướng phủ, không phải nơi để người có thể đùa giỡn.”

“Người mời rượu ta sao?” Lạc Hàm lạnh mặt hỏi lại, thái độ tùy ý giống như không hề xem trọng hai người trước mắt.

“Người...” Thị vệ vốn nghĩ nàng đang xem thường hắn, hiện tại nàng lại tỏ thái độ như vậy cảnh khiến cơn giận của hắn lên cao, bị lời nói của nàng chọc tức, hắn đưa tay ra muốn giáo huấn nàng nhưng Lạc Hàm nhanh chóng tránh đi, thân hình linh hoạt lui về sau vài bước, ánh mắt nhìn thị vệ Giáp không khỏi xuất hiện tia lạnh, mà hai thị vệ đối diện cũng bị thân thủ của nàng dọa cho ngáy người, nhìn nàng mang theo vài phần cảnh giác.

“Người là ai?”

“Sao lại xuất hiện ở đây?”

Hai thị vệ đồng loạt lên tiếng, bọn họ là thủ vệ của Thừa tướng phủ, trong người cũng có một ít võ công để phòng thân, vừa nảy nhìn thấy thân thủ nhanh nhẹn của Lạc Hàm tránh đi bàn tay của thị vệ Giáp liền biết nàng cũng là người có võ công, tuy không biết võ công của đối phương cao hay thấp nhưng nhìn bộ dạng ung dung không chút sợ hãi của đối phương, nhất thời tăng thêm vài phần phòng bị.

Người có võ công xuất hiện ở cửa Thừa tướng phủ, phải chăng là muốn gây rối?

Nghĩ đến thái độ của Lạc Hàm, hai thị vệ càng thêm nhất trí với suy nghĩ này của bản thân.

Lạc Hàm sở dĩ ung dung không chút sợ hãi không phải là bởi vì nàng có một thân võ công có cường mà là bởi vì nàng tự tin với y thuật của bản thân, tuy nói ở Lạc Y Cung nàng không phải là người giỏi về y thuật nhất nhưng nàng cũng được xếp thứ hai, dù sao thì đám đại phu bình thường chưa chắc đã có thể giải được độc dược của nàng, nếu đánh không lại đối phương thì cứ hạ độc rồi bỏ chạy. Huống hồ thân thủ của nàng kì thật cũng không tồi, đối với công kích bình thường cũng có thể né tránh, thậm chí còn có thể đánh trả, chỉ cần đối phương không phải cao thủ như Mục Ảnh, hai tên thị vệ gác cổng

thì có võ công cao cỡ nào, còn chưa đến mức nâng phải dùng đến độc dược.

Hai thị vệ gác cổng cảnh giác nhìn về phía Lạc Hàm, tựa hồ như nếu nàng có hành động gì gây rối thì hai người bọn họ sẽ cùng lúc xông lên, mà Lạc Hàm ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng sớm đã buồn bực, bởi vì lúc này thị vệ Giáp đó còn chưa nói đến ba câu đã muốn ra tay với nàng, đám người của Bạch gia này đúng là không xem ai ra gì, nếu không phải Bạch Tử Linh không cho nàng tùy tiện ra tay thì nàng sớm đã giáo huấn hai người bọn họ, dạy bọn họ thế nào là các đấng nhân xử thế với nữ nhân.

Lúc hai bên đang giằng co với nhau, không ai nhường ai thì từ trong xe ngựa bỗng vang lên một thanh âm phá vỡ cục diện hiện tại.

“Lạc Hàm.”

“Tiểu thư...” Lạc Hàm nghe thấy giọng nói, lập tức bỏ qua hai thị vệ bên cạnh mà đi đến vén rèm cửa lên, vươn tay muốn đỡ người trong xe xuống, hành động này của nàng khiến hai thị vệ bên cạnh có chút tò mò. Hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương xuất hiện tia nghi hoặc, rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho hoàng y nữ tử trước mắt gọi một tiếng “tiểu thư”? Phải biết rằng khắp Yến Kinh này nhà có thị nữ có thân thủ như Lạc Hàm chẳng có mấy nhà, nếu có thì thân phận địa vị của đối phương cũng không hề tầm thường, nếu không phải tiểu thư của tông môn danh phái nào đó thì chỉ sợ là có liên quan đến hoàng thất, bọn họ tuy chỉ là thủ vệ nhưng cũng có đầu óc quan sát, nếu không vô tình đắc tội với người ở trên cao, chỉ sợ không thể bảo toàn tính mạng, nhất thời hai người đối với thân phận của người trong xe mặc dù chưa biết ra sao nhưng đều lộ vẻ kiêng dè, e ngại.

Một bàn tay trắng nõn vươn ra, theo sau đó là chiếc khăn che mặt lay động trong gió, nữ tử một thân lam y bước xuống xe, mái tóc nàng phất phơ bay lượn, đặc biệt là đôi mắt trong suốt, linh động có thần, tuy không để lộ mặt nhưng một thân khí chất khiến người khác không thể xem thường.

Người này... hai thị vệ đồng thời kinh ngạc, không phải là phế vật tiểu thư sao? Vị phế vật tiểu thư này chính là chủ tử của Linh Viên, tiểu thư thất sủng của Hữu Thừa tướng phủ, người mà lẽ ra giờ này đang ở cùng với đám người Tử phu nhân lên đường ở Hương Sơn Tự.

“Hai vị thị vệ đại ca, khỏe chứ?” Bạch Tử Linh mỉm cười, ánh mắt nhìn thị vệ Giáp rồi lại chuyển sang trên người thị vệ Ất. Cuộc đối thoại vừa nãy của ba người nàng ngồi ở trong xe ngựa cũng nghe thấy rõ ràng, so với thị vệ Giáp ngang ngược ngạo mạn thì thị vệ Ất lại có phần ôn hòa hơn.

“Phế... Tam tiểu thư, sao người lại quay về rồi?” Thị vệ Giáp khinh thường quay mặt, cho dù hiện tại nàng đã mang khăn che mặt đi chẳng nữa thì xấu xí vẫn là xấu xí, mà thị vệ Ất thấy Bạch Tử Linh nhìn hần nên hần cũng lên tiếng đáp lại, bộ dạng của hần so với thị vệ Giáp dễ nói chuyện hơn nhiều.

“Vị đại ca này hỏi hay lắm, giờ này ta hần nên ở Hương Sơn Tự mới đúng, vậy mà lại xuất hiện ở đây... đúng là khiến người khác bất ngờ nhỉ?”

“Người... bọn ta được thông báo là Tử phu nhân đi đến Hương Sơn Tự nửa tháng sau mới về, vậy mà mới trải qua một ngày người đã trở về, Tử phu nhân đâu rồi?” Thị vệ Giáp cau mày nhìn Bạch Tử Linh, thái độ không được tốt lắm.

“Đúng đó, đúng đó, Tử phu nhân đâu rồi? Tử phu nhân có làm sao không?” Thị vệ Ất thấy vậy cũng vội vàng lên tiếng, sợ dĩ hần lộ vẻ quan tâm như vậy không phải vì lo lắng cho Tử phu nhân, mà là bởi vì bản thân hần, Tử phu nhân là sủng thiếp của Bạch Văn Hoài, mặc dù trong thời gian này có thêm vị Ngũ di nương Lâm thị vào cửa nhưng địa vị của Tử phu nhân cũng chẳng thay đổi bao nhiêu, hành trình đi Hương Sơn Tự lần này Bạch Văn Hoài cho không ít người đi theo bảo vệ Tử phu nhân, chứng tỏ trong lòng hần Tử phu nhân cũng vô cùng quan trọng, một đám người rồi đi nhưng chỉ có một mình Bạch Tử Linh trở về, chẳng trách thị vệ Bình hiểu lầm.

“A, Tử phu nhân chẳng sao cả, nàng ta hần là an toàn đến Hương Sơn Tự rồi, dù sao bên cạnh nàng ta nhiều người bảo vệ thế mà.” Bạch Tử Linh nhếch môi, tùy ý mở miệng.

“Người người này, lão gia hạ lệnh cho người bồi Tử phu nhân đến Hương Sơn Tự, bây giờ người lại quay trở về là thế nào?” Thái độ thị vệ Giáp có chút hung hăng, ngày thường hần vốn chẳng muốn cùng nàng dây dưa lên quan hệ, dù sao xú danh của nàng lớn như vậy, bất kể người nào bên cạnh đều bị ảnh hưởng, chỉ là hôm nay nàng cùng nữ tử bên người nàng có thái độ xem thường, điều này đã chọc giận đến hần.

“Vị đại ca này, người là đang chất vấn ta sao?” Bạch Tử Linh nheo mắt, ánh mắt lộ vẻ nguy hiểm, thị vệ Giáp tựa hồ cũng nhận thấy được điều này cho nên đầu hơi rụt lại, nhưng nghĩ lại thân phận của đối phương tuy là tiểu thư của Thừa tướng phủ nhưng cũng là tiểu thư thất sủng, ngày thường còn bị không ít nha hoàn khi dễ, thị vệ Giáp liền nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng hung hăng can quấy.

“Chất vấn người thì sao?” Thị vệ Giáp cười lạnh, không chút sợ hãi mở miệng: “Lão gia bảo người bồi Tử phu nhân đi đến Hương Sơn Tự tịnh dưỡng một thời gian vậy mà người lại tự ý trốn về, người làm như vậy là đang cãi lệnh của lão gia, người có biết đó là tội này thì phải chịu phạt không?”

“Đây là cách nô tài nói chuyện với chủ tử sao?” Bạch Tử Linh cong khóe môi, ánh mắt lộ vẻ châm chọc: “Thừa tướng phủ trả lương cho các người là để các người si nhục chủ tử của mình sao?” Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nàng đối với hai thị vệ canh gác này không có chút thiện cảm, mặc dù bọn họ không có giống như nha hoàn khác, tâng trợn ra tay khi dễ nàng nhưng ánh mắt bọn họ nhìn nàng ngoại trừ khinh thường thì vẫn là khinh bỉ, tựa hồ như đối với bọn họ, nàng là một thứ đồ vật gì đó rất ghê tởm, ngay cả nhìn nàng một lúc cũng hạ thấp thân phận của bọn họ.

Bạch Tử Linh trước giờ luôn giữ phương châm “Người không động ta, ta không chạm người”, cho nên đối với ánh mắt xem thường đó của hai thị vệ nàng chẳng qua là không có quan tâm đến, dù sao bọn họ cũng không có trực tiếp cùng nàng gây sự, nàng tất nhiên chẳng muốn tốn thời gian vô bổ đối với hai người này. Chỉ là hiện tại bọn họ lại chủ động gây sự, cho dù Bạch Tử Linh nhẫn nhịn giới thế nào cũng sẽ phản kích lại, bởi vì nàng không cho là nguyên chủ đã làm sai điều gì mà phải chịu sự si nhục từ những người này.

“Chủ tử? Người thì tính gì là chủ tử chứ?” Nghe Bạch Tử Linh nói vậy thị vệ Giáp hiện tại chỉ muốn cười to, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần khinh蔑, khắp Yến Kinh không ai không biết vị tiểu thư do thiếp thất sinh ra này của Thừa tướng phủ vốn không được lòng Bạch Thừa tướng, cũng là thứ nữ với nhau nhưng đãi ngộ của nàng lại hoàn toàn không thể đánh đồng cùng Bạch Phi Thúy, đối với một kẻ ngay cả nha hoàn còn có thể khi dễ, người

ngoài đều lộ vẻ khinh thường thì tính gì là chủ từ?

“Đù rồi, người đừng nói nữa.” Thị vệ Át nghe thấy những lời nói này của thị vệ Giáp bèn kéo tay hắn, bảo hắn đừng nói nữa, ánh mắt nhìn về phía Bạch Từ Linh mang theo vài phần e ngại, thời gian này trong phủ truyền ra không ít lời đồn về Bạch Từ Linh, đặc biệt là chuyện nàng ra tay đánh Ngọc Anh cùng với việc bắt Lâm Tâm Lan phải xin lỗi nàng, tất cả mọi người đều nói Tam tiểu thư hiện tại không dễ chọc, ngay cả lão gia và phu nhân cũng chẳng thể làm gì được nàng, cho nên hiện tại thị vệ Giáp nói những lời này chỉ sợ là đã đắc tội với đối phương.

“Người kéo ta làm gì?” Thấy thị vệ Át cùng hắn lời lòi kéo kéo, thị vệ Giáp hơi khó hiểu, lại nhìn về e ngại của hắn đối với lam y nữ tử, đáy lòng dâng lên tia hiểu rõ, không khỏi mở miệng: “Người sợ nàng?”

Thị vệ Át im lặng không trả lời, hắn không có thừa nhận là bản thân sợ hãi Bạch Từ Linh, chỉ là trong lúc vô tình chạm phải đôi mắt đối phương khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, đôi mắt trong suốt, lạnh như băng, mang cho người khác sự lạnh lẽo khiến lòng người sinh ra hàn ý, mà bộ dạng này của hắn càng khiến cho thị vệ Giáp thêm chắc chắn là hắn đang sợ Bạch Từ Linh.

“Nàng thì có gì mà người phải sợ, ở trong phủ địa vị của nàng còn thua một nha á... người làm gì?” Thị vệ Giáp còn chưa nói dứt câu đã bị Lạc Hàm dùng một chân đá vào đầu gối của hắn khiến hắn đau đớn ngồi khụy xuống, nhân lúc hắn còn chưa phản ứng lại Lạc Hàm đã bẻ tay hắn vòng ra sau, khiến hắn không thể cử động.

“Người tiện nhân này, người làm á...” Thị vệ Giáp vừa mở miệng liền phun ra không ít lời chửi mắng, Lạc Hàm đưa chân đá vào lưng hắn khiến hắn đau đớn hô lên, một chân nâng lên trên lưng hắn, đôi mắt lóe lên tia hàn quang không rõ: “Người nói cái gì?”

“Ta nói người là đồ tiện á... đừng đập nữa...” Lạc Hàm lại đập một cú lên lưng hắn, thị vệ Giáp đau đớn mức đồ mồ hôi hột, hắn hiện tại nửa quỳ nửa nằm, nào còn có bộ dạng hung hăng như lúc này?

“Người vừa mắng ai vậy hả?”

“Ta... ta không có mắng á...”

“Một kẻ như người mà dám ở trước mặt chủ tử ta diễn võ dương oai, người nghĩ mình là ai?”

“Ta biết... biết sai rồi, ta không nên mắng người... á...”

“Cho người dám mắng người nè.”

“Á... ta sai rồi, cô nương... tha mạng á...”

Mỗi một câu của Lạc Hàm vừa dứt thì một cú đá cũng vừa rơi xuống trên lưng thị vệ Giáp, thị vệ Giáp bị nàng đánh đến mức kêu cha gọi mẹ, mà thị vệ Át bên này sớm đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Lúc này, tại đại sảnh.

Giống như buổi sáng mọi ngày, sau khi thức dậy rửa mặt rồi dùng bữa sáng, Đại phu nhân sẽ đi đến đại sảnh dùng trà, đợi một đám oanh oanh yến yến của Bạch Vân Hoài đến thỉnh an, sau đó kẻ xướng người họa, không ngừng châm chọc lẫn nhau, khiến cả đại sảnh không thể nào yên tĩnh được, nhưng hôm nay lại có chút ngoại lệ. Bởi vì đám người Tứ phu nhân đã đến Hương Sơn Tự tịnh dưỡng mà cả Thừa tướng phủ yên tĩnh hẳn ra, hôm nay chỉ có một mình Tam phu nhân đến thỉnh an, không đến nửa canh giờ nàng ta liền rời đi, tính tình Tam phu nhân vốn không thích nói nhiều, ngày thường yên yên tĩnh tĩnh, hôm nay cũng như vậy, mà Bạch Phi Thúy và Bạch Phi Nhượng cũng không phải loại người thích gây họa, dạo gần đây Bạch Phi Thúy hay nhót mình trong phòng, cũng không biết là đang làm gì, mà Bạch Phi Nhượng thì đi cùng với đám người Đỗ Thanh Triệt ra ngoài, nghe đâu là du thuyền thưởng cảnh gì đó.

Cả đại sảnh chỉ có một mình Đại phu nhân ngồi đó, nàng vừa uống trà lại vừa thưởng tranh, bức tranh treo trên tường bên kia vốn là một bức tranh sơn thủy, trong tranh là cảnh đại ngư nghịch thủy, bức tranh được khắc họa vô cùng sinh động, không khí vốn yên tĩnh cho đến khi...

“Phu nhân, phu nhân...” Người chưa tới mà tiếng đã truyền tới.

Đại phu nhân thờ dãi trong lòng một hơi, lúc này mới nâng mắt nhìn về phía cửa, lúc này mới thấy một thân ảnh uyển chuyển từ từ đi vào, gương mặt đối phương lộ thần sắc lo lắng, miệng không ngừng treo hai chữ “phu nhân”.

“Ngọc Anh, người thân là đại nha hoàn bên cạnh ta, hô to gọi nhỏ như vậy còn ra thể thống gì nữa.” Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, lúc nào cũng làm ra bộ dạng trời sắp sụp đến nơi kia khiến tâm tình mà nàng gây dựng cả buổi sáng mới tốt lên được hiện tại đã mất sạch.

“Phu... phu nhân, nô tì không... không phải có ý...” Bị mắng, Ngọc Anh cũng chỉ mím môi chứ không dám cãi lại, ở trước mặt Đại phu nhân cho dù Ngọc Anh có kiêu ngạo đến đâu cũng chỉ có thể thu móng vuốt của mình lại mà làm một con mèo ngoan ngoãn.

“Sau này đừng như vậy nữa.” Đại phu nhân phiền chán phát tay, dĩ nhiên cũng là người của nàng, nếu không phải lỗi quá nặng thì nàng cũng không có ý định truy cứu.

“Vâng...”

“Rốt cuộc là có chuyện gì mà ngươi lạo gấp gấp thế kia?”

“Là... là phê... Bạch Từ Linh, nàng ta... nàng ta trở về rồi!”

“Cái gì?” Đại phu nhân cũng giật mình: “Làm sao nàng ta lại trở về rồi?” Chuyến đi mới khởi hành ngày hôm qua thì ít nhất nửa tháng nữa Bạch Từ Linh mới trở về, vì sao chỉ mới một ngày trôi qua mà nàng ta đã...

“Nô tì không biết.”

“Nàng ta đang ở đâu?”

“Ở trước cửa...”

Lúc Ngọc Anh bồi Đại phu nhân bước ra, đập vào mắt chính là một màn thị vệ Giáp bị Lạc Hàm đề đánh trên đất, Bạch Từ Linh khoanh tay trước ngực, một bên đứng nhìn mà không xen vào, mà thị vệ Binh lại co rúm lại một góc, không dám nhúc nhích.

“Đây là có chuyện gì?” Giọng nói uy nghiêm vang lên, trong lúc nhất thời mọi người người đồng loạt quay đầu lại, nhìn thấy người đến là một mỹ phụ trung niên, khoác lên người bộ y phục màu xanh sẫm đoan trang, cả người thể hiện đầy đủ hai chữ “tôn quý”, theo sau còn có một đám người.

“Ngươi...” Nhìn thấy Bạch Từ Linh xuất hiện ở đây, Đại phu nhân cũng bị dọa cho choáng váng, rõ ràng sáng ngày hôm qua nàng ta đã lên đường với đám người Tứ phu nhân đi đến Hương Sơn Tự rồi cơ mà, vì sao đột nhiên lại trở về rồi?

“Đại phu nhân, ta trở về rồi.” Nhận thấy thần sắc khác thường của Đại phu nhân, nụ cười trên gương mặt Bạch Từ Linh không khỏi càng thêm tươi tắn, bất quá cách một lớp khăn che mặt, Đại phu nhân không thể thấy rõ nụ cười của nàng nhưng là nhìn thấy đôi mắt nàng cong lên thành hình nguyệt nha cũng biết được tâm trạng hiện tại của nàng đang rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ra oai phủ đầu

“Ngươi... Tam tiểu thư, sao ngươi lại ở đây?” Đại phu nhân hơi nhíu mày, sáng nay nhận được tin Bạch Từ Linh đi cùng đám người Tứ phu nhân thì nàng đã lên một kế hoạch, tối qua nàng đã liên hệ với sát thủ ở Hương Sơn Tự chờ sẵn, chỉ cần đợi đến tối nay thôi thì Bạch Từ Linh liền sẽ không có cơ hội quay trở lại.

Nàng sợ dĩ không cho người tập kích trên đường là lo sợ Tứ phu nhân sẽ phá hỏng kế hoạch của nàng, bởi vì nếu giữa đường bị tập kích, đám người Tứ phu nhân sẽ có cơ hội chạy trốn trở về, dù sao mục đích của nàng là nhắm vào Bạch Từ Linh chứ không phải Tứ phu nhân, nếu Tứ phu nhân trốn về được nhất định sẽ nói ra chuyện này, mặc dù nói Bạch Từ Linh chẳng qua là một kẻ không đáng nhắc đến ở trong phủ nhưng dù sao trên người nàng ta cũng mang danh nghĩa là người của Hữu Thừa tướng phủ. Ban ngày ban mặt mà lại có người tấn công người của Hữu Thừa tướng phủ, chuyện này nếu để Bạch Vân Hoài biết được cho dù hắn có chán ghét Bạch Từ Linh thì cũng sẽ cho người điều tra rõ mọi chuyện nhưng ở Hương Sơn Tự thì khác. Đường từ kinh thành đến Hương Sơn Tự chỉ cần một ngày, tối qua hẳn là đám người Tứ phu nhân đã đến đó, nhưng nếu ra tay lúc đó thì có chút trùng hợp, người thông minh sẽ suy nghĩ sâu xa cho nên Đại phu nhân quyết định tối nay sẽ ra tay. Trong lúc nửa đêm canh ba nàng sẽ cho người làm ra một trận náo loạn, mục đích bên ngoài là nhắm vào bức tượng Phật bằng vàng mà mấy tháng trước Vũ Nguyệt quốc cho người mang đến tặng để thể hiện sự giao thoa giữa hai nước, Thành Thiên đế đã ban bức tượng này cho Hương Sơn Tự, lúc đầu có không ít kẻ nhắm vào bức tượng này, nhân cơ hội này nàng sẽ cho người ra tay diệt trừ Bạch Từ Linh, dựng thành một cảnh giết người cướp tượng. Bạch Từ Linh sẽ trở thành một nạn nhân đáng thương vì bảo vệ tượng mà chết dưới tay đao tặc, mà Tứ phu nhân cũng không phải loại người ngu ngốc, chuyến đi lần này do nàng ta dẫn dắt, mọi người có chuyện gì cũng không tránh truy cứu trách nhiệm lên người nàng ta, sự tồn tại của Bạch Từ Linh ở Bạch phủ tuy thấp nhưng cũng không đến mức không có, nàng ta biết rõ bản thân nên làm gì để che giấu chuyện này, Bạch Vân Hoài dù có biết tin tức cũng đã muộn, cho dù hắn có điều tra thì cũng điều tra đám người thuộc phe phân loạn, bởi vì điều này làm ảnh hưởng đến quốc gia đại sự, hắn tất nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện hậu viện tranh đấu, chỉ là không ngờ, kế hoạch nàng thiết kế hoàn mỹ như vậy lại bị Bạch Từ Linh quay về phá hỏng!

“Giờ này không phải ngươi đang ở Hương Sơn Tự cùng đám người của Tứ phu nhân sao?” Đại phu nhân mang theo vài phần thăm dò mở miệng, kế hoạch của nàng không thể nào có sai sót được, trừ khi... đối phương biết được kế hoạch của nàng nên mới giữa đường trở về để tránh nạn, chính là nếu nàng ta đã biết thì tại sao lại ở trước mặt nàng có thể trưng ra vẻ mặt không biết gì thế này?

Che giấu quá sâu hay hoàn toàn không biết?

“Chuyện này phải hỏi Tứ phu nhân rồi.” Bạch Từ Linh thờ dãi, ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, giống như chuyện nàng trở về là không phải mong muốn của nàng vậy.

“Ngươi có ý gì?” Đại phu nhân nhíu mày hỏi lại, vẻ mặt âm trầm khiến người khác không nhìn ra được nàng đang suy nghĩ gì.

Chuyện này có liên quan đến Tứ phu nhân?

Tiền nhân đó lại làm ra chuyện gì rồi?

“Nếu không phải nửa đường Tử phu nhân bỏ ta lại một mình thì phu nhân nghĩ, ta sẽ trở về sao?” Bạch Tử Linh làm bộ tức giận, đôi chân còn đi sâu đến mức dậm vào cái trên đất, tựa hồ như muốn phát tiết ra vậy.

“Nàng bỏ người lại ở trên đường một mình?” Đại phu nhân có chút không tin tưởng, tuy nói quan hệ giao tiếp của Bạch Tử Linh không được tốt lắm nhưng nàng ta cùng Tử phu nhân trước giờ nước sông không phạm nước giếng, tại sao Tử phu nhân bỏ nàng ta lại giữa đường?

“Phu nhân có biết, lúc phát hiện ra thì xe ngựa của Tử phu nhân đã sớm đi xa, ta không đuổi theo kịp nên chỉ có thể quay về thôi.”

“Người nói thật?” Tử phu nhân cũng không phải là loại người ngu xuẩn, cho dù nàng ta cùng Bạch Tử Linh không vừa mắt nhau thì khi bỏ lại đối phương trên đường cũng sẽ tuyệt đường lui của đối phương, khiến đối phương không thể trở về được, vậy mà hiện tại... Bạch Tử Linh không chỉ an toàn trở về mà còn cáo trạng nàng ta, Tử phu nhân sẽ nghĩ thế nào khi biết được chuyện này? Mà có thật là chuyện này là do Tử phu nhân làm ra? Chỉ là Tử phu nhân thân là người dẫn đầu đoàn người, cho dù không phải nàng ta làm ra thì nàng ta vẫn phải có trách nhiệm trong chuyện này.

“Còn không phải sao? Nếu người không tin thì cứ gọi Tử phu nhân trở về tra cho rõ là được, ta cũng không có vụ oan cho người khác.” Chuyện lần này tuy nói không liên quan đến Tử phu nhân nhưng chắc chắn không thể không có nàng ta tham gia vào, dù sao nàng ta cũng là người dẫn đầu trong đoàn người, nếu không có sự đồng ý của nàng ta, mẫu tử Lâm thị dù muốn tính kế nàng cũng không thể thực hiện được kế hoạch trắng trợn như vậy, nàng đem chuyện này đổ lên đầu Tử phu nhân để xem khi ra mặt đối chung nàng ta có khai ra mẫu tử Lâm thị hay không?

Không nghĩ đến ngày thường Tử phu nhân và Lâm thị thủy hỏa bất dung vậy mà hôm nay lại cùng nhau bắt tay hại nàng, chỉ sợ trong chuyện này phải có chỗ tốt gì đó Tử phu nhân mới chịu chấp nhận thực hiện kế hoạch lần này của mẫu tử Lâm thị.

Vẫn nên cho Lạc Hàm đi điều tra một chút, dù sao trước nửa tháng đám người Tử phu nhân trở về, nàng cũng phải có sự chuẩn bị để phản kích chứ?

Đại phu nhân cũng không có ngay lập tức tin lời Bạch Tử Linh nói, nếu là trước kia nàng nhất định sẽ tin tưởng không nghi ngờ, dù sao trước kia Bạch Tử Linh một phé vật yếu đuối vô năng nhưng hiện tại tính tình Bạch Tử Linh đã thay đổi, càng ngày càng giáo hoạt, trong đầu không biết là đang âm mưu chuyện gì, nàng làm sao biết lời nào của đối phương là thật, lời nào lại là giả?

Bạch Tử Linh cũng biết chắc Đại phu nhân sẽ không chịu tin tưởng nàng, bất quá nàng cũng không có quan tâm, dù sao lời của nàng nói là sự thật, việc Tử phu nhân cùng mẫu tử Lâm thị âm mưu bỏ lại nàng giữa đường là không thể chối cãi, nếu có thì chỉ sợ đối phương đã mua chuộc một đám người của đoàn xe, còn về việc vì sao đối phương lại làm vậy thì nên hỏi rõ đối phương.

“Được rồi, chuyện này ta sẽ nói lại với lão gia, hiện tại Tử phu nhân có lẽ đã đến Hương Sơn Tự rồi, không bằng để Tử phu nhân ở đó một thời gian, đợi người trở về rồi hỏi cũng chưa muộn.” Tuy bề ngoài Đại phu nhân nói không tin những gì Bạch Tử Linh nói nhưng thấy thái độ thông dong của đối phương thì hơi nghi ngờ, lại nghĩ đến thái độ nhắm vào Bạch Tử Linh ngày hôm qua của Tử phu nhân đủ loại khiếm khuyết thì cảm thấy lời của Bạch Tử Linh có phần là sự thật, chỉ là hiện tại Bạch Tử Linh đã trở về, kế hoạch của nàng cũng đã tan tành mây khói, sự thật không còn quan trọng nữa, muốn truy cứu cũng phải đợi Tử phu nhân trở về mới truy cứu được.

Trăm phương ngàn kế bày mưu, rốt cuộc vẫn không thể diệt trừ được Bạch Tử Linh, điều này khiến tâm trạng của Đại phu nhân không được tốt lắm.

“Ân, chỉ cần phu nhân nhớ rõ lời nói ngày hôm nay của mình là được rồi.” Quan trọng là phải truy cứu chuyện này, nhất định phải truy cứu chuyện này, bởi vì nàng tuyệt đối không bỏ qua cho đám người đó, những người dám bày mưu tính kế hại nàng đều sẽ không có kết cục tốt.

Ánh mắt Đại phu nhân rơi vào người Lạc Hàm, không chút che giấu đánh giá đối phương, đáy mắt hơi lóe lên hàn quang, trong lòng thầm suy đoán thân phận của đối phương, sau đó lại chuyển sang người thị vệ Giáp đang nửa quỳ nửa nằm trên đất, nhìn y phục quả thật là người của Bạch phủ, người của Bạch phủ lại bị một tiểu cô nương đề đánh thành như vậy, rõ ràng là khiến Bạch phủ mất hết mặt mũi, vậy nên Đại phu nhân không khỏi cau mày mở miệng: “Chuyện gì đây?” Đánh người Bạch phủ ở trước cửa Bạch phủ, cũng không biết đối phương là thần thánh phương nào lại dám kiêu ngạo như vậy?

“Đại phu nhân, người đến đúng lúc lắm, ta muốn nhờ người thay ta chủ trì công đạo.” Nghe Đại phu nhân nói vậy, đôi mắt Bạch Tử Linh liền hiện lên ý cười giáo hoạt.

“Chủ trì công đạo?” Đại phu nhân hơi ngần ngại, ánh mắt nhìn Bạch Tử Linh, không rõ nàng là có ý gì.

“Đúng vậy, hần thân là nô tài lại mở miệng si nhục chủ tử, người nói xem chuyện này phải xử lý thế nào?”

“Còn có chuyện này?” Đại phu nhân hơi nhướng mày, không có ý vị nhìn Bạch Tử Linh. Lần trước nàng ta giáo huấn Ngọc Anh vì đã bắt nạt người của nàng ta, hiện tại nàng ta lại ra tay đánh thị vệ canh gác vì tội mạo phạm chủ tử, Bạch Tử Linh nghĩ nàng ta là đang làm gì? Công khai trả thù những kẻ bắt nạt nàng ta hay là muốn thu lấy quyền hành mà một vị tiểu thư nên có?

“Phu nhân, phu nhân... nô tài... nô tài không có... là nàng vu oan cho nô tài...” Thị vệ Giáp thấy Đại phu nhân không có ngay lập tức phán tội hần thì tâm tình thoáng nhẹ nhàng hẳn ra, lại nghĩ đến quan hệ giữa Đại phu nhân và Bạch Tử Linh không tốt, trước kia Bạch Tử Linh còn có ý đồ với ý trung nhân của Bạch Phi Nhục nên hần nghĩ Đại phu nhân sẽ không giúp Bạch Tử Linh cho nên kiên quyết không nhận tội.

“Tam tiểu thư... hần nói không có.” Đại phu nhân lạnh nhạt quay sang nhìn Bạch Tử Linh, nàng vẫn chưa có tỏ thái độ sẽ đứng về phía bên nào, đơn giản chỉ là tường thuật lại lời nói của thị vệ Giáp.

“Phu nhân đây là không tin ta?” Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh: “Phu nhân cũng không thể vì lời nói của một phía mà kết luận được có đúng không?” Nếu nơi này là rừng hoang thanh vắng nhất định sẽ ra tay xử lý thị vệ Giáp này, quý thân không hay, chỉ tiếc nơi này lại là Thừa tướng phủ, mà Thừa tướng phủ lại không phải do nàng quản lý, người có quyền quyết định lớn nhất ở nơi này ngoại trừ Bạch Văn Hoài thì chỉ có thể là Đại phu nhân.

“Tam tiểu thư nói không sai.” Ánh mắt Đại phu nhân liếc qua từng người, nhìn đến Lạc Hàm thì hơi tạm ngưng vài giây, nữ tử này ra tay đánh thị vệ Giáp mà Bạch Tử Linh cũng buộc tội thị vệ Giáp vô lễ với chủ tử, xem ra nữ tử này là người của Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh vừa mới ra ngoài một ngày mà đã mang theo một nữ tử như vậy trở về, liệu đối phương có phải là người của...

Ánh mắt Đại phu nhân lóe lóe, đáy lòng gợn sóng nhưng cũng không có mở miệng truy cứu về Lạc Hàm, ánh mắt nàng rất nhanh liền chuyển sang người thị vệ Bính ở một góc, ở trước công Bạch phủ lúc nào cũng có hai người canh gác, một người bị đánh nằm trên đất, người còn lại hẳn là hắn đi?

“Người nói.”

Bị điểm danh thị vệ Bính rõ ràng là hơi ngơ ngác, hắn khó xử nhìn huynh đệ mình rồi lại nhìn Bạch Tử Linh, tựa hồ không biết phải trả lời thế nào mới tốt.

“Nô tài...”

“Người mau nói rõ ràng đi.” Thấy hắn cứ chần chừ, thị vệ Giáp gấp muốn điên, mặc kệ con đầu trên người mà hướng về phía thị vệ Bính kêu gào: “Nàng... là nàng vu oan cho ta, vừa mới xuống xe nàng đã cho người đánh ta, ta không có sai... á...”

Nghe những lời nói xảo trá của thị vệ Giáp, Lạc Hàm rõ ràng hơi tức giận, bàn chân không khỏi dùng sức mà nhấn mạnh trên lưng của thị vệ Giáp khiến hắn kêu lên một tiếng thất thanh, nhất thời mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người nàng, chỉ là Lạc Hàm vẫn duy trì vẻ mặt thản nhiên, tựa hồ việc thị vệ Giáp kêu la không hề liên quan đến nàng.

“Nô tài, nô tài nói... chuyện là...” Thị vệ Bính đang đấu tranh tư tưởng thì nghe thấy tiếng hét của thị vệ Giáp, nhất thời sợ hãi bản thân cũng bị đánh như hắn nên đành nói ra sự thật.

“Lời của nô tài là sự thật, xin phu nhân minh giám.”

“Cái đồ phản bội nhà người, sao người lại á...”

“Ta... ta chỉ nói sự thật.” Thị vệ Bính ách này nhìn huynh đệ đang bị nữ nhân giam dưới chân, đáy lòng cũng tràn ngập ngù vị khó nói.

Đại phu nhân trầm mặc nghe hết câu chuyện, cho dù lời khai của thị vệ Bính là giả đi chăng nữa thì hẳn là nhân chứng duy nhất có thể tin tưởng, nhưng hắn đã đứng về phe của Bạch Tử Linh rồi thì người có lỗi chỉ có thể là thị vệ Giáp.

“Từ khi nào lại có một nô tài không biết lễ phép như vậy? Người đâu kéo hắn xuống.”

“Phu nhân tha mạng, nô tài chỉ lỡ lời thôi...” Thị vệ Giáp nghe thấy câu này liền vội vàng nhận tội, chỉ mong được khoan hồng, hắn không nghĩ đến Đại phu nhân vậy mà lại đứng về phía Bạch Tử Linh mà kết tội hắn.

“Kéo xuống.” Đại phu nhân phất tay, nàng đưa ra quyết định nhanh như vậy cũng không hoàn toàn là vì lời khai của nhân chứng thị vệ Giáp, một phần nguyên nhân là bởi vì hành động ra oai phủ đầu của Bạch Tử Linh, vừa mới về phủ đã gây ra oanh động như vậy, chẳng phải cũng chỉ là muốn khiến người khác nghĩ rằng nàng đã không còn dễ dàng khi dễ như xưa, muốn người trong phủ thu liễm tính tình một chút hay sao? Bước cờ này nàng lại là người ở thế bị động, chỉ có thể tiến không thể lùi, cách tốt nhất giải quyết vấn đề chính là thuận theo ý của Bạch Tử Linh, dù sao trong phủ nhiều nô tài nô bộc như vậy, xử lý một hai người cũng không sao cả.

Thị vệ Giáp bị người của Đại phu nhân kéo đi xuống, bởi vì lúc này đánh bị Lạc Hàm đánh cho thê thảm nên không thể chống cự được đám người này, chỉ có thể mặc người kéo xuống nhưng trong miệng không ngừng kêu gào chửi rủa Bạch Tử Linh.

“Người chính là phế vật, ta nói có gì sai đâu chứ?”

“Một kẻ như người thì xứng gì là chủ tử? Ta không cam tâm.”

“Đồ tiện nhân, người sẽ không có kết cục tốt đâu...”

“Người đợi đó...”

Đợi khi người khuất dần khỏi tầm mắt, thanh âm cũng biến mất, nơi này lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

“Đại phu nhân, nếu đã không có chuyện gì thì ta đi nghỉ ngơi đây.” Dứt lời Bạch Tử Linh liền quay người đi vào trong, Lạc Hàm cũng ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng, lặng lẽ như một con gió.

“Khoan đã.” Đại phu nhân lên tiếng thành công khiến Bạch Tử Linh dừng bước, nàng quay người, đối mặt với Đại phu nhân mới phát hiện ánh mắt Đại phu nhân không có nhìn nàng mà đang nhìn nữ tử bên cạnh nàng.

“Đại phu nhân còn có gì phân phó?” Bạch Tử Linh tựa tiểu phi tiểu nhìn Đại phu nhân, tựa hồ như không nhận thấy tầm mắt của đối phương không rơi trên người nàng.

“Nàng là ai?” Rốt cuộc Đại phu nhân cũng mở miệng hỏi, này giờ nàng đã nghi ngờ về thân phận của đối phương chỉ là chưa có cơ hội mở miệng, một nữ tử nhìn qua vô cùng yếu đuối lại có thể đề một nam nhân cao to ra đất đánh, hơn nữa thân là thị vệ canh gác thì tên thị vệ Giáp bị nàng đánh đổ cũng phải có một chút võ công phòng thân, vậy mà bị nàng đánh đến không thể bò dậy, nói ra chỉ sợ không có người nào tin.

“Đây là Lạc Hàm, từ giờ trở đi là nha hoàn bên cạnh ta.”

Lạc Hàm?

Đại phu nhân không tự giác nhíu mày, lại là cái họ này, trong lòng ả ả có chút suy đoán về thân phận thật sự của đối phương.

“Sao Tam tiểu thư có thể thu nhận một kẻ không rõ lai lịch làm nha hoàn của mình chứ?”

“Phu nhân hiểu lầm, Lạc Hàm không phải là người không rõ lai lịch, nàng là người từ xứ khác, phụ mẫu qua đời, chuyện này kể ra cũng phải đa tạ Tứ phu nhân...” Nói đến đây Bạch Tử Linh không khỏi thở dài: “Nhờ nàng mà ta gặp được Lạc Hàm, Lạc Hàm quen đường đi trong rừng nên đã giúp ta ra khỏi rừng, ta thấy nàng có duyên cho nên mới đưa nàng trở về cùng ta.”

“Ồ?” Đại phu nhân tỏ vẻ hứng thú, có lẽ Bạch Tử Linh gặp Lạc Hàm ở trong rừng là sự thật, bởi vì đối phương nếu không có người dẫn đường sẽ khó lòng mà thoát khỏi Minh Vụ Lâm, bất quá về thân phận của Lạc Hàm từ xứ khác đến hay tình cờ gặp gỡ gì đó, nàng một chút cũng không tin.

“Nói thế này thì nàng ta cũng chỉ là một người không rõ lai lịch, Tam tiểu thư dẫn về như vậy, thật chắc chắn nàng ta không gây ra rắc rối gì cho Bạch phủ sao?”

Bạch Tử Linh nghe vậy chỉ cười trừ, không chút để ý nói: “Phu nhân lo lắng quá rồi, dù sao cũng chỉ là một nha đầu, làm sao có thể tạo được uy hiếp gì cho Bạch phủ chứ?”

“Huống hồ ta thân là tiểu thư Thừa tướng phủ, có thêm một nha hoàn hầu hạ cũng không được sao?” Lời nói này nhanh chóng đánh sâu vào thính giác của Đại phu nhân, đều là tiểu thư Thừa tướng phủ, trong viện của Bạch Phi Thúy và Bạch Phi Nhược đều có không ít nha hoàn hầu hạ nhưng trong Linh Viên lại chỉ có mình Thanh Nhi hầu hạ nàng, lời này nói thẳng ra không phải là nói Thừa tướng phủ phân biệt đối xử hay sao?

Đại phu nhân nhìn chằm chằm vào chủ tử hai người, tựa hồ như muốn nhìn ra một tia cảm xúc gì sau lớp khăn che mặt, bất quá để Đại phu nhân phải thất vọng rồi, bởi vì ngoại trừ sự bình tĩnh, Đại phu nhân hoàn toàn không nhìn ra được gì.

Một lúc sau Đại phu nhân mới phát tay, vẻ mặt không rõ tâm tình mở miệng: “Tam tiểu thư đi đường xa mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Nói như vậy chính là... bỏ qua cho các nàng?

Khóe môi Bạch Tử Linh cong lên một độ cong nhẹ, nàng đánh cược đúng chỗ rồi, so với việc để Lạc Hàm ẩn nấp trong Linh Viên thì không bằng cứ công khai để nàng đi theo bên cạnh mình, như vậy sẽ tốt hơn nếu sau này Đại phu nhân phát hiện ra sự tồn tại của Lạc Hàm, trong phủ nếu xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, chẳng phải nàng ta sẽ đem trách nhiệm này đổ lên đầu nàng sao?

“Như vậy ta xin cáo lui.” Bạch Tử Linh dẫn theo Lạc Hàm rời đi, chỉ để lại cho đám người Đại phu nhân một bóng lưng thanh tú mờ mờ ảo ảo.

“Ngọc Anh, nhìn kĩ Lạc Hàm đó cho ta.” Nữ nhân không rõ lai lịch này có một thân võ công không thể xem thường, nhìn qua cũng biết không phải xuất thân tầm thường như Bạch Tử Linh nói, chỉ sợ đối phương là... nàng cũng không muốn Lạc Hàm hôm nay cũng là Lạc Mai năm đó.

“Dạ.”

“Làm sao?” Nhìn bộ dạng Ngọc Anh muốn nói lại thôi, Đại phu nhân lên tiếng.

“Phu nhân, người này vừa trở về đã ra oai phủ đầu với chúng ta như vậy, người cảm thấy có nên...” Làm một chút chuyện để hạ uy phong của nàng ta xuống một chút không?

Dù sao đám người Thừa tướng phủ từ nhỏ đã khi dễ Bạch Tử Linh đến lớn, hiện tại Bạch Tử Linh hoa lệ xoay người lại khi dễ các nàng, thân là đại nha hoàn đi đầu trong chuyện này, Ngọc Anh sao có thể cam tâm chịu nhục như vậy?

Lần trước bị Bạch Tử Linh đánh, nàng đem chuyện này cáo trạng với Đại phu nhân, tiếc là khi đó Đại phu nhân đối với chuyện của Bạch Tử Linh chỉ nhắm mắt làm ngơ, tỏ thái độ không quan, Ngọc Anh biết nếu không phải đích thân Bạch Tử Linh gây sự thì Đại phu nhân sẽ không nhúng tay vào, bởi vì dù sao thế nào thì đối phương cũng giữ thân phận tiểu thư của Thừa tướng phủ, các nàng đi trêu chọc vào đối phương bị giáo huấn là đáng. Hiện tại thì hay rồi, Bạch Tử Linh vừa mới trở về đã ra oai phủ đầu như vậy, không những muốn xử lí thị vệ canh gác mà còn không nể mặt Đại phu nhân, tự dẫn một nha đầu không rõ lai lịch vào phủ, huống hồ tính thêm chuyện lần trước lúc Đại phu nhân dùng bữa Bạch Tử Linh đột nhiên xông vào, Ngọc Anh cảm thấy Đại phu nhân sẽ không bỏ qua cho Bạch Tử Linh.

“Được rồi, tự mình làm chủ, bất quá...” Nói đến đây giọng nói Đại phu nhân không khỏi kéo dài: “Đừng gây phiền phức cho ta.”

Ngọc Anh vui vẻ đáp ứng: “Nô tì sẽ không để phu nhân phải thất vọng.”

Xuyên qua hoa viên, Bạch Tử Linh nhanh chóng nhìn thấy tòa viện sừng sững ngay trước mặt, đó chính là Linh Viên của nàng, nhìn từ xa Linh Viên khá hoang vắng và lạnh lẽo, không giống như các viện khác đầy ắp người và náo nhiệt nhưng Bạch Tử Linh chính là thích không khí tĩnh lặng của nơi này.

“Thanh Nhi?” Vừa vào cửa Bạch Tử Linh đã mở miệng gọi Thanh Nhi, hoàn toàn không muốn cho Thanh Nhi một chút bất ngờ nào, bởi vì nàng hiểu rõ Thanh Nhi, nếu để Thanh Nhi phát hiện nàng trở về nhất định kích động hết âm trời, vì muốn bảo vệ đôi tai bé nhỏ này của bản thân Bạch Tử Linh chỉ có thể làm như vậy.

Không có ai đáp lại.

“Thanh Nhi.”

Không gian vẫn là một mảnh yên tĩnh.

“Có thể là ra ngoài rồi?” Lạc Hàm lên tiếng.

Bạch Tử Linh hơi nhú mày, định phân phó cho Lạc Hàm ra ngoài đi tìm thì lúc này nhìn thấy bóng dáng Thanh Nhi đang thất tha thất thiếu bước vào.

“Thanh Nhi.”

“Tiểu thư?” Thanh Nhi nghe thấy có người gọi nàng thì hơi kinh ngạc, lúc ngẩng đầu lên nhìn dung nhan quen thuộc trước thì khó tin mở miệng: “Người trở về rồi?” Trong giọng nói còn mang theo vài phần vui vẻ kích động, tựa hồ như Bạch Tử Linh đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng như vậy là một kinh hỉ rất lớn.

“Ân, làm sao vậy?” Nhận thấy thần sắc của Thanh Nhi có chút không đúng, Bạch Tử Linh lo lắng kéo tay Thanh Nhi.

Bộ dạng của Thanh Nhi, nó là vui mừng cũng đúng mà kích động cũng không sai.

“Tiểu thư, chúng ta vào trong rồi nói.” Sắc mặt Thanh Nhi có phần nghiêm trọng, khác hẳn với vẻ mặt vui vẻ ngày thường, lúc vào phòng nàng còn đóng hết cả cửa, trông giống như là có đại sảnh gì đó?

“Sao lại thần thần bí bí như vậy? Không giống mọi ngày thường chút nào.”

“Tiểu thư, tôi qua Thanh Nhi vô tình nghe được...”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Nửa đêm nghe lén

Sáng ngày hôm qua khi Bạch Tử Linh lên đường thì chỉ có một mình, bên người không có một nha hoàn nào theo hầu hạ, đám người bên ngoài thấy vậy thì tỏ vẻ xem thường, bởi vì trong mắt bọn họ cho dù hiện tại tính tình Bạch Tử Linh thay đổi nhưng địa vị ở trong phủ của nàng ta vẫn là tiểu thư thất sủng, bên người nàng ta trước giờ vẫn chỉ có một mình Thanh Nhi, hiện tại nàng ta lên đường đi Hương Sơn Tự một mình, mà Thanh Nhi lại ở lại, cho nên có không ít người suy đoán vị phế vật tiểu thư này bị nha hoàn của mình phản bội rồi.

Đối với tin đồn này có một số người hưởng ứng, có một số người lại phản đối, vài người ở phòng bếp lật lại chuyện cũ nói là ngày đó Thanh Nhi vì chủ tử mà trộm thức ăn, mà Bạch Tử Linh lại vì bảo vệ Thanh Nhi mà ra tay với Ngọc Anh, tình cảm của bọn họ so với đá còn bền chặt hơn, một số người lại cảm thấy Thanh Nhi rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, ở bên cạnh Bạch Tử Linh một thời gian dài như vậy rốt cuộc cũng chịu hết nổi tính tình của đối phương, dù sao trước giờ Bạch Tử Linh cũng gây ra không ít phiền toái, thân là nha hoàn thì phải chịu thay cho chủ tử, vậy nên lần này mới quyết định ở lại, cho dù là theo phe nào thì một đám người bát quái này cũng không chút đồng tình với Bạch Tử Linh nếu Thanh Nhi thật sự phản bội nàng ta, mà hai người trong cuộc đối với tin tức này hoàn toàn không hay biết.

Thật ra Thanh Nhi cũng muốn đi cùng Bạch Tử Linh đến Hương Sơn Tự nhưng theo như lời Bạch Tử Linh thì để Thanh Nhi ở lại sẽ an toàn hơn, thứ nhất bên cạnh nàng hiện tại đã có Lạc Hàm, so với Thanh Nhi, Lạc Hàm không chỉ có võ công cao cường hơn mà còn giỏi ẩn nấp, không dễ người phát hiện, thứ hai trong Linh Viên lúc này cũng không phải hoàn toàn trống rỗng, trên người nàng lúc này ngoại trừ Tâm Linh bí pháp của Lạc Y Cung thì không có gì khác đáng giá, nguyên chủ cũng không có tiền trang gì nên tài sản của nàng đều giao cho Thanh Nhi quản lý, mà ngân phiếu đó Thanh Nhi tất nhiên là cất giữ ở trong phòng của mình, để Thanh Nhi ở lại trong coi Linh Viên, Bạch Tử Linh mới cảm thấy an tâm.

Thanh Nhi vốn là muốn đi nhưng nghe những lời này của Bạch Tử Linh cũng cảm thấy có lý cho nên quyết định ở lại, nhiệm vụ của nàng và Lạc Hàm là bảo vệ Bạch Tử Linh nhưng bên người Bạch Tử Linh đã có Lạc Hàm rồi thì nàng chỉ còn cách nghe theo lệnh của đối phương ở lại trông coi Linh Viên, huống hồ Lạc Hàm cũng từng nói Tuyệt Lệnh đang nằm ở đâu đó trong Linh Viên này. Tí nhớ của Thanh Nhi đã khôi phục hoàn toàn, chính là vào cái

ngày linh hồn của nguyên chủ khống chế Bạch Tử Linh, ngày hôm sau nàng liền nhớ lại tất cả, trận pháp Tuyết phu nhân thi triển lên người nàng hoàn toàn khác hẳn với Trầm Miên Trật của Bạch Tử Linh, linh hồn nàng không có bị tách ra mà chỉ là phong ấn một đoạn kí ức của nàng, cho nên thời gian giải trận giữa nàng và Bạch Tử Linh có phần khác biệt.

Sau khi nhớ lại tất cả, Thanh Nhi đã có đáp án về thân phận của bản thân, nàng là Lạc Thanh - một trong Tứ đại hộ pháp của Lạc Y Cung, lúc nhỏ phu nhân cứu các nàng, đưa các nàng về Lạc Y Cung chăm sóc, so với ba người Lạc Hàm thì nàng được ở bên phu nhân nhiều hơn, bởi vì nàng được Lạc Mai - thị nữ thân cận của phu nhân nhận làm nữ nhi, từ khi phu nhân bị bắt đến Bạch phủ, nghĩa mẫu của nàng là Lạc Mai đã giả trang làm nha hoàn, thông qua Bạch Văn Hoài để có thể ở bên cạnh chăm sóc cho phu nhân. Từ nhỏ nàng đã đi theo bên cạnh phu nhân, được phu nhân dạy cho võ công và y thuật, đồng thời cũng được nghĩa mẫu dạy dỗ nên người, mọi người trong phủ đều nói nàng là tiểu nha hoàn của phu nhân nhưng thật sự mà nói thì chủ tử của nàng không phải phu nhân mà là Bạch Tử Linh, khi đó phu nhân đã mang thai, chỉ là chưa xác định được là nam hay nữ mà thôi, phu nhân từng nói đùa rằng nếu sau này sinh ra nam hài thì sẽ đem nàng gả cho hắn, còn nếu sinh ra nữ hài thì để nàng kết giao tỷ muội, mặc kệ là nam hay nữ thì đều là chủ tử của nàng, dưới sự dạy dỗ của Lạc Mai, Thanh Nhi mặc dù chỉ là tiểu hài tử nhưng lại rất hiểu chuyện, đó là lý do trước khi mất phu nhân đã phong ấn kí ức của nàng, sợ để Đại phu nhân tra ra mọi chuyện từ nàng thì hỏng bét.

Hiện tại nàng đã nhớ rõ mọi chuyện, chỉ là vẫn chưa dám mở miệng nói với Bạch Tử Linh, bởi vì Lạc Hàm cảm thấy chuyện lần trước để lộ thân phận của hai người bọn họ đã kích động đến Bạch Tử Linh, sợ đối phương làm ra hành động gì gây nguy hiểm cho chính mình nên Lạc Hàm không cho nàng nói, mà Thanh Nhi cảm thấy lời này của Lạc Hàm cũng không sai, đợi đến khi Bạch Tử Linh thức tỉnh thì mọi chuyện tự nhiên sẽ đầu vào đấy. Đối với Lạc Y Cung, Bạch Tử Linh quan trọng nhưng Tuyết Lệnh cũng quan trọng không kém, lệnh bài này chẳng khác nào binh phù trong quân doanh, có thể huy động binh lực từ bốn phương tám hướng của nhân sĩ võ lâm, hiện tại lại lưu lạc bên ngoài, người ngoài sớm đã nhận được tin tức mà đi tìm, chỉ vì muốn chiếm đoạt nó, Lạc Y Cung đi tìm khối lệnh bài này về không phải là muốn nhất thống võ lâm, chỉ đơn giản là muốn vật hoàn chủ cũ mà thôi, dù sao chủ nhân của Tuyết Lệnh cũng là Lạc Tuyết, Lạc Y Cung tìm trở về cũng không sai. Năm đó trước khi Lạc Tuyết qua đời đã giấu khối lệnh bài này ở nơi không người biết, ngoại trừ Bạch Tử Linh thì sẽ không có ai biết nó nằm ở đâu, chỉ là năm đó Bạch Tử Linh bị thi triển trận pháp lên người, bí mật về Tuyết Lệnh cũng từ đó chôn vùi, ngay cả Thanh Nhi ở bên cạnh mười mấy năm cũng không phát hiện được gì, hiện tại Lạc Hàm muốn nàng đi tìm, quả thật là không hề dễ dàng.

Linh Viên chỉ có ba gian nhà, nhìn qua rách nát cũ kĩ, tất nhiên là không có chỗ giấu, ngày hôm qua Thanh Nhi nhân lúc nơi này không có người đã lật tung cả lên, rốt cuộc vẫn là không có tìm thấy, cho đến tối qua rốt cuộc cũng có chút manh mối, nhưng manh mối này không phải về Tuyết Lệnh mà là về...

Một mình Thanh Nhi ở trong Linh Viên hoang vắng không bóng người, cả ngày chỉ chìm trong không khí yên tĩnh và tĩnh lặng, một người đã quen với náo nhiệt Thanh Nhi tuyệt đối không thể ở trong này quá lâu nhưng đó là khi kí ức nàng chưa khôi phục, hiện tại kí ức nàng đã trở lại, nàng tất nhiên không còn là Thanh Nhi ngốc nghếch ngày xưa, cho nên ở một mình thế này nàng vẫn an tĩnh không chút sợ hãi. Lần đầu tiên Thanh Nhi cảm thấy Linh Viên lại rộng lớn như vậy, có lẽ là bởi vì không có bóng dáng chủ tử ở nơi này, càng về đêm Linh Viên càng trở nên đáng sợ, cả tòa viện như chìm ngập trong bóng tối, trong phòng cô chỉ còn một ngọn nến lập lờ, trời không còn sớm nữa nên Thanh Nhi định thôi đèn đi ngủ, lúc này một bóng đen xẹt qua không khí, sau khi khôi phục trí nhớ thị giác và thính giác của nàng cũng nhạy bén hơn, biết cách vận dụng nội lực của mình để thăm dò xung quanh, nàng biết bên ngoài Linh Viên hiện tại đang có người, hơn nữa người này còn từ bên ngoài mà đến.

Thanh Nhi lén lút đi đến bên cửa sổ, hơi hé cửa, trong bóng tối nàng có thể thấy được một bóng dáng cao gầy, toàn thân được bao phủ một màu đen, nàng nhất thời không thể phân biệt được đối phương là nam hay nữ, thứ duy nhất nàng có thể thấy rõ là ánh mắt đối phương hiện lên tia sắc lạnh khiến người khác không khỏi run lên vì sợ hãi. Hắc y nhân đó dùng khinh công nhảy qua bờ tường của Linh Viên, lại băng qua sân của Phiên Vân Các, hướng về một nơi xa mà đến, Thanh Nhi trầm mặc một lúc rốt cuộc vẫn quyết định đuổi theo, võ công nàng có thể không cao cường nhưng khinh công của nàng không hề thua kém nhân sĩ võ lâm, ngay cả Lạc Hàm chưa chắc đã so sánh được với nàng, một thân khinh công của nàng là do đích thân nghĩa mẫu Lạc Mai dạy dỗ, bởi vì theo Lạc Mai thấy thì trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, võ công dù cao đến đâu cũng sẽ gặp phải đối thủ nhưng khinh công thì chưa chắc, huống hồ thân thể nàng đặc thù, tư chất luyện võ không có nên chỉ có luyện khinh công.

Thanh Nhi đuổi theo hắc y nhân nhưng vẫn duy trì một khoảng cách khá xa, bởi vì võ công nàng không cao, sợ đến gần sẽ bị đối phương phát hiện, băng qua hoa viên nàng nhìn thấy đối phương nhảy vào sân vườn của Minh Nguyệt Các, đợi khoảng một phút sau vẫn chưa thấy đối phương ra, đáy lòng Thanh Nhi bắt đầu suy đoán mục đích của đối phương. Minh Nguyệt Các nằm ở bên cạnh tường ngoài của phủ, từ đó cũng có thể dễ dàng nhảy vào, nếu hắc y nhân y Minh Nguyệt Các mà đến thì vòng qua hẻm sau nhảy vào không phải là nhanh hơn sao? Vì sao lại chạy vòng vòng đến Linh Viên, để rồi mục đích cuối cùng lại là Minh Nguyệt Các?

Rất nhanh Thanh Nhi liền có đáp án, bởi vì nàng nhìn thấy trong Minh Nguyệt Các ánh lửa lập lờ, bước chân vang dội, tựa hồ như người canh gác không dưới mười người, cách hai mét là lại có người canh chừng, nghĩ lại cũng phải, dù sao đó cũng nơi dành cho chính thất của Bạch Văn Hoài, thân là chủ mẫu của Thừa tướng phủ, viện của Đại phu nhân sao lại có ít người canh gác được? Nếu hắn trực tiếp từ hẻm nhỏ nhảy vào trong sân, nhất định sẽ bị đám thị vệ phát hiện, cho nên mới vòng đến Linh Viên, Linh Viên là nơi ở của tiểu thư thất sủng, quanh năm hoang vắng không bóng người, là nơi thích hợp để ngoại nhân đột nhập vào, vậy nên nếu không muốn bị phát hiện thì đi qua Linh Viên là cách tốt nhất.

Hắc y nhân hướng về Minh Nguyệt Các, không biết là muốn làm gì?

Nếu là muốn lấy mạng Đại phu nhân thì giờ hắn đã ra rồi, dù sao giết người xong hắn không chạy đứng đó để bị bắt hay sao?

Thanh Nhi chần chờ, suy nghĩ một hồi rốt cuộc cũng quyết định nhảy vào viện Đại phu nhân, nhân lúc không có chú ý nàng đã phóng lên nóc nhà, nhẹ nhàng tìm đến phòng của Đại phu nhân mà lấy lên một miếng ngói, quả nhiên hắc y nhân đang cùng Đại phu nhân ngồi đối diện nhau.

“Ba ngàn lượng lấy một mạng người, không làm khó người chứ?” Giọng nói uyển chuyển này là của nữ tử, trong phòng chỉ có hai người Đại phu nhân và hắc y nhân thân bí kia, cho nên Thanh Nhi có thể khẳng định chủ nhân của giọng nói này là Đại phu nhân.

“Ba ngàn lượng lấy một mạng người không thành vấn đề, chỉ là...” Giọng nói khàn khàn vang lên, nhất thời không nhận ra là nam hay nữ nhưng âm cuối

không khỏi kéo dài.

“Chỉ là?” Đại phu nhân nhũn mày, cũng chưa có tỏ thái độ gì, nàng muốn nhìn xem hắc y nhân còn định đưa ra điều kiện gì.

“Dùng thêm một vụ hỏa hoạn thì không đủ.”

“Một vụ hỏa hoạn mà thôi, đâu có làm khó người La Sát Môn các người?”

La Sát Môn?

Hỏa hoạn?

Mạng người?

Đại phu nhân là muốn làm gì?

La Sát Môn là tổ chức sát thủ nổi tiếng trong giang hồ, chỉ giết người không cứu người, cho dù đối phương là ai, chỉ cần có tiền thì mạng sống của đế vương đối với bọn họ cũng không thành vấn đề.

Đáy lòng Thanh Nhi ần ần có chút lo lắng, ngày hôm nay người này đến là muốn cùng Đại phu nhân giao dịch, chỉ là... Đại phu nhân muốn mua mạng của ai?

“Từ khi nào người của La Sát Môn các người lại xem trọng tiền bạc đến thế?” Đại phu nhân lạnh nhạt mở miệng: “Chẳng qua chỉ là một phế vật, ba ngàn lượng là đủ rồi.”

Phế vật!

Đại phu nhân muốn ra tay với tiểu thư?!

Thanh Nhi sợ hãi, nhưng không dám phát ra thanh âm, nàng sợ bị đối phương phát hiện nên đưa tay che miệng, đáy lòng loạn thành một đoàn, hiện tại không biết là nên nhanh chóng trở về hay là tiếp tục ở lại nghe lời.

Trong lúc nàng đang đấu tranh tư tưởng thì bên dưới lại truyền đến một giọng nói: “Phu nhân nói đùa rồi, cho dù là phế vật nhưng nàng dù sao cũng là người của Thừa tướng phủ, ba ngàn lượng, lại thêm một trận hỏa hoạn ở Hương Sơn Tự...” Nói đến đây, hắc y nhân tỏ vẻ tiếc hận: “Qua rồi!”

“Ba ngàn hai trăm lượng.”

“Hương Sơn Tự là một ngôi chùa có thanh danh rất lớn ở Thành Thiên, nếu không Thành Thiên đế cũng đã không mang bức tượng bằng vàng mà Vũ Nguyệt mang đến tặng cho Hương Sơn Tự...”

“Ba ngàn năm trăm lượng, không thể hơn.”

“Thành giao!” Hắc y nhân sáng khoái cười cười, lúc này Thanh Nhi có thể nhận thấy hắn là một nam nhân.

“Nơi này có hai ngàn lượng, đợi khi thành công ta sẽ đưa phần còn lại.” Đại phu nhân đi đến bên ngăn tủ lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho hắc y nhân, hắc y nhân nhận lấy cũng không thêm điểm qua, bộ dạng sáng khoái như vậy của hắn khiến tâm tình của Đại phu nhân tốt hơn một chút.

“Phu nhân cứ chờ tin tốt từ La Sát Môn.” Dứt lời liền biến mất, Thanh Nhi nhìn thấy hắn nhảy qua cửa sổ, nhân lúc không có thị vệ chú ý đến để vượt qua bức tường rồi biến mất ở hẻm nhỏ, mà Thanh Nhi cũng nhanh chóng trở về Linh Viên, xem như không có chuyện gì xảy ra, bất quá lại là một đêm không yên.

“Sáng nay Thanh Nhi muốn lên đường tìm tiểu thư để thông báo cho tiểu thư chuyện này nhưng lại bị đám người trong phủ gây khó dễ, chậm trễ đến tận bây giờ.” Nói đến đây Thanh Nhi thở ra một hơi: “Không ngờ khi quay lại tiểu thư đã trở về, Thanh Nhi cũng yên tâm, đúng rồi tiểu thư, sao người lại trở về rồi?”

“Chuyện này cũng phải đa tạ đám người Tứ phu nhân...” Bạch Tử Linh nhếch môi, ý cười lại không đạt đến đáy mắt, đôi mắt nàng lúc này đang bao phủ một tầng sương dày lạnh lẽo.

Hay cho một Đại phu nhân, nàng còn chưa ra tay với nàng ta mà nàng ta đã không nhịn được muốn ra tay với nàng, còn thuê cả sát thủ đến lấy mạng nàng, sau đó dựng thành một vụ phóng hỏa cướp của, đúng thật sự là... mưu kế thâm độc!

Lạc Hàm thấy Thanh Nhi bên cạnh còn không rõ bèn đem tất cả mọi chuyện trên đường đi kể lại, nghe đến việc đám người Tứ phu nhân bỏ lại Bạch Tử Linh ở trên đường một mình Thanh Nhi có chút tức giận, nhưng nghĩ lại có Lạc Hàm bên cạnh bảo vệ nàng cũng yên tâm, sau khi nghe đến Hàn vương cũng nghỉ trọ nơi khách điểm mà hai người Bạch Tử Linh ở, nàng hơi kinh ngạc nhưng rất nhanh liền bình thường.

Uy danh của Hàn vương như sấm bên tai, Bạch Tử Linh có thể ở nơi rừng núi hoang vu gặp được Hàn vương cũng xem như là có duyên, Thanh Nhi mặc dù lớn lên dưới danh tiếng của Hàn vương nhưng đối với vị Hàn vương chưa từng gặp mặt đó nàng cũng không có bộc lộ sự say mê giống với các thiếu nữ trong kinh thành, đối với nàng mà nói, một người ở trên cao như Hàn vương là không thể với tới, càng không thể mơ tưởng, thân phận cách biệt, đã

không thể ở bên nhau thì cần gì phải mơ mộng hảo huyền? Trước khi lấy lại được kí ức Thanh Nhi là một người ngốc nghếch, đối với chuyện tình cảm không quá rõ ràng, lại nhìn thấy Bạch Tử Linh vì tình yêu mà trở nên hèn mọn, để rồi bản thân bị tổn thương đến tận cùng, mà nàng thân là nha hoàn lại không thể chia sẻ đau thương với Bạch Tử Linh, điều này khiến Thanh Nhi càng không dám mơ tưởng về tình yêu, trong lòng nàng tiểu thư tốt như vậy mà Đỗ thiếu gia lại không yêu, nàng đối với vị Chiến thần của Thành Thiên trong lòng mang theo ngưỡng mộ liệu có được đôi phương đặt vào mắt? Cho nên tình còn chưa chớm nở đã bị bản thân nàng làm cho héo tàn.

Sau khi khôi phục kí ức, Thanh Nhi trở nên trưởng thành và hiểu chuyện hơn rất nhiều, nàng không còn là người ngu ngốc dễ tin lời nói của người khác, nàng trở nên khôn khéo biết che giấu đi cảm xúc của bản thân, vì vậy mà mấy ngày nay Bạch Tử Linh không hề phát hiện ra sự bất thường của Thanh Nhi. Bởi vì đã hóa giải phong ấn cho nên trách nhiệm trên vai của nàng sẽ càng nặng thêm rất nhiều, so với đám người Lạc Hàm từ nhỏ lớn lên dưới sự chăm sóc của Lạc Nhân ở Lạc Y Cung thì Thanh Nhi lại lớn lên ở bên cạnh Lạc Tuyết và Bạch Tử Linh, nàng so với đám Lạc Hàm may mắn hơn, đồng thời cũng bất hạnh hơn, bởi vì nàng đã biết quá nhiều. Bỏ vai bé nhỏ của thiếu nữ phải gánh trên mình sự ủy thác của chủ tử quá cố, lại mang theo sự kỳ vọng của nghĩa mẫu mà sống tiếp, còn có trách nhiệm bảo vệ tiểu chủ tử và trấn hưng Lạc Y Cung, cho nên tâm trí của nàng chỉ có thể đặt lên người Bạch Tử Linh, nàng sống là vì đôi phương, đứng trước một nam tử đầy mị lực như Thương Hàn Phong, nàng tuy có lòng ngưỡng mộ nhưng ngọn lửa đó sớm đã tắt đi, hiện tại nhắc đến cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

“Ba ngàn năm trăm lượng lại mua cái mạng này của ta, Đại phu nhân đúng là chịu bỏ tiền.”

“Bất quá tiểu thư đã trở về, hai ngàn lượng này của Đại phu nhân có phải sẽ bị mất sạch rồi không?” Lạc Hàm mở miệng, trong lòng cảm thấy lần này Đại phu nhân trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“Đừng quá vội mừng, La Sát Môn đã ra tay thì thế phải lấy mạng được người đó, lần này không có cơ hội thì sẽ còn lần sau.” Thanh Nhi phân tích vấn đề, trong giọng nói của nàng ẩn chứa lo lắng không rõ.

“La Sát Môn, Viên Minh Hân vậy mà dám dùng đến người của La Sát Môn để truy sát tiểu thư!” Lạc Hàm buồn bực, đối với sự biến thái của đám người La Sát Môn nàng cũng là biết đến, cho nên lúc này cũng trực tiếp gọi thẳng danh tự của Đại phu nhân mà không hề kiêng kỵ.

“La Sát Môn, đó không phải là tông môn trước kia của Bạch... phụ thân ta à?” Bạch Tử Linh vốn dĩ muốn nói là của Bạch Vũ Lâm nhưng nghĩ đến đối phương là phụ thân của nguyên chủ, gọi trực tiếp tên đối phương thì có chút không ổn, cho nên mới nhanh chóng sửa miệng.

“Đúng vậy, La Sát Môn là tổ chức sát thủ đứng đầu trong Tứ quốc, đồng thời cũng là tông môn trước kia của Bạch Môn chủ.” Lạc Hàm gật đầu, nói ra những thứ bản thân biết cho Bạch Tử Linh nghe.

“Trải qua mười lăm năm La Sát Môn cũng đổi chủ không ít lần, hiện tại Môn chủ của bọn họ là Lạc Hạo Thần, một người thị huyết và vô cùng tàn nhẫn, hẳn không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì sẽ không thất bại, con người này vô cùng nguy hiểm.”

Lạc Hạo Thần?

Môn chủ La Sát Môn?

Bạch Tử Linh trầm ngâm không nói, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

“La Sát Môn không còn như xưa, nếu không dựa vào thân phận của tiểu thư, chỉ sợ có thể xóa bỏ vụ giao dịch này của Viên Minh Hân.”

“Ngươi có ý gì?” Thanh Nhi nhún mày, đối với lời nói của Lạc Hàm có chút suy đoán.

“Tiểu thư là nữ nhi của phu nhân cùng Bạch Môn chủ, suy cho cùng cũng là tiểu thư của La Sát Môn, nếu bọn họ biết thân phận của tiểu thư...”

“Tuyệt đối không được!” Lạc Hàm còn chưa nói xong đã bị Thanh Nhi ngắt lời, trong giọng nói của Thanh Nhi còn mang theo vài phần ảm ý không rõ.

“Năm đó Bạch Môn chủ gặp nạn, đám người La Sát Môn không hề tham gia tìm kiếm, trong một thời gian hẳn đã chọn ra Môn chủ mới, cho thấy trong La Sát Môn đã không người của hân nữa, huống hồ La Sát Môn xưa không bằng nay, Môn chủ đương nhiệm của La Sát Môn là người thế nào không phải ngươi không biết, ngươi nói thử xem nếu bọn họ biết thân phận của tiểu thư, bọn họ sẽ cho tiểu thư một con đường sống sao?”

Lạc Hàm đầu tiên là sững sờ, sau đó bất giác nhún mày, lời này của Thanh Nhi nói không sai, sao nàng lại quên mất chuyện năm đó sở dĩ Bạch Vũ Lâm gặp nạn cũng là do một đám người của La Sát Môn tham gia vào, hiện tại tuy đã mười lăm năm trôi qua nhưng ai biết được những kẻ thù của Bạch Vũ Lâm có còn truy sát hân hay không, nếu vô tình để lộ thân phận tiểu thư, không chỉ là đám người La Sát Môn truy sát bọn họ để diệt trừ hậu hoạn mà đám nhân sĩ võ lâm cũng không buông tha cho bọn họ, chỉ vì Bạch Tử Linh là người thừa kế Lạc Y Cung, người thừa kế của Tuyết Lệnh!

Bạch Tử Linh nhướng mày, không rõ ý vị đánh giá Thanh Nhi, Thanh Nhi ngày thường ngày thơ ngốc nghếch lại nói nhiều, vậy mà hôm nay lại có thể nói ra những lời sâu sắc như vậy, hơn nữa còn đi vào trọng tâm của vấn đề, nhắc mới nhớ... tựa hồ như lúc nàng trở về đến giờ, Thanh Nhi chỉ nói đến chuyện tối qua, còn những bất quá khác trong phủ đều không có nhắc đến, đúng là có điều khác thường.

“Thanh Nhi...”

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Vốn đang nói chuyện với Lạc Hàm, bị Bạch Tử Linh gọi Thanh Nhi không tự giác đáp lại, giọng điệu bình tĩnh mang theo vài phần nghi hoặc, hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng mơ mơ hồ hồ của ngày thường.

“Muội có chuyện giấu ta?”

“Tiểu thư sao... sao lại nói vậy?” Thanh Nhi gạt mình, nghĩ đến lúc này khi nói chuyện với Lạc Hàm nàng đã quên khổng chế bản thân, vì vậy mà Bạch Từ Linh phát hiện sự khác thường thì không khỏi có chút ảo não.

“Muội nghĩ có thể giấu được ta bao lâu?” Bạch Từ Linh cười nhạt: “Ngay vào ngày hôm sau khi ta biết được thân phận của mình, biểu hiện của muội đã rất lạ.”

Ngày đó Thanh Nhi lộ vẻ bối rối cùng khó xử khi đề cập đến việc Tứ phu nhân kéo nàng xuống nước thì Bạch Từ Linh đã thấy lạ lùng rồi, một người mơ mơ hồ hồ như Thanh Nhi, cho dù Bạch Vân Hoài cho người đến thông báo cho gọi nàng đi bởi Tứ phu nhân đến Hương Sơn Tự thì cũng sẽ không biết rõ nguyên nhân, đằng này Thanh Nhi không những biết rõ nguyên nhân mà còn biết mưu kế của đối phương là muốn lôi kéo nàng vào, cứ cho là chuyện này gây náo động đến Thừa tướng phủ, nha hoàn các viện đều biết nhưng Linh Viên là nơi bị mọi người xa lạ, làm sao đám người đó có thể chủ động nói cho Thanh Nhi biết tin tức này được?

“Hóa ra tiểu thư từ sớm đã biết.” Thanh Nhi mỉm cười dịu dàng, đáy lòng có chút ưu sầu không rõ: “Thanh Nhi vẫn là không thể qua mắt được tiểu thư.” Nàng cũng không biết rằng bản thân lại bị phát hiện sớm như vậy, quả nhiên tiểu thư cũng không phải giống như trước kia, dễ dàng bị người qua mặt như vậy.

“Muội đã làm rất tốt rồi.” Chỉ là sau chuyện Thanh Nhi hạ thuốc nàng, nàng đối với Thanh Nhi và Lạc Hàm không khỏi quan sát lại một phen, dù nói đối phương là người của nàng nhưng nếu đối phương đã không hoàn toàn xem nàng là chủ tử thì nàng cũng không tin tưởng đối phương một cách tuyệt đối được.

“Nếu tiểu thư đã biết thì hôm nay Thanh Nhi cũng muốn nói rõ ràng sự việc năm đó, về ân oán của người và Đại phu nhân.”

Mọi người năm mới vui vẻ, lì xì đầu năm (tuần sau mình sẽ không đăng chương mới đâu nên mọi người không cần phải đợi nhé)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ân oán năm xưa

Ân oán của nàng và Đại phu nhân?

Ánh mắt Bạch Từ Linh hơi lóe lên kinh ngạc, nói là ân oán giữa nàng và Đại phu nhân thì không bằng nói đó là ân oán của nguyên chủ, bởi vì thật sự mà nói từ khi nàng xuyên đến đây, số lần gặp mặt Đại phu nhân không phải là nguyên nhưng mỗi khi nhìn gương mặt điểm lệ của nữ nhân kia, đáy lòng nàng đột nhiên dâng lên một hồi ác cảm. Ngay từ đầu nàng đã biết đó là cảm xúc của nguyên chủ để lại, chỉ là khi tiếp nhận thân thể này, cùng với đoạn trí nhớ hỗn loạn, ngoại trừ những ý chính ra thì chi tiết về những chuyện xảy ra trong quá khứ nàng không mấy rõ ràng, cảm xúc mà nguyên chủ đối với Đại phu nhân không chỉ đơn thuần là ác cảm, một cảm giác oán hận xông thẳng lên não nàng, nếu không phải nàng có năng lực nàng hà tác gì phải chịu sự khi dễ của đám người trong phủ, chỉ để sống qua ngày? Đó là suy nghĩ của nguyên chủ, nàng nhận thấy cảm xúc của nguyên chủ, nhưng khi lục tìm trong trí nhớ thì lại không tìm ra được nguyên nhân nguyên chủ oán hận Đại phu nhân, huống hồ khi Lạc Tuyết qua đời nguyên chủ mới có năm tuổi, khi đó vẫn còn là một nữ hài không rành thế sự, lại bị Lạc Tuyết thi triển trận pháp, trở nên ngây ngô ngốc nghếch, trong mười năm qua Đại phu nhân đối với sự tồn tại của nàng đều không quan tâm đến, rốt cuộc ân oán giữa hai người bọn họ xảy ra khi nào?

“Ân oán của ta và nàng?”

Thấy bộ dạng nghi hoặc của Bạch Từ Linh, Thanh Nhi chỉ gạt đầu, nàng biết rõ trí nhớ của tiểu thư vốn rất mơ hồ, cho nên đối với những chuyện năm đó không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường, vốn dĩ bản thân nàng cũng không có nhớ rõ nhưng hiện tại nàng đã khôi phục ký ức, trí nhớ tất nhiên đầy đủ hơn trước kia, nàng cũng định nghe theo lời Lạc Hàm để tiểu thư tự mình nhớ rõ nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Đại phu nhân bên kia đã quyết định ra tay trừ khử tiểu thư, tiểu thư bên này cũng không thể nhẫn nhịn được, nói cho tiểu thư biết sớm để tiểu thư có thể phòng bị với Đại phu nhân.

“Tiểu thư không nhớ cũng là bình thường, lúc đó tiểu thư vẫn còn quá nhỏ...” Thanh Nhi thở dài, dưới ánh mắt chăm chú của Lạc Hàm và Bạch Từ Linh, nàng đem tất cả mọi chuyện mà nàng chứng kiến năm đó nói ra.

Lạc Tuyết bị giam cầm tại Bạch phủ, trên danh nghĩa nàng là sủng thiếp của Bạch Vân Hoài, đám nha hoàn bà tử trong phủ đối với nàng cũng xem như cung kính, không dám chính diện gây hại cho nàng, thế nhưng ở phía sau không ngừng ra tay ám toán, trò bẩn thỉu nào cũng dám dùng, mà những thứ đó đều là tác phẩm của Đại phu nhân, may mắn là Lạc Tuyết có học y, lại tinh thần trận pháp nên mới có thể hóa giải, nếu đổi lại là người khác sớm đã chết dưới thủ đoạn của Đại phu nhân.

Lạc Y Cung nhận được tin của Lạc Tuyết bèn cho người đến cứu nhưng lại bỏ mạng dưới tay thuốc hạ của Bạch Vân Hoài, dù sao Lạc Y Cung chỉ giỏi về y thuật chứ không có giỏi về võ công, cho nên bọn họ tất nhiên không phải đối thủ của ám vệ do Bạch Vân Hoài bồi dưỡng, kế hoạch trốn thoát lần này của Lạc Tuyết bị phát hiện, mà Lạc Y Cung lại mất hơn mấy chục mạng người, điều này khiến Lạc Tuyết thống khổ vô cùng, sau chuyện này thị vệ trong phủ càng ngày càng nhiều, Bạch Vân Hoài giam lỏng Lạc Tuyết, ngay lúc nàng lại phát hiện bản thân mình mang thai nên tương kế tựu kế, ngoan ngoãn nghe lời Bạch Vân Hoài.

Thị vệ trong Bạch phủ canh gác ngày đêm, ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào thế nhưng Lạc Tuyết vẫn tranh thủ tìm kẽ hở mà truyền tin tức về Lạc Y Cung, người của Lạc Y Cung nhận được tin tức mang thai của Lạc Tuyết, bọn họ tất nhiên không muốn để tiểu chủ tử lưu lạc bên ngoài, cho nên muốn dùng biện pháp mạnh mang Lạc Tuyết đi, nếu Bạch Vân Hoài không đồng ý thì sẽ đồng vu quy tận với đối phương. Lúc này chủ quản của Lạc Y Cung là Lạc Nhân và Lạc Mai lên tiếng, Bạch Vân Hoài người đồng thế mạnh, Lạc Y Cung bọn họ thế lực yếu ớt, nếu dùng biện pháp mạnh chưa chắc là đã cá chết lưới rách với đối phương được, đợi sau khi Lạc Tuyết sinh con xong, nghĩ cách đưa hai người bọn họ rời đi cũng không muộn, đề nghị này nhận được sự đồng ý của đông đảo mọi người, hiện tại quan trọng nhất là đưa bé trong bụng Lạc Tuyết phải an toàn sinh ra, mà trong Bạch phủ, ngoại trừ Bạch Vân Hoài thì ai nấy đều đối địch với Lạc Tuyết, đặc biệt là Đại phu nhân, nàng ta mà biết Lạc Tuyết mang thai nàng ta sẽ không bỏ qua, vì vậy mọi người phải ra Lạc Mai đến chăm sóc Lạc Tuyết.

“Để dễ dàng chăm sóc cho phu nhân, nghĩa mẫu đã cải trang thành một thôn phụ, dắt theo nô tì đi lưu lạc từng nhà kiếm sống.” Nói đến Lạc Mai, đôi mắt Thanh Nhi thoáng nhem hồng: “Bạch Vân Hoài phát hiện phu nhân mang thai bèn tuyển thêm vài nha hoàn vào hầu hạ, sau đó Thanh Nhi cùng nghĩa mẫu cũng được vào phủ chăm sóc cho phu nhân.”

Lạc Mai giả trang thành một thôn phụ tha hương cầu thực, để khiến người Bạch gia không nghi ngờ nên đã dẫn theo Thanh Nhi, nói dối Thanh Nhi là nữ nhi của mình mà tranh thủ sự đồng tình của mọi người, vốn dĩ một mình Lạc Mai vào phủ sẽ dễ dàng hơn, dẫn theo một tiểu hài nhi chưa hiểu sự đời như Thanh Nhi chính là gánh nặng nhưng nàng vẫn kiên quyết làm theo ý mình, lúc này trong phủ có một vị lão gia nhân, từng chăm sóc Bạch Vân Hoài, nhìn thấy Lạc Mai và Thanh Nhi hoàn cảnh khổ cực nên xin cho hai người ở lại, dưới sự đưa đẩy của mọi người, Lạc Mai tình nguyện đi vào Linh Viên, bởi vì mục đích của nàng từ đầu chí cuối là để chăm sóc Lạc Tuyết.

Lạc Mai vào phủ chưa được bao lâu đã nhận được sự tín nhiệm của Lạc Tuyết, điều này khiến nàng sống trong phủ cũng trở nên dễ dàng hơn do có Bạch Vân Hoài chống lưng nhưng đồng thời lại phải chịu sự chèn ép từ phía Đại phu nhân, trong thời gian Lạc Tuyết mang thai tất cả mọi thứ đều do một tay Lạc Mai chuẩn bị, bất kể là đồ dùng y phục hay thức ăn đều không cho kẻ khác động tay vào, Đại phu nhân lúc này lo lắng, không biết đứa bé mà Lạc Tuyết là nam hay nữ, sợ đứa bé ảnh hưởng đến vận mệnh nhi tử của nàng nên đã có ý đồ mua chuộc Lạc Mai. Lạc Mai là người của Lạc Y Cung, tất nhiên là sẽ tuyệt đối trung thành với Lạc Tuyết, cho nên khi nghe thấy Đại phu nhân uy hiếp, nàng không những không sợ hãi mà còn muốn tố cáo Đại phu nhân, Đại phu nhân không làm được gì cho nên thả Lạc Mai đi, nhưng nàng ta vẫn không bỏ cuộc, bởi vì không thể mua chuộc được Lạc Mai nên nàng ta đã sắp xếp người của mình vào trong Linh Viên làm mật thám, người đó chính là Thanh Hạ.

Thanh Hạ vốn là một nha hoàn mờ nhạt trong viện Đại phu nhân, nghe nói trước khi vào phủ nàng ta là người của Liễu gia của Thương Châu, đó là nhà mẹ đẻ của Tam phu nhân, lúc này Tam phu nhân đã vào phủ không lâu, còn sinh hạ Nhị tiểu thư, cũng không biết trước kia Thanh Hạ đã làm gì sai mà lại bị Liễu gia đuổi ra ngoài, sau cùng lưu lạc đến Yên Kinh, nhờ quan hệ mà vào được Bạch phủ. Thanh Hạ vừa mới vào phủ đã được phân đến viện của Đại phu nhân, khi đó Minh Nguyệt Các thiếu người cho nên mới cần dùng đến nàng ta, sau đó Minh Nguyệt Các đủ người rồi thì người trong viện muốn đuổi nàng ta đi, bởi vì nàng ta từng là người của Tam phu nhân cho nên Đại phu nhân không dám dùng đến, sợ đối phương là mật thám của Tam phu nhân cử đến, thời gian đó Thanh Hạ ngầy ngốc ở trong phủ một khoảng rất dài, sau đó lại bị Đại phu nhân mua chuộc chạy đến Linh Viên làm mật thám.

Thanh Hạ vốn nhát gan, nếu không phải Đại phu nhân uy hiếp chỉ sợ Thanh Hạ cũng không dám nhận lời Đại phu nhân, hóa ra là trước kia ca ca Thanh Hạ thích Nhị tiểu thư của Liễu phủ, cũng tức là muội muội của Tam phu nhân, hẳn muốn lấy Nhị tiểu thư về nhưng tiếc là đối phương chương mất hân, dù sao khi đó hân vẫn là nô bộc của Liễu gia, thiên kim tiểu thư nhà nào mà chịu lấy hân? Hân không chiếm được tâm nên đã nảy sinh ý định muốn chiếm thân đối phương, ai ngờ lại bị muội muội Thanh Hạ biết được, Thanh Hạ vốn thật thà chất phác nên đã ngăn cản hân, không ngờ hân biết sai không sửa, bị muội muội phát hiện bèn muốn giết bịt đầu mối, nhưng nghĩ đến tình huynh muội nên hân chỉ lừa đối phương rồi khiến đối phương bị đuổi ra khỏi phủ, trong nhà Thanh Hạ chỉ có một mình ca ca nàng là nam nhi, thời đại này trọng nam khinh nữ, phụ mẫu Thanh Hạ tất nhiên là chọn ca ca của nàng thay vì nàng, Thanh Hạ đau khổ, rời khỏi quê hương để đến kinh thành kiếm sống, không ngờ lại được vào Bạch phủ.

Lúc đầu Thanh Hạ nhận lệnh của Đại phu nhân đến đây để xem xét tình hình của Lạc Tuyết, đồng thời cũng điều tra xem mối quan hệ giữa Lạc Tuyết và Lạc Mai là như thế nào, hiển nhiên Đại phu nhân không tin một người ngoài như Lạc Mai lại chịu trung thành với Lạc Tuyết như vậy, với bộ dạng ngây thơ thanh thuần, Thanh Hạ dần qua mắt tất cả mọi người ở Linh Viên, bởi vì nàng đối xử với mọi người đều rất tốt, hơn nữa còn là xuất phát từ thật tâm, ngoại trừ việc nàng là người của Đại phu nhân, khoảng thời gian đó Thanh Hạ và Thanh Nhi rất thân thiết, tuổi tác của Thanh Hạ cũng không lớn cho nên hai người cũng nhanh chóng xưng hô tỷ muội.

“Thanh Hạ ở Linh Viên rất vui vẻ nhưng nàng cũng không quên nhiệm vụ của bản thân, hàng tháng Thanh Hạ đều báo lại mọi chuyện đã xảy ra trong Linh Viên với Đại phu nhân, dần dần Đại phu nhân cũng biết quan hệ giữa nghĩa mẫu và phu nhân.” Đại phu nhân chỉ biết Lạc Mai là người của Lạc Tuyết chứ hoàn toàn không biết gì về Lạc Y Cung, dù sao trước giờ Lạc Y cung hành động rất thần bí, trên giang hồ số người gặp qua Tuyết tiên tử - Cung chủ của Lạc Y Cung cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, huống hồ khi đó Lạc Y cung đã phong tỏa hết mọi con người, nội bất xuất ngoại bất nhập, cho dù tin tình báo của Đại phu nhân tốt thế nào cũng không thể điều tra được thân phận của Lạc Tuyết, ngay cả Bạch vân Hoài còn không biết nữa là.

Đại phu nhân biết chuyện Lạc Mai là người của Lạc Tuyết nàng đã tức điên lên, nghĩ rằng có lẽ Lạc gia phát hiện Lạc Tuyết mang thai cho nên phái người nhà đến đây chiếu cố, cho nên Đại phu nhân định ra tay với người nhà của Lạc Tuyết, đáng tiếc là nàng cho người điều tra thế nào cũng không, Lạc Tuyết như từ trên trời rơi xuống vậy, bất kì thân nhân nào cũng không có, ngoại trừ Lạc Mai, phát hiện ra điều này cho nên Đại phu nhân quyết định ra tay với Lạc Mai trước, để Lạc Tuyết mất đi tâm phúc của chính mình thì mạng sống của nàng ta cũng không thể duy trì. Đại phu nhân đem nhiệm vụ hạ độc này giao cho Thanh Hạ, lúc đầu Thanh Hạ kiên quyết không nhận, nàng chỉ nhận lệnh thu thập tin tức, chứ không có ý định muốn giết người nhưng đã lên cùng một con thuyền với Đại phu nhân, Đại phu nhân làm sao để nàng thoát dễ dàng như vậy, nếu Thanh Hạ không làm thì người chết chính là bản thân nàng, Thanh Hạ sợ hãi, cuối cùng vẫn cảm thấy mạng sống của bản thân quan trọng hơn cho nên đã nhận lời. Thanh Hạ đã quyết định hạ độc Lạc Mai nhưng cuối cùng lại bất thành, hơn nữa còn bị Lạc Mai, dù gì Lạc Mai cũng là người của Lạc Y Cung, y thuật của các nàng so với đại phu bình thường cao hơn nhiều, vì vậy nàng cũng nhận ra Thanh Hạ hạ độc chính mình nhưng nghĩ lại Thanh Hạ chỉ là một nữ hài, nàng cũng không muốn đuổi cùng giết tận đối phương, cho nên lúc đầu bèn giả vờ không biết để đối phương tự biết khó mà lui, kế hoạch thất bại, Thanh Hạ sợ hãi bỏ trốn.

“Thanh Hạ hạ độc thủ không thành, vì sợ bị Đại phu nhân phát hiện nên muốn trốn đi, lúc này nàng ta gặp Tam phu nhân.”

Thanh Hạ trước kia là người của Liễu phủ tất nhiên là nhận ra Tam phu nhân, chỉ là lúc đó Tam phu nhân cũng không có nhận ra nàng ta, nàng nghĩ nghĩ

trong phủ này có thể chống lại Đại phu nhân thì chỉ có Nhị phu nhân và Tam phu nhân thế nhưng nàng đã hạ độc thủ với Nhị phu nhân, nếu bị tra ra sẽ không còn đường sống, vì vậy nàng chạy đến cầu xin Tam phu nhân cứu nàng, Tam phu nhân lúc này thân cô thế cô ở trong phủ, đối với hai mặt uy hiếp là Đại phu nhân và Lạc Tuyết nàng tất nhiên không chịu chen giữa, chỉ là niệm tình Thanh Hạ là người Liễu phủ, có thể tin tưởng nên lợi dụng Thanh Hạ. Tam phu nhân mặc dù giả cho Bạch Vân Hoài là vì ép buộc nhưng cũng e ngại đứa bé trong bụng Lạc Tuyết sẽ ảnh hưởng đến địa vị của nàng, cho nên nàng lựa chọn cùng Lạc Tuyết kết minh, giúp Thanh Hạ nói tốt trước mặt Lạc Tuyết, hai người cùng nhau lợi dụng Thanh Hạ để đối phó Đại phu nhân, Tam phu nhân giúp Thanh Hạ là vì bản thân nàng ta, còn Lạc Tuyết giúp Thanh Hạ là vì muốn đối phương được sống.

Kế hoạch hạ độc không thành, Đại phu nhân muốn xử lý Thanh Hạ, lúc này Thanh Hạ đã là người của Tam phu nhân, nàng theo lời Tam phu nhân dẫn dò, cố gắng thuyết phục Đại phu nhân không cần quá nóng nảy, nếu Lạc Mai chết đi thì Lạc Tuyết sẽ tức giận, Lạc Tuyết đi tố cáo với Bạch Vân Hoài rồi điều tra rõ ràng chuyện này, nếu điều tra đến trên đầu Đại phu nhân thì không tốt, tuy nàng đã sinh cho hán một nhi tử nhưng đứa bé trong bụng Lạc Tuyết còn chưa xác định nam nữ, nếu chuyện này lọt vào tai người có ý, đồn ra nói vào thì chỉ sợ Bạch Vân Hoài giận chó đánh mèo, đối với nhi tử Bạch Bằng Phi mà Đại phu nhân sẽ sinh lòng chán ghét. Quả nhiên không có nữ nhân nào không để ý đến hải tử của bản thân, huống hồ Bạch Bằng Phi lại là điều tiên quyết giúp nàng giữ vững địa vị trong phủ, lúc này tin tức Lạc Tuyết cùng Tam phu nhân qua lại nhanh chóng truyền đến tai nàng, Đại phu nhân liền bỏ qua cho Thanh Hạ, bởi vì lúc này nàng vẫn cần Thanh Hạ thám thính tình hình của Linh Viên, thuận tiện điều tra xem Lạc Tuyết và Tam phu nhân có thật sự kết minh với nhau không.

Thanh Hạ một bên phục tùng mệnh lệnh của Tam phu nhân, một bên lại giả vờ nghe lời Đại phu nhân, chỉ là giấy thì không gói được lửa, thái độ khác thường của Thanh Hạ nhanh chóng bị Ngọc Anh bên người Đại phu nhân nhận ra, nàng ta đem chuyện này nói lại với Đại phu nhân, đối với việc bản thân bị lừa dối rất là tức giận nhưng nàng cũng không có ý định đã thảo kinh xà, mà tương kế tựu kế để ra tay với Lạc Tuyết. Cũng không biết Đại phu nhân nhận được tin tức từ đâu, nói cái thai mà Lạc Tuyết đang mang không phải của Bạch Vân Hoài, sau đó Đại phu nhân cho người xác nhận lại, bởi vì đứa trẻ này không phải của Bạch Vân Hoài nên Đại phu nhân cũng chẳng muốn ra tay với Lạc Tuyết, nàng muốn lợi dụng chuyện này để Bạch Vân Hoài tự mình xử trí Lạc Tuyết, chính là Bạch Vân Hoài lại không tin, ngày sinh gần kề, Đại phu nhân cũng gấp gáp, lúc này hoàng cung truyền đến tin tức, đứa trẻ nào sinh ra vào ngày Tết Đại hân sẽ bị giết hết, mà trùng hợp Bạch Tử Linh cũng sinh ra vào ngày đó.

Lúc Lạc Tuyết sắp gần ngày sinh, Bạch Vân Hoài có việc rời đi, mọi việc trong phủ đều giao lại cho Đại phu nhân giải quyết, Lạc Tuyết sinh ra một nữ hài, lễ ra những đứa trẻ sinh vào ngày Tết Đại hân sớm đã bị giết hết thế nhưng Lạc Tuyết đã cầu xin Đại phu nhân giấu đứa bé đi, nàng không chắc Đại phu nhân sẽ đồng ý, bởi vì giữa hai người dù sao cũng có ân oán, mà Đại phu nhân cũng có tư tâm riêng, muốn đợi đứa bé trong bụng Lạc Tuyết sinh ra để lấy máu nhận thân với Bạch Vân Hoài, hiện tại Bạch Vân Hoài chưa thể trở về ngay lập tức, nếu giao đứa bé cho Hoài công công Bạch Vân Hoài khi trở về sẽ nổi trận lôi đình, vì vậy mà nàng giả vờ đứa bé sinh ra trước đó một ngày để qua mặt Hoài công công, may mắn là còn có Hoàng hậu trong cung đảm bảo, Đại phu nhân mới có thể dễ dàng qua mặt người khác như thế. Vốn Đại phu nhân định đợi Bạch Vân Hoài trở về để hán chứng kiến cảnh bị người mình yêu phản bội rồi tự tay mình giết chết đứa trẻ để hán cả đời đều không có được tình yêu của Lạc Tuyết, mà Lạc Tuyết vì mất con mà sinh ra oán hận, ôm nỗi đau thương suốt đời, thế nhưng nhìn gương mặt yêu thương của Lạc Tuyết đối với đứa trẻ trong nôi, lại nghĩ đến đứa trẻ đó mang dòng máu của Lạc Tuyết, sau này lớn lên sẽ có gương mặt giống Lạc Tuyết thì lòng ghen ghét, đố kỵ, hận lại lên ngôi, nàng kim lòng không được mà cảm kéo gạch một đường vào gương mặt non nớt của đứa bé, lúc Lạc Tuyết muốn ngăn cản thì cũng đã muộn.

“Vết thương tuy không lấy mạng tiểu thư nhưng lại sâu đến mức để lại vết sẹo...”

“Đại phu nhân dùng kéo hủy dung ta?”

“Đúng vậy, vốn dĩ tiểu thư cũng không biết chuyện này, chỉ là năm mười ba tuổi nàng vì muốn theo đuổi Đỗ thiếu gia nên học trang điểm, Ngọc Anh nhìn thấy bèn mở miệng châm chọc, vô tình nói ra sự thật năm đó khiến cho tiểu thư này sinh lòng oán hận với Đại phu nhân, may mắn là trí nhớ tiểu thư dễ quên, ngày hôm sau liền quên mất chuyện này.”

Hóa ra là như vậy.

Đối với một nữ hài thì gương mặt là vô cùng quan trọng, Đại phu nhân hủy dung nguyên chủ, thảo nào nguyên chủ lại sinh lòng oán hận với nàng ta.

Bạch Tử Linh đưa tay sờ lên gương mặt, nàng biết gương mặt này của bản thân là dịch dung, cho nên lời của Thanh Nhi là thật hay giả nàng vẫn chưa thể xác định, cho nên chỉ có thể im lặng không nói.

Thấy động tác của Bạch Tử Linh, Thanh Nhi sợ nàng hiểu lầm rồi suy nghĩ tiêu cực nên vội vàng mở miệng giải thích: “Tiểu thư, gương mặt này của người không phải là thật.”

“Không phải thật?” Cả Bạch Tử Linh bà Lạc Hàm đều để lộ sự kinh ngạc, Bạch Tử Linh là vì giả vờ mà Lạc Hàm hiển nhiên cũng không hề biết chuyện này, dù sao Lạc Hàm cũng không có lớn lên bên cạnh Lạc Tuyết có nhiều chuyện nàng ta không biết cũng là điều hiển nhiên.

“Đúng vậy, thật ra vết sẹo mà Đại phu nhân để lại trên gương mặt của tiểu thư, thế nhưng đừng quên phu nhân là đồ đệ của Y Tiên, một vết sẹo nhỏ như vậy trong vòng mấy năm cũng sẽ biến mất, huống hồ da trẻ con dễ lành, cho nên gương mặt này của tiểu thư thật ra là do phu nhân dịch dung.”

Lạc Tuyết sau khi chữa khỏi gương mặt cho nữ nhi bèn nhanh chóng làm một chiếc mặt nạ khác để đắp lên da mặt cho nữ nhi, loại mặt nạ này có thể co giãn theo chiều dài của gương mặt, có thể dùng trong năm mười năm, bởi vì Lạc Tuyết nhận thấy nữ nhi của nàng hoàn toàn kế thừa dung mạo của nàng, nàng sợ bản thân nữ nhi lớn lên xinh đẹp thì sau này sẽ chịu khổ, rước thêm nhiều phiền toái không cần thiết, tất nhiên cũng sợ Đại phu nhân gây bất lợi cho nên đem đã gương mặt xinh đẹp này giấu đi, ngoại trừ Lạc Mai và Thanh Nhi thì không có ai biết.

“Viên Minh Hân này đúng là tâm địa ác độc, đối với một nữ hài cũng không chịu buông tha.” Lạc Hàm nghiêng răng, vô cùng tức giận với những chuyện mà Đại phu nhân làm ra, trước kia nhận được tin tình báo, biết rõ những chuyện Đại phu nhân làm với Lạc Tuyết nàng đã rất phẫn nộ, hiện tại nghe thấy chuyện này nàng càng thêm chán ghét Viên Minh Hân, nữ nhân này tâm tư nham hiểm, ác độc vô cùng, nếu có cơ hội, nàng tất nhiên sẽ không buông tha cho đối phương, nàng sẽ thay Bạch Tử Linh trả món nợ này!

“Chuyện này còn chưa tính là độc ác đâu.” Thanh Nhi mỉm môi, đối với lời phê phán của Lạc Hàm nàng không có phản đối, ra tay với một đứa bé vừa mới sinh ra đã là không thể tha thứ rồi, bất quá còn có một tội ác tày trời mà Đại phu nhân làm ra nhưng chưa có một người nào biết đến.

“Cái gì? Nàng ta còn làm ra chuyện ác đức gì nữa?!”

“Chuyện mà nàng ta làm với phu nhân...” Nhớ đến quá khứ, có rất nhiều kí ức vui buồn lẫn lộn, chỉ là đối với chuyện Lạc Tuyết, nhiều hơn lại là thương tâm.

“Sau khi Bạch Vân Hoài trở về, biết được tiểu thư không phải là nữ nhi của hắn bèn muốn ra tay giết hại nữ nhi để thỏa mãn con tức giận của bản thân nhưng phu nhân đã ngăn cản, phu nhân cầu xin hắn, muốn hắn bỏ qua cho tiểu thư, sau cùng Bạch Vân Hoài thỏa hiệp, vứt bỏ phu nhân cùng tiểu thư ở nơi hoang vu hẻo lánh này, còn hắn thì nhào vào vòng tay ôm ấp của nữ nhân khác.”

Cuộc sống ở Linh Viên tuy thiếu thốn nhưng lại không có người làm phiền khiến mẫu tử Lạc Tuyết trải qua rất vui vẻ, chỉ là thời gian yên bình không kéo dài được bao lâu, cho đến ba năm sau Lạc Tuyết đột ngột ngất xỉu, khi tỉnh lại không có gì nhưng ba tháng một lần đều phải chịu cơn đau dần vật, đau đến mức chết đi sống lại, đến lần phát tán thứ hai Lạc Tuyết mới phát hiện bản thân bị trúng độc.

“Cái gì? Phu nhân làm sao có thể bị người hạ độc mà không phát hiện?” Mặc dù biết rõ nguyên nhân cái chết của Lạc Tuyết là do độc dược nhưng hiện tại nghe những lời này của Thanh Nhi, Lạc Hàm vẫn cảm thấy không thể tin được, y thuật của Lạc Tuyết thế nào người khắp thiên hạ đều biết, năng lực chữa bệnh cứu người của nàng chỉ sau Y Tiên, người như vậy mà lại chết vì trúng độc, đúng là buồn cười!

“Không biết phu nhân đã trúng loại độc gì, trúng từ lúc nào không hay, mà bản thân phu nhân cũng không giải được, lúc này đây nghĩa mẫu gửi thư cầu cứu Y Tiên tiên bối.”

Nhận được thư cầu cứu từ đồ đệ yêu quý, Y Tiên nhanh chóng xuất hiện tại Bạch gia, vốn nghĩ chỉ là loại độc dược hơn các loại độc bình thường một chút, Y Tiên học thức uyên bác, trên đời này không có loại độc dược nào nàng không biết, bất quá điều không ngờ là ngay cả Y Tiên cũng không biết loại độc mà Lạc Tuyết trúng phải là gì, bởi vì không biết cho nên không thể bào chế thuốc giải, thời gian đó Y Tiên đã ở lại Linh Viên theo dõi bệnh tình của Lạc Tuyết để tìm ra cách chế độc. Trải qua một lần nữa độc phát, Y Tiên cũng đã tìm hiểu được một chút thông tin về loại độc này, ba tháng phát tán một lần, mỗi lần phát tán đều vào buổi tối, độc dược lan tràn ra toàn cơ thể, cảm giác đau đớn như trải qua địa ngục, lúc thì nóng như lửa, lúc lại lạnh như băng, nhiệt độ thay đổi thất thường không có cách nào hạ xuống, người phát độc phải chịu tra tấn, loại độc này không chết liền ngay lập tức mà giày vò người bị hạ độc từ từ, để người đó chết dần theo thời gian.

“Rốt cuộc đó là loại độc gì?!”

“Đến lần phát tán thứ năm, rốt cuộc Y Tiên tiên bối đã điều tra được lai lịch của độc dược đó.”

Độc dược này tên gọi Bích Lạc Hoàng Tuyền, là bí dược của hoàng thất Vũ Nguyệt, đã có từ thời xa xưa, khi Vũ Nguyệt quốc mới vừa thành lập, so với Thành Thiên lấy binh lực làm đầu thì hoàng thất Vũ Nguyệt lại lấy độc dược trị quốc. Loại độc dược mang tên Bích Lạc Hoàng Tuyền này chỉ có trong hoàng thất Vũ Nguyệt, so với các loại độc dược như Hạc Đình Hồng chết ngay lập tức thì độc dược này lại hành hạ người khác đến chết đi sống lại, mà thuốc giải cũng chỉ có hoàng thất Vũ Nguyệt mới có, Y Tiên từng đến Vũ Nguyệt tìm hiểu, hoàng thất Vũ Nguyệt đúng là có độc dược nhưng thuốc giải thì lại không có sẵn, muốn điều chế ra loại thuốc giải này thì cần một loại nguyên liệu quan trọng nhất chính là loại cỏ mang tên Dạ U Đằng, năm trăm năm nở hoa một lần mới nở hoa một lần, vào thời điểm đó chỉ mới chỉ hé nụ, phải đợi gần mười năm nữa mới ra hoa, mà loại độc dược này chỉ phát tán đến lần thứ mười thì sẽ bỏ mạng, cho nên Lạc Tuyết chỉ có đoán mệnh qua đời.

“Người nói... người hạ độc là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hung thủ năm xưa

Đây mới là điều Bạch Từ Linh quan tâm, nàng vốn không hiểu biết nhiều về y, cho nên đối với các loại kì hoa dị thảo cũng không biết rõ, loại cỏ mang tên Dạ U Đằng này nàng chưa từng nghe qua nhưng thế gian rộng lớn, nàng chỉ là một phần trong số đó, còn rất nhiều chuyện nàng không biết đến, cho nên đối với Dạ U Đằng hay Bích Lạc Hoàng Tuyền gì đó, nàng cũng không có quan tâm nhiều, điều khiến nàng quan tâm nhất chính là... người hạ độc này là ai?

Lạc Tuyết xuất thân giang hồ, từ nhỏ đã lưu lạc đại Nam giang Bắc, có sư phụ là Y Tiên nổi danh thiên hạ, lại có một thân y thuật cao siêu, loại độc bình thường đối với nàng không thể gây nguy hại, một người như vậy mà lại bị trúng độc đến qua đời, hơn nữa còn trúng vào lúc nào không ai hay, cho đến khi độc phát tán lần thứ hai mới biết được bản thân đã bị trúng độc, chuyện này nói ra chẳng phải là quá kì lạ hay sao?

Trên đời này thần y cũng có thể chết vì độc, vậy thì còn có chuyện gì không thể xảy ra nữa?

“Còn có thể là ai? Nhất định là Viên Minh Hân!” Lạc Hàm không chút do dự trả lời, khi Lạc Mai đưa thi thể của Lạc Tuyết về Lạc Y Cung nàng vẫn

còn nhỏ thế nhưng lớn lên dưới những lời kể của Lạc Mai, nàng tất nhiên biết được những thủ đoạn hèn hạ mà Viên Minh Hân đã làm với Lạc Tuyết, cho nên khi Bạch Từ Linh hỏi nàng đã không chút do dự án mà trả lời.

Bạch Từ Linh không có đáp lại lời của Lạc Hàm mà nhìn về phía Thanh Nhi, tựa hồ như đang đợi đáp án từ nàng, sở dĩ nàng muốn nghe đáp án từ Thanh Nhi là bởi vì Thanh Nhi là người hiểu rõ nhất về chuyện này, nàng có thể nói ra chuyện này thì nhất định biết rõ ai là người hạ độc Lạc Tuyết, so với Lạc Hàm là người nghe kể lại thì đáng tin hơn nhiều.

“Là nàng.” Thanh Nhi cũng thấy được ánh mắt của Bạch Từ Linh nên bèn gật đầu khẳng định.

“Muội chắc chắn?” Không biết Bạch Từ Linh có ý gì mà lại hỏi một câu như vậy.

“Tiểu thư... chẳng lẽ dựa vào ân oán giữa phu nhân và Viên thị, người không nghĩ là do nàng ta làm sao?” Thanh Nhi nghi hoặc hỏi lại, trong lòng nàng chính là nhận định Viên thị là thủ phạm hạ độc Lạc Tuyết, mặc dù không có bằng chứng nhưng có một số chuyện, trong lòng mọi người đều tự hiểu rõ mà không cần bằng chứng.

“Một mình Viên Minh Hân không có khả năng làm được chuyện này.” Bạch Từ Linh tất nhiên biết ân oán giữa Lạc Tuyết và Đại phu nhân, cũng tức là Viên Minh Hân, khi nghe Thanh Nhi kể lại mọi chuyện trong lòng nàng cũng ần ần suy đoán chuyện Lạc Tuyết bị trúng độc nhất định không tránh khỏi tới Viên Minh Hân, bởi vì khi đó Lạc Tuyết chỉ có một kẻ thù là Viên thị. Tam phu nhân Liễu thị mặc dù đáng nghi nhưng lại không có động cơ, nàng ta vào phủ sau Lạc Tuyết lại sinh ra một vị tiểu thư cho Bạch Vân Hoài, đối với Lạc Tuyết cũng không có ân oán sâu đậm gì, lúc đầu nàng ta cùng Lạc Tuyết kết minh cũng là muốn đối phó với Viên thị, mặc kệ nàng ta có biết chuyện nàng không phải là cốt nhục của Bạch Vân Hoài hay không thì chỉ cần dựa vào việc nàng là nữ nhi, lại bị hủy dung thì không hề gây sức ép đối với mẫu tử Liễu thị, sau đó Lạc Tuyết lại bị thất sủng thì nàng ta lại càng không cần thiết hạ độc thù với Lạc Tuyết.

Trong phủ này, nếu nói người có hận thù sâu nặng với Lạc Tuyết thì chỉ sợ ngoài trừ Đại phu nhân Viên Minh Hân ra thì không còn người nào khác.

Viên thị là chính thê của Bạch Vân Hoài, chẳng cần biết nàng ta có tình nghĩa sâu đậm gì với Bạch Vân Hoài hay không thì sự xuất hiện của Lạc Tuyết cũng đã làm ảnh hưởng đến địa vị của nàng, cho nên nàng ta oán hận Lạc Tuyết, đây không phải là lần đầu tiên xuống tay với Lạc Tuyết, kể từ ngày biết được sự tồn tại của Lạc Tuyết nàng ta đã nhiều lần hạ độc thù, từ ám sát đến hạ độc nhưng nhờ Lạc Tuyết có một thân y thuật cao siêu nên cuối cùng âm mưu quỷ kế của nàng ta cũng không thành, sau nhiều lần thất bại nàng ta cũng biết được loại độc bình thường không có làm gì được Lạc Tuyết mà còn bị đối phương phát hiện, tăng thêm phòng bị thì nàng ta bắt đầu nuôi dưỡng âm mưu của mình, không biện nàng ta đã dùng biện pháp gì mà lại có được bí dược của hoàng thất Vũ Nguyệt - Bích Lạc Hoàng Tuyền - một loại độc dược cực kì độc khiến người độc vô thanh vô tức trúng phải, chính là... làm sao Viên thị lại có được nó?

“Ý tiểu thư là có người giúp nàng ta?” Lạc Hàm cùng Thanh Nhi đồng thời sùng sốt, cảm thấy chuyện này đúng là khó tin, trên đời này ngoại trừ Viên thị ra còn có người có thù oán sâu đậm đối với Lạc Tuyết nữa sao?

“Viên Minh Hân sao lại có bí dược của hoàng thất Vũ Nguyệt được?” Đúng vậy, đây mới thật sự là trọng tâm của vấn đề, tuy trong lòng mọi người đều biết rõ Viên thị là thủ phạm hạ độc Lạc Tuyết, thế nhưng có một điều đáng ngờ là vì sao trong tay Viên thị lại có được bí dược của hoàng thất Vũ Nguyệt?

Bí dược của hoàng thất Vũ Nguyệt vốn là độc dược thượng cổ, chỉ truyền lại trong hoàng thất Vũ Nguyệt, là độc dược cực độc trong các loại độc dược, lại thất truyền từ lâu, ngoại trừ hoàng thất Vũ Nguyệt thì không có người nào biết được cách giải, huống hồ bí dược hoàng thất cũng không phải là rau củ bán ngoài chợ, quơ tay liền hút được cả nắm, Viên thị là người của Thành Thiên quốc, Thành Thiên và Vũ Nguyệt cũng giống như hai quốc gia còn lại, vốn không có nhiều giao hảo, chẳng có lý do gì mà hoàng thất Vũ Nguyệt lại giao ra bí dược này cho Viên thị cả, trong này rốt cuộc còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật?

“Lời này của tiểu thư nói không sai, Viên Minh Hân tuy là Thừa tướng phu nhân nhưng cũng chưa chắc đã có được bí dược của Vũ Nguyệt trong tay, trừ phi là có người giúp nàng ta lấy được nó.” Lạc Hàm gật gù, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của Bạch Từ Linh, nàng tuy không thể so với Thanh Nhi biết được nhiều chuyện về Lạc Tuyết nhưng nàng từ nhỏ đã lưu lạc khắp giang hồ, tuy nói giang hồ và hoàng thất không có xen vào chuyện của nhau nhưng cũng không tránh khỏi có mối quan hệ sâu xa mà không nhiều người biết được, động tĩnh của bên này bên kia đều đặc biệt rõ ràng.

Thiên hạ chia làm nhiều nước, trong đó nổi bật nhất chính là tứ quốc gồm Thành Thiên nằm ở phía Đông, Vũ Nguyệt là chúa tể của miền cực Tây, Phượng Tề là vua ở phía Nam và bá chủ phương Bắc chính là Yên Vân, ngoài ra còn có rất nhiều quốc gia khác nhau, chỉ là không có gì đáng nhắc đến, tất cả bọn họ đều phục tùng dưới tứ quốc, cho nên thiên hạ lấy tứ quốc làm chủ. Tứ quốc thân là bốn quốc gia lớn đại diện cho cả đại lục cho nên ngoài mặt vẫn duy trì thái độ không xâm phạm lẫn nhau, bất quá quan hệ giữa tứ quốc không hề ôn hòa như vẻ ngoài thể hiện, Vũ Nguyệt ở phía Tây xa xôi, đất đai cằn cỗi, không thể trồng trọt, người dân nơi đó sống rất khổ cực, nhu yếu phẩm chủ yếu là nhập từ ba quốc gia còn lại, là một quốc gia nghèo về tài nguyên nhưng lại đứng đầu về khoáng sản, Vũ Nguyệt luôn có âm mưu xâm lược các quốc gia còn lại để có thể trở thành một quốc gia nông nghiệp phát triển, thế nhưng binh lực Vũ Nguyệt không quá dồi dào, lại cách các quốc gia còn lại cả một hoang mạc rộng lớn, tất nhiên khó mà có thể thực hiện được âm mưu này. So với Vũ Nguyệt đất đai khô cằn thì Phượng Tề ở phía Nam lại bốn mùa ôn hòa, không khí mát mẻ, tài nguyên dồi dào phong phú, là quốc gia giàu nhất trong Tứ quốc, chính là Phượng Tề lấy nữ nhân làm chủ, địa vị của nam nhân ở nơi này cực kì thấp, vì vậy mà bị không ít các nước láng giềng xa lánh, mấy năm trước Phượng Tề khởi binh đánh chiếm Thành Thiên nhưng lại bị Hân vương đẩy lùi, sau đó hai bên kí hiệp ước đình chiến, chỉ là Phượng Tề vẫn không buông tha cho Thành Thiên, mấy năm nay sơn tặc ở Phượng Tề không ngừng đến các thành trì của Thành Thiên quấy phá dân chúng, chỉ là Thành Thiên để cũng không thể vì một lũ sơn tặc mà gây chiến với Phượng Tề, cho nên hai bên không ngừng giằng co qua lại. Về phần Yên Vân ở phía Bắc cách Thành Thiên cả dãy Băng Thiên Đỉnh, so với hai nước còn lại thì lại càng khó mà dẫn quân xâm lược Thành Thiên, chỉ là người dân Yên Vân vốn là hiếu chiến, dân tộc phương Bắc một thân hung mãnh, tất nhiên có dã tâm đối với các dị tộc còn lại, mà Thành Thiên để luôn ôm mộng thống nhất thiên hạ, đối với các nước còn lại cũng luôn có dã tâm xâm lược, bốn nước đối đầu, chỉ là chưa có ai ra tay đối phó với đối phương là bởi vì sợ hoàng tước ở phía sau, cho nên mới có cục diện như hiện tại.

“Người có thể lấy được bí được của hoàng thất Vũ Nguyệt ở Thành Thiên chỉ có thể là... người trong cung!” Lạc Hàm cẩn thận suy nghĩ, nếu là bí được của hoàng thất Vũ Nguyệt tất nhiên sẽ không truyền ra ngoài, cho dù có thì cũng nằm ở hoàng cung tam quốc còn lại mà thôi.

“Viên Minh Hân thì có quan hệ gì với người trong cung?” Bạch Tử Linh hơi nhướn mày, thật ra nàng cũng nghĩ đến điều này, chỉ là khó mà tìm ra được điểm chung trong chuyện này.

“Là muội muội của nàng ta!” Hai mắt Thanh Nhi hơi lóe lên, tiếp lời: “Viên Minh Hân còn có một muội muội cùng tuổi với mình, hiện tại đối phương là Hoàng hậu của Thành Thiên đế, nhi tử là Thái tử Thương Lưu Quân, cho đến hiện tại Hoàng hậu tuy bị thất sủng nhưng vẫn là chủ quản của lục cung, nàng ta có bí được của hoàng thất Vũ Nguyệt trong tay cũng đúng thôi.” Thái phó phủ có hai vị tiểu thư như hoa như ngọc, năm đó đại hôn đúng là khiến kinh thành rung động, một người được gả vào hoàng gia, sắc phong làm hậu, cùng Thành Thiên đế nắm giữ giang sơn, một người gả vào Thừa tướng phủ làm Thừa tướng phu nhân, tương lai không cần lo cái ăn cái mặc, thân phận tôn quý chẳng kém ai, năm đó Thái phó đúng là nở mày nở mặt. Chỉ là hiện tại hậu cung của đế vương không chỉ có một mình Hoàng hậu, mà Thừa tướng phủ cũng không chỉ có một vị phu nhân, tuy nhiên điều này không hề làm thay đổi địa vị của hai người, thế lực của Viên gia vốn lớn mạnh, đặc biệt khi có hai nữ nhi gả cho người có quyền, hiện tại trong triều đình thế lực của Viên gia vô cùng lớn cho nên Thái tử mới còn giữ lại, nếu không sớm đã bị phế đi rồi.

“Rất có thể Viên Hoàng hậu đã giúp Viên Minh Hân có được bí được của Vũ Nguyệt.”

“Chuyện còn chưa tra rõ không thể vội kết luận nhưng mà Hoàng hậu trong cung đúng là rất đáng nghi.” Bạch Tử Linh quả thật là không nghĩ đến Viên thị vậy mà lại có liên quan đến người trong cung, bất quá cho dù nàng ta không có người thân giúp đỡ thì dựa vào năng lực của nàng ta cũng có thể lấy được bí được của hoàng thất Vũ Nguyệt, câu hỏi đặt ra là: Làm cách nào?

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Bạch Tử Linh cũng vậy, nhưng xem ra người có bí mật nhiều nhất phủ này chính là Đại phu nhân Viên Minh Hân nhỉ?

“Lạc Hàm, người đi điều tra chuyện này cho rõ, biết được đối phương là ai mới dễ dàng đối phó.” Viên Hoàng hậu, người này nàng chưa từng gặp qua, mấy năm nay cung yến trong cung tổ chức nàng cũng không có đi dự, thứ nhất là thân phận địa vị không thích hợp, trên danh nghĩa nàng là nữ nhi của tiểu thiếp, Hoàng hậu nương nương là người cao quý, sao có thể ngồi cùng với đám thứ nữ thấp hèn được? Thứ hai là do thanh danh nàng quá xú, khắp thiên hạ không ai không biết Thành Thiên quốc có một vị phế vật tiểu thư, dung mạo không những xấu xí mà tính tình cũng nhu nhược nhất gan, khiến mọi người rất là khinh thường, chẳng ai nguyện ngồi cùng một chỗ với nàng, cho nên danh tiếng Hoàng hậu, nàng chỉ nghe qua, chưa từng gặp mặt. Chỉ biết mỗi năm Đại phu nhân đều cùng Bạch Phi Nhục vào cung chúc Tết, mà Viên Hoàng hậu đối với Bạch phủ cũng không khắt khe, ban thường không ít thứ, chỉ là nghe nói quan hệ hai người không nóng không lạnh, nếu là quan hệ thân thiết thì dựa vào tính tình của Đại phu nhân chỉ sợ là không muốn Bạch Phi Nhục kết giao với Đỗ Thanh Triệt mà muốn gả nàng ta cho Thái tử, thân càng thêm thân. Cổ nhân có câu “Phù sa không cháy ruộng ngoài”, Hoàng hậu là chủ nhân lục cung, Thái tử lại rất có thể là người kế vị tiếp theo, Viên gia bên kia muốn lớn mạnh so với việc dựa vào người khác thì không bằng dựa vào bản thân, vậy mà hiện tại Đại phu nhân lại mất nhắm mắt mở để tin đồn của Bạch Phi Nhục và Đỗ Thanh Triệt đồn đại khắp nơi, Đỗ gia bên kia vốn là thế lực của Mai phi, Mai phi lại là thân mẫu của Minh vương, hiện đang là người đắc ý nhất trong số các vị vương gia, cũng không biết Đại phu nhân là muốn buông bỏ Viên gia trợ giúp Đỗ gia hay vẫn là đang có âm mưu gì khác?

Cho dù nàng ta có âm mưu gì cũng không liên quan đến nàng, Bạch Tử Linh xuyên không mà đến, thân là người kế nghiệp của chủ nghĩa xã hội đối với ân oán cung đình hay tranh quyền đoạt vị nàng không có hứng thú, điều duy nhất khiến nàng tồn tại ở đây chính là khúc mắc về nguyên chủ và cả Lạc Tuyết, hiện tại câu trả lời vẫn chưa rõ ràng nên nàng chỉ có thể điều tra từng chút, tìm kiếm một ít mảnh ghép mà ghép lại, chỉ mong sau khi điều tra rõ bí ẩn về cái chết của Lạc Tuyết nguyên chủ có thể ra mặt gặp nàng.

“Vâng.” Đây đúng là bẽ chím của tảng băng mà, năm xưa nghe Lạc Mai nói đến chuyện Viên Minh Hân hạ độc Lạc Tuyết cũng đâu ai nghĩ đến vì sao nàng ta lại có bí được của hoàng thất Vũ Nguyệt trong tay, cũng không có ai nghĩ đến Viên Hoàng hậu lại liên quan đến chuyện này, nếu liên quan đến Viên Hoàng hậu trong cung cấm kia thì chỉ sợ lần trả thù này cũng không dễ dàng thực hiện, vốn chỉ muốn diệt trừ Viên Minh Hân, hiện tại lại lòi ra thêm một người chỉ sợ phải đối đầu với cả Viên gia rồi.

Lạc Y Cung im lặng mười năm nay, không phải là vì bỏ qua chuyện cũ không tiếp tục truy cứu mà là đang ngấm ngấm điều tra chuyện này, Lạc Tuyết tuy xuất thân giang hồ nhưng cái chết của nàng không thể vì vậy mà bỏ qua, lần này Lạc Hàm đến, không chỉ là muốn tìm Bạch Tử Linh trở về mà còn muốn đưa tất cả sự thật ra ánh sáng, để mọi người nhìn thấy Bạch phủ này che giấu bao nhiêu chuyện dơ bẩn khiến người cảm phần thế nào.

Lạc Hàm đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Bạch Tử Linh và Thanh Nhi, Bạch Tử Linh trầm mặc ngồi uống trà, tựa hồ đối với chuyện này nàng cũng không có bận tâm quá nhiều, mà Thanh Nhi thì lại thấp thòm đứng một bên, bộ dạng vô cùng bất an như đứa trẻ làm sai chuyện.

“Tiểu thư, không phải là Thanh Nhi muốn giấu người...” Lúc đầu nàng nhớ lại mọi chuyện cũng là ngoài ý muốn, nàng cũng không muốn giấu Bạch Tử Linh, bởi vì trong phủ đạo này xảy ra quá nhiều chuyện cho nên nàng cũng không muốn làm ảnh hưởng đến Bạch Tử Linh thêm nữa, chỉ là không ngờ đối phương sớm đã phát hiện sự khác thường của nàng, mà cũng phải thôi, nàng cùng tiểu thư sống nương tựa lẫn nhau, không ai hơn bản thân có thể hiểu rõ đối phương, nàng có thể nhận thấy tiểu thư thay đổi, tiểu thư nhận ra điều này cũng không có gì lạ.

“Ta biết muội là có nỗi khổ, ta cũng không trách muội.” Nàng cũng không biết Thanh Nhi là có nỗi khổ gì nhưng đối phương đã không muốn nói, nàng cũng không thể ép buộc đối phương được, bất quá nếu là chuyện về nguyên chủ thì khác, bí mật về nguyên chủ, một là thẳng thắn, hai là bị nàng ép phải nói ra, không có khả năng thương lượng.

“Tiểu thư, người không trách nô tì, nô tì thật sự rất vui vẻ.” Thấy Bạch Tử Linh không có ý định trách nàng, Thanh Nhi yên tâm thở ra một hơi, nhớ đến chuyện lần trước Lạc Hàm không chịu nói ra sự thật, thái độ của Bạch Tử Linh đáng sợ vô cùng, không nghĩ đến lần này lại dễ nói chuyện như vậy.

“Àn.” Lúc đầu nàng vốn không có ý định đi Hương Sơn Tự cùng đám người Tử phu nhân nhưng sau đó nghe những lời Bạch Vân Hoài nói nàng đột nhiên thay đổi chủ ý, không phải vì nàng sợ Bạch Vân Hoài tức giận lên mà trị tội nàng, nàng sợ dĩ thuận theo hần bất quá cũng là vì muốn biết tin tức “vị

hôn phu” của nguyên chủ là ai mà thôi, xuyên không đến nơi này, nàng không có ý định lập gia đình, cho nên biết sớm một chút để có thể diệt trừ hậu hoạn về sau. Tay nài của nàng là do Thanh Nhi giúp chuẩn bị, ngoại trừ lương khô, nước uống, và một chút điểm tâm nhẹ, còn có y phục hàng ngày, ngay cả bạc cũng đưa cho Lạc Hàm để đối phương chuẩn bị tốt cho nàng chỗ ăn ngủ, chỉ là Thanh Nhi tựa hồ quên mất thứ quan trọng nhất chính là Tâm Linh bí pháp mà Lạc Tuyết để lại cho nàng, cũng không rõ là Thanh Nhi quên mất hay không muốn nàng mang theo để tránh mất nhưng Bạch Từ Linh đặc biệt có hứng thú với quyển sách này cho nên đã lén lút mang theo, đối với nàng ở cổ đại này không có thứ gì thú vị hơn đọc sách.

“Tiểu thư, Thanh Nhi hỏi người một câu được không?”

“Muội hỏi đi.” Từ trong tay áo, Bạch Từ Linh lấy ra một quyển sách, bìa sách có vẽ cũ kỹ, động tác Bạch Từ Linh lưu loát đem trang sách bản thân đang đọc dở mở ra, Thanh Nhi càng nhìn lại càng cảm thấy quen mắt, quyển sách này chẳng phải là Tâm Linh bí pháp của phu nhân để lại sao?

Trước khi khôi phục trí nhớ Thanh Nhi xem nó như một quyển sách bình thường, tùy tiện đặt vào trong ngăn tủ cũng không có đựng đến, sau khi khôi phục trí nhớ, nàng xem nó như báu vật, cũng không dám đặt loạn trong tủ bàn trang điểm nữa mà giấu dưới gối của Bạch Từ Linh, ngày thường cũng không dám đụng đến sợ bản thân lỡ tay làm rách trang sách, dù sao quyển sách này cũng có niên đại hơn mười năm, giấy mỏng đến mức chỉ cần một vết vệt nhẹ cũng có thể làm rách, cho nên lúc dọn dẹp Thanh Nhi cực kì nhẹ tay, ngay cả Bạch Từ Linh đi xa nàng cũng không dám để đối phương mang đi, lỡ như đối phương làm mất thì nàng quả thật nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tha thứ cho bản thân, không ngờ Bạch Từ Linh lại lén mang nó đi. Bởi vì chuyện tối qua mà sáng nay Thanh Nhi vẫn chưa có tinh thần đi dọn phòng cho Bạch Từ Linh, cũng không phát hiện nó mất đi, hiện tại thấy Bạch Từ Linh tự nhiên lấy ra, gương mặt nàng không khỏi xuất hiện tia ảo não, xem ra ngày sau nàng phải càng thêm cảnh giác, canh phòng nghiêm ngặt, đề phòng trộm cướp, đề phòng tiểu thư.

“Tiểu thư có phải người đã thức tỉnh rồi không?”

“Sao muội lại hỏi vậy?” Bạch Từ Linh dừng động tác đang lật sách lại, nàng đặt quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn Thanh Nhi, đôi mắt nàng mình bạch có thần như một chiếc gương phản chiếu mọi thứ, nhất thời khiến Thanh Nhi hoảng hốt không biết mình đang nói gì.

“Biểu hiện ngày đó của tiểu thư rất là kì lạ, hơn nữa tiểu thư còn biết mục đích của Lạc Hàm là vì Tuyệt Lệnh...” Tuyệt Lệnh là bí mật của Lạc Y Cung, cũng là bí mật của Lạc Tuyết, càng là bí mật của hai người nàng và Lạc Hàm đối với Bạch Từ Linh, ngày đó kể lại mọi chuyện Lạc Hàm cũng không có nhắc một chữ đến Tuyệt Lệnh, vậy mà Bạch Từ Linh vẫn biết được, hơn nữa thái độ... có vẻ như rất kích động, sau này Lạc Hàm không muốn nàng nhắc lại chuyện này nữa là vì không muốn Bạch Từ Linh biết quá nhiều, cũng không muốn nàng kích động như ngày đó.

“Tuyệt Lệnh? Thứ đó là vật gì, rất quan trọng sao?” Bạch Từ Linh lạnh nhạt mở miệng, thái độ tùy ý không chút quan tâm đến. Thật ra nàng cũng không có quan tâm đến thứ đồ chơi này, chỉ là nguyên chủ tựa hồ thật quan tâm cho nên nàng mới muốn tìm hiểu nhiều thêm một chút.

“Tiểu thư... thật sự không biết?” Thanh Nhi hơi ngập ngừng, ánh mắt nàng nhìn về phía Bạch Từ Linh mang theo vài phần khó hiểu.

“Nhìn mặt ta giống như biết lắm sao?” Bạch Từ Linh mặt không đổi sắc hỏi ngược lại.

“Nhưng mà ngày đó...”

“Chẳng phải mọi người đều nói thời hạn của tranh pháp là mười năm sao? Còn chưa đến sinh thần lần thứ mười lăm của ta mà?”

“Có thể là lúc phu nhân thi triển trận pháp sức khỏe yếu ớt nên trận pháp mất hiệu lực trước thời hạn.” Thanh Nhi cảm thấy lý do này rất thuyết phục.

“Ta chưa có thức tỉnh.” Sắc mặt nàng vô cùng nghiêm túc, Thanh Nhi thấy vậy cũng không nói gì về chuyện này nữa.

“Tuyệt Lệnh là một khối ngọc bài, thân của nó được làm từ Hàn Băng trên Băng Thiên Đỉnh, vô cùng rắn chắc và lạnh lẽo, vật này là thánh vật của Lạc Y Cung, năm đó phu nhân tham gia đại hội võ lâm đã thi triển một trận pháp, yêu cầu nhân sĩ võ lâm phải lập lời thề, nếu có ngày người của Lạc Y Cung có chuyện cần nhờ, đám nhân sĩ võ lâm có mặt tại đây nhất định phải dốc lòng hỗ trợ, làm trái lời thề sẽ trời tru đất diệt, chết không toàn thây, Tuyệt Lệnh chính là thứ để làm bằng chứng.”

“Chỉ là một khối lệnh bài, có thể làm được gì?”

“Lúc đó mọi người cũng có suy nghĩ giống như tiểu thư, bởi vì bị chịu sự ép buộc nên không ít người muốn phản kháng lại, ý đồ lật đổ Lạc Y Cung nhưng sau đó mới phát hiện một khi đã lập lời thề thì không thể phá vỡ, nếu không không chỉ riêng bản thân mà còn liên lụy cả một gia tộc, thế lực Lạc Y Cung vốn mỏng manh yếu ớt, phu nhân làm vậy chỉ là muốn chừa lại cho mình một đường lui, nếu sau này có người tiếp quản Lạc Y Cung thì cũng không sợ giang hồ chèn ép, nhưng cũng bởi vì như vậy mà người trong giang hồ đều truy tìm Tuyệt Lệnh, bọn họ là muốn có Tuyệt Lệnh trong tay để có thể điều khiển nhân sĩ võ lâm thao túng vận mệnh của họ.” Lạc Tuyết tạo ra Tuyệt Lệnh là vì muốn bảo toàn Lạc Y Cung, chỉ khi thật sự cần thiết mới đem Tuyệt Lệnh ra để chừa đường lui cho bản thân, nhưng đám nhân sĩ võ lâm thì khác, bọn họ bởi vì ham muốn cá nhân mà muốn chiếm đoạt Tuyệt Lệnh làm của riêng, loại người như vậy vốn không xứng có được Tuyệt Lệnh.

“Trận pháp Lạc... mẫu thân thi triển là Thiên Tâm Chú?”

“Tiểu thư biết nó?” Thanh Nhi hơi kinh ngạc, tựa hồ như không nghĩ đến Bạch Từ Linh vậy mà lại biết được nó.

“Trong sách có viết.” Bạch Từ Linh đưa quyển sách trong tay lên, trang sách hiện lên một bức họa đồ phức tạp cùng với vài dòng chữ chú thích.

“Thiên Tâm Chú là trận pháp khiến người bị nhốt trong đó phải lấy tất cả những thứ mình có bao gồm tính mạng, danh dự, nhân phẩm,... ra thề, nếu một ngày làm trái sẽ gặp phải họa sát thân, trận pháp này thực hiện khá đơn giản, cho nên cũng không có thời gian nhất định để trận pháp có thể giải, đây là

trận pháp rất thích hợp trong trường hợp tra hỏi.”

“Đúng là thú vị.”

“Tiểu thư, người muốn học võ công sao?”

“Võ công?” Bạch Tử Linh nhíu mày: “Thứ đồ chơi đó không phải cần phải có nội lực sao?”

Thứ đồ chơi?

Võ công làm sao có thể là đồ chơi được?

Thanh Nhi không mấy hiểu rõ Bạch Tử Linh là đang nói gì nhưng nàng vẫn đáp lại: “Đúng vậy, tiểu thư đã qua tuổi học võ, nếu muốn thì phải mỗi ngày bốn đến tám giờ ngồi thiền và khoảng mấy năm sau người mới có thể học võ công được.”

Một ngày bỏ ra bốn đến tám giờ sinh giờ chỉ để ngồi thiền, hơn nữa còn phải mất mấy năm sau mới có thể học võ, đợi khi nàng trở thành cao thủ võ lâm chẳng phải là mất mấy năm sao ư?

Bạch Tử Linh tỏ vẻ, bản thân không có ôm mộng làm cao thủ võ lâm, nàng xuyên qua đến đây là ngoài ý muốn, kiếp trước đánh đánh giết giết nàng sớm đã chán lắm rồi, hiện tại nàng chỉ muốn làm những thứ mình thích mà thôi, cho nên chuyện học võ công phức tạp như vậy... bỏ qua thì tốt hơn.

“Không cần, thân thủ hiện tại của ta cũng đủ để đối phó một số người rồi.”

“Thân thủ của người...” Lúc này Thanh Nhi mới nhớ đến ngày đó Lạc Hàm lên vào phòng của Bạch Tử Linh để trộm đồ, không những bị đối phương phát hiện mà còn bị đối phương áp đảo triệt để, chỉ dùng vài chiêu liền hạ được Lạc Hàm, mấy năm nàng không biết tình hình Lạc Y Cung thế nào nhưng nàng biết võ công của Lạc Hàm là trên nàng, không ngờ tiểu thư hạ Lạc Hàm lại dễ dàng như vậy, hơn nữa tiểu thư lại không có võ công, quả thật là...

“Rèn luyện mà có.”

“Người không học võ cũng được nhưng y thuật và trận pháp người phải học.” Nói đến đây thái độ của Thanh Nhi vô cùng nghiêm túc, một bộ dạng không dễ thương lượng.

“Người thân là nữ nhi của phu nhân sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ rời khỏi nơi này để trở về lại Lạc Y Cung để tiếp quản nó cho nên có rất nhiều thứ người phải học hỏi mới được.”

“A, được thôi.” Ngay từ khi đọc quyển sách này nàng cũng đã biết cách thi triển trận pháp, thậm chí mấy trận pháp nhỏ nàng cũng đã học xong, chỉ là chưa có thí nghiệm mà thôi.

“Để nói chuyện vậy sao?” Thanh Nhi hơi nghi ngờ nhìn Bạch Tử Linh, nhỏ giọng lắm lắm.

Bạch Tử Linh cũng mặc kệ Thanh Nhi, tiếp tục công việc đọc sách của bản thân, đối với thái độ nói nhiều như vậy của Thanh Nhi, đây vốn là chuyện hàng ngày ở Linh Viên, nàng... sớm đã quen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Náo loạn ở thanh lâu

Buổi tối Bạch Vân Hoài trở về quán gia liền đi đến bẩm báo với hần về chuyện Bạch Tử Linh đã trở lại, Bạch Vân Hoài có chút ngoài ý muốn, hần hạ lệnh cho Bạch Tử Linh bởi Tử phu nhân đi đến Hương Sơn Tự, hành trình này ít nhất là nửa tháng, nhiều nhất là một tháng mới trở về, vì sao mới qua một ngày Bạch Tử Linh đã trở về rồi? Còn chưa đợi Bạch Vân Hoài đến Linh Viên khởi binh vấn tội thì người trong viện Đại phu nhân đã đi đến thông báo chuyện ngày hôm nay cho hần biết, hóa ra không phải Bạch Tử Linh làm trái mệnh lệnh của hần tự ý trở về mà là bởi vì đám người Tử phu nhân bỏ nàng ở lại giữa đường, nàng một thân một mình không rành đường, giữa đường gặp phải một cô nương nên bèn hỏi đường trở về kinh thành, cô nương đó sống trong núi, ngày thường cô đơn lẻ loi, Bạch Tử Linh thấy nàng đáng thương nên mang về, cô nương đó không ai khác chính là Lạc Hàm. Đối với việc Bạch Tử Linh mang người ngoài về phủ, Bạch Vân Hoài cũng không có bận tâm, trong mắt hần Bạch Tử Linh cũng chỉ là một nha đầu, ngu ngốc lại háo sắc, ngoại trừ làm hần mất mặt thì có thể gây hại gì hần, dù hiện tại nàng đã thay đổi rất nhiều nhưng hần không tin một nữ nhân lại có thể làm cho mặt hồ gợn sóng, vì vậy đối với Bạch Tử Linh và người nàng mang về, hần lựa chọn mặc kệ. Về việc Bạch Tử Linh bị bỏ lại giữa đường nên phải trở về Bạch phủ, hần cũng chưa nói gì, dù sao đó cũng chỉ là lời nói một phía của nàng, hần lại không thể vì như vậy mà kết tội ái thiếp của hần, còn về chuyện Bạch Tử Linh muốn xử trí một thị vệ trong phủ vì tội xem thường chủ tử hần đã để Đại phu nhân toàn quyền giải quyết, hần biết đám người trong phủ không ưa thích nàng, bản thân hần cũng vậy, nhưng dù sao nàng cũng mang danh Tam tiểu thư, phận là hạ nhân sao có thể xem thường chủ tử, mặc dù nàng chẳng tính là chủ tử gì nhưng một ngày nàng còn mang danh là nữ nhi của Bạch Vân Hoài hần thì hần sẽ không để hạ nhân nói ra nói vào về nàng, như vậy có khác nào tát thẳng vào mặt hần một bạt tay đau?

Ngày thường thương triều đã rất mệt mỏi, đặc biệt là mấy ngày liên tiếp Viên gia và Minh vương bên kia đều gây áp lực cho hắn, buộc hắn phải lựa chọn một trong hai thế lực, hắn bị kẹt ở giữa tất nhiên là khó xử, cho nên tâm tình gần đây có chút nóng nảy, không muốn gặp bất kì ai. May mắn là Tứ phu nhân và mẫu tử Lâm thị đã đi Hương Sơn Tự rồi, Đại phu nhân đối với hắn lạnh nhạt xa cách, Tam phu nhân suốt ngày nhốt mình trong phòng, nhờ vậy mà trong phủ tĩnh lặng đi rất nhiều, cho nên Bạch Vân Hoài cũng chẳng muốn xử lí mọi chuyện trong phủ nữa, mà giao hết thảy cho Đại phu nhân quyết định, tối nay Bạch Vân Hoài cũng đến thư phòng làm việc, làm việc xong rồi cũng qua đêm ở đó luôn.

Khác hẳn với không khí yên tĩnh của Bạch Vân Hoài bên này, trong Minh Nguyệt Các lúc này có chút trầm trọng.

Mặc dù trời đã tối nhưng Minh Nguyệt Các vẫn sáng trưng như thường, giống như cái tên của nó, như trăng sáng trên bầu trời, mãi mãi soi sáng bầu trời đêm, bên ngoài thị vệ vẫn canh chừng nghiêm ngặt, trong phòng Đại phu nhân đang ngồi bên bàn, trên bàn là chung trà uống được phân nửa, gương mặt xinh đẹp của Đại phu nhân có chút nghiêm trọng, đối diện với nàng là một hắc y nhân đang đứng, toàn thân của hắn đều phủ đầy vải bó đen, chỉ để lộ hai con mắt, dưới ánh nến càng thêm bí ẩn.

“Ta đã cho người canh chừng ở Hương Sơn Tự, đoàn người của Tứ phu nhân quý phủ đã đến thế nhưng lại không thấy bóng dáng của người mà phu nhân cần.” Giọng nói của nam nhân khàn khàn, đặc biệt vang vọng trong màn đêm.

“Nàng đã trở về.”

Hắc y nhân hơi khó hiểu: “Chẳng phải phu nhân nói nàng sẽ đến Hương Sơn Tự sao?”

“Ta làm sao biết được nàng đột nhiên trở về giữa chừng chứ?!” Nói đến đây, giọng nói của nàng có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Đại phu nhân cũng tức giận vô cùng, vốn dĩ kế hoạch mà nàng sắp đặt đã hoàn hảo thế nhưng giữa đường Bạch Tử Linh lại trở về, điều này đã phá tan mọi kế hoạch của nàng, nàng vốn đã có cơ hội diệt trừ nàng ta nhưng vì đám người Tứ phu nhân mà thất bại, Tứ phu nhân chán ghét Bạch Tử Linh vì nàng ta đã khiến Tứ phu nhân mất mặt, Tứ phu nhân đem nàng ta vứt giữa đường tưởng như muốn trả đũa đối phương nhưng cuối cùng lại là cứu đối phương một mạng, nếu Tứ phu nhân biết được chuyện này thì không biết có tức chết hay không nữa?

Hắc y nhân thái độ thản nhiên, đối với sự tức giận của Đại phu nhân chỉ làm như không thấy, khăn che mặt che hết gương mặt của hắn nên không thấy biểu cảm gì ngoại trừ đôi mắt vẫn là một mảnh lạnh như băng mà sát thủ nên có. Đối với chuyện nhà của Bạch gia hắn không có quan tâm, hắn chỉ nhận tiền làm việc cũng không có nhận người, lúc nào Đại phu nhân tìm đến hắn yêu cầu hắn giết một người, hắn cũng cảm thấy tiền này quá dễ kiếm, dù sao giết người cũng chính là sở trường của sát thủ La Sát Môn bọn họ, huống hồ đối phương còn là một phế vật vô năng, vậy mà Đại phu nhân còn muốn hắn dàn dựng thành một vụ cướp của giết người, suy nghĩ của người có tiền hắn không hiểu nhưng đã nhận tiền cho nên hắn chỉ có thể nghe theo yêu cầu của đối phương, lúc chuẩn bị ra tay thì thuộc hạ lại báo lên là không tìm thấy người mục tiêu, điều tra lại mới biết Bạch Tử Linh vốn không có cùng đám người Bạch gia đến Hương Sơn Tự, Đại phu nhân đây là muốn hố hắn sao?

Đây là nguyên nhân hắn có mặt tại đây.

Đại phu nhân cũng phát hiện bản thân có chút kích động, quên mất ở đây còn có người nên vội vàng bình ổn tâm tình, lạnh nhạt lên tiếng: “Người đi tìm cơ hội khác giết chết nàng.” Gương mặt nàng lúc này đã phủ đầy băng sương, đôi mắt cũng xuất hiện tia sát khí, rõ ràng sau vụ thất bại lần này nàng cũng không có ý định buông tha cho Bạch Tử Linh.

Thành Thiên đế đột nhiên hạ chỉ gọi Hàn vương trở về, theo như dự kiến nhanh nhất thì chưa đến nửa tháng, đại quân của Hàn vương sẽ hồi kinh, chậm nhất thì khoảng một tháng, vốn dĩ nàng còn muốn để Bạch Tử Linh sống thêm mấy năm nhưng không ngờ Thành Thiên đế lại hạ chỉ gọi người về, nàng muốn cho Bạch Tử Linh sống tiếp cũng không được, Hàn vương trở về thì chẳng khác nào Bạch Tử Linh có thêm một tấm bùa hộ thân, nàng tất nhiên không muốn nhìn thấy cảnh nữ nhi của Lạc Tuyết có một cuộc sống tốt được, cho nên nàng nhất định phải ra tay diệt trừ Bạch Tử Linh trước khi Hàn vương hồi kinh.

“Giết người đối với ta mà nói rất đơn giản.” Nếu chỉ là người, cho dù đối phương có là hoàng đế của một quốc gia thì La Sát Môn bọn họ cũng ra tay không ngần ngại, điều phiền phức nhất là giết người còn phải dàn dựng thành vụ việc khác, như vậy không những tốn công sức mà còn tốn thời gian.

“Không được.” Như hiểu suy nghĩ của hắc y nhân, đôi mắt Đại phu nhân hiện lên tia sắc bén, nàng lạnh giọng nói tiếp: “Người nhất định phải dàn dựng thành một vụ việc gì đó, tuyệt đối không được để cho người khác điều tra ra được là người của La Sát Môn của người làm.” La Sát Môn là tổ chức sát thủ có tiếng của Tứ quốc, bọn họ chỉ nhận tiền không nhận người, cho nên khi bọn họ ra tay với nhân vật mục tiêu, họ sẽ không kiêng kỵ bất kì điều gì, cho dù đối phương có là hoàng đế đi chăng nữa, chỉ cần có người dám bỏ tiền mua mạng của hắn, người của La Sát Môn tuyệt đối dám nhận, chuyện này sớm đã đến tai Tứ quốc, đối với hành động không kiêng kỵ quyền thế của La Sát Môn, người của triều đình kì thật cũng bất đắc dĩ, bọn họ không làm gì được La Sát Môn cho nên chỉ có thể đổ mọi chuyện lên đầu người mua đầu người. Nếu để Tuần phủ bên kia tra ra được là người của La Sát Môn gây ra thì bọn họ nhất định sẽ điều tra đến người đứng sau, giấy không gói được lửa, chuyện nàng làm sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, đặc biệt là khi chuyện này truyền đến tai Thành Thiên đế, tuy nói Bạch Tử Linh chỉ là một phế vật nhưng Thánh thượng đã hạ chỉ tử hôn, Thánh chỉ vẫn còn, Bạch Tử Linh mặc dù chưa gả vào hoàng thất nhưng mang danh là nữ tử của hoàng gia, bị người giết chết thì Thành Thiên đế cũng sẽ yêu cầu Tuần phủ cho một lời giải thích thỏa đáng, tội hành thích người của hoàng tộc không phải ai cũng có thể gánh được, Bạch gia không thể, Viên gia bên kia càng không thể bị liên lụy vào.

“Người của La Sát Môn bọn ta trước giờ làm việc không sợ người khác biết.” Giang hồ và triều đình vốn là hai phe đối lập nhau, trước giờ người trong giang hồ đều không qua lại với người trong triều đình, huống hồ La Sát Môn còn là tổ chức sát thủ, nhận tiền làm việc, trong mắt đám người triều đình và giang hồ khác thì bọn họ thế lực của tà giáo, nhận được không ít sự chán ghét cùng ghê lạnh của mọi người nhưng La Sát Môn làm chuyện từ đó đến giờ đều không hề che giấu, hiện tại nhận lệnh làm việc lại che che giấu giấu như vậy, chẳng khác nào bọn tiểu nhân danh môn chính phái kia chứ?

“Hai ngàn lượng lần trước ta sẽ không lấy lại, nếu như có thể giết chết nàng thì một ngàn năm trăm lượng còn lại cũng sẽ giao cho người.”

Hắc y nhân hơi nhú mày, bởi vì chuyện lần trước hành thích Yến Thanh Dạ thất bại, Yến Thanh Dạ tâm tư khó lường đã cho người giả dạng làm người của La Sát Môn đi hành thích lại Yến Thanh Hồng, cho nên Yến Thanh Hồng nảy sinh nghi ngờ La Sát Môn bọn họ cùng Yến Thanh Dạ cấu kết với nhau nên đã rút khỏi vụ làm ăn này, khiến cho La Sát Môn bọn họ chịu thiệt hại không ít về người lẫn bạc, vì vậy mà hiện tại bọn họ rất cần tiền để có thể xoay sở cho La Sát Môn.

Sát thủ a, bị giết rồi cũng không thể sống lại, cho nên chỉ có thể huấn luyện người mới mà thôi.

“Thành giao.”

Lúc này ở phía trên có một thân ảnh uyển chuyển đang ghé vào nóc nhà, người này không ai khác chính là Bạch Từ Linh, nàng đã nghe rõ cuộc trò chuyện giữa hai người, buổi sáng khi nghe Thanh Nhi kể về cuộc đối thoại giữa Đại phu nhân và người của La Sát Môn thì nàng đã nảy sinh ý định tối nay sẽ đến Minh Nguyệt Các để xem xét thử Đại phu nhân đang âm mưu chuyện gì, Thanh Nhi và Lạc Hàm đều muốn đi cùng nàng nhưng việc nghe lén thể này đi nhiều người không tốt nên Bạch Từ Linh chỉ đi có một mình.

Ba ngàn năm trăm lượng, hóa ra tính mạng của nàng chỉ đáng giá bao nhiêu thôi sao?

Cổ nhân không biết được giá trị của nàng, Bạch Từ Linh mới không thèm tính toán với bọn họ, nếu chỉ là mạng của một phế vật thì con số này cũng đã là giá trên trời rồi.

Sau khi đạt thành thỏa thuận hắc y nhân cũng không có lưu luyến mà tiếp tục ở lại, hẩn thoát một cái liễn biến mất bên cửa sổ, Bạch Từ Linh cũng không có bận tâm đến Đại phu nhân nữa mà nhanh chóng tránh đi những thị vệ canh gác mà đuổi theo hắc y nhân, mặc dù Lạc Hàm đã cảnh cáo nàng không nên dây vào người của La Sát Môn khi chưa biết rõ đối phương có gây hại với nàng hay không thế nhưng đối với kẻ muốn lấy mạng của mình Bạch Từ Linh tất nhiên sẽ không ngồi yên để đối phương đến lấy, dù sao nàng cũng từng là đặc công của Z quốc, không phải loại sát thủ bình thường có thể giết là giết, đều đáng bận tâm hơn là Đại phu nhân vậy mà lại tìm đến La Sát Môn mua mạng của nàng, trong khi La Sát Môn lại có mối quan hệ đặc thù với Bạch Vũ Lâm - phụ thân cha nguyên chủ. Bạch Từ Linh đuổi theo hắc y nhân tất nhiên là còn vì nhiều nguyên nhân khác mà không phải vì đối phương muốn lấy mạng nàng, hắc y nhân thân thủ nhanh nhẹn, với võ công cao cường hẳn đã biến mất ở cửa hẻm nhỏ, sau đó hẩn nhảy lên nóc nhà, chạy băng băng như một con chim, xuyên qua được hàng cây và nhảy vào một khung cửa sổ của một tòa nhà, khi Bạch Từ Linh đuổi đến thì chỉ thấy bóng dáng hắc y nhân biến mất bên cửa sổ của tòa nhà.

So với ban ngày, Yên Kinh về đêm vô cùng xa hoa và náo nhiệt, nàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy tòa nhà treo đèn lồng đủ màu, người người không ngừng ra vào, đôi mắt thoáng hiện lên tia kinh ngạc.

Nguyệt Mãn Lâu?

Đây chẳng phải là thanh lâu nổi tiếng nhất Thành Thiên sao? Vì sao hắc y nhân là chạy vào đây? Hơn nữa bộ dạng lúc đi trên đường của hẩn không giống như là đụng chỗ nào là trốn vào chỗ đấy, một đường đi không chút trở ngại, giống như thật sự rất quen thuộc với nơi này, đôi mắt nàng không khỏi xuất hiện tia sáng, có vẻ như La Sát Môn và Nguyệt Mãn Lâu có mối quan hệ đặc thù gì đó, cũng có thể là chủ nhân của Nguyệt Mãn Lâu và Môn chủ của La Sát Môn vốn là một người, bất quá đó chỉ là suy đoán, nàng còn chưa tận mắt chứng kiến, tất nhiên sẽ không loạn nói lung tung.

Nàng cũng không phải chưa từng đi đến thanh lâu, lần trước nàng cùng nam tử gọi Dạ đã đến đây rồi gặp được Lạc Hàm, nói đến đây mới nhớ, Lạc Hàm ở nơi này một thời gian, đối với Nguyệt Mãn Lâu hẩn cũng biết được một chút thông tin, nàng có thể trở về hỏi Lạc Hàm về kẻ đứng sau La Sát Môn, chỉ là hiện tại nàng nên lên vào để xem xét kỹ một chút tình hình rồi mới về hỏi lại Lạc Hàm?

Chỉ là hiện tại một nữ tử đi vào nơi phong nguyệt thế này sợ làm kinh động đến người khác, đến lúc đó để hắc y nhân biết được chỉ sợ sẽ dă thảo kinh xà, nếu truyền ra lời đồn thì dựa vào đặc điểm mà mọi người nhìn thấy thì chỉ sợ cả Bạch phủ đều có thể nhận ra đó là nàng, dù sao đạo gần đây Bạch Từ Linh mang khăn che mặt quá thường xuyên, khiến người khác không muốn chú ý cũng khó.

Nghĩ nghĩ Bạch Từ Linh vẫn quyết định đi vào, sớm muộn gì cũng phải điều tra, không bằng hiện tại nàng trực tiếp vào trong điều tra còn hơn phải đợi thông tin từ Lạc Hàm, so với việc dựa vào người khác, nàng lại càng tin tưởng dựa vào bản thân mình hơn, nàng không đi vào cửa chính mà học theo hắc y nhân lên vào cửa sổ.

Thanh lâu ban ngày thì vắng lẽ ban đêm lại náo nhiệt như lễ hội, người ra vào không ngừng, không khí nhộn nhịp khắp nơi, một màu đỏ thắm bao phủ xung quanh, cửa sổ này dẫn đến một hành lang, trên hành lang không có một bóng người nhưng bên tai nàng vẫn nghe thấy tiếng đàn nhạc và vui đùa của những khách làng chơi.

Bạch Từ Linh đi trên hành lang, cũng không biết hành lang này dẫn đến nơi nào, nhưng so với bên dưới thì ở trên này yên tĩnh hơn rất nhiều, từ đằng xa nàng nhìn thấy bóng dáng của một nam tử, hẩn một thân tố y, y phục gọn gàng, trên tay cầm một chiếc quạt phe phẩy, bộ dạng giống như một công tử ăn chơi, vẻ ngoài cũng xem như là dễ nhìn, chỉ là đôi mắt lại hiện lên vẻ gian xảo khiến người khác không có thiện cảm, Bạch Từ Linh cũng không để ý nhiều mà đi ngang qua người hẩn, ai biết được hẩn lại đưa tay muốn nắm lấy tay nàng nhưng lại bị nàng nhanh chóng tránh thoát.

“Người muốn làm gì?” Theo động tác của nàng, khăn che mặt bay bay, để lộ chiếc cằm xinh đẹp, hai mắt nam tử đối diện sáng hẩn lên.

“Tiểu mỹ nhân, đến hầu hạ gia nào.” Nam tử còn muốn vươn tay, đôi mắt hẩn lúc này nhìn nàng với vẻ say mê, khóe miệng còn nở một nụ cười bí ỉu.

“Tránh ra.” Thấy đối phương còn muốn động tay động chân đụng vào nàng, Bạch Từ Linh phản ứng nhanh nhẹn mà lùi lại để tránh móng vuốt của đối phương, đôi mắt xẹt qua tia lạnh lẽo.

“Một đêm một ngàn lượng, tiểu mỹ nhân mau đến hầu hạ gia, gia tuyệt đối sẽ làm cho nàng dục tử dục tiên.” Mặc dù đối phương mang khăn che mặt

nhưng bộ dạng bên ngoài xem ra cũng không tệ, chỉ sợ ẩn sau lớp khăn che mặt đó là một mỹ nhân, đã là mỹ nhân thì hẳn tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha rồi.

Đôi mắt Bạch Tử Linh nheo lại, cả người đều tản ra hàn khí, khiến nam tử đối diện cũng hơi run lên, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn thấy có một người có ánh mắt đáng sợ như vậy, bất quá nghĩ đến thân phận của bản thân, lại nhìn đến tiểu mỹ nhân một thân một mình trước mặt, hắn liền ép xuống cảm giác sợ hãi vừa rồi, không khỏi đứng thẳng lưng lên, khôi phục bộ dạng kiêu ngạo như vừa nãy.

“Tiểu mỹ nhân, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời ta sẽ thưởng thêm cho nàng, đảm bảo nàng sẽ...” Nói đến đây, trên mặt hắn liền nở nụ cười thô bỉ, ánh mắt gian xảo như hồ ly, Bạch Tử Linh không nỡ nhìn thẳng, loại người này chỉ sợ nhìn thêm một chút sẽ dơ mắt mình.

Thấy Bạch Tử Linh không trả lời, ngược lại còn ngó lơ bản thân, hắn không những không tức giận mà ngược lại hắn đối với nàng càng thêm hứng thú, hắn chơi qua không ít mỹ nhân ngoan ngoãn, hiện tại lại gặp một người có chí khí như vậy chẳng khác nào phát hiện một món đồ chơi mới thú vị hơn, hắn làm sao có thể bỏ qua cho nàng?

“Tiểu mỹ nhân, ta đến với nàng đây!” Nam tử nhào về phía nàng, vẻ mặt hắn như hận không thể ngay lập tức nuốt nàng vào bụng, kết hợp với đôi mắt gian xảo như rắn đó khiến Bạch Tử Linh có cảm giác muốn đánh người.

Bạch Tử Linh vốn không muốn gây sự với nam tử trước mặt, bởi vì nàng đến đây để thăm dò tin tức, nếu gây sự sẽ bị phát hiện, đến lúc đó sẽ có không ít chuyện phiền phức ập đến, nàng trước giờ không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ phiền phức mà thôi, nhưng tên nam tử này hết lần này đến lần khác đều muốn nàng hầu hạ hắn, nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy thì đến bao giờ mới có thể rời khỏi đây?

Hơn nữa nhìn vẻ mặt bỉ ổi kia của nàng, nàng thật sự muốn ra tay giáo huấn hắn.

Nghĩ là làm, khi tổ y nam tử nhào về phía nàng, Bạch Tử Linh liền né sang một bên, nàng một tay cầm móng vuốt của hắn không khách khí bẻ một cái, tiếng xương khớp vang lên khiến người khác lạnh cả người, tay còn lại đánh về phía lưng hắn khiến hắn ngã xuống, gương mặt chạm phải đất mẹ, vang lên một tiếng, xem ra vết thương không nhẹ, xử lý xong nam tử, nàng quay người rời đi, quả nhiên vẫn là đánh người là cách giải quyết vẫn đề tốt nhất.

Y phục hoa quý, tư thái cao ngạo, lời nói thiếu gia giáo, vừa nhìn là biết thiếu gia nhà quan bị dạy hư, có vẻ như hắn có thân phận không tầm thường, loại người này nếu không đắc tội thì thôi, nếu đã đắc tội thì phải đắc tội cho trót, tốt nhất là phải hủy thi diệt tích, đến lúc đó không có ai tìm đến nàng gây sự, bất quá nàng đến đây không phải để giết người, mà là tìm người a...

Bạch Tử Linh hơi khó xử, trong một giây do dự của nàng thì một đám người đột nhiên xuất hiện, nhìn thấy thanh kiếm chém về phía nàng, Bạch Tử Linh nhanh chóng quay người né tránh, một tay giữ lấy tay đối phương, vặn một cái, chân thì đá vào bụng hắn khiến hắn bị vung ra xa.

“Tư Tam!”

Nam tử bị nàng đá văng vào tường, ngã lăn xuống đất, được một đám người bên cạnh đỡ lên, Bạch Tử Linh cũng chú ý đến bọn họ, một thân tử y, hông đeo bội kiếm, người nào người nấy đều là vẻ mặt sát khí bùng bùng, khí lạnh lan tràn khắp hành lang, không ai có động tĩnh.

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói từ dưới lầu truyền đến, vừa nãy Bạch Tử Linh ra tay khiến nam tử bị văng vào tường, gây ra tiếng động lớn, khách làng chơi ở bên dưới cũng bị kinh động, âm nhạc ngừng lại, mọi người đều đang hướng về phía lầu hai mà nhìn, Hồng nương cùng với mấy kẻ canh gác cửa cũng nghe thấy, đang vội vàng chen qua đám người mà tiến về phía trên này.

Xong rồi!

Đôi mắt nàng không khỏi xuất hiện tia ảo não, lại chọc phải phiền phức, quả nhiên ra ngoài liền sẽ tránh không khỏi ầu ẩu mà!

Một người không sao, một đám người đối với nàng cũng không là gì, chính là nhiều người như vậy, muốn giết cũng là tốn thời gian, huống hồ dân chúng bên dưới còn bị kinh động, còn đang muốn xem náo nhiệt mà tiến về phía này, một đám người bao vây thì Bạch Tử Linh nàng chạy đằng trời à?

Thanh lâu náo động lớn như vậy, chỉ sợ hắc y nhân kia cũng đã phát hiện, nếu đã như vậy thì trước tiên rời khỏi này này lại nói, dường như ngay lập tức, thân hình của Bạch Tử Linh liền biến mất ở trước mặt đám người.

“Bắt a lại cho ta!” Tổ y nam tử đã được đám người mặc tử y đỡ dậy, thân đứng chưa vững đã lập tức mở miệng phân phó, đám người thấy vậy bèn nhìn nam tử đầu lĩnh, thấy hắn gật đầu mới vội vàng đuổi theo Bạch Tử Linh.

Khi Hồng nương đi lên thì phát hiện đang được một hộ vệ bên cạnh đỡ lên, gương mặt của hắn vì đập xuống nền đất mà có chút sưng đỏ, ngoại trừ chuyện này ra thì không có vấn đề gì cả.

“Ai da Tử công tử, ngài bị làm sao vậy?” Hồng nương khoe miệng hơi cong, để lộ nụ cười mỉa hoặc thờ ơ.

“Ngươi còn dám hỏi?” Đau đớn từ cánh tay truyền đến khiến đôi mắt Tử Chấn Khiên hiện lên tia lửa giận: “Các người mở thanh lâu là để làm ăn, nữ nhân trong này không phải hầu hạ khách thì làm gì? Còn giả vờ thanh cao!”

Đôi mắt Hồng nương thoáng hiện tia sát khí, bất quá rất nhanh liền biến mất, nàng khôi phục nụ cười mỉa hoặc như thờ ơ: “Tử công tử cũng biết, Nguyệt Mãn Lâu của chúng ta cũng có quy định riêng, nếu cô nương bọn họ đã không muốn thì không thể ép buộc.”

Nữ tử trong Nguyệt Mãn Lâu, bán nghệ không bán thân, đây đã là quy tắc bất thành danh của nơi này, nếu có nữ nhân muốn bán thân, bọn họ tất nhiên

không ngăn cản, nhưng nếu nữ nhân đó không muốn mà bị ép buộc thì là trái với quy định, thân là chủ quản của nơi này Hồng nương tất nhiên sẽ không yên lặng đứng nhìn.

“Bỏ mẹ cái quy định chó má đó đi, không phải chê tiền ít hay sao? Bỏ công tử có tiền, còn sợ bỏ công tử không trả tiền cho các người sao?”

“Từ công tử hiểu lầm rồi, để Hồng nương tìm một vị cô nương khác đến hầu hạ công tử được không?” Dứt lời Hồng nương liền nháy mắt về phía sau, hai vị cô nương một xanh một đỏ lập tức tiến đến, ngã vào lòng của Từ Chấn Khiên.

“Công tử, để Hồng La hầu hạ ngài...” Hồng y nữ tử ngọt ngào mỉm cười, thân hình mềm mại dựa vào cánh tay Từ Chấn Khiên, nếu là ngày thường hẳn nhất định sẽ ôm mỹ nhân vào lòng nhưng hôm nay hẳn bị Bạch Từ Linh đánh, hơn nữa Hồng La còn dựa vào cánh tay bị gãy khiến hẳn không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, Hồng La còn chưa hiểu chuyện gì đã bị hẳn mạnh tay đẩy ra.

“Cút ngay!” Từ Chấn Khiên ôm tay, gương mặt tràn ngập sát khí, Hồng La té ngã trên mặt đất không khỏi để lộ vẻ ủy khuất, hộ vệ bên cạnh cũng phát hiện cánh tay hẳn bị thương nên định đi lên xem xét vết thương cho hẳn nhưng lại bị hẳn dùng chân đá lăn ra xa.

“Mau tìm nữ nhân đó về đây cho ta, nếu không hôm nay kết cục của ngươi cũng sẽ giống cái thanh lâu này, bị ta san bằng.” Nữ nhân đó dám ra tay đánh hẳn, một kỹ nữ thanh lâu lại dám ra tay với hẳn, lần đầu tiên trong đời hẳn phải chịu nỗi nhục như vậy, hẳn nhất định sẽ bắt nàng trả giá!

Hắn sẽ làm cho nữ nhân đó quỳ dưới chân hẳn, khóc lóc van xin hẳn tha cho nàng!

“Vâng.” Hộ vệ bị đá lăn lập tức ngói dậy, gương mặt cũng không hiện vẻ tức giận gì mà vẫn thản nhiên như thường, hẳn nhanh chóng gia nhập cuộc tìm kiếm Bạch Từ Linh.

Hồng nương một bên nhủ mày, trong lòng đối với Từ Chấn Khiên vốn không có thiện cảm hiện tại lại thêm phần chán ghét, hẳn bắt quả cũng chỉ là công tử của nhà Hộ bộ Thượng thư, bởi vì ra tay hào phóng ở Nguyệt Mãn Lâu nên nàng mới nể mặt hẳn, vậy mà hẳn lại dám ở đây gây sự, còn muốn san bằng Nguyệt Mãn Lâu của nàng, đúng là ngại sống quá lâu mà!

“Từ công tử, Nguyệt Mãn Lâu có quy tắc của Nguyệt Mãn Lâu, nếu cô nương của chúng tôi thật sự không muốn hầu hạ ngài thì ngài cũng không thể ép buộc nàng ấy được.”

“Ta mặc kệ, hôm nay ta nhất định phải bắt được ả nữ nhân đó!” Từ Chấn Khiên tức giận gào lên, dùng phải cánh tay khiến hẳn đau đến nhả mề, sắc mặt vặn vẹo nhìn Hồng nương.

“Từ công tử, Nguyệt Mãn Lâu không phải là nơi ngài muốn bắt người là bắt người được.” Hồng nương cũng không khách khí, chuyện này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, trước kia có không ít người nhìn trộm tư sắc của cô nương Nguyệt Mãn Lâu mà muốn động tay động chân, sau cùng vẫn là bị giáo huấn mà bỏ cuộc, vị Từ công tử này hôm nay cũng vậy thôi.

Từ Chấn Khiên nhìn phía sau Hồng nương xuất hiện vài đại hán cao to, người nào người nấy đều ôm vẻ mặt hung thần, lúc này bên người hẳn lúc này đã không còn một ai, nguyên nhân là do hẳn đuổi tất cả hộ vệ của mình đuổi bắt Bạch Từ Linh, vì vậy mới rơi vào tình huống như hiện tại.

“Ta là thiếu gia của Hộ bộ Thượng thư phủ, ngươi dám đụng đến ta?!” Từ Chấn Khiên ôm tay, không còn tay nào mà chỉ vào mặt Hồng nương nên cũng chỉ có thể nhìn đối phương vội về nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn sớm đã nghe mọi người kể đến Nguyệt Mãn Lâu không phải là nơi thanh lâu bình thường, các vị cô nương ở đây, cho dù là hoa khôi danh tiếng là Thủy Nhu cũng chỉ bán nghệ không bán thân, lúc đầu nghe thấy chuyện này hẳn còn cười khinh thường, mở thanh lâu mà lại không bán thân, như vậy thì kinh doanh làm gì, rõ ràng đám nữ nhân này là che tiền quá ít nên mới không bán, nếu có người ra giá cao hơn chỉ sợ bọn họ liền không chút e ngại cò kè hết ý phục ra phục vụ. Hôm nay Từ công tử được hồ bằng cầu hữu rủ nhau đến đây dạo chơi, đám hồ bằng cầu hữu của hẳn đều là người biết điều, cho nên gọi các cô nương đến hầu hạ hẳn đều là tự nguyện bán thân, cũng không cần phải ép buộc gì cả, bởi vì quy tắc của Nguyệt Mãn Lâu bọn họ đều hiểu, trong lúc vui vẻ, Từ công tử buồn tẻ nên đã đi ra ngoài giải quyết, giữa đường gặp phải Bạch Từ Linh, từ xa nhìn đến nàng như một vị tiên tử, khí chất hoàn toàn khác hẳn với một đám nữ nhân phạm tục nơi này khiến hẳn hứng thú, nên mới ra tay với đối phương không ngờ lại bị đánh lại.

Từ Chấn Khiên là nhi tử duy nhất của Hộ bộ Thượng thư Từ Sở, từ nhỏ đã được nuông chiều mà lớn, cho nên ngày thường hoành hành ngang ngược, không xem ai ra gì, mà Từ Sở cũng rất yêu thương nhi tử này, vì vậy mà đối với hẳn hết mực dung túng, hẳn chọc ra phiền toái đều được phụ thân giải quyết, cho nên hẳn vẫn chưa ý thức bản thân làm điều gì sai, trong mắt hẳn chỉ cần thứ hẳn muốn thì không ai có thể cản được.

“Cho dù hôm nay là Hộ bộ Thượng thư đến cũng vậy mà thôi, Nguyệt Mãn Lâu chúng ta không hoan nghênh người ép buộc các cô nương của Nguyệt Mãn Lâu.”

Hộ bộ Thượng thư? Chức quan đó lớn lắm sao?

Nguyệt Mãn Lâu bề ngoài là thanh lâu nhưng thế lực bên trong sâu rộng không rõ, ngay cả quan huyện cũng phải nể mặt vài phần, vị Từ công tử này nói chuyện cũng quá không khách khí rồi.

“Ngươi... ngươi dám ăn nói như vậy sao? Không sợ phụ thân ta sẽ diệt Nguyệt Mãn Lâu các ngươi sao?”

Diệt?

Hồng nương nhếch môi, khoe miệng lộ ý cười châm chọc: “Từ gia không có năng lực đó.”

Chương 58: Thanh lâu tương ngộ

Từ Chấn Khiên từ nhỏ đã là thiên chi kiều tử, ở trong phủ nha hoàn gã sai vặt đều phục tùng mệnh lệnh của hắn, ở bên ngoài đám bằng hữu của hắn cũng đối với hắn vô cùng khách khí, vậy mà lúc này Hồng nương lại dùng thái độ khinh thường đó nói chuyện với hắn, như người bề trên nhìn kẻ bề dưới, trong giọng nói còn không che giấu sự châm chọc, lời nói ra lại vô cùng cuồng vọng, vô cùng kiêu ngạo khiến Từ Chấn Khiên tức đến đỏ cả mắt.

Từ gia bọn họ ở Thành Thiên lẫn lộn nhiều năm, Hộ bộ Thượng thư Từ Sở làm quan cũng không dưới hai mươi năm, từ một chức quan huyện nhỏ trèo lên vị trí hiện tại cũng đủ thấy hắn là người có năng lực, có tâm cơ, hướng hồ công việc của Hộ bộ cũng vô cùng quan trọng, Thành Thiên để có thể giao trọng trách này cho Từ Sở cũng là tín nhiệm ở hắn, ngày thường Từ Chấn Khiên dựa vào danh tiếng của phụ thân hắn mà hoành hành ngang ngược, không xem ai ra gì, Từ Sở cũng nhắm mắt bỏ qua, hiện tại gặp phải Hồng nương không đặt Từ gia của bọn họ vào mắt, Từ Chấn Khiên đáy lòng hiện lên tia lửa giận, nhưng nhìn đối phương người đông thể mạnh, hiện tại bên người hắn lại không có thị vệ nào để bảo vệ, hơn nữa trên người hắn vẫn còn thương tích, cứng đối cứng với bọn họ sẽ chịu thiệt, chỉ là bất hủ nuốt con giận này hắn không thể nào chịu được.

Hồng nương cùng Từ Chấn Khiên bên này trừng mắt nhìn nhau, không ai nhường ai thì bên kia Bạch Từ Linh đã sớm tìm đường thoát thân, nàng vốn dĩ muốn rời khỏi nơi này nhưng hành lang dài thăm thẳm, không thấy một cửa sổ để nhảy ra ngoài, dưới lầu vốn dĩ đã đông người, hiện tại bởi vì động tĩnh của Từ Chấn Khiên gây ra mà thu hút không ít người chú ý đến, tất cả mọi ánh mắt đều dồn vào lầu hai, nếu hiện tại nàng đi xuống không phải là làm tăng thêm sự chú ý sao?

Bạch Từ Linh ngại phiền phức, không muốn xuyên qua đám người chen chúc với nhau cho nên chỉ có thể hướng về phía hành lang thẳng tắp mà chạy, dãy hành lang từ đầu đến cuối phòng nào cũng có người, nghĩ đến đám người phía sau vẫn đuổi theo không dứt, Bạch Từ Linh buồn bực đành phải tùy tiện tìm một phòng để trốn vào, có người thì có người, đánh ngất đối phương rồi nhảy ra cửa sổ là được, đơn giản!

Bạch Từ Linh đẩy cửa bước vào, trong phòng tối đen như mực, cho dù thị lực của nàng có tốt cách mấy thì ở trong trường hợp này thì cũng khó mà xác định được trong phòng có người hay không, bất quá nỗ lực của nàng rất lợi hại, trong phạm vi trăm mét hơi thở mỏng manh cách mấy đều có thể nghe thấy được, trong phòng không có bất kì hơi thở nào nhưng lòng nàng vẫn ẩn chứa tia đề phòng.

Nếu không có người sao lại đóng cửa?

Lúc nàng vừa mới đóng cửa phòng lại thì một trận kinh phong từ phía sau đánh úp lại, đáy lòng không khỏi cả kinh, trước mặt là cửa lớn, phía sau lại là kinh phong, Bạch Từ Linh không có cách nào né tránh, lúc này chân nàng đụng phải một chiếc bàn nhỏ trang trí đặt bên cạnh cửa, nàng phản ứng mau lẹ mà lấy chân nâng bàn lên, một tay cầm lấy chiếc bàn ném về phía kinh phong, chỉ nghe “phanh” một tiếng, chiếc bàn nhỏ vỡ nát thành nhiều mảnh.

May mắn là nàng nhanh trí lấy chiếc bàn nhỏ làm lá chắn, tưởng tượng nếu kinh phong đó mà đánh vào người nàng chỉ sợ nàng sẽ không thoát khỏi cảnh ngộ giống chiếc bàn, nghĩ thôi mà cũng đủ sợ.

“Ha!” Đối phương không ngờ Bạch Từ Linh lại lấy bàn nhỏ làm lá chắn, kinh ngạc rất nhanh liền qua, chưa đến một giây sau hắn đã phản ứng lại mà lập tức ra tay, một loạt chiêu phong đánh về phía nàng, Bạch Từ Linh không có nội lực, sẽ không giống như đối phương mà xuất ra chiêu phong, nàng ngoại trừ né tránh thì chỉ có thể cùng đối phương đánh cận chiến, cả hai đều là cao thủ nên trong chớp mắt đã giao thủ mấy chục chiêu.

Trong bóng đêm, Bạch Từ Linh không thấy rõ tướng mạo của người nọ nhưng qua vài chiêu nàng có thể biết được đối phương có một thân võ công cao cường, là một cao thủ, so với Lạc Hàm thì khó đối phó hơn nhiều, ít nhất thì đối phương có thể bức nàng giao thủ lâu hơn một phút đồng hồ thì cũng đủ thấy người nọ rất có năng lực, bất quá muốn đánh ngang tay với nàng thì chưa chắc đã có thể. Khóe môi nàng khẽ cong, lần đầu tiên xuyên đến cổ đại lại có người khiến nàng xuất thủ nhiều chiêu như vậy khiến nàng không khỏi nhớ đến thời gian huấn luyện trước kia của bản thân, vô cùng khắc nghiệt, người nào người nấy đều là cao thủ, thậm chí có người đã đánh ngang tay với nàng, sau cùng đối phương vẫn bị nàng hạ gục, nhớ đến cảm giác đó, chiêu thức của Bạch Từ Linh càng thêm nhanh, xuống tay càng thêm tàn nhẫn, nàng dùng tay không để đánh nhau với đối phương thể nhưng sự sắc bén trong những chiêu thức của nàng không thua gì đao kiếm, khiến đối phương phải chật vật né tránh.

Đáy mắt người nọ xẹt qua tia kinh nghi, lúc đầu giao thủ với nàng chỉ thấy nàng xuất ra những chiêu thức bình thường, tính công kích không cao, hắn có thể nhận thấy đối phương không có nội lực cho nên hắn không có xuất ra toàn lực để ứng phó, không ngờ càng về sau những chiêu thức tưởng chừng như đơn giản lại biến hóa khôn lường, từ tính sát thương không cao chuyển sang một chiêu là đoạt mạng người, khiến hắn phải chật vật né tránh, cũng giống như chiêu thức vừa rồi, nếu hắn không kịp thời né tránh thì đã bị đối phương áp chế.

Người này không đơn giản!

Ở Thành Thiên khi nào lại xuất hiện một cao thủ không có nội lực như thế này?

Rõ ràng là một người không có nội lực lại có thể bức hắn đến nông nỗi này, quả thật là... không tầm thường!

Lúc hai người đang giao thủ thì bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, ít nhất cũng phải năm sáu người, kèm theo đó là vài tiếng thảo luận, đây

lòng Bạch Từ Linh cũng rõ ràng đây chắc chắn là đám người đang truy đuổi nàng, hơn nữa bọn họ tựa hồ còn đang muốn kiểm tra tất cả các phòng ở nơi này, có vẻ như muốn lục tung cả Nguyệt Mãn Lâu để tìm cho ra nàng, đôi mắt thoảng qua tia phiến chán. Bởi vì chỉ lo chú ý đến âm thanh bên ngoài mà những chiêu thức tung ra cũng bớt đi vài phần sắc bén, đối phương thấy nàng hơi phân tâm nên đã chớp lấy cơ hội, đưa chân gạt lấy chân nàng, Bạch Từ Linh không ngờ đối phương lại làm như vậy, thân thể bị mất thăng bằng, bất quá rất nhanh nàng liền phản ứng lại mà quay người để giữ thăng bằng, chỉ là lúc này đối phương đã gắt gao nắm chặt tay nàng, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng bắt được, nàng dùng cánh tay còn lại công kích đối phương, không ngờ cả cánh tay kia cũng bị bắt lấy, sức lực đối phương rất lớn, thân thể này lại yếu đuối, mặc dù nàng ngày thường vẫn hay rèn luyện nhưng bởi vì thân thể này sinh vào Tiết Đại hàn, ngày lạnh nhất trong năm của Thành Thiên, thân thể từ nhỏ lại yếu ớt không đủ dưỡng chất, dù mấy tháng nay Bạch Từ Linh đã cố gắng bổ sung dinh dưỡng trở lại nhưng vẫn còn như cũ, xem ra vẫn phải đi uống mấy loại canh bổ để bổ sung dưỡng chất, lúc này đây dưới lực kéo mạnh như vậy cả người nàng liền không hề phòng bị lao vào trong lòng đối phương.

Đầu nàng đập vào lồng ngực rắn chắc, mùi hương nhàn nhạt thoảng nơi chớp mũi, đây vẻ nam tính khiến nàng cả kinh, nam nhân!

Thân thể mềm mại của nữ tử rơi vào trong ngực, cảm giác mềm mại như tơ không khỏi khiến đối phương có chút chấn động, bàn tay của hắn vung lên, ngón nền trên bàn vốn dĩ đã tắt hiện tại lại cháy bùng lên, cả phòng đang tối đen lập tức liền sáng như ban ngày.

Bạch Từ Linh ngẩng đầu, dưới ánh nến lập lòe nàng có thể nhìn thấy dung mạo của người đối diện, gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ, đường nét tinh xảo, mày rậm như kiếm, đôi mắt thâm trầm như biển, sắc bén như đao, phủ đầy băng sương, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận, ngũ quan kết hợp tại một chỗ càng khiến hắn như một bức tượng hoàn mỹ, tuyệt tác của Thượng đế, đặc biệt là trên người hắn có một loại khí thế vương giả, hơi thở mang theo vài phần cường thế khiến người khác không tự giác sinh ra áp lực.

Thương Hàn Phong!

Sao lại là hắn?!

Dưới khoảng cách gần như vậy, cả người nàng như đang dựa vào ngực hắn, cơ ngực rắn chắc cách một lớp vải như có như không chạm vào mặt nàng, mùi gỗ đàn hương thoảng thoảng nơi chớp mũi, mùi hương sâu lắng, tĩnh lặng, trong veo, hương gỗ mà không như gỗ, ngày đó ở khách điểm Duyệt Lai nàng cũng đã ngửi thấy mùi hương này, vốn nghĩ rằng là do khách điểm xông hương, không ngờ mùi hương đó lại xuất phát từ người nam nhân này.

Cùng lúc đó, Thương Hàn Phong cũng cúi đầu nhìn người trong ngực, thân thể mềm mại của nữ tử dựa cả vào người hắn, hô hấp của nàng cách một lớp vải mỏng không ngừng phả ở trước ngực hắn, mái tóc đen dài như thác lượn lờ như đang quấn lấy hắn, mùi hương nhàn nhạt như hoa từ trên người nàng truyền đến khiến mày kiếm bất giác nhíu lại, lần đầu tiên hắn tiếp xúc gần với một nữ nhân như vậy, kì lạ là hắn không có nảy sinh sự chán ghét.

Hôm nay Bạch Từ Linh mặc một bộ huyền y tối màu, so với hoàng y rực rỡ lúc sáng thì giờ phút này nàng như đóa hoa màu đen nhưng lại không kém phần mỹ lệ tinh tế, mà Thương Hàn Phong vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng bước chân bên ngoài đang hướng về phía nàng nên hắn lập tức nín thở lại, nâng cao cảnh giác mà nhìn về phía cửa, phát hiện đối phương mở cửa phòng hắn, không biết đối phương là địch hay bạn đã nhanh chóng ra tay, bởi vì chuẩn bị đi ngủ y phục trên người có chút tùy ý, hắn chỉ mặc y phục màu trắng, trên áo còn hai nút thắt chưa cài, bên trong lộ ra lồng ngực màu đồng cường tráng, cả người đều tản ra một cỗ khí chất lạnh lẽo.

Nhìn rõ bộ dạng của người đối diện, hai người đều rất ấn ý mà đồng loạt cùng nhau lùi về sau một bước, giữ một khoảng cách nhất định với đối phương.

“Bạch Từ Linh?!” Ánh mắt Thương Hàn Phong hiện lên tia sắc bén, giọng nói lạnh lùng, nghe không ra cảm xúc trong lời nói của hắn.

Thành Thiên đế lần này bí mật truyền Thánh chỉ đến để gọi hắn về chỉ sợ không có mấy người biết, dù sao trước khi tin tức Thánh chỉ hạ xuống thì hắn đã lên đường hồi kinh, dọc đường đạp ngựa phi nhanh, chỉ là sau khi nhận được tin từ Trữ Quốc công biết được đây là một hồi âm mưu thì hắn đã thả chậm tốc độ lại, với trí thông minh của Thương Hàn Phong, hắn cũng nhìn ra một chút manh mối từ Thánh chỉ này, chỉ là đây là Thánh chỉ thật, hắn không thể kháng chỉ mà lập tức lên đường, tuy nhiên hắn chỉ dẫn theo hai người Mục Ánh và Lục Thiên Hành lên đường, còn đại quân của hắn sẽ do Mục Ngân dẫn dắt, đi theo cách hai trăm dặm ở phía sau, bởi vì số lượng quân binh có chút đông nên thời gian không khỏi bị kéo dài, bất quá bởi vì có năm trăm tinh binh, lại có Mục Ngân dẫn đầu cho nên nhìn vào có chút phô trương, nhờ vậy mà không ai nghi ngờ không có hắn ở trong đội ngũ, khiến Thành Thiên đế và những người khác không có nghi ngờ. Thế nhưng ở trên đường trở về hắn đã gặp không ít tập kích, giống như khi ở khách điểm, ngay cả lúc dùng bữa cũng không yên, cho nên đoạn đường về đến kinh thành, hắn cực độ nâng cao sự phòng bị, lúc này nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, hắn còn nghĩ rằng là thích khách đến ám sát hắn, không ngờ lại là nàng.

Hai người bọn họ chỉ mới gặp mặt có một lần, không tính là thân thiết, có thể xem như bình thủy tương phù, đối với hiểu biết của nhau về đối phương đều là con số không, không đúng, có lẽ so với hắn, Bạch Từ Linh hiểu biết về hắn nhiều hơn một chút, dù sao hắn cũng là Chiến thần của Thành Thiên, danh như sấm bên tai, còn nàng... ngoại trừ cái tên ra thì hắn không hề biết được thân phận của nàng.

“Thương Hàn Phong.” Đôi môi khẽ mở, Bạch Từ Linh không rõ ý vị mà nhìn hắn, nàng không gọi hắn là “Hàn vương” mà lại gọi thẳng tên hắn, đây là lần đầu tiên có một nữ nhân dám ở trước mặt hắn vô lễ như vậy, hơn nữa trong ngữ khí của nàng còn mang theo vài phần lãnh ngạo.

Đôi mắt phi thường lợi hại nhìn nàng, tựa như muốn đem nàng nhìn thấu, môi chậm rãi phun ra từng chữ: “Vì sao ngươi lại ở đây?”

Hai người vốn là người xa lạ, hiện tại gặp nhau trong tình cảnh này không ai không nghi ngờ mục đích của đối phương, nhất thời tia lửa bắn ra bốn phía, trong nháy mắt không khí xung quanh ứ đọng lại, lạnh ý bao phủ căn phòng.

“Vậy còn ngươi?” Bạch Từ Linh lạnh nhạt mở miệng, gặp phải Thương Hàn Phong ở nơi này là ngoài ý muốn, nàng đến nơi này là vì đuổi theo hắc y nhân, muốn thăm dò một chút manh mối từ hắn, ai biết được giữa đường lại xuất hiện một tên trình giả kim đáng ghét, khiến nàng mất đi dấu vết của hắc y nhân lại còn bị một đám thị đồi theo, xem ra Nguyệt Mãn Lâu này đúng là có vấn đề, Thương Hàn Phong trở về kinh thành, không trở về phủ đệ của mình nghỉ ngơi mà lại đến Nguyệt Mãn Lâu, còn có thể không có vấn đề sao?

Ánh mắt hắn lóe lên, đang muốn mở miệng nói chuyện thì bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm của thị vệ cùng với tiếng bước chân dồn dập: “Nữ nhân đó chắc chắn là trốn ở đây, phải lục soát từng phòng cẩn thận!”

“Đến bộ dạng của nữ nhân đó chúng ta còn không rõ, làm sao thể tìm được nàng?” Lại một thanh âm khác vang lên.

“Nữ nhân đó một thân huyền y, đeo khăn che mặt, ở giữa các cô nương thanh hồng thể này nhất định có thể tìm ra.” Nam tử lạnh giọng, sắc mặt mười phần nghiêm túc.

“Chỉ là một nữ nhân mà thôi, tìm đại một người là được rồi, cần gì nghiêm túc như vậy?” Một người khác không đồng ý lên tiếng, đến chốn thanh lâu, nữ nhân nhiều như vậy, nữ nhân nào cũng giống nhau, cho dù bọn họ bắt một nữ nhân khác trở về chưa chắc Từ Chấn Khiên đã nhận nữ nhân đó không phải là nữ nhân mà hắn đang tìm.

“Thiếu gia muốn bắt nàng, thân là hộ vệ phải nghe lệnh làm việc.”

“Biết rồi biết rồi, người lúc nào cũng nghiêm túc như vậy.” Nam tử phiền chán phát tay, bắt đầu đi gõ cửa từng phòng.

“Mở cửa, kiểm tra đây.” Đây là tiếng động từ phòng bên cạnh truyền đến.

Thương Hàn Phong hơi sững sốt, ánh mắt thâm thúy nhìn y phục trên người nàng, lạnh giọng hỏi: “Nữ nhân mà bọn họ muốn tìm là người?”

“Vậy thì đã sao?” Ánh mắt nàng trong trẻo, không có vẻ gì là sợ hãi khi phát hiện một đám người truy đuổi nàng đã đuổi đến nơi, hơn nữa còn sát ngay phòng bên cạnh, mặc dù trước đó nàng đã nhanh chóng muốn chạy trốn, điều này khiến hắn không khỏi nhìn nàng bằng ánh mắt khác.

Bạch Tử Linh muốn lướt qua người Thương Hàn Phong mà chạy đến bên cửa sổ để thoát thân, nàng không sợ hãi đám người đó đuổi đến nhưng nàng ngại phiền phức khi bị phát hiện ra thân phận, mặc dù đối với việc Thương Hàn Phong xuất hiện ở nơi này nàng có chút kinh ngạc nhưng mà nàng không có ý định bận tâm, phiền phức bên phía Đại phu nhân nàng còn chưa xử lý xong, tất nhiên sẽ không đi rước thêm một ít phiền toái vào người.

Thương Hàn Phong người này, thân phận tuy cao quý nhưng số người muốn giết hắn lại nhiều vô số kể, đây dựa vào hắn nàng chắc chắn sẽ bị liên lụy, đến lúc đó bản thân chết thể nào cũng không biết đầu.

Thấy đối phương không động, Bạch Tử Linh nghĩ rằng hắn để nàng đi, đáy lòng không khỏi hài lòng gật đầu, không ngờ khi nàng đi ngang qua người hắn, hắn lại đưa tay bắt lấy cổ tay nàng, Bạch Tử Linh cũng nhanh chóng phản ứng, một tay nàng giữ chặt tay hắn, ánh mắt lạnh lẽo.

“Làm gì?” Nàng và hắn không thù không oán, hắn lại ngăn cản không cho nàng đi, đây là muốn bắt nàng đưa cho đám người đó sao?

Thương Hàn Phong nhíu mày, một tay còn lại nắm lấy eo nàng, lật tay liền đem nàng ném lên giường.

Cả thân hình nàng liền rơi xuống giường lớn mềm mại, ngay lập tức Bạch Tử Linh đã lấy lại tinh thần ngồi dậy, đang muốn quay người xuống giường thì mùi hương quen thuộc bay đến, Thương Hàn Phong lúc này đã đến bên giường, đem nàng vừa mới ngồi dậy đặt ở dưới thân, cùng lúc bàn tay to lớn của hắn vung lên, bộ huyền y trên người nàng lập tức bị xé rách một chút không thương tiếc, chỉ để lộ chiếc áo trong màu trắng.

“Người muốn làm gì?” Bạch Tử Linh hơi nhướn mày, nhìn bàn tay đang dần tiến về phía nút thắt của chiếc áo trong thì không khỏi mở miệng, đôi mắt lạnh lùng không nhìn ra hi giận.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Bạch Tử Linh đang bị Thương Hàn Phong đè dưới thân, y phục trên người hắn lộn xộn, trên ngực còn vài nút áo chưa cài, mà Bạch Tử Linh đồng dạng cũng mặc một chiếc áo trong màu trắng, xa xa nhìn thấy bàn tay to lớn của hắn đang đặt lên hai luồng no đủ của nàng, bốn mắt nhìn nhau, có bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu.

“Người là người thông minh, ta mặc kệ người có thân phận gì nhưng nếu người muốn thoát khỏi nơi này thì phải ngoan ngoãn nghe lời ta.” Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt không chút cảm xúc mà nhìn nàng, giống như người đè nàng dưới thân không phải là hắn vậy.

“Vì sao người lại muốn giúp ta?” Bạch Tử Linh không hề phát hiện không khí giữa hai người bọn họ lại ái muội, ngay từ lúc Thương Hàn Phong vung tay xé rách y phục bên ngoài của nàng, nàng cũng chỉ cảm thấy kinh ngạc chứ không hề nghĩ rằng hắn lại có ý đồ muốn khinh bạc nàng.

Hắn còn muốn trả lời, thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, kèm theo đó là tiếng của thị vệ vang lên: “Mở cửa, kiểm tra đây.”

Hộ vệ thời nay, ngay cả đi bắt người mà cũng lễ phép như vậy, còn biết gõ cửa, trong lòng Bạch Tử Linh không khỏi đối với bọn họ có chút tán thưởng.

Người bên ngoài vừa dứt lời trong nháy mắt Thương Hàn Phong cũng đã đưa tay thả rèm che trên giường xuống, cũng không quên kéo chăn găm phủ lên hai người, một tay nhanh nhẹn xé rách áo trong của nàng, để lộ chiếc yếm màu thạch lưu bên trong, chiếc cổ thanh mảnh, xương quai xanh tinh tế, làn da mềm mại trắng như tuyết, nổi bật lên màu đỏ của chiếc yếm khiến người khác không khỏi tâm động, Thương Hàn Phong có chút thất thần nhưng lập tức liền khôi phục như thường, hắn đưa tay chạm đến khăn che mặt của nàng, do dự một chút rồi cũng đưa tay tháo xuống.

Bạch Tử Linh thấy Thương Hàn Phong muốn tháo khăn che mặt của nàng xuống thì im lặng không động, nàng cũng muốn nhìn xem khi nam nhân này nhìn đến gương mặt của nàng sẽ có phản ứng gì.

Gương mặt này... đáy mắt Thương Hàn Phong thoáng qua tia kinh nghi, gương mặt này của nàng không phải là đẹp, mà là rất xấu, rất xấu.

Gương mặt bình thường, ngũ quan không có gì nổi bật, đứng trong đám đông tuyệt đối sẽ không có người nhận ra nàng, làn da thô ráp, không hề mềm mại giống như làn da được che lấp dưới lớp quần áo, trên mặt nàng còn vài có vết tàn nhang, còn có vài sẹo len lỏi, màu của vết sẹo đã nhợt nhạt, giống như đã để lại rất lâu, đặc biệt là vết sẹo ở bên má trái, nhìn vào liền biết là do vật nhọn gây ra, gương mặt này... vốn rất bình thường, bởi vì có vết sẹo này khiến cho nàng có chút dữ tợn, vô cùng xấu xí.

Lúc này hẳn không khỏi nhớ đến khi nàng ở khách điểm dùng bữa, Lục Thiên Hành đã hỏi nàng vì sao dùng bữa mà vẫn đeo khăn che mặt, khi đó nàng trả lời: “Ta xấu!”, đúng vậy, lời này của nàng không có nói dối, nàng quả thật... xấu.

Không ai ngờ được, một nữ nhân có vẻ ngoài hào nhoáng, một thân thủ không ai có thể địch lại, khí chất trên người khiến người khác không thể xem thường như nàng sau khi cởi bỏ lớp khăn che mặt lại lộ ra dung mạo như vậy.

Tiếng gõ cửa của hộ vệ khiến Thương Hàn Phong hồi thần, hộ vệ gõ cửa một phút sau vẫn không thấy có người mở cửa thì có chút mất kiên nhẫn, không khỏi đưa tay xô cửa, cửa phòng đang đóng chặt bị một lực lớn đẩy ra, rất nhiều hộ vệ bước nhanh vào: “Lục soát!”

Trong nháy mắt khi cửa phòng bị đẩy ra thì cổ tay hắn cũng vừa lật, trâm cài tóc trên đầu của nàng bị rút ra, mái tóc đen mượt dài như thác nước đổ xuống, hắn cũng nhanh chóng nhảy sang bên ngoài, một loạt động tác của hắn đều nhanh như chớp, làm người ta không kịp phản ứng, ngay lúc hộ vệ rống lên thì hắn lười biếng vén rèm che lên, để lộ gương mặt tuấn mỹ, đôi mắt hiện tia sương mù, đáy mắt thoáng hiện lên tia lệ quang, rõ ràng là đang ngủ bị đánh thức.

“Ai?”

“Chúng ta là người của Từ phủ, đến đây tìm người, quấy rầy rồi.” Nam tử đi đầu lên tiếng, ánh mắt hắn đảo qua người Thương Hàn Phong rồi lại đảo qua người nữ tử ở trên giường, bởi vì Thương Hàn Phong chỉ vén lên một bên rèm che nên cả người nữ tử đều bị giấu ở phía sau, thanh lâu nhiều nữ tử như vậy, cũng không biết có phải người mà bọn họ cần tìm hay không.

“Từ phủ?” Khóe môi Thương Hàn Phong không khỏi cong lên, đôi mắt lạnh lùng đảo qua một đám người, gương mặt không nhìn ra cảm xúc.

“Là Từ phủ nào?”

“Hộ bộ Thượng thư Từ gia.” Ánh mắt nam tử từ từ trên người Bạch Từ Linh thu hồi, không khỏi cẩn thận đánh giá Thương Hàn Phong, người này không chỉ có một dung mạo khiến người khác kinh diễm mà còn mang theo hơi thở nguy hiểm khiến người khác sinh ra sợ hãi, không khỏi âm thầm suy đoán thân phận của đối phương.

“Hóa ra là người của Hộ bộ Thượng thư phủ, người cư nhiên dám xông vào phòng của bốn vương, có biết tội gì không?” Thanh âm nam tử mang theo vài phần lười biếng nhưng không che giấu sự uy nghiêm, lạnh lùng chất vấn.

Bốn vương?

Nam tử đầu lĩnh hơi kinh ngạc, người đối diện mang một cỗ khí chất vương giả khiến người khác không thể xem thường, hẳn sớm đã nghĩ đối phương có thân phận không tầm thường, chỉ là không ngờ đối phương thật sự là người của hoàng tộc.

Thành Thiên quốc có bốn vị vương gia, trong đó có một người là vương gia khác họ là Kinh Vân Quận vương, còn lại ba người đều là nhi tử của Thành Thiên đế, cũng không biết nam tử trước mắt là nhi tử nào của Thành Thiên đế?

“Thuộc hạ là người của Từ phủ, đắc tội vương gia tội đáng muôn chết, chỉ là không biết ngài là vị vương gia nào?” Nam tử thân là thủ lĩnh, quả nhiên có phong phạm của một vị thủ lĩnh, nghe thấy Thương Hàn Phong tự xưng bốn vương, hắn đầu tiên là kinh ngạc tiếp theo sau đó lại nhanh chóng nhận tội, cũng không quên dò la thân phận của đối phương.

Người này... rất hợp ý nàng, tuy là một hộ vệ nhỏ nhoi nhưng lại có mưu có dũng, đáng tiếc lại là người của người khác, hơn nữa hắn còn đang muốn bắt nàng trở về cho tên bại hoại kia.

“Xem ra là lâu ngày không trở về Thành Thiên cho nên những người ở nơi này bắt đầu quen mặt bốn vương là ai rồi.”

Lâu ngày không trở về?

Lúc này không chỉ nam tử đầu lĩnh sững sốt mà những hộ vệ đang tìm kiếm xung quanh phòng cũng dừng lại động tác, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thương Hàn Phong, bộ dạng tựa hồ không thể tin được.

“Hàn... Hàn vương điện hạ?!”

Danh tiếng Hàn vương như sấm bên tai, không ai không biết, người này là Chiến thần của Thành Thiên, dẫn binh Thành Thiên chinh phục đại Nam giang Bắc, khiến Tứ quốc nghe danh không khỏi kinh sợ, nhưng mấy năm nay Hàn vương trấn giữ ở Nam Kính, rất ít khi trở về, mọi người cũng dần quên người nam nhân này, chỉ là ở trong lòng các binh lính, Hàn vương là vị thần không ai có thể thay thế.

“Xem ra vẫn là có người biết bốn vương.”

“Không thể nào, Hàn vương không phải đang ở Nam Kính sao?” Nam tử bên cạnh không khỏi lên tiếng phản bác, mà nam tử đầu lĩnh lại gờ tay, ý bảo

đối phương không cần nói tiếp.

“Ngài thật sự là Hàn vương điện hạ?” Nam tử đầu lĩnh nói ra nghi vấn của bản thân, hẳn không phải không tin lời của người trước mặt, chỉ là Hàn vương vẫn đang ở Nam Kinh, cho dù Thánh thượng đưa chỉ nhưng nhanh nhất cũng phải nửa tháng mới trở về, hơn nữa có tin đồn Hàn vương không gần nữ sắc, vậy mà hiện tại lại xuất hiện ở thanh lâu, đúng là khiến người khác không thể tin được.

“Không giống?” Thương Hàn Phong trở mình, chắn trên người tuột xuống, phủ tới hông, để lộ ra nữ tử trong lòng ra ngoài, mái tóc dài đen mượt như thác nước che khuất một nửa dung nhan, khiến người khác không nhìn thấy rõ bộ dạng của nàng, chỉ là bờ vai trắng tuyết, chiếc yếm thạch lưu như ẩn như hiện khiến người khác không khỏi suy nghĩ lung tung, bọn họ vệ nhìn thấy cảnh xuân thể này không khỏi thắm nuốt nước bọt, người nào quân tử hơn thì vội vàng dời mắt.

Nơi này là thanh lâu, Thương Hàn Phong lại xuất hiện ở đây, trong lòng còn ôm một đại mỹ nhân, người thông minh đều hiểu chuyện gì xảy ra.

Thương Hàn Phong cũng chú ý đến ánh mắt của bọn họ, đáy lòng xuất hiện một tia không vui, hất vung tay lên, rèm che buông xuống, giấu đi thân ảnh của hai người ở phía sau.

Hành động này khiến bọn họ vệ hoàn hồn, dưới cái nhìn sắc bén của Thương Hàn Phong, nam tử đầu lĩnh vội vàng thối lui ra ngoài: “Hàn vương điện hạ, là chúng thuộc hạ vào nhầm phòng, thật sự xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đánh nhau trên giường

Trong nháy mắt một đám người liên lập tức rời khỏi căn phòng, hộ vệ ra sau cùng còn rất thức thời đóng cửa phòng lại, bọn họ vệ tuy rằng đã rời khỏi phòng nhưng cũng chưa đi xa, một đám nam nhân vậy mà lại ở trong thanh lâu tùm năm tùm bảy thì thắm to nhỏ.

“Người thật sự tin tưởng người bên trong là Hàn vương sao?” Từ gia lấy màu tím làm chủ đạo, cho nên thị vệ của Từ phủ cũng mặc từ y, chỉ cần là người có hiểu biết liền nhận ra đám người này là của Từ phủ, sở dĩ Thương Hàn Phong lúc này hỏi bọn họ đến từ phủ nào không phải là hẳn không biết mà là hẳn đang giả vờ không biết, đối với một vị vương gia rồi đi kinh thành ba năm, sau khi quay về mọi chuyện rõ như lòng bàn tay, không phải chứng tỏ ba năm nay tâm tư của hắn đều đặt ở Yên Kinh hay sao?

Đế vương vốn đa nghi, chỉ một hành động nhỏ cũng có thể khiến Thành Thiên đề nghị ngờ hắn có ý đồ mưu phản, cho nên Thương Hàn Phong mới giả vờ không biết.

“Hàn vương chẳng phải đang ở Nam Kinh sao, sao lại xuất hiện ở thanh lâu được chứ? Chắc chắn là người nam nhân trong đó giả mạo rồi.”

“Hàn vương là người có thể dễ dàng bị giả mạo sao?” Nam tử đầu lĩnh lạnh lùng lên tiếng.

“Từ Nhất, người nói vậy là không đúng rồi, Hàn vương rời Thành Thiên mấy năm, hẳn có bộ dạng thế nào cũng sớm bị người quen sạch, người trong gia tự nhận hẳn là Hàn vương thì người liền tin sao?” Hàn vương tuy chiến công hiển hách nhưng rời Yên Kinh mấy năm nay, dân chúng sống trong thái bình sớm đã quên mất đi vị Thần bảo hộ của họ, lúc này người nhớ đến Hàn vương, chỉ có thể là những binh sĩ nơi chiến trường kia.

“Người không nhìn thấy hoa văn trên áo khoác của hắn sao?” Nam tử đầu lĩnh, cũng chính là Từ Nhất nhíu mày, đôi mắt sâu thẳm không nhìn ra được bất kì cảm xúc gì.

“Áo khoác? Áo khoác gì chứ?” Một đám hộ vệ còn lại đều nghi hoặc, rõ ràng bọn họ không có chú ý đến chiếc áo khoác mà Từ Nhất nói đến.

Lúc này Thương Hàn Phong chỉ mặc áo ngủ cho nên áo khoác được treo trên giá, mọi người bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc nên cũng chẳng ai bận tâm đến chiếc áo khoác kia, nhưng Từ Nhất thì khác, ngay từ khi bước vào phòng, hắn đã đem mọi thứ trong phòng thu lưu vào mắt, nhìn thấy hoa văn trên áo kia hắn đã hơi nghi ngờ nhưng không có nói ra, đợi khi Thương Hàn Phong tự xác nhận danh tính của mình hắn mới dám chắc chắn.

Từ Nhất là một trong những tử sĩ được Từ gia huấn luyện từ nhỏ, bất kì một gia tộc quyền quý nào cũng đều bí mật đào tạo tâm phúc cho riêng mình, hoàng thất có ám vệ, Từ gia lại lựa chọn đào tạo tử sĩ. Hầu hết những tử sĩ đều là những đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, hoặc là những người khốn khổ, bị chính phụ mẫu của mình bán đi chỉ vì vài đồng tiền, trẻ nhỏ dễ dạy, câu nói này cũng không sai, Từ gia huấn luyện bọn họ từ nhỏ, dùng mọi biện pháp tẩy não bọn họ, khiến bọn họ trung thành với Từ gia.

Từ sĩ vốn không phải con người, bọn họ sống mà như người chết, nhiệm vụ của bọn họ là ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, cho dù đối phương muốn họ chết, sở dĩ Từ Sở lựa chọn bí mật huấn luyện tử sĩ là muốn sử dụng những người này như một con cờ, trước khi được phân đến bảo vệ Từ Chấn Khiêm thì Từ Nhất có ra ngoài làm một nhiệm vụ mà Từ Sở giao cho, chỉ là mục tiêu nhiệm vụ quá lợi hại, Từ Nhất cùng người của hắn giao đấu suốt nửa chỉ còn nửa cái mạng, cuối cùng hắn tuy thoát khỏi vòng vây nguy hiểm nhưng lại bị trọng thương nặng, ngất xỉu ở trong rừng, trong lúc đó có một người đã xuất hiện cứu hắn, hẳn không thể nhìn thấy rõ dung mạo người cứu hắn nhưng hoa văn trên áo đối phương thì thấy được. Đợi khi tỉnh lại, rừng cây chỉ còn lại một mình hắn, hẳn không biết đối phương là ai, cũng không biết tìm ở đây cho nên trước tiên đã quay về phục mệnh, nhiệm vụ

thất bại, thứ chờ đợi hẳn chính là cái chết, đối với tử sĩ, cái chết vốn không có gì đáng sợ, thứ đáng sợ nhất chính là không thể sống là chính mình, khi đó Tử Chấn Khiên vừa mới bị người đánh, cũng không biết Tử Sở nghĩ gì, vậy mà lại đưa hắn đến bên người Tử Chấn Khiên làm hộ vệ thiếp thân. Công việc hộ vệ vô cùng nhàn nhã, không giống như làm tử sĩ, ngày ngày đôi tay đều nhuộm máu người, hắn đi theo Tử Chấn Khiên, ngoại trừ bảo vệ đôi phương thì chỉ là giải quyết những vụ gây rối của hắn ta, thời gian rất rảnh rỗi nên hắn đã điều tra người cứu mạng mình, Tử Nhất nhanh chóng biết được thân phận của người cứu hắn, hắn cũng không nghĩ đến người đó lại là Hàn vương.

Thân là tử sĩ, mạng sống của hắn sớm đã thuộc về Tử gia mà không nằm trong tay hắn nhưng có ơn phải báo, đạo lý này Tử Nhất cũng hiểu rất rõ, lúc hắn muốn trả ơn thì nhận được tin Hàn vương sắp rời khỏi kinh thành, ngày Hàn vương rời đi, vạn dân Thành Thiên đều ra đưa tiễn, Tử Chấn Khiên vốn ham vui, những nơi đông người không thể thiếu bóng hắn, thân là hộ vệ Tử Nhất cũng được đi theo, từ đằng xa, nhìn thấy bóng da cao lớn trên xe ngựa, tà áo đen tuyên bay phất phơ trong gió, hoa văn hình chim ưng được thêu bằng chỉ kim tuyến màu trắng vô cùng nổi bật, dù không thấy được dung mạo của người kia nhưng hình ảnh này cả đời Tử Nhất đều không quên được.

“Tóm lại người bên trong chính là Hàn vương điện hạ.” Tử Nhất lời lẽ khẳng định, một đám hộ vệ còn lại đều hai mặt nhìn nhau, bọn họ lấy Tử Nhất làm thủ lĩnh, đối với lời nói của thủ lĩnh tất nhiên là phục tùng.

“Nữ nhân đó có lẽ thừa cơ hội trốn mất rồi, chúng ta về phục lệnh đi.” Ngay giờ bọn họ chỉ lo chuyện của Hàn vương, nữ nhân kia chắc chắn là tranh thủ thời cơ mà trốn đi, bọn họ lại chẳng biết bộ dạng của nữ nhân đó thế nào, chỉ thấy được bóng lưng một thân huyền y, nếu lúc này đôi phương đối y phục khác mà đi qua người bọn họ, bọn họ chưa chắc đã nhận ra.

“Có cần tìm một nữ tử khác thay thế không?” Lúc này tay không trở về, chẳng khác nào dâng mạng lên cho Tử Chấn Khiên.

“Không cần liên lụy người vô tội.” Tử Nhất lắc đầu, bọn họ làm tử sĩ, máu nhuộm đỏ y phục, lúc này đi theo Tử Chấn Khiên ba năm sớm đã không còn giết người nữa, cũng xem như là rửa tay gác kiếm. Ba năm thanh thân, Tử Nhất sớm đã quên mất bản thân từng là một tử sĩ tàn nhẫn vô tình, có lẽ hắn không quên, chỉ là hắn không muốn quên đi những ngày tháng thanh bình, muốn làm một người bình thường mà thôi.

Một hộ vệ khác nói thầm: “Nàng vô tội, chẳng lẽ chúng ta không vô tội sao?” Tuy là nói vậy nhưng hắn cũng biết tính tình của Tử Chấn Khiên, nếu để nữ nhân đó rơi vào tay hắn, chỉ sợ hương tiêu ngọc vẫn sớm thôi.

“Đi thôi.” Tử Nhất thở ra một hơi, chuẩn bị tâm lý chịu đòn.

Trong phòng.

Bạch Tử Linh cũng biết đám người đó chưa có đi xa cho nên nàng không có hành động thiếu suy nghĩ, mặc dù nàng không sợ bị đám người đó phát hiện và tóm được nhưng Thương Hàn Phong đã ra mặt vì nàng, nàng tất nhiên sẽ không phụ lòng tốt này của hắn, mặc dù nàng biết hắn có mục đích của riêng mình. Nàng lần đầu tiên tiếp xúc cự li gần với một nam nhân như vậy, không khỏi có chút không quen, mùi đàn hương lượn lờ nơi chóp mũi, mặc dù không khó ngửi nhưng Bạch Tử Linh không có thói quen dùng hương liệu, hơn nữa bởi vì hành động che mắt đám người kia mà Thương Hàn Phong như muốn ôm cô vào lòng kia khiến mùi đàn hương lúc này như bao trùm lấy cơ thể cô, cơ thể nhiễm mùi hương của người khác, Bạch Tử Linh đưa tay đẩy hắn ra một chút, ý đồ muốn giữ khoảng cách giữa hai người.

“Làm gì?” Nhận thấy người trong lòng hơi gầy gù, Thương Hàn Phong hơi cau mày, cúi đầu kề sát bên tai nàng, thấp giọng mở miệng.

Khoảng cách hai người vốn dĩ rất gần, khi này đám hộ vệ Tử gia xông vào, Thương Hàn Phong dùng động tác nhanh nhất mà ôm lấy Bạch Tử Linh vào lòng, Bạch Tử Linh không muốn để lộ dung mạo nên cúi đầu dựa vào lồng ngực của hắn, lúc này bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế đó, khi hắn mở miệng, môi hắn vô tình chạm vào vành tai nàng, hơi thở nóng rực phả vào tai khiến tai nàng hơi ngứa, không khí giữa hai người cũng vì vậy mà hâm nóng lên.

Cả hai người đều không ý thức được tình hình hiện tại có bao nhiêu ái muội, một người là đặc công hiện đại, từ nhỏ được huấn luyện khắc nghiệt, nam nữ gì đó nàng không có phân biệt, trong đầu nàng chỉ biết có sống sót, cho dù người ở đây hôm nay không phải nàng mà là nguyên chủ cũng vậy mà thôi, Bạch Tử Linh từ nhỏ bị thất sủng, không có người quán giáo, những thứ cơ bản về nữ tác cũng không được ai dạy, tất nhiên là không biết, nếu không nàng cũng không trắng trợn đánh mất mặt mũi mà theo đuổi Đỗ Thanh Triệt. Người còn lại là Chiến thần bất khả chiến bại nơi sa trường của Thành Thiên, mẫu thân mất sớm, được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của ngoại công, Trữ Quốc công thân là nam nhân, tất nhiên sẽ ngại ngùng khi giáo Thương Hàn Phong về vấn đề này, cho nên từ nhỏ trong đầu hắn chỉ biết học tập và luyện võ, mười mấy tuổi liền dẫn binh ra trận, trên chiến trường nơi chỉ có nam nhân, cho nên trong nhận thức của hắn, nam nữ tuy có khác nhưng hắn không có bận tâm đến điều này, dù sao trong thời kì trưởng thành của hắn, cũng chưa từng xuất hiện hình ảnh một nữ nhân nào, huống hồ khi Bạch Tử Linh xuất hiện hai người đã giao đầu không ngừng, Thương Hàn Phong cũng không có coi nàng là nữ nhân, chỉ coi nàng là đối thủ.

Hai con người tuy khác nhau nhưng cả hai đều có chung một điểm tương đồng, chính là không có nhận thức về khái niệm: Nam nữ thụ thụ bất thân.

“Ta...” Bạch Tử Linh mấp mí mắt, tựa hồ như muốn nói gì đó, còn chưa đợi nàng mở miệng thì một bàn tay to lớn đột nhiên che kín miệng nàng lại khiến nàng không khỏi trừng mắt.

“Bọn họ chưa đi xa, đừng lên tiếng.” Thương Hàn Phong lần nữa cúi đầu, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai của nàng, giọng nói hắn rất nhẹ, trong trẻo, lạnh lẽo, khác hẳn với giọng nói của hắn chính là hơi thở nóng rực, mỗi lần hắn hít thở thì hơi thở như mang theo mùi đàn hương thổi đến chóp mũi nàng, Bạch Tử Linh nghe vậy bèn ngoan ngoãn ngồi yên, không động đậy nữa, nàng vốn dĩ có năng lực thoát khỏi vòng tay của nam nhân này, nhưng nàng lại không làm.

Vì sao?

Bạch Tử Linh muốn biết mục đích của hắn.

Hai người bọn họ vốn là người xa lạ, đây là lần thứ hai gặp mặt, lần trước nàng còn cùng thuộc hạ của hắn đánh nhau, dù kết thúc trong yên bình nhưng không có nghĩa là giữa bọn họ không có xảy ra chuyện gì, tuy không có xung đột nhưng cũng không thể coi là bằng hữu, gặp gỡ Thương Hàn Phong ở đây chỉ là ngoài ý muốn, nàng vốn chẳng quan tâm mục đích của hắn, nếu nó không liên quan đến nàng, nào ngờ đối phương không cho nàng rời đi mà lại giữ nàng lại, giúp nàng qua mặt đám người đó, hiển nhiên điều mà Bạch Tử Linh muốn biết là mục đích của Thương Hàn Phong khi giữ nàng lại.

Thương Hàn Phong không biết những suy nghĩ này của Bạch Tử Linh, hắn chỉ lưu ý tiếng động bên ngoài, đôi khi người hoàn toàn đi xa, hắn mới buông tay ra, ánh mắt lơ đãng rơi vào cảnh xuân bên dưới cầm nàng, ngay lập tức liền dời mắt.

“Vì sao ngươi lại muốn giúp ta?” Câu trả lời đang dở khi này, hiện tại nàng muốn nghe một cách trọn vẹn.

“Giúp? Bạch Tử Linh, ngươi cảm thấy bốn vương là đang giúp ngươi sao?” Lúc này đây Thương Hàn Phong mới đưa mắt nhìn nàng, dung mạo của nàng đúng là khiến người khác không thể bình luận, rõ ràng khí chất và dung mạo của nàng không giống nhau, bất quá hắn không có để ý đến, đối với một người xa lạ, hắn hà tất quan tâm dung mạo của đối phương xấu đẹp ra sao?

Bạch Tử Linh chớp mắt, không phải sao?

Thương Hàn Phong cũng nhìn ra suy nghĩ trong mắt của nàng, khóe miệng cong lên một độ cong tuyệt mỹ, đáy mắt chứa tia hài hước: “Ngươi cũng quá ngây thơ rồi.” Hắn đưa tay giữ lấy cầm nàng, buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn, Bạch Tử Linh không nhìn thấy hình ảnh của nàng phản chiếu trong đôi mắt đó, mà ngược lại nàng nhìn thấy một mảnh âm u lạnh lẽo, thâm trầm khiến người khác như rơi vào vực sâu không đáy.

“Bốn vương không giúp ngươi, chỉ không muốn ngươi rơi vào tay của kẻ khác.” Lời vừa nói ra Thương Hàn Phong mới cảm thấy có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì hắn không biết.

Mặc dù không biết hắn có ý gì, bất áu bộ dạng này của hắn đúng là không giống như đang đùa, Bạch Tử Linh thầm nghĩ.

“Ngươi đi theo bốn vương đến thanh lâu, rốt cuộc là có mục đích gì?” Ngay từ khi Bạch Tử Linh đẩy cửa xông vào thì hắn đã hoài nghi nàng, lần trước gặp ở khách điểm Duyệt Lai, hắn buông tha cho nàng là bởi vì chưa xác nhận nàng có phải là đồng bọn của hắc y nhân hay không mà Mục Ảnh đã ra tay, như vậy trong chuyện này Mục Ảnh cũng có lỗi, hắn tuy không truy cứu thân phận của nàng nhưng đáy lòng vẫn duy trì trạng thái phòng bị với nàng, dù sao hai thiếu nữ nhìn có vẻ như nhược yếu đuối vậy mà lại xuất hiện ở một nơi vắng vẻ như vậy vào lúc trời tối, quả thật là không bình thường, hơn nữa theo như lời nàng nói thì nàng bị người bỏ lại giữa đường. Hắn không biết lời nàng nói có thật hay không, dù sao Lục Thiên Hành chỉ là muốn thăm dò nàng, nhưng hắn biết dựa vào năng lực đó của nàng, người có thể tay không cướp kiếm của Mục Ảnh thì rõ ràng là người không đơn giản, bất quá cả một đêm thấy nàng không có hành động gì, Thương Hàn Phong lòng tuy còn ẩn giấu nghi ngờ nhưng đã giảm bớt, dù sao hai người bọn họ cũng chỉ là bình thủy tương phù, chưa chắc đã gặp lại lần hai, nên hắn cũng không có rảnh rỗi đi điều tra nàng làm gì.

Ai biết được hiện tại nàng lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn xông thẳng vào phòng của hắn, bộ dạng thần thần bí bí đó, Thương Hàn Phong tất nhiên là có lý do để nghi ngờ nàng.

Một nữ tử như nàng, vào thanh lâu làm gì? Còn không phải là muốn theo dõi hắn?

Hắn từ Nam Kinh xa xôi về đến kinh thành, lẽ ra hiện tại phải ở phủ đệ của mình để nghỉ ngơi, thế nhưng do Thành Thiên để thiết kế bẫy, cho nên chuyện hắn đã về đến kinh thành chỉ có Trữ Quốc công biết, vì không muốn kinh động người trong cung cho nên hắn không có quay về Hàn vương phủ, đồng thời cũng không muốn liên lụy Trữ Quốc công nên hắn không có theo sự sắp xếp của Trữ Quốc công đến Trữ phủ ở tạm một vài ngày, hắn định tìm một khách điểm qua đêm, thế nhưng lúc này hắn nhận được tin tức từ Mục Nguyệt gửi đến.

Mục Nguyệt là một trong những ám vệ được Thương Hàn Phong huấn luyện, thân là một thành viên của hoàng thất, bất kì vị hoàng tử công chúa nào cũng đều có ám vệ của riêng mình, ám vệ của hắn là do đích thân hắn lựa chọn, dưới sự dẫn dắt của Trữ Quốc công mà huấn luyện bọn họ chứ không dùng người của hoàng thất, hoàng thất điều khiển ám vệ bằng cách lấy được trị họ, nhưng Thương Hàn Phong thì không, những người bên cạnh hắn đều là những huynh đệ đồng cam cộng khổ cùng hắn trải qua sinh tử, tình cảm của bọn họ được xây dựng trên lòng tin của mỗi người.

Trong tất cả ám vệ của hắn, Mục Nguyệt là nữ nhân duy nhất, không giống những người khác ở bên cạnh hắn cùng chinh chiến sa trường, nhiệm vụ của Mục Nguyệt chính là thu thập tình báo, mặc dù rời khỏi kinh thành ba năm nhưng tai mắt của hắn trong kinh thành vẫn còn, thân là người hoàng thất, đối với vương vị hắn tất nhiên không thể nào vô tâm được, càng huống hồ phụ hoàng và huynh đệ của hắn đối với hắn như hổ rình mồi, nếu hắn không lấy được địa vị đó, thứ chờ đợi hắn không phải là cái chết hay sao?

Thương Hàn Phong nhận được tin từ Mục Nguyệt, ba năm nay Nguyệt Mãn Lâu phát triển ngày càng lớn, thu hút không ít quan lại trong triều đến đây, mặc dù mang danh là thanh lâu nhưng các cô nương ở đây lại nổi tiếng là bán nghệ không bán thân, đúng là khiến người khác nổi lên hứng thú, cho nên hắn mới đến đây thăm dò một chút chủ nhân ở phía sau Nguyệt Mãn Lâu là ai, không ngờ lúc này Bạch Tử Linh lại đột ngột xuất hiện, dù không biết thân phận của nàng nhưng hắn nghi ngờ nàng là có mục đích tiếp cận hắn.

Một ngày gặp gỡ hai lần, hắn không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Bạch Tử Linh nhướng mày, đối với thái độ này của Thương Hàn Phong rõ ràng là không vui, nàng nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay đang giữ cầm nàng của hắn, đôi mắt lạnh như băng nhìn hắn, khí thế của nàng cũng không có kém hơn hắn bao nhiêu.

“Ta không thích bị người nhìn như vậy.” Bộ dạng này của hắn rõ ràng là đang nhìn một món đồ vật, điều này khiến bất kì ai bị nhìn vào đều sẽ tức giận, Bạch Tử Linh cũng không ngoại lệ, kể từ khi nàng có năng lực bảo vệ nàng đến nay, chưa từng có bất kì ai dám nhìn nàng với ánh mắt như vậy, hắn là người đầu tiên.

“Trả lời vấn đề của ta.” Thương Hàn Phong không có ý định buông tha cho nàng, thấy nàng muốn tránh đi bèn đưa tay giữ chặt tay nàng lại.

“Vì sao ta lại phải trả lời vấn đề của người?” Canh giờ không còn sớm, nếu nàng không trở về Thanh Nhi và Lạc Hàm nhất định sẽ nhón nháo đi tìm nàng, đến lúc đó chỉ sợ Đại phu nhân sẽ phát hiện.

Thấy Thương Hàn Phong giữ chặt tay nàng, Bạch Từ Linh không chút do dự đẩy hẳn ra, áo ngoài của nàng đã bị Thương Hàn Phong xé, trên người lúc này chỉ để lộ chiếc yếm mà thạch lựu, dưới ánh mắt hung thần sát khí của nam nhân, nàng bình tĩnh đưa tay cài lại nút thắt, chiếc yếm thạch lựu, làn da trắng tuyết lập tức liền bao kín lại, cảnh xuân sắc ngay lập tức bị che khuất, mặc dù áo ngoài không còn nhưng khăn che mặt vẫn còn đó, nàng cầm lấy khăn che mặt đeo lại, ngay lập tức liền trở về bộ dạng ban đầu khi Thương Hàn Phong nhìn thấy nàng, chỉ lộ đôi mắt sáng như sao, khí chất trên người khiến người khác không thể kinh thường.

Bạch Từ Linh muốn trở về nhưng nàng lại không thể trở về với bộ dạng này được, Thanh Nhi lúc này đã không còn là Thanh Nhi trước kia, khôi phục kí ức rồi đầu óc cũng trở nên lạnh lẽ, huống hồ trong Linh Viên còn có một Lạc Hàm, lúc này hai người bọn họ có lẽ đang ngồi trong phòng đợi nàng trở về, nàng ăn mặc như vậy mà về không bị tra hỏi mới là chuyện lạ.

Lúc Bạch Từ Linh chuẩn bị đứng dậy rời đi nơi này, thuận tiện trên đường tìm một bộ y phục thì Thương Hàn Phong đột nhiên động, hắn nắm lấy tay nàng, áp chế nàng xuống giường, ánh mắt lạnh như băng hiện ra tia lửa giận.

“Buông tay.” Thân là Hàn vương chinh chiến sa trường, ở trong phòng cùng một nữ nhân lồi lõm kéo kéo còn ra thể thống gì nữa?

Những lời này Bạch Từ Linh không có nói ra nàng, chỉ đưa mắt nhìn hắn, bộ dạng giống như đang chờ đợi động tác tiếp theo của hắn.

Tựa hồ như nhìn ra được suy nghĩ trong mắt của nàng, Thương Hàn Phong cắn răng, gằn giọng nói: “Hôm nay không nói ra mục đích đừng nói rời khỏi nơi này.”

Bạch Từ Linh nhếch môi, môi đỏ ngồng cuồn cuộn phun ra từng chữ: “Ta muốn đi, người không cản được.” Từ trước đến giờ chưa có bất kì ai cản được nàng, người có thể giữ nàng lại, không phải hắn có năng lực đó mà là do nàng không muốn đi.

“Thử xem.” Thương Hàn Phong giận quá hóa cười, lần đầu tiên có người dám khiêu khích hắn, cũng chỉ có nàng.

Bạch Từ Linh lạnh lẽo nhìn hắn, bàn tay trắng nõn vươn ra, lập tức nhắm thẳng gương mặt tuấn mỹ của hắn mà công kích, Thương Hàn Phong phản ứng mau lẹ, ngay khi công kích vừa ập đến, hắn liền đưa tay chặn công kích của nàng, muốn đưa tay đi bắt lấy cổ tay nàng nhưng lại bị nàng khéo léo né tránh, hai người ở trên giường mới qua một phút đồng hồ đã giao đấu mấy chục chiêu.

Bạch Từ Linh bị Thương Hàn Phong giam cầm trên giường cho nên chiêu thức khi ra tay khá là hạn chế, trong khi Thương Hàn Phong ra tay lại mạnh mẽ tàn nhẫn, không chút lưu tình, do có kinh nghiệm từ chuyện lúc này, Thương Hàn Phong cũng không có xem thường Bạch Từ Linh, điều này khiến nàng hơi tức giận, nhanh lúc hắn không chú ý, đưa chân đá hắn bay ra, nhanh nhẹn quay người muốn rời khỏi căn phòng nhưng lại bị Thương Hàn Phong bắt lại.

Bạch Từ Linh cũng không chịu thua kém, nàng dùng chân còn lại không bị Thương Hàn Phong bắt đá về phía hắn, Thương Hàn Phong định giơ tay bắt lấy chân nàng nhưng hắn đã lầm, mục tiêu nàng công kích không phải ngực hắn mà là cổ hắn, nên đã bắt hụt, Bạch Từ Linh không chút lưu tình mà đá về phía cổ hắn, lúc này hắn đang giữ một bên chân nàng, cả người đè trên người nàng, không thể nhúc nhích, nếu muốn tránh khỏi cú đá của nàng thì hắn phải buông chân nàng ra để tránh khỏi, mà hắn cũng là làm như vậy, điều này rất đúng với kế hoạch của Bạch Từ Linh.

Bạch Từ Linh được giải thoát liền lập tức độ chiều cùng với Thương Hàn Phong, cả hai ra tay không hề lưu tình, Thương Hàn Phong không bởi vì Bạch Từ Linh là nữ nhân mà xem thường nàng, Bạch Từ Linh cũng không vì Thương Hàn Phong là vương gia mà kiêng kỵ, hai người đấu đá không ngừng, giường gỗ cũng theo đó mà vang lên tiếng “cót két”, người ngoài không biết còn nghĩ rằng bọn họ đang ở trên giường... chứ không phải là đánh nhau đâu.

“Thương Hàn Phong, có chuyện rồi!” Lúc hai người đang đánh nhau kịch liệt, một giọng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa, cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Lục Thiên Hành cùng Mục Ảnh xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bị bắt gặp

Trên giường lớn, Bạch Từ Linh ở trên, Thương Hàn Phong ở dưới, bởi vì vừa rồi đánh nhau kịch liệt cho nên toàn bộ nút thắt trên áo Thương Hàn Phong đều bị bung ra, để lộ lồng ngực cường tráng, hơn thế nữa y phục trên người của Bạch Từ Linh lại không được chỉnh tề, áo ngoài của nàng đã bị Thương Hàn Phong xé cho nên nàng cũng mặc áo trong, khung cảnh này... bất kì ai nhìn vào cũng đều có thể tưởng tượng được chuyện gì đang xảy ra.

Bạch Từ Linh ngồi trên người Thương Hàn Phong, tay của nàng nắm lấy vai hắn, chân thì kẹp lấy bụng hắn, tay của hắn lại giữ lấy vòng eo khanh mãnh của nàng, hai người giằng co, không ai nhường ai, giữa chiến trận, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, cả hai đều dừng lại động tác mà nhìn về phía cửa.

Ở cửa Lục Thiên Hành vẫn là một thân lục bảo, gương mặt tuấn tú lúc này của hắn viết đầy hai chữ kinh ngạc, hai mắt chữ A, mồm chữ O to đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà, so với bộ dáng mặt mặt kia của Lục Thiên Hành thì Mục Ảnh bên cạnh lại trấn tĩnh hơn rất nhiều, cả người cứng như tượng đá, mặt bị tê liệt, hoàn toàn không có chút biểu cảm gì.

Mái tóc đen dài của Bạch Tử Linh bay phất phới, che đi một nửa gương mặt của nàng, thêm việc nàng đã đeo lại khăn che mặt cho nên hai người Lục Thiên Hành không hề thấy rõ dung nhan của nàng, chỉ thấy cổ cao thanh tú, làn da tuyết trắng dưới cổ áo vì lúc này giằng co với Thương Hàn Phong mà nút thắt vốn đã cài lại hiện tại đã bung ra, tuy chỉ có hai nút trên bụng ra nhưng nhiều đó cũng đủ để lộ chiếc yếm thạch lưu bên trong, dưới con mắt của người có võ công, Lục Thiên Hành và Mục Ảnh đều nhìn thấy rõ ràng, Lục Thiên Hành vẫn còn tâm trạng mà tán thưởng làn da như tuyết của Bạch Tử Linh, trong khi Mục Ảnh mặt than bên cạnh sớm đã đỏ đến mang tai.

Trong lúc hai người đối diện đang rơi vào trạng thái trầm mặc thì Thương Hàn Phong đã nhanh chóng phục hồi tinh thần, hắn quay người về Bạch Tử Linh ở phía dưới, đưa tay kéo chân găm phủ lên hai người, chặn tầm mắt của hai người đối diện trên da thịt tuyết trắng của nàng, ánh mắt lạnh như băng lúc này đã trở thành lửa giận thiêu đốt.

“Không có ai nói cho các ngươi biết khi vào phòng người khác thì phải gõ cửa sao?”

Thương Hàn Phong ngày thường chinh chiến sa trường, gặp đối thủ mạnh đến đâu vẫn duy trì bộ dạng bình tĩnh như nước, lạnh lùng như băng, rất ít người có thể nhìn thấy bộ dạng tức giận này của hắn, nhất thời Lục Thiên Hành và Mục Ảnh đều nhanh chóng thu hồi tầm mắt từ hai người trên giường lại, Lục Thiên Hành giả bộ lơ đãng xung quanh, còn Mục Ảnh thì đầu chôn chặt xuống đất.

“Đừng có trang!” Thương Hàn Phong gầm lên một tiếng khiến hai người đối diện giật mình, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên giường, bọn họ chỉ muốn nhìn Thương Hàn Phong mà thôi nhưng lòng tò mò không ngăn được ánh mắt mà rơi vào thiếu nữ trong chăn, lúc này chỉ để lộ mái tóc dài như thác nước, cả thân mình đều bị chân găm bao phủ khiến bọn họ không nhìn ra được gì, không khỏi thất vọng rồi mắt, chạm phải ánh mắt đầy sát khí của Thương Hàn Phong, hai người không hẹn mà lập tức dời mắt.

“Chú tử thật xin lỗi, không phải thuộc hạ cố ý xông vào, chính là Lục thiếu...” Lời còn chưa nói xong đã bị người bên cạnh đẩy một phen, lúc hắn nhìn qua thì thấy ánh mắt cảnh cáo của Lục Thiên Hành, Mục Ảnh chớp mắt một cái, quay đầu làm như không thấy mà nói tiếp: “Chính là Lục thiếu muốn xông vào, thuộc hạ cản không được.”

Nội tâm của Mục Ảnh cũng khổ sở vô cùng, lúc này hắn ở trong phòng cùng Lục Thiên Hành bàn chính sự, Lục Thiên Hành rất ít khi nghiêm túc mà bàn chính sự, đặc biệt là khi đến nói phong nguyệt thể này, có vẻ Lục Thiên Hành đã thám thính được một ít thông tin từ miệng của hoa khôi Thủy Nhu nên mới bỏ qua mỹ nhân, gấp gáp đi tìm hắn bàn bạc đối sách, trong lúc hai người đang bàn bạc thì một loạt tiếng bước chân vang lên đang tiến về phía này, cả hai người đều đề cao cảnh giác.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Mục Ảnh và Lục Thiên Hành hai mắt nhìn nhau, rốt cuộc vẫn lựa chọn mở cửa, dù sao lần này bọn họ trở về thông tin đều được giữ bí mật, trên đường cũng rất cẩn thận, không để lại dấu vết gì, đám hắc y nhân ở khách điểm là ngoài ý muốn, có vẻ như đám hắc y nhân đó đã đi theo bọn họ từ Nam Kinh trở về chứ không phải là từ kinh thành mà đuổi theo. Mặc dù không rõ đám người ngoài cửa có quan hệ gì đám hắc y nhân trước đó hay không nhưng chưa biết mục đích thật sự của đối phương hắn không thể hành động lỗ mãng được, lỡ như kinh động đến người phía trên, không chỉ chủ tử bị liên lụy vào mà Trữ gia bên kia cũng khó thoát.

“Chúng ta là người của Từ phủ, đến đây để tìm người, quấy rầy rồi.”

Mục Ảnh nhận ra y phục mà đối phương đang mặc, quả thật là của Hộ bộ Thượng thư Từ gia cho nên cũng không làm khó mà tránh đường cho đối phương vào trong, đám người thấy trong phòng chỉ có hai người Mục Ảnh cùng Lục Thiên Hành thì hơi kinh ngạc, ánh mắt ái muội liên tục rơi vào người hai người. Đừng trách đám hộ vệ Từ gia này nghĩ nhiều, đến thanh lâu mà không tìm các cô nương xinh đẹp ở nơi này hầu hạ mà lại đóng kín cửa phòng cùng với một người nam nhân, tuy nói y phục chỉnh tề nhưng cũng không biết là có chuyện ra hay không, dù sao từ khi đi theo Từ Chấn Khiên bọn họ cũng thấy cảnh này nhiều lần, bởi vì không muốn người ngoài biết mình đoạn tụ cho nên mới giả vờ đi đến thanh lâu, tưởng như là mua vui nhưng thật ra là để hẹn hò với tình trong mộng, thấy hai người Mục Ảnh và Lục Thiên Hành như vậy, bọn họ chỉ tùy tiện kiểm tra rồi rời đi.

Nhìn ánh mắt đám người đó, Mục Ảnh dù có là đầu gối cũng biết bọn họ đang nghĩ gì, hắn từng nghe Lục Thiên Hành nói qua, thế nào là đoạn tụ, thế nào là tiểu quan quán, cho nên bắt gặp ánh mắt ái muội của đám người đó, cả người Mục Ảnh đều lộ ra sát khí, nếu không phải có Lục Thiên Hành nhắc nhở thì hắn sớm đã cho đám người đó một trận.

Này thì đoạn tụ, này thì tiểu quan quán!

Đám người Từ gia sau khi kiểm tra phòng hắn xong thì muốn kiểm tra phòng bên cạnh, đó là phòng của Thương Hàn Phong, chủ tử thân phận cao quý, phòng của chủ tử là nơi tùy tiện có thể để đám người này kiểm tra sao, vì vậy mà Mục Ảnh định ra ngăn cản nhưng lại bị Lục Thiên Hành giữ lại.

“Trước khi biết mục đích thật sự của chúng là gì thì đừng làm bậy.” Lục Thiên Hành ngày thường tuy có chút không đứng đắn nhưng khi đụng chuyện thì là người rất đáng tin cậy, Mục Ảnh cảm thấy lời nói này không sai, cho nên không có hành động lỗ mãng, hắn nhìn đám người đó vào trong rồi lại rời đi, lúc này Lục Thiên Hành mới kéo hắn vào trong, hắn vốn định gõ cửa nhưng Lục Thiên Hành đã nhanh tay hơn mở cửa ra, không ngờ vừa mới mở ra đã là một màn thế này.

“Cút!”

“Cái đó... ha ha, ta cũng không phải cố ý, đừng tức giận.” Giọng nói giận dữ của Thương Hàn Phong thành công kéo thần trí của Lục Thiên Hành trở về, dưới ánh mắt đăm đăm sát khí kia của Thương Hàn Phong, Lục Thiên Hành chỉ cười gượng nhận lỗi, đối với một câu đó của đối phương làm như không

nghe thấy.

Bạch Tử Linh chưa kịp phản ứng thì tư thế của hai người đã bị hoán đổi thành nam trên nữ dưới, chần gắm bao phủ lấy hai người, mặt nàng chôn ở trong ngực của Thương Hàn Phong, lúc này áo trong của hắn đã bung ra, để lộ lồng ngực cường tráng dán sát vào mặt nàng, cách một lớp khăn che mặt mỏng manh, Bạch Tử Linh có thể cảm nhận được hơi nóng từ người hắn truyền đến, mùi đàn hương nhẹ nhàng bay vào mũi, môi nàng cách một lớp khăn mỏng chạm vào da thịt nóng hổi đó, không biết có phải vì chần trùn quá kín không có gió lọt vào hay không mà Bạch Tử Linh cảm thấy cả người khô nóng, hô hấp hơi dồn dập, nàng đưa tay muốn đẩy hắn để có thể hít thở không khí trong lành.

Ở ngoài còn có người cho nên Bạch Tử Linh không dám dùng quá nhiều sức, nàng không muốn Lục Thiên Hành nhận ra nàng, nàng cũng không có ý định nhắc lên quan hệ gì với Thương Hàn Phong, chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, càng ít người biết thì càng tốt, mặc dù chưa có tiếp xúc lâu với Lục Thiên Hành nhưng loại người vừa nói nhiều vừa bám dai như hắn, nếu để hắn nhận ra nàng thì nhất định sẽ ngày ngày đến làm phiền nàng, không hiểu sao nàng chính là có cảm giác như thế.

Bạch Tử Linh đưa tay chạm vào da thịt hắn, hơi nóng truyền đến tai nàng khiến nàng hơi run rẩy nhưng vẫn quyết định đẩy hắn ra, ít nhất vẫn phải giữ một khoảng cách để mặt nàng không dán vào lồng ngực cường tráng đó nữa, nhưng Thương Hàn Phong vẫn bất động như đá, đẩy thế nào cũng không được, Bạch Tử Linh gấp đến mức muốn đồ mồ hôi, hắn lấy chần trùn kín người nàng, thân hình cao lớn lại dán chặt với nàng, khiến cả người nàng lúc này đều nóng như lửa đốt, muốn thoát khỏi người hắn lại không được.

“Đừng động,” Thương Hàn Phong cố gắng hạ thấp âm thanh để nói cho một mình Bạch Tử Linh nghe nhưng trong căn phòng yên tĩnh thế này, thanh âm dù nhỏ đến mấy cũng vang lên rõ ràng, đặc biệt là đối với người có võ công như Lục Thiên Hành và Mục Ảnh, lời này của Thương Hàn Phong không thể thoát khỏi tai của hai người bọn họ.

Nam tử cúi đầu, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, giống như tình nhân nỉ non, hơi thở nóng hổi thổi vào tai khiến Bạch Tử Linh nghiêng người né tránh, hình ảnh này vào mắt hai người đối diện khiến bọn họ hoàn toàn hóa đá.

Thiên a, tối nay chắc chắn sẽ có bão giáng Thành Thiên!

Một người luôn không gần nữ sắc, trong đầu chỉ có lãnh binh đánh trận như Thương Hàn Phong đây vậy mà cũng có một ngày ở trên giường cùng một nữ nhân ái muội không rõ, quả thật là... quả thật là... tức chết người xem mà!

Mục Ảnh thì không nói, dù sao loại người đầu gối như hắn không thể nào hiểu được hai chữ “phong tình” viết thế nào, đáng thương nhất chính là Lục Thiên Hành hắn, một công tử phong hoa tuyệt đại vậy mà khi đến thanh lâu lại chỉ lo bàn chính sự, thu thập tình báo, hoàn toàn không có thời gian thưởng thức mỹ nhân, trong khi đó Thương Hàn Phong lại cùng một nữ nhân lăn giường, thuộc cấp làm việc cực khổ, chủ tử lại ngồi không ôm mỹ nhân, đứng là... khen ngược mà!

Ngược đãi hạ cấp, để hôm nào hắn phải viết một bức thư tố khổ mọi chuyện Thương Hàn Phong đã làm với hắn, để chinh đón nể nếp lại một phen!

Bạch Tử Linh nghiêng người, gương mặt nàng cách một lớp khăn mỏng mà ma sát với lồng ngực của hắn, môi nàng chạm phải một vật gì đó hơi nhô lên, Bạch Tử Linh không rõ ràng lắm nhưng có vẻ giống thịt thừa, nàng muốn tránh đi nhưng Thương Hàn Phong dùng một tay giữ lấy vòng eo thanh mảnh, khiến nàng không thể động đậy, Bạch Tử Linh không chịu yếu thế, nàng không có ham mê đối với miếng thịt người như lửa đốt ở phía trên người nàng cho nên nàng giãy giụa, môi nàng không ngừng ma sát với thịt thừa trên ngực hắn, thân hình cao lớn của Thương Hàn Phong cứng đờ trong giây lát, hai mắt tối tăm không rõ.

“Cút ra ngoài!” Thương Hàn Phong lúc này chẳng khác nào khi lãnh binh đánh trận, cả người tỏa ra một cỗ sát khí khiến người sợ hãi, Lục Thiên Hành còn chưa có phản ứng thì đã bị Mục Ảnh bên cạnh kéo ra khỏi cửa, cũng không quên đóng cửa phòng lại.

Mục Ảnh cũng không rõ lắm vì sao Thương Hàn Phong lại tức giận như vậy nhưng ở bên cạnh đối phương nhiều năm, Mục Ảnh cũng biết lần này bản thân tự ý xông vào phòng là sai lầm rất lớn, cho nên khi Thương Hàn Phong vừa dứt lời, hắn từ trong kiếp sợ hoàn hồn lại mà nhanh chóng kéo Lục Thiên Hành rời khỏi đó, nếu không thứ chờ đợi hắn không chỉ là cơn giận của Thương Hàn Phong mà còn là một thứ gì khác đáng sợ hơn.

Lục Thiên Hành bị kéo ra khỏi phòng vẫn duy trì trạng thái hóa đá, có vẻ như tình trạng tiếp thu thông tin của hắn so ra vẫn là kém hơn Mục Ảnh.

“Lục thiếu, tỉnh, tỉnh.”

“Mục... Mục Ảnh, người nói đây là sự thật sao? Ta không có hoa mắt?” Lục Thiên Hành bị lay tỉnh, lập tức liền kéo tay Mục Ảnh, ánh mắt trông chờ nhìn hắn, lúc này vừa hay có một tiểu nhị đi qua, nhìn thấy cảnh này đôi mắt không khỏi hiện lên tia kinh hãi, ánh mắt không rõ là cảm xúc gì đảo qua đảo lại hai người, sau đó nhanh chóng rời đi, trong miệng còn lẩm bẩm vài câu: “Hóa ra là cái loại này”, “Tuần tú như thế kia mà”, “Đáng tiếc, đáng tiếc” cùng với vài câu nói khiến người nghe tức chết.

Mục Ảnh bị lời thì thầm của tiểu nhị làm cho đen mặt, thấy Lục Thiên Hành còn một bên lôi kéo tay hắn, ánh mắt không khỏi ghét bỏ nhìn đối phương, rút tay lại.

“Không có hoa mắt.”

Không có hoa mắt?

Như vậy chính là sự thật rồi!

Lục Thiên Hành nhện xuống cảm xúc muốn hét lên một tiếng kinh hãi, không nghĩ đến Hàn vương nổi tiếng không gần nữ sắc vậy mà hiện tại lại ở trong thanh lâu cùng một nữ nhân không rõ lai lịch lẫn giường!

Đúng là cuồng phong lốc xoáy, trời giáng huyết vũ!

Mục Ảnh bên cạnh tuy mặt than nhưng nội tâm cũng là kinh hãi vô cùng, chủ tử nhà hắn trước giờ luôn giữ mình trong sạch, từ nhỏ hắn đã đi theo bên cạnh Thương Hàn Phong cũng chưa thấy bên cạnh Thương Hàn Phong có xuất hiện bóng hình nữ nhân nào, không nghĩ đến hiện tại... Mục Ảnh cực kì tò mò với nữ chủ nhân tương lai này, cũng không biết đối phương là thần thánh phương nào?

Mục • đầu gối • Ảnh lúc này đã nhận định Bạch Tử Linh là nữ chủ nhân tương lai của Hàn vương phủ, mà Bạch Tử Linh lại hoàn toàn không hay biết gì.

Lúc hai người đang trầm mê trong suy nghĩ của bản thân thì trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng động, giống như tiếng bàn ghế bị đập, giống như tiếng bình trà bị vỡ, giống như tiếng giường kêu cọt kệt, phòng ở cổ đại cách âm không tốt, hướng hồ hai người bên ngoài lại một thân nội lực, cho nên đối với tiếng động bên trong phòng bọn họ đều nghe thấy rõ ràng.

“Người định làm gì?” Lúc này Lục Thiên Hành đã từ trong khiếp sợ đi ra, nhìn thấy Mục Ảnh muốn xông vào, hắn liền đưa tay giữ lại người.

“Làm gì? Tất nhiên là xông vào xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Người không sợ bị chủ tử mắng?”

Mục Ảnh trầm mặc, bộ dạng giận dữ lúc này của Thương Hàn Phong hắn vẫn chưa có quên, nhưng nếu hiện tại không xông vào, lỡ như nữ nhân đó làm chủ tử bị thương, cuối cùng người chịu tội vẫn là hắn.

“Nhưng mà... nhưng mà đây là tình huống khẩn cấp, lỡ như chủ tử bị nữ nhân đó làm gì...” Mục Ảnh ngập ngừng, tiếng động trong phòng càng lúc càng lớn, tựa hồ như cả căn phòng đã bị đánh sập vậy, thanh âm này vào tai của hắn khiến hắn khó xử vô cùng.

Một phần muốn xông vào nhưng lại sợ bị chủ tử mắng, một phần lại không muốn xông vào, bất quá nếu chủ tử xảy ra chuyện gì thì hắn phải làm sao?

Mục Ảnh thở dài một hơi, không nghĩ đến làm hộ vệ lại khó khăn như thế.

“Ta nói người đứng là đầu gối, hai người bọn họ... không phải đánh nhau đâu.” Không nghĩ đến ngày thường Thương Hàn Phong nhìn mặt than đúng đắn như vậy mà hôm nay lại ở trên giường kịch liệt đến vậy, đúng là không ngờ.

“Làm sao người biết họ không đánh nhau?” Thăng nam Mục Ảnh tỏ vẻ khó hiểu.

“Chuyện này bốn thiếu có kinh nghiệm, người không có kinh nghiệm như người, không hiểu là đúng rồi.” Lục Thiên Hành mặt mày tỉnh táo, hai mắt hiện lên tia hưng phấn.

Mục • không có kinh nghiệm • Ảnh: “...”

Nhìn bộ dạng sầu não của Mục Ảnh, Lục Thiên Hành vỗ vai hắn, an ủi: “Ta chắc chắn bọn họ không có đánh nhau đâu.” Cho dù có đánh nhau cũng là đánh nhau ở trên giường.

Không phải đâu Lục thiếu, hai người bọn họ quả thật là đang đánh nhau đó.

Trong phòng, hai người kia vừa mới ra ngoài, Bạch Tử Linh lập tức liền đẩy Thương Hàn Phong ra, bản thân ngồi dậy lùi về sau, giữ một khoảng cách an toàn với nam nhân đối diện.

“Người còn muốn nháo?” Thương Hàn Phong gần từng chữ, lúc này nữ nhân này ở trước ngực hắn không ngừng lặn qua lộn lại, thậm chí nàng còn... không phải nháo thì là gì?

“Ai nháo?” Bạch Tử Linh hơi giận dữ, nàng muốn quay người rời khỏi giường thì tay phải lại bị Thương Hàn Phong bắt lấy, thân hình nàng lần nữa rơi vào trong ngực đối phương.

“Bỏ tay ra.”

“Chưa trả lời câu hỏi của ta, người không được đi.”

“Hàn vương điện hạ đừng đánh giá cao mình quá, nếu không phải vì thân phận của người ta sớm đã giết chết người rồi.” Hai mắt Bạch Tử Linh lúc này hiện lên tia sát khí, bất quá rất nhanh liền biến mất, hắn là Hàn vương điện hạ, là người của hoàng thất, mặc dù ngày thường nàng sống tùy hứng nhưng cũng biết rõ không thể tổn hại đến người của hoàng tộc, ở nơi này Bạch phủ hiện tại là nơi dừng chân duy nhất của nàng, nếu ra tay với hắn chỉ sợ chạy đến đằng trời cũng không thoát, khi ra tay nàng vẫn không có sát chiêu, bởi vì đáy lòng nàng vẫn do dự, hơn nữa cũng có chút ảo não vì không thể một kích giết chết hắn.

“Nói như vậy, người có năng lực lấy mạng ta?” Thấy ánh mắt đối phương hiện lên sát khí, dù biến mất rất nhanh nhưng vẫn bị hắn bắt gặp, điều này khiến hắn hết sức không vui, đối với những người có thể gây uy hiếp với hắn, nếu là đồng minh thì còn tốt, còn nếu là kẻ thù... Thương Hàn Phong tuyệt đối sẽ không buông tha.

“Ngươi nói đi?” Đối với khí lạnh từ trên người Thương Hàn Phong, Bạch Tử Linh một chút cũng không sợ hãi, nàng nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ trêu tức.

“Nữ nhân cuồng cuồng, ngươi là người đầu tiên dám khiêu khích quyền uy của bản vương, không biết sống chết.” Dứt lời hai người liền lao vào công kích lẫn nhau, chiến trường của hai người từ trên giường xuống đất, khắp phòng bởi vì cuộc giao đấu của hai người mà vật dụng trong phòng bị nát tan, đây chính là những âm thanh mà Lục Thiên Hành và Mục Ảnh ở ngoài nghe thấy được.

“Phanh” một tiếng, sau đó tất cả tiếng động đều biến mất, mọi thứ trở nên yên tĩnh lại, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nếu không nhìn đồ đạc trong phòng.

“Sao im lặng thế nhỉ? Chẳng lẽ mới đây Thương Hàn Phong đã...” Lục Thiên Hành xấu xa cười, trong đầu toàn là những suy nghĩ đen tối.

“Cút vào đây.” Trong phòng đột nhiên truyền ra giọng nói lạnh lùng của Thương Hàn Phong, cắt đứt dòng suy nghĩ xấu xa của Lục Thiên Hành, hắn cùng Mục Ảnh nhìn nhau, xác định là Thương Hàn Phong gọi hai người mới đẩy cửa đi vào.

“Xin lỗi vì đã... cái gì thế này?!” Nhìn căn phòng, Lục Thiên Hành cảm thấy bản thân chắc đã đi nhầm phòng, căn phòng lúc này hắn đi vào, chưa đến một khắc đã trở thành như vậy, hắn có bị hoa mắt hay không?

“Chủ tử, người không sao... chứ?”

Mục Ảnh cũng kinh ngạc không kém gì Lục Thiên Hành, căn phòng như bị cơn bão quét qua, trở thành một chiến trường thú vị, lúc này hắn tiến vào, đồ đạc trong phòng vẫn còn nguyên vẹn, vậy mà hiện tại đã nát tan, thứ nguyên vẹn duy nhất có lẽ là chiếc giường.

Nội tâm không ngừng muốn lên tiếng phản bác lại lời nói của Lục Thiên Hành, đã nói là đánh nhau mà không tin, bất quá nhìn thấy tâm trạng chủ tử tựa hồ không tốt, Mục Ảnh thức thời không nói.

“Hung mãnh như vậy sao?” Lục Thiên Hành lẩm bẩm một mình, lần đầu tiên thấy người lăn giường mà phá nát cả căn phòng, đúng là khiến người khác mở rộng tầm mắt.

“A, đúng rồi, nữ nhân đó đâu rồi?” Không hỏi thì thôi, một khi đã hỏi... sát khí ngay lập tức bắn về phía hắn, nhiệt độ trong phòng càng lúc càng thấp, cảm giác sống lưng hơi lạnh lẽo, Lục Thiên Hành không khỏi run lên một trận.

“Có chuyện gì?” Thương Hàn Phong ngồi trên giường, bình tĩnh cài lại nút thắt, chẳng khác nào bộ dạng ngày thường, điều khác thường duy nhất chính là quanh thân người hắn tỏa ra hàn khí mạnh mẽ, lạnh đến mức khiến người khác không dám đến gần.

“A?” Lục Thiên Hành bị hỏi ngốc rồi, không khỏi quay sang nhìn Mục Ảnh với ánh mắt cầu cứu.

Mục Ảnh lục tìm trong kí ức, sau khi bỏ qua những không tin không cần thiết hắn mới nghiêm túc mở miệng: “Chính là lúc này ngươi xông vào phòng của chủ tử, trong miệng còn nói là “có chuyện rồi” đó.”

“Là chuyện đó sao?” Lục Thiên Hành thở dài một hơi, sắc mặt hơi nghiêm trọng: “Đúng là có chuyện rồi.”

“Chuyện gì?”

“Mục Ngân gửi thư đến, đội quân của chúng ta trên đường về Thành Thiên gặp tập kích, bị thương hơn năm mươi người.” Thương Hàn Phong là một trong những người nắm giữ binh phù, binh lính dưới trướng hắn có hơn mười vạn, con số này so với binh lính ở kinh thành chẳng khác nào hạt cát bỏ biển, lần này trở về Yên Kinh Thương Hàn Phong chỉ dẫn theo hai trăm binh lính, tất cả đều là đội quân tinh nhuệ do Mục Ngân dẫn dắt.

“Mục Ngân tuy sớm đã đề phòng nhưng vẫn có nhiều người bị thương, về phần đối phương đã bị quân ta giết sạch.”

“Điều tra được là ai làm sao?”

“Hình như là thổ phi trong núi.”

“Thổ phi mà dám chặn đường quân đội hoàng thất?” Tựa hồ như nghe thấy chuyện cười, khóe môi hắn nhếch lên, ánh mắt lộ vẻ châm chọc.

“Ta cũng cảm thấy kì lạ, theo như lời Mục Ngân thì đồ bọn họ mặc đúng là bình thường như vũ khí lại là loại sắt bén, hơn nữa nhìn cũng không giống thổ phi lắm.” Trong lòng tất cả bọn họ đều rõ ràng chuyện này không có khả năng là do thổ phi trong núi gây ra, đội quân tinh nhuệ dưới trướng Mục Ngân, đã có thể làm bọn họ bị thương thì kẻ địch cũng chẳng tầm thường.

“Mục đích của họ có thể là ngươi.” Xem ra người này và đám người hôm qua tập kích bọn họ ở khách điểm không phải cùng một bọn, bất quá mục đích của họ cũng chỉ có một mà thôi, đó chính là ngăn cản không cho Thương Hàn Phong trở về.

“Mục Ảnh, liên hệ với Mục Nguyệt điều tra chuyện này.”

“Vâng.”

Dừng một chút hắn mới nói tiếp: “Tiện thể điều tra một người.”

Mục Ảnh ngẩn ra, cũng không có hỏi thêm cái gì, Lục Thiên Hành lại có điều suy tư, liệu có phải hắn muốn điều tra nữ nhân vừa rồi?

“Chủ tử, áo khoác của người...” Lúc này Mục Ảnh mới để ý đến áo khoác của Thương Hàn Phong đã biến mất.

“Bị một con mèo hoang trộm mất rồi.” Giọng nói hắn vẫn trầm tĩnh như thường nhưng Mục Ảnh cùng Lục Thiên Hành lại nghe thấy một tia... trêu tức?

Mục • thần kinh thô • Ảnh: “Mèo?” Mèo nào mà trộm áo khoác thế nhỉ?

Lục • phong • Thiên • lưu • Hành: “...” Đây có thể coi là gọi yêu giữa các cặp tình nhân hay không?

Bạch Tử Linh sau khi đánh bại Thương Hàn Phong thì tiện tay cầm lấy áo khoác ngoài của hắn để khoác vào rồi nhảy ra khỏi cửa sổ, nàng một đường chạy về Thừa tướng phủ, tránh đi ánh mắt của tất cả thị vệ trong mà đi đến Linh Viên, Linh Viên lúc này tối tăm không có ánh đèn Bạch Tử Linh vừa đẩy cửa đi vào thì căn phòng liền sáng lên, soi sáng rõ hai bóng người đang ngồi bên bàn.

“Tiểu thư, người không có...” Lời vừa đến môi Lạc Hàm không tự giác im miệng, dưới ánh nến lập lòe, nàng có thể nhìn thấy rõ bộ dạng của thiếu nữ trước mắt, mái tóc đen dài không chút trói buộc mà xõa ở đằng sau, trên mặt đeo chiếc khăn che mặt màu đen mỏng, quan trọng nhất là chiếc áo khoác cỡ lớn ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của thiếu nữ, mà áo khoác này là của nam nhân!

“Tiểu thư, người trở về rồi.” Thanh Nhi bởi vì đợi lâu quá nên đã ngủ gục bên bàn, nghe thấy giọng nói bèn tỉnh lại, dụi mắt.

“Sao hai người lại ở đây?” Bạch Tử Linh thần nhiên như thường mà đi đến bên bàn rót trà, đối với ánh mắt kinh nghi của Lạc Hàm làm như không thấy, nàng cầm lấy chung trà uống một hơi, giảm đi cảm giác khô nóng trên người, rõ ràng là thời tiết đã chuyển sang đông, nhưng không rõ vì sao nàng lại cảm thấy nóng như vậy.

“Tiểu thư người về... y phục của người sao lại thành ra như vậy?” Lúc này Thanh Nhi cũng chú ý đến Bạch Tử Linh, nhìn đến y phục trên người đối phương không khỏi trừng mắt.

“Không có việc gì.” Bạch Tử Linh cởi áo khoác để một bên, cảnh xuân bên trong lập tức liền tràn ra, nút của áo trong còn chưa cài hết, để lộ chiếc yếm thạch lựu cùng với làn da trắng tuyết, thân là nữ tử Lạc Hàm và Thanh Nhi nhìn đến cảnh này cũng đỏ mặt không thôi.

“Tiểu thư, người ăn mặc như vậy... ăn mặc như vậy ra ngoài sao?” Nhìn bộ dạng này của Bạch Tử Linh, Thanh Nhi hận không thể lấy chăn trùm kín người nàng, mà quả thật nàng cũng làm như vậy.

“Không có ai thấy đâu, đừng lo.” Bạch Tử Linh đưa tay kéo chăn xuống, Thanh Nhi liền lập tức trùm chăn lên, sau đó nàng lại kéo xuống, Thanh Nhi lại trùm lên, Bạch Tử Linh buồn bực, để mặc Thanh Nhi muốn làm gì thì làm.

Nàng cũng không có đi đường bình thường về, tất nhiên là không có ai nhìn thấy rồi.

“Cho dù không ai thấy nhưng người cũng không thể ăn mặc như vậy ra ngoài được.”

“Ân, đã biết.” Đối với những lời lải nhải của Thanh Nhi, Bạch Tử Linh trả lời cho có lệ, Thanh Nhi cũng không có bận tâm, một bên giáo huấn nàng.

“Tiểu thư, lúc nãy người...” Lạc Hàm đành định hỏi về hắc y nhân, Bạch Tử Linh đi lâu như vậy, cả nàng và Thanh Nhi đều lo lắng, dù sao đối phương cũng là người của La Sát Môn, La Sát Môn là tổ chức sát thủ, đối với kẻ địch chưa bao giờ nương tay, tuy nói thân thủ của Bạch Tử Linh rất tốt nhưng khi đối đầu với người của La Sát Môn, chỉ sợ không có phần thắng.

“Ta đi theo hắc y nhân đó, nhìn thấy hắn vào Nguyệt Mãn Lâu.”

Nguyệt Mãn Lâu?

Chẳng lẽ La Sát Môn cùng Nguyệt Mãn Lâu có quan hệ gì?

Lạc Hàm trầm ngâm, nàng ở Nguyệt Mãn Lâu một thời gian cũng không có phát hiện Nguyệt Mãn Lâu và La Sát Môn có mối liên hệ gì, xem ra vẫn phải điều tra lại một lần nữa.

“Ta nghĩ Nguyệt Mãn Lâu là sản nghiệp của La Sát Môn.” Bạch Tử Linh nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Đề nô ti đi tra.” Lạc Hàm cũng không ngờ Bạch Tử Linh lại đi theo hắc y nhân đến Nguyệt Mãn Lâu, chỉ là thấy đối phương an toàn trở về, có lẽ là không có xảy ra chuyện gì.

“Phiền người.”

“Khoan đã, lúc nãy người nói người đuổi theo tên hắc y nhân đó?” Rốt cuộc Thanh Nhi cũng bắt được trọng điểm vấn đề: “Chẳng phải người đã hứa là sau khi xem xét tình hình rồi sẽ về sao?”

“Ân.”

“Ăn là cái gì chứ? Lỡ như người gặp nguy hiểm..”

“Chẳng phải ta hiện tại không có việc gì sao?”

Thanh Nhi nghe vậy á khẩu không nói nên lời, lúc này nhìn đến mái tóc đen như thác đang xõa xuống của Bạch Tử Linh không khỏi mở miệng: “Tiểu thư, trâm cài của người đâu rồi?” Trâm cài đó là do đích thân tiểu thư tự chọn, đó là một cây trâm bạch ngọc, đúng là rất đẹp nhưng không có gì đặc biệt, bởi vì tiểu thư hàng ngày đều cài nó nên nàng mới chú ý đến, hiện tại không thấy nên hơi khó hiểu.

Bạch Tử Linh cẩn thận nhớ lại, lúc nãy Thương Hàn Phong tháo ra, cho nên hình như trâm cài vẫn còn ở chỗ của hân.

“Mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Song hồn nhất thể

Quay trở lại chỗ đám người Tử Nhất, sau khi không tìm thấy được Bạch Tử Linh, bọn họ chỉ có thể tay không về phục mệnh, bất quá khi về đến nơi lại không thấy Tử Chấn Khiên đâu, đám người lại tiếp tục chia nhau đi tìm, Tử Nhất nhìn thấy đám hồ bằng cầu hữu của Tử Chấn Khiên bèn đi đến hỏi, bọn họ đáp ứng nửa ngày trời mới chịu nói ra là Tử Chấn Khiên đã về Tử gia, hơn nữa không phải đi theo một cách thông thường để trở về mà là bị người của Nguyệt Mãn Lâu đánh ngất rồi vứt ở cửa Tử phủ.

Nghe thấy tin tức, tất cả hộ vệ đồng loạt chạy về Tử phủ, cũng không có ý định gây náo loạn ở Nguyệt Mãn Lâu để đòi lại công bằng cho Tử Chấn Khiên, tuy nói Tử Chấn Khiên là chủ tử của bọn họ nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, vị thiếu gia này của Tử gia không hề xứng làm chủ tử của bọn họ, nếu không phải cần có đan dược để duy trì tính mạng, Tử Chấn Khiên cũng không đáng để bọn họ bán mạng như vậy.

Khi đám người Tử Nhất trở về Tử phủ, Tử Chấn Khiên đã được người khiêng vào phòng, chuyện này kinh động đến Tử Sở vừa mới từ trong triều trở về, còn đang muốn nghỉ ngơi thì tin tức động trời truyền đến nói nhĩ tử của hân bị đánh đến ngất xỉu, hơn nữa đám người kia còn vứt xác... à không, vứt người ở trước cửa nhà khiến hân tức giận không thôi, sau khi phân phó người khiêng Tử Chấn Khiên vào thì cũng cho mời đại phu, còn hân thì trở về đợi đám người Tử Nhất xuất hiện mà khởi binh vẫn tội.

Tử phủ có nhiều tòa viện, trong đó có một tòa viện nằm biệt lập ở phía Bắc, tòa viện vắng vẻ, bốn phía đều là hòn núi giả và rừng cây, ngày thường không có sự cho phép của Tử Sở thì không có người nào được vào, lúc này trong phòng có một đám người đang quỳ, đám người này không ai khác chính là đám hộ vệ do Tử Nhất dẫn đầu, ngoài đám Tử Nhất, còn có một người khác ở trong phòng, nam tử trung niên một thân lục bào, mày kiếm nghiêm nghị, gương mặt giống Tử Chấn Khiên đến bảy phần, người này không ai khác chính là Hộ bộ Thượng thư Tử Sở.

“Lũ vô dụng các ngươi, bảo vệ thiếu gia như vậy sao?” Tử Sở ngày thường rất ít khi tức giận nhưng mỗi khi có người đụng đến Tử Chấn Khiên hân lại không thể kìm chế mà lửa giận thiếu người.

“Lão gia, thật xin lỗi, là chúng thuộc hạ thất trách...” Thân là thủ lĩnh, tất nhiên Tử Nhất phải làm tròn trách nhiệm của một thủ lĩnh, nên sẽ đi đầu mở miệng, cũng bởi vì câu nói này mà hân phải gánh chịu con giận dữ từ Tử Sở.

“Bốp” một tiếng, chén trà rơi vào đầu Tử Nhất, nước trà vung vãi ra mặt hân, mảnh vỡ của chung trà còn dính trên đầu tóc hân, máu chảy đầy trán.

“Tử Nhất!” Đám người ở phía sau hân thấy vậy vội hô lên nhưng Tử Nhất lại giơ tay lên, ý bảo mọi người im lặng, mọi người cũng hiểu rõ Tử Nhất làm vậy là để bảo vệ bọn họ, lúc này nếu bọn họ chỉ lo cho vết thương của Tử Nhất thì nhất định sẽ chọc giận đến Tử Sở, dù sao thì Tử Sở mới thật sự là chủ tử của họ, đến lúc đó Tử Sở không chỉ giận chó đánh mèo là bọn họ mà còn kéo cả Tử Nhất vào, cho nên đám người đành cắn răng im lặng, tiếp tục quỳ gối, bất quá trong số những người biết nhẫn nhịn thì có một người lại không nhẫn nhịn được, ánh mắt hân nhìn về phía Tử Sở mang theo vài phần oán hận.

“Tử Tam...” Tử Nhị thấy Tử Tam như vậy bèn đi đầu hân xuống, không muốn để cho Tử Sở nhìn thấy cảnh này, trong số tất cả bọn họ Tử Tam là người nóng nảy nhất, làm gì cũng vội vàng, không có suy nghĩ trước sau nên gây ra không ít phiền phức, bất quá Tử Tam cũng không phải có ý xấu, bản tính của hân là sống hết hôm nay, chuyện ngày mai thế nào không ai biết được. Đối với tính tình vô lo của Tử Tam, Tử Nhị cũng rất hâm mộ, thân là tử sĩ, bọn họ tắm máu để trưởng thành, đầy lòng ai mà không lạnh lẽo, ít có người có thể duy trì được bản tính thật của mình như Tử Tam, cũng vì nguyên nhân này mà ngày thường các huynh đệ khác đều nhường nhịn Tử Tam.

Nam nhân gọi Tử Sở này là ác mộng của tất cả bọn họ, từ nhỏ bọn họ đã bị bán vào Tử phủ để được huấn luyện thành tử sĩ, cuộc sống hàng ngày chỉ xoay quanh chém giết, chẳng khác nào là một công cụ giết người trong tay Tử Sở, cho dù cuộc sống của họ chỉ đầy máu tươi và thấy người thì bọn họ vẫn muốn sống, trong lòng bọn họ vẫn khát khao muốn tiếp tục sống nhưng sinh mệnh của bọn họ vốn không nằm trong tay bọn họ. Mấy năm trước Tử Sở bí mật huấn luyện một đám tử sĩ khác, so với bọn họ càng thêm tàn nhẫn, càng thêm trung thành và biết nghe lời hơn, điều này đồng nghĩa với việc Tử Sở muốn loại bỏ bọn họ, khi chủ tử không cần, công cụ như bọn họ chỉ là thứ vô dụng, bọn họ sớm đã chuẩn bị tinh thần chờ chết nhưng lúc này Tử Chấn Khiên bị người đánh, có lẽ vì thấy bọn họ đã vô dụng nên Tử Sở đã vứt bọn họ cho nhĩ tử hân làm đồ chơi.

Tử Chấn Khiên là thiếu gia duy nhất của Tử phủ, ngày thường ngang ngược không xem ai ra gì, chỉ thích được người khác nịnh bợ, tử sĩ bọn họ trước giờ nói chuyện thẳng thắn, cũng rất ít khi mở miệng, Tử Chấn Khiên vì vậy mà sinh ra phiền chán với bọn họ, chỉ đi theo cái lũ hồ bằng cầu hữu của hân để

gây hại cho dân, khi nào cần đánh nhau mới gọi bọn họ ra, có lẽ vì thấy bọn họ hữu dụng trong việc thị uy mà Từ Chấn Khiên đến giờ vẫn chưa có ý định vứt bỏ bọn họ.

Từ Chấn Khiên nhân phẩm tuy tệ nhưng đi theo hắn cũng rất tốt, ít nhất thì không cần chém chém giết giết như lúc làm tử sĩ, tuy không đến mức được ăn ngon mặc đẹp nhưng cũng có thời gian nhàn hạ để nghỉ ngơi, dù sao nhiệm vụ bọn họ chỉ có một, chính là bảo vệ Từ Chấn Khiên, một ngày Từ Chấn Khiên còn sống thì mạng bọn họ vẫn chưa tận.

“Làm gì? Định làm phản sao?!” Thấy đám người lo lắng cho Từ Nhất như vậy, Từ Sở tức giận đập bàn, hai hàng lông mày đã dính chặt lại với nhau.

“Đừng quên ta mới là chủ tử của các ngươi, có phải các ngươi sống nhàn hạ đã quen nên quên mất chủ tử của mình là ai rồi không?!” Từ Sở cười lạnh, hành động của Từ Tam không thoát khỏi mắt hắn, Từ Tam càng bất mãn thì càng khiến đáy lòng hắn buồn bực, ầu nhiên nuôi đám người đúng là uống phí công sức, thuộc hạ mà lại dám cãi lại lời chủ tử, chỉ sợ trong lòng bọn họ sớm đã nảy sinh sự phản bội rồi, may mắn là hắn vẫn còn có được tề để khống chế bọn họ, nếu không đám người này sớm đã cắn ngược lại hắn.

“Lão gia thật xin lỗi, chuyện này là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ hoàn toàn chấp nhận chịu phạt một mình.” Đối với con giận dữ của Từ Sở, Từ Nhất thần sắc như thường, chỉ là đôi mắt hắn hơi lóe lên hàn quang, bất quá rất nhanh liền biến mất.

“Một cái mạng của ngươi cũng không thể so sánh với nhi tử của ta, cho dù ngươi có chịu phạt thì chuyện Chấn Khiên bị thương cũng không thay đổi.”

“Là, thuộc hạ biết thuộc hạ mệnh tiện, không thể bù đắp được vết thương trên người thiếu gia, chỉ mong lão gia có thể giơ cao đánh khẽ.” Nếu đổi lại là người khác nghe những lời si nhục này của Từ Sở chỉ sợ sớm đã đi lên liều mạng với đối phương nhưng Từ Nhất thì không, hắn là người biết thân biết phận, một ngày còn mạng cái tên này, hắn sẽ không quên bản thân là tử sĩ của Từ gia, con chó của Từ Sở.

“Lão gia, chuyện này không hoàn toàn là lỗi của Từ Nhất...” Từ Nhị thật sự sợ Từ Sở sẽ lấy mạng Từ Nhất nên bình tĩnh đem chuyện xảy ra ở Nguyệt Mãn Lâu nói ra một lượt, càng nghe sắc mặt của Từ Sở càng không tốt, đến khi câu chuyện kết thúc hắn vẫn ngồi yên bất động, sắc mặt vừa đen vừa đỏ, một bộ dạng tức giận nhưng lại phải kìm chế, không ai ngờ rằng khi hắn mở miệng lại là mắng Từ Chấn Khiên.

“Nghịch tử, vì một nữ nhân mà gây sự với Nguyệt Mãn Lâu, đúng là không biết sống chết!”

Từ Sở chỉ biết Từ Chấn Khiên cùng một đám bằng hữu ra ngoài ăn chơi sau đó bị người ta đánh và vứt ở trước cửa phủ, cũng không biết hắn đắc tội với Nguyệt Mãn Lâu, cho nên mới tức giận chất vấn đám người Từ Nhất, hiện tại mọi chuyện đã rõ, nhi tử của hắn vì một nữ nhân mà gây sự với Nguyệt Mãn Lâu, hơn nữa còn nói những lời vô cùng ngông cuồng, nếu không Nguyệt Mãn Lâu sao lại đánh hắn bầm dập như thế? Hơn nữa khi đó đám người Từ Nhất nhận được lệnh từ Từ Chấn Khiên là đuổi theo nữ nhân kia cho nên mới không có ở bên cạnh bảo vệ Từ Chấn Khiên, mà cho dù có đám người Từ Nhất ở đó thì sao chứ, hai bên đối chọi gay gắt, cuối cùng lại càng thêm đắc tội Nguyệt Mãn Lâu, sau cùng phiền phức lại nổi tiếp phiền phức.

Nguyệt Mãn Lâu nếu chỉ là một thanh lâu bình thường thì hắn nhất định sẽ không kiêng kỵ mà cho người đến đập phá, chỉ là chủ nhân ở phía sau Nguyệt Mãn Lâu là ai đến giờ phút này hắn vẫn chưa thể thăm dò được, mấy năm nay Nguyệt Mãn Lâu ngày càng phát triển, thu hút không ít những người có thân phận địa vị, rõ ràng là thanh lâu nhưng nữ nhân trong đó lại chỉ bán nghệ không bán thân, trong này nhất định là có ẩn tình gì đó cho nên hắn không dám hành động lỗ mãng, sợ chọc đến vị đại nhân vật nào thì khổ.

“Chuyện lần này tuy nói là do Chấn Khiên sai nhưng các ngươi thân là hộ vệ lại không bảo vệ được chủ tử thì các ngươi vẫn phải chịu tội.” Tâm tình Từ Sở cũng bình ổn trở lại, nếu mọi chuyện đã rõ ràng thì hắn cũng không thể giận chó đánh mèo lên đám người Từ Nhất, bất quá nhìn nhi tử bị thương nằm trên giường, đám thuộc hạ của hắn lại bình yên vô sự, Từ Sở tất nhiên không thích, tuy hắn không muốn lấy mạng đám người Từ Nhất nhưng ít nhất vẫn phải trả giá cho nhiệm vụ bảo vệ thất trách.

“Lão gia, Từ Nhất thân là thủ lĩnh, tội nặng nhất nên xin một mình chịu tội, những người còn lại không có liên quan đến chuyện này.” Từ Nhất sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không sợ Từ Sở phạt hắn, chỉ sợ Từ Sở không phạt hắn.

“Lão gia, chuyện lần này cũng có một phần là do lỗi của chúng thuộc hạ, cho nên xin lão gia hãy phạt tất cả thuộc hạ.” Từ Nhị thay mặt những người còn lại lên tiếng, bọn họ là một tập thể, tất nhiên phải có tinh thần đó, hắn sẽ không để Từ Nhất một mình chịu phạt.

“Đúng vậy lão gia.”

“Từ Nhị.” Chuyện này là lỗi của một mình hắn, Từ Nhất không muốn kéo tất cả mọi người cùng chịu phạt.

“Tất cả câm miệng!” Nhìn thấy cảnh này Từ Sở hơi phiền chán, đáy lòng ần ần có chút bất mãn, hắn mới là chủ tử của bọn họ vậy mà chuyện gì trong mắt bọn họ chỉ có Từ Nhất, quả nhiên là một đám bạch nhãn lang.

“Nếu đã muốn chịu phạt như vậy thì tất cả cùng chịu phạt, Từ Nhất phạt nặng nhất.”

“Vâng.”

Từ Sở đi rồi, trong phòng chỉ còn lại đám người Từ Nhất đang quỳ, đợi sau khi xác định Từ Sở đã đi xa, Từ Nhất mới lên tiếng: “Thật xin lỗi, liên lụy các ngươi rồi.”

“Chúng ta là huynh đệ, cần gì nói những lời khách sáo như thế.” Từ Nhị lên tiếng, bọn họ đều là huynh đệ vào sinh ra tử với nhau, giữa họ có một sợi dây liên kết khó mà chặt đứt.

“Đúng đó, huống hồ trong chuyện này cũng không phải một mình ngươi sai.” Từ Tứ cũng theo đó mà lên tiếng, đối với lời nói của Từ Nhị hắn cũng đồng tình.

“Tất cả cũng tại tên vương bát đản kia, vì một nữ nhân mà đi gây sự với Nguyệt Mãn Lâu nên mới bị đánh thành như vậy, liên quan gì chúng ta, đó là tự

hắn chuốc lấy.” Từ Tam vốn đã không vừa mắt Từ Chấn Khiên, hiện tại đối phương hại hắn bị phạt, hắn tất nhiên lại càng thêm chán ghét đối phương.

“Nghe đồn Nguyệt Mãn Lâu thần bí, nhìn biểu cảm của lão gia hôm nay, thanh lâu này đúng là không dễ chọc.” Từ Ngũ đột nhiên lái sang chuyện khác, đề tài cũng vì vậy mà bị chuyển đi, mọi người đều hiểu dụng ý của hắn, sợ dĩ hấn làm như vậy mà không muốn Từ Nhất vì mọi người mà cảm thấy có lỗi.

Từ Lục không lên tiếng nhưng hắn cũng gật đầu, trong tất cả Từ Lục là người ít nói nhất, ngày thường hắn chỉ phụ trách ngồi một bên nghe mọi người nói, rất ít khi lên tiếng.

“Đúng rồi Từ Nhất, vì sao chúng ta không đem chuyện Hàn vương nói ra?” Người vừa lên tiếng là Từ Thất, hắn là người nhỏ nhất trong tất cả, ngày thường mọi người đối với hắn đều rất chiều chuộng, sai lầm gì cũng bỏ qua, hiện tại hắn vừa dứt lời thì một loạt ánh mắt đổ dồn vào khiến hắn hơi sững sờ.

“Vì sao lại nói như vậy?” Từ Nhị lên tiếng, đẩy mắt hắn lên tia nghi hoặc.

“Hàn vương là Chiến thần danh tiếng lẫy lừng, lẽ ra hắn lúc này đang ở Nam Kinh, dù sao Thánh chỉ chỉ vừa mới hạ xuống chưa được bao lâu, Hàn vương không thể nhanh như vậy mà xuất hiện ở kinh thành được, nếu chúng ta đem chuyện này nói cho lão gia, có lẽ sẽ không bị phạt nữa.” Hàn vương đang ở kinh thành, đây quả là một tin tức quan trọng có thể lợi dụng được, nếu biết cách lợi dụng bọn họ sẽ không cần phải tiếp tục làm tử sĩ của Từ gia, hàng tháng đều phải uống được tề để áp chế độc tính trong người.

“Chắc gì đó đã là Hàn vương? Lỡ như nói ra nhưng đối phương là Hàn vương giả thì chẳng phải sẽ bị phạt nặng hơn sao?” Từ Tam tương đối đơn giản, ngày thường rất ít dùng đến đầu óc để suy nghĩ, đối với lời nói đầy hàm ý của Từ Thất, hắn tỏ vẻ không hiểu.

“Từ Tam nói đúng.” Từ Nhị là người trầm ổn nhất, đối với ẩn ý trong lời của Từ Thất hắn cũng nghe ra, bất quá hắn không có ý định xen vào chuyện tranh đấu hoàng quyền, cho nên mới đồng ý với lời nói của Từ Tam.

“Nhưng chẳng phải Từ Nhất đã khẳng định rồi sao?” Từ Thất không rõ vì sao ngày thường Từ Nhị thông minh như vậy mà hôm nay lại không nghe ra ẩn ý của hắn, hơn nữa còn hùa theo Từ Tam.

“Thật xin lỗi, Hàn vương từng có ơn với ta, lần này mọi người xem như là không thấy đi.” Từ Nhất thở dài, sau đó đem chuyện Hàn vương từng cứu hắn nói ra, mọi người đều hiểu Từ Nhất làm như vậy là muốn trả ơn, Thánh thượng vừa mới hạ chỉ Không bao lâu Hàn vương liền xuất hiện ở kinh thành, cho dù có cưỡi ngựa chạy ngày chạy đêm cũng không thể nhanh như vậy đã đến Yên Kinh, trừ khi trước khi Thánh chỉ hạ xuống Hàn vương đã rời khỏi Nam Kinh, như vậy, không phải là tự ý rời khỏi rất phong sao?

Tội tự ý rời khỏi đất phong chính là phản quốc, tru di cửu tộc đó, cho dù Hàn vương là người hoàng thất thì chỉ sợ cũng không thoát khỏi án tử.

Mọi người đều thức thời không đề cập đến chuyện này nữa, Từ Nhất cũng biết hôm nay hắn đã trả ơn cứu mạng của Hàn vương rồi, từ đây về sau cả hai đều không còn quan hệ gì nữa, tâm tình cũng nhẹ nhõm mà im lặng chịu phạt, mọi người đều lâm vào suy nghĩ riêng, không có chú ý đến Từ Thất đang cúi đầu, ánh mắt lập lòe tia sáng không rõ.

Động tĩnh mà đám người Từ Nhất mang đến không nhỏ, cho nên đã kinh động đến người ở bên trên Nguyệt Mãn Lâu.

“Không nghĩ đến lần này Thương Hàn Phong lại trở về sớm như vậy.” Nam tử dựa vào ghế, mái tóc đen dài tùy ý rơi trước ngực, hắn một thân hắc bào, toàn thân đều tản ra hơi lạnh.

“Theo như tin tình báo nhận được, mấy ngày trước khi Thánh chỉ hạ xuống, Hàn vương đã rời khỏi đất phong, phi ngựa như lao trở về kinh thành, chỉ là giữa đường không biết xảy ra chuyện gì lại thả chậm tốc độ, nếu không mấy ngày trước đã có mặt tại Yên Kinh rồi.” Giọng nói nữ tử mềm mại, rất giống với gương mặt xinh đẹp dịu dàng đó của nàng, toàn thân bao phủ một màu lam sắc, làn váy đung đưa, lay động lòng người.

“Đế vương vốn đa nghi, hắn làm như vậy là muốn thử lòng Thương Hàn Phong.” Thương Hàn Phong nắm gần một nửa binh quyền của Thành Thiên trong tay, Thành Thiên đề đối với nhi tử này tất nhiên là kiêng kỵ, tuy nói một ngày còn Thương Hàn Phong tại dân chúng Thành Thiên nhất định sẽ được hưởng thái bình nhưng càng bởi vì như vậy mà Thành Thiên đề càng thêm e ngại, sợ rằng có một ngày nhi tử sẽ lên thay thế mình, cho nên trong lòng hắn nửa muốn Thương Hàn Phong sống để có thể bảo vệ biên giới Thành Thiên, nửa còn lại lại muốn Thương Hàn Phong chết.

“Trong tất cả nhi tử của Thành Thiên đế, Hàn vương là người xuất sắc nhất, Thành Thiên đế kiêng kỵ cũng là bình thường.”

“Thủy Nhu, ta phát hiện ngươi đối với việc triều chính ngày càng hiểu biết.”

“Chủ tử quá khen, Thủy Nhu cũng là nghe Hạ Danh nói quá nhiều nên mới ghi nhớ.” Lam y nữ tử không ai khác chính là Thủy Nhu - hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu.

“Hạ Danh? Chính là tên lam nhan tri kỷ đó của ngươi sao?” Hắc bào nam tử nhướng mày, tỏ vẻ hứng thú, đôi mắt lạnh lẽo ngày thường cũng bớt đi một chút băng giá.

“Tri kỷ thì không dám, giữa hắn và thuộc hạ cũng chỉ là bèo nước tương phùng mà thôi.” Thủy Nhu hơi nhếch môi, nàng rũ mắt, mi dài che giấu đi cảm xúc trong mắt, lúc này nàng giống như đoá thủy phù dung xinh đẹp, nở rộ một lần rồi tan biến.

“Một tháng hắn đến đây hai ba lần cũng chỉ để gặp ngươi, ta còn nghĩ rằng hắn tương tự ngươi đấy.” Nội dung câu nói giống như là đang đùa nhưng giọng nói lạnh băng lại cảnh tỉnh Thủy Nhu.

“Chủ tử quá lời, thân là sát thủ, tình cảm là một điều cấm kỵ.” Thủy Nhu cúi đầu, cũng không dám để lộ bất cứ cảm xúc khác thường nào trên gương mặt, nàng biết rõ thân phận của mình, cùng Hạ Danh tuyệt không thể ở chung một chỗ.

“Ngươi biết vậy là tốt.” Hắn cũng không muốn vì chuyện tình cảm mà bản thân mà mất đi một thủ hạ trung thành như Thủy Nhu.

“Sát, lần này ngươi bắt cần quá, có người bám theo cũng không hay.” Ánh mắt hắc bào nam tử rơi vào hắc y nhân đang đứng trong góc không lên tiếng, nếu Bạch Từ Linh có ở đây nhất định sẽ nhận ra người này chính là sát thủ mà Đại phu nhân thuê người giết nàng, đồng thời cũng là sát thủ đứng đầu của La Sát Môn, danh Sát.

“Là do thuộc hạ bất cẩn, xin chủ tử trách phạt.” Nếu không có vụ của Từ Chấn Khiên, Sát cũng không biết bản thân lại bị theo dõi, dù sao hắn cũng là sát thủ hàng đầu của La Sát Môn, cảnh giác hơn người vậy mà bị theo dõi lúc nào không hay, xem ra người này đúng là có thân phận bất phàm.

“Phạt thì để sau đi, chuyện ta nhờ ngươi điều tra đã điều tra được gì chưa?” Có thể theo đuôi được Sát đến đây nữ tử này đúng là có chỗ hơn người, chỉ là hiện tại hắn không có tâm trạng truy cứu chuyện này, ngày hôm nay Sát đến đây, ngoại trừ việc giao dịch với Viên Minh Hân ra còn có chuyện khác quan trọng hơn, cho nên nữ tử kia... hắn đành để nàng sống tiếp thêm một thời gian nữa vậy.

“Thưa chủ tử, chuyện năm đó...”

~~~~~

Linh Viên.

Trong phòng tối đen như mực, không có ánh đèn, bây giờ đã là lúc nửa đêm, tất cả mọi người đều chìm trong giấc ngủ, trên giường có một thiếu nữ đang nhắm chặt hai mắt, hô hấp đều đều giống như đang ngủ.

Bạch Từ Linh mở mắt, đập vào mắt không phải cảnh vật quen thuộc trong phòng nàng mà là một nơi hoàn toàn xa lạ, nói xa lạ thì cũng không phải xa lạ, bởi vì nàng đã từng đến đây một lần, dù chỉ một lần nhưng lại để lại trong nàng với ấn tượng vô cùng lớn.

Không gian tăm tối, một tia ánh sáng cũng không có, âm u lạnh lẽo khiến người khác không có cảm giác an toàn, lúc này toàn thân vẫn được bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, khiến Bạch Từ Linh cảm thấy ấm áp, nàng hiện đang là một thực thể không có thân xác, linh hồn nàng bay bổng trên không trung, nàng nhìn xung quanh, nơi này đen thẫm không đáy, không có bất kỳ thứ gì tồn tại, ngoại trừ nàng.

“Bạch Từ Linh.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, giọng nói thiếu nữ lạnh lẽo, trong trẻo, phá tan sự yên tĩnh, vang vọng trong không gian.

Bạch Từ Linh quay đầu, dung nhan quen thuộc của thiếu nữ khiến nàng sững sốt, sau đó liền nhanh chóng khôi phục thần sắc như thường.

“Ngươi... là Bạch Từ Linh - chủ nhân của khối thân thể này?”

“Àn.” Toàn thân thiếu nữ cũng bao bọc một tầng ánh sáng, điều khác biệt là ánh sáng của nàng màu trắng còn của đối phương lại là màu đỏ.

“Rốt cuộc ngươi cũng chịu ra gặp ta.” Lần trước nàng xuất hiện ở nơi này đã biết đến sự tồn tại của nguyên chủ, chỉ là nguyên chủ không chịu ra gặp nàng cũng hết cách, ở một dị giới xa lạ bản thân nàng không chỉ bận đối phó với đám người Bạch gia mà còn phải tìm hiểu về thân phận của bản thân, sự tồn tại của nguyên chủ, đáy lòng nàng cất chứa rất nhiều nghi vấn không thể giải thích, hiện tại gặp mặt nàng tuyệt đối sẽ không để nguyên chủ chạy trốn nữa.

“Ta không phải muốn trốn tránh ngươi, chỉ là chúng ta tồn tại trong một thể xác, một thể xác chỉ chứa đựng một linh hồn, chúng ta đây là đi ngược lại với thiên đạo, nếu để thiên đạo biết được, chúng ta sẽ phải biến mất.”

“Thiên đạo?” Bạch Từ Linh sững sốt, không hiểu đối phương là có ý gì.

“Trên đời này có hai loại sẽ bị thiên đạo bày trừ, một là đi ngược lại với thiên đạo, hay chính là quá yếu.” Đôi mắt thiếu nữ thoáng hiện tia lo lắng, gương mặt nàng vẫn là xấu xí như vậy, tàn nhang len lỏi, vết sẹo lớn nơi khóe mắt khiến người khác sợ hãi, cho dù nàng chỉ là một linh hồn cũng không thể khiến người khác sinh lòng thương tiếc.

“Thế gian vạn vật đều có linh tính, thế nhưng mỗi sự vật hiện tượng đều chỉ có một linh hồn, chúng ta hiện tại đang là song hồn nhất thể, đây là đi ngược lại với thiên đạo, cho nên ta cùng ngươi không thể gặp mặt được, nếu không cả hai người chúng ta đều sẽ bị diệt, đến lúc đó không chỉ linh hồn tan biến mà thân xác cũng không còn.”

Bạch Từ Linh trầm mặc, thân là người kế nghiệp chủ nghĩa xã hội, nàng vốn dĩ không tin vào thần thánh và ma quỷ, trên đời này nàng chỉ tin tưởng bản thân nàng mà thôi, thế nhưng sau khi xuyên qua, tam quan nàng lần nữa bị đổi mới, vốn dĩ là sống trong thời đại khoa học kỹ thuật, những chuyện du hành vượt thời gian thế này, lẽ ra chỉ có trong phim mới đúng, vậy mà lại xảy ra trên người nàng, Bạch Từ Linh không muốn tin cũng khó.

Thiên đạo sao?

Mặc dù không muốn tin nhưng tận mắt nhìn thấy, Bạch Từ Linh cũng không thể tiếp tục lừa mình dối người, nhìn đối phương lo lắng thành bộ dạng như vậy, nàng vẫn là miễn cưỡng, miễn cưỡng tin tưởng đi.

Chỉ là vận mệnh của nàng là do nàng quyết định, không phải thiên đạo muốn là có thể lấy đi được.

“Nếu chúng ta không thể gặp nhau, vậy thì hiện tại vì sao ta lại đến đây?”

“Hôm nay không giống.” Nói đến đây, sự lo lắng của thiếu nữ giảm đi vài phần, thậm chí đôi mắt cũng trở nên sáng chói, Bạch Từ Linh tựa hồ có thể nghe thấy đối phương thở phào nhẹ nhõm.

“Không giống? Sao lại không giống?”

“Hôm nay là trăng tròn, mặt trăng luôn tồn tại một loại năng lượng bí ẩn, mặc dù không biết là gì nhưng ta phát hiện ta có thể gọi ngươi đến đây, những lần khác thì không được.” Nói đến đây thiếu nữ thập phần vui vẻ, thậm chí đôi mắt cũng cong lên thành hình trăng khuyết.

Gặp được nguyên chủ, bản thân có thể giải đáp được rất nhiều chuyện, chỉ là hiện tại nàng không vẫn có chút mờ mịt, nàng thật sự là xuyên không đến cổ đại rồi, chứ không phải là xuyên vào tiểu thuyết tu tiên dị giới gì chứ?

“Người muốn gặp ta sao?”

“Đúng vậy.”

“Lần này gặp người là muốn giải đáp thắc mắc của người, dù sao... thời gian không còn nhiều nữa.” Thiếu nữ thờ dãi một hơi, trong lòng rối loạn thành một đoàn.

“Vây người nói đi.” Bạch Tử Linh thần sắc lạnh nhạt, tựa hồ như đối với phiền não của đối phương không mấy hứng thú, chỉ là trong lòng nàng lúc này lại không được yên bình như vậy, không hiểu sao nhìn thấy đối phương như vậy, lòng nàng ần ần chút đau đớn, có lẽ bởi vì vẫn còn trong thân xác của nguyên chủ cho nên nàng mới bị cảm xúc của nguyên chủ làm ảnh hưởng.

Thiếu nữ nhìn nàng, tựa hồ như muốn ra chút cảm xúc trên gương mặt, chỉ là để nàng phải thất vọng rồi, gương mặt Bạch Tử Linh vẫn trầm tĩnh như nước không hề biến hóa, cho dù khi nàng xuất hiện ở trước mặt nàng ta hay nàng tỏ vẻ muốn nói ra sự thật.

Xem ra một phần khác của nàng... so với nàng đúng là lãnh tĩnh hơn rất nhiều a.

“Ta là người, người là ta.”

Lời này vừa rơi xuống, không gian tĩnh lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Linh hồn đối thoại

Giọng nói thiếu nữ trong trẻo, không phải rất hay nhưng lại dễ dàng đi vào lòng người, Bạch Tử Linh đã từng nghe thấy giọng nói này rất nhiều khi nàng cất tiếng, không khỏi không nói tuy Bạch Tử Linh có một lớp mặt nạ không mấy xinh đẹp nhưng nàng có một đôi mắt đẹp và giọng nói rất hay, chỉ là lúc này đây nàng không có chút hứng thú mà thường thức giọng nói đó, nguyên nhân là vì... nội dung câu nói quá khủng khiếp.

“Đừng đùa.” Bạch Tử Linh lạnh mặt nhìn đối phương, khóe môi nhếch lên một nụ cười châm chọc: “Cho dù chúng ta cùng tên, cho dù hiện tại ta ở trong thân thể của người thì ta cũng không thể là người được.” Xuyên đến đây đã hơn hai tháng, sống dưới lốt một thiếu nữ cổ đại nhưng Bạch Tử Linh vẫn chưa thể nào quên được chuyện bản thân là Bạch Tử Linh từ hiện đại xuyên không mà đến chứ không phải là phế vật Bạch Tử Linh của Thành Thiên, nàng không có quên đi quá khứ của mình, mặc dù nàng đã quen với cuộc sống ở nơi này, bởi vì nàng cùng nguyên chủ không giống nhau, nàng là đặc công được huấn luyện từ nhỏ sẽ không dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình mình giống như nguyên chủ, cho dù nàng hiện tại sống trong thân xác này nhưng suy cho cùng bản thân cũng là đoạt xá người khác, không phải chính chủ thì một ngày nào đó cũng sẽ bị thiên đạo tiêu diệt.

“Chúng ta không ở cùng một thời đại, ta không thể nào là người được.” Nói đến đây toàn thân nàng đều tản ra khí lạnh khiến người đối diện bị dọa sợ mà lùi về phía sau vài bước.

“Chúng ta xác thực là một.” Đối với một phần hồn của bản thân, thiếu nữ có chút sợ sệt, nàng thấp giọng mở miệng, thấy đối phương không có làm ra phản ứng thái quá gì thiếu nữ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói tiếp: “Thời gian mười năm đã khiến phong ấn của mẫu thân suy yếu, cho nên tuy chưa hoàn toàn thực hiện nghi thức thức tỉnh nhưng trí nhớ mà nàng gieo vào đầu ta đã hiện lên, điều đó khiến ta biết rõ mọi chuyện.”

Thành Thiên năm bốn trăm mười chín, Lạc Tuyết sinh hạ Bạch Tử Linh, bởi vì ân oán cá nhân, Viên Minh Hân đã gây ra vết thương trên mặt Bạch Tử Linh khiến gương mặt xinh đẹp của nàng phải để lại một vết sẹo xấu xí, Lạc Tuyết không nhẫn tâm nhìn nữ nhi như vậy nên đã cố gắng dùng y thuật của mình để trị hết vết sẹo cho nữ nhi, vốn dĩ sinh ra một nữ nhi đã là điều nàng không thể chấp nhận, bởi vì so với nam nhi, nữ nhi yếu đuối và cần bảo vệ hơn, khó lòng mà chịu khổ cực được, hơn nữa đối phương lại thừa hưởng dung nhan của nàng, tuy chưa lớn lên nhưng nhìn nữ nhi trong lòng Lạc Tuyết biết rõ nữ nhi sau này nhất định sẽ trở thành một mỹ nhân, hồng nhan thường bạc phận, Lạc Tuyết không muốn nữ nhi giống như nàng, phải chịu khổ như vậy. Đôi lúc nàng cũng muốn để lại vết sẹo để nữ nhi có thể sống một cách an toàn mà trưởng thành, chỉ là nàng sợ hãi nữ nhi sẽ oán hận nàng, nữ tử cổ đại nếu không dựa vào gia thế thì chính là dung mạo, sau này nữ nhi lớn lên hiểu chuyện, bị người khác chê cười nhất định sẽ rất đau khổ, nhịn không được mà trách cứ người mẹ như nàng, vì vậy Lạc Tuyết đã quyết định sẽ chữa trị cho nữ nhi. Da thịt trẻ con vốn mau lành, lại có thêm một thân y thuật của nàng, vết thương trên mặt nữ nhi đã hoàn toàn khỏi hẳn, thế nhưng vì không muốn Viên Minh Hân động sát tâm cho nên Lạc Tuyết đã dịch dung cho Bạch Tử Linh, khiến nàng phải mang chiếc mặt nạ xấu xí này hơn mười năm, tất cả cũng là muốn nàng có thể tránh tai họa, sống một cuộc sống bình thường.

“Lúc còn chưa hiểu chuyện ta đã từng oán hận mẫu thân, vì sao người lại sinh ra một bộ dạng xấu xí này? Nếu ta không có vết sẹo này, thì liệu mọi người có xem thường ta? Liệu ta có nhận được tình yêu của Đỗ Thanh Triệt?” Thiếu nữ cười khổ, tận sâu trong đôi mắt là nỗi bi thương vô hạn.

“Cho đến một ngày ta biết được hết thấy những gì xảy ra với ta đều do một tay Đại phu nhân tạo thành, ta đã đem oán hận của mình chuyển từ người mẫu thân sang người nàng ta, thế nhưng ta thân thể đơn bạc, không có mẫu thân làm chỗ dựa, lại không được phụ thân yêu thương, đối đầu với Bạch Phi

Nhược lại càng không thể thắng, vì vậy chỉ có thể chịu hết tất cả ủy khuất mà bọn họ mang lại.”

“Trước kia mẫu thân còn, ta dù chịu khổ nhưng vẫn vui, sau khi mẫu thân mất đi cả Linh Viên này chỉ còn mình ta và Thanh Nhi, đám nha hoàn đó thấy chúng ta không có chỗ dựa liền cất xén nguyên liệu, không những thế còn không ngừng khi dễ chúng ta, trong mắt bọn họ không hề có một chủ tử là ta.”

“Ta tức giận, chán ghét, oán hận bọn họ nhưng vì mẫu thân ta phải cùng Thanh Nhi đều nhẫn nhịn để có thể sống đến ngày hôm nay, trong lòng ta Thanh Nhi cũng giống như một người tỷ tỷ vậy, chỉ là nàng vì ta... hết lần này đến lần khác nàng lại phải chịu sự khi dễ từ người khác, thậm chí khi ta nhảy hồ tự tử cũng chỉ có một mình nàng khóc thương cho ta.”

“Lần này xem như là trong họa được phúc, ta tuy không chết đi nhưng linh hồn lại lâm vào hôn mê sâu, vào lúc đó ngươi lại xuyên qua, nhập vào thân xác này để nó tiếp tục duy trì sự sống, nếu không có ngươi có lẽ sáng ngày hôm sau Đại phu nhân đã cho người mang ta đi hỏa táng rồi.”

“...” Bạch Tử Linh trầm mặc, không có tiếp lời đối phương, nàng cũng không biết hôm nay bản thân bị làm sao, đôi lại là ngày thường đối với những câu chuyện bi thương thế này nàng nhất định sẽ liếc mắt xem thường, chỉ là nhân vật chính của câu chuyện lại là khối thân thể này, Bạch Tử Linh không có cách nào hình dung được cảm giác của bản thân.

Nói là chưa xốt thì không hẳn, dù sao nàng cũng không có chính xác trải qua những chuyện này, tâm trạng của người trong cuộc nàng chưa chắc đã hiểu rõ, nói là đồng cảm lại không giống, dù sao huấn luyện khắc nghiệt mà nàng phải trải qua còn hơn những thứ mà nguyên chủ phải chịu, nàng chẳng có lý do gì phải đồng tình với đối phương.

“Trong lúc hôn mê ta đã nhớ ra mọi chuyện, trước khi mẫu thân mất đã triển khai một trận pháp lên người ta, nàng tách linh hồn ta, phong ấn trí nhớ của ta, khiến ta ngây ngất dại dột, để thoát khỏi kiếp nạn là Viên Minh Hân, mà ngươi chính là một phần hồn đó.”

Nàng cũng từng nghe Lạc Hàm nói qua chuyện này, chỉ là khi nghe lại vẫn cảm thấy khó tin, trên đời này thật sự có một trận pháp nghịch thiên thế sao? Nàng đã học qua vài trận pháp để khi này thi triển thử mới được, dù sao... chưa tận mắt nhìn thấy Bạch Tử Linh vẫn chưa thể tin tưởng.

“Ngươi không tin?” Nhìn vẻ mặt này của đối phương, thiếu nữ liền biết đối phương không tin lời nàng.

“Ngươi nói ta là một phần hồn của ngươi, nhưng ngươi chỉ có mười tám tuổi, trong khi ta đã hai mươi tám tuổi rồi.” Cách nhau mười ba tuổi, Bạch Tử Linh cũng không tin chuyện này.

“Đúng vậy.” Thiếu nữ gật đầu, đối với nghi vấn của Bạch Tử Linh nàng có thể hiểu.

“Đừng nói với ta là sự cách biệt về thời không.” Mặc dù trong tiểu thuyết huyền huyền vẫn thường xuyên xảy ra tình trạng này nhưng Bạch Tử Linh vẫn cảm thấy có chút không thể tin.

“Không, thân xác của ngươi ở thế giới đó đã chết lúc mười tám tuổi.”

“Ngươi nói cái gì?” Bạch Tử Linh trừng mắt, đôi mắt lóe lên tia sát khí khiến thiếu nữ sợ ngây người, ngay lập tức linh hồn liền trở nên mờ mờ ảo ảo trước mặt nàng.

“Ngươi làm sao vậy?” Bạch Tử Linh vốn đang tức giận vì lời nói của thiếu nữ, nhìn thấy linh hồn nàng càng trở nên nhạt nhòa, mà vòng ánh sáng màu đỏ lại yếu ớt thì không khỏi sững sốt.

“Ta... ta... không... không... sao...” Giọng nói thiếu nữ vang lên không mấy rõ ràng, linh hồn dao động mạnh, Bạch Tử Linh nín thở nhìn cảnh tượng trước mắt, linh hồn vốn nhạt nhòa của nguyên chủ lúc này đã bình thường trở lại, nàng còn nghĩ rằng nguyên chủ sẽ trốn mất, xem ra là nàng nghĩ nhiều rồi.

Thiếu nữ khôi phục lại như thường, linh hồn nàng vẫn lành lặn, không chịu một chút tổn hao gì giống như chuyện lúc này chưa từng xảy ra, chỉ là đôi mắt đối phương nhìn Bạch Tử Linh mang theo vài phần e ngại.

“Ngươi... ngươi đừng tức giận...” Thiếu nữ giải thích, cố gắng để cho Bạch Tử Linh hiểu: “Linh hồn của ngươi rất mạnh mẽ, vừa nãy ngươi tức giận khiến cho linh hồn ta bị ảnh hưởng nên mới như vậy.”

Bạch Tử Linh trầm mặc: “...” Là lỗi của nàng sao?

Thấy đối phương không nói, linh hồn thiếu nữ liền lùi về sau phía sau vài bước, đợi lùi đến nơi mà nàng coi là an toàn mới dừng lại, Bạch Tử Linh nhìn một màn này trên trán không khỏi xuất hiện ba vạch hắc tuyến, lúc này đây nguyên chủ đã cách nàng hơn mười mét.

“Thân xác đó của ngươi đã chết lúc mười tám tuổi, đồng thời lúc đó mẫu thân thi triển trận pháp đưa ngươi đến thế giới kia, lúc ngươi chiếm lấy thân xác đó, trí nhớ của nàng đã truyền vào ngươi, bởi vì khi đó ngươi vẫn còn nhỏ cho nên ngươi hoàn toàn không nhớ những chuyện ở đây, mà chỉ nhớ những chuyện mà thân xác ở thế giới bên kia trải qua.”

Đây là lý do hợp lý nhất để giải thích cho việc Bạch Tử Linh và nguyên chủ vốn dĩ là một người nhưng Bạch Tử Linh lại có trí nhớ của Bạch Tử Linh ở hiện đại, hóa ra bản thân nàng vốn dĩ cùng nguyên chủ là một linh hồn nhưng lại bị tách ra, vốn dĩ là phong ấn một phần linh hồn nhưng không hiểu sao một phần hồn đó lại xuyên qua thời không, nhập vào Bạch Tử Linh ở hiện đại và tiếp tục sống ở nơi đó, cho đến khi thân xác ở hiện tại kia chết đi, nàng lại theo tiếng gọi của quê hương mà trở lại nơi này.

“Ý ngươi là... ta từ thế giới này xuyên đến hiện đại, lại từ hiện đại xuyên về đây?” Bạch Tử Linh càng nghe càng rối, ngay từ đầu đã cảm thấy không thể

tin được, hiện tại lại càng thấy khó có thể tin hơn.

Một người trưởng thành hai mươi tám tuổi như nàng, hóa ra chỉ là một tiểu cô nương mới lớn?

“Đúng vậy.”

“Người trông đây là tiểu thuyết huyền huyền à?”

Đôi phương khó hiểu: “Tiểu thuyết huyền huyền là gì?”

Bạch Tử Linh tỏ vẻ ha ha: “Đừng bận tâm, nói tiếp đi.”

“Người kế thừa kí ức của người thế giới bên kia để rồi sống một cuộc sống mà người ở thế giới bên kia sống, người quên mất những chuyện ở thế giới bên đây cũng là bình thường, nhưng dù thế nào thì ta và người đều là một, một ngày nào đó người cũng sẽ phải trở về đây.”

“Cho nên vụ nổ lấy đi sinh mạng ta ở thế giới bên kia...” Bạch Tử Linh hơi nghi ngờ, liệu có phải...

“Là ngoài ý muốn.” Tựa hồ như biết được suy nghĩ của Bạch Tử Linh, thiếu nữ kiên định nói.

“Lẽ ra đến lúc sinh thân lần thứ mười lăm của ta người mới xuất hiện ở đây nhưng tai nạn ngoài ý muốn đó đã cướp mất thân thể người, linh hồn người thoát ra ngoài nên đã trở về nơi này, đồng thời ta lại hôn mê bất tỉnh nên mới giao quyền kiểm soát thân thể cho người.”

“Nga, hiểu rồi.”

“Chưa đầy hai tháng nữa là sinh thân của chúng ta, ngày đó sẽ diễn ra nghi lễ hợp nhất.” Giọng nói của thiếu nữ có chút buồn bã.

“Hợp nhất?”

“Một trong chúng ta sẽ phải biến mất.”

“...”

~~~~~

Lần nữa tỉnh lại, bên ngoài vẫn là khung cảnh tối đen, bất quá đã có ánh sáng lóe lên từ phía chân trời, có lẽ trời đã gần sáng, Bạch Tử Linh ngồi dậy, đưa tay xoa đầu, cảm giác hơi mệt mỏi.

Lần đầu tiên cùng nguyên chủ đối thoại, Bạch Tử Linh có cảm giác là lạ, nàng cùng một nàng khác trò chuyện với nhau, chuyện này trước giờ nàng chưa từng trải qua, bất quá nàng không thể không thừa nhận, cho dù chuyện này có hoang đường đến đâu thì nàng đã bị lời nói của nguyên chủ thuyết phục, mặc kệ đó có phải là sự thật hay không thì hiện tại hai linh hồn đang tồn tại trong một cơ thể, theo như lời nguyên chủ thì sớm muộn gì cũng sẽ có một linh hồn phải biến mất, Bạch Tử Linh tất nhiên không muốn người đó sẽ là nàng.

Đã chết qua một lần, Bạch Tử Linh cũng không muốn chết thêm lần thứ hai, cho dù là lý do gì đi chăng nữa.

Trời sắp sáng rồi, Bạch Tử Linh cũng không muốn ngủ nữa, nàng xuống giường, mang giày vào, sau đó đi đến bên tủ quần áo lấy ra một bộ y phục, đây là bộ y phục do nàng đặc chế, rất giống quần áo thể thao thời hiện đại, ở nơi này bộ đồ nào bộ đồ này đều rất dài, không thích hợp vận động, cho nên nàng tùy tiện lấy một bộ y phục mà Thanh Nhi mua xé ra, sau đó liền trở thành bộ đồ thể thao thời hiện đại. Thay đồ xong, nàng cầm lấy sợi dây buộc tóc lên, ánh mắt lơ đãng rơi vào gương, nhìn thấy gương mặt xấu xí phản chiếu trong gương, Bạch Tử Linh mặt không cảm xúc thu hồi ánh mắt, mở cửa đi ra ngoài, bắt đầu chuẩn bị luyện tập mỗi buổi sáng.

Mặt trời sắp ló dạng ở chân trời đằng Đông, sương sớm vẫn còn đọng lại trên những chiếc lá, sương mù lơ lửng trong không trung, ánh mắt Bạch Tử Linh xuyên qua cửa viện, nhìn thấy có không ít nha hoàn đang bận rộn đi đi lại lại ở bên ngoài, người thì đi hái hoa, người thì đi thu thập sương sớm, cũng không biết là đang làm gì.

Giờ này hình như mới bắt đầu giờ Mẹo thôi mà?

Mọi ngày nàng tỉnh dậy luyện tập buổi sáng cũng không có thấy đám người này bận rộn như vậy, chẳng lẽ hôm nay là ngày lễ đặc biệt gì đó?

Lục tìm trong trí nhớ, Bạch Tử Linh không tìm được thông tin cần thiết, vì vậy nàng cũng không cố chấp tìm hiểu nữa, chuyện gì đến cũng sẽ đến, Bạch Tử Linh mới không thích xen vào chuyện của người khác.

Làm một vài động tác tay chân để hoạt động xương cốt, sau đó nàng bắt đầu chạy bộ, tốc độ của nàng nhanh dần theo thời gian, làn gió lạnh lùa qua gương mặt khiến nàng trở nên thanh tỉnh rất nhiều.

Trời lạnh rồi, dù sao mùa đông cũng đã đến.

Lúc này có người ngoài nhìn vào sẽ thấy một màn như thế này, thiếu nữ một thân màu trắng, bóng lưng thanh mảnh, mái tóc buộc cao theo kiểu đuôi ngựa, để lộ chiếc cổ thon dài trắng nõn, mái tóc đen dài theo gió đung đưa như cành liễu, qua mỗi một vòng chạy thì động tác dưới chân nàng lại càng

nhanh hơn, thiếu nữ chạy bộ buổi sáng, phối hợp với khung cảnh mờ ảo trong sương mù ở Linh Viên đúng là một cảnh đẹp ý vui, nếu không nhìn đến dung mạo của nàng.

“Tiểu thư, người đang làm gì vậy?” Thanh Nhi vốn đang ngủ, nghe thấy tiếng động thì lập tức liền mở mắt, kể từ khi khôi phục trí nhớ thì các giác quan của nàng trở nên rất nhạy cảm, chỉ một tiếng động nhẹ nàng cũng có thể nghe được, động tác của Bạch Từ Linh không phải là quá lớn, nhưng mỗi lần nàng chạy một vòng qua, gió xẹt qua thân thể nàng, tiếng gió vù vù thổi đến làm kinh động đến Thanh Nhi, tựa như như ngay lập tức Thanh Nhi liền rời giường, mở cửa phòng, nhìn thấy Bạch Từ Linh nàng không khỏi sùng sốt.

“Rèn luyện thân thể.” Bạch Từ Linh mặt không đỏ, tim không đập, hô hấp đều đều mà trả lời Thanh Nhi, động tác dưới chân vẫn chưa dừng lại.

Rèn... rèn luyện thân thể?

Thanh Nhi trừng mắt, có chút không tin tưởng vào tai mình, bất quá đôi mắt của nàng sẽ không lừa gạt nàng, hình ảnh trước mắt cũng không phải là do nàng tưởng tượng mà ra a.

Chính là... chính là... cho dù rèn luyện nhưng tiểu thư cũng không cần ăn mặc như vậy chứ?!

Tay áo bị xé rách, để lộ cánh tay trắng nõn ra ngoài, quần thì cũng không khá hơn bao nhiêu, cũng bị xé cao lên, cặp chân thon dài bại lộ ngoài không khí, trên eo còn thắt một sợi dây lưng, khiến bộ y phục ôm trọn lấy thân hình của cô gái, thiếu nữ mười lăm còn đang trong tình trạng phát triển, bất quá đối với thân hình của Bạch Từ Linh, lồi lõm đều hiện rõ, nếu là mấy tháng trước, Bạch Từ Linh tất nhiên sẽ không có thân hình như vậy, thể nhưng sau khi Bạch Từ Linh xuyên qua về sau liền biết bồi bổ cho bản thân, cho nên mới phát dục tốt như vậy.

Hình ảnh này đập vào mắt, Thanh Nhi thân là nữ nhân cũng nhìn không được mà ngượng ngùng, ánh mắt vội vàng chuyển sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng cảnh xuân trước mặt.

“Tiểu... tiểu thư, người mau dừng lại...” Thanh Nhi lắp bắp, ý đồ muốn ngăn cản Bạch Từ Linh lại, mặc dù nói Linh Viên ngày thường không có người qua lại nhưng lỡ như có người nhìn thấy cảnh này thì phải làm sao?

Đây... đây là không phù hợp với thuần phong mỹ tục nha!

Lạc Hàm bên cạnh cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nàng liền biết là Bạch Từ Linh đang mặc một đồ kì quái và làm động tác kì quái gì đó, lúc đầu nhìn thấy Bạch Từ Linh như vậy, Lạc Hàm cũng nhìn không được mà khiếp sợ, mặc dù nói người trong giang hồ không có nhiều quy tắc lắm nhưng ăn mặc thiếu vải như Bạch Từ Linh, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, bất quá qua lâu như vậy, Lạc Hàm sớm đã thành thói quen, chỉ là Thanh Nhi thì khác, nha đầu này trước giờ vẫn sống rất quy củ, nhìn thấy Bạch Từ Linh như vậy chắc đã bị dọa sợ rồi, vì vậy nàng cũng mở cửa phòng ra.

“Tiểu thư.” Quả nhiên cảnh tượng mà nàng nhìn thấy chính là Thanh Nhi đuổi theo Bạch Từ Linh, ý đồ ngăn cản đối phương chạy tiếp.

“Lạc Hàm, muội dậy rồi.” Nhìn thấy Lạc Hàm Thanh Nhi mừng ra mặt, tựa hồ như thấy được tia hi vọng, nàng vội vàng chạy đến bên cạnh Lạc Hàm.

Lạc Hàm lớn hơn Bạch Từ Linh hai tuổi nhưng lại nhỏ hơn Thanh Nhi một tuổi, cho nên Thanh Nhi xưng hô Lạc Hàm vì muội muội cũng không sai, bất quá khi ai nhìn vào gương mặt non nớt đó của Thanh Nhi, không ai tin tưởng nàng lại là tỷ tỷ của Lạc Hàm, dù sao so với việc Thanh Nhi làm tỷ tỷ, Lạc Hàm là một người lạnh lùng vừa suy nghĩ thấu đáo thì lại giống tỷ tỷ hơn.

“Àn.”

“Muội mau ngăn tiểu thư lại đi, lỡ như có người nhìn thấy thì thanh danh của tiểu thư sẽ mất sạch.” Cổ đại, thanh danh đối với một người nữ nhân là quan trọng nhất, mặc dù ngày thường tiếng xấu của Bạch Từ Linh đã mang đầy trên lưng rồi nhưng Thanh Nhi vẫn vì thanh danh của nàng mà suy nghĩ.

“Không ngăn được đâu.” Lạc Hàm thần sắc lạnh nhạt trả lời, không phải nàng không muốn ngăn cản nhưng mà dựa vào thân thủ của nàng, đánh cũng không đánh lại thì ngăn cản kiểu gì?

“Nếu hai người đã dậy rồi thì cùng ta luyện tập nào.” Bạch Từ Linh quyết định rồi, nếu hai tháng sau một trong hai người các nàng biến mất thì cho dù là ai còn tồn tại nàng vẫn phải huấn luyện hai người này để bảo vệ người còn lại.

“Luyện... luyện tập?” Thần sắc Thanh Nhi và Lạc Hàm hơi cứng đờ trong chốc lát.

“Đúng vậy, bởi vì các ngươi quá yếu cho nên...”

Thanh Nhi cúi đầu, không có phản bác bởi vì nàng biết lời của tiểu thư nói không sai, võ công của nàng không sai, so với Lạc Hàm còn kém hơn vài phần, năng lực tự bảo vệ bản thân nàng còn không có thì làm có năng lực bảo vệ tiểu thư?

Lạc Hàm định mở miệng nhưng nghĩ lại bản thân đã từng thua trong tay đối phương nên chẳng thể nói thêm điều gì, Lạc Y Cung trước giờ luôn không tranh giành địa thế trên võ lâm, cho nên võ công của mỗi người trong Lạc Y Cung cũng chỉ tầm tạm, thứ người Lạc Y Cung thông thạo nhất là y thuật, vào những lúc nguy cấp, y thuật là con ách chủ bài để giữ lấy mạng của bản thân, do có suy nghĩ như vậy nên người của Lạc Y Cung rất ít khi chú tâm vào võ công.

“Muốn có thân thủ như ta thì hai người nên luyện tập.” Nghe đến đây hai mắt Lạc Hàm sáng lên: “Hảo.”

“Lạc Hàm.” Thanh Nhi không ngờ Lạc Hàm nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý.

“Trở nên mạnh hơn đối với chúng ta không có hại.” Lạc Y Cung sống trong bóng tối mười mấy năm, nay là lúc Lạc Y Cung lộ diện ra ngoài ánh sáng rồi, dù sao trận pháp bảo vệ Lạc Y Cung cũng sắp đạt tới giới hạn, nếu có thể nâng cao năng lực của bản thân, Lạc Hàm tất nhiên là muốn thử.

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm đều có võ công trong người, nếu luyện tập tốt thì nhất định sẽ có thân thủ tốt hơn nàng, đến lúc đó bên cạnh nàng đã có người bảo vệ, có những chuyện không cần nàng đích thân ra tay, nghĩ như vậy Bạch Tử Linh liền hứng trí bừng bừng, nàng nhất định sẽ phải huấn luyện hai người này thật tốt.

“Đầu tiên phải khởi động.”

Nhìn Bạch Tử Linh làm một loạt động tác kì quái, Thanh Nhi và Lạc Hàm hai mắt nhìn nhau, rốt cuộc vẫn là ngoan ngoãn làm theo nhất cử nhất động của Bạch Tử Linh, vì vậy mà sáng sớm ở Linh Viên đã có ba bóng người đang vận động.

Tập luyện xong Bạch Tử Linh liền trở về phòng, theo sau là hai cái đuôi Thanh Nhi và Lạc Hàm, so với Bạch Tử Linh một thân thoải mái, sắc mặt của Thanh Nhi và Lạc Hàm lúc này đã trắng bệch, đặc biệt là Thanh Nhi, mặt tái nhợt, môi tái xanh, nhìn vô cùng yếu ớt, Lạc Hàm bên cạnh thì tốt hơn một chút, có lẽ mấy năm nay Lạc Hàm cũng không ngừng luyện võ nên so với Thanh Nhi mới tốt hơn, bất quá cả ba người đều mồ hôi lấm tấm trên trán, vừa bước vào phòng, Thanh Nhi đã té ngã vào ghế, cả người ôm lấy cái bàn, Lạc Hàm hai chân run rẩy nhưng vẫn không có té xuống.

“Cảm giác thế nào?” Nhìn thấy hai người như vậy, Bạch Tử Linh liền các nàng ngày thường không có vận động, Lạc Hàm còn đỡ hơn một chút, nhưng Thanh Nhi mười năm nay đều ở trong Linh Viên, thời gian chăm sóc nguyên chủ còn không có huống hồ là rèn luyện thân thể.

“Có chút mệt.” Lạc Hàm hô hấp dồn dập, mồ hôi chảy đầy mặt, một bộ dạng vô cùng chật vật.

“Đợi khi quen rồi là được.”

“Àn.” Lạc Hàm cảm thấy, ngày đầu tiên đúng là rất mệt mỏi nhưng muốn có kết quả tốt thì nàng phải cố gắng trong quá trình, vì để mạnh hơn nàng chỉ có thể cố gắng.

“Lạc Hàm, ta có thể viết ra phương pháp để ngươi mang về Lạc Y Cung huấn luyện mọi người, dù sao ta cũng là chủ nhân của Lạc Y Cung, nâng cao năng lực người mình, đối với ta mà nói cũng không có hại.” Lạc Hàm xuất hiện bên cạnh nàng là bởi vì muốn đưa nàng trở về Lạc Y Cung nhận chức Cung chủ, dù sao chiếc ghế Cung chủ đó đã bỏ trống hơn mười năm, nước không thể một ngày không vua, huống hồ là một tổ chức trên giang hồ, nếu là sản nghiệp của nàng, Bạch Tử Linh sẽ không chút do dự mà tiếp quản.

“Lạc Y Cung?” Lạc Hàm hơi sửng sốt: “Tiểu thư muốn huấn luyện người của Lạc Y Cung?” Hóa ra mục đích của Bạch Tử Linh không chỉ huấn luyện nàng và Thanh Nhi mà còn muốn huấn luyện mọi người trong Lạc Y Cung nữa? Xem ra đối với phương pháp huấn luyện của bản thân, Bạch Tử Linh nắm chắc chắn rằng có thể khiến cho các nàng mạnh hơn mới dám làm như vậy.

“Đúng vậy, không được sao?” Bạch Tử Linh nheo mắt, sắc mặt bình tĩnh, không rõ tâm tình.

“Không, không phải... tiểu thư là người thừa kế của phu nhân, mọi chuyện của Lạc Y Cung đều để người tùy ý quyết định.” Mục đích của nàng là đến đây đưa Bạch Tử Linh trở về thừa kế Lạc Y Cung, dù sao đối phương cũng là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Lạc Tuyết, cho nên Bạch Tử Linh quyết định như vậy nàng tất nhiên là vui vẻ, chính là... muốn trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung, Bạch Tử Linh không chỉ đơn thuần là mang huyết mạch của Lạc Tuyết, nàng phải được sự chấp thuận của Tứ đại hộ pháp, hơn nữa còn phải có Tuyết Lệnh trong tay.

“Như vậy thì được rồi, ta đi tắm một chút.” Mỗi sáng sau khi rèn luyện Bạch Tử Linh đều phải tắm qua một lần, nếu không mồ hôi ướt đầm lưng khiến nàng không mấy thoải mái.

“Tiểu thư, để nô ti đi nấu nước cho người.” Lúc này Thành Thiên đã bước sang mùa đông, khí trời bắt đầu se lạnh, Thanh Nhi sợ Bạch Tử Linh tắm nước lạnh sẽ bị cảm lạnh.

“Không cần đâu.” Nàng vừa mới vận động, thân thể vẫn còn đang nóng, cần gì phải tắm nước nóng?

Bạch Tử Linh đi rồi, trong phòng chỉ còn Thanh Nhi và Lạc Hàm, Lạc Hàm ngày thường lạnh lùng, lúc này lại để lộ thần sắc khó xử, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Thanh Nhi thấy nàng như vậy không khỏi mở miệng.

“Ta đang nghĩ rằng, trước khi trở về có nên viết thư cho Nhân di hay không?”

“Chuyện gì mà có gì phải suy nghĩ? Mọi người muốn viết thì cứ viết.” Thanh Nhi không rõ tâm tình của Lạc Hàm lúc này, viết thư thôi mà, nàng cũng không hiểu Lạc Hàm đang khó xử gì điều gì.

“Tỷ muốn ta nên nói thế nào với Nhân di?” Lạc Hàm buồn bực: “Nhiệm vụ của Nhân di giao cho ta còn chưa hoàn thành, làm sao có mặt mũi trở về?” Nàng đã quên rằng, mới mấy tháng trước khi nhận được nhiệm vụ này nàng đã rất bất mãn, thậm chí còn có ý nghĩ vứt bỏ nhiệm vụ, ngồi chờ nhiệm vụ thất bại để Lạc Nhân cho người gọi nàng về, vậy mà mới qua chưa được bao lâu, nhiệm vụ đầu tiên đã hoàn thành, nàng đã bắt đầu lo lắng đến nhiệm vụ thứ hai mình làm không xong.

“Nhiệm vụ của muội không phải là đưa tiểu thư về Lạc Y Cung sao?”

“Đó chỉ là một phần thôi, tỷ quên mất là có một thứ càng quan trọng hơn tiểu thư sao?”

Đôi mắt Thanh Nhi hơi lóe sáng, nàng ngập ngừng, giọng nói mang theo sự thâm dò: “Ý muội là... Tuyết Lệnh?”

“Đúng vậy, không có Tuyết Lệnh, tiểu thư cũng không thể trở thành chủ nhân thật sự của Lạc Y Cung.”

Nói đến đây Thanh Nhi cũng đã hiểu ý của Lạc Hàm, muốn trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung, Bạch Tử Linh không chỉ phải cần mang huyết thống của Lạc Tuyết là được, nàng phải nhận được sự đồng ý từ Tứ đại hộ pháp, bao gồm nàng, Lạc Hàm, Lạc Tịch và Lạc Dư, quan trọng nhất là phải có Tuyết Lệnh trong tay. Mục đích của người Lạc Y Cung muốn mang Tuyết Lệnh trở về là muốn trấn hưng Lạc Y Cung, năm xưa Lạc Tuyết gây bảy nhân sĩ võ lâm, lời thề đó vẫn còn hiệu lực, cho nên chỉ cần có Tuyết Lệnh trong tay, đám nhân sĩ võ lâm đó nhất định sẽ giúp đỡ, Lạc Y Cung không cần trốn trong sương mù nữa, sẽ có thể bước chân ra ánh sáng, hưởng thụ vinh quang vạn dặm mà Lạc Tuyết đã cố gắng xây dựng, chỉ là lúc này không có được tung tích của Tuyết Lệnh, Bạch Tử Linh có quay về cũng chẳng thể thay đổi được tình hình của Lạc Y Cung.

Mọi người chỉ nhận lệnh, chứ không nhận người, cho nên trấn hưng Lạc Y Cung... nói dễ hơn làm.

“Hay là chúng ta thử hỏi tiểu thư bên kia đi, dù sao muốn trấn hưng Lạc Y Cung cũng phải có Tuyết Lệnh trong tay đã.”

“Muội quên chuyện lần trước rồi sao? Nhắc đến Tuyết Lệnh lỡ như khiến tiểu thư kích động lên...”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, chuyện về Tuyết Lệnh để sau đi.” Thanh Nhi lắc đầu, tiểu thư đã không muốn nói nàng cũng không ép buộc tiểu thư.

Lúc này ở bên ngoài, Bạch Tử Linh đang đứng ở chỗ ngã rẽ, lưng nàng dựa vào tường, lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

“Tuyết Lệnh mà mọi người nói, đang ở đâu?”

“Đợi lần sau gặp lại ta sẽ nói cho người biết.” Thiếu nữ trầm mặc, một lúc mới mở miệng, thái độ của nàng khiến Bạch Tử Linh biết được nàng không muốn nói ra.

Không phải Bạch Tử Linh không muốn tìm Tuyết Lệnh, nàng cũng đã hỏi qua nguyên chủ nhưng thái độ của nguyên chủ rõ ràng là không muốn nói, lần sau gặp lại cũng không biết là khi nào, nhìn Lạc Hàm tựa hồ như rất khẩn cấp.

Trấn hưng Lạc Y Cung sao?

Bạch Tử Linh không khỏi nhớ đến gương mặt u sầu của thiếu nữ tối qua.

“Mẫu thân từng nói, nếu có thể mong ta sau này hãy thay mẫu thân tiếp quản Lạc Y Cung, năm đó nàng vì tình yêu của bản thân mà ích kỷ vứt bỏ một đám người của Lạc Y Cung ở sâu trong trận pháp sương mù do nàng tạo.”

Nguyên vọng của người đã khuất, không thể thay đổi, càng không thể không thực hiện, hiện tại không có Tuyết Lệnh trong tay, Bạch Tử Linh chỉ đành trong cây vào bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bạch phủ tụ hội (1)

Sau khi tắm rửa xong, Thanh Nhi và Lạc Hàm cũng thay phiên nhau đi tắm, bởi vì chuyện lần trước Bạch Tử Linh dạy dỗ Ngọc Anh nên người trong phủ cũng vì vậy mà e sợ với nàng, cho nên bữa trưa và bữa tối đều sẽ cung cấp thức ăn, liên nước tắm cũng sẽ cung cấp, chính là số lượng có chút hữu hạn, một ngày chỉ có một thùng, điều này không thể đáp ứng được yêu cầu của Bạch Tử Linh nhưng nàng cũng không thể nói gì, viện nào được đặc sủng thì không cần lo đến việc thiếu nước, viện của nàng được một thùng đã là tốt lắm rồi, vì vậy nàng liền bảo Lạc Hàm đến Lạc phủ mang nước chuyển vào, sau khi tích lũy một phòng đầy nước, Bạch Tử Linh cũng không còn lo lắng cho việc sinh hoạt của bản thân, bất quá... bạc cũng vì vậy mà ngày càng ít ỏi.

“Tiểu thư, đề nô tì đi mua đồ ăn sáng cho người.” Mỗi buổi sáng Lạc Hàm đều sẽ là người đi mua đồ ăn sáng, bởi vì Phong Nguyệt Lâu rất đặc khách, sáng sớm đã có người xếp hàng, nếu nàng không đi sớm sẽ hết phần, phải thêm một canh giờ mới có điểm tâm mới.

“Chờ đã.” Bạch Tử Linh lên tiếng, thành công làm Lạc Hàm dừng bước chân.

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?” Bởi vì chuyện lúc này tâm tình của Lạc Hàm vẫn không tốt, vì vậy Thanh Nhi mới thay Lạc Hàm lên tiếng.

“Lạc Hàm, ta muốn học y thuật, ngươi có thể dạy ta không?” Ánh mắt Bạch Tử Linh rơi vào người Thanh Nhi rồi nhanh chóng chuyển sang Lạc Hàm, như Thanh Nhi và Lạc Hàm đã nói, thân là người thừa kế của Lạc Y Cung, nàng không chỉ phải biết thi triển trận pháp mà còn phải biết đến y thuật, nàng cũng nghe Thanh Nhi nói qua, Thanh Nhi từ nhỏ ở bên cạnh chăm sóc nàng, võ công và y thuật đều thuộc loại kém nhất Lạc Y Cung, cho nên nàng chỉ có thể trông cậy vào Lạc Hàm.

Lạc Hàm sững sờ, không nghĩ Bạch Tử Linh gọi nàng lại là vì chuyện này, gật đầu đáp ứng: “Có thể.” Thân là Cung chủ của Lạc Y Cung, nếu Bạch Tử Linh là một người vô học vô tài sẽ khiến cho Lạc Y Cung xuống dốc, cho nên dù hôm nay Bạch Tử Linh không đề cập đến thì nàng vẫn sẽ dạy cho nàng ta.

“Đề nò đi mua thức ăn rồi tiện thể mua vài quyển sách dược liệu cho người, đầu tiên người nên học cách nhận biết dược liệu.” Lạc Hàm không gấp gáp dạy Bạch Tử Linh cách chẩn bệnh cứu người mà lựa chọn dạy đối phương nhận biết dược liệu trước, dược liệu có nhiều loại, có độc thảo có dược thảo, nếu như Bạch Tử Linh nhận biết được các loại dược liệu cơ bản thì không cần lo sợ bản thân ăn nhầm độc dược, gặp mấy bệnh nhẹ nhẹ như nhiễm phong hàn cũng có thể sắc thuốc để chữa khỏi, như vậy khi nàng rời đi cũng sẽ bớt lo một chút.

Lạc Hàm quyết định rồi, Thanh Nhi nói không sai, Tuyệt Lệnh hiện tại tuy quan trọng nhưng đó cũng chưa hẳn là mấu chốt để quyết định chấn hưng Lạc Y Cung, so với việc lấy Tuyệt Lệnh bắt nhân sĩ vô lâm trả lời thì không bằng dựa vào bản thân, trước đó cứ nâng cao năng lực của bản thân trước đã, nếu biện pháp của Bạch Tử Linh có tác dụng thì không thể tốt hơn.

“Vậy thì đa tạ ngươi trước.”

Nửa canh giờ sau Lạc Hàm quay lại, trên tay còn cầm theo không ít sách, còn có những dược liệu thông thường trong các tiệm thuốc.

“Nô tì sợ tiểu thư đọc sách không hình dung được nên đã ghé tiệm thuốc mua một vài dược liệu phổ biến.” Trong sách có nhiều loại dược liệu giống nhau, có độc dược cũng có thảo dược, nếu không đủ kiến thức để nhận biết rõ ràng thì rất nhầm lẫn, đến lúc đó thảo dược sẽ thành độc dược.

“Àn, ngươi thật chu đáo.” Nàng cũng hiểu suy nghĩ của Lạc Hàm, kiến thức trên sách dù tốt đến mấy cũng không bằng trải nghiệm thực tế.

Sau khi ba người dùng bữa sáng xong, Lạc Hàm liền lập tức truyền đạt kiến thức cho Bạch Tử Linh, mặc dù y thuật của nàng không bằng Lạc Dư nhưng Lạc Hàm vẫn có tự tin có thể dạy dỗ được Bạch Tử Linh những kiến thức cơ bản.

Lạc Hàm yêu cầu rất cao ở bản thân, cho nên đối với đồ đệ như Bạch Tử Linh cũng yêu cầu cao không kém, trong phòng ba cái đầu chụm lại bên bàn, không ngừng thảo luận về dược liệu.

“Tiểu thư, đây là bạch thược, bạch thược có tác dụng dưỡng huyết, liễm âm, hòa can chỉ thống.”

“Đây là cam thảo, cam thảo có tác dụng bồi bổ cơ thể, giải độc gan...”

“Đây là đương quy...”

“Đây là...”

Không thể không nói, Bạch Tử Linh thật sự có khiếu về y dược, nàng học rất nhanh, học cả buổi sáng đã nhận biết hơn một nửa quyển sách, trong lúc học lại chuyên chú, luôn đặt câu hỏi vào trọng tâm vấn đề khiến Lạc Hàm cũng phải khen ngợi.

Bạch Tử Linh cũng bất ngờ với khả năng của bản thân, mỗi lần Lạc Hàm nói đến một loại dược liệu nào đó thì trong đầu nàng sẽ hiện lên hình ảnh và thông tin của dược liệu đó, chuyện này nói ra cũng phải cảm tạ nguyên chủ, lúc nhỏ nguyên chủ thường xuyên nhìn thấy Lạc Tuyệt chế dược vì vậy liền muốn theo học, Lạc Tuyệt thấy nàng ham học như vậy liền rất vui mừng, mặc dù chỉ có một năm nhưng nguyên chủ lại đem những kí ức đó nhớ kĩ, cho nên khi nhìn những dược liệu này nàng cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Kể từ khi xuyên qua đến đây, đây là lần đầu tiên Bạch Tử Linh nhớ đến kí ức trước năm năm tuổi của nguyên chủ, có lẽ là do cuộc đối thoại tồi qua của hai người, nguyên chủ bảo phong ấn của Lạc Tuyệt theo thời gian đã dần mất đi hiệu lực cho nên những kí ức đó dần xuất hiện trong đầu nguyên chủ, cũng sẽ xuất hiện trong đầu nàng, bất quá nàng không giống nguyên chủ, có trí nhớ trọn vẹn, chỉ khi gặp những thứ quen thuộc thì nàng mới nhớ lại, như vậy thì sau này nàng nhìn đến vật gì quen thuộc cũng sẽ có kí ức hiện lên.

Ba người đang nói chuyện hăng say đột nhiên Bạch Tử Linh nhìn chăm chú về phía cửa, động tác này của nàng khiến hai người khác cũng nghi hoặc nhìn lại, cửa phòng đóng chặt, không biết là nàng đang nhìn gì.

Thanh Nhi nghi hoặc: “Tiểu thư làm sao vậy?”

“Có người đến.”

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm hơi sững sờ, đặc biệt là Lạc Hàm, võ công nàng cao hơn Thanh Nhi, nếu như có người đến nàng hẳn là người được tiếng bước chân mới đứng, vì sao nàng lại không nghe được gì?

Lạc Hàm nhìn Bạch Tử Linh, đôi mắt thoáng hiện tia suy tư, lần trước giao đấu với Bạch Tử Linh, nàng cũng phát hiện đối phương không có nội lực, một người không có nội lực mà lại có giác quan và thân thủ sắc bén như thế, rốt cuộc Bạch Tử Linh là ai?

Nghe Thanh Nhi nói, Quý Thủ tiền bối nhiều lần xuất hiện muốn nhận Bạch Tử Linh làm đồ đệ nhưng Bạch Tử Linh lại bảo đã có sư phụ, cho nên không thể nhận thêm một sư phụ nữa, Quý Thủ tiền bối vậy mà lại ủy khuất bản thân, làm Nhị sư phụ của Bạch Tử Linh.

Chuyện Bạch Tử Linh có một người sư phụ, chi dù là người của Lạc Y Cung hay Thanh Nhi đều không biết.

“Đúng là có người.” Lúc này đây Lạc Hàm mới lên tiếng, nàng vừa mới nghe được tiếng bước chân vang lên, xem ra người nọ đã bước chân vào Linh Viên.

Người nọ vừa mới bước chân vào Linh Viên thì nàng mới nghe thấy, như vậy Bạch Tử Linh... không phải là đối phương chưa đến thì nàng đã biết rồi sao? Rốt cuộc đôi tai nàng nhạy cảm thế nào? Một người không có võ công không có nội lực lại như vậy...

Ngọc Anh vốn đang đi đến, nhìn thấy Thanh Nhi mở cửa thì hơi kinh ngạc, bất quá nàng vẫn duy trì bộ dạng cao ngạo, nhìn Thanh Nhi chỉ bằng nửa con mắt, còn chưa có mở miệng thì cửa phòng đã đóng sầm lại.

“Thanh Nhi, ngươi làm gì?” Ngọc Anh sững sốt trong giây lát, sau đó liền khôi phục lại tinh thần, có Đại phu nhân chống lưng ngày thường mọi người trong phủ đều cúi đầu gọi một tiếng “Ngọc Anh cô nương”, vậy mà nha hoàn của một thiếp thất như Thanh Nhi lại hết lần này đến lần khác muốn khiêu khích nàng, Ngọc Anh tất nhiên là phản nộ.

Ngọc Anh bên ngoài kêu gào, bên trong Thanh Nhi vẻ mặt mờ mịt nàng cũng rất muốn biết bản thân đã làm gì, quay đầu nhìn lại Bạch Tử Linh đã đứng sau nàng lúc nào không hay.

“Tiểu thư...”

“Mặc kệ nàng.” Mặc dù không biết Ngọc Anh đến đây làm gì nhưng thường thì những người bước chân vào Linh Viên đều là ô môn địa xấu xa, nhìn bộ dạng đồ của Ngọc Anh rõ ràng là có mục đích mà đến, nàng còn chưa tìm nàng ta gây sự nàng ta vậy mà dám tìm đến nàng, xem ra lần sau nàng phải bày một trận pháp ở cửa chính Linh Viên, để xem đám người đó có còn dám tự tiện xông vào địa bàn của nàng hay không!

“Tiểu thư, người đi cùng Ngọc Anh...” Thanh Nhi còn chưa nói xong thì Bạch Tử Linh đã lên tiếng: “Ân, ta biết.” Hôm nay Ngọc Anh không chỉ đến một mình mà còn mang theo một người khác, nếu nàng nhớ không lầm đối phương chính là...

Thu Nguyệt, nha hoàn của Bạch Phi Nhục.

Đã là người của đóa bạch liên hoa kia, Bạch Tử Linh tất nhiên là không muốn gặp.

Giờ phút này trong đầu nàng vẫn còn lưu lại kí ức bị đám người Bạch Phi Nhục bắt nạt, Thu Nguyệt là nha hoàn của Bạch Phi Nhục, có chủ tử như vậy tất nhiên thân là nha hoàn nhân phẩm của Thu Nguyệt cũng chẳng tốt bao nhiêu, trong ấn tượng của nàng nguyên chủ tựa hồ rất sợ Thu Nguyệt, mặc dù nàng ta không có như người khác đánh mắng nàng, Thu Nguyệt là một người thông minh, sự trầm tĩnh và nhận trí vượt qua tuổi của bản thân, nàng ta cùng Bạch Phi Nhục cấu kết nhiều lần đưa tin tức về Đỗ Thanh Triệt cho nguyên chủ, sau đó lại cầm đi số bạc mà Linh Viên có, rồi lại ở trước mặt mọi người thông đồng với Bạch Phi Nhục làm nguyên chủ xấu mặt, khiến Đỗ Thanh Triệt càng thêm chán ghét nguyên chủ.

Ai tìm đến chứ người của Bạch Phi Nhục tìm đến đúng là muốn gây sự mà.

Thu Nguyệt cũng sững sốt, dạo gần đây nàng cũng nghe không ít lời ra tiếng vào về Bạch Tử Linh, biết được Bạch Tử Linh ngày càng lớn gan nhưng nàng không ngờ Thanh Nhi cũng lớn gan như vậy, Ngọc Anh là đại nha hoàn của Minh Nguyệt Các, là tâm phúc bên người Đại phu nhân, lần trước bị Bạch Tử Linh đánh ở trước mặt mọi người sau khi chạy về khóc lóc kể lể thì phu nhân lại mặc kệ, bảo nàng ta an phận một chút, Thu Nguyệt còn đang nghi ngờ không biết là Bạch Tử Linh này có năng lực gì mà lại khiến cho tiểu thư cùng phu nhân kiêng kỵ, cũng bởi vì lệnh của Đại phu nhân cho nên người của các viện khác cũng không có đến đây gây sự với Bạch Tử Linh, không ngờ vì vậy mà người của Linh Viên càng lúc càng lớn gan, không đặt người khác vào mắt.

“Bạch Tử Linh, mau ra đây.” Thấy bên trong không có phản hồi, Ngọc Anh tức giận đẩy cửa đi vào, nhân lúc này Thu Nguyệt cũng nhìn vào trong chỉ thấy ba bóng người đang ngồi, nổi bật nhất không ai khác chính là lam y nữ tử một thân che mặt, dù chỉ lộ một ánh mắt cũng khiến người rung động, Thu Nguyệt không thể tin vào mắt mình, đây là phế vật Bạch Tử Linh sao? Phế vật Bạch Tử Linh ngày xưa nhu nhược yếu đuối, để mặc mọi người khi dễ thì hiện tại lại ngồi ở ghế, ánh mắt thanh lãnh, một bộ dạng cao cao tại thượng giống như nữ vương.

Thu Nguyệt ngẩn ngơ nhìn Bạch Tử Linh trước mắt mà quên mất chuyện xung quanh, Ngọc Anh vào phòng, giờ tay định nắm áo Thanh Nhi, lúc này nàng thấy Thanh Nhi mờ mờ, Thanh Nhi nhất định cũng thấy nàng, vậy mà nha đầu này lại dám đóng cửa trước mặt nàng, rõ ràng là muốn cùng nàng gây sự, chuyện lần trước Bạch Tử Linh ra mặt thay Thanh Nhi khiến nàng đã rất mất mặt, lần này thấy Thanh Nhi đóng cửa trước mặt nàng Ngọc Anh tất nhiên là nghĩ đối phương vì có Bạch Tử Linh làm chỗ dựa nên mới không đặt nàng vào mắt, đáy lòng tức giận, ghen một bụng hỏa, tay nàng còn chưa đụng đến vai Thanh Nhi thì một lực đá nàng ra ngoài, một trận gió thổi qua, căn phòng đóng lại.

“Vào mà không gõ cửa, không có lễ phép.”

Mặt Ngọc Anh chôn dưới đất, giọng nói của nữ tử vang vọng bên tai khiến bàn tay nàng siết chặt nắm đấm, đáy mắt không che giấu sự phản nộ, định xông lên sống mái với Bạch Tử Linh một phen thì bị Thu Nguyệt giữ lại

“Ngọc Anh tỷ tỷ đừng tức giận, phế vật xưa không bằng nay, hiện tại tỷ không phải đối thủ của nàng.” Đôi mắt Thu Nguyệt xẹt qua tia sáng, nhìn tình cảnh vừa nãy của Ngọc Anh nàng liền biết Bạch Tử Linh hiện tại không phải là người dễ chọc, xem ra lời đồn không phải là hoàn toàn nói dối, phế vật thay đổi, hơn nữa còn thay đổi đến nghiêng trời lật đất.

Ngọc Anh ngẫm lại lời nói của Thu Nguyệt cũng không sai, dù sao lần trước cũng bị nàng ta đánh một cái, má vẫn còn ửng ửng đau đớn nhưng bắt nàng nhìn nàng không có cam lòng.

“Nhưng tiện nhân đó...”

“Ngọc Anh tỷ tỷ yên tâm, nếu chúng ta thực hiện đúng kế hoạch còn sợ nàng ta không xấu mặt sao?” Nhìn gương mặt bị đánh không ít bùn đất của Ngọc Anh, Thu Nguyệt hơi chuyển mắt, bất quá lời nói vẫn từ tốn như trước.

Ngọc Anh buồn bực nhưng ngẫm lại kế hoạch hoàn mỹ đã vạch ra nên liền đồng ý, hai ngày nay nàng đã luôn nghĩ cách để có thể dạy dỗ Bạch Tử Linh nhưng vẫn chưa tìm được, bởi vì Bạch Tử Linh không có ra ngoài, suốt ngày nhốt mình trong Linh Viên, đừng nói là nàng ta, ngay cả bóng dáng nàng ta Ngọc Anh còn không bắt được, cho nên hôm nay biết được Bạch Phi Nhược muốn mở một bữa tiệc trà nhỏ để đãi khách nàng liền biết cơ hội trả thù đến rồi!

Chỗ nào có Bạch Phi Nhược thì chỗ đó sẽ có Đỗ Thanh Triệt, mà chỗ nào có Đỗ Thanh Triệt thì sẽ không thể vắng bóng Bạch Tử Linh.

Nếu Bạch Tử Linh không ra ngoài thì nàng chỉ còn cách đến tận hang ổ của nàng ta thôi.

Thấy Ngọc Anh như vậy, Thu Nguyệt tất nhiên là không muốn giống như đối phương, vì vậy nàng đi trước gõ cửa.

“Cốc cốc.”

“Tam tiểu thư, tiểu thư nô tì mời người đến hoa viên dạo chơi.”

Cánh cửa phòng mở ra, lam y thiếu nữ đeo khăn che mặt, để lộ ánh mắt lãnh lẽo nhìn nàng, khiến toàn thân Thu Nguyệt cứng đờ trong giây lát.

“Mục đích?”

“Lần trước Tam tiểu thư ở Đỗ phủ bị thương, cho nên ngày hôm nay tiểu thư đặc biệt mời mọi người đến hoa viên dạo chơi, tiện thể hỏi thăm tình hình sức khỏe của Tam tiểu thư, Đỗ thiếu gia cũng có mặt.”

Đỗ phủ?

Bị thương?

Đỗ Thanh Triệt?

Lê Nguyệt Thiên Phuong!!!

Thu Nguyệt tin chắc khi nghe đến Đỗ Thanh Triệt Bạch Tử Linh nhất định sẽ đi, không ngờ cánh cửa phòng lần nữa đóng lại, một trận gió thổi vào mặt nàng, tự tin trong lòng nhanh chóng biến mất.

“Không đi.”

Thu Nguyệt sững sốt, đáy mắt không che giấu được kinh ngạc, tựa hồ như không ngờ Bạch Tử Linh lại từ chối, mọi chuyện lúc này đã nằm ngoài dự tính của nàng, phé vật Bạch Tử Linh này ngày thường nghe đến Đỗ thiếu gia liền hai mắt sáng rỡ, hận không thể ngay lập tức lao đến bên cạnh hắn, vậy mà hôm nay lại thân nhiên như vậy, nàng không phải chưa nghe đến việc Bạch Tử Linh thay đổi, dù sao trong phủ tin tức linh động như vậy, chỉ sợ a miêu tiểu câu hỏi người người đều biết chứ đừng nói đến nhân vật trong tin đồn là Bạch Tử Linh. Mấy tháng trước, nàng ta tính lại liền nhốt mình trong phủ, không đi tìm Đỗ thiếu gia, Thu Nguyệt nghe thấy còn khinh thường, loại người ngu ngốc lại hoa si như Bạch Tử Linh cho dù thay đổi thế nào cũng không thay đổi được bản chất vốn có, mấy ngày sau nghe nói nàng ta ra khỏi phủ, sau đó suốt ngày liền đeo khăn che mặt, có lẽ đã ý thức được dung mạo của mình không tiện gặp người nên mới đeo khăn che lại, nhưng nhiều đó cũng không có chứng minh được chuyện nàng ta không còn tình cảm với Đỗ thiếu gia, bởi vì còn tình cảm nên mới càng chú trọng ngoại hình bản thân, hôm nay Thu Nguyệt gặp được mới phát hiện Bạch Tử Linh đúng là đã thay đổi.

Sau khi đóng cửa lại, Bạch Tử Linh rơi vào trầm tư, nàng muốn đi lắm chứ, dù sao kẻ hại nguyên chủ cũng có mặt, khi xuyên qua nàng đã hứa là sẽ bảo vệ nguyên chủ và khiến những kẻ hại nguyên chủ phải trả giá, Lê Nguyệt Thiên Phuong suýt nữa khiến nguyên chủ mất mạng, nàng tất nhiên không thể tha thứ cho nàng ta.

Chỉ là... người đến thông báo là Thu Nguyệt càng khiến cho nàng thêm nghi ngờ, bữa tiệc lần này của Bạch Phi Nhược đúng là nhắm vào nàng, chỉ là nếu nàng ta nhất quyết muốn gây sự với nàng thì sẽ không để nàng từ chối.

“Tam tiểu thư, tiểu thư có lòng mời người đi, người lại...”

“Ta không đi, người muốn làm gì ta?” Cánh cửa mở ra, đập vào mắt Thu Nguyệt là hình ảnh lam y thiếu nữ đang cười lạnh, đôi mắt nàng lóe lên sát khí khiến Thu Nguyệt sợ hãi không dám nói thêm điều gì.

“Về nói với Bạch Phi Nhược, nếu đã muốn mời thì tự mình đến đây mà mời, như vậy mới có thành ý.”

Cánh cửa lại lần nữa đóng lại, Thu Nguyệt giận quá hóa cười, đáy mắt hiện lên tia châm chọc.

Tiểu thư hạ mình một chút cho nàng đi gọi phế vật này, vậy mà lại cho phế vật này có cơ hội lên mặt với nàng, đúng là đáng giận!

Nếu Bạch Từ Linh đã nói như vậy thì nàng đúng là muốn nhìn xem, đôi khi nhìn thấy Đỗ Thanh Triệt, phế vật này có dám mạnh miệng như vậy hay không!

Thu Nguyệt không để ý đến Ngọc Anh mà quay người rời đi, Ngọc Anh thấy Thu Nguyệt cũng không thuyết phục được Bạch Từ Linh bèn tức giận đến giậm chân, xem ra kế hoạch lần này đã thất bại rồi, không được, nàng không thể để Bạch Từ Linh đắc ý như vậy, nhất định phải tìm cách cho nàng ta một bài học, để nàng ta biết trong Bạch phủ địa vị thật sự của nàng ta rất cuộc đang ở đâu.

~~~~~

Hoa viên.

Thời tiết đầu đông có chút lạnh, Thành Thiên quốc nằm ở phía Đông của đại lục, Yên Kinh lại nằm ở trung tâm của Thành Thiên, cho nên so với Bắc cảnh vì nằm sát biên giới Yên Vân mà lạnh lẽo quanh năm thì tiết trời ở Yên Kinh đúng là tốt hơn rất nhiều.

Vào mùa đông, hoa cỏ trong vườn cũng không còn trăm hoa đua nở nữa, cả hoa viên đều được phủ một lớp tuyết trắng, trên những cánh hoa cùng với hồ nước còn bao phủ một lớp băng mỏng, tuy không thể so với bức tranh đầy sắc màu của mùa xuân nhưng khung cảnh trước mắt cũng mang một ý vị khác.

Lúc này trong đình, có một đám người đang ngồi, có nam có nữ, náo nhiệt vô cùng.

“Mọi người dừng trà đi.” Thiếu nữ một thân bạch y phiêu phiêu, bên ngoài là áo khoác lông hồ ly đỏ, kết hợp với dung mạo xinh đẹp, từ xa nhìn lại Bạch Phi Nhược chẳng khác nào đoá hồng mai đang nở rộ giữa bầu trời tuyết.

“Triệt, trà này là muối đặc biệt chuẩn bị cho huynh đấy.”

Lấy Bạch Phi Nhược làm chủ, bên cạnh nàng không ai khác chính là Đỗ Thanh Triệt một thân thanh y, tóc dài phiêu dật, áo thêu cành trúc, vừa lãnh đạm lại vừa thanh nhã, rất hợp với khí chất thanh đạm trên người hắn.

“Àn.”

“Đúng là trà ngon.” Nam tử ngồi đối diện hai người lên tiếng, hắn một thân lam y, cả người tràn ngập khí chất ôn nhuận, người này chính là Ngự sử đại phu Đại thiếu Chưong Ngự.

Đỗ gia là gia tộc phú khả địch quốc của Thành Thiên, lại có một người giữ chức phi vị ở trong cung cho nên quan hệ với người trong triều cũng xem như là giao hảo, Chưong Ngự là một trong số ít bằng hữu của Đỗ Thanh Triệt.

Ngày hôm nay Đỗ Thanh Triệt vốn dĩ cũng muốn mời Hạ Danh đi cùng nhưng ngẫm lại quan hệ giữa Tả Thừa tướng phủ và Hữu Thừa tướng phủ chẳng khác nào nước với lửa, nếu Hạ Danh đến Bạch phủ, chỉ sợ không được tự nhiên cho nên hắn không có mời Hạ Danh.

“Không biết Nhược muội muội là dùng nước gì để pha trà?” Một thân tử la lan váy, mái tóc vấn lên trên, trâm cài bằng ngọc lay động theo động tác của nàng, dung mạo nữ tử thanh lệ, đẹp mà không mị, thanh mà không sắc, giọng nói mềm mại, đây là tiểu thư nhà Hộ bộ Thượng thư Từ Trúc Quỳnh.

“Nước trà thanh và ngọt, hẳn là nước sương sớm để pha trà.” Lục y nữ tử một thân ngọc bích, làm lên khí chất thanh thoát như ngọc trên người nàng, Đỗ gia Nhị tiểu thư Đỗ Ngọc Trân nhấp một miếng trà mới lên tiếng.

“Ngọc Trân muội muội nói không sai, đây chính là sương sớm.” Bạch Phi Nhược nghe vậy liền cười, bữa tiệc ngày hôm nay vốn là chuẩn bị cho Đỗ Ngọc Trân, nếu đối phương không thích thì đúng là uổng công vô ích.

“Ngọc Trân không hổ danh là người yêu trà, có thể uống một ngụm mà nói được đúng là tài.” Một làn gió mang theo hơi lạnh thổi đến, chanh y nữ tử vội cầm lấy chung trà, xoa cho bớt lạnh, nàng có ngũ quan thanh tú, đôi mắt linh động chớp một cái, không hề che giấu sự ngây thơ thanh thuần, nàng là Ngự sử đại phu Nhị tiểu thư Chưong Ngự, thân muội của Chưong Ngự.

Đỗ Ngọc Trân lạnh nhạt: “Thói quen mà thôi, cũng không phải là năng lực gì đặc biệt.” Tình tình nàng vốn lạnh nhạt, so với Đỗ Thanh Triệt còn muốn lạnh hơn, ngày thường mọi người nhìn nàng như vậy cũng đã quen, cho nên cũng không có ai tỏ thái độ gì.

“Biểu muội không chỉ xinh đẹp mà còn học sâu hiểu rộng, quả không hổ danh là nữ nhi Đỗ gia chúng ta a.” Hồng y nữ tử vạn phần sắc sỡ, đôi mắt lóe lên tia sáng, yên chi hồng nhuận để lộ nét xinh đẹp, Hình bộ Thượng thư tiểu thư Lê Nguyệt Thiên Phuong theo đó mà vuốt mông ngựa.

“Bỏ chữ “chúng” đi.” Nàng mang họ Đỗ, là nữ nhi Đỗ gia không sai, còn Lê Nguyệt Thiên Phuong bất quá cũng chỉ là biểu tiểu thư Đỗ phủ, mẫu thân nàng ta xuất thân tầm thường, lại chỉ là một thị thiếp, nàng ta làm sao có thể xứng đáng với bốn chữ “nữ nhi Đỗ gia”?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời liền hiểu câu nói của Đỗ Ngọc Trân là có ý gì, Đỗ Ngọc Trân mang họ Đỗ, là nữ nhi Đỗ gia không sai, thế nhưng Lê Nguyệt Thiên Phuong... nàng cũng không phải mang họ Đỗ, cho nên ý trên mặt chữ, chỉ có những người mang họ Đỗ mới là nữ nhi Đỗ gia.

Sắc mặt Lê Nguyệt Thiên Phuong hết xanh lại trắng, thay đổi không ngừng, môi mỏng mím lại, má cũng hơi đỏ lên, không phải ngượng ngùng mà là xấu

hồ, nàng không ngờ Đỗ Ngọc Trân lại không nể mặt hai nhà Lê - Đỗ mà lại nói thẳng nàng không phải nữ nhi Đỗ gia, điều này khiến nàng xấu hổ không thôi, đối với Đỗ Ngọc Trân càng thêm bất mãn.

Lê Nguyệt Thiên Phương thích Đỗ Thanh Triệt, là thật nhưng điều đó không có nghĩa là nàng cũng thích Đỗ Ngọc Trân, có câu “yêu ai yêu cả đường đi” nhưng Đỗ Ngọc Trân là ngoại lệ, nàng ta nói chuyện trước giờ chưa từng nể mặt ai, thậm chí ngay cả Bạch Phi Nhược cũng ăn khổ từ nàng ta, bất quá bởi vì Bạch Phi Nhược là ý trung nhân của Đỗ Thanh Triệt cho nên Đỗ Ngọc Trân cũng không có làm gì quá đáng với Bạch Phi Nhược, điều này càng khiến Bạch Phi Nhược thêm đắc ý.

Nàng cùng Bạch Phi Nhược không hợp, bởi vì nàng có ý với biểu ca, trong khi người bên cạnh biểu ca lại là Bạch Phi Nhược mà không phải là nàng, điều này khiến Lê Nguyệt Thiên Phương rất tức giận, nàng biết biểu ca để ý nhất chính là người muội muội Đỗ Ngọc Trân này, cho nên mới muốn lấy lòng đối phương để biểu ca nhìn nàng với đôi mắt khác, không ngờ lại bị Đỗ Ngọc Trân làm cho xấu hổ.

Lê Nguyệt Thiên Phương không cam lòng mở miệng: “Biểu muội nói vậy là không đúng rồi, chúng ta là biểu tỷ muội, là người một nhà, đã là người một nhà thì không cần phân biệt đâu là học Lê, đâu là họ Đỗ?”

Đỗ Ngọc Trân chỉ liếc mắt nhìn nàng, nhìn thấy vẻ không cam lòng trong mắt nàng không khỏi nhếch môi cười lạnh: “Người một nhà? Chỉ bằng tỷ?”

Đỗ Ngọc Trân xưa nay lãnh đạm, đối với bất kì ai cũng đều không xa không gần, cho dù là người trong nhà khi nói chuyện cũng không hề nể mặt, huống hồ người đó lại là Lê Nguyệt Thiên Phương, một người bất quá chỉ mang một nửa dòng máu của Đỗ gia.

Vương Sắc Sắc một thân hoàng y có chút chói mắt, ngay từ khi bước chân vào Bạch phủ nàng đã an phận đi rất nhiều, nàng chỉ im lặng đi theo mọi người, không dám mở miệng nói thêm câu gì, thật sự đem chí sở tồn tại của mình hạ đến mức thấp nhất, hiện tại nhìn thấy Lê Nguyệt Thiên Phương bị Đỗ Ngọc Trân làm cho xấu hổ thì nàng chỉ biết cúi đầu, ở nơi này địa vị của nàng là thấp nhất, vốn không có tư cách để lên tiếng chứ đừng nói là mở miệng nói giúp Lê Nguyệt Thiên Phương.

Hôm nay Vương Sắc Sắc sở dĩ có thể bước chân vào Hữu Thừa tướng phủ cũng là đi theo Lê Nguyệt Thiên Phương đến, quan hệ giữa nàng và nàng ta không tệ, đối với thân phận là nữ nhi của chủ tiệm y phục Vương gia nàng vốn không thể kết giao được với đám tiểu thư khuê các này, thế nhưng một lần tình cờ nàng giúp đỡ Lê Nguyệt Thiên Phương, rõ ràng nàng giúp nàng ta nhưng vào mắt nàng ta thì đó lại là điều hiển nhiên, bởi vì Lê Nguyệt Thiên Phương cũng là tiểu thư khuê các có tiếng của kinh thành, nếu kết giao với nàng ta tương lai của Vương Sắc Sắc có thể sẽ kết giao được với công tử giàu sang gì đó, Lê Nguyệt Thiên Phương người này chanh chua điều ngoa nhưng lại thích người khác nịnh nọt, vì đạt được mục đích cho nên Vương Sắc Sắc cũng đành hạ mình dưới Lê Nguyệt Thiên Phương, từ đó về sau nàng là cái đuôi của nàng ta.

Bạch Phi Nhược thấy Lê Nguyệt Thiên Phương bị Đỗ Ngọc Trân làm xấu hổ như vậy tâm tình liền thoải mái không ít, đừng tưởng nàng không biết đáy lòng tiện nhân Lê Nguyệt Thiên Phương này đang mưu tính chuyện gì, nữ nhân này có tính ý với Đỗ Thanh Triệt, so với Bạch Tử Linh cũng không kém bao nhiêu vậy mà ngày thường còn ở đó gây khó dễ với Bạch Tử Linh, đúng là mèo chê mèo dài đuôi.

“Đỗ Ngọc Trân!” Lê Nguyệt Thiên Phương đứng phắt dậy, hồng y lập tức lay động theo động tác của nàng, bay phất phoi trong gió, vài lọn tóc trong khi trời rét lạnh, quả nhiên là vô cùng chói mắt.

“Ta dù sao cũng là biểu tỷ của muội, muội nói chuyện như vậy với ta muội còn có lễ phép hay không chứ?!”

“Gia giáo của nữ nhi Đỗ gia ta, không đến phiên một người ngoài như tỷ bận tâm.” Đỗ Ngọc Trân cũng không phải quả hồng mềm để mặc người khác sờ nắn, trên đời này chỉ có hai người mà nàng dùng giọng điệu tốt để nói chuyện, một người là ca ca Đỗ Thanh Triệt, người còn lại chính là Hạ Danh.

“Muội...” Lê Nguyệt Thiên Phương bị Đỗ Ngọc Trân làm cho ghen hờn, hai mắt nhìn Đỗ Ngọc Trân chứa đầy tia lửa giận, nếu đôi mắt Lê Nguyệt Thiên Phương là lửa thì Đỗ Ngọc Trân lúc này sớm đã bị thiêu thành tro rồi, đáng tiếc mắt của nàng không có năng lực này.

“Đù rồi!” Im lặng này giờ, Đỗ Thanh Triệt rốt cuộc cũng trầm giọng lên tiếng: “Còn chưa cảm thấy đủ mất mặt hay sao?!”

Ánh mắt cảnh cáo của Đỗ Thanh Triệt rơi vào người Lê Nguyệt Thiên Phương, nữ nhân này ngày thường gây chuyện không ít, hẳn đều mất nhấm mất mờ cho qua, dù sao nàng ta cũng xem như một nửa người Đỗ gia, hơn nữa lại suốt ngày mang danh tiếng Đỗ gia riêu rao khắp nơi, người của Yên Kinh đều biết nàng dựa vào Đỗ gia, cho nên hành động của nàng ta không chỉ đơn thuần là đại biểu cho bản thân nàng ta mà còn đại biểu cho cả Đỗ gia, hẳn tận lực xem nhẹ những hành động của nàng ta không ngờ nàng ta lại được voi đòi tiên, bây giờ còn cùng Đỗ Ngọc Trân ở trước mặt mọi người tranh cãi.

Nhắc đến Đỗ Ngọc Trân, Đỗ Thanh Triệt cũng là bất đắc dĩ, muội muội của hắn tính tình cổ quái, lãnh đạm với tất cả mọi người nhưng chỉ thân thiết với hắn và Hạ Danh, ngày thường nàng đối với những chuyện tranh cãi thế này rất khinh thường, vậy mà hôm nay lại không ngừng chọc tức Lê Nguyệt Thiên Phương.

Nhìn đến vẻ mặt lạnh nhạt của muội muội, Đỗ Thanh Triệt rất nhanh liền hiểu ra vấn đề, Đỗ Ngọc Trân sớm đã không vừa mắt Bạch Phi Nhược nhưng vì Bạch Phi Nhược là người hắn lựa chọn cho nên nàng mới miễn cưỡng tiếp nhận người đại tẩu này, bữa tiệc hôm nay là Bạch Phi Nhược chuẩn bị cho Đỗ Ngọc Trân, nể mặt ca ca Đỗ Ngọc Trân không thể không đi, cho nên mới ở trên bàn khiêu khích Lê Nguyệt Thiên Phương ý đồ muốn phá hỏng nhà hứng của mọi người.

Đối với tính tình trẻ con của muội muội, thân là ca ca hắn cũng rất bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63-2: Bạch phủ tự hội (2)

“Biểu ca...” Bị ánh mắt sắc bén của Đỗ Thanh Triệt nhìn, Lê Nguyệt Thiên Phương liền lập tức trang đáng thương, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt hơi đỏ, đồng tử long lanh chứa lệ khiến bất kì người nào nhìn vào sẽ nhìn không được sinh lòng thương tiếc, đặc biệt là nam nhân.

Đỗ Thanh Triệt cũng là nam nhân, nhìn cảnh tượng mỹ nhân rơi lệ trước mắt lẽ ra hẳn phải động lòng trắc ẩn, thế nhưng thần sắc Đỗ Thanh Triệt vẫn thản nhiên như thường giống như không hề nhìn thấy cảnh tượng này, hẳn không chỉ không ôn nhu tiến tới thay nàng lau nước mắt mà cả người đều tràn ngập hơi thở giá lạnh, khiến người khác không dám đến gần.

Bạch Phi Nhược ngồi bên cạnh Đỗ Thanh Triệt thấy Lê Nguyệt Thiên Phương trang đáng thương để câu dẫn hẳn thì không khỏi tức giận, không có bất kì nữ nhân nào có thể im lặng đứng nhìn nam nhân của mình bị nữ nhân khác câu dẫn, Bạch Phi Nhược cũng vậy, bất quá ở đây hiện tại có quá nhiều người nàng cũng không thể tùy tiện đi lên giáo huấn nàng ta, dù sao nàng cũng chưa muốn bản thân tự làm mất mặt.

Đôi mắt Từ Trúc Quỳnh hiện lên tia hiểu rõ, nàng là nữ nhân, đối với thủ đoạn gì đó của nữ nhân biết rất rõ, cho nên hiện tại nhìn Lê Nguyệt Thiên Phương như vậy, không những không có chút đồng tình mà còn khinh thường không thèm liếc mắt, thủ đoạn hạ tiện như vậy, Đỗ Thanh Triệt mới không bị lừa.

Nếu không phải biết rõ tính tình Lê Nguyệt Thiên Phương chua ngoa đánh đá thì Chương Ngự sợ là cũng bị lừa với gương mặt đáng thương này của nàng, thân là bậc quân tử, vốn dĩ không nên để nữ nhi rơi lệ, bất quá là nàng ta muốn khóc, hẳn cũng không thể ép buộc nàng ta không khóc, huống hồ nghĩ đến Lê Nguyệt Thiên Phương cũng không phải vì hắn mà khóc, tâm tình Chương Ngự thoải mái hơn rất nhiều.

Chương Ngự ngây thơ đơn thuần, đối với hành động một giây trước còn tức giận nhưng giây sau lại rơi lệ đầy mắt của Lê Nguyệt Thiên Phương rất là khó hiểu, nàng cũng muốn tiến lên an ủi đối phương nhưng nhìn mọi người mặt không đôi sắc trước hành động của đối phương thì hơi nghi ngờ, nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng nàng cũng không có ý định nói thêm gì, dù sao ở nơi này còn chưa đến lượt nàng lên tiếng.

Chương Ngự không hiểu nhưng Vương Sắc Sắc đi theo Lê Nguyệt Thiên Phương lâu như vậy, đối với tâm tư không đơn thuần của nàng ta liếc mắt một cái cũng là rõ ràng, chuyện Lê Nguyệt Thiên Phương thích Đỗ Thanh Triệt, đối với người trong giới cũng không còn là bí mật nữa, mặc dù nàng ta không có bày tỏ lộ liễu như Bạch Từ Linh nhưng mỗi lần nhìn đến Đỗ Thanh Triệt, ánh mắt đều như muốn dán lên người hắn, kém chút nữa đã chảy nước bọt luôn, bất quá Đỗ Thanh Triệt lại không chút bận tâm đến tình ý của nàng ta, trong mắt hắn chỉ có Bạch Phi Nhược, điều này khiến Lê Nguyệt Thiên Phương trở thành trò cười cho mọi người.

Bạch Từ Linh và Lê Nguyệt Thiên Phương đều thích Đỗ Thanh Triệt, đồng thời đều bị Đỗ Thanh Triệt từ chối, do Lê Nguyệt Thiên Phương có thân phận đặc thù cho nên mọi người chỉ dám chê cười sau lưng nàng, còn ở trước lại là hùa nhau lấy Bạch Từ Linh làm bia đỡ đạn, rõ ràng cả Bạch Từ Linh và Lê Nguyệt Thiên Phương đều tự tìm mất mặt nhưng đám người này lại chỉ chê cười Bạch Từ Linh, còn hợp lại khi dễ nàng, mà Lê Nguyệt Thiên Phương bên kia, nói cũng không dám nói.

Nguyên nhân kì thực cũng rất đơn giản, là do Bạch Từ Linh không có nơi nương tựa, mặc dù mang danh là Hữu Thừa tướng Tam tiểu thư nhưng người nhà họ Bạch lại không thừa nhận họ có một vị tiểu thư này, một lần bị khi dễ lại không có ai ra mặt thay nàng, đám người đó về sau càng khi dễ hăng say, đám công tử tiểu thư trong kinh thành rốt cuộc cũng tìm được thú vui mới, niềm vui chủ yếu của bọn họ chính là hàng ngày châm chọc Bạch Từ Linh, sỉ nhục Bạch Từ Linh, khinh thường Bạch Từ Linh, mà một đám người còn lại, mặc dù không có khi dễ Bạch Từ Linh nhưng cũng không có giúp đỡ nàng, chỉ im lặng ngồi bên xem kịch vui, Vương Sắc Sắc là một trong số đó.

Lê Nguyệt Thiên Phương bởi vì tức giận chuyện Đỗ Thanh Triệt từ chối nàng mà lựa chọn Bạch Phi Nhược cho nên đã trút giận lên người Bạch Từ Linh, một phần là nhìn không vừa mặt Bạch Từ Linh, xấu xí mà còn ôm tâm tư dơ bẩn với Đỗ Thanh Triệt, một phần là vì Bạch Từ Linh là tỷ tỷ của Bạch Phi Nhược, Lê Nguyệt Thiên Phương vì không thể ra tay với Bạch Phi Nhược cho nên mới tìm Bạch Từ Linh gây sự, chỉ là cho dù nàng ta có làm gì, trong mắt Đỗ Thanh Triệt cũng không hề có nàng ta, vậy mà Lê Nguyệt Thiên Phương lại cứ ngu ngốc như thêu thân lao đầu vào lửa, vô pháp cứu chữa.

Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, Bạch Từ Linh như vậy, Lê Nguyệt Thiên Phương cũng như vậy, nữ nhân khi yêu chính là không có não như vậy, Vương Sắc Sắc thâm cảm thấy may mắn vì bản thân đã nhìn quen mỹ nam ở hiện đại cho nên mới đối với Đỗ Thanh Triệt không dễ động lòng.

Đúng vậy, Vương Sắc Sắc chính là người xuyên không.

Nửa tháng trước nàng vẫn còn là một sinh viên bình thường ở hiện đại, sau đó bị tai nạn xe cộ mà xuyên qua, nhập vào thân xác của nữ tử mang tên Vương Sắc Sắc này, cuộc sống trong nháy mắt liền đảo lộn.

Vương Sắc Sắc, mười lăm tuổi, ở cổ đại tuổi này được xem như là đã trưởng thành, có thể thành gia lập thất, nhưng trong mắt nàng Vương Sắc Sắc bất quá chỉ là một đứa trẻ chưa thành niên, may mắn là lúc nàng xuyên qua Vương Sắc Sắc vẫn còn chưa gả cho người khác, nếu không nàng sẽ không thể chấp nhận được sự thật này, đến lúc đó mất lí trí làm ra chuyện gì bản thân nàng cũng không biết.

Nguyên chủ gia cảnh bình thường, phụ mẫu đầy đủ, dưới trướng còn có một đệ đệ, trong nhà kinh doanh một cửa tiệm y phục, miễn cưỡng cũng xem như là làm ăn phát đạt, đời trước gia cảnh của nàng cũng không được tốt như nguyên chủ, ở hiện đại nàng là một đứa trẻ mồ côi, sống ở cô nhi viện cùng với viện trưởng và một đám trẻ, do lớn lên trong hoàn cảnh khổ cực cho nên nàng hề không cam lòng trước thực tại cuộc sống, nên nàng đã cố gắng học

tập để có thể thoát khỏi cô nhi viện, vậy mà vừa mới bước chân vào đại học không bao lâu thì nàng đã gặp tai nạn qua đời, lần nữa mở mắt ra đã ở nơi này.

Nghe Vương phu nhân nói nguyên chủ ngày đó vì muốn lấy lòng Lê Nguyệt Thiên Phương mà nhảy xuống hồ Hàn Đàm ngoài thành để hái một đóa thủy son trà, nguyên chủ biết bơi cho nên có thể lên bờ an toàn nhưng bởi vì thời tiết đầu đông chuyển lạnh, mà Hàn Đàm lại lạnh lẽo quanh năm, nguyên chủ bị hàn khí xâm nhập, khi nguyên chủ lên bờ thì đã ngất xỉu, hôn mê ba ngày ba đêm, cho đến ngày thứ tư tỉnh lại, Vương Sắc Sắc đã không còn là Vương Sắc Sắc.

Đối với việc bán thân xuyên qua, nàng mặc dù cảm thấy ngoài ý muốn nhưng nhiều hơn vẫn là may mắn, bởi vì kiếp trước nàng sống quá vô dụng, sống đến mười tám tuổi vậy mà lại không hề thay đổi được số phận của bản thân, cho nên sau khi xuyên qua nàng đặc biệt trân trọng cơ hội mà trời ban này, nàng muốn trở thành người có thể đứng vững bước chân ở cổ đại này.

Thành Thiên quốc, nam tôn nữ tì, ở nơi này vẫn còn chưa có điều lệ nữ nhân có thể thi cử để làm quan, Vương Sắc Sắc muốn trở thành người thay đổi thời đại vốn là chuyện không thể nào, huống hồ kiếp trước nàng đọc sách nhiều như vậy hiện tại cũng không muốn đọc sách nữa, Vương Sắc Sắc từ bỏ chốn quan trường, nàng muốn làm thương nhân, bất kì thời đại nào cũng không thể thiếu thương nhân, mà thương nhân là để làm giàu nhất, đặc biệt trong nhà còn đang mở một cửa tiệm y phục, chỉ cần bao nhiêu đó nàng cũng có thể thay đổi cuộc sống ở cổ đại.

Wương Sắc Sắc là người có tư tưởng hiện đại, cho nên đối với đám người cổ đại rất là khinh thường, nguyên nhân rất đơn giản, tri thức của cô nhân vốn là rất ít, mà nàng lại là người được giáo dục ở hiện đại, hiện đại bao la kho tàng kiến thức, cho nên đối với đám cổ nhân này, nàng rất có tự tin có thể thắng.

Nàng đem những thứ học được ở hiện đại để áp dụng ở nơi này, cửa hàng y phục Vương gia rất ít người đến, cho nên nàng thử đề nghị với Vương phu nhân vài mẫu quần áo hiện đại, mặc vào mùa hè mát mẻ, đồng thời y phục thu đông cũng được thiết kế, Vương phu nhân lúc đầu còn ôm nghi ngờ nhưng nghĩ đến nữ nhi thân sinh sẽ không tự nhà mình nên bà cũng liều thử một phen, quả nhiên ngày hôm sau liền bán được vài cái, mấy ngày liên tiếp thì càng thêm sinh ý, lúc này tiệm y phục Vương gia cũng rất nổi tiếng.

“Nếu làm loạn đủ rồi thì trở về đi.” Bữa tiệc này do Bạch Phi Nhược tổ chức, mà Bạch Phi Nhược cùng Lê Nguyệt Thiên Phương vốn không hợp nhau, lẽ ra nàng ta không nên xuất hiện ở Bạch phủ, chỉ là hôm nay Lê Nguyệt Thiên Phương đến tìm hần, nhìn thấy hần cùng Đỗ Ngọc Trân đang chuẩn bị ra ngoài liền muốn đi cùng, hần vốn nghĩ khi đến cửa Bạch phủ nàng ta sẽ tự biết khó mà lui, nhưng hần đã xem nhẹ độ bám người bà da mặt của nàng ta, đến Bạch phủ, nhìn đến Bạch Phi Nhược nàng ta không những không trở về mà còn mặt dày mày dạn đi vào trong.

Lê Nguyệt Thiên Phương lúc đầu chỉ giả úy khuất để tranh thủ sự đồng tình từ mọi người nhưng nghe những lời này của Đỗ Thanh Triệt, nàng liền thật sự bị úy khuất.

Nam nhân đã vô tình thì dù có khóc hết nước mắt hần cũng sẽ không quay đầu nhìn lại một cái, bởi vì trong lòng hần vốn không có hình bóng của nàng.

Lúc này đây nàng mới hiểu rõ được câu nói này.

Thế nhưng... nàng không cam tâm!

Nàng thích biểu ca nhiều như vậy, từ nhỏ liền thích quần lấy hần, lớn lên lại thích gả cho hần, nàng không tin hần không động lòng với nàng, vậy mà lúc này Bạch Phi Nhược lại xuất hiện, nàng ta cùng biểu ca nhận thức chưa đến ba tháng đã muốn chính thức ở bên nhau, nàng ta lấy tư cách gì?!

Tiền nhân!

Nữ nhân chính là như vậy, nam tử trong lòng đối xử tốt với nữ nhân khác, không cần suy nghĩ cũng sẽ nhận định đó là lỗi của nữ nhân kia, sao Lê Nguyệt Thiên Phương chưa bao giờ nghĩ đến, Đỗ Thanh Triệt đã không thích nàng ta thì cho dù Bạch Phi Nhược có xuất hiện hay không cũng không quan trọng.

Wương Sắc Sắc thấy gương mặt Lê Nguyệt Thiên Phương dường như sắp khóc đến nơi thì có chút vui vẻ, trước kia nguyên chủ một mực theo đuôi nàng ta giống như chó chờ xương, hiện tại nàng đã xuyên qua tất nhiên là không muốn giống như nguyên chủ, thế nhưng Lê Nguyệt Thiên Phương trước giờ được nàng đi theo hầu hạ sớm đã quen, nàng ta luôn hận định nàng là một trong số những tùy tùng của nàng ta, ngày hôm nay vốn dĩ là nàng đang ở trong tiệm tiếp khách nhưng nha hoàn của Lê Nguyệt Thiên Phương đột nhiên đến tìm nàng, muốn đưa nàng đến Hữu Thừa tướng phủ, qua miệng của nha hoàn Vương Sắc Sắc rốt cuộc cũng biết mục đích của Lê Nguyệt Thiên Phương là gì.

Hôm nay Bạch Phi Nhược mời Đỗ gia cùng Chương gia hai huynh muội đến thưởng trà, Lê Nguyệt Thiên Phương vì Đỗ Thanh Triệt mới đi theo đến đó, bất quá nơi đó tất cả mọi người đều đứng về phía Bạch Phi Nhược mà không chào đón nàng ta, nàng ta cũng không muốn kém nên mới gọi nàng đến, để khi gặp chuyện còn có nàng đứng về phía nàng ta, ít người vẫn có thể ăn nói trước mặt Đỗ Thanh Triệt. Trong tiệm vốn đang có khách, một mình Vương phu nhân làm sẽ không xuê, huống hồ những bộ y phục đó đều do nàng thiết kế, giá thành thế nào nàng rõ ràng hơn ai khác, vốn dĩ Vương Sắc Sắc cũng không muốn đi cùng nha hoàn của Lê Nguyệt Thiên Phương, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng vẫn lựa chọn đi cùng đối phương.

Wương Sắc Sắc sở dĩ đồng ý đi cùng với nha hoàn của Lê Nguyệt Thiên Phương đến Bạch phủ là có mục đích, nàng vừa mới xuyên qua đến đây không bao lâu, có rất nhiều chuyện còn chưa hiểu rõ, nàng không kế thừa kiến thức của nguyên chủ cho nên đối với bộ cục hiện tại của quốc gia này nàng vẫn rất mờ mịt, hiện tại là cơ hội tìm hiểu tất nhiên nàng không muốn bỏ qua.

“Được rồi Triệt, chàng cũng đừng trách Lê tiểu thư, ta nghĩ nàng ta cũng không phải thật sự muốn gây sự với Ngọc Trân muội muội.” Trước mặt mọi người Bạch Phi Nhược luôn bày ra dáng vẻ ôn nhu hiểu chuyện, cho dù đối mặt với nữ nhân có ý đồ không tốt với ý trung nhân của mình, nàng vẫn luôn rất hào phóng, điều này càng khiến mọi người thương thức nàng.

Bạch Phi Nhược ngoài mặt tươi cười nói giúp Lê Nguyệt Thiên Phương nhưng cũng không phải thật sự muốn giúp nàng ta, bữa tiệc trà hôm nay là do nàng tổ chức, thân là chủ nhân đối với khách đến phải hết lòng tiếp đãi, nếu để Lê Nguyệt Thiên Phương náo loạn ở đây chẳng phải là tự làm mất mặt bản thân nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63-3: Bạch phủ tụ hội (3)

“Thu Nguyệt, người trở về rồi.” Nhìn đến Thu Nguyệt, Bạch Phi Nhược không tiếng động thở phào ra một hơi, may mắn là Thu Nguyệt đánh gãy lời nói kế tiếp của nàng, nếu không nàng đã đánh mất hình tượng của bản thân trước mặt mọi người.

Bạch Phi Nhược ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đối với Lãnh Vô Quân có chút oán hận, nếu hắn đã không thích Thừa tướng phủ thì ngày đó sao lại chủ động đề cập đến bữa tiệc này, hiện tại đã đến lại làm nàng mất mặt, đổi lại là người khác thì sớm đã bị nàng đuổi ra khỏi phủ rồi, cũng bởi vì thân phận của đối phương đặc thù, nên nàng chỉ có thể tránh, không cần cùng đối phương gây thù, cho dù không làm bằng hữu thì cũng không nên trở thành kẻ thù, Khương Định Hầu phủ không phải là nơi nàng có thể trêu vào, nếu không bản thân nàng không chỉ rước phiền toái vào thân mà còn liên lụy đến Bạch gia.

“Nô tì tham kiến tiểu thư cùng các vị công tử, tiểu thư.” Thu Nguyệt không rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng nhìn thần sắc của Bạch Phi Nhược liền biết đối phương đang không vui, nàng đi theo tiểu thư nhiều năm, chỉ cần nhìn sắc mặt cũng có thể biết được đối phương đang nghĩ gì.

“Thu Nguyệt, sao chỉ có một mình người trở lại, tam tỷ đâu?” Bạch Phi Nhược không muốn lãng phí thời gian với Lãnh Vô Quân nên tìm đề tài khác nói, vừa hay Thu Nguyệt đã trở lại, tạo điều kiện cho nàng dễ mở lời hơn.

Hôm nay Bạch Phi Nhược tổ chức bữa tiệc này, không chỉ đơn thuần là muốn mời mọi người đến thưởng trà dùng bánh, lúc đầu nàng thật sự chỉ là muốn lấy lòng Đỗ Ngọc Trân nên mới mời hai huynh muội Đỗ gia đến đây để dùng bữa, nhưng ngày hôm qua nàng trở về phủ liền nghe được tin tức Bạch Tử Linh đã trở về nàng liền thay đổi ý định.

Bạch Tử Linh tự ý trở về, đây vốn là ngang nhiên chống đối lại mệnh lệnh của Bạch Vân Hoài, theo gia quy chính là phải chịu phạt, nhưng cả hai người Bạch Vân Hoài và Đại phu nhân đều không có truy cứu, điều này khiến nàng hơi buồn bực, sau đó từ miệng Ngọc Anh mới biết được không phải nàng ta muốn trở về mà là do trên đường đi bị Tử phu nhân cùng Lâm thị hợp tác bỏ lại giữa đường, sau đó gặp được một nữ tử sau núi giúp đỡ đưa trở về phủ, mà nữ tử giúp nàng ta cũng được Bạch Tử Linh thu nhận làm nha hoàn.

Xứng đáng!

Có trách thì trách bản thân nàng ta đạo này quá kiêu ngạo, làm gì cũng không chịu để người khác vào khác mắt, ngay cả Tử phu nhân bên kia cũng không vừa mắt nàng ta, nếu không cũng không có chuyện nàng ta bị bỏ lại bên đường.

Chỉ là nàng không ngờ được nàng ta lại có thể bình an vô sự mà trở về.

Hóa ra loại người như Bạch Tử Linh cũng có người chịu giúp đỡ, xem ra nữ tử đã cứu nàng ta hẳn là không biết thân phận nàng ta, nếu không sớm đã cách nàng ta ngàn dặm mà không phải tốt bụng đưa nàng ta trở về.

Bởi vì Bạch Tử Linh dùng lý do đường hoàng mà trở về nên không có ai đứng ra trách tội nàng ta, muốn xác nhận lời của nàng ta có phải là thật thì phải đợi Tử phu nhân trở về mới biết, mà hơn nửa tháng sau Tử phu nhân mới có thể trở về, cho nên hiện tại Bạch Vân Hoài cũng chỉ đành mặc kệ nàng ta.

Bạch Tử Linh kiêu ngạo như thế, Đại phu nhân tự nhiên là chúm chím, cho nên mới để mặc Ngọc Anh tìm cách tính kế Bạch Tử Linh, Ngọc Anh sợ kết hoạch bất thành nên đi tìm đồng minh là nàng. Bạch Phi Nhược biết mấu chốt muốn trả đũa Bạch Tử Linh tất nhiên là không khoanh tay đứng nhìn, mấy ngày nay nàng cũng chịu không ít thiệt thòi trong tay Bạch Tử Linh, nói thật thì nàng cũng không cam tâm, cho nên dù nàng có từng khinh thường đối phó với loại phế vật như Bạch Tử Linh hiện tại cũng muốn thay đổi suy nghĩ, bữa tiệc hôm nay vừa vặn có thể khiến nàng ta bớt đi thói kiêu ngạo, mà nguyên nhân cũng là xuất phát từ Đỗ Thanh Triệt.

Bạch Phi Nhược vừa dứt lời thì ánh mắt mọi người trên bàn đồng loạt thay đổi, ngay cả Lãnh Vô Quân đang ngồi bên cạnh đình cũng có động tĩnh.

Sắc mặt khó coi nhất phải nói đến Đỗ Thanh Triệt, trong kinh thành có ai không biết Bạch Tử Linh đối với hắn đã thành hoa si, ngày ngày đều xuất hiện trước mặt hắn, mặc cho lời ra tiếng vào đối với thanh danh nàng không tốt nàng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ mà bám lấy hắn, quả thật là khiến người phiền vô cùng.

Đỗ Thanh Triệt trước giờ yêu thích thanh tĩnh, sở dĩ Bạch Phi Nhược có thể ở bên cạnh hắn là bởi vì nàng biết được sở thích của hắn, lời nào cần nói sẽ nói, lời nào không cần nàng sẽ không nói, nào có giống như Bạch Tử Linh, không ngừng đeo bám mà còn nói mãi không ngừng, bốn chữ “Ta thích chàng” lúc này cũng treo trên miệng đối phương, một người có thể dễ dàng nói ra lời thích như thế liệu tình cảm của nàng dành cho hắn có thật lòng? Chưa kể đến nàng vốn dĩ không xứng với hắn, Bạch Tử Linh mang danh là tiểu thư của Thừa tướng phủ nhưng lại không được sủng ái, người trong kinh thành đều nhắc đến Nhị tiểu thư, Tử tiểu thư, Tam tiểu thư Thừa tướng phủ đều bị gọi là phế vật, nàng nhu nhược yếu đuối khiến cả một nhà hoàn cũng

có thể khi dễ, điều này khiến hân thập phần chán ghét, nữ chủ nhân tương lai của Đỗ gia làm sao có thể yếu đuối như vậy? Huống hồ dung mạo nàng ta có thể so sánh với Chung Vô Diệm, ngay cả bản thân nàng ta cũng không thích gương mặt kia của bản thân thì bảo người khác làm sao chấp nhận được?

Chuyện Bạch Tử Linh thích hân không những không khiến hân cảm thấy tự hào mà ngược lại còn khiến hân cảm thấy xấu hổ, được một phé vật thích khiến giá trị con người của hân đều giảm đi một nửa, cho nên Đỗ Thanh Triệt đối với Bạch Tử Linh, không chỉ là chán ghét mà còn vô cùng chán ghét.

“Nhược Nhi, vô duyên vô cớ người lại nhắc đến nàng làm gì?” Nàng mà Đỗ Thanh Triệt nhắc đến tất cả mọi người đều biết đó là Bạch Tử Linh, Đỗ Thanh Triệt rất ít khi gọi cả danh tự của Bạch Tử Linh, không phải vì đối phương mà nữ tử mà không tiện xưng hô, là bởi vì hân cảm thấy gọi tên nàng là một hành động ghê gớm đến cỡ nào, hân do dơ miệng mình, chỉ khi hân thật sự tức giận mới gọi thẳng tên của nàng.

“Ta còn không phải là lo lắng cho tam tỷ sao? Tam tỷ kể từ ngày đó liền thích nhốt mình trong phòng, thân là muội muội ta cũng rất lo lắng, hôm nay vừa vận có mặt mọi người ở đây ta cũng muốn tam tỷ ra ngoài đi dạo cho tinh thần khỏe khoắn.” Bạch Phi Nhược ôn nhu mở miệng, nếu không phải tất cả mọi người đều là người thông minh thì mọi người thật sự nghĩ rằng nàng mời Bạch Tử Linh ra ngoài đều là muốn tốt cho Bạch Tử Linh.

Lê Nguyệt Thiên Phương bên cạnh cười nhạo, Bạch Phi Nhược rõ ràng biết Đỗ Thanh Triệt không thích Bạch Tử Linh vậy mà còn khiến nàng ta lắc lư trước mặt hân, không phải là muốn hân càng thêm tráng nhất Bạch Tử Linh, đến lúc đó lại càng vừa mắt nàng ta hay sao? Đúng là nữ nhân giả tạo!

Nghe những lời giải thích của nàng Đỗ Thanh Triệt không tiếng động nhíu mày, mặc dù trong lòng đối với hành động của Bạch Phi Nhược có chút bất mãn thế nhưng đối phương đã nói như thế hân thân là nam nhân cũng không tiện truy cứu trách nhiệm với nàng, dù sao nàng cũng chỉ là muốn tốt cho Bạch Tử Linh, chỉ mong Bạch Tử Linh đừng có không biết tốt xấu, nếu không hân sẽ không khách khí, cho dù nơi này là Bạch phủ.

Ngoại trừ chính chủ là Đỗ Thanh Triệt không vui ra, một bàn mấy người đều ôm tâm trạng xem kịch vui.

Lãnh Vô Quân ngồi dựa vào đình, một chân gác lên thành đình, một tay cầm lấy chung trà, bộ dạng anh tuấn tiêu sái không biết đang nghĩ gì.

“Chẳng phải ngươi đi tìm tam tỷ sao? Sao chỉ có một mình ngươi đến?” Bạch Phi Nhược mặc dù muốn làm Bạch Tử Linh mất mặt nhưng cũng không quá tình nguyện để nàng ta xuất hiện trước mặt Đỗ Thanh Triệt, dù sao Bạch Tử Linh cũng là nữ nhân theo đuổi Đỗ Thanh Triệt, dựa vào trình độ mặt dày của nàng ta, mỗi lần nhìn thấy Đỗ Thanh Triệt đều sẽ nhịn không được mà chảy nước dãi, nhìn thấy nam tử trong lòng của bản thân bị người khác mơ ước, cho dù đối phương là phé vật thì Bạch Phi Nhược cũng cảm thấy khó chịu.

Trong mắt nàng, mặc kệ là trước kia hay hiện tại thì Bạch Tử Linh vĩnh viễn chỉ là một cái đuôi theo sau Đỗ Thanh Triệt, chỉ cần nơi nào có Đỗ Thanh Triệt thì nơi đó sẽ xuất hiện bóng dáng của Bạch Tử Linh, một con người tính tình có thể thay đổi nhưng tình cảm thì không dễ dàng thay đổi như vậy, trong lòng Bạch Tử Linh có Đỗ Thanh Triệt thì Đỗ Thanh Triệt sẽ là điểm mấu chốt để giải quyết được Bạch Tử Linh.

Tính tình của Bạch Tử Linh thay đổi, từ một người nhu nhược yếu đuối biến thành một người không đặt ai vào mắt khiến nàng có chút lo lắng, bởi vì lo lắng cho nên sẽ sinh ra những suy nghĩ lung tung, đặc biệt là ngày đó Đỗ Thanh Triệt lại nhảy xuống hồ cứu Bạch Tử Linh lại càng gieo thêm mầm mống nghi hoặc trong lòng nàng, chỉ là nhìn đến dung nhan xấu xí sau lớp khăn che mặt của đối phương, tâm tình bất an của nàng mới dần dần ổn định lại. Nữ nhân xấu xí như Bạch Tử Linh làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Đỗ Thanh Triệt? Đỗ Thanh Triệt người này ghét nhất chính là nữ nhân đeo bím hân, đặc biệt là loại nữ nhân không biết liêm sỉ như Bạch Tử Linh, mặc cho lời ra tiếng vào của thiên hạ vẫn ôm khư khư cái tư tưởng “theo đuổi tình yêu là không sai” của nàng, mặc dù ngày đó hân đã cứu Bạch Tử Linh nhưng hân đối với nàng cũng đã giải thích rõ ràng, hân cứu nàng ta là xuất phát từ lòng từ bi chứ không hề chứa ý đồ khác, hân cũng khẳng định người hân yêu là nàng, hân vĩnh viễn sẽ không bao giờ động tâm với nữ tử gọi Bạch Tử, cho dù... tính tình nàng ta có thay đổi.

Bởi vì có sự khẳng định của Đỗ Thanh Triệt cho nên nàng mới có thể yên tâm phân phó Thu Nguyệt đi tìm Bạch Tử Linh, Bạch Tử Linh nghe thấy tên của Đỗ Thanh Triệt nhất định sẽ hận không thể lập tức lao đến, đến lúc đó nhìn thấy hân và nàng tình chàng ý thiếp nhất định sẽ rất khổ sở, làm mọi chuyện rối tung lên, đến lúc đó càng khiến cho Đỗ Thanh Triệt chán ghét Bạch Tử Linh, mà Bạch Tử Linh lại ăn khổ vào thân, đây là điều nàng muốn.

Bạch Phi Nhược không ngờ rằng hành động ngày hôm nay của nàng sẽ phá vỡ sự tự tin mà nàng đã xây dựng bao năm qua.

“Tiểu thư, phé vật đó thật sự rất quá đáng, nàng ta không chỉ đuổi nô tì đi còn ra tay với Ngọc Anh tỷ nữa.” Thu Nguyệt vừa dứt lời, sắc mặt mọi người trên bàn đều hiện lên chữ “kinh ngạc”, đặc biệt là Đỗ Thanh Triệt, hân đã nhìn quen bộ dạng yếu đuối đến cả một nha hoàn cũng có thể bắt nạt của Bạch Tử Linh, vậy mà hiện tại lại nghe được Bạch Tử Linh ra tay với người khác hân có chút không thể tin được.

“Nàng ta đã làm gì?” Đạo gần đây tác phong của Bạch Tử Linh khác với trước kia, Bạch Phi Nhược cũng đã quen với việc này cho nên khi biết được nàng ta ra tay với Ngọc Anh nàng cũng không có biểu cảm gì đặc biệt.

“Ngọc Anh tỷ mở cửa vào phòng của nàng ta mà không hề gõ cửa cho nên nàng ta đã đá Ngọc Anh tỷ ra ngoài rồi mắng tỷ ấy không có lễ phép.”

“Phốc.” Chương Ngự vừa mới uống trà, nghe lời này của Thu Nguyệt liền tránh không khỏi bị sặc.

“Khụ khụ...” Hân lấy tay vỗ ngực, gương mặt tuấn tú cũng đỏ cả lên.

“Ca ca, huynh không sao chứ?” Thấy Chương Ngự như vậy, Chương Ngự bên cạnh rất hiểu ý giúp hân vỗ lưng.

“Khụ... ta không sao...” Bởi vì gây ra động tĩnh quá lớn cho nên lúc này ánh mắt mọi người đều rơi vào người hân, Chương Ngự vội xoa tay.

“Chương thiếu hân là kinh ngạc với hành động của phé vật đi?” Thu Nguyệt thấy như vậy nhịn không được mà chen miệng vào nói một câu, giọng điệu có chút bất mãn: “Phé vật đó kể từ khi rơi xuống hồ thì tính tình liền thay đổi, cũng không biết có phải ma quỷ nhập vào hay không mà lại dám ra tay

đánh người.”

Thu Nguyệt chỉ là phận nha hoàn, vốn dĩ không có tư cách nói chuyện với những người ngồi ở trên bàn này, hành động của nàng như vậy là vô lễ, không có phép tắc, chỉ là lúc này mọi người chỉ lo chú ý đến nội dung trong lời nói của nàng nên không có bắt lỗi hành vi của nàng.

“Thu Nguyệt, không được ăn nói hàm hồ!” Bạch Phi Nhược trách cứ mở miệng, ngoài mặt là trách cứ nhưng trong lòng lại là tán thưởng, Thu Nguyệt là người của Đại phu nhân ban cho nàng, tâm tư so với người khác cũng linh động hơn một chút, tính tình Bạch Từ Linh thay đổi Thu Nguyệt chỉ dùng hai ba câu đã tóm gọn vấn đề sờ đĩ nàng ta có tính tình như vậy cũng là ma quỷ ám, cô nhân vốn luôn ôm tư tưởng tin thần ghét quỷ, chỉ sợ sau ngày hôm nay khắp kinh thành mọi người đều biết Bạch Từ Linh bị quỷ ám, đến lúc đó để xem nàng ta có còn có thể làm gì, không phải là sẽ bị mọi người xua đuổi sao?

“Là, nô tì sai rồi, xin tiểu thư trách phạt.” Thu Nguyệt nhanh chóng nhận sai, nàng như vậy khiến Bạch Phi Nhược không nổi trách cứ, chỉ có thể ôn hòa mở miệng: “Thôi được rồi, người theo ta nhiều năm như vậy ta cũng không nổi trách người, chỉ là sau này không được nói lung tung như vậy, tình trạng của tam tỷ...”

“Phi Nhược, Bạch Từ Linh thật sự bị quỷ ám?” Chương Ngự tương đối nhất gan, ngay từ khi nghe Thu Nguyệt nói Bạch Từ Linh bị ma quỷ nhập vào thì nàng đã đứng ngồi không yên, cho nên mới hướng Bạch Phi Nhược xác định một chút, nếu Bạch Từ Linh thật sự bị quỷ ám... có lẽ nàng nên về trước Chương phủ.

Bạch Phi Nhược cũng hiểu rõ tính tình của Chương Ngự, thấy nàng như vậy liền mở miệng an ủi: “Người đừng nghe Thu Nguyệt nói bậy, tam tỷ làm sao có thể bị quỷ ám? Chỉ là tính tình tỷ ấy đại biến, dạo gần đây còn thường xuyên cùng người khác đánh nhau...”

“A?” Chương Ngự chỉ nghe được về trước, thấy Bạch Phi Nhược khẳng định như vậy nàng cũng yên tâm thở ra, đối với về sau của Bạch Phi Nhược nàng không có bận tâm nhiều.

“Tính tình đại biến?” Một giọng nói nhỏ nhẹ hô lên, ngay lập tức liền nhận được sự chú ý của mọi người.

“Vương cô nương đây là...?” Bạch Phi Nhược cũng ngẩng đầu, nhìn đến hoàng y nữ tử Vương Sắc Sắc thì không khỏi nhướn mày, đối với loại người như Vương Sắc Sắc, Bạch Phi Nhược rõ ràng là không để vào mắt, nếu không phải đối phương thường đi theo sau Lê Nguyệt Thiên Phương, mà Lê Nguyệt Thiên Phương lại cùng nàng tranh chấp thì có lẽ ngay cả mặt của Vương Sắc Sắc nàng còn không nhớ, huống hồ là tên của nàng ta.

Vương Sắc Sắc từ khi bước chân vào Bạch phủ đã luôn cúi đầu, không có hé miệng, hiện tại nàng vừa lên tiếng liền nhận được không ít ánh mắt quan sát từ mọi người.

“Là... là tiểu nữ đường đột, Bạch tiểu thư không cần trách cứ.” Vương Sắc Sắc bị nhìn đến mắt tự nhiên, bất quá vẫn là lên tiếng mở miệng, nàng là người hiện đại, đối với cách cư xử ở cổ đại vẫn chưa quen thuộc lắm, chính là nàng biết thân phận địa vị của mình thấp nhất ở đây nên chẳng dám nói nhiều.

Ở hiện đại, trừ khi là làm chuyện tài trời mới bị án tử hình, còn ở cổ đại, chỉ cần một câu không hợp cũng có thể tan nhà nát cửa, tính mạng không còn.

“Sẽ không.” Bạch Phi Nhược vẫn duy trì nụ cười trên môi, chỉ là đáy lòng xuất hiện tia khó hiểu, theo như nàng biết thì Vương Sắc Sắc người này là nha đầu vô học, trước giờ luôn nói lời thô tục, hiện tại sao lại biết lễ phép như vậy?

“Nói đến thay đổi thì Sắc Sắc, người tựa hồ đã thay đổi so với trước kia đó.” Lê Nguyệt Thiên Phương quen biết Vương Sắc Sắc đã lâu, trước kia Vương Sắc Sắc luôn dùng thái độ xu nịnh với người có thân phận cao, không chỉ riêng nàng, hiện tại lại ăn nói lễ phép như vậy, còn bày ra bộ dạng thanh cao này khiến Lê Nguyệt Thiên Phương có chút không vừa mắt.

“Có lẽ là trải qua một lần phát sốt nên đầu óc thanh tỉnh được đôi chút, không dám làm ra chuyện gì phiến toái nữa.” Vương Sắc Sắc không muốn bị nghi ngờ cho nên đành tìm một lý do để qua.

“Phải không?” Lê Nguyệt Thiên Phương nheo mắt, rõ ràng là không tin lời nàng nói, sợ là Vương Sắc Sắc đã tìm được chỗ dựa tốt hơn mà người đó lại là người trọng mặt mũi nên nàng ta mới học lễ phép, dạo gần đây Vương Sắc Sắc đối với nàng càng thêm xa cách, cho gọi đến thì không đáp ứng, gọi ra ngoài dạo cũng không đi, hiện tại nhìn nàng cùng Bạch Phi Nhược cãi nhau cũng không đi giúp một tiếng, tám phần là có người ở phía sau làm chỗ dựa cho nàng ta nên nàng ta mới đắc ý như vậy, không để nàng vào mắt.

Vương Sắc Sắc lúc này làm sao bận tâm đến việc Lê Nguyệt Thiên Phương đang nghĩ gì? Nàng hiện tại chính là đang suy nghĩ về lời nói của Bạch Phi Nhược, Bạch Từ Linh tính tình đại biến, lại còn là bởi vì rơi xuống hồ, liệu có phải đối phương cũng là người xuyên không giống nàng?

Nghĩ đến việc bản thân không phải người duy nhất có thể xuyên qua, Vương Sắc Sắc liền buồn bực.

“Nếu phế vật đã thay đổi thì không bằng gọi đến đây để mọi người nhìn một chút?” Chương Ngự hứng thú mở miệng, công tử thế gia như hắn nói chuyện chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác, Bạch Từ Linh vào miệng hắn liền trở thành một món đồ vật, tùy tiện liền có thể lấy ra xem.

“Đúng đó, ta cũng muốn xem một chút nàng thay đổi thành cái dạng gì?” Lê Nguyệt Thiên Phương đi theo tiếp lời, nàng rõ ràng không quá tin tưởng lời Bạch Phi Nhược nói là Bạch Từ Linh đã thay đổi, mà cho dù đã thay đổi thì cũng không sao, một phế vật như nàng ta thì có thể làm ra trò trống gì?

Mục đích của nàng muốn gặp Bạch Từ Linh không phải là quan tâm sức khỏe của nàng ta hay là xem tính tình nàng ta thay đổi ra sao, nàng chỉ muốn tìm nơi trú ẩn, lúc này ở trước mặt Đỗ Thanh Triệt bị Bạch Phi Nhược làm cho mất mặt như vậy, nàng tất nhiên phải tìm Bạch Từ Linh trả giá.

Đám người còn lại không lên tiếng, rõ ràng là không quá thích việc Bạch Phi Nhược cho mời Bạch Tử Linh đến đây.

“Thu Nguyệt, mọi người đã muốn gặp tam tỷ như vậy thì không bằng người đi gọi người đến.” Bạch Phi Nhược sao lại không biết ý đồ của Lê Nguyệt Thiên Phuong? Bất quá nàng cũng là muốn tương kế tựu kế mà thôi, Lê Nguyệt Thiên Phuong và Bạch Tử Linh đều thích Đỗ Thanh Triệt nhưng người Đỗ Thanh Triệt thích lại là nàng, không giống như Bạch Tử Linh vô năng không dám tranh giành, chỉ dám theo đuôi Đỗ Thanh Triệt, Lê Nguyệt Thiên Phuong thì lại khác, nàng ta biết không thể đánh bại nàng cho nên mới đánh chủ ý lên người Bạch Tử Linh, muốn tìm nơi trú gien.

“Nhưng là...” Thu Nguyệt ngập ngừng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì sao?” Bạch Phi Nhược hơi nhướn mày, không rõ là Thy Nguyệt có ý gì, chỉ là đưa một phé vật đến Thu Nguyệt còn không có năng lực đó sao?

“Tiểu thư, lúc này phé vật đó nói, nếu người có thành ý thì...”

“Thì làm sao?”

“Thì tiểu thư tự mình đến gặp nàng.”

Nhất thời sắc mặt Bạch Phi Nhược không khỏi đanh lại, bất quá rất nhanh liền khôi phục bộ dạng dịu dàng như thường.

Tiện nhân!

Trong lòng Bạch Phi Nhược không khỏi mắng Bạch Tử Linh một câu, Bạch Tử Linh có thân phận gì mà muốn nàng đích thân mời nàng ta đến, bất quá cũng chỉ là nữ nhi thiếp thất, tiểu thư không được sùng ái mà thôi, vậy mà lại dám lên mặt với đích nữ như nàng, quả nhiên là đạo này nàng không tìm nàng ta gây phiền phức, nàng ta thật sự cho mình là tỷ tỷ của nàng, muốn nàng làm sao thì phải làm vậy ư?!

“Ồ, Bạch Tử Linh bây giờ còn kiêu ngạo như vậy, muốn Đệ nhất tài nữ của chúng ta đến thỉnh nàng đến sao?” Người lên tiếng là Lê Nguyệt Thiên Phuong, trong giọng nói không che giấu châm chọc, nàng chính là chán ghét cái danh hiệu Đệ nhất tài nữ mà Bạch Phi Nhược có, cũng bởi vì có nó mà Bạch Phi Nhược mới nhận được sự công nhận của Đỗ Thanh Triệt, nhận được sự ngưỡng mộ của mọi người, nàng chính là ghen ghét Bạch Phi Nhược.

“Nàng ta cũng chỉ là một phé vật, thật sự đem mình trở thành tiểu thư sao?” Từ Trúc Quỳnh cũng nhin không được mà bất bình thay Bạch Phi Nhược, nàng cùng Bạch Phi Nhược là tỷ muội thân thiết, sớm đã không quen nhìn Bạch Tử Linh có tình ý với nam nhân của tỷ muội, đối với Bạch Tử Linh vẫn là sinh lòng chán ghét.

“Không có việc gì, nếu tam tỷ muốn thì ta sẽ đi một chuyến...” Mục đích của nàng vốn dĩ là muốn Bạch Tử Linh đến đây, mặc dù nàng cảm thấy yêu cầu này của Bạch Tử Linh là quá mức nhưng nếu có thể dùng việc này để hạ bệ nàng ta hoàn toàn, lại được sự đồng tình của Đỗ Thanh Triệt thì không thể tốt hơn.

Bạch Phi Nhược thấu tình đạt lý như vậy càng khiến mọi người cảm thấy đáng thương cho nàng, càng thêm chán ghét Bạch Tử Linh.

“Nhược Nhi, không cần.” Đỗ Thanh Triệt lạnh nhạt lên tiếng: “Nàng không muốn đến thì thôi, dù sao nàng đến cũng sẽ phá hỏng bữa tiệc.”

“Triệt...”

“Phi Nhược, người quá lương thiện.” Chương Ngự cũng thờ dài, nghĩ đến Bạch Tử Linh, sắc mặt hần càng thêm lạnh lùng: “Nếu nàng ta không muốn đi ta đi bắt nàng đến, không cần người phải đích thân đi.”

“Đừng.” Bạch Phi Nhược vội ngăn cản: “Tam tỷ dù sao cũng là nữ tử, người như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của tỷ ấy.”

“Ta cũng không có xem nàng là nữ tử a.” Chương Ngự nói một câu như vậy cũng không ngại miệng.

“Đến giờ phút này người còn lo lắng cho thanh danh của nàng, khi nàng theo đuôi Đỗ thiếu cũng không có người là muội muội a.”

“Quỳnh Nhi tỷ tỷ...” Bạch Phi Nhược kéo tay Từ Trúc Quỳnh, ý bảo nàng không cần nói tiếp, Từ Trúc Quỳnh ngẩng đầu, thấy sắc mặt Đỗ Thanh Triệt âm trầm liền biết bản thân nói sai, thức thời im miệng.

“Nói nhiều như vậy, rốt cuộc có cho người gọi đến hay không?” Đỗ Ngọc Trân nhìn sắc mặt của Đỗ Thanh Triệt cũng biết hần là đang bực bội nhưng lại không tiện phát tát, nàng cũng đành đóng vai người xấu, không có kiên nhẫn mở miệng.

Quả nhiên vừa dứt lời, mọi người liền im lặng nhìn nàng, tựa hồ như không nghĩ nàng sẽ lên tiếng.

Đỗ Ngọc Trân người bất cận nhân tình, tính tình kì quái, ngày thường không ai chọc nàng thì nàng sẽ không lên tiếng, hôm nay chủ động mở miệng, lại còn vô tình cố ý nhắm vào Bạch Phi Nhược, rõ ràng là đang tỏ thái độ muội phụ không thích tẩu tử tương lai đây mà.

“Ngọc Trân, muội...” Bạch Phi Nhược còn chưa kịp mở lời thì đã biết Đỗ Ngọc Trân đi trước cắt đứt: “Nếu muốn gọi người thì nhanh chóng đi gọi, còn không thì tiếp tục uống trà, đừng làm mất nhã hứng của mọi người.” Lời này nói ra tuyệt không khách khí khiến Bạch Phi Nhược lâm vào xấu hổ không thôi.

“Trần Nhi!” Giọng nói của Đỗ Thanh Triệt so với vừa nãy rõ ràng là trầm hơn rất nhiều, trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ buồn bực.

“Muội nói sai sao? Nếu nàng muốn gọi Bạch Từ Linh đến thì cứ gọi, ở đây lác lư làm gì? Phá hỏng tâm trạng của người khác à?” Đỗ Ngọc Trân cũng không chịu thua kém, trước kia nàng đối với ca ca nói gì nghe nấy, hiện tại lại cãi lời hắn, hắn nhất định là rất bất mãn.

“Trần Nhi, muội nói chuyện khách khí một chút, đây là Hữu Thừa tướng phủ.” Đỗ Thanh Triệt nhắc nhở muội muội, ý đồ muốn muội muội không cần ở đây gây sự nhưng Đỗ Ngọc Trân lại cố tình không hiểu cho hắn.

“Khách khí một chút? Là bởi vì nàng là chủ nhân của bữa tiệc vẫn là tâu từ tương lai của muội?”

“Trần Nhi...” Đối với muội muội, Đỗ Thanh Triệt vẫn là có chút bất đắc dĩ, hắn không rõ ràng lắm vì sao nàng lại không thích Bạch Phi Nhược, trước kia nàng đối với Bạch Phi Nhược không nóng không lạnh, hiện tại đối với Bạch Phi Nhược lại càng không khách khí.

“Được rồi Triệt, Ngọc Trân muội muội nói không sai, nếu mọi người đã muốn gặp tam tỷ như vậy không bằng để ta đến đó đưa nàng đến.” Bạch Phi Nhược thiện lương hiểu ý người lên tiếng, ngăn chặn cuộc tranh cãi của hai người, bản thân nàng là người rõ ràng nhất việc Đỗ Ngọc Trân không thích nàng, bất quá ngày thường có mặt Đỗ Thanh Triệt tại nàng ta nói chuyện vẫn khách khí, không nghĩ đến lần này lại lật mặt như vậy, đúng là khiến người khác cảm thấy đáng ghét.

“Lời của biểu muội không sai, chuyện này là do Tứ tiểu thư khởi xướng, phế vật đã muốn nàng ta có thành ý thì chỉ đành nhọc nàng ta đi một chuyến.” Lê Nguyệt Thiên Phương không thích Bạch Phi Nhược, thấy Bạch Phi Nhược ăn thiệt thòi từ chỗ Đỗ Ngọc Trân cũng nhịn không được mà chen vào một câu.

Chưa đợi Lê Nguyệt Thiên Phương đắc ý lâu, Đỗ Thanh Triệt đã cho nàng ánh mắt cảnh cáo khiến nàng không nói thêm gì được.

“Nếu nàng ta đã không muốn đến thì thôi vậy, chúng ta cũng không cần nàng xuất hiện.”

“Không được.” Cả hai trăm miệng một lời, sau đó hai người nhìn nhau liếc sừng sốt.

Lê Nguyệt Thiên Phương nhìn chằm chằm Bạch Phi Nhược, hôm nay là bữa tiệc do Bạch Phi Nhược tổ chức, ý đồ muốn lấy lòng Đỗ Ngọc Trân, nàng tất nhiên là muốn phá hỏng nhưng nếu nàng chính diện phá hỏng, Đỗ Thanh Triệt nhất định sẽ không tha thứ cho nàng, cho nên Bạch Từ Linh là lựa chọn tốt nhất, vừa có thể khiến Bạch Phi Nhược xấu mặt, lại hạ được kẻ không biết tốt xấu như Bạch Từ Linh.

Bạch Phi Nhược cũng biết Lê Nguyệt Thiên Phương đang nghĩ gì cho nên cũng không có nói thêm gì, chỉ mềm giọng giải thích: “Tam tỷ gần đây cứ nhốt mình trong phòng, thân là muội muội ta vẫn là lo lắng cho nàng, hiện tại mọi người lại muốn gặp nàng thì không bằng ta đi gọi nàng đến, như vậy vừa tốt cho tam tỷ, lại vừa khiến mọi người vui vẻ.”

Tứ tiểu thư, người xác định bản thân gọi Bạch Từ Linh đến đây là muốn tốt cho nàng ta chứ?

Đỗ Ngọc Trân không rõ ý vị liếc Bạch Phi Nhược một cái, tiếp tục uống trà của bản thân.

Bạch Phi Nhược người này tâm cơ đủ nặng, nàng không thích.

“Phi Nhược, để ta đi với muội...” Bạch Phi Nhược lương thiện như vậy, Từ Trúc Quỳnh sợ nàng đến đó sẽ bị Bạch Từ Linh khi dễ, dù sao Bạch Từ Linh người này vô sỉ như vậy, ngay cả ý trung nhân của muội muội cũng dám có ý đồ thì đừng nói đến chuyện có thể cho Bạch Phi Nhược có sắc mặt tốt.

“Quỳnh Nhi tỷ tỷ...”

“Người đi một mình ta không yên tâm, ai biết được nàng ta có làm chuyện gì với người không?”

“Không cần đâu mà.”

“Hay là để ta đi cùng người đi.” Chương Ngự im lặng này giờ rốt cuộc cũng mở miệng, nàng cũng suy nghĩ giống Từ Trúc Quỳnh sợ Bạch Phi Nhược ăn thiệt thòi từ chỗ Bạch Từ Linh, dù sao chính miệng Bạch Phi Nhược nói Bạch Từ Linh đã thay đổi, trở nên thích đánh người, Chương Ngự mặc dù có chút sợ hãi nhưng nhiều hơn là tò mò.

Đang lúc Chương Ngự nghĩ rằng Bạch Phi Nhược sẽ từ chối giống như từ chối Từ Trúc Quỳnh thì đột nhiên Bạch Phi Nhược lại đồng ý, lời nói thuyết phục vừa mới tới miệng đã biến mất.

“Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-4: Bạch phủ tự hội (4)

Linh Viên.

“Tiểu thư, người định đi hoa viên sao?” Lúc này cuộc đối thoại giữa nàng và Thu Nguyệt Thanh Nhi và Lạc Hàm đều nghe thấy rõ ràng, Lạc Hàm thấy Bạch Từ Linh từ chối nhốt Thu Nguyệt ở ngoài có thể là điều bình thường, dù sao cách cư xử ngày thường của Bạch Từ Linh luôn kiêu ngạo nhưng Thanh Nhi vẫn có chút không thể tin được. Mặc dù nàng biết Bạch Từ Linh đã thay đổi, không còn giống như trước đây mỗi khi nghe thấy tên của Đỗ Thanh Triệt liền sẽ đứng ngồi không yên nhưng thân là người chứng kiến mọi chuyện đã xảy ra, Thanh Nhi vẫn cảm thấy nàng vẫn chưa quên được Đỗ Thanh Triệt.

Thanh Nhi theo Bạch Từ Linh từ nhỏ, cho nên nàng biết rõ sự tồn tại của Đỗ Thanh Triệt ở trong lòng Bạch Từ Linh là không ai có thể thay thế, Đỗ Thanh Triệt quan trọng như vậy nên Bạch Từ Linh đối với Thu Nguyệt cũng rất khách khí, không chỉ bởi vì Thu Nguyệt là người của Bạch Phi Nhược - ý trung nhân của Đỗ Thanh Triệt mà đối phương là người báo tin cho Bạch Từ Linh mỗi lần Đỗ Thanh Triệt xuất phủ, nơi nào có Đỗ Thanh Triệt, nơi đó có Bạch Từ Linh, câu này không phải không có nguyên nhân, Thu Nguyệt chính là thần trợ công cho công cuộc theo đuổi tình yêu của Bạch Từ Linh với Đỗ Thanh Triệt. Lần đầu tiên là trùng hợp, nhưng hai lần ba lần, chỉ cần có tung tích của Đỗ Thanh Triệt Thu Nguyệt đều ngay lập tức đến nói cho Bạch Từ Linh biết, tất nhiên muốn nàng nói ra thì phải đưa bạc, Thanh Nhi không tin Thu Nguyệt tốt như vậy, suy cho cùng nàng ta cũng là người của Bạch Phi Nhược, mà Bạch Phi Nhược và Đỗ Thanh Triệt là một cặp nam thanh nữ tú được mọi người công nhận, không có lý do gì người của Bạch Phi Nhược lại đi giúp Bạch Từ Linh lấy lòng Đỗ Thanh Triệt, trong chuyện này nhất định có trá!

Bạch Từ Linh lớn lên với Thanh Nhi, không có người dạy dỗ nàng về việc âm mưu chôn hậu viện cho nên ngay thơ đơn thuần, lời nói của Thu Nguyệt nàng tin không nghi ngờ, thật sự cho rằng Thu Nguyệt là muốn giúp nàng, cho nên chỉ cần có bạc liền sẽ đem cho đối phương, Thu Nguyệt chỉ phụ trách cung cấp địa điểm của Đỗ Thanh Triệt nói cho Bạch Từ Linh, mặc dù không gây ra ảnh hưởng quá lớn nhưng rõ ràng đối với thanh danh của Bạch Từ Linh không tốt, hơn nữa còn nhiều lần khiến Bạch Từ Linh bị xấu hổ, mặt hết mặt mũi. Thanh Nhi bên cạnh nhìn tiểu thư nhà nàng bị đối xử như vậy, không những không cảm thấy xấu hổ, tủi nhục mà chỉ cảm thấy đau lòng thay tiểu thư của nàng, bởi vì tình cảm thật lòng của tiểu thư trong mắt người khác lại chỉ là một trò đùa, không những thế một đám người còn hết lần này đến lần khác dẫm đạp lên tình, cảm mà tiểu thư muốn bảo vệ Thanh Nhi nhiều lần nhắc nhở Bạch Từ Linh không cần vì người khác mà làm tổn thương mình, nhưng Bạch Từ Linh vì yêu mà mù quáng, đối với lời nói bên ngoài không hề lọt lỗ tai, cho nên Thanh Nhi nhìn đến Thu Nguyệt liền không có chút hảo cảm.

Thu Nguyệt đến, nàng liền biết đối phương không có ý tốt, ngoại trừ cảm xúc chán ghét ra thì trong lòng cũng thấy lo lắng, cũng không biết lần này đối phương lại có âm mưu gì, lần trước không có nàng tại, gọi tiểu thư đi khiến tiểu thư suýt nữa mất mạng, sau này tiểu thư không có ra ngoài, mà Thu Nguyệt không có tìm đến nàng mới yên tâm một chút, không ngờ hiện tại tiểu thư mới khỏe lên, nàng ta lại tìm đến, khi nhìn thấy cánh Thu Nguyệt bị nhốt ngoài cửa, nói không vui vẻ chính là giả.

“Đi chứ.” Hôm nay Bạch Phi Nhược tổ chức tiệc nhất định là sẽ mời đến không ít người, Đỗ Thanh Triệt thì không nói nhưng chắc chắn Lê Nguyệt Thiên Phuong sẽ đến, dù sao tình cảm của nàng ta dành cho Đỗ Thanh Triệt nguyên chủ có thể không biết nhưng dựa vào kí ức của bản thân, Bạch Từ Linh chỉ liếc sơ liền có thể nhận ra, một nữ nhân có thể không từ thủ đoạn diệt trừ nữ nhân khác, ngoại trừ ghen thì có thể là gì?

Tình cảm của Lê Nguyệt Thiên Phuong, người có mắt liếc nhìn liền sẽ thấy, chỉ có nguyên chủ gốc ghéech, rõ ràng là có thể nhìn rõ được tình cảm của bản thân nhưng lại không nhìn rõ được tình cảm của người khác, à không... tình cảm của bản thân nguyên chủ cũng chưa chắc nhìn rõ được, nguyên chủ có thể thích Đỗ Thanh Triệt nhưng cũng chưa chắc đã đến mức yêu, càng không có chuyện vì muốn đối phương quay đầu mà nhảy hồ tự tử, không được... lần này nàng nhất định sẽ hỏi rõ nguyên chủ, rốt cuộc nguyên chủ có thật sự yêu Đỗ Thanh Triệt, nếu không yêu thì nàng liền có thể xử hắn, còn nếu là yêu... đành phải giữ lại cho hắn một mạng vậy.

“Tiểu thư đám người đó vốn dĩ không có ý tốt, người sao còn lại đi?” Giọng Thanh Nhi có chút oán giận, nếu là trước kia nàng sẽ nhẹ giọng khuyên nhủ Bạch Từ Linh nhưng hiện tại Bạch Từ Linh không giống như trước, cho nên có chuyện gì Thanh Nhi đều trực tiếp nói thẳng.

“Bởi vì như vậy ta càng phải đi.”

“Vì sao? Chẳng lẽ tiểu thư còn thích Đỗ thiếu gia sao?” Lời vừa dứt Thanh Nhi liền cảm thấy hối hận, nàng hiện tại còn chưa xác định được tiểu thư đã quên Đỗ thiếu gia hay chưa cho nên không dám tùy tiện nhắc đến hắn trước mặt đối phương, hiện tại chỉ là tức giận nên mới lỡ lời mà thôi.

Lúc này đây Lạc Hàm cũng ngẩng đầu lên nhìn nhìn Bạch Từ Linh, trong tình báo mà Lạc Dư gửi đến, nàng cũng biết Bạch Từ Linh có tình ý với Đỗ Thanh Triệt nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, người Đỗ Thanh Triệt thích lại là Bạch Phi Nhược, điều này khiến cho Bạch Từ Linh trở thành nhân vật phong vân ở Thành Thiên, chủ là người khác nổi tiếng đều nhờ vào gia cảnh tài hoa, còn Bạch Từ Linh nổi tiếng là vì phé vật, nữ nhân vô si muốn cướp ý trung nhân của muội muội. Lúc đầu Lạc Hàm cũng tin tưởng tin tức mà Lạc Dư gửi đến nhưng khi gặp gỡ Bạch Từ Linh thì đối phương đã thay đổi hoàn toàn nhận thức của nàng, thời gian qua chung đụng nàng cũng chưa từng thấy qua bộ mặt hoa si của Bạch Từ Linh đối với Đỗ Thanh Triệt cho nên liền đem chuyện này vớt ra sau đầu, nàng còn nghĩ rằng đó chỉ là lời đồn thổi mà thôi, hiện tại nghe Thanh Nhi nói vậy, Bạch Từ Linh xem ra là đã có một đoạn tình sử đầy câu huyết.

“Tiểu thư muội...”

“Thanh Nhi, muội lại nghĩ đi đâu vậy?” Mỗi lần nhắc đến Đỗ Thanh Triệt tâm tình Thanh Nhi liền như nước sôi lửa bỏng khiến Bạch Từ Linh bất đắc dĩ không thôi: “Ta tất nhiên là không có tình cảm với hắn rồi.” Trước kia có thể có nhưng hiện tại thì không, tương lai cũng sẽ không.

Đối với một người không trân trọng tình cảm của bản mà dẫm đạp nó dưới chân, Bạch Từ Linh cảm thấy không phải là nguyên chủ không xứng với hắn mà là hắn không xứng với tình cảm thuần khiết của nguyên chủ.

Thanh Nhi cũng chỉ nhìn nàng mà không nói, rõ ràng không mấy tin tưởng lời nói của nàng, mà Lạc Hàm cũng nhìn nàng nhiều thêm vài lần, nàng không giống như Thanh Nhi, đã chứng kiến Bạch Từ Linh theo đuổi Đỗ Thanh Triệt mà nảy sinh nghi ngờ, nàng đơn thuần chỉ là tò mò, Bạch Từ Linh nói như vậy có nghĩa nàng đã từng thích hắn, một nam nhân như thế nào lại có thể khiến cho nàng thích?

Bạch Từ Linh cũng nhận thấy ánh mắt của Lạc Hàm nhưng đối phương không có nói nàng cũng không thể giải thích.

“Thật sao?”

“Thật sự.” Bạch Từ Linh bắt đầu buồn lời dụ dỗ trẻ nhỏ: “Đối với một người làm tổn thương mình ta sẽ không lại thích hắn, muội yên tâm đi.” Đạo gần đây cảm xúc của nàng đã ổn định đi nhiều, tối qua sau khi nói rõ mọi chuyện với nguyên chủ, nguyên chủ cũng đã khẳng định sẽ không làm ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng, cho nên việc Thanh Nhi lo lắng là dư thừa.

Nghe nàng nói vậy, tâm tình bất an của Thanh Nhi cũng giảm đi vài phần, chính là nàng vẫn không muốn Bạch Từ Linh đến hoa viên.

“Như vậy tiểu thư đến hoa viên làm gì?” Bạch Từ Linh đã không lưu luyến gì Đỗ Thanh Triệt nữa thì không có lý do nào đến hoa viên để tất mọi người xem thường cả, chắc hẳn Bạch Từ Linh đã có chủ ý của riêng mình, Lạc Hàm thầm suy nghĩ.

“Ta đến đó là để dạy dỗ một người.”

Hai người đồng thời sùng sốt, Lạc Hàm đi trước mở miệng: “Tiểu thư muốn dạy dỗ ai?”

“Lê Nguyệt Thiên Phuong.” Mông mông nhếch lên, lạnh nhạt phun ra một cái tên.

Lạc Hàm nhủ mảy, không rõ Lê Nguyệt Thiên Phuong là ai nhưng nghe qua thì hẳn là một nữ tử, một người vậy mà có thể khiến Bạch Từ Linh muốn ra tay dạy dỗ, xem ra đối phương đã làm ra chuyện gì đó khiến Bạch Từ Linh không thể tha thứ.

Lạc Hàm có thể không biết Lê Nguyệt Thiên Phuong là ai nhưng Thanh Nhi không thể không biết, Lê Nguyệt Thiên Phuong người này là biểu muội của Đỗ Thanh Triệt, thường xuyên nhìn Bạch Từ Linh không vừa mắt, miệng không ngừng mắng Bạch Từ Linh không xứng với biểu ca của nàng, lại còn cùng một đám người chen ép bắt nạt Bạch Từ Linh, nếu nói Thanh Nhi đối với Thu Nguyệt không có hảo cảm thì đối với Lê Nguyệt Thiên Phuong chính là oán hận!

Thu Nguyệt lừa bạc, lừa tiền, lừa lòng tin của Bạch Từ Linh nhưng lại chưa từng ra tay đánh đập Bạch Từ Linh, bởi vì nàng ta là người của Đại phu nhân, nàng ta rất thông minh, có một số chuyện nàng ta không cần đích thân làm mà sai sử người khác, còn Lê Nguyệt Thiên Phuong người này, ý có Lê gia cùng Đỗ gia chống lưng mà ra tay không hề cố kỵ, nàng năng chủi, si nhục, châm chọc, khi dễ, thậm chí còn vài lần ra tay đẩy ngã, xô đẩy, đánh Bạch Từ Linh, Thanh Nhi một bên nhìn tất nhiên là nóng máu, cho nên nàng đã xông lên nhưng đối phương sức mạnh người đồng, Thanh Nhi bị cản lại, chỉ có thể nhìn Bạch Từ Linh bị bắt nạt!

Nghĩ đến những chuyện mà Lê Nguyệt Thiên Phuong từng làm với Bạch Từ Linh, cả người nàng tràn ngập lệ khí, đôi mắt cũng hiện lên tia oán hận, sự thay đổi của Thanh Nhi, cả Bạch Từ Linh và Lạc Hàm đều nhận thấy, lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Nhi như vậy, Bạch Từ Linh không khỏi cảm thấy kì lạ.

Thanh Nhi người này mặc dù có chút ngốc nghếch nhưng vẫn là tận trung, sau khi nàng mở khóa kí ức nàng đã trở nên thông minh hơn nhiều, chỉ là nhìn quen Thanh Nhi ngoan ngoãn đáng yêu hiện tại nhìn đến Thanh Nhi tỏa đầy lệ khí như vậy, Bạch Từ Linh vẫn là có chút không thể tin, chẳng lẽ nàng đã nói gì kích thích Thanh Nhi?

“Thanh Nhi, muội làm sao vậy?”

“Tiểu thư, Lê Nguyệt... Lê tiểu thư đã làm gì tiểu thư?” Thanh Nhi vốn muốn gọi thẳng tên Lê Nguyệt Thiên Phuong nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên đổi phương một tiếng Lê tiểu thư, dù sao thân phận của nàng ta là tiểu thư Hình bộ, Hình bộ là chức quan lớn, hiện tại tiểu thư thân thế đơn bạc, lại không phải nữ nhi của Bạch gia, Bạch gia nhất định sẽ không cho tiểu thư làm chỗ dựa, vì vậy cho nên nàng vẫn nên gọi đối phương một tiếng tiểu thư để tránh tai vách mạch rừng, không để cho đối phương có cơ hội tìm cách bắt lỗi tiểu thư nhà nàng.

“Ngày đó sở dĩ ta nhảy hồ tự tử, hết thảy cũng là vì lời nói của nàng ta.” Nói đến đây Bạch Từ Linh không khỏi cười lạnh: “Muội cũng biết ta trước kia thích Đỗ Thanh Triệt thế nào, có thể vì một câu nói của hắn mà làm tất cả mọi chuyện, ngày đó muội không ở, ta bị hắn si nhục xong thì Lê Nguyệt Thiên Phuong đến bên cạnh ta buông lời dụ dỗ, ta lúc đó ngu ngốc tin lời nàng ta, lấy cái chết chứng minh cho tình yêu của bản thân.” Trong giọng nói tràn đầy sự châm chọc, cũng không biết nàng là đang châm chọc Lê Nguyệt Thiên Phuong rõ ràng là thích Đỗ Thanh Triệt nhưng không thể đánh thắng Bạch Phi Nhược mà lựa chọn ra tay với nàng, vẫn là tự châm chọc bản thân mình ngu ngốc, tin lời Lê Nguyệt Thiên Phuong.

“Cho nên ngày hôm đó tiểu thư nhảy hồ không phải là thật sự muốn tự tử?” Thanh Nhi trừng mắt, nàng sớm nên nghĩ đến chuyện này, ngày hôm trước tiểu thư còn nói với nàng không biết nên làm cách nào để Đỗ thiếu tiếp nhận, hôm sau sao lại tự nhiên nhảy hồ tự tử được?

“Tất nhiên rồi! Muội nghĩ ta chán sống như vậy sao chứ? Ta không phải là muốn đổ hết tất cả trách nhiệm lên đầu của nàng ta nhưng chuyện này nàng ta không tránh khỏi liên quan, nàng ta phải trả giá cho lời nói của mình.” Suy cho cùng cũng là do nguyên chủ quá tin người cho nên mới bị Lê Nguyệt Thiên Phuong lừa, nhưng nàng đã hứa với nguyên chủ sẽ khiến cho những kẻ bắt nạt nguyên chủ phải trả giá, đặc biệt là những người có liên quan đến việc nguyên chủ nhảy hồ tự tử.

Thấy Thanh Nhi trầm mặc, Bạch Từ Linh tiếp lời: “Thanh Nhi, chẳng lẽ muội cảm thấy ta muốn dạy dỗ Lê Nguyệt Thiên Phuong là sai sao?” Người chết dưới tay Bạch Từ Linh trước giờ nhiều vô số kể, cho nên đối với việc giết người vô tội gì đó, nàng cũng không có động lòng trắc ẩn, Lê Nguyệt Thiên

Phương cũng không phải là người vô tội, nàng ta nhiều lần khi dễ nguyên chủ, còn sai người bắt nạt nguyên chủ, ngày đó thấy nguyên chủ bị Đỗ Thanh Triệt nàng ta không an ủi nàng có thể hiểu, vậy mà còn dám lừa nguyên chủ lấy tính mạng ra đánh cược, khiến nguyên chủ nghĩ rằng khi chết đi Đỗ Thanh Triệt sẽ đặt nàng vào lòng, rõ ràng nàng ta biết rõ sẽ giết chết nguyên chủ nhưng nàng ta vẫn làm, đây là vô tội hay sao?

“Không có, Thanh Nhi chỉ là có chút bất ngờ, lẽ ra muội nên nhận ra mọi chuyện sớm hơn...” Thanh Nhi rũ mắt, mặc dù không thể thấy được cảm xúc trong đôi mắt đỏ của Thanh Nhi nhưng giọng nói thì nàng có thể nghe ra là vài phần hối hận, giống như nếu nàng nhận ra mọi chuyện sớm hơn thì có lẽ nàng đã đi tìm Lê Nguyệt Thiên Phương đòi lại công đạo.

“Chuyện này không thể trách muội.” Bạch Tử Linh xoa đầu Thanh Nhi: “Là tại bản thân ta, sau này ta sẽ không như vậy nữa, sẽ không để muội phải lo lắng.”

Thanh Nhi gật đầu: “Àn.”

“Tiểu thư, làm sao người biết Lê Nguyệt Thiên Phương có mặt trong bữa tiệc của Bạch Phi Nhục?” Lúc này Lạc Hàm cũng đã hiểu rõ vấn đề, hóa ra là bởi vì Lê Nguyệt Thiên Phương buông lời dụ dỗ cho nên Bạch Tử Linh mới nhảy hồ tự tử, nàng không thể không thừa nhận, vì muốn níu kéo một nam nhân mà tự tử là hành động ngu ngốc cỡ nào, nàng không ngờ Bạch Tử Linh lại làm như vậy, dù sao trong nhận thức của nàng, Bạch Tử Linh không phải là một nữ tử yếu đuối chỉ biết đặt tình yêu lên trên hết nhưng lời từ miệng đối phương, Lạc Hàm không muốn tin cũng không được.

“Chuyện này đơn giản thôi, nơi nào có Đỗ Thanh Triệt nơi đó sẽ có Lê Nguyệt Thiên Phương.” Trình độ hoa si với Đỗ Thanh Triệt Lê Nguyệt Thiên Phương cũng chẳng kém nguyên chủ, chỉ là so với nguyên chủ Lê Nguyệt Thiên Phương lại càng biết cách nhẫn nhịn, không bộc lộ cảm xúc quá rõ ràng, cũng không không có vì Đỗ Thanh Triệt mà làm ra nhiều chuyện lấy lòng hân, sau cùng lại để hân chán ghét.

Lạc Hàm không rõ Bạch Tử Linh là có ý gì nhưng nhìn bộ dạng mui phần chắc chắn của nàng cũng không nói gì thêm.

Thanh Nhi cảm thấy câu này rất quen thuộc, chẳng phải là cải biên lại từ câu “Nơi nào có Đỗ Thanh Triệt, nơi đó sẽ có Bạch Tử Linh” sao?

“Tiểu thư, có người đến.” Lạc Hàm còn đang suy nghĩ mối quan hệ giữa Đỗ Thanh Triệt và Lê Nguyệt Thiên Phương thì tinh quang lóe lên trong đôi mắt, nàng đi trước mở miệng.

“Bạch Phi Nhục đến rồi.” Trong giọng nói không che giấu được sự vui vẻ, nếu không phải Thanh Nhi và Lạc Hàm biết rõ hai người này không cùng một chiến tuyến thì nghe thấy giọng nói này của Bạch Tử Linh các nàng còn nghĩ rằng tình cảm tỷ muội hai người rất tốt đâu.

“Tiểu thư làm sao biết nàng sẽ đến?” Thanh Nhi khó hiểu.

“Nàng ta nếu muốn đạt được mục đích thì nhất định sẽ đến tìm ta.” Bạch Tử Linh không rõ ý vị mỉm cười.

Lúc này Bạch Phi Nhục và Chương Ngự đang đi đến cửa viện của Linh Viên.

“Phi Nhục, ta thấy Ngọc Trân nàng... có vẻ không thích người lắm.” Chương Ngự ngập ngừng mở miệng, lúc này không khí trên bàn ăn giương cung bạt kiếm thế nào, người mù cũng có thể thấy được, Đỗ Ngọc Trân hết lần này đến lần khác nói chuyện với Bạch Phi Nhục không khách khí như vậy, hoàn toàn không hề xem Bạch Phi Nhục là tẩu tử tương lai.

Sao lại là có vẻ? Rõ ràng chính là không thích, bất quá ngoài mặt Bạch Phi Nhục vẫn mỉm cười dịu dàng như không có việc gì: “Người suy nghĩ nhiều rồi, Ngọc Trân nàng tính tình như vậy, đối với ai cũng không thân cận.”

“Chính là a... nếu nàng cứ như vậy thì sau này người gả cho Đỗ thiếu phải làm sao? Đến lúc đó chị dâu em chồng cãi nhau, Đỗ thiếu phải làm sao?”

Chương Ngự nghe nàng nói vậy cũng không có hỏi nhiều, chỉ là thân là bằng hữu, nàng vẫn là có chút lo lắng cho tương lai của Bạch Phi Nhục, tuy nói Đỗ Thanh Triệt là nam nhân tốt, vừa có gia thế lại có dung mạo, sau này sẽ là người kế nghiệp Đỗ gia, tương lai ngồi ngôi trước mắt khiến người khác không thể phủ nhận, mặc dù xuất thân từ thương gia nhưng lại xứng đôi với Bạch Phi Nhục, mà Bạch Phi Nhục cũng có tình ý với hắn, đây vốn dĩ là chuyện tốt nhưng lại xuất hiện một Đỗ Ngọc Trân.

Đỗ Ngọc Trân thân là Đỗ gia tiểu thư, từ nhỏ chính là được cưng chiều mà lớn, tâm cao khí ngạo thì có thể hiểu nhưng nói chuyện không khách khí như vậy thì đúng là hơi quá đáng, nàng không thích Bạch Phi Nhục đã đành nhưng lúc này nhiều người như vậy, mà Bạch Phi Nhục lại còn là ý trung nhân của ca ca nàng, nàng vuốt mặt cũng phải nể mũi, làm sao có thể khiến Bạch Phi Nhục mất mặt như thế? Mặc dù như vậy nhưng trong lòng Chương Ngự cũng không có trách Đỗ Ngọc Trân, bởi vì chuyện Đỗ Ngọc Trân không thích Bạch Phi Nhục cũng không phải ngày một ngày hai, người bên cạnh nàng đều có thể nhìn ra, Chương Ngự cũng không ngạc nhiên, chỉ cần có Bạch Phi Nhục xuất hiện, Đỗ Ngọc Trân rất ít khi lên tiếng, nàng cũng không rõ vì sao Đỗ Thanh Triệt thích Bạch Phi Nhục trong khi vị muội muội này của hắn lại không thích, chẳng phải nói huynh muội trong nhà, sở thích sẽ giống nhau sao?

Bước chân Bạch Phi Nhục chậm nửa nhịp, bất quá rất nhanh liền khôi phục như thường, gương mặt xinh đẹp vẫn treo nụ cười dịu dàng khiến người khác không nhìn ra một chút bất mãn trên gương mặt nàng, Chương Ngự chỉ lo suy nghĩ suy nghĩ chuyện của Đỗ Ngọc Trân nên cũng không có chú ý đến.

“Bất quá ta nhìn Đỗ thiếu đối với người tốt như vậy, chỉ sợ Đỗ thiếu sẽ không để nàng bắt nạt người.”

Đỗ Thanh Triệt đối với Bạch Phi Nhục thế nào, người có mắt đều nhìn ra được, nếu hắn yêu Bạch Phi Nhục thì hắn sẽ không để Đỗ Ngọc Trân khi dễ nàng.

Đỗ gia phụ mẫu tuy vẫn còn nhưng suốt ngày chỉ lo tập trung vào gia nghiệp nên vắng vẻ hai huynh muội, vì vậy mà Đỗ Thanh Triệt và Đỗ Ngọc Trân sống nương tựa vào nhau, Đỗ Ngọc Trân đối với mọi người lạnh nhạt nhưng với huynh trưởng là nói gì nghe nấy, dựa vào trình độ sùng ái muội muội của Đỗ Thanh Triệt tất nhiên là không có chuyện vì Bạch Phi Nhược mà trách mắng nàng ta, cho nên nàng mới tìm cách lấy lòng Đỗ Ngọc Trân, chỉ là không ngờ đối phương lại không nể mặt.

Bạch Phi Nhược chỉ cười không nói, Chương Ngự cho là nàng đồng tình nên cũng không có nói thêm điều gì, lúc này hai người cũng đã đi vào trong viện.

Linh Viên cỏ cây um tùm lúc này cũng đã được dọn sạch, nhìn qua có vẻ rộng rãi và thoáng mát hơn rất nhiều, đây là lần đầu tiên Bạch Phi Nhược bước chân vào đây, mặc dù trông có vẻ cũ kỹ mà không hề dơ bẩn gì nhưng nàng vẫn là khó chịu không thôi.

“Thu Nguyệt đi gõ cửa.” Nàng lên tiếng phân phó.

“Vâng.”

Chương Ngự thấy vậy không khỏi mở miệng: “Ngươi cũng thật khách khí với nàng.” Ngoài mặt nói vậy nhưng nàng cũng không có biểu hiện bất mãn gì, trong tất cả mọi người Chương Ngự được xem là thuộc phe trung lập, nàng đối với Bạch Từ Linh không có thân cận nhưng đồng thời cũng sẽ không giống như những người khác hợp nhau khi dễ đối phương.

Thanh Nhi đi mở cửa, nhìn đến Bạch Phi Nhược và Thu Nguyệt thì không hề kinh ngạc, ánh mắt dò xét đảo qua người Chương Ngự, trong nhận thức của nàng hình như không có xuất hiện vị Chương tiểu thư này, cho nên nhất thời không biết mở miệng thế nào.

“Từ tiểu thư muốn gặp Tam tiểu thư, người mau đi gọi nàng ra.” Thu Nguyệt đứng ở trước mặt Thanh Nhi, toàn thân đều tản ra khí thế, tựa như muốn chèn ép Thanh Nhi, bất quá làm nàng phải thất vọng rồi, trong mắt Thanh Nhi ngoại trừ lửa giận thiêu đốt ra thì không hề có sự sợ hãi.

Lúc này sau lưng Thanh Nhi xuất hiện một lam y nữ tử, nàng đeo khăn che mặt cùng màu, khiến người khác không nhìn rõ dung mạo, chỉ để lộ một đôi mắt thanh minh có thần, cả người đều tản ra hơi lạnh khiến Thu Nguyệt không khỏi lùi về sau vài bước.

Từ khi nào phế vật lại có khí thế lớn như vậy, Thu Nguyệt nghi hoặc.

“Có việc?”

Bởi vì Thu Nguyệt đã lùi về sau nên đã để lộ hai bóng người là Bạch Phi Nhược và Chương Ngự, Bạch Phi Nhược nhìn Bạch Từ Linh đeo khăn che mặt sớm đã nhìn quen, vì vậy vừa thấy liền nhận ra nàng, nhưng Chương Ngự thì khác, lần đầu tiên nàng đến Bạch phủ, còn nhiều thứ xa lạ, mặc dù biết nơi này là Linh Viên - viện của Bạch Từ Linh nhưng nàng không thể nào đem phế vật Bạch Từ Linh cùng lam y nữ tử trước mắt đặt cùng một chỗ được, cho nên ánh mắt nhìn đến Bạch Từ Linh thời điểm liền sáng lên, mắt theo vài phần tò mò.

“Vị tỷ tỷ này, người thật xinh đẹp!” Chương Ngự làm người tương đối thành thật, trước giờ không biết nói dối, vừa nhìn thấy lam y nữ tử khí chất hơn người nàng liền nhìn không được mà muốn thân thiết.

Bạch Phi Nhược: “!!!”

Thu Nguyệt: “!!!”

Thanh Nhi: “?!!”

Tỷ tỷ xinh đẹp • Bạch Từ Linh: “???” Đồ ngốc này ở đâu chui ra?

Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều nhìn Chương Ngự với ánh mắt kì lạ, chính là Chương Ngự tựa hồ như không có phát giác, nàng đi đến kéo tay Bạch Từ Linh, bộ dạng vô cùng thân mật, giống như đã quen biết lâu ngày.

Chương Ngự: “Tỷ tỷ, nhìn tỷ rất giống tiên tử hạ phàm, suýt nữa khiến muội không thể tin được trước mắt muội là người luôn đó!” Giọng nói ngây thơ, gương mặt thanh thuần khiến người khác vừa nhìn liền có hảo cảm, chính là lúc này mọi người chỉ chú ý đến nội dung cuộc trò chuyện, những thứ khác không có chú ý đến.

Bạch Từ Linh: “...” Đang mắng nàng?

Bạch Phi Nhược: “...” Chương Ngự là đang... mắng Bạch Từ Linh không phải người?

Thu Nguyệt vui vẻ: “!!!” Chương tiểu thư nhất định là đang mắng Bạch Từ Linh!

Thanh Nhi tức giận: “!!!” Người này là đang mắng tiểu thư nhà nàng?

Lạc Hàm ngồi trong phòng: “...” Chắc là đang mắng Bạch Từ Linh... nhỉ?

Bạch Từ Linh không tiếng động rút tay ra khỏi móng vuốt của Chương Ngự, ánh mắt nhìn Chương Ngự mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

“Ngươi là ai?” Thiếu nữ trước mặt một thân chanh y, cả người tràn ngập hơi thở thanh xuân, đôi mắt to tròn, trong suốt như gương, ngây thơ đơn thuần

không giống như là đang trang.

Ở bên cạnh Bạch Phi Nhược cũng có người thanh thuần như vậy sao?

Không phải có câu “vật hợp theo loài” sao?

“Muội gọi Chương Ngự, là tiểu thư nhà Ngự sử, tỷ tỷ có thể gọi muội là Tiểu Ngự.” Phát hiện Bạch Tử Linh đã rút tay ra gương mặt Chương Ngự có vài phần u oán, Chương Ngự người này chính là nhan khổng, bất quá nhan khổng của nàng chỉ có tác dụng với nữ tử, nam tử vô dụng, điều này khiến nàng có chút may mắn, nếu không nhìn đến Đỗ Thanh Triệt và Lãnh Vô Quân, nàng nhìn không được sẽ bỏ nhào vào hai người bọn họ, đến lúc đó mặt mũi Chương gia liền vứt sạch. Cũng bởi vì chỉ có tác dụng với nữ tử cho nên tất cả mọi người đều không biết một gương mặt khác của Chương Ngự, thật ra bản thân Chương Ngự cũng không biết cho đến khi gặp được Hạ Doanh Nhi, vừa chạm mắt với đối phương nàng liền nhìn không được ôm đùi đối phương, khóc lóc đòi theo đối phương về nhà, may mắn là có Chương Ngự đem nàng đánh ngất mang về, từ đó về sau Chương gia liền biết nàng có tật xấu này.

Lúc này nhìn đến Bạch Tử Linh, mặc dù không thấy rõ dung mạo dưới lớp khăn che mặt nhưng từ khí chất mà suy ra, nữ tử này nhất định là một mỹ nhân khuynh thành, chỉ sợ so với Hạ Doanh Nhi chỉ có hơn chứ không kém, cho nên Chương Ngự mới muốn thân cận với đối phương, ngoài mặt ngọt ngào cười nhưng trong lòng nàng cũng là khổ sở vạn phần, rốt cuộc căn bệnh này của nàng khi nào mới có thể trị hết?

“Ngự sử tiểu thư Chương Ngự?” Hóa ra là người nhà Ngự sử Chương gia, chính là trong kí ức nàng không có xuất hiện qua gương mặt này của Chương Ngự, mà là xuất hiện lên hình ảnh của một vị nam tử gọi Chương Ngự, hẳn thường xuyên cùng đám người Lê Nguyệt Thiên Phương khi dễ nguyên chủ, nguyên chủ đối với hắn ngoại trừ tức giận vẫn là sợ hãi, nhìn bộ dáng Chương Ngự giống với người nam tử kia đến bảy phần, Bạch Tử Linh liền biết hai người là thân huynh muội.

“Tỷ tỷ gọi muội là Tiểu Ngự được rồi, đứng rồi tỷ tên là gì vậy?”

Bạch Tử Linh: “Ta không phải tỷ tỷ người, đừng nhận loạn thân nhân.”

“Tiểu Ngự người đang nói gì vậy? Nàng chính là Bạch Tử Linh.” Bạch Phi Nhược một bên bị làm lơ rõ ràng là có chút không vui, nàng lúc này cũng hiểu rõ Chương Ngự không biết người trước mặt là Bạch Tử Linh nên mới cùng đối phương thân thiết như vậy, chỉ là thân là bằng hữu, nhìn Chương Ngự vứt bỏ nàng chạy sang bên cạnh Bạch Tử Linh, còn thân thiết như vậy, trong lòng liền buồn bực không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63-5: Bạch phủ tỵ hội (5)

“Cái gì? Làm sao có thể?” Chương Ngự trừng mắt, bộ dạng không thể tin được, hết nhìn Bạch Tử Linh rồi lại nhìn Bạch Phi Nhược, sau cùng ánh mắt vẫn là dừng ở trên người Bạch Tử Linh, tựa hồ như muốn nàng xác nhận thực hư mọi chuyện.

Bạch Phi Nhược bên cạnh bị bộ dạng này của Chương Ngự làm cho tức chết, nha đầu này ngày thường đối với nàng nói gì nghe nấy, không ngờ hôm nay lại không tin tưởng nàng, hơn nữa còn là vì Bạch Tử Linh kia, thật sự là khiến người phải nổi đóa mà!

“Làm sao lại không thể?” Bạch Tử Linh lạnh nhạt lên tiếng, chứng minh cho lời nói của Bạch Phi Nhược.

“Người... người thật sự là Bạch Tử Linh?!” Chương Ngự không thể tin một người dung mạo xấu xí lại không có phẩm chất như Bạch Tử Linh lại là nữ tử xinh đẹp đầy khí chất trước mặt? Có làm không vậy?

Chương tiểu thư, người không cảm suy nghĩ của bản thân mình rất mâu thuẫn sao?

“Có vấn đề?”

Nói như vậy... tức là thừa nhận rồi!

Tâm tình Chương Ngự ngay lập tức biến xấu, chỉ cần nghĩ đến ẩn sau lớp khăn che mặt là một gương mặt xấu xí thì khiến người khác nhìn không được mà muốn rời xa.

“Người nếu là Bạch Tử Linh vì sao không nói?” Trong giọng nói của nàng có vài phần oán hận, gương mặt cũng lộ vẻ ủy khuất, tựa hồ như Bạch Tử Linh đã làm gì đó quá đáng với nàng.

“Người không hỏi.” Bạch Tử Linh hợp tình hợp lý mở miệng.

“Người...” Chương Ngự á khẩu, tức giận trừng mắt nhìn Bạch Tử Linh, không biết có phải bản thân Bạch Tử Linh nhìn lầm hay không mà nàng còn nhìn thấy sự ủy khuất trong đôi mắt to tròn đó.

“Tiểu Ngư, được rồi, dù sao tam tỷ thay đổi thành như vậy, người không nhận ra cũng là bình thường.” Bạch Phi Nhược đi trước mở miệng, Chương Ngư ngay lập tức liền đi đến bên cạnh nàng, đôi mắt cảnh giác nhìn Bạch Tử Linh, như tiểu thỏ đề phòng đại sói xám

Bạch Tử Linh: “...” Nhìn nàng với ánh mắt đó là ý gì?

“Tam tỷ, chắc là tỷ cũng nghe Thu Nguyệt nói rồi, hôm nay muội tổ chức một buổi tiệc trà nhỏ, muốn tỷ cùng đến dự, mọi người đều đang chờ tỷ đâu.”

“Lê Nguyệt Thiên Phương có đến sao?” Đáy lòng ần ần suy đoán nhưng vẫn là mở miệng xác nhận lại, lỡ như đến nơi mà không có Lê Nguyệt Thiên Phương thì chẳng phải là uổng phí một chuyến sao?

“Lê tiểu thư nàng...” Bạch Phi Nhược hơi ngập ngừng, mặc dù không rõ vì sao Bạch Tử Linh lại hỏi đến Lê Nguyệt Thiên Phương nhưng nàng biết rõ Lê Nguyệt Thiên Phương thường xuyên khi dễ Bạch Tử Linh, nàng sợ nói thật Bạch Tử Linh lại không muốn đến.

“Thiên Phương cũng có mặt nha.” Chương Ngư chen vào một câu, tranh thủ sự tồn tại của bản thân.

Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn Chương Ngư, lạnh nhạt mở miệng: “Ta có thể không đến sao?”

“Tất nhiên là có thể, chỉ là mọi người đều đang đợi tỷ, nếu tỷ không đến thì thật thất lễ.” Bạch Phi Nhược nghĩ rằng Bạch Tử Linh sợ cùng Lê Nguyệt Thiên Phương chung đụng nên vội tiếp lời: “Chỉ là bữa tiệc trà nhỏ thôi, cũng không có bao nhiêu người, huống hồ đây lại là Bạch phủ, Lê tiểu thư sẽ không làm ra hành động quá đáng gì đâu.”

“Cho dù nàng ta có làm ra hành động quá đáng thì ta nghĩ chưa chắc người đã có thể ngăn cản, dù sao nàng ta làm ra hành động quá đáng với ta ở trước mặt người còn ít sao?” Nói đến đây Bạch Phi Nhược liền không thể nói tiếp được nữa, sắc mặt nàng có chút khó coi, Chương Ngư bên cạnh thấy vậy nhìn không được thay Bạch Phi Nhược lên tiếng: “Bạch Tử Linh, người cũng đừng quá đáng, Phi Nhược là muốn tốt cho người, sao người lại nói nàng như vậy?”

“Ta đã nói gì nàng rồi?” Bạch Tử Linh nhếch môi: “Hơn nữa người thật sự cảm thấy, nàng gọi ta đến đó là muốn tốt cho ta?”

Chương Ngư sừng sốt: “Nàng nói dạo gần đây người luôn nhốt mình trong phòng, nàng muốn gọi người ra ngoài hít thở gió, vừa vặn mọi người lại muốn gặp người mà thôi.”

Tiểu bạch thỏ ở đâu ra thể này?

Lời nói dối đầy sơ hở thể mà lại không nhận ra?

“Người tin sao?” Bạch Tử Linh tựa tiểu phi tiểu nhìn Chương Ngư, Chương Ngư bị nàng nhìn đến hoảng hốt.

Nàng tin sao?

Chương Ngư dĩ nhiên là tin lời Bạch Phi Nhược nói.

Chương Ngư là đích nữ duy nhất của Chương phủ, ngày thường đều được phụ mẫu cưng chiều, lại có một ca ca hết mực yêu thương, có lẽ vì nàng được gia đình bảo hộ quá tốt cho nên nàng đơn thuần như một tờ giấy trắng, đối với mọi người đều là thật tâm, chưa từng hoài nghi qua bất kì ai.

Chương Ngư và Đỗ Thanh Triệt là bằng hữu, Bạch Phi Nhược lại là ý trung nhân của Đỗ Thanh Triệt, ngày đó Đỗ Thanh Triệt dẫn Bạch Phi Nhược ra mắt bằng hữu của hắn, Chương Ngư mới có cơ hội nhận thức nữ tử gọi Bạch Phi Nhược này. Danh tiếng của Bạch Phi Nhược ở Yên Kinh không cần phải bàn cãi, nàng là tiểu thư Thừa tướng, dung mạo tựa tiên, tài hoa xuất chúng, là một nhân vật phong vân trong kinh thành, người nghe qua danh tiếng của nàng không ít nhưng cơ hội gặp mặt nàng rất thấp, dù sao tiểu thư khuê các chính là suốt ngày thích giam mình trong khuê phòng, cửa chính không bước cửa nhỏ không ra.

Ấn tượng đầu tiên của Chương Ngư về Bạch Phi Nhược chính là xinh đẹp, Chương Ngư là một người nhan không, khi người vào bất kì ai nàng cũng chỉ nhìn gương mặt trước, Bạch Phi Nhược mang một nét đẹp ôn nhu dịu dàng, như làn thu thủy tháng năm, lại giống như gió xuân tháng ba, nàng mang theo hơi thở tươi mát khiến Chương Ngư vừa nhìn liền có hảo cảm.

Chương Ngư chỉ đối với mỹ nữ mới có hảo cảm, bất luận đối phương xấu tính thể nào, mỹ nhan tức là chính nghĩa!

Mà Bạch Phi Nhược cũng không có khiến nàng thất vọng, nàng ta không chỉ một dung mạo ôn nhu mà tính tình cũng lương thiện, Chương Ngư đôi lúc biểu hiện ra bản thân nàng rất ngốc nhưng Bạch Phi Nhược chưa từng ghét bỏ nàng, điều này khiến Chương Ngư rất vui vẻ, hai người từ người xa lạ nhanh chóng kết giao bằng hữu, Chương Ngư đối với Bạch Phi Nhược nói gì nghe nấy, ngoại trừ việc bắt nạt Bạch Tử Linh.

Đó là lần đầu tiên Chương Ngư chính thức gặp gỡ Bạch Tử Linh, nàng sớm đã nghe qua danh tiếng của Bạch Tử Linh, người này cũng là một nhân vật phong vân trong kinh thành, nhưng không giống Bạch Phi Nhược nổi tiếng là Đề nhất tài nữ, Bạch Tử Linh nổi tiếng là vì danh Đề nhất phế vật, lúc đầu Chương Ngư thật sự còn nghĩ rằng Bạch Tử Linh sở dĩ bị gọi là phế vật là bởi vì thân thể nàng có khiếm khuyết nhưng không phải, Bạch Tử Linh thân thể toàn vẹn, thứ duy nhất không toàn vẹn có lẽ là dung mạo của nàng.

Chương Ngư đối với dung mạo của Bạch Tử Linh phải nói là có ác cảm rất lớn, cũng giống như những người khác, nàng ghét bỏ dung mạo của Bạch Tử Linh, bất quá cũng là bởi vì nàng mắc chứng bệnh nhan không, nếu không bị nhan không nàng cùng lắm sẽ xem đối phương là người xa lạ, chứ không

đến mức ghét ra mặt như vậy.

Ghét thì ghét, bắt quá Chương Ngự cũng không có ý định bắt nạt Bạch Tử Linh.

Ngày đó Đỗ Thanh Triệt mời mọi người uống trà, Bạch Phi Nhược cũng có mặt, đang nói chuyện hăng say thì Bạch Tử Linh xuất hiện, phá hỏng nhã hứng của mọi người, cũng không biết nàng ta lấy được tin tức từ đâu mà có thể chạy đến Thiên Hương Lâu này. Thiên Hương Lâu chính là tửu lâu đã đóng cửa kia, khi đó Thiên Hương Lâu vẫn còn mở cửa, vẫn còn đông khách, mặc dù không thể cạnh tranh lại Phong Nguyệt Lâu nhưng vẫn có thể tiếp tục sinh tồn, ngày đó Chương Ngự ca ca nàng đi đến Phong Nguyệt Lâu đặt chỗ nhưng bởi vì đã hết chỗ cho nên mới đến Thiên Hương Lâu, Đỗ Ngọc Trân cũng vì chuyện này mà buồn bực một hồi lâu, ai cũng biết khẩu vị của nàng khác người, chỉ ăn mỹ vị không ăn những thứ bình thường, đồ ăn nàng có thể nuốt trôi cũng chỉ có ở Phong Nguyệt Lâu.

Đỗ Ngọc Trân tâm tình không tốt nên chỉ uống trà, Bạch Phi Nhược một bên thấy vậy không ngừng đưa các món điểm tâm ngon nhất của Thiên Hương Lâu để cho nàng thử, Chương Ngự một bên nhìn hâm mộ không thôi, chính là vào lúc này Bạch Tử Linh xuất hiện.

Bạch Tử Linh xuất hiện vì ai, trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng nhưng không ai nói ra, Chương Ngự cảm thấy việc này không liên quan đến nàng nên ngồi một bên ăn điểm tâm của bản thân. Không thể không nói, sự xuất hiện của Bạch Tử Linh đã làm bầu không khí trở nên xấu hổ, bắt quá nàng ta còn rất lễ phép, còn chào hỏi mọi người mặc dù ngữ khí không được tự nhiên lắm, đối với lời chào của Bạch Tử Linh, cũng chỉ có một mình Bạch Phi Nhược đáp lại, khi đó nàng còn nghĩ Bạch Phi Nhược quả thật là người ôn nhu hiểu chuyện, biết rõ Bạch Tử Linh đến đây là vì Đỗ Thanh Triệt mà còn đối đãi với nàng ta tốt như vậy.

Một bàn mấy người lại thêm một chiếc ghế, Chương Ngự phải nhường chỗ của bản thân cho Bạch Tử Linh mà đi đến bên cạnh Đỗ Ngọc Trân ngồi xuống, Đỗ Ngọc Trân đối với việc nàng ngồi ở đây cũng không có ý kiến gì, còn lấy một đĩa điểm tâm đưa cho nàng, Chương Ngự tất nhiên là vui vẻ nhận lấy, so với suy nghĩ của Chương Ngự thì Đỗ Ngọc Trân cho nàng sắc mặt rất tốt, ít nhất là tốt hơn so với Bạch Phi Nhược.

Trên bàn mọi người không ai nói chuyện, Đỗ Thanh Triệt sắc mặt âm trầm, Hạ Danh phe phẩy quạt thần sắc bình tĩnh, ánh mắt Chương Ngự không ngừng đảo qua đảo lại trên người Bạch Tử Linh, tựa hồ như muốn từ trên người nàng nhìn ra điều gì đó. Đỗ Ngọc Trân bên này chỉ lo uống trà, còn không quên đem những món điểm tâm mà Bạch Phi Nhược đưa cho nàng mà đưa lại cho Chương Ngự ý đồ muốn đối phương ăn hết nó, mà Chương Ngự ngây thơ không rõ, còn nghĩ rằng Đỗ Ngọc Trân muốn tốt cho nàng, độ hào cảm với Đỗ Ngọc Trân nhanh chóng tăng vọt, Lê Nguyệt Thiên Phương cũng không biết gặp chuyện gì mà cười với Vương Sắc Sắc bên cạnh, chỉ có Bạch Phi Nhược quan tâm Bạch Tử Linh, không những phân phó người lấy ghế cho đối phương còn tự tay rót trà cho đối phương.

“Xoảng.”

“Á...”

Hai âm thanh đồng loạt vang lên khiến mọi người nhìn lại, chung trà rơi xuống bàn, nước trà bắn ra xung quanh, cổ tay trắng nõn của Bạch Phi Nhược bị sung đỏ lên, dễ dàng phát hiện là do nước nóng của chung trà đổ lên.

“Nhược Nhi!” Đỗ Thanh Triệt ngồi bên cạnh Bạch Phi Nhược, vừa nhìn thấy cảnh này đã vội vàng cầm lấy tay nàng, ống tay áo bị ướt, cổ tay sưng đỏ làm nổi bật lên da thịt trắng như tuyết.

“Gọi người đi lấy nước lạnh lại đây.” Mọi người đều có thể nghe ra giọng nói của Đỗ Thanh Triệt gấp gáp, điều này cũng dễ hiểu, nếu người bị thương là y trung nhân của bản thân, tin chắc mọi người đều sẽ có thái độ giống như Đỗ Thanh Triệt.

Dưới sự phân phó của Đỗ Thanh Triệt, gã sai vặt rất nhanh liền mang một thau nước lạnh đến, Đỗ Thanh Triệt không nói hai lời liền cầm tay Bạch Phi Nhược bỏ vào thau nước, nước lạnh giúp xoa tan hơi nóng do nước trà nóng mang lại, đợi sau mấy phút, Đỗ Thanh Triệt mới cầm lấy khăn lau tay nàng.

“Muội không sao chứ?”

“Án...”

“Bạch Tử Linh, sao ngươi lại hắt nước trà nóng vào người Phi Nhược?!” Hoàng đế chưa kịp thái giám đã gấp, Chương Ngự cảm thấy câu nói này rất thích hợp với ca ca Chương Ngự của nàng, Đỗ Thanh Triệt còn chưa nói gì mà Chương Ngự đã đi trước chất vấn Bạch Tử Linh.

“Ta... ta không có...” Bạch Tử Linh sắc mặt tái nhợt, phối với dung nhan xấu xí đó quả thật là khiến người cảm thấy kinh dị, vì muốn có thể tiếp tục ăn điểm tâm nên Chương Ngự dôi mắt, bỏ qua vẻ ủy khuất trong đôi mắt trong suốt kia.

“Ngươi không có? Tất cả mọi người đều nhìn thấy Phi Nhược là muốn rót trà cho ngươi nhưng ngươi lại hắt ra, ngươi có gì bất mãn thì nói ra, cần gì phải động tay động chân, nàng dù sao cũng là muội muội của ngươi!” Chương Ngự lời lẽ hùng hồn, dọa Bạch Tử Linh phải lùi về sau vài bước.

“Ta không có, ta không có hắt nước trà lên người nàng, là tự nàng...”

“Câm miệng!” Từ lúc Bạch Tử Linh bước vào đến giờ thì lúc này Đỗ Thanh Triệt mới ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Linh, vốn dĩ Bạch Tử Linh còn trông chờ hấn sẽ đòi lại công đạo cho nàng, thế nhưng bất gặp đôi mắt hấn, niềm hi vọng trong lòng liền vụt tắt.

Đôi mắt hấn nhìn nàng lạnh thấu xương, trong đó còn lộ vẻ chán ghét cùng không kiên nhẫn khiến tâm tình nàng nháy mắt liền rơi vào đáy cốc.

“Triệt, ta thật sự... thật sự không có...”

“Không có? Ngươi nếu không hắt thì vết thương của Nhục Nhi từ đâu ra?”

“Là tự nàng... tự nàng cảm không vững cho nên...”

“Ngươi nói là Nhục Nhi làm bị thương chính mình?” Đỗ Thanh Triệt hạ giọng, thần sắc âm trầm không rõ.

“Là, là... ta còn chưa chạm vào chung trà thì nước trà đã đổ, thật sự không liên quan đến ta...” Thấy Đỗ Thanh Triệt hạ thấp âm thanh, Bạch Tử Linh còn nghĩ rằng hắn đã tin lời nàng, không khỏi đi theo giải thích.

“Ngu ngốc.” Giọng nói vang lên đặc biệt nhỏ, lúc này mọi người chỉ tập trung chú ý vào người Đỗ Thanh Triệt và Bạch Tử Linh cho nên không có bận tâm bên này, âm thanh nhỏ như vậy giữa tiếng tranh cãi ồn ào, nếu không phải ngồi bên cạnh Chương Ngự cũng không có nghe thấy.

Chương Ngự nghi hoặc ngẩng đầu, miệng nàng còn đang nhai quế hoa cao, đôi mắt lộ vẻ mờ mịt nhìn Đỗ Ngọc Trân bên cạnh, Đỗ Ngọc Trân cũng phát hiện ra tầm mắt của nàng, lạnh nhạt lên tiếng, cũng không quên lấy thêm một đĩa điểm tâm đưa cho nàng.

“Lo ăn điểm tâm của ngươi đi.” Đỗ Ngọc Trân cảm thấy hôm nay dẫn Chương Ngự theo là một quyết định không sai, ít nhất thì nàng ta còn có tác dụng giúp nàng ăn hết đồng điểm tâm này.

Chương Ngự nhìn đĩa điểm tâm rồi lại nhìn gương mặt lạnh lùng của Đỗ Ngọc Trân, miếu máo nhận lấy, nàng mặc dù thích ăn điểm tâm nhưng cũng không đến mức ăn không ngừng nghỉ như vậy, chính là đồ vật người khác đưa, không nhận thì thật không lễ phép, đã nhận thì không thể không ăn, nếu không rất có lỗi với thức ăn đó.

“Tỷ tỷ... sao tỷ lại nói như vậy? Rõ ràng là tỷ hắt tay ta ra, nếu không... nếu không nước trà làm sao lại văng trúng tay ta?” Bạch Phi Nhục một bên yếu ớt lên tiếng, gương mặt xinh đẹp lúc này như giàn giụa nước mắt, nhìn qua vô cùng đáng thương.

“Ta... ta không có, ngươi đừng nói bậy...” Dứt lời liền nhìn về phía Đỗ Thanh Triệt, chỉ mong nhận được sự tin tưởng từ hắn.

“Triệt, ta không có... chàng tin ta, chàng tin ta có phải không?”

“Ngươi dựa vào đâu mà muốn biểu ca tin ngươi? Ở đây bao nhiêu con mắt nhìn thấy ngươi hắt nước trà lên người Bạch Phi Nhục, ngươi còn muốn chối?” Lê Nguyệt Thiên Phương mặc dù không muốn bênh vực Bạch Phi Nhục nhưng thấy Bạch Tử Linh muốn đến gần Đỗ Thanh Triệt thì không khỏi xuất hiện ngăn cản.

“Ta không có... ta thật sự không có...” Bạch Tử Linh không ngừng lắc đầu, đôi mắt trong suốt lúc này cũng đã nhiễm lệ.

“Triệt, chàng tin ta, chàng tin ta có phải không? Ta không có lý do gì hại muội muội của mình cả...”

“Ngươi nói ngươi không có lý do? Lý do đây rồi có được không?” Chương Ngự cười lạnh, cay độc mở miệng: “Ngươi dám nói ngươi không ghen tỵ với Phi Nhục khi nàng có được Đỗ Thanh Triệt hay sao? Ngươi dám nói ngươi không tức giận khi nhìn thấy hai người họ bên nhau sao? Ngươi dám nói ngươi không có ý nghĩ muốn làm tổn thương nàng sao?”

“Ta... ta...” Bạch Tử Linh mím môi: “Ta đúng là ghen tỵ với nàng, rõ ràng tình cảm ta dành cho hắn không ít hơn nàng, vì sao trong mắt hắn lại không có ta?”

“Chính là ta chưa từng muốn hại nàng, ta không có hại nàng, thật sự...”

“Triệt, xin chàng, hãy tin ta... ta thật sự không có làm tổn thương nàng...”

Đỗ Thanh Triệt bình tĩnh nhìn Bạch Tử Linh, hắn đi đến bên bàn, rót một chung trà, mọi người không rõ hắn muốn làm gì, giữa lúc tranh cãi thế này mà còn tâm trạng uống trà sao? Bất quá không để mọi người suy nghĩ lâu, Đỗ Thanh Triệt đã chứng minh hành động của mình, hắn đi đến bên cạnh Bạch Tử Linh, Bạch Tử Linh thấy hắn gương mặt liền nở nụ cười, sau đó nàng bị hành động của hắn làm cho kinh sợ.

“Á!” Đỗ Thanh Triệt cầm lấy chung trà từ từ đổ xuống tay Bạch Tử Linh, chung trà còn đang bốc khói, nước nóng chạm vào da thịt khiến nàng không khỏi kêu lên, nàng muốn rút tay lại thì Đỗ Thanh Triệt lại nắm chặt tay nàng, tiếp tục đổ hết nước trà trong chung.

Lần đầu tiên hắn chủ động nắm tay nàng, vậy mà không phải là cái nắm tay tình cảm mà là cực hình nhân gian.

“A.... nóng quá...”

“Nóng sao?” Đỗ Thanh Triệt cầm lấy tay nàng đưa lên, trên làn da trắng nõn đã để lại dấu vết sưng đỏ, hai mắt Bạch Tử Linh lúc này đã nhiễm nước, ánh mắt nhìn hắn mang theo vài phần oán ức không thể nói.

“Kẻ nào làm tổn thương Nhục Nhi, ta muốn kẻ đó phải tổn thương gấp mười lần!”

Lúc này chung trà bị hắt ra, chỉ văng trúng Bạch Phi Nhục một ít, cho nên da mặc dù sưng nhưng cũng không có nghiêm trọng, ngược lại là Bạch Tử Linh bị Đỗ Thanh Triệt cầm tay dùng nước trà từ từ đổ xuống, so với Bạch Phi Nhục càng thêm đau đớn và nghiêm trọng hơn.

“Triệt... ta thật sự không có...” Bạch Tử Linh ngoại trừ lúc đầu thanh minh thì không thể làm được gì.

“Triệt, chàng làm như vậy...” Bạch Phi Nhược bên cạnh cũng mở miệng, bộ dáng của nàng giống như con thỏ bị dọa sợ.

“Nàng lo đường tốt vết thương đi.”

“Nhưng mà tỷ tỷ...”

“Chuyện này không liên quan đến nàng.”

Bạch Phi Nhược nghe vậy chỉ cúi đầu, không nói thêm một câu nào nữa.

Mọi người bị một màn trước mắt dọa sợ, không ai ngờ rằng Đỗ Thanh Triệt lại xuống tay tàn nhẫn như vậy, bất quá ở đây đều là người quen, rất nhanh mọi người liền lấy lại tinh thần.

“Thanh Triệt, ngươi làm tốt thật đó.” Chương Ngự đi đầu cho hắn một lời khen.

Hạ Danh thần sắc đen tối không rõ, đối với chuyện không liên quan đến mình hắn sẽ không can thiệp vào.

Đỗ Ngọc Trân sắc mặt âm trầm, nàng không ngờ ca ca của nàng lại vì Bạch Phi Nhược mà làm đến mức này, mặc kệ lúc này Bạch Tử Linh có hất chung trà ra hay không thì ca ca cũng không nên làm bị thương đối phương, dù sao đối phương cũng là thật tâm ngưỡng mộ ca ca, ca ca làm như vậy quá bất công với Bạch Tử Linh!

Chương Ngự bên cạnh bị dọa cho tái nhợt, tay cầm đĩa điểm tâm cũng run rẩy không thôi, lúc này nàng cũng không có tâm trạng ăn uống nữa.

Lê Nguyệt Thiên Phương biết rõ Đỗ Thanh Triệt là người vô tình nhưng không ngờ hắn lại nhẫn tâm đến mức này, trong lòng không khỏi sinh ra sự sợ hãi, chính là nam nhân máu lạnh như vậy, nếu có thể là của nàng thì tốt rồi, như vậy sau này ai bắt nạt nàng hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng giống như Bạch Phi Nhược hiện tại.

“Bạch Tử Linh, chung trà này xem như ta thay Phi Nhược đòi lại công đạo.” Dứt lời liền học theo Đỗ Thanh Triệt rót nước trà vào tay Bạch Tử Linh.

“Không... đừng mà...”

“Ca ca!” Chương Ngự sắc mặt tái nhợt chạy đến, ý đồ muốn ngăn cản hành động của Chương Ngự.

“Tiểu Ngự, muối là khuê mật của Phi Nhược, nàng bị người bắt nạt muối nhất định sẽ không đứng nhìn đúng không?” Thấy muối muối ngăn cản, Chương Ngự cũng không tức giận, ngược lại còn vui vẻ nở nụ cười: “Cho nên tiếp theo ca để dành cho muối.”

“Cái... cái gì mà để dành cho muối?”

“Chính là cho muối giúp Phi Nhược đòi lại công đạo, đem chung trà này hất vào tay Bạch Tử Linh.”

Chương Ngự trừng lớn mắt, không thể tin tưởng nhìn Chương Ngự, sắc mặt nàng nháy mắt liền trở nên tái nhợt: “Không... muối không...”

“Muối đừng sợ, có ca ca ở đây giữ tay nàng, nàng sẽ không chạy được.”

“Không, bỏ ra...” Bị giữ chặt tay, Bạch Tử Linh không ngừng giãy giụa nhưng vẫn không thoát khỏi giam cầm của Chương Ngự.

“Tiểu Ngự, nhanh lên a...”

“Không...” Chương Ngự lúc đầu kịch liệt, khóe mắt cũng đã chảy ra nước mắt, ca ca lúc này thật đáng sợ!

[Phần tiếp theo xin liên hệ để biết thêm thông tin chi tiết]

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63-6: Bạch phủ tụ hội (6)

“Ta không phải không tin ngươi, ta chỉ là...”

“Tiểu Ngự, làm bằng hữu bao nhiêu năm, chẳng lẽ tính tình ta thế nào ngươi lại không rõ sao?”

“Bởi vì không rõ tính tình của người nên nàng mới làm bằng hữu của người đó.” Bạch Tử Linh lạnh nhạt chen vào một câu, mặc dù không rõ mối quan hệ phức tạp trong đó của đám người này bất quá nàng có thể nhìn ra được Chương Ngự này tính tình đơn thuần, làm việc thiếu suy nghĩ, cũng không biết sao lại đi kết giao bằng hữu với loại người dối trá như Bạch Phi Nhục.

“Nếu nàng sớm một chút nhận biết tính tình của người, người cảm thấy nàng ở sẽ đây cùng người kéo tay này dắt tay kia sao?”

“Bạch Tử Linh, người đang nói gì đó?” Bạch Phi Nhục tức giận gọi một tiếng, gương mặt xinh đẹp đã hồng thắm, đôi mắt cũng hiện lên tia lửa giận, nàng lúc này giống như hoa mẫu đơn nở rộ giữa trời đông giá rét, vô cùng có sức sống.

“Ta nếu là nàng ta sẽ không cùng người kết giao bằng hữu, nàng chính là quá ngu ngốc mới không nhìn rõ bộ mặt thật của người.”

“Người...”

“...” Chương Ngự ngẩn ra, đột nhiên bị chửi thật không biết làm sao?

“Làm sao? Chẳng lẽ ta nói sai rồi?” Bạch Tử Linh nghiêng đầu, như có điều ngầm nghĩ, theo động tác của nàng, khăn che mặt cũng nghiêng về một bên, để lộ chiếc cằm khéo léo, Chương Ngự muốn nhìn nhiều hơn một chút nhưng nghĩ đến gương mặt đầy sẹo kia của Bạch Tử Linh thì không khỏi ừ ừ cúi đầu.

Vì sao đeo khăn che mặt vào thì lập tức biến thành mỹ nhân, khi tháo ra lại trở nên như vậy chứ?

“Ta không có nói sai a, người chính là ở trước mặt ta một bộ dạng, ở trước mặt người khác lại là một bộ dạng.” Nàng cong khóe môi, ánh mắt lộ vẻ châm chọc: “Ở trước mặt ta người cao ngạo tựa không tước, khinh thường ta cóc ghé mà đòi ăn thịt thiên nga, dám có ý đồ với Đỗ Thanh Triệt của người.”

“Còn ở trước mặt người khác người lại ôn nhu hiểu chuyện thấu tình đạt lý, lại nhu nhược yếu đuối khiến người khác muốn bảo vệ.”

“Người dám nói người không có sao?”

“Ta không có!” Bạch Tử Linh vừa dứt lời, Bạch Phi Nhục liền không chút do dự đi theo lên tiếng, giọng nói nàng mурi phần kiên định, giống như đao chém sắt, vô cùng dứt khoát.

“Ta không có như lời người nói, người không cần dùng lời lẽ này để khiến Tiểu Ngự nghi ngờ ta.”

“Nếu tình cảm của người và nàng tốt như vậy còn cần người khác chia rẽ sao?”

“Bạch Tử Linh!” Bạch Phi Nhục gằn từng tiếng, đôi mắt tá hỏa nhìn nữ tử đeo khăn che mặt trước mặt, chỉ hận không thể đi lên cho đối phương một bài học, nhưng không được, nơi này còn có Chương Ngự, nàng không thể đánh mất hình tượng của bản thân được.

“Ta có tai, cũng không bị điếc, người lớn tiếng như vậy làm gì?”

Chương Ngự bên cạnh nhìn hai người cãi nhau, gương mặt viết đầy hai chữ kinh ngạc, nàng gấp gờ Bạch Tử Linh không nhiều lắm, sau khi biết chỗ nào có mặt Đỗ Thanh Triệt thì sẽ có mặt Bạch Tử Linh thì nàng bắt đầu từ chối lời mời của Đỗ gia, thậm chí nhiều lần Chương Ngự muốn dẫn nàng đi gặp bằng hữu của hắn nàng cũng không chịu đi, nàng biết bằng hữu của hắn sẽ có Đỗ Thanh Triệt, lại có cả Bạch Phi Nhục, nếu Bạch Tử Linh xuất hiện, bản thân nàng ta sẽ là người chịu thiệt thòi. Nàng không biết lời của Đỗ Ngọc Trân có phải thật hay không nhưng nơi nào có Bạch Tử Linh thì Bạch Phi Nhục đều sẽ bị thương, cho dù không tổn thương về mặt thể xác thì tâm trạng cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng, thân là khuê mật, Chương Ngự cũng không thể đứng một bên nhìn Bạch Phi Nhục chịu ủy khuất, nhưng bất nàng khi dễ Bạch Tử Linh nàng vẫn là không làm được, cho nên nàng lựa chọn trốn tránh. Số lần gặp mặt Bạch Tử Linh chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng nàng biết Bạch Tử Linh người này là kẻ nhu nhược, yếu đuối đến mức cả nhà hoàn toàn dễ dàng ta cũng không dám kháng cự, vậy mà hiện tại nàng cùng Bạch Phi Nhục tranh cãi, khí thế đó quả thật là đủ nghiền nát Bạch Phi Nhục, Bạch Tử Linh rất không đúng, rốt cuộc là không đúng ở đâu nàng cũng không rõ ràng.

Chẳng lẽ giống như lời Bạch Phi Nhục nói, sau khi đi một vòng quỷ môn quan, con người đều sẽ thay đổi sao?

“Phi Nhục, đủ rồi, đừng nói nữa.” Cãi nhau kiểu này không có ý nghĩa gì hết, hơn nữa nhìn bộ dạng này, Bạch Phi Nhục hoàn toàn nằm ở thế hạ phong.

“Bạch Tử Linh, chúng ta đến đây mời người đi dự tiệc trà, không phải đến tìm người để cãi nhau.” Chương Ngự ngập ngừng, rốt cuộc cũng đi trước mở miệng.

“Ta cũng không muốn cùng nàng cãi nhau, người thấy rõ... là nàng tìm ta gây sự trước.”

“Đó cũng là bởi vì người, người cố tình nói như vậy với tiểu thư để chọc nàng tức giận, người còn muốn ngụy biện?!” Thu Nguyệt nhin không được mà lên tiếng, nàng trước giờ chưa từng xem trọng Bạch Tử Linh, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng vậy, đừng nghĩ rằng mồm mép lanh lợi một chút thì có thể dọa sợ người khác, cho dù thay đổi thế nào Bạch Tử Linh vẫn chỉ là một phế vật, Bạch Phi Nhục là bởi vì không muốn đánh mất hình tượng nên mới không cùng Bạch Tử Linh nhắc lên tranh cãi, vẫn luôn nhường nhịn Bạch Tử Linh, ai biết được nàng ta không biết tốt xấu, được nước lấn tới như vậy.

“Phải không?” Bạch Tử Linh liếc mắt, không có phản ứng lại lời Thu Nguyệt.

“Bạch Từ Linh, Phi Nhược là có ý muốn mời người đến hoa viên, người nói nếu nàng có thành ý thì người sẽ suy nghĩ, hiện tại nàng đã đến người còn muốn thế nào?”

“Ta chẳng muốn thế nào cả, chẳng phải ta đang định đi cùng các người sao? Là bởi vì nàng câu giờ nên mới chậm trễ nha.”

Chương Ngự sừng sốt, vốn dĩ nàng nghĩ Bạch Từ Linh đã thay đổi nhưng xem ra không phải.

“Người... muốn đi?”

“Nếu không đi ai diễn kịch cho các người xem?”

“Người... người đã biết vậy mà còn đi?” Chương Ngự tâm tình phức tạp, nếu đã biết rõ bọn họ đều không có ý tốt nàng còn muốn đến đó, đây mà đi tìm ngược sao?

“Đi, sao lại không đi?!”

Chương Ngự sánh vai cùng Bạch Phi Nhược đi phía trước, Thu Nguyệt đi phía sau, cách một đoạn là Bạch Từ Linh và Thanh Nhi, trên đường đi không ai nói gì, chỉ là Chương Ngự thường xuyên quay đầu lại nhìn Bạch Từ Linh, sau đó lại mím môi, bộ dạng muốn nói lại thôi, Bạch Phi Nhược đem cảnh này thu vào mắt, tâm tình phập phồng.

“Vi sao người còn chưa đến?” Mấy ngày nay Bạch Từ Linh không có xuất hiện, tin tức về nàng cũng dần ít đi khiến những người thích khi dễ nàng như Chương Ngự không có trò vui gì để làm, tránh không khỏi có chút buồn chán.

Đội hoài đội mãi, một khắc trời qua cũng chưa thấy bóng dáng đối phương đâu, Chương Ngự có chút thất vọng thu hồi tầm mắt, chỉ sợ việc lần trước xảy ra ở Đỗ gia đã khiến Bạch Từ Linh an phận thủ thường hơn, không còn dám ôm si ôm mộng đối với Đỗ Thanh Triệt nữa, mặc dù hẳn không hi vọng Bạch Từ Linh xuất hiện khi dễ Bạch Phi Nhược nhưng nếu không có nàng thì những ngày tháng trôi qua sau này sẽ rất nhàm chán a, cho nên dưới đáy lòng Chương Ngự vẫn là mong Bạch Từ Linh đừng lăm trợn bỏ chạy, đã có can đảm theo đuổi Đỗ Thanh Triệt thì phải có can đảm thừa nhận lửa giận từ những người xung quanh hẳn.

“Chương thiếu, nhìn vẻ mặt đó của người, người khác không biết còn nghĩ rằng người đang đợi ý trung nhân của mình đâu.” Từ Trúc Quỳnh nhếch môi, nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên kia của Chương Ngự, nhìn không được mà mở miệng châm chọc.

Thật ra nàng cũng không có ý gì khác, chỉ là nhìn đến bộ dạng gập không chờ nổi kia của Chương Ngự nên mới mở miệng, bởi vì thần thái có chút kiêu ngạo cho nên lời vào tai đều cảm thấy là nàng đang châm chọc, chứ sự thật nàng chỉ muốn trêu cợt hân mà thôi.

Hộ bộ Thượng thư Từ gia cùng Ngự sử đại phu Chương gia là quan hệ thông gia, mẫu thân của Từ Trúc Quỳnh là cô cô của Chương Ngự, cho nên hai người bọn họ có thể xem như là biểu tỷ đệ.

Thân là biểu tỷ đệ, quan hệ giữa Từ gia và Chương gia so ra với Đỗ gia và Lê gia thì tốt hơn nhiều, Đỗ Ngọc Trân cùng Lê Nguyệt Thiên Phụng nhìn không vừa mắt nhau, gặp mặt là tranh cãi, nguyên nhân là do ân oán đời trước để lại, mẫu thân Đỗ Ngọc Trân nhìn không vừa mẫu thân Lê Nguyệt Thiên Phụng, lại thêm xuất thân của nàng ta lại là nữ nhi thiếp thất cho nên tình trạng của hai người như nước với lửa, mà Đỗ Ngọc Trân cùng Lê Nguyệt Thiên Phụng không hợp có lẽ là do tính khí tiểu thư của Lê Nguyệt Thiên Phụng, hơn nữa đối phương còn có ý nghĩ không an phận với ca ca Đỗ Thanh Triệt của nàng. So với quan hệ giữa hai người kia, quan hệ giữa Từ Trúc Quỳnh và Chương Ngự có vẻ ôn hòa hơn nhiều, mẫu thân Từ Trúc Quỳnh là nữ nhi duy nhất của Chương gia, từ nhỏ đã được phụ mẫu cưng chiều, mẫu thân Chương Ngự là người ôn nhu, nàng gả vào cửa nàng không những không ghen tỵ với mẫu thân Từ Trúc Quỳnh mà còn đối đãi với em chồng rất tốt, cho nên quan hệ chị dâu em chồng của hai người thập phần hòa hảo, hơn nữa từ nhỏ Từ Trúc Quỳnh, Chương Ngự và Chương Ngự lớn lên cùng nhau, tình cảm huynh đệ tỷ muội không thể xem nhẹ được.

“Phi, bậy bậy bậy!” Chương Ngự nhìn không được mà phun tào:

“Quỳnh tỷ, đem nhân duyên của người khác ra nói đùa là chuyện rất không phúc hậu.” Mọi người ở đây đều là bằng hữu của nhau, so với người bình thường tất nhiên thân hơn một chút, ngày thường cũng thường xuyên đem một số chuyện “không nên nói” để trêu chọc nhau, mặc dù nghe ra hàm ý châm chọc của Từ Trúc Quỳnh nhưng hẳn cũng không có tức giận, hẳn mới không có cùng nữ nhân tính toán.

Chương Ngự hẳn đường đường là Đại thiếu gia của Ngự sử đại phu, phong hoa tuấn lãng, sao lại đi tính toán với một nữ nhân, huống hồ nữ nhân đó lại là biểu tỷ của hẳn.

“A, phải không?” Từ Trúc Quỳnh cười, nụ cười của nàng như đoá hoa lan vừa mới chớm nở, vô cùng xinh đẹp, bất quá ý cười trên gương mặt nàng có chút lạnh, nguyên nhân là vì một tiếng “Quỳnh tỷ” kia của Chương Ngự.

Có ba điều cấm kỵ đối với một nữ nhân, tuổi tác cũng là một trong số đó, nàng cùng Chương Ngự bằng tuổi nhau, dù sao năm đó mẫu thân bọn họ chính là mang thai cùng một lúc, bất quá so với Chương Ngự, Từ Trúc Quỳnh ra đời sớm hơn một canh giờ, cho nên nàng liền thành tỷ tỷ của Chương Ngự.

Có trời mới biết Từ Trúc Quỳnh một chút cũng không muốn làm tỷ tỷ người khác, cho dù là biểu tỷ hay nghĩa tỷ cũng không được, nữ nhân đều thích mình trẻ tuổi, nàng cũng không ngoại lệ, cách xưng hô tỷ tỷ này, nghe thế nào cũng cảm thấy rất già, cho nên mỗi lần nghe thấy người khác gọi nàng là tỷ tỷ, trong lòng nàng tránh không khỏi có chút tức giận, đặc biệt là từ miệng Chương Ngự.

“Ai, biểu tỷ đừng giận, đệ chỉ là nói đùa thôi.” Chương Ngự tựa hồ như nhận thấy sự tức giận của Từ Trúc Quỳnh, không khỏi cười cười giải hòa, hẳn

biết người biểu tỳ này không thích người khác gọi nàng một tiếng “tỳ” nhưng hẳn có thể làm gì a, ai bảo nàng sinh ra trước hẳn? Nếu hẳn không gọi nàng bằng tỳ, chẳng cô cô của hẳn sẽ cảm chối đánh hẳn vì tội vô lễ hay sao?

Hắn kì thực cũng rất vô tội!

“Hừ.” Tin người mới có quý!

“Quỳnh tỳ a... đến rồi đến rồi.” Chương Ngự cầm lấy đĩa bánh đưa đến trước mặt Từ Trúc Quỳnh, ý đồ muốn nhận lỗi, ai biết được vừa mới đưa ra nửa chừng thì hẳn đã thấy bóng dáng yếu điệu quen thuộc thì lập tức bỏ đĩa bánh xuống, bộ dạng hơn hờ hờ lên.

Từ Trúc Quỳnh cũng thấy hành động của Chương Ngự nên muốn đưa tay ra nhận lấy đĩa bánh, ai biết được hẳn đưa ra nửa chừng rồi lại thu hồi, sắc mặt nàng hơi khó coi, không cần quay đầu nhìn nàng cũng biết người đến nhất định là Bạch Phi Nhược, chỉ có nhìn đến Bạch Phi Nhược Chương Ngự mới bộc lộ bộ dáng vui vẻ như tiểu hài tử thế này.

Ánh mắt nàng như có như không rơi vào người Đỗ Thanh Triệt, chỉ thấy sắc mặt hắn thân nhiên như thường, cả người bao phủ một tầng khí chất thanh nhã như trúc, khiến người khác nhìn vào cảm thấy thoải mái không thôi, Chương Ngự cùng Đỗ Thanh Triệt là bằng hữu nhận thức nhiều năm, đối với tâm tư của Chương Ngự, Đỗ Thanh Triệt hẳn cũng nhận ra, bất quá hẳn có thể bình tĩnh như vậy... cũng không là đủ nhẫn nhịn vẫn là quá tự tin vào bản thân.

Đỗ Thanh Triệt nhấp trà, cảm nhận được tầm mắt nóng bóng bèn nâng mắt, đôi mắt thanh thúy của hắn va chạm với Từ Trúc Quỳnh, không ai nói gì nhưng nàng có thể cảm nhận được sự áp lực từ trong mắt của đối phương, Từ Trúc Quỳnh thu hồi tầm mắt, trong lòng thầm suy nghĩ, suy đoán của nàng quả nhiên không sai, Chương Ngự làm sao có thể là đối thủ của Đỗ Thanh Triệt được?

Giao phong của hai người mọi người trên bàn đều không nhìn thấy bởi vì lúc này lực chú ý của bọn họ đang tập trung nhìn về phía đoàn người đang đi đến, ngoại trừ một người.

Dẫn đầu là bạch y như tuyết, bên ngoài khoác một chiếc áo lông thú màu đỏ, mái tóc nàng đen láy, dung nhan xinh đẹp kiêu diễm này không phải Bạch Phi Nhược thì là ai? Bên cạnh nàng là chanh y nữ tử xinh xắn đáng yêu, nàng có một đôi mắt to tròn, long lanh như nước, lấp lánh như sao, trong mắt nàng để lộ sự ngây thơ không hề che giấu, khí chất thanh thuần, chọc người yêu thích, ngoại trừ Chương Ngự nha đầu thì ai có bộ dạng thanh thuần như vậy?

Đối với hai mỹ nhân đi phía trước, mọi người sớm đã nhìn quen, vì vậy sự chú ý liền đặt về người đang đi ở sau.

Nữ tử một thân lam y như nước, tà váy dài đến gót chân, trên váy thêu những đóa hoa sen xanh đang nở rộ, vô cùng đẹp mắt, mỗi lần nàng bước đi, làn váy liền lay động theo động tác của nàng, mỗi bước chân nàng bước ra giống như đang đạp lên một đóa hoa sen, sinh động vô cùng, quả đúng với câu: “Bộ bộ sinh liên”.

Phần thắt lưng được buộc bởi một sợi dây mảnh mai, để lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, tựa hồ như một cánh tay đều có thể ôm lấy vòng eo của nàng, trên thắt lưng treo một chiếc túi thơm nhỏ, chất liệu túi thơm không phải quá tốt, quá bắt màu sắc lại rất đẹp mắt, hơn nữa thủ công lại tinh xảo, phối trên người nàng cũng xem như là không tệ.

Sam y mỏng manh bao lấy vai trần trắng nõn, cổ cao thanh tú, trên mặt nàng đeo một chiếc khăn che mặt cùng màu, khiến người khác không thể nhìn rõ dung nhan dưới lớp khăn che mặt kia, bất quá một cơn gió thổi qua, để lộ ra chiếc cằm tinh xảo, đường nét gương mặt như khắc như họa, bởi vì mơ mơ hồ hồ nên khiến không ít người suy nghĩ miên man.

Nàng có một đôi mắt trong suốt như gương, sạch sẽ như nước, âm trầm bất định, khiến người khác không rõ nàng đang suy nghĩ gì, mi dài cong vút như cánh bướm, mỗi lần chớp mắt là mỗi lần cánh bướm khẽ rung, mày tựa liễu diệp, vòm trán cao rộng, hai bên tóc mái xõa xuống, để rú ở bên hai khóe mắt, khiến dung nhan càng thêm ẩn hiện không rõ, mái tóc nàng đen dài, tùy ý được cố định bằng một cây trâm gỗ, nàng qua có vẻ phóng khoáng và tiêu dao.

Đặc biệt là khí chất trên người nàng, thanh lãnh như mai, cao ngạo như tuyết, điềm đạm như vân, nhẹ nhàng như yên, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo, mang thêm vài phần linh khí không rõ, có một vài người vừa sinh ra đã là tâm điểm của mọi người, giống như lam y nữ tử, nàng chỉ cần đứng đó không làm gì cũng có thể thu hút sự chú ý của người khác.

Cho đến khi đoàn người bước chân vào đình viện, mọi người trong đình viện vẫn chưa thể hoàn hồn, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, nhìn đến lam y nữ tử đều nhìn không được mà bộc lộ sự say mê.

Đáy mắt Đỗ Thanh Triệt lóe lên tia kinh diễm, bất quá rất nhanh liền chuyển sang kinh ngạc, hẳn không khỏi thừa nhận, trong giây phút nàng xuất hiện tim trong lồng ngực hẳn đập nhanh hơn vài phần, mặc dù rất nhanh liền ổn định lại nhưng rõ ràng, cảm giác đó vẫn còn tại, chỉ là Đỗ Thanh Triệt không có chú ý đến cho nên mới bỏ qua chi tiết nhỏ nhặt này.

Hắn biết nàng, vừa nhìn đến nàng hẳn liền nhận ra nàng, lam y nữ tử này trước đó đã đến Vân Thiên Phưởng, khi đó nàng cũng đeo khăn che mặt khiến người khác không nhìn rõ dung mạo, bất quá khí chất trên người nàng lại không lẫn đi đâu được, trên đời này thứ gì cũng có thể bắt chước nhưng khí chất thì không.

Có chút khí chất là trời sinh, nhiều khí chất là do bồi dưỡng mà thành, loại này thanh lãnh cao ngạo tự phụ khí chất, không phải là gia đình bình thường có thể bồi dưỡng ra tới.

Hắn vốn nghĩ hai người bọn họ chỉ là bình thủy tương phùng, cho nên mới không cho thuộc hạ đi điều tra, dù sao đối với một người không quan trọng, Đỗ

Thanh Triệt mới không muốn lãng phí thời gian với nàng, không nghĩ đến hai người vẫn còn có cơ hội gặp nhau, hơn nữa còn là ở trong Hữu Thừa tướng phủ.

Nàng là ai?

Đây không phải là câu hỏi của mình Đỗ Thanh Triệt đặt ra, mà là tiếng lòng của tất cả mọi người ở nơi này.

Chương Ngự ngày thường nhìn quen mỹ nữ, đối với mỹ nhân cũng có thể bình tĩnh thường thức, hơn nữa trong lòng hắn đã có một bóng hồng giai nhân, đối với một nam nhân đã có người trong lòng, bất kì nữ tử nào cũng không thể so sánh với người trong lòng của hắn, chỉ là khi nhìn đến lam y nữ tử, cả người hắn như bị sét đánh. Trong khoảng khắc ánh mắt chạm vào đôi mắt nàng, đôi mắt hắn không khỏi xuất hiện tia mê hoặc thoáng qua, cả người cứng đờ, bàn tay vô tình đụng trúng chung trà trên bàn khiến nước trà nóng bắn vào tay, nhờ vậy mà giúp hắn thanh tỉnh đi nhiều.

Nếu không phải hắn thần trí thanh minh, trong lòng chỉ tâm tâm niệm niệm một nữ nhân thì sớm đã bị nàng một cái liếc mắt liền khuynh tâm.

Chương Ngự chuyển tầm mắt lên người nữ tử một thân bạch y như tuyết kia, đáy mắt hiện lên tia ảo não, trái tim trong lồng ngực vẫn còn đang vì lam y nữ tử mà đập thình thịch, không khỏi cảm thấy có lỗi với giai nhân trong lòng, hắn thu hồi mắt, cúi đầu nhìn bàn tay dính nước, trà cũng không nóng lắm cho nên vết thương chỉ hơi đỏ lên, lần đầu tiên trong đời bị thương mà Chương Ngự lại cảm thấy may mắn.

Nữ nhân xinh đẹp chỉ có tác dụng với nam nhân, còn đối với nữ nhân khác, mà nữ nhân đó lại xinh đẹp không kém thì ngược lại không chỉ không phát huy được tác dụng mê hoặc mà còn rước lấy phiền toái, dù sao Thành Thiên không thiếu nhất chính là mỹ nhân, Đệ nhất mỹ nhân của Tứ quốc còn đang ở Thành Thiên bọn họ cơ mà.

Đỗ Ngọc Trân cẩn thận đánh giá lam y nữ tử, đầu tiên là thưởng thức, sau đó lại là nghi hoặc, đối với đồ vật xinh đẹp, bất kể là nam nhân vẫn là nữ nhân đều sẽ bộc lộ sự yêu thích của bản thân, tính tình nàng mặc dù khó gần, nhưng với những thứ đẹp mắt nàng vẫn là cho chút sắc mặt. Chính là càng nhìn đôi phương đáy lòng càng thêm nghi ngờ, đôi mắt này, thân hình này, rõ ràng rất quen thuộc, giống như đã từng nhận thức, bất quá trí nhớ của nàng cho nàng biết, nàng cùng lam y nữ tử không hề quen biết.

Từ Trúc Quỳnh nhún mày, gương mặt lộ vẻ không thích, đối với một nữ tử chưa lộ dung mạo mà đã mỹ đến bậc này, đến lúc nàng để lộ dung mạo ra chẳng phải khiến thiên hạ đại loạn hay sao?

Không có bất kì nữ nhân nào thích người khác đẹp hơn mình, Từ Trúc Quỳnh cũng vậy, cho nên đối với lam y nữ tử chưa biết phương danh quý tánh này, độ hảo cảm ngay lập tức liền biến thành số âm.

Lê Nguyệt Thiên Phuong trầm mặc, vốn nghĩ rằng Hạ Doanh Nhi đã là Đệ nhất mỹ nhân rồi vậy mà không ngờ trên đời này còn xuất hiện một nữ tử khác xinh đẹp hơn Hạ Doanh Nhi, so với Hạ Doanh Nhi lam y nữ tử chỉ có hơn chứ không kém, bất quá đây không phải là điều nàng lo lắng, điều mà nàng lo lắng là...

Ánh mắt nàng nhanh chóng rơi vào người Đỗ Thanh Triệt, thấy sắc mặt đối phương bình tĩnh, hơn nữa còn có tâm trạng uống trà, giống như trước mặt hắn không phải là tuyệt sắc mỹ nữ mà là khung cảnh bình thường thì khiến nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng rất nhanh liền nặng trĩu. Một mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy xuất hiện, vậy mà biểu ca lại không nhìn một cái, như vậy chẳng phải trong lòng biểu ca, còn có người tốt đẹp hơn lam y nữ tử đó hay sao? Người đó... có phải là Bạch Phi Nhược?

Vương Sắc Sắc ở hiện đại nhìn nhiều nữ minh tinh cũng tránh không khỏi để lộ thần sắc si mê, bất quá rất nhanh liền phục hồi tinh thần, lam y nữ tử này nhìn như tiên nữ giáng trần nhưng ánh mắt lại quá dọa người, đôi mắt lạnh lùng đó đảo qua một cái khiến cả người nàng như rơi vào hầm băng, vì vậy nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Do không có thừa hưởng trí nhớ của nguyên chủ cho nên nàng không thể xác định được lam y nữ tử này là ai, sợ bản thân mở miệng nói nhiều sai rồi, đến lúc đó để lộ bản thân không phải là Vương Sắc Sắc thì phiền phức lắm.

“Để mọi người đợi lâu rồi.” Bạch Phi Nhược ôn nhu mở miệng, Thu Nguyệt phía sau thay nàng cời áo khoác, nàng tự nhiên đi đến bên cạnh Đỗ Thanh Triệt ngồi xuống, Đỗ Thanh Triệt đưa chung trà cho nàng, nàng hơi ngán ra sau đó liền nhận lấy, bàn tay vô tình cô ý đụng vào tay hắn, lúc ngẩng đầu ánh mắt nhìn về phía lam y nữ tử mang theo vài phần đắc ý.

“Triệt, đa tạ chàng.” Bạch Phi Nhược biết rõ Bạch Từ Linh đang theo dõi nàng mới cố ý làm ra hành động như vậy, Bạch Từ Linh thích Đỗ Thanh Triệt, nhìn thấy nàng cùng Đỗ Thanh Triệt thân mật như thế nhất định sẽ tức giận, nghĩ đến rốt cuộc cũng có cơ hội chọc tức đối phương đáy lòng nàng liền vui vẻ không thôi, tâm tình cũng tốt hơn vài phần.

Cho dù Bạch Từ Linh thay đổi thì đã làm sao? Đỗ Thanh Triệt chẳng phải cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng ta mà vẫn quan tâm nàng như trước hay sao?

Cho nên Bạch Từ Linh vẫn sớm nên chết tâm đi.

Đỗ Thanh Triệt chỉ có thể là của Bạch Phi Nhược nàng!

Nghĩ đến đây khóe miệng Bạch Phi Nhược không khỏi cong lên vài phần, ánh mắt cũng híp lại thành hình trăng khuyết, một bộ dạng vui vẻ khiến hai nam nhân nhìn mà ngẩn ngơ.

“Àn.” Đỗ Thanh Triệt vẫn chưa dừng lại ở trên người Bạch Từ Linh, điều này khiến Bạch Phi Nhược rất là yên tâm.

“Lúc này ta có phân phó phòng bếp làm thêm mấy món điểm tâm nữa, chàng ăn nhiều một chút.” Dứt lời một đám nha hoàn liền từ phía sau dâng món lên, một khay hai món, ba khay sáu món, ngay lập tức trên bàn liền trưng bày có loại điểm tâm khác nhau, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Ta không thích ăn đồ ngọt.” Bạch Phi Nhược lấy một khối bánh đưa cho hắn, Đỗ Thanh Triệt nhướn mày, cũng chưa có nhận lấy, thái độ cũng không tức giận, mà chỉ lên tiếng tường thuật lại tâm trạng của bản thân.

“Ta biết, chỉ là bánh này rất ngon, chàng thật sự không muốn ăn sao?” Bạch Phi Nhược nở một nụ cười ôn nhu hiểu chuyện, ánh mắt nàng chăm chú nhìn Đỗ Thanh Triệt, như muốn nhận đáp án từ hắn.

Đỗ Thanh Triệt thật sâu nhìn Bạch Phi Nhược, đáy lòng cảm thấy thái độ của Bạch Phi Nhược có chút không thích hợp, hắn không thích đồ ngọt, chuyện này mọi người trên bàn ai cũng biết, Bạch Phi Nhược không thể không biết được, cho nên hành động hiện tại của nàng là thế nào?

Biết rõ hắn không thích còn ép buộc hắn ăn?

Nàng muốn hắn vì nàng mà chấp nhận thứ bản thân không thích?

Nàng làm vậy là có mục đích gì?

Hay là... nàng làm vậy là để cho ai xem?

Ánh mắt Đỗ Thanh Triệt lướt qua người lam y nữ tử, mặc dù rất nhanh liền thu hồi ánh mắt nhưng trong khoảng khắc ngắn ngủi ấy hắn có thể nhìn thấy sự châm chọc trong đôi mắt nàng.

Nàng châm chọc ai?

Hắn vẫn là Bạch Phi Nhược?

Đỗ Thanh Triệt không mấy rõ ràng thân phận của lam y nữ tử, bất quá hắn không nhớ đã từng đắc tội nàng, vì sao mỗi lần nhìn hắn, nàng nếu không phải châm chọc khinh thường thì lại là chán ghét?

Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt trong suốt kia nhìn hắn với ánh mắt châm chọc cùng khinh thường, đáy lòng Đỗ Thanh Triệt ần ần tia khó chịu, một cỗ khó chịu xuất phát từ trong tim, trái tim hắn như có gì đó gặm nhấm vậy.

Vì sao hắn lại có phản ứng với một nữ tử xa lạ?

Đỗ Thanh Triệt cố gắng đè ép sự khó chịu trong lòng mà nhận lấy khối bánh của Bạch Phi Nhược đưa vào miệng, khối bánh rất nhanh liền tan trong miệng, hương thơm của hoa lan tỏa, một vị ngọt như đường tràn ngập khắp khoang miệng, chính là... đáy lòng Đỗ Thanh Triệt vẫn không cảm thấy ngọt ngào.

Bạch Phi Nhược nhìn thấy Đỗ Thanh Triệt ăn khối bánh mà nàng đưa thì không khỏi nở một nụ cười, gương mặt xinh đẹp nháy mắt liên rạng rỡ hắn lên, như đóa hoa vừa mới chớm nở, bung cánh hoa mà hứng lấy tinh hoa nhật nguyệt của đất trời, khiến cảnh vật xung quanh trở nên thất sắc.

Lúc này nhìn thấy Đỗ Thanh Triệt chần chừ không lấy, nàng còn sợ bản thân làm ra hành động như vậy không những không đạt kết quả như mong muốn mà ngược lại còn bị Đỗ Thanh Triệt chán ghét, không ngờ kết quả hắn vẫn là nhận lấy, điều này khiến đáy lòng nàng vu vơ không thôi.

Đỗ Thanh Triệt ghét đồ ngọt nhưng lại ăn đồ ngọt do nàng đưa, điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh trong lòng hắn có nàng!

Chứng minh hắn có thể vì nàng mà tiếp thu hết thảy, cho dù đó là thứ mà chán ghét!

Chứng minh tình cảm của hắn dành cho nàng không phải vì là một trò đùa, chứng minh nàng có thể yên tâm gả cho hắn!

Nghĩ vậy ánh mắt nàng không khỏi hướng về Bạch Tử Linh, đáy mắt không che giấu sự đắc ý, Bạch Tử Linh còn chưa có tỏ thái độ gì, Chương Ngự bên cạnh đã có phản ứng.

Sau chuyện xảy ra lúc này, Chương Ngự mặc dù vẫn đứng về phía Bạch Phi Nhược nhưng đối với hành động và thái độ của Bạch Phi Nhược có chút không đồng tình. Nói thế nào Bạch Tử Linh cũng là tỷ tỷ của Bạch Phi Nhược, cho dù khác mẹ nhưng cũng mang họ Bạch, tuy nói chuyện Bạch Tử Linh thích Đỗ Thanh Triệt là không đúng nhưng Bạch Phi Nhược cũng đâu cần vì vậy mà hãm hại Bạch Tử Linh hết lần này đến lần khác?

Bạch Phi Nhược biết rõ Bạch Tử Linh có ý với Đỗ Thanh Triệt nhưng lại ở trước mặt mọi người cùng Đỗ Thanh Triệt thân mật như vậy, không phải có ý muốn chọc tức Bạch Tử Linh sao?

“Tiểu Ngự, đến đây, ở đây có mấy món điểm tâm người thích này.” Chương Ngự nhìn không vừa mắt cảnh Đỗ Thanh Triệt và Bạch Phi Nhược thân thiết với nhau như vậy nên bèn chuyển tầm mắt sang chỗ khác, nhìn thấy muội muội vẫn đứng đó không khỏi lên tiếng.

“Ân.” Vị trí của nàng vốn dĩ là bên cạnh Chương Ngự cùng Đỗ Ngọc Trân, cho nên nghe thấy ca ca gọi nàng liền trở về chỗ ngồi, trước khi đi cũng không quên nhìn Bạch Tử Linh một cái.

“...” Bạch Tử Linh không biết có nhìn nhầm không mà trong đôi mắt của Chương Ngự nàng nhìn thấy sự luyến tiếc không nói thành lời.

Chương Ngự tỏ vẻ, nàng thật sự luyến tiếc rời xa mỹ nữ như vậy a, bất quá nghĩ đến đó là Bạch Từ Linh, nàng liền không chút do dự rời đi.

Bạch Từ Linh: “...” Nói tốt luyến tiếc đâu?

“Phi Nhượng, người này là ai a?” Từ Trúc Quỳnh dẫn đầu mở miệng, ý đồ muốn ra oai phủ đầu.

“Đúng đó, mỹ nữ này là ai, chúng ta nhận thức không?” Chương Ngự sau khi đưa vài đĩa điểm tâm cho mọi người thì cũng hứng thú lên tiếng.

Mặc dù những người còn lại đều không có lên tiếng nhưng ánh mắt lại rơi vào người Bạch Phi Nhượng, rõ ràng muốn có được một đáp án từ nàng.

Thấy mọi người quan tâm thân phận của Bạch Từ Linh như vậy, hơn nữa Chương Ngự còn gọi nàng ta là mỹ nữ thì nụ cười trên mặt của Bạch Phi Nhượng hơi cứng lại, sắc mặt có chút khó coi, đáy lòng không khỏi khó chịu.

Mỹ nữ?

Bạch Từ Linh mà là mỹ nữ thì những người khác lại là cái gì?

Đám người này thật sự không nhận ra đây là Bạch Từ Linh hay sao? Nàng ta thật sự trở nên khác trước như vậy sao?

Bạch Phi Nhượng không rõ, có lẽ vì nàng sống cùng một nhà với Bạch Từ Linh, đối với sự thay đổi của Bạch Từ Linh sớm nhìn đã quen cho nên mới không nhận thấy sự khác thường, còn đám người Đỗ Thanh Triệt không có thường xuyên gặp gỡ Bạch Từ Linh cho nên đối với sự thay đổi của nàng không hề nhận ra.

Chương Ngự một bên tỏ vẻ, không phải chỉ một mình nàng mới nhìn nhầm Bạch Từ Linh, càng không phải chỉ mình nàng mới thương thức “nhan sắc” của Bạch Từ Linh, cho nên... nàng không phải mất mủ!

“Vị mỹ nữ tiểu thư này, không biết ta có thể biết phượng danh quý tánh của tiểu thư?” Không đợi Bạch Phi Nhượng trả lời, Chương Ngự đã đứng đến đi đến trước mặt Bạch Từ Linh, một bộ dạng phiến phiến công tử mở miệng.

Bạch Từ Linh nhìn người trước mắt, trong đầu liền hiện lên thông tin của hắn, bằng hữu của Đỗ Thanh Triệt, Ngự sử đại phu Đại thiếu, ca ca của Chương Ngự, kẻ thường xuyên thích bắt nạt nguyên chủ, Chương Ngự.

Chương Ngự người này, mỗi lần nguyên chủ xuất hiện, nếu không gây sự với nguyên chủ thì hắn cũng sẽ giật dây người khác bắt nạt nguyên chủ, hơn nữa theo như những gì nguyên chủ thấy, chỉ cần là những chuyện liên quan đến Bạch Phi Nhượng Chương Ngự sẽ trở nên nóng nảy, có lần nguyên chủ vô tình làm bị thương Bạch Phi Nhượng, chương Ngự so với Đỗ Thanh Triệt còn tức giận hơn, thậm chí còn thay Bạch Phi Nhượng trút giận lên người nguyên chủ. Khi đó nguyên chủ không biết vì sao bản thân lại chọc giận Chương Ngự, cho nên mỗi lần nhìn thấy hắn nàng đều đi đường vòng, có thể thấy nguyên chủ đặc biệt sợ hãi người này, theo như kí ức mà nguyên chủ lưu lại thì Bạch Từ Linh có thể khẳng định Chương Ngự là thích Bạch Phi Nhượng.

Chỉ có thích một người mới có thể chú ý đến người đó, chỉ có thích một người mới nhìn thấy người đó bị thương liền nóng nảy, tức giận muốn thay người đó trả đũa, chỉ có thích một người mới không muốn nhìn thấy người đó phải chịu ủy khuất, nếu kí ức của nguyên chủ không sai thì Chương Ngự thích Bạch Phi Nhượng.

Chương Ngự thích Bạch Phi Nhượng, Bạch Phi Nhượng lại cùng Đỗ Thanh Triệt lại là một đôi, trong kho Chương Ngự lại cùng Đỗ Thanh Triệt là hảo bằng hữu, rõ ràng cả Chương Ngự và nguyên chủ đều là đồng bệnh tương liên, vì sao Chương Ngự lại cứ hà tác muốn gây khó xử cho nguyên chủ?

Là bởi vì Bạch Phi Nhượng sao?

Đỗ Thanh Triệt vì Bạch Phi Nhượng mà làm tổn thương nguyên chủ, Chương Ngự cũng vì Bạch Phi Nhượng mà khi dễ nguyên chủ.

Xem ra nguyên chủ cùng Bạch Phi Nhượng đúng là có thù.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Kết cục của Lê Nguyệt Thiên Phương (1)

"Lãnh Vô Quân người ở đây làm gì?" Bạch Từ Linh không có hứng thú gì với đám người của Bạch Phi Nhượng, nàng lướt qua người Chương Ngự, đi đến bên cạnh hồ, nơi đó có một nam tử đang ngồi, tay cầm chung trà, bộ dạng anh tuấn tiêu sái.

Lãnh Vô Quân là người thoát khỏi sự quyến rũ của Bạch Từ Linh, gương mặt hắn mặc dù vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt u buồn nhưng đáy lòng lại phập phồng không thôi, lần trước gặp mặt nàng cũng không có xinh đẹp như vậy, không nghĩ đến sau một đoạn thời gian nàng lại biến mỹ, nếu không phải hắn đã nhìn quen mỹ nhân thì sợ là cũng bị nàng mê hoặc, bất quá trong giây phút ngắn ngủi kia, hắn không thể không thừa nhận bản thân đã bị nàng mê hoặc.

Lãnh Vô Quân có chút ảo não, hấn đối với Bạch Tử Linh đơn thuần chỉ là thường thức, đối với hấn nàng là bằng hữu đầu tiên hấn nhận thức, Lãnh Vô Quân làm chuyện gì trước giờ không hề để tâm đến lời nói của người khác, mặc dù xú danh của Bạch Tử Linh lan xa, nhưng điều này không hề làm ảnh hưởng đến việc hấn kết giao bằng hữu với nàng.

"Tìm người." Lãnh Vô Quân đặt chung trà xuống, đứng dậy đối diện với nàng, ở trước mặt hấn nàng có chút nhỏ bé.

"Tìm ta?" Bạch Tử Linh sững sốt.

"Có chuyện gì sao?"

"Không có, muốn cùng người uống trà, bàn chuyện nhân sinh." Lãnh Vô Quân mặt không đổi sắc nói ra những lời này, hoàn toàn không bận tâm đến ánh mắt kinh sợ của mọi người xung quanh.

"Dạo gần đây ta có chút bận, không thể bồi người uống trà." Mấy ngày trước nàng có nhận được thư của Lãnh Vô Quân, kể từ lúc gặp gỡ ở Phong Nguyệt Lâu, hai người liền kết giao bằng hữu, thỉnh thoảng cũng sẽ đi uống trà, bất quá dạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, nào là quá khứ của Lạc Tuyết, thân phận của nàng, sự xuất hiện của nguyên chủ, lại còn có hôn ước gì đó mà Bạch Vân Hoài đề cập đến, cho nên Bạch Tử Linh không có ra ngoài, Lãnh Vô Quân gửi thư đến muốn cùng nàng uống trà, nàng cũng từ chối, không nghĩ đến hôm nay lại gặp hấn ở đây.

"Àn, không sao, đợi khi nào người rảnh chúng ta đi uống trà cũng được." Lãnh Vô Quân gật đầu, thái độ có chút không mấy bận tâm.

Lãnh Nhất ở phía xa thấy vậy không khỏi phun tào chủ từ nhà mình, không quan tâm... còn dám nói không quan tâm? Không quan tâm thì gửi thư cho người ta làm gì? Không quan tâm thì cũng đâu cần chạy đến đây tìm người ta?

Lãnh Nhất tỏ vẻ, chủ tử nhà hấn thật muộn tao!

"Nếu đã như vậy... người đâu cần phải đến đây?" Bạch Tử Linh hơi nghi ngờ nhìn hấn: "Người cùng bọn họ là một giuộc?"

"Không có." Hấn lập tức lên tiếng phủ nhận, như sợ người khác hiểu lầm vậy.

Mọi người bị ngữ khí thân thiết của hai người dọa sợ rồi, ở đây ngoại trừ Vương Sắc Sắc ra thì mọi người đều là người có thân phận địa vị, đối với tính tình xa cách người khác của Lãnh Vô Quân rõ ràng hơn ai hết, cho dù Vương Sắc Sắc không phải là người trong giới, không có kí ức của nguyên chủ thì nghe thấy cuộc đối thoại vừa nãy của mọi người với Lãnh Vô Quân thì cũng biết được, con người này cao ngạo khó gần thế nào. Không ai ngờ rằng Lãnh công tử ngày thường nổi danh không ai có thể đến gần vậy mà hiện tại lại để cho người đến gần, hơn nữa đó lại còn là một nữ tử, nhìn bộ dạng thân thuộc đó của hai người hiển nhiên là đã sớm nhận thức, nhất thời mọi người càng thêm tò mò hơn về thân phận của lam y nữ tử, rốt cuộc là một nữ nhân thế nào mới có thể đến gần Lãnh công tử, còn trò chuyện với hấn với điệu bộ tùy ý như vậy?

"Nàng nhận thức Lãnh công tử?!" Rõ ràng là câu hỏi nhưng ngữ khí lại khẳng định mười phần, hiển nhiên Từ Trúc Quỳnh chỉ là nói lên tiếng lòng của mọi người ở đây thôi.

"Không phải nói Lãnh công tử không thích người khác đến gần sao?" Lê Nguyệt Thiên Phương liếc mắt, giọng điệu có chút buồn bực, mặc dù lúc này Lãnh Vô Quân nói những lời làm Bạch Phi Nhược rất mặt mày hớn hở nhưng ngấm lại cách hấn nói chuyện với Đỗ Thanh Triệt tùy ý như vậy khiến nàng có chút không vui, đặc biệt hơn là nữ tử mà Bạch Phi Nhược dẫn đến vậy mà lại nhận thức Lãnh Vô Quân. Lam y nữ tử vừa xuất hiện đã kinh diễm toàn trường, ngay cả bản thân nàng là nữ nhân cũng tránh không được mị lực của nàng ta, điều này cho thấy nữ tử này không hề tầm thường, chưa tháo khăn che mặt xuống đã như vậy rồi, sau khi tháo xuống còn xảy ra chuyện gì nữa? Đỗ Thanh Triệt không nhìn đến lam y nữ tử khiến nàng rất yên tâm nhưng thân là một nữ nhân, nhìn thấy nữ nhân khác xinh đẹp hơn mình, Lê Nguyệt Thiên Phương tất nhiên là không nấy vui vẻ, tâm tình còn có chút bội, hơn nữa Lãnh Vô Quân đối với mọi người lạnh nhạt tùy ý nhưng lại đối xử với lam y nữ tử đặc biệt như vậy càng khiến lòng nàng thêm bất mãn.

"Chi sợ đó là lời đồn thổi đi?!" Tâm tình không tốt, giọng điệu khi nói chuyện cũng không tốt, ngay lập tức mọi người đều ra nghe giọng điệu âm dương quái khí của Lê Nguyệt Thiên Phương, nam nhân không quan tâm nhưng một đám nữ nhân đối với nàng đều liếc mắt khinh thường, hiển nhiên ngoại trừ Vương Sắc Sắc, bởi vì nàng ta không có kí ức cho nên cũng không rõ ràng lời của Lê Nguyệt Thiên Phương.

Lãnh công tử không thích người khác đến gần, tin đồn này cũng không phải chỉ mới nổi lên gần đây, rõ ràng là hai năm trước khi Lãnh công tử xuất đầu lộ diện đã xuất hiện tin tức này rồi, tất nhiên không phải là lời đồn thổi giống như lời Lê Nguyệt Thiên Phương nói.

Nếu đó chỉ là lời đồn thổi thì khắp kinh thành mọi người khi gặp Lãnh công tử đều không dám đến gần hấn trong phạm vi ba mét?

Nếu chỉ là đồn thổi thì tại sao khi có người đến gần hấn trong phạm vi ba mét đều bị hấn đánh bị thương, nhẹ nhất cũng gãy tay gãy chân, nặng nhất chính là nằm trên giường suốt quãng đời còn lại?

Nếu chỉ là đồn thổi thì tại sao một đám nữ tử hâm mộ hấn nhìn thấy hấn chỉ hận không thể cách xa? Dù sao Lãnh công tử lớn lên tuấn tú, thân phận hiển hách, nữ tử muốn nhào vào lòng hấn chỉ sợ không ít, vậy mà các nàng khi gặp được hấn, các nàng đều bỏ chạy, thậm chí có người còn khoa trương hơn, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Cho nên đó là lời đồn thổi sao?

Đó chỉ là đồn thổi sao?!

Rõ ràng là sự thật có được không!

Lê Nguyệt Thiên Phương xuất thân danh môn, danh tiếng của Lãnh công tử không phải nàng chưa từng nghe qua, vậy mà hiện tại lại nói ra những lời này, cũng không biết nàng nghĩ gì, đây là cách nam nhân nghĩ.

Nam nhân không rõ tâm tư của nữ nhân nhưng nữ nhân lại hiểu nữ nhân hơn ai hết, Lãnh công tử đối với mọi người xa cách, chỉ duy độc lam y nữ tử là không giống nhau, nếu là một đám nữ nhân hâm mộ Lãnh công tử thấy một màn này, chỉ sợ ngày mai lam y nữ tử sẽ không được toàn thây, nếu Lê Nguyệt Thiên Phương là người hâm mộ Lãnh công tử, nàng nói ra những lời này mọi người có thể hiểu là nàng ta ghen nhưng rõ ràng người trong lòng Lê Nguyệt Thiên Phương là Đỗ Thanh Triệt thì càng khiến cho câu chuyện trở nên kỳ quái. Chuyện Lê Nguyệt Thiên Phương thích Đỗ Thanh Triệt cũng không phải bí mật gì, nàng ta suốt ngày đi theo Đỗ Thanh Triệt, chường mắt Bạch Phi Nhược, còn khi để Bạch Tử Linh, người có mắt đều nhìn ra được nàng thích Đỗ Thanh Triệt cho nên mới nhìn không vừa mắt Bạch Phi Nhược nhưng bởi vì nàng không làm gì được Bạch Phi Nhược nên mới ra tay với Bạch Tử Linh, thế nhưng bộ dạng hiện tại của nàng ta là thế nào?

Mọi người không rõ ràng lắm nhưng từ điệu bộ kia của Lê Nguyệt Thiên Phương các nàng có thể suy đoán được, nguyên nhân hẳn là vì lam y nữ tử vừa xuất hiện, mặc dù không biết rốt cuộc dưới lớp khăn che mặt đó là bộ dạng gì nhưng từ khí chất nhìn vào, rõ ràng là không hề thua kém người đẹp nhất ở đây - Bạch Phi Nhược, nữ tử này vừa xuất hiện đã khiến bất kể nam nữ đều thất thần, hơn nữa ngay cả Lãnh công tử ngày thường xa cách mọi người cũng ôn hòa nói chuyện với nàng, sự đối xử đặc biệt như vậy, đối với một người tâm tư ích kỷ mà nói quả thật là dễ khiến người bất mãn, đặc biệt là nữ nhân, có lẽ Lê Nguyệt Thiên Phương chính là nữ nhân có tâm tư nhỏ nhoi kia.

"Lần đầu tiên thấy Lãnh công tử thân thiết với nữ nhân như vậy a, không đúng... hình như lần trước ta có nghe tin đồn ở Phong Nguyệt Lâu, mọi người có biết tin đồn đó không?" Chương Ngự vốn dĩ đang nói chuyện với Bạch Tử Linh, ai biết được Bạch Tử Linh lại làm lơ đối với hắn mà hướng Lãnh Vô Quân đi đến, bất quá Chương Ngự cũng không có tức giận, bởi vì da mặt hắn vốn dĩ rất dày, đối với mỹ nữ hắn chỉ là thưởng thức, muốn kết giao làm quen chứ không hề có ý định gì. Huống hồ trong lòng hắn sớm đã có một bóng hồng không ai có thể thay thế được, cho dù lam y nữ tử xinh đẹp thế nào đi chăng nữa, thấy nàng không để ý đến bản thân, hắn cũng vô tư mà xem như không có chuyện gì xảy ra mà bắt đầu bắt quái.

"Phong Nguyệt Lâu? Người là đang nói tin đồn lần trước sao?" Từ Trúc Quỳnh rất nhanh liền hưởng ứng lời của Chương Ngự, hiển nhiên nàng cũng biết Chương Ngự đang nói đến tin đồn gì.

Chương Ngự một bên khó hiểu: "Quỳnh biểu tỷ, tỷ nói tin đồn gì cơ?" Chương Ngự thanh thuần đáng yêu, tất cả mọi người đều yêu thích nàng, Từ Trúc Quỳnh cũng không ngoại lệ, bởi vì nàng cảm thấy, so với một số người khẩu Phật tâm xà thì Chương Ngự mặc dù ngốc nghếch lại khiến người khác cảm thấy yên tâm, có lẽ vì ở bên cạnh nàng không có âm mưu quỷ kế.

"Lần trước ở Phong Nguyệt Lâu có một nữ tử thần bí xuất hiện bên cạnh Lãnh công tử, hai người bộ dạng thân thiết, làm tức chết không ít nữ tử hâm mộ Lãnh công tử đâu." So với Chương Ngự, Từ Trúc Quỳnh đối với Chương Ngự rõ ràng là ôn hòa hơn rất nhiều, sự phân biệt đối xử này không khỏi khiến Chương Ngự trợn mắt, bất quá hắn vẫn là không có nói gì, dù sao đây cũng là chuyện của hắn, chuyện của người yêu thích như vậy, thân làm ca ca hắn cũng là vui vẻ.

"A, thật sao?" Chương Ngự hơi kinh ngạc, nhưng cũng không có tỏ thái độ gì đặc biệt, không phải nàng không tin lời Từ Trúc Quỳnh nói mà là bởi vì nàng không quá quan tâm tin tức bất quá bên ngoài, cho nên hiện tại nghe Từ Trúc Quỳnh nói vậy, nàng cái hiểu cái không gật đầu, cũng không có hỏi lại.

"Nghe nói nữ tử đó còn đeo khăn che mặt, mọi người nói liệu có phải là nàng?" Ánh mắt Chương Ngự lộ vẻ hứng thú, rõ ràng hắn rất bận tâm đến thân phận nữ tử ngày đó xuất hiện ở Phong Nguyệt Lâu, bất quá không chỉ một mình hắn bận tâm, tất cả mọi người thích hóng chuyện đều muốn biết rốt cuộc là nữ tử như thế nào mới có thể xuất hiện ở bên cạnh Lãnh công tử?

Lãnh Vô Quân là một trong bốn Tứ đại công tử của Thành Thiên, bao gồm Đỗ Thanh Triệt, Cung Lãnh Vân cùng với Lục Thiên Hành, bất quá Lục Thiên Hành rời kinh thành đã ba năm, danh tiếng sớm đã như pháo hoa lụi tàn, hiện tại người thay thế Lục Thiên Hành chính là Tĩnh vương Tử Trường Hạo, độ quan tâm của Tứ đại công tử chưa bao giờ là thấp, vì vậy chuyện liên quan đến hắn có không ít người quan tâm đến.

"Người nói nàng?" Lê Nguyệt Thiên Phương nhíu mày, thái độ bất mãn: "Làm sao có thể?" Trong cái giới này tin tức vẫn luôn rất linh động, ngày đó mặc dù nàng không có mặt ở Phong Nguyệt Lâu nhưng tin đồn sớm đã lan khắp Thành Thiên, sợ là chỉ có nữ nhân đơn thuần không bận tâm đến sự đời như Chương Ngự mới không biết gì cả.

"Sao lại không thể? Đặc điểm miêu tả nữ tử ngày đó ở Phong Nguyệt Lâu hoàn toàn giống hệt lam y nữ tử này." Chương Ngự ngoại trừ người trong lòng, muội muội và biểu tỷ ra thì chưa bao giờ khách khí với người khác, Lê Nguyệt Thiên Phương cũng không ngoại lệ.

Lê Nguyệt Thiên Phương không cam lòng mở miệng: "Giống chỗ nào? Chỉ vì nàng cũng đeo khăn che mặt?" Nữ tử đeo khăn che mặt không chỉ có một mình lam y nữ tử, tùy tiện tìm một người đeo khăn che mặt cũng có thể nói đó là nữ tử xuất hiện ở Phong Nguyệt Lâu, làm sao Chương Ngự lại có thể khẳng định đó chính là lam y nữ tử được chứ?!

"Là nàng."

Nghe thấy giọng nói mọi người không khỏi quay đầu lại, thấy người lên tiếng là Đỗ Ngọc Trân thì đồng loạt sửng sốt, nếu là người hiểu rõ tính tình của Đỗ Ngọc Trân thì mọi người đều biết nàng không thích bất quá, nhưng rất nhanh mọi người liền bình tĩnh lại, Đỗ Ngọc Trân vốn dĩ chường mắt Lê Nguyệt Thiên Phương, nếu có thể chen ép Lê Nguyệt Thiên Phương nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, cho nên khi Đỗ Ngọc Trân lên tiếng thì mọi người đều đồng loạt cho rằng nàng là muốn chống đối với Lê Nguyệt Thiên Phương.

"Ngọc Trân muối..." Lê Nguyệt Thiên Phương cũng có cùng suy nghĩ với mọi người, cho rằng Đỗ Ngọc Trân vì muốn chống đối nàng nên mới nói ra những lời này, nàng hoàn toàn không tin lời của Đỗ Ngọc Trân nói là sự thật.

"Ngày đó ta cũng có mặt tại Phong Nguyệt Lâu." Thấy vẻ mặt nóng giận của Lê Nguyệt Thiên Phương, Đỗ Ngọc Trân không khỏi kinh thường liếc mắt, nàng tuy nhìn không vừa mắt Lê Nguyệt Thiên Phương nhưng không phải chuyện gì cũng sẽ đi gây sự với nàng ta.

Lúc này mọi người cũng đã có chút tin tưởng lời Đỗ Ngọc Trân, bởi vì nàng thường xuyên đến Phong Nguyệt Lâu dùng bữa, cũng xem như là khách quen ở đó, ngày đó nhìn thấy Lãnh Vô Quân và nữ tử thần bí kia cũng không có gì là lạ.

"Tự mình đa tình."

Lê Nguyệt Thiên Phương nghe vậy gương mặt không khỏi đỏ lên, hiển nhiên là vì tức giận mà ra, nàng cũng muốn đứng lên giáo huấn Đỗ Ngọc Trân biết tôn ti trật tự một chút, dù sao trên danh nghĩa nàng cũng là biểu tỷ nàng ta nhưng có Đỗ Thanh Triệt tại nàng không tiện phát tác.

Ấn tượng của hấn đối với nàng đã không tốt, nàng cũng không muốn ấn tượng của hấn đối với nàng càng xấu thêm nữa.

"Ngọc Trân muối muối, muối nói chính là nàng, là thật sao?" Đối với tranh chấp của Đỗ Ngọc Trân và Lê Nguyệt Thiên Phương Chương Ngự không có hứng thú, chỉ có hứng thú với lam y nữ tử kia, chính xác mà nói là hứng thú với thân phận của nàng.

"Àn." Đỗ Ngọc Trân lạnh nhạt đáp, không có ý nhiều lời giải thích, mà mọi người cũng đã quen thuộc với tính tình của nàng nên cũng không có hỏi nhiều.

Vương Sắc Sắc im lặng lắng nghe, bắt đầu phân tích thông tin mà bản thân có được, nàng cũng giống như mọi người, đối với lam y nữ tử vô cùng tò mò, hiện tại nghe mọi người không ngừng thảo luận chuyện của Lãnh Vô Quân nàng lại càng thêm tò mò, bất quá ở đây còn chưa đến lượt nàng lên tiếng cho nên Vương Sắc Sắc chỉ có thể ngáy ngốc ngồi đó.

Xuyên qua đến nơi này chưa bao lâu, còn rất nhiều chuyện mà nàng không rõ, vậy nên khi làm bất kì chuyện gì Vương Sắc Sắc đều cẩn thận từng bước, dù sao cổ đại không giống hiện tại, ai biết được nếu nàng lỡ lời chọc giận đám người này, thứ nàng phải đối mặt là gì?

Đỗ Thanh Triệt hơi nhướn mày, mặc dù hấn không có tham gia vào cuộc trò chuyện nhưng tai vẫn là lắng nghe, đúng như mọi người suy đoán, lam y nữ tử này chính là nữ tử thần bí xuất hiện ở Phong Nguyệt Lâu, chính là hấn không rõ, vì sao nàng lại đến đây, chẳng lẽ là bởi vì có mặt Lãnh Vô Quân?

Nghĩ đến đây tâm tình hấn có chút không thoải mái, bất quá tia cảm xúc này nhạt đến mức Đỗ Thanh Triệt không có nhận ra, vì vậy mà rất nhanh bị rơi vào quên lãng.

Bạch Phi Nhược là người biết rõ nội tình lam y nữ tử chính là Bạch Tử Linh nhưng nàng không ngờ Bạch Tử Linh vậy mà lại nhận thức Lãnh Vô Quân, càng không ngờ hai người thân thiết như vậy, thậm chí nàng ta rất có thể lại là nữ tử thần bí trong lời đồn, ý trung nhân của Lãnh Vô Quân!

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Chỉ là lời đồn hay Bạch Tử Linh xác thực là người kia?!

Tâm tư nàng rối bời, bất quá rất nhanh nàng liền chấp nhận thực tại trước mắt, rõ ràng bộ dạng thân thiết kia của Bạch Tử Linh và Lãnh Vô Quân đã nói lên mối quan hệ giữa hai người không hề tầm thường, đáy lòng nàng có chút oán hận, đặc biệt là khi nhìn thấy Lãnh Vô Quân nói chuyện với Bạch Tử Linh nhẹ nhàng trong khi ban nãy nói chuyện với lại không hề khách khí càng khiến tâm tình nàng khó chịu nhiều hơn.

Thảo nào dạo gần đây Bạch Tử Linh kiều ngao như vậy, hóa ra là vì leo lên được chỗ dựa là Lãnh Vô Quân!

Bạch Phi Nhược nghe mọi người thảo luận về Bạch Tử Linh mà nhin không được siết chặt nắm đấm, lồng ngực phập phồng vì tức giận nhưng lại phải cố kìm nén.

"Phi Nhược, người là người dẫn đến, người nhất định biết thân phận của nàng đúng không?!" Từ Trúc Quỳnh cùng Bạch Phi Nhược tình như tỷ muội, hướng hồ sang năm nàng còn gả vào Bạch gia, cho nên cũng xem như người một nhà, đối với lam y nữ tử nàng xác định chưa bao giờ gặp qua, cũng không biết Bạch Phi Nhược cùng đối phương nhận thức khi nào?

"Đúng đó, ta cũng muốn biết."

"Bằng hữu với nhau, người có bạn mới chẳng lẽ không nên giới thiệu với chúng ta sao?" Lê Nguyệt Thiên Phương một bên châm chọc.

Những người còn lại tuy không nói nhưng ánh mắt lại rơi vào người Bạch Phi Nhược, rõ ràng là muốn tìm được đáp án từ nàng, Bạch Phi Nhược bị nhìn như vậy thần sắc cứng lại, nhất thời có chút bối rối không biết phải nói gì.

"Ta..." Bạch Phi Nhược ngập ngừng, có chút không nói thành lời.

"Mọi người nói gì vậy? Mọi người đều nhận thức nàng a!"

[Phần tiếp theo xin liên hệ để biết thêm thông tin chi tiết]

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64-2: Kết cục của Lê Nguyệt Thiên Phương (2)

“Người... người là Bạch Tử Linh?!” Lê Nguyệt Thiên Phương là người phản ứng lại nhanh nhất, nàng đứng bật dậy chỉ tay về phía Bạch Tử Linh, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ khiếp sợ.

Nếu nói ngoại trừ Đỗ Thanh Triệt ai là người tiếp xúc với Bạch Tử Linh nhiều nhất thì phải kể đến Lê Nguyệt Thiên Phương, ba nữ tranh nam, chỉ có Bạch Phi Nhục là người thắng, bất quá hai người kia cũng không có vì vậy mà bỏ cuộc, Bạch Tử Linh âm thầm đuổi theo, Lê Nguyệt Thiên Phương lại mặt dày đeo bám, thế nhưng vào mắt người khác chính là Bạch Tử Linh không biết xấu hổ theo đuổi ý trung nhân của muội muội, về phần Lê Nguyệt Thiên Phương không có ai đề cập đến. Lê Nguyệt Thiên Phương thích Đỗ Thanh Triệt, nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, nàng ta cùng Bạch Tử Linh cũng xem như đồng bệnh tương liên, không thấu hiểu cho nhau thì thôi vậy mà hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho Bạch Tử Linh, nếu nói trong phủ người khi dễ Bạch Tử Linh nhiều nhất là đám nha hoàn, dẫn đầu là Thu Nguyệt thì ở bên ngoài người khi dễ Bạch Tử Linh nhiều nhất không ai khác chính là Lê Nguyệt Thiên Phương.

Chỉ cần Lê Nguyệt Thiên Phương nhận được tin Bạch Tử Linh đi gặp Đỗ Thanh Triệt, nàng ta dù đang ngủ cũng sẽ xách giày chạy đến, dạy dỗ Bạch Tử Linh một trận mới hả dạ ra về, nhẹ thì khiến Bạch Tử Linh bị người cười nhạo, nặng thì chính là lần đó xúi giục Bạch Tử Linh nhảy hồ tự tử. Mà Lê Nguyệt Thiên Phương đối xử với người khác như vậy cũng không cảm thấy hành vi của bản thân có gì sai trái, loại bỏ tình địch của bản thân vốn là chuyện nữ nhân nên làm, mặc dù Bạch Tử Linh chẳng xứng đáng để nàng ta gọi là tình địch, nhưng có thể nói khi dễ Bạch Tử Linh là thú vui hằng ngày của nàng ta.

Bạch Tử Linh ngày thường ở trong phủ thì chỉ trốn trong Linh Viên không dám ra ngoài, sợ bị bắt nạt, cho đến khi đi gặp Đỗ Thanh Triệt nàng mới cùng người khác tiếp xúc, Lê Nguyệt Thiên Phương là người thứ hai sau Đỗ Thanh Triệt tiếp xúc gần với Bạch Tử Linh, hiển nhiên nàng ta hiểu rõ Bạch Tử Linh là người thế nào. Ngày thường Bạch Tử Linh nhìn thấy nàng đều đi đường vòng, ngoại trừ nơi đó có Đỗ Thanh Triệt nàng ta mới miễn cưỡng ở lại bị nàng khi dễ, một lần hai lần, Lê Nguyệt Thiên Phương khi dễ nàng đã thành thói quen. Trong ấn tượng của Lê Nguyệt Thiên Phương, Bạch Tử Linh lúc nào cũng dùng ánh mắt tự ti sợ hãi để nhìn mọi người, cho dù là Đỗ Thanh Triệt, khi nhìn hán ngoại trừ tia say mê lưu luyến cũng là thành kính sợ hãi, nàng thích hán nhưng đồng thời cũng sợ hán, nàng tự ti vì bản thân không không xứng với hán, nhưng cũng muốn nói ra tiếng lòng của bản thân.

Đỗ Thanh Triệt đối xử với mọi người đều lạnh nhạt, đối với Bạch Tử Linh lại không chút do dự mà làm tổn thương nàng, có lẽ đối với hán chỉ có Bạch Phi Nhục mới xứng đáng nhận được sự dịu dàng từ hán, Lê Nguyệt Thiên Phương biết được điều này cảm thấy rất buồn cười, buồn cười cho sự ngu ngốc của Bạch Tử Linh.

Hai người các nàng đều yêu thích Đỗ Thanh Triệt, Bạch Tử Linh mơ mơ hồ hồ không nhận thấy điều này nhưng Lê Nguyệt Thiên Phương thì lại nhìn thấy, nàng thấy sự say mê lưu luyến của đối phương, cũng nhìn rõ tình cảm của mình, bởi vì hiểu rõ cho nên nàng đối với Bạch Tử Linh càng thêm ra sức chán ghét, nguyên nhân là vì Bạch Tử Linh không biết tự soi gương xem bản thân thế nào mà lại dám có ý đồ với nam nhân của nàng, một phần cũng vì nàng ta mang họ Bạch, Bạch Tử Linh, Bạch Phi Nhục, nợ của muội muội thì tỷ tỷ cứ gánh thay vậy. Bạch Tử Linh nhu nhược yếu đuối, đối với mọi người đều sợ sệt, nàng đánh nàng mắng cũng không phản kháng, chỉ là hiện tại một Bạch Tử Linh trong trí nhớ đã biến mất, thay vào đó là... một con người hoàn toàn khác đứng trước mặt nàng.

Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn hồng y nữ tử, đôi mắt xẹt qua hàn quang, có chút không xác định hỏi: “Lê Nguyệt Thiên Phương?”

Lúc này khi nàng bước vào, nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất để đánh giá đám người này, ngoại trừ Chương Ngự cùng Từ Trúc Quỳnh không có ấn tượng gì đặc biệt thì những người còn lại nàng đều nhận thức, hầu hết đám người này trừ Đỗ Ngọc Trân ra thì đều góp phần khi dễ nguyên chủ, trong đám nam nhân thì phải kể đến Chương Ngự, mà trong đám nữ nhân thì không thể bỏ qua Lê Nguyệt Thiên Phương. Nguyên nhân Chương Ngự và Lê Nguyệt Thiên Phương gây khó dễ cho nàng, Bạch Tử Linh cũng hiểu, có lẽ là xuất phát từ Bạch Phi Nhục và Đỗ Thanh Triệt, Chương Ngự mặc dù cũng thường khi dễ nàng thế nhưng hán dù sao cũng là nam nhân, biết rõ có một số chuyện nên làm và không nên làm, ngoại trừ lần đó ở Thiên Hương Lâu đồ chung trà nóng lên tay nàng và kêu gọi mọi người làm theo thì cũng không có hành động lỗ mãng gì với nàng, vừa nãy nhìn đến Chương Ngự mới nhớ ra chuyện này, bởi vì lần đó Chương Ngự cũng có mặt. Chương Ngự thân là nam nhân, sẽ không tính toán với nữ nhân, bất quá đã làm tổn thương đến Bạch Phi Nhục thì hán sẽ không nương tay, chính là ngoại trừ nỗi đau xác thịt lần đó có vẻ như Chương Ngự chỉ có dùng lời nói để công kích nàng mà thôi, mà Lê Nguyệt Thiên Phương thì không có nhận thức nhiều như vậy, nàng ta chán ghét nàng thì sẽ tìm mọi cách hủy hoại nàng, cũng giống như việc xảy ra với nguyên chủ, nàng ta hại nguyên chủ chết mà lúc này vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy, chẳng lẽ nàng ta hoàn toàn không nhận thức được sai lầm của bản thân sao?

Có phải bởi vì nàng có mặt tại đây, xác định rằng Bạch Tử Linh không chết cho nên nàng ta mới yên tâm sống tiếp như vậy? Không, cho dù nguyên chủ không chết, cho dù người hôm nay đứng ở trước mặt nàng ta là nguyên chủ thì chỉ sợ nàng ta cũng vẫn như vậy, tâm nàng ta hoàn toàn không cảm thấy có lỗi.

Loại người như vậy nên sống trên đời sao?

Số phận của mỗi người là do lẽ Thiên quyết định, Bạch Tử Linh đồng ý, nàng không có quyền quyết định tính mạng của họ, nhưng tính mạng của nàng cũng chưa đến lượt bọn họ xen vào.

Cho nên, ngày hôm nay dù nàng không lấy mạng của Lê Nguyệt Thiên Phương thì cũng sẽ không buông tha cho nàng ta, ít nhất cũng phải khiến cho nàng

ta vùng vẫy vô ích trong hồ nước, chịu cái cảm giác mà nguyên chủ đã từng trải, cảm giác kề cận cái chết!

Lúc này toàn thân Bạch Từ Linh tản ra một cỗ hơi thở nguy hiểm, người hẳn cảm đều có thể cảm nhận được, mà Thanh Nhi đứng ở ngoài đình, nhìn thấy Lê Nguyệt Thiên Phuong chỉ tay về hướng Bạch Từ Linh chất vấn, đáy lòng không khỏi dâng lên tia lửa giận.

Nếu ngày đó nàng không bị Thu Nguyệt lừa đi thì bi kịch sẽ không xảy ra, mặc dù hiện tại tiểu thư vẫn bình an đứng trước mặt nàng nhưng ngày đó tiểu thư cả người ướt đẫm, toàn thân lạnh như băng, thô hấp yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua như không có sinh mệnh khiến Thanh Nhi khổ sở vô cùng. Cho dù tiểu thư không chết nhưng cũng là Lê Nguyệt Thiên Phuong hại nàng ra nông nỗi này, Thanh Nhi nếu sớm biết là do Lê Nguyệt Thiên Phuong khích bác, dùng lời lẽ dụ dỗ Bạch Từ Linh nhảy hồ thì nàng đâu có bỏ qua như vậy, ít nhất cũng phải thừa ra Hình bộ, mặc dù biết rõ điều này là không thể nào thể nhưng nàng vẫn muốn thay tiểu thư đòi một công đạo!

Hôm nay có cơ hội nhưng tiểu thư muốn tự mình ra tay, nàng tự nhiên sẽ không xen vào, nếu có bất trắc gì nàng nhất định sẽ chạy vào ngăn cản.

“Người... người không biết ta?” Không thể nghi ngờ Lê Nguyệt Thiên Phuong cũng là nghe ra giọng điệu không xác định kia của nàng mà sùng sốt, ánh mắt không khỏi nhìn Bạch Từ Linh thêm vài phần, càng nhìn đối phương nàng càng cảm thấy tức giận, bởi vì nàng không thể nào chấp nhận được chuyện phế vật xấu xí kia lại đẹp hơn nàng.

Tà áo lam bay theo gió, khăn che mặt lộ ra một chiếc cằm thanh tú, đôi mắt trong suốt lạnh lùng, tóc đen dài như thác, nàng chỉ cần đứng yên nơi đó cũng có thể khiến cho vạn người chú mục, người này làm sao lại là Bạch Từ Linh - phế vật nổi tiếng của Thành Thiên được?!

“Không, biết chứ, chính là muốn xác nhận lại một chút.” Gương mặt Bạch Từ Linh đã bị khăn che mặt che đi cho nên không ai thấy được biểu cảm của nàng thế nào bất quá từ giọng nói có thể nghe ra là mùi giận dữ.

“Xác nhận cái gì?” Lê Nguyệt Thiên Phuong ngẩn ra.

“Tất nhiên là để...” Đánh người rồi.

Sau cuộc đối thoại với nguyên chủ, trí nhớ của nàng đã rõ ràng hơn nhiều, bởi vì chưa hoàn toàn cùng nguyên chủ dung hợp cho nên có những chuyện nàng vẫn cần xác nhận lại một chút, đánh người thì phải đánh đúng người, Bạch Từ Linh cũng không muốn nhầm người, dù sao đây cũng là vấn đề mặt mũi.

Khóc môi Bạch Từ Linh hơi nhếch lên, nàng đi đến bên cạnh Lê Nguyệt Thiên Phuong, dưới ánh mắt nghi ngờ của nàng ta liền đưa tay nắm lấy tay nàng ta, mọi người vốn đang bị cuộc đối thoại của hai người làm cho sùng sốt, khi lấy lại tinh thần thì Bạch Từ Linh đang giữ chặt tay Lê Nguyệt Thiên Phuong, mà Lê Nguyệt Thiên Phuong cũng đang giãy giụa không ngừng, ý đồ muốn thoát khỏi giam cầm của Bạch Từ Linh, điều khiến mọi người phải đáng kinh ngạc là dù Lê Nguyệt Thiên Phuong giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Bạch Từ Linh được, đôi mắt Lê Nguyệt Thiên Phuong thoáng hiện tia hoảng hốt, khi nào thì Bạch Từ Linh lại có sức lực lớn như vậy?!

Vị trí bên trái bên phải của Lê Nguyệt Thiên Phuong phân biệt lần lượt là Vương Sắc Sắc và Đỗ Ngọc Trân, nhìn thấy Bạch Từ Linh kéo tay Lê Nguyệt Thiên Phuong, người phản ứng nhanh nhất có lẽ là Đỗ Ngọc Trân, dường như ngay lập tức nàng liền đứng dậy rời khỏi vị trí của mình mà lui ra xa, ý đồ tránh xa chiến trường. Mà Vương Sắc Sắc bên cạnh thấy vậy lập tức học theo, đi đến chỗ an toàn mà đứng, giá trị vũ lực ở hiện đại của nàng bằng 0, cho dù xuyên qua rồi cũng không có thay đổi, thậm chí so với trước kia càng thêm yếu ớt, cho nên nàng không muốn dính líu vào mấy chuyện này, lỡ như tai bay vạ gió thì phiền phức lắm, vì vậy nàng cũng tránh xa chiến trường sắp vắng đầy đạn khói.

“Bạch Từ Linh, ngươi muốn làm gì?” Mọi người cũng nhao nhao đứng dậy, có chút kinh nghi nhìn Bạch Từ Linh, ở đây mọi người đối với Bạch Từ Linh đều nhận thức, trước kia nhìn nàng bị Lê Nguyệt Thiên Phuong bắt nạt cũng không có thấy nàng phản kháng qua, hôm nay không nói một lời liền ra tay, không ai ngờ nàng lại có hành động như vậy, nhất thời bọn họ vẫn chưa thoát khỏi cơn mê mang tên “Bạch Từ Linh”.

Người này thật sự là Bạch Từ Linh sao?

Một nữ nhân vốn yếu đuối nhu nhược khi nào lại trở nên mạnh mẽ quyết đoán như vậy?

Nhất thời có không ít ánh mắt rơi vào người Đỗ Thanh Triệt, tiệp thọ của Đỗ lão gia bọn họ cũng được mời đến, hiển nhiên cũng chứng kiến cảnh Đỗ Thanh Triệt từ chối Bạch Từ Linh, cũng tận mắt nhìn thấy Bạch Từ Linh uy hiếp Đỗ Thanh Triệt không thành mà nhảy hồ tự tử, sau ngày đó không ai nhìn thấy Bạch Từ Linh đi tìm Đỗ Thanh Triệt nữa, hiện tại nhìn Bạch Từ Linh biến hóa thành như vậy, mọi người đều cho rằng bởi vì hẳn Bạch Từ Linh mới thay đổi, mà bản thân Đỗ Thanh Triệt cũng cho rằng như vậy, duy chỉ có Vương Sắc Sắc là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Bạch Từ Linh, tựa như đang muốn tìm ra điều gì đó.

Một đám nữ tử, đặc biệt từng là người bắt nạt qua Bạch Từ Linh đều biết rõ tay chân nàng trời gả không chặt, nếu không cũng đâu đến nỗi bị người khác khi dễ? Vậy mà hiện tại nàng chỉ giữ một tay Lê Nguyệt Thiên Phuong mà đối phương giãy giụa hoài không ra, ngày thường Lê Nguyệt Thiên Phuong cũng hung hăng bắt nạt Bạch Từ Linh chưa từng nương tay, giá trị vũ lực của nàng so với những tiểu thư khuê các liễu yếu đào tơ rõ ràng là khác hơn nhiều, vậy mà hiện tại lại bị Bạch Từ Linh áp chế, một tay giam cầm không có cách nào thoát được, không khỏi dọa bọn họ sợ ngây người.

Thân là người trong cuộc Lê Nguyệt Thiên Phuong mới thật sự rõ ràng sức lực của Bạch Từ Linh lớn đến đâu, rõ ràng nàng ta chỉ giữ chặt tay nàng, thân thể đơn bạc đứng đó nhưng nàng giãy giụa thế nào cũng không thoát được, thậm chí nàng còn dùng tay còn lại muốn rút tay của nàng ra nhưng cũng không thể, mà nàng càng giãy giụa bàn tay đang nắm nàng càng thêm siết chặt, đau đến mức nàng cảm thấy cánh tay như đứt đoạn.

“A...” Lê Nguyệt Thiên Phuong hô lên một tiếng, gương mặt nháy mắt liền trở nên khó coi.

“Bạch Tử Linh mau buông tay.” Đỗ Thanh Triệt hơi nhú mồm, Lê Nguyệt Thiên Phương dù sao cũng là biểu muội của hắn, cho dù hắn không thích nàng thì cũng không thể thay đổi được điều này, nàng bị bắt nạt, thân là biểu ca hắn cũng phải mở miệng nói một tiếng.

“Buông tay? Vì sao phải buông tay?”

“Tỷ tỷ, có chuyện gì từ từ nói, không nên động tay động chân ở đây...” Bạch Phi Nhược mặc dù cùng Lê Nguyệt Thiên Phương không thuận nhưng dù sao nơi này cũng là Hữu Thừa tướng phủ, Lê Nguyệt Thiên Phương là tiểu thư Hình bộ, lại là biểu tiểu thư của Đỗ phủ, nếu nàng ta xảy ra chuyện gì ở nơi này, chỉ sợ tránh không khỏi liên lụy đến Bạch gia.

Nàng gọi Bạch Tử Linh đến đây là để cho đôi phương chứng kiến cảnh ân ái ngọt ngào của nàng và Đỗ Thanh Triệt để đôi phương biết khó mà lui, hết hi vọng, không ngờ đôi phương lại không bận tâm đến mà gây sự với Lê Nguyệt Thiên Phương, rõ ràng mục đích của nàng ta chính là Lê Nguyệt Thiên Phương!

“Không nên động tay động chân ở đây, vậy động tay động chân ở chỗ khác thì được chứ gì?”

Bạch Phi Nhược ngăn ra, á khẩu không nói nên lời: “Cái đó...” Tựa hồ như ý của nàng ta nói cũng không sai biệt lắm, khiến nàng không biết làm sao cãi lại.

“Muội muội, người ngoài mà muội bảo vệ như vậy, sao không thấy muội thay tỷ cầu tình lần nào đi?” Ánh mắt Bạch Tử Linh không che giấu sự châm chọc, nhất thời khiến Bạch Phi Nhược xấu hổ không thôi.

“Bạch Tử Linh, ngươi không xem lại ngươi là loại người, Phi Nhược làm sao có thể thay ngươi cầu tình?!” Chương Ngự một bên nhìn không nổi nữa mà chen vào một câu, kể từ lúc Bạch Tử Linh xuất hiện, chưa đến một khắc đã khiến cho cả đình viện trở nên hỗn loạn, mặc kệ là thể xác vẫn là tinh thần.

“Ồ? Thế ngươi nói thử xem ta là loại người gì?” Bạch Tử Linh hứng trí bừng bừng mở miệng, ánh mắt nàng để lộ sự hưng phấn khiến một đám người đối diện ngẩn ra, ánh mắt nhìn Bạch Tử Linh mang theo vài phần kỳ dị, bị mắng mà còn vui vẻ như vậy, đầu óc nàng bị úng nước à?!

Chương Ngự mặc dù không rõ vì sao Bạch Tử Linh lại hứng phấn như vậy, bất quá vẫn là mở miệng: “Loại nữ nhân không biết tốt xấu, có ý đồ với ý trung nhân của muội muội mình còn ở đây lớn lối, cũng không biết là ai cho ngươi có lá gan đó!”

“Nếu ta là loại nữ nhân không biết tốt xấu thì ngươi chính là loại nam nhân không biết tốt xấu!”

“Ngươi nói cái gì?!” Chương Ngự nổi đóa, nếu không phải có Chương Ngự ở bên cạnh ngăn cản thì hắn sớm đã đi lên dạy dỗ Bạch Tử Linh một trận.

“Ngay cả dũng cảm đứng lên theo đuổi người mình yêu cũng không có, ngươi lấy tư cách gì mắng ta?” Bạch Tử Linh hừ một tiếng: “Ngươi là bằng hữu tốt của Đỗ Thanh Triệt lại có ý với ý trung nhân của hắn, ngươi cảm thấy giữa ngươi và ta ai không biết tốt xấu hơn hả?!”

[Phần tiếp theo xin liên hệ để biết thêm thông tin chi tiết]

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64-3: Kết cục của Lê Nguyệt Thiên Phương (3)

“Chẳng phải mọi người gọi ta đến đây là muốn xem kịch sao? Hôm nay ta diễn kịch cho mọi người xem.” Bạch Tử Linh lạnh mặt nhìn một đám người đạo đức giả, ngoài mặt thì làm bộ muốn cứu Lê Nguyệt Thiên Phương nhưng trong lòng lại có không ít người hả hê khi thấy hành động của nàng, nếu hôm nay đổi lại là nàng là người bị Lê Nguyệt Thiên Phương giữ lấy thì chỉ sợ một câu giúp đỡ bọn họ cũng chẳng muốn nói huống hồ là muốn cứu nàng.

Nhân tính a~ chính là rẻ mặt như thế!

Lần đầu tiên Bạch Tử Linh phát hiện, bản thân nàng đối với mọi người xung quanh lại có ác cảm lớn đến thế, trước khi xuyên qua nàng tuy làm đặc công, trên tay nhiễm không ít máu tươi nhưng nàng cũng chẳng có cảm giác gì, cũng không cảm thấy nhân tính của bọn họ có gì đáng để nàng phê phán, nhưng sau khi xuyên qua, nàng đối với mọi người dần hình thành ác cảm trong đầu, cảm thấy như tất cả bọn họ đều là người xấu, có lẽ là do nguyên chủ làm ảnh hưởng, dù sao nguyên chủ chính là bị người khi dễ từ nhỏ đến lớn, hình thành nên suy nghĩ này cũng không có gì là lạ.

Mọi người bị lời nói này làm cho xấu hổ, người nào da mặt mỏng như Chương Ngự thì lấy tay che mặt, người nào mặt dày thì mặt lạnh giả vờ không biết, rõ ràng tất cả bọn họ đều hiểu rõ câu nói này của Bạch Tử Linh là có ý gì, bởi vì hôm nay bọn họ gọi nàng đến đây xác thực là muốn xem kịch, vốn là muốn nhìn nàng bị bắt nạt, không ngờ bản thân nàng lại đảo lộn vị trí, trở thành người bắt nạt kẻ khác.

“Biểu ca, huynh mau cứu muội a.” Lê Nguyệt Thiên Phương ăn đau, lại đuổi lí trước mặt Bạch Tử Linh cho nên chỉ có thể hướng Đỗ Thanh Triệt cầu cứu, ở nơi này người thân thiết nhất của nàng chỉ có huynh muội Đỗ gia, Đỗ Ngọc Trân cùng nàng không hợp, cho dù nàng có hướng nàng ta cầu cứu cũng như không, hiện tại nàng ta nhất định là đang rất vui vẻ khi thấy nàng như vậy, mà Đỗ Thanh Triệt thì khác, hắn không chỉ là biểu ca của nàng mà còn là một nam nhân, thân là trang nam tử hắn không thể nhìn nàng chết mà không cứu, dù sao hắn cũng cần mặt mũi a.

“Bạch Tử Linh, ta mặc kệ giữa các người đã xảy ra chuyện gì, trước hết người buông nàng ra đã.” Đỗ Thanh Triệt trầm giọng, hần vốn chẳng muốn quan tâm nhiều như vậy, dù sao để Lê Nguyệt Thiên Phuong chịu một lần giáo huấn không phải là không tốt, bởi vì hần cảm thấy Bạch Tử Linh sẽ không làm ra chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng đối phương, nếu nàng có năng lực đó thì sớm đã giải quyết chuyện này trong thâm lặng rồi, đâu cần phải chạy đến trước mặt mọi người uy hiếp Lê Nguyệt Thiên Phuong, rõ ràng đây không phải là một lựa chọn thông minh, cũng không biết nàng đang nghĩ gì?

Nếu Bạch Tử Linh biết được suy nghĩ này của Đỗ Thanh Triệt nhất định sẽ nói một câu: “Người suy nghĩ nhiều!”, vốn dĩ Bạch Tử Linh cũng muốn sớm thay nguyên chủ trả thù, thế nhưng từ khi xuyên qua đến nay gặp quá nhiều chuyện, lại thêm kìm ức của nguyên chủ không rõ ràng cho nên nhất thời nàng cũng không biết Lê Nguyệt Thiên Phuong tròn méo ra sao để tìm người xử lý, hôm nay có cơ hội tiện thể giải quyết luôn một lượt chứ không hề có ý nghĩ sâu xa như Đỗ Thanh Triệt nghĩ. Bạch Tử Linh cảm thấy cho dù là đánh lén hay là đường đường chính chính mà đánh thì cũng như nhau cả thôi, bởi vì bọn họ cho dù là cao thủ võ lâm cũng chưa chắc là đối thủ của nàng, ở trong đám người này chỉ có Đỗ Thanh Triệt và Lãnh Vô Quân là khiến nàng e ngại, Lãnh Vô Quân thì không đáng nói, dù sao hần và nàng cũng là bằng hữu, hần lại đặc biệt đến đây tìm nàng, chắc chắn không phải muốn cùng nàng đánh nhau, mà Đỗ Thanh Triệt, cho dù đánh nhau nàng cũng chưa chắc đã bại dưới hần, về phần một nam nhân không được nhắc đến là Chương Ngự, vốn dĩ nàng không nhìn lọt mắt hần, mà hần cũng không có cơ hội gây bất lợi cho nàng.

“Nếu ngày hôm nay đổi lại ta là người bị nàng giữ chặt, người sẽ thay ta lên tiếng sao?” Gương mặt Bạch Tử Linh thập phần lạnh nhạt, giọng nói thoảng hiện âu tía run rẩy bất quá rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, nội dung và giọng điệu của nàng khác nhau một trời một vực, giống như những lời ủy khuất này không phải là do nàng nói ra, bất quá khi nói ra câu này đôi mắt nàng không khỏi xẹt qua tia lưu quang, nhiều hơn là nguy hiểm.

Phản đối phản đối!

Người đã nói là sẽ không điều khiển tình cảm của ta!

Bạch Tử Linh lúc này đang ở trong đầu gào thét, rõ ràng tối qua hai người đã thỏa thuận, khi nào nàng còn giữ quyền chủ đạo thì nguyên chủ tuyệt đối không được điều khiển tâm tình của nàng, cho đến khi một trong hai người họ biến mất, vậy mà lúc này nguyên chủ lại thất hứa khiến nàng suýt nữa thất thố trước mặt đám người này.

Trong đầu không có tiếng đáp lại, cho dù có thì cũng chưa chắc nàng đã nghe được, điều này khiến Bạch Tử Linh nhìn Đỗ Thanh Triệt càng thêm không thuận mắt, nàng hiểu rõ nguyên nhân vì sao nguyên chủ lại nói ra lời này, hết thảy cũng là vì Đỗ Thanh Triệt, tên tra nam đáng ghét này. Bạch Tử Linh thì không có cảm giác gì nhưng nguyên chủ thì khác, Đỗ Thanh Triệt là người nguyên chủ thích, nhìn thấy hần bảo vệ một nữ nhân khác, đó lại không phải là nàng, bất kỳ ai cũng cảm thấy đau lòng, cũng vì vậy mà khi thấy hần ra mặt vì Lê Nguyệt Thiên Phuong mà cảm xúc của nàng mới dao động mạnh như vậy, nhất thời không chút suy nghĩ đem lời trong lòng nói ra.

Đỗ Thanh Triệt sững sốt, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào, hần nhìn vào đôi mắt nàng, chỉ thấy một tia buồn bã thoảng qua sau đó lại như mặt hồ tĩnh lặng, không chút gợn sóng, Đỗ Thanh Triệt còn nghĩ bản thân đã nhìn lầm nhưng hần biết hần không có nhìn lầm. Ngay khi nàng nói ra câu đó, rõ ràng cảm xúc của nàng không giống trước kia, người luyện võ luôn rất nhạy cảm với âm thanh, khi nàng nói câu nói đó mặc dù giọng nói rất bình tĩnh như cũng có một sự run rẩy nhẹ nhẹ, tựa hồ như vô tình bị cảm xúc khống chế, mặc dù rất nhanh liền biến mất nhưng hần vẫn có thể nhận ra, điều này khiến đôi mắt hần hiện lên tia phức tạp.

Nếu ngày hôm nay đổi lại là nàng bị Lê Nguyệt Thiên Phuong giữ chặt, nàng hướng hần cầu cứu, hần sẽ lên tiếng giúp nàng sao? Đáp án rõ ràng là không!

Hần không chỉ không lên tiếng nói giúp nàng, thậm chí cũng không động thủ cứu nàng, còn bỏ mặt làm ngơ, giả vờ như không có liên quan đến chính mình.

Nàng ngày thường không ngừng oán lấy hần, hướng hần bày tỏ tình yêu, hần chán ghét bị làm phiền, cũng chán ghét nữ nhân không biết xấu hổ như nàng cho nên nếu nàng bị người khác khi dễ, bị người khác bắt nạt, thậm chí là bị người khác làm bị thương hần cũng sẽ không quan tâm đến, bởi vì khi nàng bị thương nàng sẽ không đến tìm hần, sẽ không làm phiền hần, điều này khiến hần cầu còn không được vì sao phải cứu nàng? Thế nhưng giờ phút này nghe nàng hỏi vậy, đáy lòng hần như có một thứ gì đó xẹt qua, cảm xúc nhàn nhạt khiến tim hần có chút khó chịu, Đỗ Thanh Triệt không mảy mòi rằng cảm xúc này là gì nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng bị Lê Nguyệt Thiên Phuong giữ chặt, nhìn hần với đôi mắt cầu cứu, hần vừa khó chịu lại vừa tức giận, kỳ lạ là không có chán ghét.

Đỗ Thanh Triệt có thể nhận thấy cảm xúc khác thường trong giọng nói của Bạch Tử Linh thì Lãnh Vô Quân ở bên đình cũng nhận thấy, ánh mắt hần rơi vào người Bạch Tử Linh rồi lại rơi vào người Đỗ Thanh Triệt, lời đồn về Bạch Tử Linh lúc đầu hần cũng có nghe thấy, bất quá hần cũng không có quan tâm, sau khi kết giao với nàng hần mới tìm hiểu, hần còn cho rằng bản thân nhận lầm người nhưng gương mặt vẫn không có gì thay đổi khiến hần biết được nàng và người trong lời đồn là một, thế nhưng lại không hề giống nhau. Có giống nhau hay không, Lãnh Vô Quân cũng không có bận tâm, dù sao người hần kết giao là nàng, cũng không phải là Hữu Thừa tướng phủ Tam tiểu thư, cho dù là phải chỉ cần là người Lãnh Vô Quân hần nhận định thì cho dù đối phương có là ai cũng không quan trọng, ở trước mặt hần Bạch Tử Linh chưa bao giờ đề cập đến Đỗ Thanh Triệt, hần cũng không có đi hỏi, hiện tại nghe nàng nói vậy thì hần cảm thấy lời đồn chưa hẳn đã là sai, ít nhất chuyện Bạch Tử Linh thích Đỗ Thanh Triệt chưa chắc là sai.

Bạch Phi Nhược đứng bên cạnh Đỗ Thanh Triệt, nàng là người đầu tiên nhận thấy hần khác thường, đôi mắt hần nhìn Bạch Tử Linh với nhiều tia cảm xúc khác nhau khiến một hồi chuông cảnh báo trong lòng nàng vang lên, trong lòng bất an không thôi.

Chẳng lẽ Bạch Tử Linh thay đổi sẽ khiến cho Đỗ Thanh Triệt chú ý? Nếu không... hần cũng không nhìn Bạch Tử Linh với ánh mắt như vậy!

Mọi người ở đằng sau bị lời nói này của Bạch Tử Linh làm cho sững sốt, nhất thời trong lòng liền hiểu rõ, chỉ sợ vị Tam tiểu thư này mặc dù thay đổi nhưng tình cảm nàng dành cho Đỗ Thanh Triệt cũng không có thay đổi a.

Bởi vì bị tình cảm của nguyên chủ làm ảnh hưởng nên động tác giữ chặt Lê Nguyệt Thiên Phương cũng buông lỏng vài phần, Lê Nguyệt Thiên Phương phát hiện điều này vốn muốn chờ cơ hội để thoát khỏi Bạch Tử Linh nhưng nghe nàng nói những lời này không khỏi tức giận dấy nung.

“Bạch Tử Linh ngươi nằm mơ! Đừng nghĩ rằng ngươi bắt ta liền có thể uy hiếp biểu ca khiến hấn thích ngươi, cả đời này hấn cũng sẽ không thích ngươi!” Cho dù Bạch Tử Linh biến thành hình dạng gì thì tâm tư kỹ nữ kia của nàng ta cũng không thay đổi, bất quá dù nàng ta biến thông minh, biến xinh đẹp để lấy lòng biểu ca thì hấn cũng sẽ không ít nàng ta, nếu không lúc này ở trước mặt Bạch Tử Linh, hấn không cần phải thể hiện ân ái như vậy với Bạch Phi Nhục, chính là nữ nhân này lại không biết xấu hổ, bắt nàng uy hiếp biểu ca, ý đồ khiến hấn thích nàng ta, quả thật là đáng chết!

Bạch Tử Linh không ngờ Lê Nguyệt Thiên Phương lại đẩy nàng, chỉ là rất nhanh nàng liền phản ứng lại, chân nàng lùi về sau một bước, bàn tay nàng đã thoát khỏi tay của Lê Nguyệt Thiên Phương khiến nàng ta chạy đi mất, chính là đối phương còn chưa chạy được ba bước đã phát hiện bản thân không thể di chuyển nữa. Lê Nguyệt Thiên Phương nhìn xuống, phát hiện eo nàng đã bị buộc lại, sợi dây rất nhỏ và mỏng manh, mắt thường tuyệt đối không nhìn thấy nhưng bởi vì hôm nay nàng mặc hồng y cho nên ngân tuyến đặc biệt dễ nhận thấy, đây là gì? Còn chưa kịp hoàn hồn thì Lê Nguyệt Thiên Phương lần nữa rơi vào tay Bạch Tử Linh, bất quá lúc này nàng không có giữ tay Lê Nguyệt Thiên Phương mà tùy tiện cầm lấy sợi dây mỏng manh, sợi dây mỏng manh tựa hồ như có ma lực, quấn lấy eo Lê Nguyệt Thiên Phương vô cùng chắc chắn khiến nàng ta không thể gãy gập.

Thanh Nhi đứng ở ngoài đình nhìn một màn này, đây mắt không khỏi hiện lên tia đắc ý, đây chính là vũ khí của tiểu thư nhà nàng, ngân tuyến do Lạc Tịch làm ra, nguyên liệu chủ yếu là Băng Tỉ Tơ Tằm trên đỉnh Thiên Sơn, mỏng manh nhưng lại vô cùng chắc chắn. Kể từ khi biết được Lạc Hàm là người của Lạc Y Cung, mà bản thân lại là người thừa kế của Lạc Y Cung, Bạch Tử Linh liền hướng Lạc Hàm xin một thứ, chính là một loại vũ khí nàng có thể sử dụng, không cần đao kiếm sắc bén, chỉ cần nhỏ và nhẹ nhưng lại có thể lấy mạng người khác là được. Lạc Hàm cũng nhớ ra trước kia Lạc Tịch cho tạo một thứ gọi là Băng Tỉ Ngân, là một loại tơ mà Băng Tỉ Tơ Tằm trên Thiên Sơn Đỉnh nhả ra, trải qua mấy năm chế tạo, Băng Tỉ Ngân dần trở thành một vũ khí mỏng manh nhưng lại vô cùng sắc bén, quan trọng hơn là rất dễ sử dụng, không cần phải có nội lực chỉ cần có thể linh hoạt điều khiển nó, thứ đồ này phải nói là vô cùng thích hợp với Bạch Tử Linh.

“Đúng vậy cả đời này hấn sẽ không thích ta, đồng dạng hấn cũng không thích ngươi.” Bạch Tử Linh mỉm cười, giọng nói không che giấu châm chọc hướng Lê Nguyệt Thiên Phương bên cạnh.

“Ngươi...” Lê Nguyệt Thiên Phương tức giận, nhưng lại không cách nào phản bác được, bởi vì bản thân nàng biết lời đối phương nói là thật, hấn không thích Bạch Tử Linh, hấn cũng không thích nàng, bởi vì trong lòng hấn đã có người khác, đó chính là Bạch Phi Nhục, nếu không có Bạch Phi Nhục là tốt rồi, như vậy nàng sẽ còn cơ hội.

“Tỷ tỷ, ngươi bỏ Lê tiểu thư ra, có chuyện gì từ từ nói không được sao?” Bạch Phi Nhục lo sợ Đỗ Thanh Triệt chú ý đến Bạch Tử Linh cho nên khi thấy Lê Nguyệt Thiên Phương kêu cứu nàng đã rất tức giận, trước khi Đỗ Thanh Triệt lên tiếng nàng đã nhanh chóng cướp lời.

“Bạch Phi Nhục, ai cần ngươi ở đây giả nhân giả nghĩa chứ?!” Lê Nguyệt Thiên Phương vốn là tức giận thấy Bạch Phi Nhục chen miệng vào liền lập tức bùng nổ.

Bạch Phi Nhục nhún mày, lạnh nhạt nói: “Lê tiểu thư ta cũng chỉ là muốn giúp ngươi...”

“Ai cần ngươi giúp chứ? Ngươi nghĩ gì ta còn không rõ sao?!”

“Lê Nguyệt Thiên Phương ngươi ăn nói dễ nghe một chút, Phi Nhục cũng là muốn giúp ngươi, ngươi không biết ơn thì thôi còn ở đây mắng nàng.” Từ Trúc Quỳnh quan hệ với Bạch Phi Nhục tốt nhất, thấy Lê Nguyệt Thiên Phương không chút khách khí mắng Bạch Phi Nhục liền nhịn không được chen vào.

“Thiên Phương, chúng ta chỉ muốn giúp ngươi thôi...” Chương Ngự một bên ngập ngừng cũng lên tiếng.

“Giúp ta?! Nàng là đang muốn hại ta thì có, đừng tưởng rằng ai cũng bị mù, không ai biết trong lòng ngươi nghĩ gì, ta nói cho ngươi biết Bạch Phi Nhục ngươi...”

“Ồn ào quá!” Bạch Tử Linh bị thanh âm cãi nhau của bọn họ làm cho lố tai ong ong khiến nàng vô cùng bức bối, một tay điều khiển Băng Tỉ Ngân, đôi chân theo đó cũng bước ra khỏi đình viện. Lê Nguyệt Thiên Phương đang mắng người hăng say, đột nhiên bị kéo đi không biết phải làm sao, nếu không phải nàng nhanh chóng phản ứng đi theo Bạch Tử Linh thì lúc này nàng đã ngã sấp xuống, mất hết cả hình tượng tiểu thư khuê các.

“Bạch Tử Linh, ngươi làm gì?!” Một đám người thấy Bạch Tử Linh rời đi cũng nhao nhao đuổi theo, Bạch Tử Linh kéo theo Lê Nguyệt Thiên Phương đi đến bên cạnh hồ nước, theo sát phía sau là Thanh Nhi, nàng đến gần sát mép hồ mới dừng lại, quay người lạnh mặt nhìn một đám người xanh đỏ tím vàng đang đuổi theo.

“Bạch Tử Linh ngươi...” Lê Nguyệt Thiên Phương trừng mắt, đây mắt thoáng hiện lên tia hoảng hốt, hiển nhiên là đã biết Bạch Tử Linh muốn làm gì.

“Ngày đó ngươi gạt ta nhảy hồ, hôm nay ta thỉnh ngươi tắm nước lạnh, xem như ân oán của chúng ta xóa sạch.” Hồ này của Bạch phủ không sâu, so với hồ nước ngày đó ở Đỗ gia rõ ràng là thua kém hơn nhiều, bất quá được cái lạnh, vừa mới vào đông mặt hồ vẫn còn chưa kết băng, tuyết từ trên trời rơi xuống nở rộ trên mặt hồ, giống như bồn tắm lộ thiên có thêm những cánh hoa hồng đỏ rực.

“Bạch Tử Linh ngươi điên rồi!” Thịnh nàng tắm nước lạnh, lời này mà Bạch Tử Linh cũng dám nói ra!

“Bạch Tử Linh, buông ra nàng, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Đỗ Thanh Triệt lúc này đã hồi phục tinh thần, hấn thu hồi tia phức tạp trong đôi mắt, nhìn Bạch Tử Linh với ánh mắt lạnh lùng.

“Không khách khí? Ngươi muốn làm gì ta? Đánh ta a?”

Đỗ Thanh Triệt cau mày, chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng nói ra: “Ta không đánh nữ nhân.” Hắn quả thật chưa từng nghĩ đến sẽ ra tay với nàng.

“Không đánh nữ nhân? Như vậy lần trước một cước đá vào bụng ta ở Đỗ phủ là thế nào?” Tựa hồ như nghe thấy chuyện cười, Bạch Từ Linh không khỏi vút cho Đỗ Thanh Triệt một ánh mắt quái dị.

“Ta...” Thần sắc Đỗ Thanh Triệt hơi cứng đờ, muốn giải thích nhưng không biết phải nói gì nên đành trầm mặc không nói.

“Đỗ thiếu, và mặt nhanh như vậy, có đau không?” Bạch Từ Linh nhếch môi, cho Đỗ Thanh Triệt một ánh mắt trêu tức.

Đau, tất nhiên là đau, đây là lần đầu tiên trong đời Đỗ Thanh Triệt bị người và mặt, cho dù hắn không thấy đau thì mọi người cũng cảm thấy đau thay hắn.

“Tỷ tỷ, chuyện cũ đã qua ngươi còn nhắc lại làm gì? Oan oan tương báo bao giờ mới dứt, không bằng ngươi trước thả nàng ra, có chuyện gì từ từ lại nói...” Bạch Phi Nhược bên cạnh nhìn thấy một màn này, đáy mắt âm u không rõ, bất quá khi nhìn về phía Bạch Từ Linh nàng vẫn duy trì dáng vẻ nhu nhược yếu đuối.

“Phi Nhược, ngươi cùng nàng nói nhiều như vậy làm gì? Nếu nàng biết suy nghĩ cũng đã không làm ra hành động này.” Từ Trúc Quỳnh một bên nhíu mày, có chút nhìn không được bộ dạng này của Bạch Phi Nhược đối với Bạch Từ Linh.

“Cái đó biểu tỷ, lời Phi Nhược nói cũng không sai...” Chương Ngự ngập ngừng, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Từ Linh: “Bạch Từ Linh ngươi trước thả Thiên Phụng ra, có gì từ từ nói...”

Mắt lạnh quét một lượt biểu cảm của đám người, trong lòng nhanh chóng hiện ra câu trả lời, có vẻ như chỉ có Đỗ Thanh Triệt là thật muốn cứu Lê Nguyệt Thiên Phụng, còn những người khác ngoài trừ bộ dạng xem kịch ra thì đứng một bên không nói lời nào, mà Chương Ngự, gây thơ đơn thuần không muốn nhìn người khác bị thương nên mới mở miệng nói giúp Lê Nguyệt Thiên Phụng, còn Bạch Phi Nhược, quan hệ giữa nàng ta với Lê Nguyệt Thiên Phụng cũng chẳng kém quan hệ giữa nàng ta và nàng, sở dĩ nàng nói giúp Lê Nguyệt Thiên Phụng cũng chỉ là vì Đỗ Thanh Triệt, muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hắn mà thôi.

Aizz~ nữ nhân này thật tâm cơ, thảo nào nguyên chủ bị nàng ta xoay vòng vòng mà còn không biết, ở đó nghĩ rằng nàng ta đối xử tốt với bản thân để rồi nhận lấy kết cục thảm, thật đáng sợ!

Bổn bảo bảo cảm thấy bản thân không đấu lại nàng ta rồi, làm sao bây giờ?!

“Ta cũng không phải người lương thiện như ngươi, tự nhận có ơn tất báo, có thù trả thù.” Đôi mắt nàng hiện lên tia âm trầm, trong suốt như nước hồ thu nhưng lại lạnh lẽo như hàn đàm, khiến Bạch Phi Nhược đối diện rơi vào bất an, quả nhiên...

“So với ngươi vẫn là thua kém nhiều lắm, ít nhất ta làm chuyện gì cũng quan tâm mình chính đại, không giống ngươi... chuyên môn ném đá giấu tay.”

“Bạch Từ Linh!” Giọng nói của nam tử tức giận vang lên, hiển nhiên là bị lời nói của Bạch Từ Linh chọc giận, bất quá điều khiến mọi người kinh ngạc là... người tức giận vậy mà không phải Đỗ Thanh Triệt.

Mọi người nhìn về nơi phát ra âm thanh, nam tử một thân lam y như nước, cùng y phục của Bạch Từ Linh ở đối diện giống nhau như đúc, người ngoài không biết còn nghĩ rằng họ là một cặp tình nhân, hiện tại nam tử tức giận như vậy hiển nhiên là đang cãi nhau, bất quá mọi người ở đây không có suy nghĩ như vậy, mọi người chỉ nhìn về phía hắn với đôi mắt phức tạp.

Là Chương Ngự...

[Phần tiếp theo xin liên hệ để biết thêm thông tin chi tiết]

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Nửa đêm viếng thăm

"Thiên Phụng không sao chứ..." Chương Ngự một bên cởi áo khoác ngoài choàng lên người Chương Ngự, may mắn vì thời tiết dạo này chuyển lạnh cho nên nàng mặc y phục nhiều thêm mấy lớp, nhìn về phía Lê Nguyệt Thiên Phụng được người cứu lên đặt ở bên cạnh, không khỏi mở miệng hỏi thăm.

Chương Ngự nhìn thấy muội muội cởi áo ngoài, ý thức đầu tiên chính là phải ngăn cản nhưng thân thể hắn lúc này ướt sũng, tuyết ngoài trời vẫn đang rơi, bông tuyết nhỏ nhắn rơi xuống người hắn nhanh chóng tan thành nước khiến con lạnh lan truyền toàn thân, cơ bắp hắn không khỏi cứng đờ. Trong lúc nhất thời phản ứng chậm đi một nhịp, lúc phục hồi lại Chương Ngự đã dùng áo khoác ngoài của nàng khoác lên người hắn, mặc dù chiếc áo khoác ngoài này vốn không thể sưởi ấm được thân thể hắn nhưng đáy lòng Chương Ngự vẫn cảm thấy ấm áp, đây là muội muội mà hắn yêu thương nhất a, quả nhiên

là không phụ lòng thương yêu của hân!

Chuong Ngự thân là nam nhân cho dù bị con lạnh dày vò vẫn có thể chịu đựng được, hơn nữa hành động của Chuong Ngự đã sưởi ấm trái tim của hân, điều này khiến hân cảm thấy ấm áp hơn, hân dựa vào người Chuong Ngự, nghe giọng nói hỏi thăm của nàng thì ánh mắt nhin không được mà rơi vào người Lê Nguyệt Thiên Phương bên cạnh.

"Hôn mê rồi?" Đỗ Ngọc Trân cũng vội vàng đi đến xem xét tình huống, lúc nàng chạm vào da thịt Lê Nguyệt Thiên Phương thì không khỏi giật mình.

Lạnh quá...

Làm sao lại lạnh như vậy?!

"A, có phải chết rồi không?" Từ Trúc Quỳnh đứng bên cạnh nhìn bộ dạng của Lê Nguyệt Thiên Phương chẳng khác gì xác chết thì không khỏi thốt lên để rồi nhận lấy ánh mắt liếc xéo của Đỗ Ngọc Trân.

"Sao lại có thể?" Bạch Phi Nhược cũng đi đến, nghe Từ Trúc Quỳnh nói vậy không khỏi mở miệng: "Thu Nguyệt nhanh đi lấy áo khoác của ta đến..."

Lê Nguyệt Thiên Phương rơi vào hồ nước lạnh, nàng thân là nữ tử, một thân liễu yếu đào tơ tất nhiên không thể so với một thân nam nhân cường tráng như Chuong Ngự, mặc dù rất nhanh được người cứu lên nhưng thân thể nàng vẫn bị hàn khí của nước hồ nhiễm vào, thân thể lạnh như băng, hai mắt nhắm nghiền, môi trắng bệch, hô hấp yếu ớt, giờ phút này nhìn nàng chẳng khác nào người chết.

"Mau đi gọi đại phu!" Đỗ Ngọc Trân gầm nhẹ một tiếng, gương mặt lạnh lùng hơn hân ngày thường, trong đôi mắt thoáng hiện lên tia lo lắng.

Nàng là không vừa mắt Lê Nguyệt Thiên Phương đấy, nhưng không có nghĩa là có thể đứng yên nhìn nàng ta chết.

Thu Nguyệt nhanh chóng mang áo khoác đến, Bạch Phi Nhược liền dùng áo khoác bọc lại người Lê Nguyệt Thiên Phương, Đỗ Ngọc Trân lúc này đỡ lấy Lê Nguyệt Thiên Phương dựa vào người nàng, hai bàn tay không ngừng xoa bàn tay lạnh lẽo của đôi phương, ý đồ muốn cho đôi phương một chút hơi ấm.

Vương Sắc Sắc nhìn tình cảnh trước mắt thành ra như vậy thì cũng không ngồi không mà nhanh chóng vận dụng đầu óc suy nghĩ tìm cách cứu Lê Nguyệt Thiên Phương, mặc dù nàng đối với nữ tử này không có mấy phần hảo cảm nhưng trong mọi người đều biết nàng là người của Lê Nguyệt Thiên Phương, hôm nay cũng là do nàng ta dẫn nàng đến đây, nếu như Lê Nguyệt Thiên Phương xảy ra chuyện gì Lê gia bên kia truy cứu trách nhiệm, đến lúc đó không ai lãnh lại đổ lên người nàng thì bảo nàng phải làm sao đây? Mặc dù tính tình đại tiểu thư của Lê Nguyệt Thiên Phương khiến người khác rất chán ghét nhưng ở phía sau nàng ta vẫn còn có Lê gia, Lê gia dù sao cũng làm quan lớn trong triều, mà nàng vừa mới xuyên không, có rất nhiều chuyện cần người hỗ trợ, nếu hôm nay nàng cứu được Lê Nguyệt Thiên Phương thì Lê gia thiếu sẽ nợ ân tình của nàng, đến lúc đó nàng muốn làm gì cũng có Lê gia chống lưng, con đường sau này sẽ thuận lợi hơn.

Nghĩ vậy tâm tình Vương Sắc Sắc không khỏi vui sướng, bất quá trường hợp này không thích hợp để nàng cười ha ha tán thưởng trí thông minh của bản thân, cứu người mới là quan trọng, đợi sau khi cứu Lê Nguyệt Thiên Phương xong nàng cười vẫn chưa muộn.

Bạch Từ Linh nhìn sắc mặt tái nhợt của Lê Nguyệt Thiên Phương, mặc dù hô hấp rất yếu nhưng nàng vẫn cảm nhận được, cho nên mới nói tắm nước lạnh cũng chưa có nguy hiểm đến tính mạng, bất quá nhìn bộ dạng lo lắng của mọi người, Bạch Từ Linh mặc dù không ngại bản thân sẽ trở thành hung thủ giết người nhưng nàng chưa muốn lấy mạng Lê Nguyệt Thiên Phương, nữ nhân này vẫn còn giá trị lợi dụng, cho nên vừa định mở miệng chỉ cách cứu người thì thấy Vương Sắc Sắc ôm ấm trà từ trong đình chạy ra, nàng thấy vậy liền im lặng ôm tay, một bộ dạng xem kịch vui nhìn cảnh trước mắt.

"Vương cô nương người đây là..." Ánh mắt Bạch Từ Linh không rõ ý vị rơi vào người Vương Sắc Sắc, không rõ nàng là muốn làm gì, này giờ Vương Sắc Sắc vẫn lẳng lặng ở một bên không tham gia cuộc trò chuyện của mọi người khiến mọi người quên mất nàng ta, hiện tại nàng ta đột nhiên làm ra hành động như vậy khiến mọi người hơi kinh ngạc.

"Đây là trà nóng, để nàng ôm ấm trà." Dứt lời nàng liền đem ấm trà nhét vào tay của Lê Nguyệt Thiên Phương, bởi vì Lê Nguyệt Thiên Phương đã hôn mê cho nên Đỗ Ngọc Trân bên cạnh phải cầm lấy hai tay Lê Nguyệt Thiên Phương ôm ấm trà, xác thực so với tay nàng thì ấm trà sẽ giúp Lê Nguyệt Thiên Phương sưởi ấm tốt hơn, vì vậy Đỗ Ngọc Trân cũng không có nói gì.

"Trà nóng, để nàng uống đi." Vương Sắc Sắc đưa chung trà đến bên môi Lê Nguyệt Thiên Phương, mọi người không có ngăn cản hành động của nàng khiến những động tác sưởi ấm tiếp theo của nàng càng thêm thuận lợi, chưa đến nửa khắc thân nhiệt Lê Nguyệt Thiên Phương đã tăng lên, mi mắt cũng hơi giật giật.

"Có phản ứng rồi!" Vương Sắc Sắc reo lên một tiếng vui mừng, mọi người nhìn thấy Lê Nguyệt Thiên Phương mở mắt, mặc kệ là thù hay bạn đều thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

"Lạnh... lạnh quá..." Môi Lê Nguyệt Thiên Phương tái nhợt, mặc dù đã tỉnh lại nhưng thần sắc vẫn trắng bạch như thường, thân thể vẫn không ngừng run rẩy, rõ ràng là bị lạnh run, bất quá có thể tỉnh lại là tốt rồi.

"Khoác cần thận vào." Đỗ Ngọc Trân ôm lấy Lê Nguyệt Thiên Phương, y phục nàng cũng bị đối phương nhiễm ướt một mảnh, bất quá nàng không có bận tâm, nàng như cũ lấy áo khoác của Bạch Phi Nhược do Thu Nguyệt mang đến mà choàng vào người Lê Nguyệt Thiên Phương nhằm giúp nàng sưởi ấm.

Lê Nguyệt Thiên Phương lúc này bị lạnh đến run người, thần trí cũng không được tỉnh táo, có được hơi ấm nàng hiển nhiên là thỏa mãn, thân thể nàng rút

vào người Đỗ Ngọc Trân, Đỗ Ngọc Trân thấy vậy cũng không có đẩy ra, Bạch Tử Linh ở đằng xa nhìn một màn này không khỏi nhưng mảy. Trong trí nhớ của nàng, kỉ ức về Đỗ Ngọc Trân rất ít xuất hiện, chỉ biết nha đầu này là muội muội của Đỗ Thanh Triệt, tính tình cổ quái, không thích thân cận người khác, ngay cả đại tẩu tương lai như Bạch Phi Nhục cũng không thể thân cận với nàng, nàng ta cùng Lê Nguyệt Thiên Phương không hợp, thậm chí còn thường xuyên cãi nhau nhưng hiện tại nhìn thấy Lê Nguyệt Thiên Phương rơi xuống hồ vẫn ôm lấy đối phương để sưởi ấm, có thể thấy được tâm địa nàng thiện lương thế nào, so với một số người miệng thì ngọt ngào nhưng trong lòng lại luôn suy nghĩ xấu xa như Bạch Phi Nhục đúng là khác nhau một trời một vực.

Bạch Phi Nhục thấy Lê Nguyệt Thiên Phương tỉnh lại gánh nặng trong lòng cũng bớt đi, nàng chường mắt Lê Nguyệt Thiên Phương, thậm chí không để ý đến sự sống chết của nàng ta nhưng nàng ta không thể chết được, đặc biệt là chết ở nơi này lại càng không được.

"Tỷ tỷ, tỷ có biết làm như vậy sẽ chết người không?!" Bạch Phi Nhục đi đến bên cạnh Bạch Tử Linh, gương mặt xinh đẹp đỏ cả lên, nàng đỏ mặt không phải vì ngượng ngùng mà là vì tức giận, có lẽ bởi vì tức giận nên không không chế được giọng nói của mình khiến mọi người xung quanh đều nghe rõ ràng, nháy mắt sự chú ý của mọi người liền chuyển sang bên này.

"Vậy thì sao?" Bạch Tử Linh khoanh tay, bộ dạng lạnh nhạt nhìn Bạch Phi Nhục, trong mắt nàng lúc này Bạch Phi Nhục chẳng khác nào một bà điên, không ngừng gào thét trước mặt nàng.

"Sự sống chết của nàng ta thì liên quan gì đến ngươi? Chẳng lẽ đến chuyện sống chết của nàng ta ngươi cũng muốn quản?!"

"Tỷ... tỷ sao có thể nói như thế?!" Bạch Phi Nhục tức giận, ánh mắt nhìn Bạch Tử Linh mang theo khiển trách: "Tỷ sao có thể xem thường mạng người như thế? Cho dù ngày thường Lê tiểu thư thường bắt nạt tỷ nhưng tỷ cũng không nên có suy nghĩ lấy mạng nàng a!"

Bạch Tử Linh bị ánh mắt này của Bạch Phi Nhục chọc tức, nàng cười lạnh một tiếng, giọng điệu châm chọc mở miệng: "Người xem thường mạng sống của người khác không phải ta mà là các ngươi!"

"Ngày đó khi ta nhảy xuống hồ sao không ai đứng ra ngăn cản? Lúc ta hôn mê bất tỉnh sao không thấy ai gọi đại phu? Tất cả các ngươi cũng chỉ đứng bên cạnh xem kịch, thậm chí trong lòng còn khinh thường, phi nhỏ ta, khi ta rơi vào hôn mê các ngươi lại vứt ta về viện của mình để ta tự sinh tự diệt, các ngươi nói ta xem thường mạng sống của người khác, các ngươi có tư cách gì nói ta như vậy?!"

"Ta hiện tại chỉ là lấy oán báo oán, có nợ phải trả là chuyện bình thường, ta cảm thấy cách mà ta làm hiện tại so với những việc các ngươi còn lương thiện hơn rất nhiều!"

Mọi người bị lời chất vấn của Bạch Tử Linh làm cho sững sờ, tựa hồ như không nghĩ đến Bạch Tử Linh lại nói ra những lời này, không... phải là không ngờ có ngày Bạch Tử Linh lại dám nói ra những lời này, nhưng ngẫm lại những hành động vừa rồi của nàng mọi người đột nhiên cảm thấy nàng có thể nói ra lời này cũng không phải là không thể, chỉ là mọi người ở đây đều nhìn quen Bạch Tử Linh nhu nhược, làm cái đuôi đi sau Đỗ Thanh Triệt, bị người khác bắt nạt chỉ dám khóc thành tiếng, hiện tại thấy bộ dạng bức xúc như vậy của Bạch Tử Linh nhất thời không biết phải nói gì, con thỏ bị dồn vào bước đường cùng sớm muộn cũng sẽ quay lại cắn người, huống hồ là Bạch Tử Linh chịu hết sỉ nhục trong một thời gian dài.

Hơi thở Bạch Tử Linh phập phồng, hiển nhiên so với bộ dạng ngày thường lạnh nhạt của nàng thì biểu hiện vừa nãy của nàng quả thật là có chút kích động, bản thân nàng cũng hiểu rõ đây là cảm xúc của nguyên chủ, là nguyên chủ nhìn không được về mặt đối trá đó của Bạch Phi Nhục cho nên mới hướng về phía nàng ta chất vấn, nếu không phải bản thân nàng kìm chế tốt, chỉ sợ lúc này nàng không chỉ đơn thuần hướng Bạch Phi Nhục chất vấn mà là nổi điên gào thét về phía đối phương, thậm chí sợ là động tay động chân cũng không chừng.

Thanh Nhi bên cạnh bị bộ dạng này của Bạch Tử Linh làm cho lo lắng không thôi, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh ngày đó khi Lạc Hàm nửa đêm lén lút vào phòng của tiểu thư, lúc Lạc Hàm nhắc đến Tuyệt Lệnh tiểu thư cũng là có biểu hiện như vậy, bất quá so với ngày đó cảm xúc hôm nay của tiểu thư được kìm nén rất tốt, không có hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, mặc dù là vậy nhưng Thanh Nhi vẫn nhìn không được lo lắng.

"Ngươi nói vậy?" Chương Ngự là người đầu tiên từ trong khiếp sợ phục hồi, hần lúc này đã đẩy ra Chương Ngự, một thân y phục ướt đầm đi đến trước mặt Bạch Tử Linh.

"Ngươi đừng có đem mọi lỗi lầm đổ lên đầu Phi Nhục, là ngươi gieo gió gặt bão, bản thân ngươi lấy tính mạng ra uy hiếp Thanh Triệt, hần không để ý đến ngươi lại nhảy hồ tự tử, chuyện này có thể trách ai được?!"

"Đúng vậy, chuyện này là nên trách ta, thế nhưng ngươi nói ta gieo gió gặt bão, sao không thấy các nàng gieo gió gặt bão đi?" Ngón tay chỉ phía Lê Nguyệt Thiên Phương, giọng điệu nàng vô cùng lạnh lẽo, cả người đều mang theo hàn ý hướng về phía đám người đối diện.

"Nàng bắt nạt ta không ít, sao không thấy nàng gieo gió gặt bão?!" Dứt lời ngón tay thon dài liền chuyển sang người Đỗ Thanh Triệt: "Hần từ chối tình cảm của ta, sỉ nhục ta, thậm chí còn động thủ đánh ta, sao hần không gieo gió gặt bão đi?"

Nàng cười lạnh, bộ dạng thông dong chỉ tay vào ngực Chương Ngự, thần sắc lạnh lẽo: "Còn ngươi, ngẫm lại những chuyện ngươi đã làm với ta, sao ngươi không gieo gió gặt bão đi?"

"Cho nên Chương thiếu gia, có phải ngươi cảm thấy, những chuyện bản thân ta làm có kết cục như vậy là ta xứng đáng, ta gieo gió gặt bão, còn những chuyện các ngươi làm thì không? Có phải không?"

Chương Ngự bị chất vấn đến sững sờ, nhất thời không biết phải nói cái gì, chính bản thân hần cũng cảm thấy lời của Bạch Tử Linh không sai, nếu nói những việc nàng làm là gieo gió gặt bão thì bọn hần đâu? Những chuyện bọn hần làm đều đáng được tha thứ, như vậy công bằng với nàng sao?!

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại..."

"Dừng!" Bạch Tử Linh đưa tay làm một thủ thế khiến Bạch Phi Nhược không biết làm sao để nói tiếp.

"Ta hiện tại không có nhã hứng cùng người diễn kịch, thỉnh người mau thu hồi nước mắt của người, không thì nam nhân của người lại đến tìm ta gây phiền toái."

Thần sắc Bạch Phi Nhược lộ vẻ cứng đờ, đôi mắt xinh đẹp cũng đã hơi ửng đỏ, đúng như lời Bạch Tử Linh nói, nếu để nàng tiếp tục nói nữa thì nước mắt sẽ rơi xuống, đến lúc đó không biết chừng Đỗ Thanh Triệt hay là Chương Ngự sẽ nổi điên lên đi tìm Bạch Tử Linh gây phiền phức.

"Về phần Lê Nguyệt Thiên Phương, nàng đây là tự làm tự chịu, dù sao cũng không chết được, bất quá vẫn nên sớm gọi đại phu, một lát nữa không ai biết đã xảy ra chuyện gì đâu." Dứt lời liền quay người bỏ đi, Thanh Nhi thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo sau, Bạch Tử Linh không có trở về viện của mình mà đi về phía đình, nơi có một nam tử đang ngồi đó.

"Lãnh Vô Quân, có muốn đi uống trà không?"

"Tốt." Lãnh Vô Quân sáng khoái đồng ý, này giờ hẳn chứng kiến những chuyện nàng làm, mặc dù kinh ngạc nhưng không có ngăn cản, hẳn biết đây là ân oán của nàng cùng bọn họ, hẳn chỉ là người ngoài không tiện xen vào, chỉ có thể ngồi một bên xem diễn biến.

Lãnh Nhất đứng từ xa nhìn một màn này không khỏi thở than một tiếng, vốn dĩ hẳn đã cảm thấy chủ tử nhà hẳn đã đủ vô tâm rồi, không nghĩ đến Bạch Tử Linh còn vô tâm vô phế hơn nữa, không đúng... phải gọi là tàn nhẫn vô tình mới phải!

"Đại phu còn chưa đến sao?!" Đỗ Ngọc Trân lên tiếng phá vỡ không khí xấu hổ, chuyện giữa Bạch Tử Linh và Bạch Phi Nhược nàng không có quan tâm, cũng giống như việc Bạch Tử Linh làm như vậy với Lê Nguyệt Thiên Phương, đây là ân oán giữa bọn họ, thứ quan trọng hiện nay là phải tìm đại phu cho Lê Nguyệt Thiên Phương.

Thu Nguyệt đứng bên cạnh ngập ngừng: "Nô tì đã cho người đi gọi hiện tại chắc là đang trên đường đến." Vốn dĩ là muốn tìm Bạch Tử Linh đến để khiến nàng ta xấu hổ, ai mà ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này? Không những không khiến Bạch Tử Linh xấu mà còn làm cho Bạch Phi Nhược xấu mặt.

"Ca ca, chúng ta về trước đi." Đỗ Ngọc Trân là người đầu tiên tỏ thái độ, nàng cũng không muốn ở lại đi, nếu hiện tại đại phu vẫn chưa đến thì không bằng đưa Lê Nguyệt Thiên Phương trở về tìm đại phu khác.

"Ngọc Trân muội muội, Lê tiểu thư vẫn còn chưa khỏe, không bằng muội đưa nàng vào khách phòng thay y phục, đợi đại phu đến khám cho nàng."

"Không cần đâu, nơi này dù sao cũng không phải Lê phủ, có chút không tiện."

"Cứu người quan trọng, Ngọc Trân muội muội không hiểu ý của câu nói này sao?" Bạch Phi Nhược hơi nhíu mày, kìm nén sự không vui dưới đáy lòng.

Đỗ Ngọc Trân nhíu mày, còn chưa lên tiếng thì đã bị Đỗ Thanh Triệt cướp lời: "Ngọc Trân, không bằng làm theo sự sắp xếp của Nhược Nhi, dù sao đợi đến khi về phủ chỉ sợ hàn khí đã sớm xâm nhập vào thân thể nàng."

Đỗ Ngọc Trân nâng mắt, giọng điệu không tốt: "Trong xe ngựa muội vẫn còn một bộ y phục, để muội thay cho biểu tỷ là được, không cần làm phiền Bạch Tử tiểu thư cùng quý phủ."

"Đỗ tiểu thư, có thể để ta giúp người không?" Vương Sắc Sắc lúc này cũng chen miệng vào một câu.

"Tốt." Đỗ Ngọc Trân nhanh chóng đáp lại, thế là hai người cố gắng dìu Lê Nguyệt Thiên Phương đi rồi, Lê Nguyệt Thiên Phương mặc dù lạnh đến run người nhưng đầu óc vẫn còn chút tỉnh táo, trong trường hợp thế này nàng vẫn lựa chọn đi theo Đỗ Ngọc Trân, dù sao nàng cũng không muốn nhờ vả Bạch Phi Nhược.

"Cái đó... ta cũng đưa ca ca về trước." Chương Ngự ngập ngừng, lúc này cũng nhớ đến Chương Ngự thân hình ướt đẫm, Chương Ngự cũng cảm thấy trường hợp này không tiện ở lại, cho nên phối hợp đi theo Chương Ngự rời đi, bất quá trước khi rời khỏi hẳn vẫn không quên liếc mắt nhìn Bạch Phi Nhược một cái, trong đôi mắt chứa đầy tia phức tạp.

Từ Trúc Quỳnh tự nhận là hảo bằng hữu của Bạch Phi Nhược nhưng tại thời điểm này nàng không biết nói gì cho phải, có thể những người khác không biết nhưng Từ Trúc Quỳnh sao lại không biết lời của Bạch Tử Linh nói là sự thật? Chỉ là trong tình huống này, nói cái gì đối với Bạch Phi Nhược cũng bất lợi, cho nên hiện tại giữ im lặng mới là tốt nhất, nhưng mọi người đã đi cả rồi, nàng cũng không thể tiếp tục ở lại, bản thân Bạch Phi Nhược cũng không muốn bị người khác trông thấy bộ dạng xấu hổ của mình.

Bữa tiệc tan rã trong không vui, phút chốc nơi này chỉ còn lại Đỗ Thanh Triệt cùng Bạch Phi Nhược, thần sắc Đỗ Thanh Triệt phức tạp, nhìn dung nhan xinh đẹp đã tái nhợt trước mắt, đáy lòng hẳn cũng có chút thương tiếc, chính là có một số chuyện nếu không thẳng thắn nói ra, để lâu dài chỉ phát sinh thêm nhiều rắc rối.

"Nhược Nhi, chúng ta nói chuyện."

~~~~~

Ban đêm, Linh Viên.

Bạch Tử Linh đang nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, tựa như đang ngủ, lúc này một cơn gió xẹt qua, chiếc lá xuyên qua cửa sổ bay thẳng vào phòng, rõ ràng là một chiếc lá mỏng manh thế nhưng lại có thể ghim vào gỗ ở đầu giường, điều này cho thấy sức lực của người tác động lên chiếc lá lớn thế nào, từ một chiếc lá vô hại trở thành vũ khí giết người vô hình.

Làn mi khẽ run, như cánh bướm vùng cánh muốn bay, nàng mở mắt ra, một đôi mắt trong suốt lạnh lẽo, mặc dù căn phòng bị bóng tối nuốt chửng nhưng đôi mắt của nàng lại vô cùng sáng rực.

Bạch Tử Linh ngồi dậy, liếc mắt nhìn chiếc lá ghim ngay cạnh giường, nàng đưa tay khẽ vuốt chiếc lá, chiếc lá chỉ vừa mới ngắt xuống, vẫn còn tươi xanh, không biết là nghĩ đến chuyện gì khóe môi nàng lại cong lên, nàng bước xuống giường mang giấy, buộc tóc, lấy khăn che mặt ở bên cạnh đeo vào, lúc này mới đi ra ngoài.

Bên ngoài gió thổi lạnh lẽo, tuyết rơi lất phất, có một bóng dáng cao gầy đứng đó, một thân hắc bào như mực, ở giữa bầu trời tuyết trắng vô cùng nổi bật, dù chỉ là bóng lưng nhưng cũng khiến người khác cảm thấy tuyệt đẹp.

"Hàn vương điện hạ." Giọng nói vang lên, phá vỡ sự tĩnh mịch của màn đêm vô tận.

Hắc bào nam tử quay người, để lộ ngũ quan tuấn mỹ, hắc có đôi mắt màu đen thâm thúy, ẩn chứa sự sắc bén cao ngạo, cả người đều tản ra một cỗ khí thế hơn người, thân hình đỉnh bạc lộ ra vài phần nguy hiểm cùng lạnh lùng.

"Bạch Tử Linh." Giọng nói của hắc tử trầm thấp như thường, nhưng lại mang theo vài phần hàn ý, giống như muốn cùng gió tuyết hòa vào nhau.

"Đêm khuya thanh vắng, không biết Hàn vương điện hạ ghé qua hàn xá là để làm gì?" Bạch Tử Linh nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắc tử, thái độ có chút hồ hững, không giống như người đang ngủ vừa bị đánh thức.

"Hàn vương điện hạ? Ta nghĩ ngươi sẽ gọi thẳng tên ta chứ?" Thương Hàn Phong nheo mắt, cẩn thận đánh giá nữ tử đối diện, nàng một thân áo trong trắng xóa, mái tóc đen dài được buộc cao, trên mặt đeo khăn che mặt, chỉ để lộ ánh mắt trong suốt lãnh đạm.

"A, người thân phận cao quý, ta làm sao dám?"

"Ngươi không dám?!" Thương Hàn Phong cười lạnh, trong giọng nói mang theo vài phần lừa gạt không rõ: "Ngay cả ta ngươi cũng dám đánh ngươi còn không dám gọi tên ta?"

Bạch Tử Linh nhướng mày, thái độ thản nhiên: "Đánh cũng đã đánh, Hàn vương điện hạ tối nay đến đây là muốn khởi binh vấn tội sao?"

"Bạch tiểu thư đúng là không giống lời đồn." Tối qua hắc tử đã cho Mục Nguyệt điều tra thân phận của nàng, mặc dù trong lòng đã có suy đoán, Bạch Tử Linh có thể xuất hiện ở kinh thành thì hắc tử là tiểu thư của phủ nào đó thế nhưng hắc tử lại thu được một kết quả không ngờ đến, nàng lại là Tam tiểu thư của Hữu Thừa tướng phủ - Đế nhất phế vật Thành Thiên quốc - Bạch Tử Linh!

Mặc dù rời khỏi Yến Kinh hơn ba năm nhưng hầu như mỗi ngày hắc tử đều nhận được tin tức tình báo từ thuộc hạ của mình gửi đến, hầu hết những tin tức gửi đến đều là về chính sự chứ không phải tin đồn nhảm nhí mà người bên ngoài đồn thổi, có một lần cái tên "Bạch Tử Linh" này cũng có xuất hiện trong tin tức mà thuộc hạ của hắc tử gửi đến, nguyên nhân phần lớn là vì Đỗ Thanh Triệt. Mẫu thân của Minh vương Thương Tiêu Minh là Mai phi nương nương, nhà mẹ đẻ của Mai phi chính là Đỗ gia - gia tộc Đế nhất phú thương, nói là phú khả địch quốc cũng không quá, Mai phi mặc dù không phải xuất thân từ tiểu thư khuê các nhưng ở sau lưng nàng lại có chỗ dựa là Đỗ gia, đây là nguyên nhân Thành Thiên đế sủng ái nàng. Tuy nói triều đình cùng thương nhân không có qua lại nhưng không thể phủ nhận việc kết giao với thương nhân sẽ khiến quốc khố của triều đình thêm lớn mạnh, trong Tứ đại đế quốc không có một gia tộc nào giàu hơn Đỗ gia, cho nên Thành Thiên đế mới cùng Đỗ gia kết làm thông gia, ý đồ muốn Đỗ gia giúp đỡ quốc khố, mà Đỗ gia mặc dù chỉ làm thương nhân nhưng đáy lòng vẫn có chút mong muốn quyền lực từ phe triều đình, cho nên có thể nói cuộc hôn nhân giữa hai nhà đều là vì lợi ích của bản thân.

Gia chủ hiện tại của Đỗ gia vẫn còn nhưng Đỗ Thanh Triệt là Đại thiếu gia duy nhất của Đỗ gia, Đỗ lão gia đối với cháu trai này vô cùng hài lòng, cũng có ý định chọn Đỗ Thanh Triệt là gia chủ đời tiếp theo, mà Đỗ Thanh Triệt không chỉ là Đỗ gia Đại thiếu, hắc tử còn là biểu ca của Thương Tiêu Minh, hơn nữa quan hệ giữa hai người bọn họ còn không tồi, có thể nói trợ giúp lớn nhất của Minh vương chính là Đỗ gia, có tiền tài sợ gì không mua được thần tiên, hiện tại Mai phi đắc sủng, thế lực của Minh vương lại như mặt trời ban trưa, Đỗ gia cũng vì vậy mà trở thành đại gia tộc khiến nhiều người muốn nịnh nọt. Mấy năm xảy ra không ít chuyện, đáng nói nhất chính là Đỗ gia Đại thiếu vậy mà lại dây dưa tình cảm với hai vị tiểu thư của Hữu Thừa tướng phủ, mà Hữu Thừa tướng phu nhân xuất thân từ Thái phó phủ, Thái phó phủ có hai vị tiểu thư, một người làm Hoàng hậu, một người làm Thừa tướng phu nhân, mấy năm nay mọi người đều biết Viên Hoàng hậu không được đắc sủng, mà Thái tử lại không được Thành Thiên đế quan tâm, cho nên Hữu Thừa tướng vẫn chưa có tỏ rõ thái độ bản thân theo phe nào, chỉ là nhìn lập trường, Bạch Văn Hoài hẳn là nên chọn ủng hộ cho Thái tử.

Hữu Thừa tướng phu nhân không cần nói cũng biết hắc tử là sẽ ủng hộ cho cháu trai của mình, mà hai vị tiểu thư của quý phủ lại một mực chung tình với Đỗ gia Đại thiếu, hơn nữa còn có lời đồn Đỗ gia Đại thiếu cùng Bạch Tử tiểu thư lưỡng tình tương duyệt, sớm muộn cũng sẽ đến với nhau, cho nên một khi Bạch Tử tiểu thư gả vào Đỗ gia thì nàng chắc chắn sẽ phải cùng trượng phu đồng tâm hiệp lực, ủng hộ Minh vương, điều này khiến Bạch Văn Hoài bị kẹt ở giữa, mọi người đều cảm thấy khó xử thay hắc tử, không biết nên chọn phu nhân vẫn là chọn nữ nhi?

Đến giờ phút này Bạch Văn Hoài vẫn chưa đưa ra lựa chọn, người thông minh đều biết là hắc tử đang đợi, đợi khi nào xác định được ai là người thắng cuối cùng hắc tử mới ra tay, đây xác thực là một lão hồ ly đầy rẫy âm mưu quỷ kế.

Trong tin tức gửi đến, cái tên của Bạch Tử Linh chỉ có nhắc qua chứ không hề tỉ mỉ, vì vậy Thương Hàn Phong cũng không có chú ý đến, cho đến ngày hôm qua hai người giao phong, hắc tử mới cho người đi điều tra nàng, xác thực thân phận của nàng.

"Lời đồn không mười thì chín cái là tin vịt, Hàn vương điện hạ cảm thấy sao?" Bạch Tử Linh không hề cảm thấy ngạc nhiên trước câu hỏi của hắn, mấy ngày trước gặp gỡ hắn thậm chí còn không biết nàng là ai, tối nay lại chủ động nhắc đến lời đồn hiển nhiên là đã cho người điều tra nàng.

"Không sai." Hắn gật đầu, xem như đồng ý với lời nói của nàng, lời đồn bên ngoài chưa chắc đã đúng, Thương Hàn Phong cũng không phải là người dễ bị lời nói của người khác tác động, cho nên khi nghe thấy những tin đồn hắn cũng chưa có nói là tin hay không, vì vậy hắn đã cho người điều tra.

"Bạch Tử Linh, nữ nhi của Nhị phu nhân Lạc thị, phận làm thứ nữ không nhận được sự sủng ái, tính tình nhu nhược yếu đuối, ngay cả nha hoàn cũng có thể khi dễ." Đây là tư liệu Mục Nguyệt gửi cho hắn, hắn càng xem càng cảm thấy buồn cười, bởi vì Bạch Tử Linh trong tư liệu cùng với Bạch Tử Linh mà hắn đã gặp đúng thật sự là hai người, nếu không phải nhận ra dung mạo kia của nàng, hắn còn nghĩ rằng Mục Nguyệt là đang chơi hắn, một người có thể đánh ngang tay với hắn thì làm sao có thể yếu đuối mặc người khi dễ đâu?

"Thiếu sót rồi." Bạch Tử Linh lạnh nhạt tiếp lời: "Nhắc đến ta thì phải nhắc đến bộ mặt không biết xấu hổ này, ngay cả ý trung nhân của muội muội mà cũng không buông tha, thật sự là khiến người người phẫn nộ, không chỉ làm mất mặt Bạch gia mà còn làm trò chơi cho thiên hạ." Khi nói ra những lời này sắc mặt nàng một chút cũng không thay đổi, giống như người được nói đến không phải là nàng mà là một người khác vậy.

Thương Hàn Phong không tiếng động nhíu mày, hắn cho Mục Nguyệt đi điều tra hiển nhiên những chuyện mà Bạch Tử Linh nói hắn tất nhiên rõ ràng, cũng biết mối quan hệ phức tạp của nàng cùng Đỗ Thanh Triệt chỉ là hắn lựa chọn xem nhẹ việc này, dù sao đối với hắn mục đích của đối phương mới là quan trọng nhất, những chuyện khác hắn có thể lựa chọn không quan tâm. Điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là thái độ của Bạch Tử Linh khi nói về chuyện này, đối lại là người khác chỉ cần nghe người khác nói những lời không tốt đẹp về mình cũng đã cảm thấy buồn bực chứ đừng nói là chính bản thân mình lại có thể bình thản nói ra những lời đó, nữ nhân này quả nhiên không tầm thường.

"Xem ra, người cùng tư liệu xác thực là hai người."

"Thứ trên tư liệu là thứ người khác để người xem." Có một số thư tư liệu cũng không thể cho ra một đáp án chính xác được.

"Bạch tiểu thư đúng là che giấu rất sâu." Thương Hàn Phong nhìn nàng, ánh mắt của hắn so với sự lạnh lùng ban nãy thì lúc này lại mang theo vài phần thâm ý.

"Còn không bằng Hàn vương, trở về kinh thành mà lại không có ai biết." Đối với chuyện triều đình, Bạch Tử Linh không hề bận tâm, chỉ là trước đó nàng có nghe Lạc Hàm nói qua hơn ba năm trước Thương Hàn Phong đã rời đi kinh thành, đến đất phong của mình để trấn giữ biên giới Thành Thiên - Phụng Tề, hiện tại hắn lại đột nhiên trở về, hơn nữa khi hắn vào thành cũng không có phô trương thanh thế, rõ ràng là không muốn có người biết hắn đã trở về, tội tự ý rời đất phong chính là tội chết a!

"Chuyện này cũng phải cảm tạ Bạch tiểu thư biết giữ mồm giữ miệng, không tiết lộ ra ngoài." Chuyện tối qua ở Nguyệt Mãn Lâu không phải chỉ có mình Bạch Tử Linh nhận thức, mà còn có đám người của Tử gia, Bạch Tử Linh thì hắn không lo lắng, dựa vào thân phận của nàng lời nàng nói chưa chắc đã có người tin, nhưng đám người của Tử gia thì khác, Thương Hàn Phong có thể nhận ra tên thủ lĩnh đó là tử sĩ do Tử gia bồi dưỡng, mấy năm trước hắn có gặp qua, chỉ là mấy năm sau không ngờ hắn ta lại trở thành hộ vệ của Tử gia công tử, hắn vốn nghĩ rằng bọn họ sẽ đem chuyện gặp hắn ở thanh lâu mà bảm báo cho Tử Sở, không ngờ bọn họ lại không nói gì, bất quá điều này đối với hắn lại vô cùng có lợi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hợp tác

Bạch Tử Linh nhếch môi, không có đáp lời, trong lòng âm thầm bắt đầu suy đoán mục đích của đối phương khi đến đây, nàng không tin một người rời khỏi đất phong bí mật về đây lại có thể rảnh rỗi đến tìm nàng chỉ để nói những lời này.

Bạch Tử Linh đoán không sai, Thương Hàn Phong hôm nay đến đây không chỉ để nói những lời này, hắn sở dĩ cho người điều tra Bạch Tử Linh là bởi vì nghi ngờ nàng đang tìm cách tiếp cận hắn, hắn vừa mới trở về kinh thành hai ngày mà đã gặp nàng hai lần, một lần là tình cờ, lần thứ hai là trùng hợp nhưng thật sự là trùng hợp vẫn là do con người sắp đặt đâu?

Hắn đã điều tra qua, mấy ngày trước Hữu Thừa tướng phủ người đi chùa cầu phúc dẫn đầu là đoàn người của Tử phu nhân, nghe nói Bạch Tử Linh cũng có đi cùng, sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà nàng lại bị bỏ lại, do không theo kịp đoàn người của Tử phu nhân cho nên đã quay trở lại kinh thành, sắc trời đã tối nên dừng chân tại một khách điểm, mà vừa vặn hắn cũng lựa chọn khách điểm đó để dừng chân, chuyện này không thể trách hắn, trong Minh Vụ Lâm hoang vắng, cách đó không xa chỉ có khách điểm Duyệt Lai, hắn không vào đó nghỉ ngơi chẳng lẽ lại ủy khuất mình ngủ bên ngoài? Điều hắn cảm thấy khó hiểu là dựa vào thân thủ đó của Bạch Tử Linh làm sao lại bị người khác dễ dàng bỏ lại cho được? Nhất định là do nàng không muốn đi cùng đoàn người của Tử phu nhân cho nên mới cố tình bị bỏ lại, nếu không khi biết bản thân bị bỏ lại nàng cũng sẽ không quay trở lại kinh thành.

Lần thứ hai gặp lại ở thanh lâu càng khiến hắn cảm thấy kỳ quái, một nữ tử như nàng, cho dù không phải tiểu thư khuê các thì cũng nên ra vào một nơi phong hoa tuyết nguyệt thế này, vậy mà nàng không những đi vào mà còn bị người truy đuổi, xong lại chạy vào phòng hắn, nói là nhầm phòng thì Thương Hàn Phong tuyệt đối không tin, dãy hành lang đó nhiều phòng như vậy, nàng lại lựa chọn mở cửa phòng hắn mà không phải là của người khác, hắn không biết khi đó nàng có biết hắn ở trong phòng hay không nhưng trong lòng Thương Hàn Phong vẫn nhìn không được mà nảy sinh nghi ngờ với nàng.

Hắn lớn lên trong hoàng thất, có một tuổi thơ không mấy tốt đẹp, vốn dĩ hắn là hoàng tử được sủng ái nhất của Thành Thiên đế, mẫu phi lại là phi tử được đặc sủng nhất hậu cung, nhà ngoại lại hồ mưa gọi gió trong triều thế mà trong vòng một đêm mọi thứ đều biến mất. Hắn trở thành một sự tồn tại xấu hổ, bị nghi ngờ là tư sinh tử của mẫu phi, mẫu phi của hắn là Nhã phi thanh khiết nhất lục cung lại bị buộc tội thông gian với người khác, nhà ngoại trung thành với triều đình lại bị vu oan cho tội phản quốc, Thương Hàn Phong từ một vị hoàng tử được sủng ái lại trở thành một kẻ bị người đuổi đánh, như chó chạy qua đường. Mặc dù sau đó Thành Thiên đế đã tìm ra sự thật, nhanh chóng rửa oan cho mẫu phi hắn, rửa sạch tội danh cho nhà ngoại hắn nhưng mẫu phi cũng không thể trở về bên cạnh hắn, một đứa trẻ như hắn không có mẫu thân che chở, sống ở trong cung đặc biệt vất vả, ngày ngày đều phải đề phòng người này, nghi ngờ người kia, về sau Trữ Quốc công thương tiếc hắn tuổi nhỏ không có mẹ nên muốn nuôi dưỡng hắn nên đã cầu xin Thành Thiên đế, Thành Thiên đế lại bận quốc sự, Thành Thiên đế có lẽ vì cảm thấy hổ thẹn với mẫu phi hắn cho nên đồng ý để hắn đến Trữ gia sống, nếu không hắn cũng không có ngày hôm nay.

Tam hoàng tử Hàn vương không thích nữ nhân, chuyện này đối với người bên ngoài cũng không phải là bí mật gì, khi hắn tám tuổi nữ nhân mà hắn yêu thương nhất là Nhã phi đã qua đời, Thương Hàn Phong không có mẫu phi che chở liền nhanh chóng trở thành kẻ bị mọi người trong cung khi dễ, Viên Hoàng hậu làm khó, Mai phi hãm hại, ngay cả những cung nữ trong cung đối với hắn cũng khinh thường, cho nên hắn đối với nữ nhân đều ôm lòng phòng bị. Trong khi các hoàng tử vương công đã biết đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt thì năm mười ba tuổi Thương Hàn Phong đã cùng Trữ Quốc công lên chiến trường đánh giặc, giết người còn nhiều hơn ăn cơm, gặp máu còn nhiều hơn gặp nữ nhân, ở trong suy nghĩ của hắn không có loại sinh vật gọi nữ nhân, chỉ có phân biệt địch và ta. Khi hắn chiến thắng huy hoàng trở về được Thành Thiên đế phong vương, Thành Thiên đế cũng đưa nữ nhân cho hắn nhưng đều bị hắn từ chối, có mấy vị đại thần không biết tốt xấu, đưa nữ nhân đưa đến tận giường hắn, cuối cùng bị hắn lấy máu rửa kiem, đem nữ nhân vứt trở về phủ của người đó, từ đó về sau mọi người đều biết Hàn vương máu lạnh vô tình, không thân cận nữ sắc.

Bạch Tử Linh là nữ nhân đầu tiên hắn quan sát kỹ, cũng là nữ nhân đầu tiên hắn tiếp xúc với khoảng cách gần như vậy, tâm tư nữ nhân như kim đáy biển, hắn không thể nhìn thấu tâm tư của Bạch Tử Linh nhưng đối với người có mục đích tiếp cận hắn, cho dù là tốt hay xấu hắn vẫn ôm lòng phòng bị, lòng nghi kỵ của hắn đối với nữ nhân quá nặng, trong lúc nhất thời không thể giải khai.

Cả hai rơi vào trầm mặc, hai mắt nhìn nhau, tựa hồ như muốn xuyên qua đôi mắt để nhìn thấu suy nghĩ trong đầu đối phương, hai người lâm vào suy nghĩ riêng của bản thân, chỉ là so với suy nghĩ của Bạch Tử Linh, suy nghĩ của Thương Hàn Phong phức tạp hơn nhiều, cũng giống như con người của hắn, phức tạp khó hiểu, tính tình cũng thay đổi nhanh như gió, đang nói chuyện ôn hòa, vừa mới chớp mắt đã trở nên thị huyết đáng sợ, chính là Bạch Tử Linh lại không chút sợ hãi.

Bạch Tử Linh có thể cảm nhận được đôi mắt không rời khỏi người nàng của đối phương, nàng cũng mặc kệ để hắn đánh giá, dù sao bản thân nàng cũng không làm gì phải sợ, nàng thấy được hắn nhìn nàng với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, về sau đôi mắt càng lắng đọng, giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó, ngay sau đó ánh mắt hắn nhìn nàng mang theo vài phần sát khí, Bạch Tử Linh cảm thấy máu mà ra, đối với sát khí đặc biệt nhạy cảm, mặc dù tia sát khí đó rất nhanh liền biến mất nhưng nàng vẫn là nhận thấy, chỉ là nàng không có tỏ vẻ gì mà thôi.

Nếu hắn thật sự muốn giết nàng, nàng cũng không ngu mà đứng yên để hắn giết, hai người bọn họ đã từng giao đầu qua, thứ mà nàng thua kém hắn là thân thể yếu ớt này, đợi mấy tháng rèn luyện thân thể nữa thì chưa chắc nàng đã thua kém hắn đâu, chỉ là nếu hiện tại đánh nhau nàng cũng có thể cùng hắn đánh ngang tay.

Lúc này ở trên thân cây cách đó không xa, có hai thân ảnh đang lấp ló, một người thân tố y, người còn lại thân hắc y, ánh mắt cả hai người không hẹn mà nhìn về một phương, chính là viện của Bạch Tử Linh.

“Sao bọn họ lại im lặng rồi?” Lục Thiên Hành vốn đang lắng nghe cuộc đối thoại của hai người bên kia, đột nhiên cả hai rơi vào trầm mặc khiến hắn có chút bất mãn.

Người ta muốn hóng chuyện vì sao các người lại không chịu mở miệng?

“Có lẽ bọn họ không có gì để nói.” Mục Ảnh lên tiếng, hắn cảm thấy cuộc đối thoại này của hai người có chút lãng phí thời gian, Bạch Tử Linh có bận không hắn không biết nhưng Thương Hàn Phong chắc chắn là bận rộn vô cùng, chủ tử vừa mới trở về kinh thành, có bao nhiêu việc cần xử lý, lại phải nghĩ kế đối phó với Minh vương, vậy mà hiện tại chủ tử lại gác mọi chuyện sang một bên đi đến đây tìm Bạch Tử Linh, cũng không biết chủ tử muốn làm gì. Điều mà khiến Mục Ảnh bất ngờ hơn chính là nữ tử mà Thương Hàn Phong nhờ Mục Nguyệt điều tra lại là Bạch Tử Linh, khi Thương Hàn Phong nói ra hắn liền biết được nữ nhân ở trong phòng của chủ tử chính là Bạch Tử Linh, lần đầu tiên thấy chủ tử tiếp xúc thân mật với một nữ nhân như vậy, Mục Ảnh liền nhận định Bạch Tử Linh là chủ mẫu tương lai của hắn, chính là sau khi nhận được tin tức từ Mục Nguyệt, Mục Ảnh mới cảm thấy bản thân nhận định quá sớm rồi, cho dù Bạch Tử Linh có là nữ nhân đầu tiên cùng Thương Hàn Phong tiếp xúc thân mật đi chăng nữa nhưng nhìn tư liệu của nàng, nàng hoàn toàn không xứng với chủ tử nhà hắn.

“Ta nói người đứng là không biết gì cả, bọn họ đây gọi là liếc mắt đưa tình!” So với Mục Ảnh há mồm tròn mắt khi nhìn thấy tư liệu của Bạch Tử Linh thì Lục Thiên Hành rõ ràng là bình tĩnh hơn rất nhiều, bởi vì hắn đã suy đoán được đôi chút từ cái tên Bạch Tử Linh này, Lục Thiên Hành cảm thấy Bạch Tử Linh mà hắn gặp ở khách điểm Duyệt Lai cùng với Bạch Tử Linh trên tư liệu Mục Nguyệt gửi đến rõ ràng là hai người khác nhau, điều này khiến hắn cảm thấy hứng thú, cho nên khi biết được Thương Hàn Phong đi tìm Bạch Tử Linh, hắn liền kéo Mục Ảnh đi theo.

Mục Ảnh nhíu mày: “Chủ tử hôm nay đến đây là có việc quan trọng, không phải giống như lời Lục thiếu nói.” Thương Hàn Phong vốn dĩ không nhắc nổi hứng thú với nữ nhân, Mục Ảnh làm bạn với hắn từ nhỏ sao lại không biết? Mặc dù ngày hôm qua nhìn thấy hắn cùng Bạch Tử Linh y phục không chỉnh tề nằm ở trên giường nhưng Mục Ảnh không tin chủ tử của mình lại là người như vậy, đối với một nữ nhân mới gặp mặt lần liền xuống tay, hơn nữa khi đó ở bên ngoài hắn nghe tiếng đánh nhau, sau khi vào phòng thì đồ đạc trong phòng đã đổ nát, rõ ràng là có vết tích đánh nhau để lại, điều này khiến hắn càng tin tưởng, Thương Hàn Phong và Bạch Tử Linh không hề xảy ra chuyện gì cả.

Nếu là tối qua hắn nhất định sẽ bị lời nói của Lục Thiên Hành đầu độc, lần đầu tiên thấy chủ tử cùng nữ nhân thân mật, hắn tất nhiên là cảm thấy vui mừng cho chủ tử, nghĩ rằng đó là nữ nhân mà chủ tử chấp nhận nên hắn mới nhận định đối phương là chủ mẫu tương lai, nhưng mà sáng nay sau khi đọc

tư liệu Mục Nguyệt gửi đến, những suy nghĩ này của Mục Ảnh lập tức biến mất, hắn thà rằng chủ tử không có cùng nữ nhân nào tiếp xúc thân mật còn hơn người đó lại là Bạch Tử Linh.

“Giường cũng đã lăn, liếc mắt đưa tình có gì mà không thể?”

Mục Ảnh bị ngữ khí thản nhiên này của Lục Thiên Hành chọc tức, có chút buồn bực mở miệng: “Lục thiếu, thỉnh người nói chuyện đúng đắn một chút, lời người nói rất dễ khiến người khác hiểu lầm.”

“Ồ đây chỉ có ta và người, người hiểu lầm sao?” Lục Thiên Hành cho Mục Ảnh một ánh mắt xem thường.

“Hai vị bằng hữu ở đằng kia, có hứng thú xuống đây nói chuyện không?” Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn về phía cái cây đằng xa, đối với mắt của người bình thường thì chỉ thấy một cái cây cao to cành lá xum xuê nơi đó chứ không nhìn thấy bất kì ai, nhưng Bạch Tử Linh thì khác, thị lực của nàng rất tốt, hơn nữa nàng cũng có thể nhận thấy hơi thở của hai người bọn họ, đặc biệt hơn là mặc dù bọn họ đã thấp giọng nói chuyện nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy, huống hồ nhìn về mặt cơ bắp đó của Thương Hàn Phong là biết, chắc chắn hắn cũng đã nghe thấy được.

“Nàng phát hiện chúng ta?” Lục Thiên Hành đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

“Hắn là.” Mục Ảnh đã từng giao đấu với Bạch Tử Linh, một nữ nhân tay không lại có thể cướp lấy kiếm của hắn, rõ ràng không phải người bình thường.

“Nhưng nàng không có nội lực a.” Lần trước Bạch Tử Linh cùng Mục Ảnh giao đấu, Lục Thiên Hành cũng ở bên cạnh quan sát, hắn có thể khẳng định nàng không có nội lực, chính là thân thể của nàng lại vô cùng linh hoạt, có lẽ lực tay của nàng không mạnh hơn nam nhân tập võ nhưng đối phó với nam nhân bình thường thì không có vấn đề.

“Nàng gọi chúng ta xuống, chúng ta có xuống không?” Quan tâm gì đến chuyện nàng có nội lực hay không có nội lực, quan trọng nhất là giờ phút này bọn họ đã bị phát hiện, không biết có nên xuống hay không?

“Lỡ như nàng chỉ tùy tiện suy đoán mà thôi?” Lục Thiên Hành nhướn mày, tỏ vẻ không tin Bạch Tử Linh lại phát hiện ra hắn cùng Mục Ảnh đang ở đây.

Mục Ảnh: “...” Đột nhiên cảm thấy Lục thiếu có chút ngốc, tùy tiện suy đoán mà cũng đoán được là hai người mà không phải một người, hơn nữa còn tìm được chính xác vị trí của hai người bọn họ, vị này tùy tiện suy đoán... cũng quá lợi hại đi?!

Chính là Lục Thiên Hành không xuống, Mục Ảnh cũng sẽ không động, dựa vào võ công của Thương Hàn Phong nhất định là đã phát hiện ra hai người bọn họ, bất quá hắn không có mở miệng, chứng tỏ hắn cũng không muốn để bọn họ lộ diện.

“Xem ra hai vị không muốn xuống, ta cũng không làm phiền.” Bạch Tử Linh nhếch môi, đôi mắt hàm chứa ý cười nhìn nam tử đối diện: “Hàn vương điện hạ, bằng hữu của người thật thú vị.”

“Hắn chỉ giỏi làm trò cười cho người khác.” Thương Hàn Phong tất nhiên cũng nghe thấy lời nói của Lục Thiên Hành, không khỏi thờ dãi, thần sắc lộ vẻ bất đắc dĩ, so với dáng vẻ lạnh lùng vừa rồi rõ ràng là tốt hơn rất nhiều, có lẽ chính Thương Hàn Phong cũng không có nhận ra, khi hắn nói về bằng hữu của mình giọng nói của hắn nhu hòa hơn so với ngày thường. Thương Hàn Phong mặc dù không có thân nhân che chở nhưng lại có bằng hữu giúp đỡ, lão Thiên đối với hắn cũng không tuyệt tình lắm.

“Hàn vương điện hạ, mục đích hôm nay của người đến đây là có chuyện gì vậy?” Nói nhảm cũng đã xong, thời gian cũng không còn sớm, thời tiết mùa đông đặc biệt lạnh lẽo, càng về đêm nhiệt độ càng hạ thấp, Bạch Tử Linh cảm thấy sai lầm khi ra ngoài mà quên mất lấy áo khoác khoác lên người, nàng lại không có nội lực, không thể chống lạnh a.

Ánh mắt Bạch Tử Linh rơi vào người Thương Hàn Phong, thấy hắn một thân hắc bào đậm bạc, cũng không phải loại y phục có thể giữ ấm, nhưng đứng giữa trời đêm giá rét thế này, tuyệt lại không ngừng rơi mà thân thể hắn vẫn thản nhiên như thường khiến nàng có chút hâm mộ.

“Đồng dạng ta cũng muốn biết mục đích của người.” Thương Hàn Phong cũng nhìn ra được nàng không chịu được cái lạnh của thời tiết này, thân thể đơn bạc đứng trong gió càng thêm yếu đuối, giống như chỉ có một cơn gió lạnh thổi qua thì nàng cũng có thể biến mất, chính là những chuyện này cùng hắn không liên quan.

“Mục đích của ta?” Bạch Tử Linh hơi kinh ngạc: “Ta thì có mục đích gì chứ?”

Thương Hàn Phong nhíu mày: “Người dám nói người không ôm mục đích tiếp cận ta?”

“Tiếp cận người? Hàn vương cũng tự mình đa tình quá?” Lúc này Bạch Tử Linh cũng đã hiểu rõ, chỉ sợ là có người đã hiểu lầm rồi.

“Lần trước gặp nhau ở khách điểm Duyệt Lai cũng chỉ là tình cờ, chuyện tối qua ta xông vào phòng người cũng là hiểu lầm, ta không biết Hàn vương lại có suy nghĩ như vậy.”

Thương Hàn Phong nhún mày, lẳng lặng nhìn Bạch Tử Linh, đôi mắt thâm trầm không biết đang suy nghĩ gì.

“Chỉ là nếu Hàn vương đã hiểu lầm, ta cũng không ngại nhận là ta có mục đích với điện hạ.” Suy nghĩ này của nàng chỉ vừa mới lóe lên trong đầu, cũng không biết đối phương có chấp nhận hay không, nhưng đã là nguyện vọng của Lạc Tuyết nàng không thể không thực hiện, hiện tại bản thân nàng thân đơn thể bạc, muốn chấn hưng Lạc Y Cung quả thật là khó hơn lên trời, nhưng nếu có người giúp thì lại là chuyện khác.

Tuy nói giang hồ và triều đình nước sông không phạm nước giếng nhưng có một số chuyện trong giang hồ, quân lính triều đình cũng nhúng tay can thiệp, sự tồn tại của triều đình và giang hồ đều cần thiết, không thể thiếu một trong hai được. Thương Hàn Phong người này, đất phong của hắn nằm ở Nam Kinh, là thành trì gần biên giới giữa Thành Thiên và Phụng Tề, mà vừa vận trụ sở của Lạc Y Cung cũng nằm ở Phụng Tề, nếu sau này bọn họ hợp tác với nhau thì khi gặp chuyện cũng sẽ dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau hơn, không cần sợ nước xa khó cứu lửa gần. Hơn nữa bản thân Thương Hàn Phong có thể lặn lội trở về kinh thành một mình mà một chút tiếng động cũng không có, cho thấy trong kinh thành nhất định là có thế lực của hắn, một người rời kinh thành hơn ba năm, khi trở về vẫn còn có thế lực dùng được, phần bản lĩnh này không phải ai cũng có, nếu nàng có thể cùng hắn hợp tác, mượn thế lực của hắn để chấn hưng Lạc Y Cung thì chẳng phải nguyện vọng của Lạc Tuyết có thể hoàn thành rồi hay sao?

Nàng đối với lời nói của nguyên chủ, nói tin thì không hẳn, bởi vì bản thân nàng trưởng thành dưới chế độ xã hội chủ nghĩa, đi theo học thuyết vô thần, hoàn toàn không thể tưởng tượng được những chuyện hoang đường này lại xảy ra, nhưng nếu nói là không tin cũng không phải, bởi vì những chuyện kỳ lạ này đều diễn ra trên người nàng, hơn nữa lời nói của nguyên chủ cũng rất có sức thuyết phục, chưa đến lượt nàng không tin. Chỉ là dù tin hay không tin, chuyện linh hồn nàng đang ở trong thân thể của nguyên chủ là không thể thay đổi, mặc kệ tương lai ra sao nhưng hiện tại bản thân nàng đang chiếm lấy thân thể này thì phải có trách nhiệm hoàn thành trách nhiệm của bản thân, huống hồ nàng đã đáp ứng nguyên chủ, giúp nguyên chủ thực hiện nguyện vọng của bản thân, cũng đồng nghĩa với việc phải thừa kế di nguyện của Lạc Tuyết, trấn hưng Lạc Y Cung.

“Người nói vậy là có ý gì?” Thương Hàn Phong thật sâu nhìn Bạch Từ Linh, trước đó nàng nói là hắn hiểu lầm nàng, hiện tại lại thừa nhận nàng có mục đích với hắn, trong lúc nhất thời hắn không thể nào hiểu được suy nghĩ của nữ nhân này, không... phải nói là suy nghĩ của tất cả nữ nhân, hắn đều không thể nào hiểu được.

“Chính là muốn cùng Hàn vương điện hạ hợp tác.” Đôi mắt Bạch Từ Linh hơi lóe lên ánh sáng, trong đêm tối lại đặc biệt rõ ràng.

Mặc dù Bạch Từ Linh có một dung mạo khiến người khác không nỡ nhìn thẳng nhưng nàng lại có một đôi mắt trong suốt, sâu như giếng cổ, lại dễ dàng thu hút bất kỳ sinh vật nào nhìn vào.

“Hợp tác?” Không chỉ riêng Thương Hàn Phong kinh ngạc, mà hai người nghe lén trốn trên cây cũng kinh ngạc không kém.

“Nàng muốn cùng Phong hợp tác?” Lục Thiên Hành thấp giọng mở miệng, hắn cũng biết lời vừa nãy hắn nói với Mục Ảnh Bạch Từ Linh có thể đã nghe được cho nên lần này hắn đề thấp thanh âm để nói.

Mục Ảnh cau mày: “Rốt cuộc nữ nhân này muốn làm gì?” Chẳng lẽ nữ nhân này đã biết được chuyện gì đó?

Lục Thiên Hành trầm mặc không nói, vẻ mặt không đúng đắn ngày thường đã biến mất, lúc này trên gương mặt hắn lại lộ vẻ nghiêm trọng.

Lục Thiên Hành cùng Mục Ảnh đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra suy nghĩ trong mắt đối phương, hai người bọn họ đang lo lắng cùng một vấn đề.

“Người muốn cùng ta hợp tác?” Thương Hàn Phong hỏi lại.

“Àn, chính là mượn một chút thế lực của Hàn vương để dùng.” Bạch Từ Linh gật đầu.

Nữ nhân này, vừa mở miệng đã muốn mượn thế lực của hắn dùng, quả thật một chút khách khí cũng không giữ lại.

“Dựa vào đâu mà ta lại phải cùng người hợp tác?” Hắn không có hỏi vì sao nàng muốn cùng hắn hợp tác, cũng không có hỏi nội dung hợp tác giữa bọn họ là gì, hắn chỉ muốn biết nàng lấy đâu ra tự tin mà muốn hợp tác với hắn?!

Đào mắt khắp Thành Thiên, người muốn cùng hắn hợp tác nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, bất quá mỗi người đều có bốn sự của riêng mình mới dám cùng hắn nói ra câu đó, ở trong mắt hắn người tìm đến đến hắn chỉ có hai loại người, một loại chính là kẻ thù tìm đến diệt trừ hắn, một người chính là cũi đầu xưng thần với hắn, cũng chưa từng có ai dám đặt bản thân ngang hàng với hắn mà nhắc đến hai từ “hợp tác” này!

Nàng chỉ là nữ nhi thân thể đơn bạc, lại là tiểu thư không được sủng ái, rốt cuộc là bản thân nàng lấy đâu ra tự tin để cùng hắn hợp tác?

Đúng vậy, nàng dựa vào đâu?

“Người chỉ là tiểu thư thất sủng của Thừa tướng phủ, cho dù thân phận có cao hơn người khác nhưng lại chẳng có tác dụng gì với ta, ta cho người mượn thế lực, người lấy gì hồi báo ta?” Thương Hàn Phong trước giờ không làm việc mà không có lời, người khác muốn mượn thế lực của hắn dùng không phải là không thể, chính là phải đưa ra một cái giá đồng dạng cái giá mà hắn bỏ ra, bản thân nàng lại có thể giúp gì được cho hắn đây?

“Lấy thân báo đáp.”

Lời vừa nói ra cả hai rơi vào trầm mặc, không gian cũng tĩnh lặng hơn rất nhiều, ánh mắt hai người đều nhìn về một phía, lời này không phải là do Bạch Từ Linh nói ra, mà là một người bất chúc giọng điệu của Bạch Từ Linh để nói ra.

“Lục Thiên Hành, người muốn chết sao?” Thương Hàn Phong tức giận gầm nhẹ, ánh mắt sắc bén đảo qua chỗ Lục Thiên Hành, bàn tay vung lên, Lục Thiên Hành không tránh kịp bị chương phong đánh ngã, mà Mục Ảnh tỉnh mắt hơn, ngay khi Thương Hàn Phong lên tiếng hắn liền nhanh chóng thoát khỏi chiến trường.

“Xin lỗi, xin lỗi, ta sai rồi.” Lục Thiên Hành không có hình tượng mà té ngã, nghe thấy giọng nói tức giận của Thương Hàn Phong thì vội đứng dậy, cúi búi cùng lá cây trên y phục xuống mà đi đến trước mặt ba người.

“Mục Ảnh, ngươi không có nghĩa khí!” Lục Thiên Hành tức giận trừng mắt nhìn Mục Ảnh đang đứng quy củ ở bên cạnh Thương Hàn Phong, oán giận mở miệng.

“Lục thiếu, đây gọi là thức thời mới là trang tuấn kiệt.” Một câu “lấy thân báo đáp” mà Lục Thiên Hành cũng dám nói ra, quả thật là muốn chọc Thương Hàn Phong tức giận mà, Mục Ảnh mặc dù đầu gỗ nhưng cũng có chút thông minh, trước khi bão táp phong ba ập đến hẳn tất nhiên phải nhanh chân chạy trước, tuyệt không để Lục Thiên Hành liên lụy bản thân.

“Trang tuấn kiệt cái gì! Mục Ảnh, bốn thiếu đứng là nhìn lầm ngươi rồi...”

“Lục thiếu, đứng trước họa nạn, bằng hữu cũng chẳng là gì cả...”

“Ngươi quả nhiên là kẻ vô ơn...”

“Hai người câm miệng!” Dưới ánh mắt cảnh cáo của Thương Hàn Phong, Lục Thiên Hành cùng Mục Ảnh đều đồng loạt câm miệng.

“Lục công tử, té ngã rồi mà vẫn còn rất khí thế.” Bạch Tử Linh liếc mắt, hào hươc nhìn hai người vừa nãy còn tranh cãi ác liệt vậy mà Thương Hàn Phong chỉ nói một câu đã im lặng lại, thật là ngoan a.

“Ha ha, nào có nào có.” Lục Thiên Hành cười gượng gãi đầu, còn muốn nói gì thì bất gặp một ánh mắt lạnh lẽo, lời vừa đến miệng liền lập tức biến mất, trong lòng thầm nghĩ Bạch Tử Linh là cố ý, nhất định là nàng cố ý!

“Hàn vương điện hạ, chúng ta đều là người thông minh, ngươi cũng không phải là người chỉ nhìn bề ngoài, chuyện ta có thể làm cho ngươi nhiều hơn ngươi có thể tưởng tượng.”

Thương Hàn Phong liếc mắt nhìn nàng, giọng nói lạnh lẽo: “Trước giờ bốn vương làm việc chưa từng để bản thân chịu thiệt, cũng không biết Bạch tiểu thư có thể trợ giúp bốn vương làm gì?”

“Năng lực của ta, đợi Hàn vương điện hạ chứng kiến thì sẽ biết, nếu chúng ta hợp tác ta sẽ giúp Hàn vương điện hạ có được thứ mình muốn, bất kể đó là gì đi chăng nữa.”

“Như là?”

“Ngôi vị Hoàng đế.” Bạch Tử Linh mỉm cười, đôi mắt hiện lên tia linh quang.

Thương Hàn Phong nheo mắt, đôi mắt xẹt qua tia nguy hiểm, ánh mắt thật sâu nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, chính là Bạch Tử Linh vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười, để mặc hắn nhìn.

Thân thể Lục Thiên Hành hơi run lên, mà Mục Ảnh cũng khó tin trừng mắt, nữ nhân này quả nhiên là không giống người thường, nàng không biết lời này của bản đại nghịch bất đạo đến thế nào sao, có thể gây họa sát thân a!

Đứng trước mặt một vị vương gia hoàng thất, Bạch Tử Linh lại có thản nhiên thảo luận việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, nữ nhân như vậy, Lục Thiên Hành phục rồi!

“Bạch tiểu thư không cảm thấy lời này của ngươi rất đại nghịch bất đạo sao?”

“Có đại nghịch bất đạo hay không trong lòng ta cùng Hàn vương rõ ràng nhất, không phải sao?” Đại nghịch bất đạo? Là gì? Có ăn được không?

Bạch Tử Linh nàng kiếp trước không sợ trời không sợ đất, chẳng lẽ kiếp này lại e sợ trước cường quyền hay sao?

“Hợp tác vui sướng.” Thương Hàn Phong thu hồi nét lạnh lẽo trên gương mặt, chủ động đưa tay ra với Bạch Tử Linh.

“Ngươi không hỏi ta mượn thế lực của ngươi dùng để làm gì sao?” Bạch Tử Linh nhìn bàn tay to lớn kia của hắn, đôi mắt như có điều suy tư.

“Như nhau cả thôi.” Hắn không hỏi nàng mượn thế lực của hắn dùng để làm gì cũng giống như việc nàng không hỏi hắn muốn dùng năng lực của nàng vào việc gì, bọn họ đã hợp tác điều mà họ cần làm chính là dóc sức trợ giúp đối phương, mà ở giữa nó cũng phải tồn tại một phần tin tưởng lẫn nhau.

“Hợp tác vui sướng.” Bạch Tử Linh vươn tay, tay nàng rất nhỏ và mềm mại, mặc dù thân thể này sống không được tốt lắm nhưng Thanh Nhi cũng không có để nàng làm bất kỳ công việc nặng nhọc nào cả, nhưng bởi vì nàng ăn mặc có phần tồi tàn cho nên chẳng khác nào nha hoàn nhưng thân thể này đúng là một đại tiểu thư kiêu khí a.

~~~~~

Minh vương phủ.

“Lời của ngươi nói là thật?” Trong thư phòng ánh nến lập lờ, nam tử ngồi bên ghế dựa, một nửa dung nhan bị bóng tối che mất, mặc dù không thể thấy rõ dung mạo người trong phòng nhưng có thể đoán được thân phận của hắn, người có thể ở trong thư phòng của Minh vương phủ, ngồi ở vị trí chủ vị, kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống ngoại trừ Minh vương Thương Tiểu Minh ra còn ai?

“Thuộc hạ không dám có nửa câu giả dối.” Nam tử một thân tử y đang quỳ, chấp tay cúi đầu, bộ dạng vô cùng cung kính, gương mặt hắn có chút non nớt nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt cũng biết hắn không phải là hộ vệ bình thường, lệ khí trên người hắn rất ít nhưng không phải là không có, hắn có thể là những kẻ được huấn luyện trong bóng tối.

“Được rồi, bốn vương tạm thời tin người, đây là giải dược tháng này của người.” Nam tử tùy tiện cầm một chiếc lọ trên bàn vút cho người kia, cả người dựa vào thành ghế, một tay chống cằm, bộ dạng nhàn nhai: “Tin tức lần này chỉ dối được bấy nhiêu mà thôi, nếu lần sau người mang cho bốn vương tin tức lớn hơn nữa bốn vương sẽ cho người điều chế ra giải dược trị triệt để độc trên người người.” Những gia tộc lớn đều bí mật huấn luyện một đội tử sĩ để thay bản thân làm một việc gì đó, thế nhưng không phải kẻ nào cũng thật sự trung thành, vì muốn yên tâm nên một số người đã dùng đến biện pháp dùng độc để điều khiển, Tử gia cũng là như vậy, mặc dù đám người Tử Nhất lúc này đã không còn là những kẻ sống trong bóng tối bí mật hành sự theo như lời Tử Sở nữa mà đã được đưa ra ánh sáng để làm hộ vệ cho Tử Chấn Khiên, thế nhưng thân là tử sĩ của Tử gia, bọn họ đã biết quá nhiều, để phòng ngừa bọn họ nói ra những thứ không nên biết thì Tử Sở vẫn dùng độc với bọn họ, ba tháng một lần, nếu không có thuốc giải bọn họ sẽ phải chịu đau đớn vô cùng, nếu độc phát tất ba lần mà không uống giải dược thì nhất định sẽ chết.

“Vương gia, lời người nói... là thật?!” Nam tử đang quỳ phía dưới chính là một trong những hộ vệ bên cạnh Tử Chấn Khiên, người non nớt và nhỏ tuổi nhất trong bảy người, Tử Thất. Ngày hôm nay hắn đến đây là để đưa tin tức cho Thương Tiều Minh để đổi lấy giải dược, thường thì độc dược và giải dược dùng để điều khiển tử sĩ của một gia tộc đều có công thức khác nhau, hoàn toàn không có điểm chung nên khi Thương Tiều Minh tìm đến Tử Thất cũng không mấy tin tưởng, chỉ là mấy ngày trước chuyện Tử Chấn Khiên bị thương khiến Tử Sở rất tức giận, vì vậy tháng này hắn sẽ không cho bọn họ giải dược, muốn bọn họ chịu đau đớn tột cùng xem như làm hình phạt. Độc này một khi phát tất sẽ khiến người khác cảm thấy cơ thể mình như có ngàn con trùng gặm nhấm, không chỉ đau đớn mà còn khổ sở, độc phát tất trong vòng một canh giờ, chỉ là lần đầu phát tất thì sẽ không chết, đám người Tử Nhất có thể chịu đựng được nhưng Tử Thất thì không, Tử Thất vẫn còn nhỏ tuổi, vốn không thể dễ dàng nhận lấy đau đớn, vì vậy hắn tìm đến Minh vương phủ cùng Thương Tiều Minh làm một cuộc trao đổi, hắn không biết vì sao Thương Tiều Minh lại có thuốc giải của loại độc này, tuy nhiên bởi vì đã rơi vào đường cùng nên đánh cược một chút cũng không sao.

“Người hoài nghi bốn vương?”

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ sẽ không làm vương gia thất vọng.” Thấy không còn chuyện gì liên quan đến mình nữa, Tử Thất vui sướng ôm lấy chiếc lọ rồi đi.

“Triệu Lâm, Thương Hàn Phong đã trở về.” Tử Thất rời đi trong phòng lâm vào yên tĩnh, một lúc sau Thương Tiều Minh mới mở miệng, trong phòng lúc này còn có một người khác nữa.

“Hắn lần này trở về thật sớm.”

“Thảo nào quân ta tập kích đoàn quân do hắn dẫn đầu lại không thấy bóng dáng của hắn đâu mà chỉ thấy Mục Ngân, thì ra là hắn sớm đã hồi kinh.”

“Lần này Hàn vương bí mật hồi kinh, xem ra là có vấn đề.”

“Hồi kinh thì hồi kinh, bốn vương cũng đâu có sợ hắn.” Trong giọng nói Thương Tiều Minh không chút che giấu sự kiêu ngạo, Thương Hàn Phong rời khỏi kinh thành ba năm hắn sớm đã bị mọi người quên lãng, bây giờ người nắm quyền triều chính, được đại thần ủng hộ lên ngôi để vương chi có một mình Thương Tiều Minh hắn, Thương Hàn Phong trở về thân đơn thể bạc có thể thay đổi được gì chứ?!

“Vương gia, cẩn thận vẫn hơn.”

“Sau Tứ quốc đại tái năm nay, bốn vương sẽ khiến hắn biến mất mãi mãi.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tin đồn

“Tiểu thư nói sao? Người muốn cùng Hàn vương hợp tác?!” Thanh Nhi cùng Lạc Hàm hai mặt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ sùng sốt trên mặt của đối phương.

Bởi vì đã đáp ứng Bạch Tử Linh sẽ rèn luyện thân thể nên sáng sớm hai người các nàng phải đồng loạt rời giường, cùng Bạch Tử Linh chạy bộ, sau đó là tập một số bài tập rèn luyện cơ thể, có vẻ như đã lựa chọn tin lời của Bạch Tử Linh cho nên Lạc Hàm rất tích cực để muốn có được hiệu quả tốt, mà Thanh Nhi cũng không chịu thua kém, nhưng vì mấy năm gần đây Thanh Nhi chỉ lo làm việc mà bỏ qua thời gian rèn luyện cho nên so với Lạc Hàm thể lực của nàng đúng là không bằng, bất quá nàng vẫn rất cố gắng, đây là điều đáng khen. Sau khi tập luyện xong thì ai nấy đều tắm rửa sạch sẽ, Lạc Hàm tranh thủ thời gian đi đến Phong Nguyệt Lâu mua bữa sáng, Phong Nguyệt Lâu mở cửa rất sớm, mặc dù mặt trời còn chưa lên nhưng đã có không ít người đến xếp hàng, nếu đi trễ sẽ không có bữa sáng để dùng, thực ra Lạc Hàm cùng Thanh Nhi ăn gì cũng không quan trọng nhưng Bạch Tử Linh thì không giống vậy, trong mắt Thanh Nhi cùng Lạc Hàm Bạch Tử Linh là chủ tử lễ ra phải cuộc sống tốt hơn, hưởng hồ hơn mười năm qua Bạch Tử Linh không có được đãi ngộ tốt, hiện tại có điều kiện cho nên phải đối xử với nàng thật tốt.

Lạc Hàm mua bữa sáng về thì ba người bắt đầu dùng bữa, ba người ngồi cùng một bàn, bởi vì thường xuyên dùng bữa cùng nhau cho nên đối với thói

quen của đôi phương đã quá thân thuộc, Bạch Tử Linh đang ăn sẽ không nói chuyện, không ngờ khi mở miệng lại vút một câu như sét đánh ngang tay thế này.

Bạch Tử Linh cùng Thương Hàn Phong hợp tác?

Đây là chuyện diễn ra khi nào?

Vì sao các nàng lại không biết gì cả?!

Đôi mắt Thanh Nhi cùng Lạc Hàm đều hiện lên tia nghi vấn, hai người nhìn về phía Bạch Tử Linh muốn có một đáp án hài lòng.

Đôi mắt hai cặp mắt chứa đầy nghi vấn, Bạch Tử Linh vẫn thản nhiên mà gặm bánh bao mà trả lời: “Đừng vậy.” Tới qua nàng cùng Thương Hàn Phong đã đạt thành hiệp nghị, mặc dù chỉ là trên lời nói, không có giấy tờ xác minh nhưng trong lòng nàng và hẳn điều rõ ràng, bọn họ đều là người có lòng tự trọng cao, lời đã nói ra khỏi miệng tất nhiên là giữ lời.

“Ta thân đơn thể bạc, Lạc Y Cung lại quy ẩn quá lâu, hiện tại muốn quay trở lại giang hồ thì phải cần có một thể lực khác giúp đỡ mới có thể vực dậy nổi.”

Lời này của nàng nói cũng không sai, Lạc Y Cung quy ẩn nhiều năm như vậy, trước khi quy ẩn còn gây ra không ít phiền phức, chỉ sợ trên giang hồ lúc này chẳng còn mấy ai nhớ đến Lạc Y Cung. Mặc dù năm xưa mấy cao thủ võ lâm đã từng thề tốt sẽ giúp đỡ Lạc Y Cung nếu Lạc Y Cung đưa ra yêu cầu, bất quá phải có Tuyệt Lệnh bọn họ mới chịu nghe theo, đó là lý do vì sao Lạc Hàm lại gấp gáp đi tìm Tuyệt Lệnh như vậy, nhưng nguyên chủ lại không chịu nói, Bạch Tử Linh chỉ đành bó tay, trí nhớ của nàng quá lộn xộn, lại thiếu hụt không ít, muốn tìm được Tuyệt Lệnh không phải là chuyện dễ.

Không tìm được Tuyệt Lệnh, không thể huy động thể lực của võ lâm nhân sĩ, Lạc Hàm chỉ có thể ngồi đợi, nhưng Bạch Tử Linh lại không thể ngồi đợi được, bản thân nàng xuyên qua đến nơi này chỉ muốn có một cuộc sống yên bình, thế nhưng số phận trớ trêu để nàng mang quá nhiều trách nhiệm trên vai, cho nên vì muốn giúp nguyên chủ đạt thành tâm nguyện nhanh một chút, Bạch Tử Linh đành phải ra tay tìm một thể lực khác giúp sức cho nàng, mà lúc này Thương Hàn Phong lại vừa vận xuất hiện. Thật ra nàng không nhất thiết phải mượn thể lực của Thương Hàn Phong, nàng có thể tìm một số thể lực có tiếng trên giang hồ để hợp tác nhưng nếu bọn họ biết nàng là người của Lạc Y Cung, sợ là bọn họ cũng không muốn giúp, năm xưa Lạc Tuyệt bày trận pháp tính kế bọn họ khiến bọn họ phải buông lời thề thốt, dù không bộc lộ ra ngoài nhưng trong lòng sợ là đối với Lạc Y Cung cùng Lạc Tuyệt bọn họ vẫn còn ôm nỗi hân hận, đến lúc đó không có Tuyệt Lệnh, đám người đó nhất định sẽ không buông tha cho Lạc Y Cung, sợ là sẽ dấy lên một hồi gió tanh mưa máu.

Mười lăm năm, thể lực không còn, địa vị không có, nhân lực không đủ, muốn lần nữa khôi phục Lạc Y Cung như trước chuyện này nói dễ hơn là làm.

Bạch Tử Linh hiện tại không có năng lực để làm việc đó, cho nên nàng chỉ có thể mượn thể lực của người khác, mà trùng hợp Thương Hàn Phong lại xuất hiện vào lúc này, trùng hợp là... Thương Hàn Phong lại hợp ý nàng, cho nên nàng mới quyết định muốn cùng hắn hợp tác.

“Nhưng mà... vì sao lại là Hàn vương?” Lạc Hàm ngập ngừng, rốt cuộc vẫn lựa chọn nói ra nghi vấn trong lòng. Mọi quan hệ giữa giang hồ và triều đình một lời khó mà nói hết được, Lạc Hàm cũng biết khôi phục Lạc Y Cung trở lại như xưa là việc khó khăn cỡ nào, nhưng mà nàng cũng chưa từng nghĩ đến sẽ phải mượn thể lực từ phía triều đình, hơn nữa người đó lại còn là Hàn vương.

Hàn vương người này tâm tư khó dò, thể lực của hắn ở kinh thành đúng không bằng Minh vương thế nhưng thực lực của hắn rõ ràng như ban ngày, nếu không có những chiến công hiển hách mà hắn gây dựng Thành Thiên quốc cũng sẽ không có thái bình như hôm nay, dân chúng cũng sẽ không an cư lạc nghiệp, nếu không có hắn Nam Kinh vẫn chỉ là một vùng đất khô cằn, một tòa thành trì bị bỏ hoang chứ không có phát triển như hiện tại, trở thành một nơi phồn hoa chẳng kém Yên Kinh, năng lực của Hàn vương khiến người khác không thể phản bác, chính là cách làm việc của hắn quá máu tanh khiến không ít người sợ hãi. Xuất thân là chiến tướng, chinh chiến sa trường, từ trong bể máu đi ra, cách làm việc của Hàn vương bị người đời phê phán là quá tàn nhẫn, trước giờ chưa có thấy người nào có thể hợp tác với hắn, không chỉ vì hắn không phải là loại người có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay, mà còn là vì thủ đoạn của hắn quá tàn nhẫn khiến người khác không dám hợp tác sợ có ngày cùng hắn trở mặt, bản thân cũng không biết vì sao lại chết, mà Bạch Tử Linh là người đầu tiên cùng hắn hợp tác.

“Đất phong của Hàn vương nằm ở Nam Kinh, mà trụ sở của Lạc Y Cung lại ở Phụng Tề, nếu hai bên có xảy ra chuyện gì thì có thể cứu viện kịp thời, giảm đi chỉ số thương vong đến mức thấp nhất.” Lần trước Lạc Hàm cũng có nói sơ lược về Lạc Y Cung cho Bạch Tử Linh nghe, thân là chủ tướng lại Bạch Tử Linh có quyền biết mọi chuyện về Lạc Y Cung.

Lạc Y Cung là do Lạc Tuyệt sáng lập cùng với sự phụ của nàng là Y Tiên tiên bối, mục đích tạo ra Lạc Y Cung của Lạc Tuyệt chính là muốn cứu giúp người dân trong thiên hạ, Bạch Tử Linh không biết Lạc Tuyệt là một người thế nào thế nhưng qua lời nói của Lạc Hàm nàng có thể khẳng định mẫu thân của nguyên chủ là một nữ nhân lương thiện, ít nhất thì một người có tấm lòng bao la với tất cả mọi người, học y chỉ để chữa bệnh cứu người thì Lạc Tuyệt nhất định là một người lương thiện.

Trụ sở chính của Lạc Y Cung nằm gần biên giới Phụng Tề, ở trong một nơi gọi là Phụng Lạc Cốc, nàng không biết vì sao Lạc Tuyệt lại lựa chọn Phụng Lạc Tề làm trụ sở của Lạc Y Cung, có lẽ là bởi vì khí hậu ở nơi này bốn mùa như xuân vô cùng mát mẻ, hoặc cũng có thể là vì thiên thời địa lợi ở nơi này giúp cho kỳ hoa dị thảo dễ dàng phát triển. Nghe nói ở sâu trong Lạc Y Cung còn có một vườn dược liệu, nơi đó tập trung những loại dược liệu quý hiếm trong thiên hạ, là do đích thân Lạc Tuyệt mang về rồi tự tay trồng, rất là quý giá, có thể so sánh với quốc khố hoàng gia.

Về sau Lạc Y Cung ngày càng phát triển, Y Tiên tiên bối rời đi du ngoạn, để lại Lạc Y Cung cho Lạc Tuyệt quản lý, cùng với hai người Lạc Mai cùng Lạc Nhân bên cạnh giúp đỡ, khi Lạc Tuyệt mất, Lạc Mai qua đời, vị trí chủ của Lạc Y Cung bỏ trống nhưng một gia đình không thể một ngày không có chủ, cũng giống như đất nước không thể một ngày không vua, cho nên Lạc Nhân trở thành chủ quản của Lạc Y Cung, cùng với Tử đại Hộ pháp thay phiên nhau quản lý. Nhân lực của Lạc Y Cung rất ít, không nhiều hơn hai trăm người, những người đó hầu hết đều là người mà Lạc Tuyệt tốt

bụng cứu giúp, về sau nguyện làm trâu làm ngựa để trả nợ, Lạc Tuyết không đành lòng nhìn bọn họ lưu lạc bên ngoài chịu khổ nên đã đưa bọn họ về Lạc Y Cung, dạy bọn họ y thuật, trở thành một người hữu ích. Mặc dù người của Lạc Y Cung ai nấy đều xuất thân bình thường nhưng tư chất lại không kém, Lạc Tuyết rất có thiên phú về phương diện y thuật, hầu hết y dược cùng độc dược trên đời nàng đều nắm rõ, Bích Lạc Hoàng Tuyền là loại độc dược duy nhất Lạc Tuyết không biết đến cũng như không có cách giải, đó là bởi vì Bích Lạc Hoàng Tuyền là bí dược thất truyền của hoàng thất Vũ Nguyệt, chỉ có hoàng tộc Vũ Nguyệt mới biết loại độc dược này, người bình thường không hề biết đến, thậm chí tên cũng chưa từng nghe qua. Với thiên phú của mình, Lạc Tuyết đã gây dựng lên một Lạc Y Cung vô cùng phát triển, trở thành một trong số những tổ chức lớn nhất giang hồ thời đó, người của Lạc Y Cung nếu không phải là linh trận sư thiên tài cũng là bậc thầy của y thuật, chỉ là mấy năm Lạc Tuyết mất Lạc Y Cung như rấn mất đầu, phải trốn trong sương mù quanh năm, cho đến mười năm sau Lạc Nhân mới tìm ra cách tạo một vết rách trên trận pháp đó của Lạc Tuyết để đưa người của Lạc Y Cung ra ngoài, khi người của Lạc Y Cung ra ngoài thời thế bên ngoài sớm đã thay đổi, trên giang hồ không còn tồn tại tổ chức gọi Lạc Y Cung nữa, mà thay thế bằng một tổ chức khác gọi Thiên Thành.

“Chính là... Hàn vương là người trong triều!” Câu trả lời của Bạch Tử Linh khiến Lạc Hàm á khẩu, Nam Kính và Phương Tề chỉ cách nhau một biên giới, hướng hồ ở Nam Kính Hàn vương lại còn là bá chủ một phương, có Hàn vương trợ giúp đối với Lạc Y Cung quả thật là giống như hổ mọc thêm cánh, chỉ là đối với người của triều đình, đặc biệt là hoàng thất nàng vẫn chứa một tia địch ý, dù sao nàng cũng chưa quên Lạc Tuyết qua đời có liên quan đến hoàng thất Thành Thiên cùng Vũ Nguyệt.

Bạch Tử Linh cũng nhận thấy địch ý trong lời nói của Lạc Hàm, mở miệng: “Lạc Hàm, ta biết ngươi có thành kiến với người của triều đình, đặc biệt là người của hoàng thất, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Thương Hàn Phong? Trong lúc này chúng ta phải tạm gác ân oán sang một bên, như vậy mới có cơ hội trấn hưng Lạc Y Cung.”

Lạc Hàm mím môi, không có đáp lời, xem như cam chịu lời Bạch Tử Linh nói.

Thanh Nhi bên cạnh thở dài một hơi, tính tình Lạc Hàm quá cương liệt, lại vô cùng kiêu ngạo, đối với người hoàng thất ôm thành kiến sợ là cả đời này nếu không tìm ra nguyên nhân cái chết của Lạc Tuyết thì nghi vấn trong lòng của Lạc Hàm sẽ không thể giải, chính là bởi vì như vậy cho nên Lạc Hàm mới phản đối việc hợp tác với Hàn vương, Thanh Nhi hiểu điều này, thế nhưng Bạch Tử Linh đã đưa ra quyết định thì khó mà lay chuyển được.

“Lạc Hàm, muội suy nghĩ thoáng một chút, chuyện của phu nhân có thể có liên quan đến hoàng thất Thành Thiên, thế nhưng cũng chưa chắc là có liên quan đến Hàn vương, dù sao khi đó hấn vẫn còn rất nhỏ a.” Hàn vương năm nay chỉ mới hai mươi, hơn mười năm trước hấn cũng chỉ là một tiểu hài tử, làm sao có liên quan đến cái chết của Lạc Tuyết được? Cho dù có thì người đó cũng là mẫu phi của hấn - Nhã phi chứ không phải là hấn, chính là Nhã phi khi đó đã qua đời không lâu, cho thấy chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Nhã phi.

“Tỷ nói đúng.” Lạc Hàm ngày thường kiêu ngạo nhưng đối với Thanh Nhi lại rất nghe lời, thái độ hiện tại rõ ràng là ôn hòa hơn rất nhiều.

Thanh Nhi thấy Lạc Hàm như vậy thoáng yên tâm, Bạch Tử Linh nhìn một màn này thì đáy mắt không ngừng lưu chuyển, mặc dù ngày thường Thanh Nhi có chút mơ hồ ngốc nghếch, nhưng đối với việc khuyên nhủ người khác lại rất có thiên phú, ít nhất thì đối với Lạc Hàm, Thanh Nhi là một người tỷ tỷ đáng tin cậy, vì vậy Lạc Hàm mới ngoan ngoãn nghe lời Thanh Nhi nói.

“Tiểu thư, hình như người cùng Hàn vương chỉ gặp nhau mới một lần, vì sao đột nhiên lại cùng Hàn vương hợp tác rồi?” Đối với việc Bạch Tử Linh đột nhiên cùng Hàn vương hợp tác, Thanh Nhi cũng tò mò vô cùng, cho nên nhịn không được mà đem lời trong lòng nói ra.

“Là ba lần, lần thứ ba mới hợp tác!” Bạch Tử Linh chỉ ra lỗi sai trong lời nói của Thanh Nhi, nhưng lúc này Thanh Nhi không có bận tâm đến nó, bởi vì nàng bị câu trả lời của Bạch Tử Linh dọa cho choáng váng.

“Ba... ba lần?!” Thanh Nhi trừng mắt, Lạc Hàm cũng ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt của hai người đều hiện vẻ không thể tin được.

Thứ bọn họ không thể tin được không phải là vì Bạch Tử Linh mới chỉ gặp Thương Hàn Phong có ba lần mà đã cùng đối phương hợp tác, mà thứ bọn họ không thể tin được chính là...

“Tiểu thư, người gặp Hàn vương ba lần khi nào? Chẳng phải chỉ mới có một lần ở khách điểm gì đó sao?” Thanh âm của Thanh Nhi có phần nóng vội, hiển nhiên là rất quan tâm đến việc Bạch Tử Linh cùng Thương Hàn Phong gặp mặt.

“Đúng đó tiểu thư, vì sao lại là ba lần? Hai lần kia hai người gặp nhau khi nào, vì sao chúng nó lại không biết gì cả?” Tiếp lời Thanh Nhi là thanh âm của Lạc Hàm, kể từ ngày Lạc Hàm đến đây nàng luôn cùng Bạch Tử Linh như hình với bóng, đối với việc Bạch Tử Linh cùng Thương Hàn Phong hai lần gặp riêng, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

“Hai người bình tĩnh.” Nhìn hai gương mặt phóng đại trước mắt, Bạch Tử Linh vội tránh sang một bên, cũng không quên trấn an các nàng.

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ngày đó ta đuổi theo hắc y nhân vào Nguyệt Mãn Lâu, ai ngờ lại gặp phiền phức, trong lúc bị người truy đuổi thì ta trốn vào một căn phòng, gặp được Thương Hàn Phong.”

“Bị người truy đuổi?”

“Trốn vào phòng?”

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm hai mặt nhìn nhau, gương mặt thanh tú của Thanh Nhi lộ vẻ kinh hãi, mà Lạc Hàm lại bình tĩnh hơn một chút, bắt quá trên gương mặt cũng phủ một lớp băng mỏng, hai người một người nóng như lửa, một người lạnh như băng, ánh mắt chăm chú nhìn Bạch Tử Linh khiến Bạch Tử Linh khó hiểu vô cùng.

“Đúng vậy, chẳng phải tối qua ta đã nói rồi sao? Sao các muội còn làm về mặt đó?”

“Không có!” Hai người đồng thanh đáp lại, trong giọng nói chứa sự tức giận khiến Bạch Tử Linh phải giật mình.

“Tiểu thư, tối qua người chỉ nói là đuổi theo hắc y nhân đến Nguyệt Mãn Lâu mà thôi, không có nhắc đến chuyện người bị truy đuổi, càng đừng nói là trốn vào phòng của Hàn vương!”

Bạch Tử Linh ngăn ra: “A, thật sao?” Có vẻ như nàng đã quên nói rồi, dù sao đó cũng chẳng phải kí ức tốt đẹp gì để đáng nhớ cả.

Bạch Tử Linh tình cờ phán một câu thành công khiến hai người đối diện giận đến run người nhưng lại không thể nào phát tát được.

“Tiểu thư, vì sao người lại bị truy đuổi? Ai truy đuổi? Sao lại vào nhầm phòng của Hàn vương? Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?!” Giọng nói Thanh Nhi gấp gáp, cầm tay Bạch Tử Linh lắc không ngừng khiến Bạch Tử Linh chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, nếu không phải nể mặt Thanh Nhi ngày thường chăm sóc cho nàng rất chu đáo, Bạch Tử Linh thật sự muốn một chương chụp chết Thanh Nhi!

Nói chuyện thì nói chuyện, động tay động chân làm gì?!

“Thanh Nhi, muội hỏi nhiều câu như vậy, ta biết trả lời thế nào a?” Thanh Nhi ngày thường phản ứng chậm, không nghĩ đến hôm nay lại nói nhiều mà còn tấn công nàng một cách dồn dập như vậy, đúng là khiến nàng mờ mịt tầm mắt.

“Tiểu thư, người nói a.”

“Được rồi, được rồi, ta nói, đừng lắc nữa.”

“Thanh Nhi, tỷ bình tĩnh một chút.” Lạc Hàm kéo tay Thanh Nhi, thành công giải thoát Bạch Tử Linh.

“Ta vào Nguyệt Mãn Lâu tìm hắc y nhân thì gặp một nam tử, hắn hiểu lầm thân phận của ta, muốn ta hầu hạ hắn nên ta đã đánh hắn, sau đó hắn cho người truy đuổi ta.”

“Cái gì?!” Nghe Bạch Tử Linh nói đến đây, hai mắt Thanh Nhi hiện lên tia sát khí, mà Lạc Hàm bên cạnh cũng không tốt hơn, sắc mặt cũng âm trầm lạnh lẽo.

“Tiểu thư kẻ đó... kẻ đã hiểu lầm người, muốn người hầu hạ hắn, là ai?” Lạc Hàm đi trước mở miệng, lúc này chuyện của Thương Hàn Phong đã bị nàng vớt ra tận chín tầng mây rồi.

“Không biết, chỉ biết hắn là người của Tử phủ Hộ bộ Thượng thư Tử gia.”

“Tử gia...” Lạc Hàm là người trong giang hồ, đối với quan lại trong triều không có hiểu biết nhiều nhưng Thanh Nhi thì không giống vậy, mặc dù nàng quanh năm chỉ ở trong Linh Viên, đối với các thế lực bên ngoài cũng giống như Lạc Hàm mù tịt không rõ, nhưng nhắc đến Hộ bộ Thượng thư Tử gia thì nàng có chút hiểu biết, bởi vì người này có quan hệ mật thiết với Hữu Thừa tướng phủ Bạch gia!

“Hai người đừng tức giận, dù sao hắn cũng bị ta đánh rất thê thảm.” Bạch Tử Linh chưa bao giờ là người lương thiện, kiếp trước sát nghiệp quá nặng cho nên kiếp này nàng rất ít khi ra tay giết người nhưng nếu có người chọc đến nàng, nàng tự nhiên là không buông tha. Nếu ngày đó đám hộ vệ Tử gia phát hiện chậm một chút thì nàng đã sớm phé một tay của hắn rồi, đâu chỉ là bẻ gãy đòn giản như vậy, nghĩ đến đây Bạch Tử Linh có chút tiếc nuối vì ngày đó ra tay không dùng hết lực.

“Tiểu thư, sau này người đừng ra vào những nơi như vậy nữa, nguy hiểm lắm...” Thanh Nhi lo lắng mở miệng, nàng mặc dù không có truy hỏi đến cùng không có nghĩa là nàng bỏ qua chuyện này, chỉ là không muốn Bạch Tử Linh đau lòng nên mới phải nói như vậy, thân là nữ nhân chẳng ai thích bị hiểu lầm như vậy.

“Hào hào, nghe lời muội.”

“Tiểu thư, người nói sau khi bị đám người đó truy đuổi, người đã trốn vào phòng của Hàn vương?”

“Đúng vậy.” Ý nghĩa trên mặt chữ thì đúng rồi nhưng vì sao thái độ của Thanh Nhi lại có chút... kỳ lạ?

Thần sắc trên gương mặt của Thanh Nhi cứng đờ, ngập ngừng mở miệng: “Như vậy chiếc áo khoác đó...”

“Là của hắn.”

Nghe được câu trả lời của Bạch Tử Linh, Thanh Nhi không khỏi lão đảo, nhờ có Lạc Hàm bên cạnh đỡ lấy nếu không nàng đã té ngã.

Quả nhiên, lúc đầu nghe Bạch Tử Linh nhắc đến chuyện trốn vào phòng của Thương Hàn Phong Thanh Nhi đã cảm thấy nghi ngờ, bắt đầu suy nghĩ những chuyện xảy ra sau đó, Bạch Tử Linh không phải loại người tùy tiện, ra ngoài chỉ mặc trung y, hơn nữa trâm cài trên tóc cũng bị mất, trên người lại có dấu vết đánh nhau, Thanh Nhi ngày thường không có quan sát kỹ nhưng Lạc Hàm thì rất chú ý đến những thứ nhỏ nhặt, chuyện này cũng là do Lạc Hàm nói với nàng, hai người các nàng không ngừng suy đoán rốt cuộc tối đó đã xảy ra chuyện gì nhưng lại khó mở miệng với Bạch Tử Linh, không ngờ là có liên quan đến Thương Hàn Phong!

“Tiểu thư, rốt cuộc giữa người cùng Hàn vương đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Bạch Tử Linh như có điều suy nghĩ, một lúc sau mới lạnh nhạt đáp lại: “Không có chuyện gì hết.”

Thanh Nhi không tin, nếu không có chuyện gì thì Bạch Tử Linh đâu cần phải giấu nàng cùng Lạc Hàm.

“Nhưng mà...” Thanh Nhi còn muốn nói gì đó thì đã bị Lạc Hàm kéo lại, Thanh Nhi không rõ nhìn Lạc Hàm, Lạc Hàm chỉ lắc đầu, cuối cùng Thanh Nhi chỉ đành thỏa hiệp, im lặng dùng bữa.

“Đúng rồi tiểu thư, Lạc Hàm có lời này không biết có nên hỏi hay không?”

“Àn?”

“Điều kiện mà người cùng Hàn vương thỏa thuận, là gì vậy?” Thật ra chuyện Bạch Tử Linh có hợp tác với Thương Hàn Phong hay không quan trọng, quan trọng nhất là điều kiện mà hai người đưa ra, Bạch Tử Linh muốn mượn thế lực của hần để trấn hưng Lạc Y Cung, thế còn hần, Thương Hàn Phong muốn gì ở Bạch Tử Linh?!

“Điều kiện để hần giúp ta đó là, ta giúp hần lên ngôi đế vương.” Mặc dù Thương Hàn Phong không có chính miệng nói ra đây là điều kiện để hần trợ giúp nàng nhưng trong suy nghĩ của Bạch Tử Linh, không có nam nhân nào mà không muốn đứng trên đỉnh cao của thiên hạ, càng huống hồ Thương Hàn Phong lại là người hoàng thất, tham vọng so với người bình thường sẽ lớn hơn rất nhiều, cho nên mặc dù hần không nói nhưng hần cũng không có phủ nhận, vì vậy nàng đã nhận định đây là điều kiện để hần giúp nàng, chỉ là sau này Bạch Tử Linh phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay của bản thân.

Thanh Nhi: “!!!”

Lạc Hàm: “!!!”

~~~~~

Hôm nay ở các tử lâu trong kinh thành có một tin đồn mới nổi lên, chỉ trong chớp mắt đã lan truyền khắp đường lớn hẻm nhỏ, già trẻ lớn bé không ai không biết, đơn giản là vì nhân vật trong tin đồn chính là Thành Thiên Chiến thần Hàn vương - người đã rời khỏi Yến Kinh cách đây hơn ba năm.

“Này, người đã nghe được tin gì chưa? Hàn vương trở về rồi!”

“Cái gì?!” Người nọ kinh ngạc: “Hàn vương, chính là chi Chiến thần Hàn vương của chúng ta đấy sao?”

“Đúng vậy, chính là Hàn vương điện hạ.”

“Tứ quốc đại tái sắp diễn ra rồi, Hàn vương điện hạ có trở về thì cũng đâu có gì là lạ!” Một người khác chen vào một câu, so với thái độ của hai người trước hần mặc dù kinh ngạc nhưng lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Tứ quốc đại tái không thể thiếu Hàn vương điện hạ, đây không sai, bất quá người còn không rõ sao?”

Nhận thấy ánh mắt thâm ý của đối phương, người kia khó hiểu: “Rõ cái gì?”

“Thánh thượng vừa mới hạ chỉ, Hàn vương đã về đến kinh thành, đây không phải là... trước khi Thánh chỉ đến Hàn vương đã khởi hành rời khỏi Nam Kinh rồi sao?”

“Vậy thì đã sao?”

“Người đứng là không có hiểu biết, một vương gia đang ở đất phong, không có lệnh mà tự tiện rời khỏi, đây chính là tội chết đó!”

Đây mới thật sự là mục đích chính của kẻ muốn lan truyền tin đồn đi? Một vương gia tự ý rời khỏi đất phong khi chưa có định, đây chẳng phải là muốn buộc Hàn vương vào tội tạo phản sao?!

“Thật sao?!”

“Đúng vậy a.”

“Vị huynh đài này, huynh không bằng không chứng làm sao biết Hàn vương đã trở về?” Lúc này có một thư sinh đi về phía hai người, hần một tay cầm quạt phe phẩy.

“Trong kinh thành sớm đã đồn ầm lên rồi, nghe đâu là Hàn vương đi đến Nguyệt Mãn Lâu bị người bắt gặp, người đó nhận ra Hàn vương nên mới biết Hàn vương đã trở về.”

“Nguyệt Mãn Lâu? Chính là thanh lâu lớn nhất kinh thành a!”

“Đúng vậy, không ngờ Hàn vương vừa trở về đã đến thanh lâu, thật sự là...” Người kia lộ vẻ bất đắc dĩ, một bộ dạng khó mở miệng.

“Nhưng bên ngoài đồn Hàn vương không gần nữ sắc cơ mà?”

“Lời đồn mà thôi, sao có thể tin?”

“Cũng đúng...”

“Ha ha.” Thư sinh cầm quạt mỉm cười, những người khác không rõ hấn là có ý gì, chuyện này có gì đáng để cười đâu?

“Vị công tử này, không biết ngươi đang cười gì?”

“Ta chỉ là đang cười các ngươi lại tin tin đồn nhảm này.”

“Tin đồn nhảm? Sao đó lại là tin đồn nhảm được chứ?” Người kia nghe vậy có chút tức giận, nhưng vẫn lí trí hỏi lại.

“Ta nói các ngươi đúng là không thu thập đủ tin tức, tối qua vị Hộ bộ công tử kia đến Nguyệt Mãn Lâu trắng hoa, không biết vì nguyên nhân gì mà đắc tội Nguyệt Mãn Lâu, bị người trong đó vớt xác... à không, vớt người trước cửa Hộ bộ Thượng thư phủ đó.”

“Có chuyện này sao?”

“Sao lại không?”

“Nếu tối qua Hàn vương thật sự ở đó, ngươi nghĩ hấn sẽ im lặng đứng nhìn sao? Hộ bộ dù sao cũng là một chức quan lớn trong triều, Hàn vương cũng là người của triều đình, Nguyệt Mãn Lâu cũng chỉ là một thanh lâu thuộc thế lực giang hồ, dám làm cản như vậy rõ ràng là không nể mặt người triều đình, Hàn vương là người chính nhãi sao có thể đứng nhìn?”

“Lời này nói cũng không sai.”

“Cũng có lí đấy, bất quá không có lửa làm sao có khói?”

“Ta nói vị huynh đài này, bên ngoài đồn rằng Hàn vương không gần nữ sắc không phải là không có lí đâu, đệ đệ của a di của tỷ muội tốt của nãi nãi ta là người trong Hàn vương phủ, nghe nói ba năm khi Hàn vương chưa rời khỏi kinh thành thì có một vị đại nhân trong triều đưa cháu gái của mình cho Hàn vương nhưng lại bị hấn đá ra khỏi phủ luôn đó.”

“Thật sao?!” Nghe thấy tin tức từ trong Hàn vương phủ truyền ra, lập tức người liền tin.

“Ta nghe nói đối phương cũng là một mỹ nhân như hoa như ngọc, Hàn vương vậy mà lại không thương tiếc vớt ra ngoài, xem ra chuyện hấn đến thanh lâu thăm thú đúng là tin đồn nhảm rồi.”

“Có khi nào đối phương không đẹp bằng các mỹ nhân của Nguyệt Mãn Lâu?!”

“Ngươi nói, tiểu thư khuê các với mỹ nữ thanh lâu, chẳng lẽ ngươi lại bỏ qua tiểu thư khuê các ôn hòa lễ độ lại biết cầm kỳ thư họa mà đi đến thanh lâu tìm mỹ nhân?”

“Lời này cũng đúng a, người ta dù sao cũng là tiểu thư danh giá, các cô nương của Nguyệt Mãn Lâu làm soa có thể so?”

“Rốt cuộc là tin đồn này kẻ nào truyền ra vậy? Thật không đáng tin cậy.”

Tên thư sinh hướng về phía lầu hai, tại một căn phòng đã đóng kín cửa sổ, khóe miệng hiện lên nụ cười đắc ý.

“Có tin mới đây, có tin mới đây.” Lúc này một người chạy vào, bộ dạng gấp gáp.

“Tin gì? Đừng nói là về Hàn vương nữa nhé?” Người kia tỏ vẻ chán nản không muốn nghe.

“Đúng đó, tin đồn về Hàn vương đúng là không tin được mà!”

“Không phải về Hàn vương, mà là về Thừa tướng phủ.”

“A?”

“Hữu Thừa tướng phủ mất trộm!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thừa tướng phủ mất trộm

Một canh giờ trước, trong khi kinh thành đang xôn xao tin tức về Thương Hàn Phong thì Bạch Tử Linh ở trong Hữu Thừa tướng phủ cũng không được yên bình, nguyên nhân là vì Bạch Phi Nhược đi cáo trạng, khiến Đại phu nhân bên kia tức giận, để Ngọc Anh dẫn đầu đám người đến đây trừng phạt nàng. Ngày hôm qua Bạch Phi Nhược bị nàng làm mất mặt trước đám người Đỗ Thanh Triệt, trong lòng tất nhiên là tức giận muốn trả đũa nàng, nhưng so sánh lực lượng rõ ràng là nàng ta yếu hơn nàng, nàng ta không dám chủ động đánh nhau với nàng, sợ rằng bản thân sẽ có kết cục như Lê Nguyệt Thiên Phuong, dù sao ngay cả Chương Ngự thân là nam tử cũng không làm gì được nàng thì một thân liễu yếu đào tơ kia của Bạch Phi Nhược có thể làm gì được cơ chứ?

Bạch Phi Nhược không ngờ, đã đánh không lại thì nàng ta sẽ tìm cách khác để trả đũa nàng, nàng ta là tiểu thư của Thừa tướng phủ, có nhiều chuyện không nhất thiết phải đích thân ra tay, chỉ cần tùy tiện gọi một người trong phủ cũng có thể sai bảo được, nàng ta dù sao cũng có chỗ dựa lớn nhất là Đại phu nhân, có ưu thế của bản thân, nàng ta hiển nhiên là không sợ nàng, chính là trò này có chút trẻ con, Bạch Phi Nhược cũng không còn nhỏ nữa, làm sao mỗi lần thất bại dưới tay nàng lại đi tìm mẩu thân cáo trạng, có mất mặt hay không chứ?!

Nói thế nào thì Viên thị cũng là chủ mẫu của Hữu Thừa tướng phủ, mà thân phận hiện tại của Bạch Tử Linh chỉ là một thứ nữ, cho dù nàng có ngông cuồng ngạo mạn thế nào thì chỉ cần một ngày nàng còn ở trong phủ thì Đại phu nhân cũng có quyền quản giáo nàng. Ngọc Anh mang theo lệnh đến đây muốn trừng phạt nàng, thế nhưng một đám người lại không thể chạm vào Bạch Tử Linh, cho nên chuyển sang cầm tù nàng, bỏ đói nàng ba ngày, ở ngoài cửa Linh Viên lúc này có hai gã sai vặt đang canh giữ, Ngọc Anh nghĩ rằng có hai tên này canh gác nàng sẽ không thể ra ngoài, bất quá khiến nàng ta phải thất vọng rồi, Bạch Tử Linh đã muốn ra ngoài thì không ai có thể cản được, trừ khi nàng không muốn ra mà thôi.

Đối với việc bản thân bị cầm tù và bỏ đói, Bạch Tử Linh không quan tâm lắm, nàng vừa thay nguyên chủ trả thù Lê Nguyệt Thiên Phuong, lúc này nàng ta hẳn là đang nằm trên giường, muốn tìm nàng gây sự cũng phải đợi vài ngày, cho nên Bạch Tử Linh lựa chọn ở lại trong phủ tránh nạn, đồng thời trong thời gian rảnh rỗi đó nàng cũng muốn học thành thực y thuật từ Lạc Hàm.

Sau một buổi sáng ồn ào, hiện tại Bạch Tử Linh đang cùng Thanh Nhi phân loại các loại dược liệu mà Lạc Hàm giao phó, bởi vì có kí ức của nguyên chủ cho nên Bạch Tử Linh tiếp thu rất nhanh kiến thức về y dược, sau ngày thứ đầu tiên Lạc Hàm đã từ bỏ muốn dạy cho nàng những loại dược liệu cơ bản, mà thay vào đó muốn nàng phân loại các dược liệu khác nhau dựa vào tác dụng của chúng, nói cách khác là muốn nàng bốc thuốc nhưng lại không có toa thuốc.

"Tiểu thư, cam thảo dùng để làm gì nhỉ?" Thanh Nhi cầm một vị thuốc trên tay, phân vân không biết nên để vào chỗ nào mới tốt.

"Cam thảo có tác dụng bồi bổ cơ thể, giải độc gan."

"Bồi bổ cơ thể... đúng rồi tiểu thư, nếu muốn thanh nhiệt thì nên dùng loại dược liệu nào mới tốt?"

"Có đến năm loại thanh nhiệt là thanh nhiệt tả hỏa, thanh nhiệt lương huyết, thanh nhiệt giải độc, thanh nhiệt táo thấp và giải thử. Trong giải thử lại phân ra làm hai loại là thanh nhiệt giải thử và ôn tán thử thấp, muội muốn hỏi loại nào?" Miệng thì nói không ngừng nhưng động tác trên tay cũng không vì vậy mà trì hoãn.

Thanh Nhi nghe đến rồi tỉnh rồi mù, ngẩn ngơ một lúc mới lấy lại giọng nói mà mở miệng: "Oa tiểu thư, người lợi hại thật!" Nàng cũng không biết thanh nhiệt thôi mà cũng chia ra nhiều loại như vậy, mà mỗi loại thanh nhiệt tương ứng với mỗi loại dược liệu khác nhau, thậm chí học y thuật quả nhiên là không dễ.

"Không lợi hại, trong sách có ghi mà."

"A, thật không?" Thanh Nhi cầm lấy vài quyển sách mà Lạc Hàm mua về lật qua lật lại, lật đến quyển thứ hai mới tìm thấy một đoạn thông tin về những dược liệu dùng cho thanh nhiệt, trong đó cũng có một trang phân loại thanh nhiệt, xác thực là giống hệt như lời Bạch Tử Linh nói.

"Tiểu thư người... người học thuộc hết sao?" Thanh Nhi trừng mắt, giọng nói có phần khó tin, Lạc Hàm chỉ mới mua quyển sách này hôm qua, sáng qua cũng chưa có dạy bọn họ phần này, học được một Luca sau đó tiểu thư đi dạy dỗ đám người Lê Nguyệt Thiên Phuong, rồi cùng Lãnh công tử đi uống trà, kể đến lag về phòng ngủ trưa, đến buổi chiều lại tiếp tục học dược liệu, cho nên là nói... tối qua tiểu thư đã đọc xong hết đám sách này, không, đọc qua thì làm sao mà nhớ từng chi tiết như vậy, nhất định là đã học thuộc lòng hết phần này rồi?!

Bạch Tử Linh nhướng mày, hơi mỉm cười: "Không có học thuộc, chỉ đọc qua vài lần thôi." Kí ức của nguyên chủ về những chuyện khác thì rất rối loạn nhưng đối với phần dược liệu này lại nhớ rõ như in, Bạch Tử Linh cũng chỉ đọc qua vài lần thì kí ức đã hiện lên trong đầu, nàng không muốn nhớ cũng không được.

"Tiểu thư người tài thật đó." Thanh Nhi cảm thán một tiếng, bản thân nàng từ nhỏ ở bên cạnh Lạc Tuyết, cũng được Lạc Tuyết dạy dỗ không kém gì Bạch Tử Linh, thậm chí so với Bạch Tử Linh còn biết nhiều hơn, thế nhưng mấy năm gần đây nàng không còn động vào những thứ này nữa, đối với dược liệu cũng không quá rõ ràng, chỉ biết mạch tượng thông thường mà thôi, kêu nàng đi bốc thuốc quả thật là làm khó nàng. Nói ra thì thật xấu hổ, thân là một trong Tứ đại hộ pháp của Lạc Y Cung, võ công nàng không tốt, y thuật lại không giỏi, ngay cả trận pháp nàng cũng không thể thi triển, nàng đúng là thất bại mà.

"Muội cũng có thể làm được, chỉ cần muội cố gắng thôi." Tựa hồ nhận thấy tinh thần Thanh Nhi có phần sa sút, Bạch Tử Linh thấp giọng an ủi, nàng trước giờ chưa từng an ủi người khác, tất nhiên là không giỏi về phương diện này, nhưng nàng không muốn nhìn Thanh Nhi như vậy, sống chung một đoạn thời gian, Thanh Nhi mà nàng biết phải luôn tràn đầy sức sống mới tốt.

"Ân, Thanh Nhi sẽ cố gắng!" Thanh Nhi là một người luôn hướng về phía tương lai, tuyệt đối sẽ không vì khiếm khuyết của bản thân mà từ bỏ, so với việc ngồi một chỗ khóc rống chuyện bản thân không thể làm thì không bằng tiếp tục cố gắng vươn lên, nói không chừng một ngày nào đó cũng có thể hoàn thành.

"Hai người đang nói gì mà vui vậy?" Nhiệm vụ của Lạc Hàm là đi theo bảo vệ Bạch Tử Linh, cho nên vào những ngày Bạch Tử Linh không ra ngoài thì nàng đặc biệt rảnh rỗi, nếu không phải dạy y thuật cho Bạch Tử Linh thì chính là ra ngoài thám thính tin tức gần đây, Bạch Tử Linh học rất nhanh, đúng với những gì mà Lạc Hàm mong đợi ở người thừa kế Lạc Y Cung, cho nên nàng rất yên tâm để Bạch Tử Linh ở lại phân loại các loại dược liệu còn bản thân thì đi ra ngoài, lúc này mới trở về.

"Lạc Hàm, muội trở về rồi!"

"Bọn ta đang nói đến tinh thần cô đại của Thanh Nhi." Bạch Tử Linh nhìn Lạc Hàm, khóe môi hơi cong, tựa tiêu phi tiêu mở miệng.

Lạc Hàm ngắt ra: "Tinh thần cô đại?"

"Đúng vậy, chính là tinh thần cô đại!" Thanh Nhi rất nhanh liền hưởng ứng lời Bạch Tử Linh nói, nàng đứng lên, bàn tay siết chặt, gương mặt nghiêng một góc 45 độ về phía cột nhà, ánh mắt hiện lên sự quyết tâm và kiên định thấy rõ.

Lạc Hàm "...". Mặc dù không biết hai người đang nói về vấn đề gì nhưng sao nhìn Thanh Nhi lại giống như đồ ngốc thế?!

Bạch Tử Linh cũng bị bộ dạng này của Thanh Nhi chọc cười không ngừng, không khí trong phòng vì vậy mà trở nên náo nhiệt.

"Tiểu thư, trong kinh thành đang đồn ầm lên chuyện Hàn vương trốn khỏi đất phong trở về." Đối với chuyện của Thương Hàn Phong, Lạc Hàm cũng không muốn quan tâm nhiều, dù sao cũng không quan trọng nhưng nếu hiện tại hần đã cùng Bạch Tử Linh hợp tác thì nàng cảm thấy vẫn là nên đem chuyện này nói một tiếng với Bạch Tử Linh, hai người đang ngồi chung một thuyền, nếu Thương Hàn Phong có chuyện gì tránh không khỏi liên lụy đến Bạch Tử Linh.

"A?" Bạch Tử Linh rõ ràng là kinh ngạc, tối qua nàng còn tán dương việc Thương Hàn Phong trở về kinh thành mà không có chút tiếng động, không nghĩ đến sáng nay tin tức hần trở về lại truyền ra ngoài, nàng bị và mặt nhanh đến vậy sao?

"Ai truyền tin tức này ra ngoài?" Chuyện Thương Hàn Phong trở về kinh thành sợ là không có mấy người biết, mà nàng lại là người nằm trong số ít những người đó, ngày đó ở khách điểm Duyệt Lai chỉ có nàng, Lạc Hàm cùng đám hắc y nhân truy sát Thương Hàn Phong, bản thân nàng chưa từng tiết lộ tin tức này ra ngoài, Lạc Hàm cũng sẽ không, Thanh Nhi lại càng không có, cho nên rất có thể đám hắc y nhân truy sát Thương Hàn Phong là khởi nguồn của mọi chuyện, điều khiến nàng phải khó hiểu chính là Thương Hàn Phong đã về được một ngày vì sao hôm nay tin tức mới lộ?

"Không rõ lắm." Lạc Hàm lắc đầu, lúc nàng biết được tin tức này thì nó đã đồn ầm khắp tửu lâu, muốn tìm ra ai là kẻ truyền tin thì đúng là hơi khó, dù sao trong tửu lâu tập hợp loại người nào cũng có, một số thế lực giả dạng làm người thường tung ra tin tức cũng không phải không thể.

"Tin đồn đó thế nào?"

"Có người nói là nhìn thấy Hàn vương xuất hiện ở Nguyệt Mãn Lâu." Những người biết được tin tức này thì đều có tâm tư khác nhau, dân thường thì không quan tâm đến chuyện triều chính lắm, chỉ không ngờ rằng Hàn vương vậy mà dám trốn khỏi đất phong trở về, hơn nữa điều đầu tiên hần làm lại đi đến nơi phong hoa tuyết nguyệt như Nguyệt Mãn Lâu, mà những người thuộc các phe thế lực trong triều đình thì lại có suy nghĩ sâu xa hơn, Hàn vương trở về vậy mà lại chạy đến Nguyệt Mãn Lâu qua đêm, cho thấy Nguyệt Mãn Lâu này không hề tầm thường như vẻ bề ngoài, mặc dù không biết người tung tin đồn là ai nhưng xác thực hần đã làm kinh thành dậy sóng.

"Nguyệt Mãn Lâu?" Nếu là có liên quan đến Nguyệt Mãn Lâu thì nghi phạm có thể sẽ phải thay đổi một chút, ngày đó ở Nguyệt Mãn Lâu ngoại trừ nàng ra thì còn có đám hộ vệ của Tử gia nhìn thấy Thương Hàn Phong, nếu là có tiết lộ thì cũng là một trong đám người đó, bất quá cũng không loại trừ khả năng người của Nguyệt Mãn Lâu cũng nhận ra Thương Hàn Phong.

"Lạc Hàm, có chuyện này ta muốn nhờ người." Tuy nói của chuyện Thương Hàn Phong không có liên quan đến nàng nhưng iện tại nàng cùng hần là quan hệ hợp tác, nếu cần thiết thì nàng sẽ giúp đỡ một tay.

"Tiểu thư cứ nói."

Bạch Tử Linh ngoắc tay đề Lạc Hàm đi đến bên cạnh, nàng thì thầm vào tai Lạc Hàm vài câu, Thanh Nhi một bên nhìn hai người thần thần bí bí chỉ im lặng không nói gì, chỉ thấy gương mặt bình tĩnh của Lạc Hàm lại lộ sự kinh ngạc.

"Tiểu thư thật sự muốn làm như vậy?" Lạc Hàm nghi hoặc hỏi lại.

"Dù sao hiện tại chúng ta cũng cùng Thương Hàn Phong ở cùng một chiến tuyến, giúp đỡ hần một chút vậy." Lạc Hàm biết rõ nếu nàng nói với Bạch Tử Linh chuyện thì Bạch Tử Linh sẽ lựa chọn giúp đỡ Thương Hàn Phong, chỉ là nàng không ngờ Bạch Tử Linh lại làm ra quyết định này.

"Huống hồ chuyện này cũng không phải chỉ là giúp đỡ hần." Nói đến đây Bạch Tử Linh mỉm cười, khóe môi nàng hơi cong, đôi mắt nàng híp lại, không hiểu sao Lạc Hàm lại cảm thấy nụ cười này của nàng có chút nham hiểm.

"Tiểu thư?" Thanh Nhi một bên không rõ hai người đang nói chuyện gì, chính là nhìn bộ dạng này của Bạch Tử Linh giống như là đang âm mưu một chuyện gì đó.

Một canh giờ sau, khắp kinh thành bỗng nổi lên một tin tức, tin tức này so với tin tức mà Hàn vương trở về còn đặc sắc hơn nhiều, chính là: Hữu Thừa tướng phủ mất trộm!

Ban ngày ban mặt, cũng không biết là tên trộm nào lại có lá gan như vậy, cứ nhiên dám lên vào thư phòng của Hữu Thừa tướng để trộm đồ, Hữu Thừa tướng phủ không phải phủ đệ bình thường, thủ vệ ở đó canh phòng nghiêm ngặt chẳng kém hoàng cung, đặc biệt là một nơi quan trọng như thư phòng thì hộ vệ canh gác nhất định sẽ nhiều hơn bình thường, thế nhưng một nơi tưởng chừng là bất khả xâm phạm vậy mà lại có kẻ có thể lên vào, quả thật là khiến người khác cảm thấy bất ngờ. Nếu nói về độ nổi tiếng thì chuyện Hữu Thừa tướng phủ mất trộm quả thật là không thể sánh bằng chuyện Hàn vương trở về kinh thành khi chưa có lệnh, thế nhưng so về độ chính xác và tin cậy thì Hữu Thừa tướng phủ quả thật đã bị mất trộm, có nhân chứng chứng kiến, lại thêm Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài lúc này vốn đang thượng triều, khi nghe tin liền lập tức chạy về, hiện tại Bạch gia gà bay chó sủa, chưa đến lượt mọi người không tin.

Đúng như lời đồn thổi, Hữu Thừa tướng phủ lúc này là một mảnh hỗn loạn, nơi yên bình nhất có lẽ chính là Linh Viên của Bạch Tử Linh, nguyên nhân là do bị Đại phu nhân cấm túc, còn những nơi khác, bởi vì tên trộm đã trốn thoát nên phải lục soát cẩn thận từng nơi, thế nhưng bọn họ lại bỏ qua Linh Viên, cũng không phải là bỏ qua mà là bởi vì ở trước cửa Linh Viên có người canh gác, vì không muốn tốn thời gian cho nên đám người kia chỉ lấy lời khai từ hai gã sai vặt canh gác Linh Viên rồi đi đến những chỗ khác lục soát.

Bạch Vân Hoài sau khi nhận được tin tức trong phủ mất trộm, hơn nữa tên trộm đó còn lên vào thư phòng của hắn thì bất chấp lễ nghi nhanh chóng từ trong triều chạy về, Thành Thiên đề tở về thông cảm cho hắn nên không có truy cứu chuyện này, bất quá ánh mắt của những người trên triều nhìn lại hắn với vẻ kỳ lạ, lúc này Bạch Vân Hoài nào còn có tâm trạng quan tâm ánh mắt của người khác nữa, hắn chỉ muốn chân mình mọc thêm cánh, có thể nhanh chóng trở về xem xét tình hình.

Vừa về đến phủ, điều đầu tiên Bạch Vân Hoài làm chính là chạy đến thư phòng, kiểm tra một lượt những thứ quan trọng, thư phòng của hắn lúc này người đông như kiến, số lượng lớn hộ vệ trong phủ đã chạy đến đây do nghe báo là có trộm, nhìn thấy Bạch Vân Hoài mọi người đều đồng loạt hành lễ, Bạch Vân Hoài cũng không có quan tâm đến đám người đó. Hắn chạy đến bên bàn, không có kiểm tra sổ sách trên bàn mà lại vịn lấy nghiên mực trên bàn, ngay lập tức có một tiếng động vang lên, bước tường phía sau dây sách ở phía Tây thư phòng đột nhiên mở ra khe hở, bên trong là một dãy sách được sắp xếp theo thứ tự, Bạch Vân Hoài vội vàng kiểm tra một lượt những quyển sách, thấy không có mất quyển nào mới yên tâm thở ra, bất quá gương mặt hắn nhanh chóng thay đổi, bởi vì phong thư mà hắn kẹp vào trong trang sách đã thay đổi vị trí!

Lúc đầu hắn kẹp phong thư ở gần trang cuối, hiện tại phong thư lại nằm ở giữa trang sách, điều này nói lên cái gì?!

Có người đã động vào phong thư này!!!

Sắc mặt Bạch Vân Hoài trở nên nghiêm trọng, hắn cầm lấy phong thư mở ra, trên đó không hề có dấu vết gì nhưng nếu người kỹ thì sẽ phát hiện ra một loại mùi hương nhàn nhạt, giống như mùi cam quýt, có chút thanh mát nhẹ nhàng, mùi hương rất nhạt nhưng bởi vì người này đã động vào bức thư khiến mùi hương vô tình lưu lại, nếu không thì phong thư được cất giấu trong cơ quan, mùi hương bên ngoài tuyệt đối sẽ không thể bám vào được, trừ khi có người mở cơ quan, động vào sách thì mới có thể lưu giữ lại hương thơm này. Bạch Vân Hoài không có thói quen dùng mùi hương, nếu có cũng là loại Long Tiên Hương nồng đậm chứ không phải mùi hương thanh mát như vậy, thân là nam nhân Bạch Vân Hoài hiểu nhất nam nhân sẽ không dùng loại mùi hương này, hương này nhất định là của nữ nhân.

Rốt cuộc là ai?

Là kẻ nào đã đột nhập vào thư phòng của hắn, mở ra cơ quan rồi xem thư mật của hắn?!

Bạch Vân Hoài nhíu mày, sắc mặt vô cùng khó coi, hắn kim nén cơn giận, sau khi đóng cửa cơ quan xong thì đi ra ngoài, lúc này một đám thủ vệ vẫn đứng đó, không có mệnh lệnh của hắn bọn họ không dám rời khỏi vị trí của bản thân, sắc mặt người nào người nấy đều rất căng thẳng, bọn họ đã kiểm tra xong một lượt các góc ngách thư phòng phát hiện mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, chứng tỏ tên trộm vừa vào không bao lâu đã bị phát hiện nên không kịp trộm đi thứ gì, bất quá... mục đích của tên trộm liệu có thể là lên vào thư phòng của Hữu Thừa tướng phủ chỉ để trộm?

Bởi vì không bắt được người cho nên mục đích của đối phương là vì không ai biết, chỉ biết bọn họ đang sắp đối mặt với cơn thịnh nộ trước giờ chưa từng có của Bạch Vân Hoài, thậm chí nếu thật sự bị mất đi thứ gì quan trọng bọn họ đều có thể bỏ mạng.

"Đây rốt cuộc là thế nào?!" Bạch Vân Hoài tức giận rống lên một tiếng, đám người đột ngột quỳ xuống không ai dám hé răng, Đại phu nhân vừa bước vào liền thấy cảnh này thì không khỏi nhíu mày.

"Chủ tử, là chúng thuộc hạ thất trách..." Dưới sự tức giận của Bạch Vân Hoài rốt cuộc cũng có một người dám bước ra nói chuyện, hắn là thủ lĩnh của đám hộ vệ trong phủ, là thuộc hạ trung thành dưới trướng của Bạch Vân Hoài.

"Người khi đó rốt cuộc đã làm gì mà lại không phát hiện có người lên vào hả?!" Nếu nói Linh Viên là nơi vắng vẻ mà không có bất kỳ kẻ nào canh gác hết thì thư phòng của Bạch Vân Hoài là một nơi tuyệt mật, người không phận sự tuyệt đối không thể bước vào, ngày thường cũng có không ít người tuần tra, bất kể ngày hay đêm, không nghĩ đến dưới mí mắt của một đám người vậy mà lại có một con chuột lên vào!

"Chúng thuộc hạ vẫn canh giữ bên ngoài, hoàn toàn không có rời khỏi vị trí, chỉ có một tên bị đau bụng nên thuộc hạ phải đi tìm người thay thế hắn, không nghĩ đến lại có người lên vào..." Nói đến đây nam tử đầu lĩnh cắn răng, gương mặt bình tĩnh nhưng đáy mắt lại che giấu phần nộ, hắn hiển nhiên cũng nhận ra sai sót là ở lúc đổi người, khi đó có một tên thuộc hạ bị đau bụng, phải đi tìm những người thay thế, đó là thời khắc lỏng lẻo, cho dù có kẻ đột nhập vào thì cũng là đột nhập vào giờ đó, chứ những giờ sau mọi người đều canh phòng nghiêm ngặt, một con ruồi cũng không thể bay vào nữa là.

"Vô dụng!" Bạch Vân Hoài rốt cuộc cũng đã hiểu vì sao thư phòng của hắn canh phòng nghiêm ngặt như vậy, lại có thêm một cao thủ như Bạch Lâm

ngay đây mà vẫn có một con chuột lọt lưới, hóa ra là con chuột đó tìm cách lừa Bạch Lâm đi, xem ra con chuột này đúng là không tầm thường, không những biết Bạch Lâm là cao thủ mà còn biết cách mở cơ quan của hắn.

"Là thuộc hạ thất trách, mong chủ tử trách phạt." Dứt lời liền quỳ xuống, một đám người phía sau cũng đồng thanh đồng tiếng kêu lên: "Là chúng thuộc hạ thất trách, mong chủ tử trách phạt."

Bạch Vân Hoài phiền chán nhìn đám người này, nếu là bình thường hắn sớm đã cầm kiếm chém mỗi người một nhát cho hả giận, bất quá hiện tại quan trọng nhất là tin tức của kẻ đã lên vào thư phòng của hắn, mặc dù không có mất gì nhưng sổ sách của hắn đã bị động qua, cũng không biết đối phương đã biết được bao nhiêu bí mật của hắn.

"Phạt, chắc chắn sẽ phạt, nhưng hiện tại tin tức của con chuột đó đâu rồi?!"

Bạch Lâm biết con chuột mà Bạch Vân Hoài nhắc đến chính là kẻ đã lên vào thư phòng của hắn vì vậy đi trước mở miệng: "Khỏi bẩm chủ tử, tên đó đã chạy thoát rồi ạ."

"Chạy thoát? Có người ở đó mà cũng chạy thoát được sao?!" Sắc mặt Bạch Vân Hoài trầm xuống, đôi mắt thoáng hiện kia kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền bị tức giận thay thế, lời này của hắn không sai, Bạch Lâm là một cao thủ được huấn luyện đặc biệt, hắn võ công cao cường, đánh bại vô số cao thủ võ lâm, trước giờ chưa từng có kẻ nào rơi vào tay hắn mà thoát thân được, hắn cùng Bạch Khai là hai trụ thủ đắc lực của Bạch Vân Hoài, chỉ là so với Bạch Khai Bạch Lâm thiếu đi vài phần khôn khéo cho nên Bạch Vân Hoài mới để hắn ở đây canh giữ phủ đệ, còn Bạch Khai thì đi theo hắn.

Bạch Lâm cũng cảm thấy xấu hổ nhưng vẫn là thành thật mở miệng: "Nàng võ công không bằng thuộc hạ nhưng khinh công lại tốt vô cùng, hơn nữa còn biết dùng độc." Lúc đầu giao thủ Bạch Lâm nắm chắc phần thắng, thế nhưng lúc gần thua đến nơi thì nữ nhân đó lại hạ độc hắn, hắn đuổi theo nàng đến ngoại ô thành Tây thì đã biến mất.

"Dùng độc?!" Bạch Vân Hoài nhíu mày: "Liệu có phải là nhân sĩ võ lâm?" Nếu là người võ lâm thì bớt đi một chút phiền phức nhưng nếu là thuộc hạ dưới trướng của thế lực nào đó trong triều thì đối với hắn đúng là bất lợi.

"Thuộc hạ cũng cảm thấy rất giống, có thể là người của Ngũ Độc Giáo." Đối với giang hồ Bạch Lâm cũng có tìm hiểu đôi chút, dù sao nhân sĩ võ lâm bỏ mạng dưới tay hắn không ít, hắn sao có thể không quan tâm, ít nhất cũng phải tìm hiểu xem người mình đã giết là ai.

"Ta mặc kệ là người của thế lực nào, nhanh chóng tìm ra con chuột nhắc đó cho ta, nếu không người để cánh tay lại."

"Vâng." Sau khi lĩnh mệnh Bạch Lâm lập tức vận dụng khinh công quay người biến mất, hắn đến bờ cuối cùng tìm thấy tin tức mong có thể tìm thấy dấu vết nàng để lại mà lần theo.

"Một đám vô dụng, đi lĩnh ba mươi đại bản." Bạch Vân Hoài liếc mắt, giọng nói âm trầm: "Riêng tên bị đau bụng cần tìm người thay thế thì phải lĩnh năm mươi đại bản."

"Vâng." Một đám người vội vàng lĩnh mệnh rồi đi, ngay cả một câu bất mãn cũng không có.

Một đám người rời đi, để lộ bóng dáng của Đại phu nhân phía sau, Bạch Vân Hoài không có liếc mắt nhìn nàng mà đi thẳng vào trong, Đại phu nhân thấy vậy bèn đi theo, Ngọc Anh thức thời đóng cửa lại, đứng ở ngoài canh cửa.

"Lão gia..."

"Nàng ở nhà làm sao vậy? Trộm vào nhà cũng không biết?!" Bạch Vân Hoài đang tức giận, vì vậy khi thấy Đại phu nhân liền đem trách nhiệm đổ lên đầu nàng.

Đại phu nhân nghe vậy nhíu mày, thần sắc trên mặt lãnh đạm hẳn đi: "Thư phòng của lão gia có người canh giữ, tên trộm cũng có thể vào, thiếp có thể làm được gì?"

"Nàng!" Bạch Vân Hoài hít một hơi sâu, buồn bực không có chỗ phát tiết chỉ có thể đá chiếc ghế bên cạnh, bất quá gõ ghế hơi cứng khiến chân hắn khá là đau.

"Lão gia có bị mất gì không?"

"Mất thì không có mất, bất quá một vài vật quan trọng đã bị nhìn thấy, đề phòng việc này bị truyền ra ngoài, nên tìm ra kẻ đó càng sớm càng tốt."

Đại phu nhân trầm mặc không nói, Bạch Vân Hoài một bên nhíu mày, hiện tại manh mối duy nhất còn sót lại có lẽ mà mùi hương thanh mát này, chỉ là dựa vào mùi hương rất khó tìm ra người.

"Đi gọi tất cả nữ nhân trong phủ ra đây, ta có chuyện muốn hỏi." Bạch Vân Hoài là người đa nghi, trước khi nghi ngờ người bên ngoài hắn tự nhiên là sẽ nghi ngờ người trong nhà trước, dù sao thư phòng của hắn người ngoài khó mà vào được!

"Có cần gọi Tam tiểu thư không?" Đại phu nhân chủ động đề cập đến đến Bạch Tử Linh là một việc hiếm thấy khiến Bạch Vân Hoài không khỏi ghé mắt: "Nàng lại làm gì rồi?"

"Hôm qua Tam tiểu thư đánh nhau với Chương thiếu gia, hơn nữa còn đẩy Lê tiểu thư xuống hồ, khiến Nhượng Nhi mất hết mặt mũi với bằng hữu cho nên

hôm nay đã bị thiếp phạt, nhưng vì nàng không chịu nghe lời nên thiếp đã cấm túc nàng ba ngày."

"Đánh nhau với tiểu tử Chương gia? Còn đẩy nha đầu nhà họ Lê xuống hồ?!" Bạch Vân Hoài sùng sốt: "Nàng dám làm ra chuyện này sao?!"

Đại phu nhân nghe vậy không khỏi cười châm chọc: "Từ ngày Tam tiểu thư đổi tính, có chuyện gì mà nàng không dám làm?"

"Đúng là nghịch nữ, suốt ngày chỉ làm mất mặt gia tộc, để nàng mang họ Bạch đúng là sỉ nhục của ta mà!" Bạch Vân Hoài vốn dĩ là buồn bực, nghe đến chuyện Bạch Từ Linh làm càng khiến hắn thêm tức giận, bất quá hắn vẫn chú ý đến lời nói của Đại phu nhân.

"Cấm túc? Tức là ngày hôm nay nàng không có rời khỏi viện của mình?"

"Đúng vậy, thiếp sợ nàng trốn ra nên đã để hai gã sai vặt ở lại canh gác."

"Như vậy được rồi, không cần gọi nàng đến đâu, dù sao ta cũng không muốn nhìn thấy nàng." Bạch Vân Hoài phiền chán phát tay, Bạch Từ Linh đã bị cấm túc thì sẽ không ra ngoài, nếu nàng không nằm trên diện tình nghi thì hắn cũng không tình nguyện gặp mặt nàng, mỗi lần nhìn đến nàng hắn đều cảm thấy tức giận.

Lúc này, tại một tiểu viện trong Phong Nguyệt Lâu.

"Phong, tin tức của chúng ta đã bị dè xuống, hiện tại trong kinh thành đang đồn ầm lên chuyện Hữu Thừa tướng phủ bị mất trộm." Lục Thiên Hành nhìn bóng lưng nam tử, hưng trí bùng bùng mở miệng.

"Ai là người tiết lộ tin tức này?" Thương Hàn Phong quay người, đôi mắt sâu lắng lạnh nhạt, không có một chút cảm xúc.

"Không biết là ai tung ra, chỉ biết lúc này Bạch gia chó mèo không yên, thân tín của Bạch Vân Hoài đang dẫn đầu đám người truy tìm kẻ đó." Trong giọng nói của Lục Thiên Hành không che giấu được sự vui sướng khi người gặp họa, hắn đối với đám người đại thần trong triều hay a dua nịnh nọt đó người nào người nấy đều không có thiện cảm, khi biết được Bạch phủ xảy ra chuyện hắn tất nhiên là hứng thú, nhưng nhiều hơn là tò mò, rốt cuộc kẻ đứng sau chuyện này là ai?

"Thừa tướng phủ mất trộm..." Thương Hàn Phong nhướng mày, như nghĩ đến gì đó đáy mắt xẹt qua tia hàn quang, môi mỏng khẽ nhếch: "Liệu có phải là... nàng?"

"Nàng?" Lục Thiên Hành sùng sốt, Mục Ảnh bên cạnh cũng là ngẩn ra, trong lúc Mục Ảnh còn đang suy nghĩ "nàng" trong lời nói của Thương Hàn Phong là chỉ ai thì Lục Thiên Hành đã đi trước mở miệng: "Vì sao nàng phải làm như vậy?" Hiển nhiên hắn đã đoán được Thương Hàn Phong đang ám chỉ ai, có liên quan đến Hữu Thừa tướng phủ, lại là nữ nhân, hơn nữa còn nhận được sự quan tâm của Thương Hàn Phong, ngoại trừ Bạch Từ Linh ra thì còn ai khác nữa?!

"Hắn là nàng có mục đích gì đó?" Mặc dù nhận thức chưa bao lâu nhưng hắn cũng không cảm thấy Bạch Từ Linh sẽ là loại người nhiệt tình thích giúp đỡ người khác, đặc biệt là với những người vừa mới nhận thức không bao lâu như hắn thì nàng càng sẽ không ra tay giúp đỡ, nếu nàng muốn phát sinh những thứ phiền toái không đáng nhắc đến, bất quá nhìn bộ dạng kia của nàng chỉ sợ là tránh phiền phức còn không kịp, làm sao có thể chủ động chui đầu vào lưới được cơ chứ?

"Người không nghĩ... nàng làm vậy là vì người sao?" Lục Thiên Hành liếc mắt nhìn Thương Hàn Phong, cho đối phương một ánh mắt ái muội không rõ, chính là lại bị Thương Hàn Phong đáp lại bằng một đôi mắt lạnh lẽo, gương mặt mười phần nghiêm túc: "Không!"

Phản ứng của Thương Hàn Phong chẳng khác nào ráo nước lạnh tát thẳng vào mặt Lục Thiên Hành, khiến hắn có chút chán nản không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện, mà Mục Ảnh bên cạnh ánh mắt mang theo vài phần trêu tức nhìn Lục Thiên Hành khiến hắn tức điên lên.

Đúng như Thương Hàn Phong nghĩ, mặc dù hiện tại giữa hắn và Bạch Từ Linh là quan hệ hợp tác thể nhưng nàng cũng không có ranh rới đến mức gì vì muốn giúp hắn đính chính lại tin đồn mà lại mạo hiểm đi trộm của nhà mình để rồi phát sinh những rắc rối không đáng có. Sở dĩ Bạch Từ Linh làm như vậy là bởi vì nàng muốn tìm kiếm đạo Thánh chỉ năm xưa Thành Thiên để ban cho mà Bạch Vân Hoài đã từng nhắc đến, trong đó có chứa nội dung về hôn ước của nàng, đó là chuyện chung thân đại sự cả đời người, đối với Bạch Từ Linh mà nói rất quan trọng, dù sao nàng cũng không muốn gả cho một kẻ mà nàng thậm chí còn không biết đối phương liệu có tồn tại trên đời hay không. Nàng cho Lạc Hàm đi điều tra xem mọi chuyện thực hư thế nào, tiện thể bày trò khiến mọi người hiểu lầm rằng Hữu Thừa tướng phủ có trộm để tin đồn về Thương Hàn Phong được chuyển hướng, một mũi tên trúng hai con nhạn, việc này khá là nguy hiểm, tin đồn về Thương Hàn Phong đã bắt đầu lắng xuống, nhưng Bạch Từ Linh bên này lại không có được thứ mình muốn nên nàng có chút thất vọng, bất quá Lạc Hàm lại lại mang về một thông tin khác quan trọng không kém.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đến Phong Nguyệt Lâu (1)

"Bạch Vân Hoài thông gian bán nước?!" Bạch Từ Linh đối với tin tức Lạc Hàm mang về phải nói là vô cùng kinh ngạc, mặc dù có chút ngoài mong đợi

nhưng rõ ràng tin tức này có giá trị không kém thứ nòng vuốt, thảo nào lúc này Bạch Vân Hoài trở về xong lại rầm rộ cho nhiều người đi tìm Lạc Hàm như vậy, thậm chí còn huy động một số thủ hạ đắc lực dưới trướng của hắn đi tìm, Bạch Tử Linh còn nghĩ rằng Lạc Hàm đã trộm đi thứ gì quý giá của hắn không ngờ là vì hắn đã phát hiện việc Lạc Hàm nhìn thấy được thông tin không nên thấy cho nên mới cho người truy sát nàng.

Bạch Tử Linh xuyên qua đến nơi này cũng đã được một thời gian tất nhiên cũng không chỉ ở trong Linh Viên ăn rồi ngủ, nàng cũng có tìm hiểu về thế lực của Bạch Vân Hoài, cũng biết được bên cạnh hắn có hai thủ hạ đắc lực, một người gọi Bạch Lâm xuất thân từ nhà võ, gia đình hắn vì nghèo khó nên đã bán hắn cho người khác, một cao thủ võ lâm đã mua hắn trở về dạy dỗ, sau khi người kia mất Bạch Lâm đã đi tòng quân, hắn từng lên chiến trường chém giết không ít quân địch, lập không ít chiến công, sau đó cũng không biết vì nguyên nhân gì mà lại quyết định bỏ xuống quân phục, đi theo Bạch Vân Hoài, còn đối với Bạch Vân Hoài một lòng trung thành. So với Bạch Lâm có một câu chuyện xưa vô cùng phức tạp thì người còn lại bên cạnh Bạch Vân Hoài lại có tiểu sử đơn giản hơn nhiều, Bạch Ngọc từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Bạch Vân Hoài, gia cảnh của Bạch Vân Hoài không tệ, hắn cũng là thiếu gia tôn quý của Bạch gia, Bạch Ngọc khi đó là thư đông của hắn, hai người cùng nhau lớn lên, huynh đệ tình thâm, nghe nói Bạch Ngọc từng nhiều lần vì Bạch Vân Hoài vào sinh ra tử, mà Bạch Vân Hoài đối đãi với hắn cũng rất tốt, chưa từng bạc đãi hắn, tuy hắn thân là thuộc hạ nhưng người trong phủ đối với hắn đều vô cùng kính trọng, xem hắn như huynh đệ của Bạch Vân Hoài chứ không phải thuộc hạ của Bạch Vân Hoài, về thân thủ của hắn có thể nói không hề thua kém Bạch Lâm, chính là sức mạnh cụ thể thế nào Bạch Tử Linh không rõ ràng lắm.

Bạch Ngọc người này nàng chưa từng gặp qua, trong kí ức cũng không có nhận thức người này, nghe nói hắn hành tung vô định, trong phủ này ngoại trừ Bạch Vân Hoài ra thì không ai biết được hắn đi đâu về đâu, bất quá hắn nhất định là ở trong Bạch phủ, chỉ là không có người nào nhận thấy sự hiện diện của hắn mà thôi. Bạch Tử Linh cũng không có phát hiện sự tồn tại của hắn, chỉ là nhiều lúc nàng cảm nhận được có một đôi mắt đang dõi theo nàng, ngay từ ngày đầu tiên xuyên qua nàng đã nhận thấy, cho nên có nhiều lúc nàng không dám hành động lỗ mãng, sợ đưa đến phiền phức không đáng có, từ khi xuyên qua đến giờ nàng đã có hơn ba lần cảm nhận được ánh mắt đó, lần đầu tiên là khi đến nàng vừa mới xuyên đến, lần thứ hai chính là lúc mọi người bị kinh động vì tiếng hét, và lần thứ ba có lẽ là lúc Bạch Vân Hoài đến đây tìm nàng, nói về việc hắn không phải phụ thân thân sinh của nàng. Sau đó ánh mắt dõi theo nàng càng ngày càng ít lại, lần gần đây nhất chính là tối qua, sau khi Thương Hàn Phong rời đi không bao lâu, nàng vẫn còn đứng trong viện chưa vào phòng, khi đó không gian yên tĩnh, trong viện chỉ có một mình nàng cho nên nàng có thể cảm nhận rõ ràng tầm mắt của người đó đang dừng trên người nàng, Bạch Tử Linh quay người, đôi mắt hồ hững nhìn vào trong bóng đêm vô tận, ba giây sau nàng mới dời đi, vị trí đó... hắn đang ở trên nóc thư phòng của Bạch Vân Hoài, có lẽ hắn cũng đã biết được nàng nhận ra sự tồn tại của hắn. Bạch Ngọc quá thần bí, đến giờ phút này Bạch Tử Linh vẫn chưa biết được bộ dạng của hắn thế nào, riêng Bạch Lâm, trong trí nhớ của nàng đã từng xuất hiện hình dáng của hắn, người này thân cao mét tám, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, hắn mạnh mẽ như hổ, cao lớn như voi, cả người đầy hơi thở khát máu, chỉ có những người bước ra từ chiến trường đầm máu mới có khí chất như vậy, đối lại là người bình thường nhìn thấy hắn cũng thấy sợ hãi, huống hồ khi đó nguyên chủ chỉ mới hơn mười tuổi, chỉ nhìn thấy hắn ở đằng xa đã sợ hãi đến mức bệnh liệt giường, ba ngày ba đêm mới có thể bước xuống giường.

Hai vị Bạch gia thủ hộ tướng này, ngoại trừ Bạch Vân Hoài ra thì không hề nghe mệnh lệnh của bất cứ ai, nhiệm vụ của bọn họ chính là phục tùng mệnh lệnh của Bạch Vân Hoài, đối với người của viện khác bọn họ không quan tâm quá nhiều, đó là lý do những chuyện xảy ra trong phủ từ Phi Vân Các của Tử phu nhân có ma đến Minh Nguyệt Các của Đại phu nhân có hắc y nhân ra vào bọn họ đều không quản, cho đến khi thư phòng của Bạch Vân Hoài mất trộm bọn họ mới xuất hiện.

Bởi vì biết Hữu Thừa tướng phủ ngoại hỏ tàng lòng, ngoài mặt có Bạch Lâm như ôn thần trấn giữ, bên trong lại có đại thần như Bạch Ngọc tọa trấn cho nên khi giao việc này cho Lạc Hàm, Bạch Tử Linh đã suy tính rất lâu, nàng biết thân thủ của Lạc Hàm không tồi nhưng võ công cũng không phải thuộc hàng thượng đẳng, rõ ràng không phải đối thủ của Bạch Lâm, tuy nhiên Lạc Hàm lại có một thân kinh công mà không phải ai cũng có, hơn nữa về phương diện độc thuật nàng cũng rất có thành tựu, đánh không lại thì có thể chạy, đã không thể chạy thì có thể hạ độc đối phương.

“Thông gian bán nước thì không chắc, bất quá trong thư phòng tin được bức thư của Vũ Nguyệt là thật.” Lạc Hàm nhận lệnh Bạch Tử Linh lên vào thư phòng của Bạch Vân Hoài tìm kiếm đạo Thánh chỉ năm xưa mà Thành Thiên để ban đề tìm xem người mà hứa hôn với Bạch Tử Linh là ai, bởi vì Lạc Dư bên kia không tra được, thế nhưng lại không tìm thấy, bất quá trong lúc tìm kiếm nàng đã vô tình phát hiện ra một cơ quan. Lạc Hàm từ nhỏ đã học pháp trận, đối với cơ quan cũng có nghiên cứu, cho nên nàng rất nhanh liền tìm cách mở ra cơ quan đó, trong cơ quan là một kệ sách, bên trong chứa đầy những loại sách cũ, có vẻ như rất quan trọng, nếu không quan trọng thì Bạch Vân Hoài cũng không cất chúng trong cơ quan làm gì. Nàng tùy tiện cầm một quyển sách lên, tiêu đề quyển sách có vẻ tầm thường, thế nhưng Lạc Hàm cũng không có vì vậy mà bỏ qua nó, nàng biết đây chỉ là thủ thuật che mắt, tiêu đề tầm thường không có nghĩa là nội dung không quan trọng, quả nhiên nội dung bên trong là ghi lại việc Bạch Vân Hoài đã trộm mất của công, cùng với việc hồi lộ của các mệnh quan triều đình cho hắn, trong lúc lật sách không chú ý đến nên đã có một phong thư rơi ra, Lạc Hàm nhặt lên và mở ra đọc, phát hiện đó là tin từ Vũ Nguyệt gửi đến.

“Liên lạc với người Vũ Nguyệt chính là thông gian bán nước.” Lạc Hàm bên cạnh đột nhiên chen miệng vào, lúc này nhìn Bạch Tử Linh cùng Lạc Hàm thần thần bí bí, nàng còn tưởng là có chuyện gì, hóa ra là Bạch Tử Linh muốn Lạc Hàm đột nhập vào thư phòng của Bạch Vân Hoài để trộm thứ gì đó, hiện tại trong phủ bởi vì chuyện này mà âm ỉ không thôi, nếu không phải ngày hôm nay Bạch Tử Linh bị cầm tù ra ngoài thì có lẽ nàng cũng thuộc diện tình nghi, đến lúc đó Linh Viên chắc chắn sẽ bị lục soát.

“Lạc Hàm, có chắc phong thư đó là của Vũ Nguyệt gửi đến không?” Lờ như có người giả mạo Vũ Nguyệt gửi thư cho Bạch Vân Hoài thì đây lại là một hồi âm mưu khác nữa.

“Chắc chắn, trên đó có ấn ký của Vũ Nguyệt.” Ấn ký của hoàng thất Vũ Nguyệt là một loài hoa, một loài hoa đặc biệt mà không hề giống bất kì loại hoa nào, cho nên nàng tuyệt đối không nhìn nhầm.

“Như vậy... nội dung trong thư nói về cái gì?”

“Vũ Nguyệt muốn Tử quốc đại tái năm nay bọn họ là nước chiến thắng, muốn Bạch Vân Hoài cùng hắn hợp tác.”

Quan hệ giữa Thành Thiên và Vũ Nguyệt không gây gút như Thành Thiên và Phượng Tề, bất quá cũng không hề ôn hòa như ngoài mặt, thiên hạ nhiều quốc gia như vậy lấy Tử quốc cầm đầu, hiển nhiên mỗi vị quân chủ đều có tham vọng thống nhất giang sơn, cho dù là ngàn năm trôi qua ý định này cũng chưa bao giờ thay đổi, chỉ là điều khiến người khác không ngờ đến chính là Vũ Nguyệt vậy mà lại liên lạc với Bạch Vân Hoài. Vũ Nguyệt là quốc gia lớn

thứ hai sau Thành Thiên, tuy nói đất đai Vũ Nguyệt khô cằn, quanh năm bao phủ bởi cát, không được màu mỡ như Thành Thiên cùng Phượng Tề nhưng thiên nhiên rất công bằng, được thứ này sẽ mất thứ kia, cho nên ở Vũ Nguyệt cũng có một số thứ mà những nơi khác không có, người bên ngoài đồn đại người dân Vũ Nguyệt sống rất khổ sở nhưng chỉ có những ai đã từng vượt hoang mạc phía Tây mới có thể sâu sắc cảm nhận được sự phát triển ở nơi này. Trong Tứ quốc Vũ Nguyệt là nước luôn có âm mưu muốn mở rộng lãnh thổ, nhưng binh lực của Vũ Nguyệt không quá dồi dào, quân đội Vũ Nguyệt không hiếu chiến như Thành Thiên, không dũng mãnh như Yến Vân, huống hồ Vũ Nguyệt so với các quốc gia khác Vũ Nguyệt dễ phòng hơn công, phía Tây đại lục là một mảnh hoang mạc rộng lớn, các đế quốc muốn xâm lược Vũ Nguyệt phải vượt qua hoang mạc, mà Vũ Nguyệt cũng vậy, mười năm trở lại đây Vũ Nguyệt chỉ phát động chiến tranh duy nhất một lần, chính là khi đội quân Chiến thần của Thương Hàn Phong đã đánh vào một nước nhỏ phụ thuộc Vũ Nguyệt cho nên Vũ Nguyệt mới xuất binh cứu trợ nhưng vẫn thất bại trở về.

Mấy năm nay Tứ quốc ngoài mặt sóng yên biển lặng nhưng bên trong lại là sóng ngầm mãnh liệt, ngay cả Vũ Nguyệt cũng đã chủ động liên lạc với Bạch Vân Hoài chứng tỏ Tứ quốc đại năm nay nhất định là không đơn giản, nếu Vũ Nguyệt đã xâm nhập vào nội bộ Thành Thiên thì Phượng Tề và Yến Vân bên kia tuyệt đối sẽ không ngồi yên đứng nhìn, đặc biệt là Phượng Tề, mặc dù ở Thành Thiên còn có một vị công chúa của Phượng Tề mang đến hòa thân nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến mối quan hệ gay gắt giữa hai quốc gia.

Bạch Tử Linh không rõ ẩn tình bên trong của mỗi quốc gia nhưng thế cục hiện tại của thiên hạ nàng cũng xem như rõ ràng, thiên hạ lấy Tứ quốc làm đầu, Thành Thiên thân là quốc gia đứng đầu Tứ quốc, hiển nhiên so với các quốc gia khác mạnh hơn nhiều, chỉ là một quốc gia cho dù có mạnh đến đây, một khi chịu sự công kích của ba quốc gia còn lại trong một lần cũng sẽ không thể lật ngược tình thế ngay lập tức được.

Vì sao nàng lại nói như vậy?

Mục đích thật sự của Vũ Nguyệt khi liên lạc với Bạch Vân Hoài chỉ sợ không đơn giản chỉ vì Tứ quốc đại tái, cho dù là có thì Tứ quốc đại tái cũng phải có một ý nghĩa quan trọng nào đó, trong trí nhớ của nguyên chủ Bạch Tử Linh nhanh chóng tìm được thông tin về Tứ quốc đại tái, cũng biết Tứ quốc đại tái bốn năm trước Vũ Nguyệt là quốc gia xếp cuối cùng, không chỉ bốn năm trước mà còn bốn năm trước trước nữa Vũ Nguyệt cũng là quốc gia đứng cuối cùng. Vũ Nguyệt không phải là một nước yếu, một quốc gia với diện tích không hề thua kém Thành Thiên, với nhân số đông đảo có thể so sánh với nhân số Phượng Tề cùng Vũ Nguyệt cộng lại, tuy binh lực của bọn họ không dồi dào, thiên nhiên lại khắc nghiệt nhưng vũ khí mà người dân Vũ Nguyệt làm ra sắt bén hơn nhiều so với các quốc gia còn lại, kiếm của Vũ Nguyệt chặt kiếm của các nước khác như chặt củi, đồng thời Vũ Nguyệt lại là quốc gia dùng độc đứng đầu thiên hạ, nếu không phải vì Vũ Nguyệt cách các nước còn lại cả hoang mạc rộng lớn thì bọn họ sớm đã dẫn binh xâm lược rồi.

Nếu nói Vũ Nguyệt không có năng lực thắng trong Tứ quốc đại tái thì điều này có thể dễ hiểu hơn một chút, bởi vì không có năng lực chiến thắng nên năm nay bọn họ mới cần đến sự giúp đỡ của Bạch Vân Hoài để chiến thắng, nhưng mà nếu bọn họ muốn thắng kỳ thực cũng rất đơn giản, chỉ cần hạ độc nhưng người tham gia vào Tứ quốc đại tái, đến lúc đó người của tam quốc còn lại không thể đến thì Vũ Nguyệt chẳng phải sẽ là người chiến thắng sao? Cho dù trong luật lệ cấm sử dụng những hành vi bỉ ổi kiểu này nhưng chỉ cần có người muốn dùng thì sợ gì sẽ bị phát hiện, chỉ cần không lưu lại chứng cứ thì cho dù có lí cớ nào cũng không thể cãi lại, Lạc Hàm cũng đã từng nói độc của Vũ Nguyệt là độc đứng đầu thiên hạ, ngay cả Y Tiên tự nhận mình y thuật cao siêu cũng khó lòng mà giải hết tất cả loại độc từ Vũ Nguyệt, cho nên Bạch Tử Linh cảm thấy nếu Vũ Nguyệt muốn chiến thắng cho dù không có năng lực đi chăng nữa thì vẫn có thể chiến thắng một cách dễ dàng, không thể đứng đầu nhưng cũng không đến nỗi đứng cuối cùng đi?!

Nàng có cảm giác trong chuyện này đang ẩn chứa một âm mưu to lớn, liên quan đến vận mệnh của Tứ quốc, mà Tứ quốc đại tái chính là mấu chốt của mọi chuyện!

“Sao có thể?!” Thanh Nhi là người đầu tiên phản ứng lại, nàng kích động bật dậy, gương mặt đỏ lên vì tức giận, trong giọng nói ẩn chứa sự buồn bực không che giấu, trong khi hai người còn lại thì bình tĩnh vô cùng.

Bạch Tử Linh thì không sao cả, mặc dù nàng đã suy nghĩ về vấn đề này theo một lối suy nghĩ khác nhưng suy cho cùng đó cũng chỉ là suy đoán của nàng dựa trên Thuyết âm mưu mà thôi, nàng cũng không có bằng chứng chứng minh Vũ Nguyệt đang có một âm mưu lớn đối với Thành Thiên, thậm chí là đối với tam quốc còn lại, mà nàng cũng chẳng có thời gian để bận tâm đến chuyện này, từ chối chỉ cuối trong suy nghĩ của nàng Tứ quốc đại tái chỉ là cách để phổ thông thân thể của Tứ quốc mà thôi, không hơn. Về phần Lạc Hàm, nàng vốn không phải là người Thành Thiên, cũng chẳng phải người của Vũ Nguyệt, cho nên việc ai thắng trong Tứ quốc đại tái tựa hồ cũng không quan trọng, chỉ có Thanh Nhi từ nhỏ đã sống ở Thành Thiên, trong máu sớm đã bị nhiễm tư tưởng văn hóa của đám người Thành Thiên cho nên khi nghe thấy chuyện Vũ Nguyệt liên lạc với Bạch Vân Hoài mới kích động như vậy.

“Bọn họ muốn thắng thì cứ thắng, muội kích động như vậy làm gì?!” Bạch Tử Linh không chút để ý mở miệng, Lạc Hàm cũng theo đó mà gạt đầu phụ họa, hiển nhiên cả hai người đều có cùng một suy nghĩ như nhau.

“Tiểu thư sao người có thể bình tĩnh như vậy chứ? Chẳng lẽ người không biết ý nghĩa của Tứ quốc đại tái quan trọng thế nào sao chứ?!” Lạc Hàm bình tĩnh không nói, dù sao nhà đầu này cũng không có hứng thú với những chuyện trong triều, nhưng Bạch Tử Linh thì khác, Bạch Tử Linh là người Thành Thiên, lại là tiểu thư Thừa tướng phủ, mỗi vị quý tộc của Thành Thiên đều hiểu rõ tầm quan trọng của Tứ quốc đại tái, nếu không bốn năm một lần mọi người cũng không có bỏ sức ra để khiến quốc gia mình chiến thắng, đó không chỉ là vấn đề mặt mũi mà còn liên quan đến vận mệnh quốc gia a.

“A, có ý nghĩa thế nào?” Nàng băng quơ mở miệng.

“Tứ quốc đại tái rất quan trọng đối với mỗi quốc gia, tiểu thư cũng biết người chiến thắng có thể đưa ra một yêu cầu đối với một trong ba quốc gia thua trận, chỉ cần không ảnh hưởng đến vận mệnh của quốc gia thì cái gì cũng đều có thể.”

“Cái gì cũng đều có thể? Thật sao?!” Lạc Hàm bên cạnh tỏ vẻ nghi ngờ, nàng cũng chỉ biết Tứ quốc đại tái là sự kiện trọng đại bốn năm một lần, còn về phần thưởng của người thắng là gì nàng không quá quan tâm, hiện tại nghe Thanh Nhi nói vậy nàng rất cuộc cũng biết được lý do vì sao mỗi năm mọi người đều đặc biệt háo hức sự kiện này.

“Tất nhiên, ta nói cho muội biết chỉ cần là quốc gia thắng trận thì đều có thể đưa ra yêu cầu, mặc kệ đối phương có muốn hay không điều này cũng có hiệu lực bốn năm, Tứ quốc đại tái vừa rồi Thành Thiên chúng ta là nước chiến thắng đó.” Nói đến đây gương mặt Thanh Nhi đầy tự hào.

“Cho dù đó là phi tử của hoàng đế?”

“Tất nhiên.” Mặc dù vấn đề này nghe có chút vô lí nhưng trong lịch sử cũng không phải chưa từng phát sinh, nguyên nhân là vì vị phi tử đó quá tuyệt sắc, hoàn toàn xứng danh Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

“Dù đó là một tòa thành trì?” Không liên quan đến vận mệnh quốc gia, muốn chiếm lấy một tòa thành trì cũng không nhất định là sẽ phá hủy quốc gia đó, nhiều nước khi thua trận nếu không phải đưa người đi hòa thân thì cũng là dâng lên vài tòa thành trì, cho nên thành trì đối với một quốc gia cũng có ý nghĩa là tiền đặt cược.

“Có thể.”

Như vậy vì sao còn cần đến chiến tranh nữa? Lạc Hàm nhíu mày.

Tựa hồ như nhìn thấu suy nghĩ của Lạc Hàm, Thanh Nhi giải thích: “Bất quá mỗi quốc gia chỉ được thua ba tòa thành trì mà thôi, đây là quy định trăm năm không thay đổi.” Thành trì là của cải của quốc gia đó, chỉ cần là đồ vật thuộc sở hữu của một nước thì khi nước đó thua trận thì các nước còn lại có quyền lấy đi, nhưng mà nếu một quốc gia liên tục thua trong nhiều năm, những nước khác cứ thế mà cắt xén đất đai, như vậy sẽ dẫn đến việc đất nước đó xóa khỏi bản đồ đại lục, điều này cũng có nghĩa là ảnh hưởng đến vận mệnh đất nước, cho nên mỗi nước chỉ có thể lấy ra ba tòa thành trì để làm vật trao đổi mà thôi.

“Kể cả quốc bảo của Vũ Nguyệt?”

“Quốc bảo là vật đại diện cho mỗi quốc gia, khó mà đưa cho người khác được, bất quá nếu là báu vật của Vũ Nguyệt thì có lẽ...”

“Quốc bảo của Vũ Nguyệt là gì?” Bạch Tử Linh có chút hứng thú với hai chữ “quốc bảo” này, đúng như lời Thanh Nhi nói quốc bảo không thể tùy tiện đưa cho người khác nhưng nếu là quốc bảo của Phượng Tề thì lại có thể, như vậy quốc bảo của Phượng Tề là gì?!

“Tiểu thư người không biết sao? Quốc bảo của Vũ Nguyệt chính là...”

“Xoạt.”

“Phập.”

Một tiếng xé gió mà đến, Bạch Tử Linh phản ứng nhanh nhẹn đề đầu Thanh Nhi xuống bàn, phi tiêu xẹt qua cửa sổ bay thẳng vào cột, Lạc Hàm đi đến quan sát phi tiêu, phát hiện bên trên có một tờ giấy nhỏ chỉ viết vài chữ thì cũng không có hứng thú mà trực tiếp đưa cho Bạch Tử Linh.

“Gặp nhau tại Phong Nguyệt Lâu.”

Nét chữ rồng bay phượng múa, rất có lực, vừa nhìn là biết người này luyện chữ không dưới mười năm, nàng đoán người viết là nam nhân, mặc dù bề ngoài nhìn nét chữ rất đẹp, nhưng lại nhiều hơn vài phần sắc bén, nếu là nữ nhân thì nét chữ sẽ dịu dàng và mềm mại hơn nhiều.

“Ồi... đau chết mất.” Thanh Nhi bị Bạch Tử Linh đề xuống, đầu đập xuống bàn, mặc dù không nặng nhưng nàng cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, lại nhìn thấy trên phi tiêu có giấu một tờ giấy, không cần nghĩ cũng biết có người gửi lời nhắn đến, trong lòng buồn bực lại vừa sợ, nếu lúc này không phải Bạch Tử Linh đề đầu nàng xuống bàn thì chiếc phi tiêu đó sớm đã... người phóng phi tiêu này cũng quá không phúc hậu đi, suýt nữa lấy mạng nàng luôn rồi.

“Ai gửi vậy?”

Lạc Hàm không trả lời Thanh Nhi mà nhìn về phía Bạch Tử Linh, Bạch Tử Linh cũng nhận ra ánh mắt của nàng, khóe miệng hơi cong lên: “Người cũng đoán được à?”

Lạc Hàm gật đầu: “Là Hàn vương.”

“O? Hàn vương sao lại gửi tin cho tiểu thư rồi?”

“Chắc là có liên quan đến tin đồn bên ngoài.”

“Tiểu thư người muốn đi sao?” Thanh Nhi cẩn thận quan sát sắc mặt Bạch Tử Linh, nhẹ giọng dò hỏi.

“Sao lại không đi?”

“Nhưng mà hiện tại chúng ta...” Đại phu nhân hạ lệnh cấm túc, ba ngày không được phép bước ra khỏi Linh Viên, ngay cả ba bữa một ngày cũng không cho người đem đến, đây quả thật là muốn trừng phạt các nàng, nếu hiện tại Bạch Tử Linh ra ngoài để Đại phu nhân phát hiện nhất định sẽ dẫn đến phiền toái không đáng có, đặc biệt là vào lúc này, Bạch Vân Hoài bên kia vẫn đang cho người truy tìm tung tích của Lạc Hàm.

“Chỉ cần là ta muốn, không có cái lòng nào có thể giam được ta.” Thái độ của nàng rất bình tĩnh, nhưng trong lời nói không hề che giấu sự tự tin khiến Thanh Nhi rốt cuộc cũng im miệng.

“Ta sẽ đi một chuyến, cả hai người các muội đều ở lại đây đi.”

Bạch Tử Linh muốn đi một mình?

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm kinh ngạc, còn chưa đợi hai người kịp mở miệng nói gì thì Bạch Tử Linh đã tiếp lời: “Lạc Hàm, lúc này muội bị người đuổi theo, người đó có phát hiện ra muội là ai không?”

“Hắn là không.” Lạc Hàm lắc đầu, nàng biết rõ Hữu Thừa tướng phủ không đơn giản như bề ngoài của nó, vì vậy khi đột nhập vào nàng đã rất cẩn thận, sau khi bị phát hiện nàng chạy thẳng một mạch về phía ngoại ô thành Tây, sau khi cắt được đuôi đối phương Lạc Hàm không có ngay lập tức chạy về Linh Viên mà nàng đi tìm một nơi để đổi y phục, sau đó cũng dạo xung quanh kinh thành một vòng mới trở về, vừa trở về đã nghe tin Bạch Vân Hoài cũng đã về, còn đang chờ người truy tìm nàng.

“Hắn đã giao thủ với muội ít nhiều gì vẫn có thể nhận ra, vì vấn đề an toàn muội đừng có ra ngoài.”

“Thanh Nhi cũng đừng theo, vì đề phòng có người đến đây kiểm tra, muội ở lại là tốt nhất, nếu bất đắc dĩ có người muốn tìm ta khi đó Lạc Hàm hãy giả thành ta.”

Dứt lời không để hai người trả lời Bạch Tử Linh liền quay người biến mất, để lại hai người hai mặt nhìn nhau, Lạc Hàm và Thanh Nhi im lặng, cũng không biết nói gì cho phải, bởi vì lời nói của Bạch Tử Linh rất có lý cho nên hai người quyết định nghe theo. Bạch Tử Linh vừa mới rời khỏi không bao lâu thì bên cửa sổ liền xuất hiện một chú bồ câu nhỏ, Thanh Nhi rất nhanh liền nhận ra đây là bồ câu mà Lạc Hàm thường xuyên dùng để truyền tin về Lạc Y Cung, Lạc Hàm không nói hai lời liền đi đến bên cạnh bồ câu, từ dưới chân bồ câu lấy ra một cuộn giấy nhỏ, lần này không cần dùng đến Y Thủy cũng có thể đọc được, bởi vì lần trước gửi thư đi Lạc Hàm có nhắc đến việc Y Thủy của nàng đã dùng hết, nếu có thể hãy gửi cho nàng một lọ, nhưng Lạc Dư bên kia lại không có gửi đến, hôm nay mới liên lạc, cho nên bức thư này mới viết bằng mực thường.

“Lạc Hàm, làm sao vậy?” Nhìn Lạc Hàm sau khi đọc thư xong có chút ngây ngời, Thanh Nhi quan tâm hỏi.

“Ta phải trở về Lạc Y Cung một chuyến.” Lạc Hàm đi đến bên bàn đốt nến, đưa tờ giấy vào, tờ giấy rất nhanh liền trở thành tro bụi, một trận gió thổi qua không chỉ nến trên bàn tắt đi mà tro bụi của tờ giấy cũng bị trận gió cuốn đi.

Thanh Nhi kinh ngạc: “Sao đột nhiên...”

“Không phải đột nhiên, mà là có ý định từ trước rồi.”

“Muội đang nói gì vậy?” Thanh Nhi tròn tròn mắt, không rõ Lạc Hàm là có ý gì.

“Lần này ta đến đây, nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu chính là lấy lại Tuyệt Lệnh, thứ hai là tìm về Bạch Tử Linh.”

“Cho nên...” Thanh Nhi ngập ngừng, ánh mắt mang theo vài phần lo lắng nhìn Lạc Hàm.

“Tuyệt Lệnh không thể lấy lại là thất trách của ta, nhưng mà Bạch Tử Linh đã biết được thân phận của nàng, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ quay trở về Lạc Y Cung thôi.” Lạc Hàm trầm giọng: “Trận pháp bảo vệ Lạc Y Cung sắp đến thời hạn rồi, đến lúc đó trận pháp hết hiệu lực Lạc Y Cung sẽ hiện ra, tỷ cảm thấy người của các thế lực bốn phương tám hướng sẽ không biết sao? Nhân di gọi ta trở về là để tìm cách củng cố sức mạnh của Lạc Y Cung, để khi người khác tấn công chúng ta cũng không thua quá thảm hại.”

“Vi... vì sao bọn họ lại tấn công chúng ta?” Lạc Y Cung ẩn cư hơn mười năm, đối với bên ngoài không có liên hệ, làm sao khi xuất hiện lại bị người khác tấn công?

“Trường hợp xấu nhất chính là nhân sĩ võ lâm năm xưa bị phu nhân hạ cấm chú sẽ quay lại báo thù, còn nếu là bình thường thì các thế lực khác sẽ đến gây khó dễ.” Lạc Hàm thở dài, gương mặt hiện lên nét buồn phiền: “Lạc Y Cung chúng ta người giỏi võ công không nhiều, một khi bị tấn công chúng ta cũng khó mà có thể phản kháng.”

“Như vậy... khi nào muội đi?” Sau khi nghe Lạc Hàm giải thích Thanh Nhi cũng biết không thể giữ Lạc Hàm lại.

“Chắc là vài ngày sau, đợi sau khi bàn giao Thiên Hương Lâu lại cho Lạc Dư ta sẽ rời khỏi kinh thành.”

“Lạc Dư?!” Thanh Nhi ngăn ra, sau khi hồi phục trí nhớ nàng cũng biết Lạc Dư là ai, chỉ là vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.

“Sao lại bàn giao cho Lạc Dư?!” Chuyện Bạch Tử Linh mua Thiên Hương Lâu để mở y quán Thanh Nhi cũng biết, chuyện này đã được giao cho Lạc Hàm xử lý, hiện tại Lạc Hàm đi lễ ra phải giao lại cho nàng mới đúng, vì sao lại giao cho Lạc Dư?

“Lạc Dư sẽ thay thế ta ở bên cạnh bảo vệ Bạch Tử Linh.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-2: Đến Phong Nguyệt Lâu (2)

Phong Nguyệt Lâu là lầu lớn nhất Yến Kinh, nổi danh khắp đại Nam giang Bắc, không ai không biết, món ăn của Phong Nguyệt Lâu vang danh khắp thiên hạ, chỉ cần ăn một lần sẽ nhớ mãi không quên, nghe có vẻ giống thuốc phiện nhưng thực chất vẫn đề không nằm ở nguyên liệu nấu nướng, mà là do đầu bếp biết cách chế biến món ăn theo nhiều cách khác nhau, để người ăn ăn hoài mà không cảm thấy chán. Món ăn ở Phong Nguyệt Lâu ngon thật đấy, chỉ là rất có chút đặc, so với những món ăn ở lầu khác rõ ràng là đặc hơn gấp hai lần nhưng vẫn có người kéo nhau đi ăn, thường dân mỗi tháng tựa hồ chỉ có thể đến đây ăn một lần, cho nên có thể nói nơi này chỉ dành cho những người có địa vị mới có thể chỉ trả nổi.

Phong Nguyệt Lâu rộng lớn, ngoại trừ viện chính dùng để tiếp khách thì ở phía sau hậu viện còn có một tiểu viện nhỏ, không ai biết được quyền biết đến nơi này, ngày thường chỉ có chương quây ra vào nơi đó, những người khác đều cảm không được đến đây, mặc dù được đặt tại kinh thành phồn hoa nhưng phong cảnh nơi đó hữu tình chẳng kém gì núi non biển xanh cả.

Tòa viện này không quá lớn nhưng được cái yên tĩnh, không khí nơi này hoàn toàn tách biệt với đại sảnh đông người lại náo nhiệt, trong viện có trồng một cây liễu, nhìn gốc cây có thể xác định được tuổi thọ của nó không ít hơn mười năm, cây liễu mọc cao, những cành liễu rủ xuống, tàn lá theo gió nhẹ bay bay, đã là mùa đông cho nên tuyết ngoài trời vẫn không ngừng rơi, một vài bông tuyết đọng trên cành liễu giống như một đóa hoa trắng giữa nền xanh của núi cây, phong cảnh đơn bạc lạnh lẽo. Ngoài ra trong viện còn có một cái bàn đá, bốn cái ghế đá, xung quanh không có thêm bất cứ gì nữa, tiểu viện trang trí đơn sơ mộc mạc thế nhưng lại khiến người khác cảm thấy thoải mái, tất nhiên đó chỉ là đối với những người thích yên tĩnh và đam mê nghệ thuật, còn những người thuộc loại thích náo nhiệt thì tuyệt đối không nên đến đây, sẽ phá vỡ khung cảnh tĩnh lặng vốn có của nơi này.

So với sự lạnh lẽo ở bên ngoài thì trong phòng rõ ràng là ấm áp hơn rất nhiều, bởi vì trong phòng có đặt một chậu than sưởi, căn phòng không lớn vừa hay có thể chứa đủ bốn người, bốn người nam từ mỗi người một màu tạo nên nét đẹp riêng của mình, ở trong trời tuyết trắng xóa này giống như những đóa hoa đầy màu sắc, muôn phần rực rỡ. Tự cổ chí kim, không ai so sánh nam nhân với hoa cỏ, chỉ đem so với từng bách trúc liễu, thế nhưng đối với một nam nhân có dung mạo khiến bao nữ nhân vừa nhìn đã đổ thì chẳng phải còn đẹp hơn hoa hay sao?!

Nếu Bạch Tử Linh có mặt tại đây thì nhất định nàng có thể nhận ra bốn người này là ai, danh hiệu Đệ nhất mỹ nam của Thành Thiên cũng không phải nói suông, nếu nói dung mạo yêu nghiệt của Dạ khiến nữ nhân phải ghen tỵ thì Thương Hàn Phong chính là tăng băng ngàn năm không tan chảy, người khác chỉ dám đứng ở xa nhìn lại, hẳn giống như một vị thần khiến mọi người không tự giác sinh lòng ngưỡng mộ, cúi đầu xưng thần, theo như sách số có nói, những người như vậy chính là “Trời sinh Đế vương mệnh”. Bên cạnh hắn là Lục Thiên Hành, Thê tử của Kinh Vân Quận vương phủ, người từng được biết đến là Yến Kinh Tứ đại công tử, không nói đến thân phận Thê tử tôn quý, chỉ nói đến tài mạo của hắn cũng đủ khiến bao nhiêu thiếu nữ mê đắm, chưa kể hắn còn là một hoa hoa công tử, đi qua ngàn bụi hoa nhưng lại chẳng dính thân đóa hoa nào, không phải hắn giữ mình trong sạch, mà là vì hắn chỉ vui đùa cho có, chưa từng nghiêm túc với ai, xét về mặt đạo đức hắn chính là tra nam, nhưng suy cho cùng hắn cũng chưa từng bắt buộc hai, đôi bên là ta tình ngươi nguyện, không thể trách hắn.

So sánh với hai nam nhân có vẻ ngoài xuất sắc là Thương Hàn Phong và Lục Thiên Hành, hai người còn lại có vẻ bình thường hơn nhiều, Mục Ảnh không cần nói nhiều, hắn là hộ vệ thiếp thân của Thương Hàn Phong, tính tình trầm lặng, bộ dạng có chút ngốc, nhưng được cái võ công cao cường, nếu là cùng người khác tranh cãi, Mục Ảnh nhất định sẽ thua không nghi ngờ, nhưng nếu đó là sinh tử quyết đấu, Mục Ảnh chính là đồng bạn có thể tin tưởng. Trong phòng ngoại trừ ba người ra còn có một người, mặc dù không được tính là quen thuộc nhưng chỉ cần là khách quen của Phong Nguyệt Lâu thì nhất định có thể nhận ra người nam nhân này, đúng vậy hắn không ai khác chính là chương quây - người phụ trách cao nhất của Phong Nguyệt Lâu, người ngoài không biết chủ nhân đằng sau Phong Nguyệt Lâu là ai, chỉ biết Phong Nguyệt Lâu hiện tại được chương quây của họ quản lý.

“Chu Phúc, rời khỏi kinh thành ba năm, điều khiến ta lưu luyến không quên chính là bình trà này của ngươi. Hảo trà!” Giọng điệu ngả ngón, thái độ vui đùa, ngoại trừ Lục Thiên Hành ra còn có ai dùng bộ dạng không đúng đắn như vậy để nói chuyện với người khác đâu chứ?

“Lục thiếu quá lời rồi, mỗi tháng lão nô đều gửi cho Lục thiếu một gói trà.” Chương quây của Phong Nguyệt Lâu, tức Chu Phúc mở miệng, gương mặt của hắn hơi mỉm cười, tựa hồ bị lời nói của Lục Thiên Hành đã động.

Ba năm trước sau khi được ban đất phong, Thương Hàn Phong cũng không có lý do gì mà tiếp tục ở lại kinh thành cho nên hắn đã di chuyển đến Nam Kinh xa xôi, vừa ở đó xây dựng thành trì lại vừa trấn giữ biên cương, một công đôi việc. Không giống như hai vị vương gia khác là Minh vương cùng Tĩnh vương, Minh vương cũng có đất phong của riêng mình, nằm ở phía Tây xa xôi, nơi đó so với Nam Kinh còn khó khăn hơn nhiều, không thể trông trọt được nguyên nhân chủ yếu là do đất ở nơi đó phần lớn đều là cát, dưới sự duy trì của Mai phi Minh vương được Thành Thiên đế triệu trở về, từ đó về sau đều một mực ở lại Yến Kinh, tòa thành trì đó trên danh nghĩa là của Minh vương nhưng lại không được Minh vương quản lý mà giao lại cho thuộc cấp của mình, về phần Tĩnh vương chỉ mới được phong vương cách đây không lâu, còn chưa có đất phong, cho nên một mực ở lại trong kinh thành.

Thương Hàn Phong rời đi, Lục Thiên Hành không biết suy nghĩ thế nào mà lại xách tay nải trốn nhà chạy theo Thương Hàn Phong đến Nam Kinh, theo như Chu Phúc thì nguyên nhân có lẽ là vì mấy năm trước hắn đã cùng Thương Hàn Phong vào sinh ra tử nơi chiến trường, hắn luyện tiếu đồng bạn như Thương Hàn Phong cho nên tình nguyện vứt bỏ cả bụi hoa ở Yến Kinh mà chạy đến một nơi chưa khai hoang như Nam Kinh, cùng Thương Hàn Phong xây dựng bầu trời cho riêng mình khiến Kinh Vân Quận vương tức đến mức thổ huyết, suốt nửa từ luôn nhĩ tử duy nhất là hắn. Hành động của Lục Thiên Hành ở trong mắt đám thuộc hạ của Thương Hàn Phong thì hắn chính là người trọng tình trọng nghĩa, đáng để kết giao, có thể tin tưởng và giao tính mạng cho đối phương, cho nên những thuộc hạ dưới trướng của Thương Hàn Phong, điển hình là Mục Ảnh người tiếp xúc nhiều với Lục Thiên Hành nhất biết tính tình Lục Thiên Hành đôi khi thất thường, bọn họ vẫn chấp nhận bỏ qua, nhiều lúc hắn bị Thương Hàn Phong bắt nạt bọn họ vẫn tìm cách giúp, đó là bởi vì Lục Thiên Hành đối với chủ tử bọn họ trọng tình trọng nghĩa, cho nên ba năm Lục Thiên Hành không trở về Yến Kinh nhưng có đồ tốt gì Chu Phúc cũng cho người gửi đến Nam Kinh, tất cả cũng là vì nể mặt Thương Hàn Phong.

Nếu Lục Thiên Hành biết được hành động trốn nhà năm đó của mình lại được đám người Mục Ảnh và Chu Phúc lý giải thành như vậy nhất định sẽ ôm bụng cười lăn ra đất, đây là một hiểu lầm lớn, mặc dù hắn cùng Thương Hàn Phong nhiều lần vào sinh ra tử nhưng đối với loại hoa hoa công tử như Lục Thiên Hành thì bằng hữu còn chưa quan trọng đến mức khiến hắn vứt bỏ một đám cô nương xinh đẹp của Yến Kinh mà chạy theo Thương Hàn Phong đến Nam Kinh, tòa thành trì chưa được khai hoang, hoa ở nơi đó còn chẳng mọc được chứ đừng nói đến người xinh đẹp như hoa. Nguyên nhân Lục

Thiên Hành thả bỏ lại cả rừng hoa chạy đến sa mạc không có một đóa hoa nào có thể sinh sống được với Thương Hàn Phong thì cũng là do Kinh Vân Quận vương một tay thúc đẩy, năm đó Lục Thiên Hành đã đến tuổi thành gia lập thất nên được gia đình chuẩn bị hôn sự, người mà Kinh Vân Quận vương nhìn trúng là Đào gia tiểu thư của Nội Vụ các - Đào Tuyết Giáng, Lục Thiên Hành yêu thích cuộc sống tự do độc thân, không muốn bị trói buộc cho nên hẳn không đồng ý mỗi hôn sự này, bất quá mặc kệ hắn có đồng ý hay không thì hôn sự này vẫn đã đóng thuyền, không thể thay đổi.

Đào Tuyết Giáng là một mỹ nhân có tiếng trong kinh thành, tuy nàng không xinh đẹp bằng Đệ nhất mỹ nhân Hạ Doanh Nhi của Tả Thừa tướng phủ nhưng đứng ở vị trí thứ hai, thứ ba cũng không quá, tài năng tuy không được nổi bật như Đệ nhất tài nữ Bạch Phi Nhục của Hữu Thừa tướng phủ nhưng cảm kỳ thi họa vẫn là tinh thông, vừa xinh đẹp lại vừa có tài, là nữ thần trong lòng của tất cả nam nhân Yến Kinh, tính tình nàng ngày thường rất tốt, nhưng có một số chuyện lại cố chấp vô cùng. Đây cũng chính là lý do mà Lục Thiên Hành sợ hãi nàng, đúng vậy, Lục Thiên Hành ngày thường nhìn thấy mỹ nhân nhất định sẽ tìm cách khiến đối phương ngã vào lòng mình, nhưng đối với Đào Tuyết Giáng, vừa nhìn thấy nàng ở đầu phố hắn đã vội quay người bỏ chạy, người ngoài không biết còn tưởng rằng hắn bị ma đuổi.

Nam nữ cổ đại hứa hôn theo lệnh phụ mẫu, lời của mai mối, Kinh Vân Quận vương đích thân đến Đào phủ dặn hỏi hôn ngọc quý trên tay Đào đại nhân, dưới sự đồng ý của song thân, lễ vật cùng đồ cưới cũng đã đưa vào cửa, chỉ đợi ngày thành thân, ai biết được vào ngày đại hôn Lục Thiên Hành lại lên ngựa bỏ trốn đến Nam Kinh cùng với Thương Hàn Phong, còn nói hắn sẽ không bao giờ trở về, bảo Đào Tuyết Giáng không cần đợi hắn mà hãy tìm người khác gả đi, nếu không phải biết Thương Hàn Phong là nam nhân thì nhiều người còn nghĩ rằng Lục Thiên Hành chính là vứt bỏ vị hôn thê cùng nữ nhân khác bỏ trốn. Hôn lễ không có tân lang tự nhiên là không thể bái đường, quan võ bá quan trong triều đều lên tiếng chỉ trích hành động vô trách nhiệm của Thế tử Quận vương phủ, bày tỏ sự tức giận đến tiểu thư Đào phủ, chỉ mong nàng có thể nghĩ thoáng một chút, không cần vì một nam nhân vô trách nhiệm như Lục Thiên Hành mà làm tổn thương chính mình, Kinh Vân Quận vương cũng tự lấy làm xấu hổ, đang lúc muốn hủy bỏ hôn lễ thì Đào Tuyết Giáng lại lên tiếng, lời lẽ hùng hồn khiến toàn trường câm lặng.

“Hôn nhân theo lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, làm sao có thể vì một tiếng phản đối của Thế tử mà lại hủy bỏ?”

“Tuyết Giáng, tân lang không có, làm sao có thể thành hôn?” Đào phu nhân đứng ra khuyên nhủ nữ nhi, chuyện ngày hôm nay người mất mặt nhất không ai khác chính là Đào gia các nàng, Đào gia chỉ có một nữ nhi duy nhất, năng như nàng trượng, húng như húng hoa, hiện tại hôn lễ của nữ nhi thành ra như vậy, Đào phu nhân dù giận cũng không thể làm gì hơn, chỉ còn cách đưa nữ nhi trở về, tìm một nhà tốt hơn để gả đi.

“Tuyết Giáng là do đích thân Quận vương gia thay Thế tử đến dặn hỏi, lễ vật cùng đồ cưới đã nhận, hôn nữa hi phục Tuyết Giáng cũng đã mặc, hôn sự này há có nói hủy là hủy?!” Đứng nhìn Đào Tuyết Giáng ngày thường ngoan ngoãn hiền chuyện, thực ra bản tính nàng rất cố chấp, có một số chuyện nếu đã quyết định như vậy thì không ai có thể lay chuyển được nàng.

“Tuyết Giáng!” Đào đại nhân biết nữ nhi tính tình cố chấp nhưng không nghĩ nàng lại cố chấp như vậy, hôn lễ đã thành ra như vậy mà còn muốn bái đường thành thân, còn không ngại chưa đủ mặt mặt hay sao?!

“Con là tiểu thư của Đào phủ, Đào phủ chúng ta tuy không phải danh gia vọng tộc gì nhưng còn chưa mức để con phải hạ thấp bản thân mình như vậy!” Nói đến đây Đào đại nhân không khỏi nhìn về phía Kinh Vân Quận vương, mặc dù không có nhắc đến Lục gia nhưng hàm ý trong câu nói của bọn họ rất rõ ràng, Đào gia bọn họ là không dám treo cao với Lục gia!

Kinh Vân Quận vương bị nhìn đến xấu hổ, trong lòng hắn không ngừng mắng nhi tử của bản thân, hẳn xem nhi tử đã lớn nhưng lại không nên thân, suốt ngày lưu luyến bụi hoa, cho nên mới nghĩ cách để nhi tử thành gia lập thất, nghĩ rằng sau khi thành thân thì nhi tử sẽ chính chắn hơn một chút, không ngờ tiểu tử này lại bỏ thê tử tương lai ngay giữa hôn lễ mà lên ngựa bỏ chạy, vốn dĩ là chuyện vui không ngờ lại thành chuyện buồn. Kinh Vân Quận vương biết rõ thanh danh nữ nhi so với tính mạng còn muốn quan trọng hơn, trong lịch sử đã từng có không ít người tự sát vì bảo vệ trinh tiết của bản thân, cũng có không ít người vì bảo toàn danh tiếng tốt đẹp mà tự tử, Đào Tuyết Giáng cũng là nữ tử, vốn dĩ là thiếu nữ đang ôm tâm trạng hờn hờ để thành hôn không ngờ tân lang lại bỏ trốn, để một mình nàng ở lại đối mặt với đám người, cho dù là chuyện gì thì nữ nhân lúc nào cũng chịu thiệt hơn cả, Lục Thiên Hành bỏ trốn nhưng người phải chịu tiếng xấu vị phu quân chưa cưới ruộng bỏ là Đào Tuyết Giáng, có thể thấy được vì một hành động ích kỷ của mình, Lục Thiên Hành đã đẩy Đào Tuyết Giáng vào con đường vạn kiếp bất phục.

Kỳ thực Kinh Vân Quận vương rất vừa ý con dâu này, Đào Tuyết Giáng xinh đẹp dịu dàng, lớn lên lại ôn nhu nho nhã, một bụng kinh thư, lên đường phòng khách xuống được nhà bếp, lại có khí chất lãnh đạo, Kinh Vân Quận vương phủ chính là cần một nữ chủ nhân như vậy, giao nhi tử không đành hoàng của mình cho nàng, Kinh Vân Quận vương cũng yên tâm. Chính là không ngờ, bản thân hắn lại làm tổn thương nàng, hẳn biết nhi tử vô trách nhiệm nhưng không nghĩ rằng hắn lại vô trách nhiệm đến mức như vậy, cư nhiên bỏ lại vị hôn thê ở giữa hôn lễ mà bỏ chạy lấy người, chuyện này cũng phải trách hắn, nếu từ đầu hắn không cố chấp muốn cưới Đào Tuyết Giáng vào phủ mà bỏ qua sự phản đối của Lục Thiên Hành thì mọi chuyện đã không xảy ra có sự như bây giờ.

“Tuyết Giáng, là lỗi của bản vương, bản vương ở trước mặt mọi người tạ lỗi với Đào gia, tạ lỗi với con, nếu không phải...”

“Vương gia.” Đào Tuyết Giáng đi đến đỡ lấy Kinh Vân Quận vương, dung nhan xinh đẹp dưới lớp khăn voan không hề tức giận, giọng nói của nàng vẫn ôn hòa như thường: “Vương gia không có lỗi, người có lỗi là Thế tử, nào có đạo lý nhi tử phạm sai lầm lại bắt phụ thân gánh đầu?”

“Là Lục gia chúng ta có lỗi với Đào gia, là Thiên Hành có lỗi với con, đợi sau khi ta tìm được nó trở về nhất định sẽ dạy dỗ nó một trận, còn hôn lễ... vẫn là hủy bỏ đi.” Kinh Vân Quận vương thở dài, trong giọng nói tràn đầy tức giận, hiển nhiên hắn rất thích Đào Tuyết Giáng, cô nương tốt như vậy mà lại để dành cho nhà khác, Lục gia bọn họ đúng là không có phúc lắm!

“Mọi chuyện đã thành như vậy hôn lễ cũng không thể tiếp tục được nữa, là Lục gia chúng ta không có phúc để con làm dâu của Lục gia, sau này ta nhất định sẽ tìm một nhà tốt con có thể nương thân. Hiển nhiên của hồi môn của con, Lục gia chúng ta cũng sẽ cho một phần, xem như là bồi thường cho con, dù không thể làm con dâu nhưng bản vương vẫn xem con là nữ nhi để đối đãi.” Kinh Vân Quận vương biết lấy hiện tại có nói gì cũng vô ích, tân lang không có, hôn lễ ngày hôm nay chắc chắn phải hủy bỏ, mặc dù danh dự của nữ nhân không thể tùy tiện lấy vàng bạc châu báu ra đánh đổi nhưng ngoại trừ lấy quyền áp người, Kinh Vân Quận vương cũng không còn cách nào, vì muốn để Đào Tuyết Giáng cùng Đào gia đỡ phải mất mặt, Kinh Vân

Quận vương tình nguyện lấy nửa gia sản của Quận vương phủ ra để bồi thường.

“Vương gia, người không cần phải làm như vậy.” Đào đại nhân không phải là người không nói lí, mặc dù chuyện này là Lục gia có lỗi, nhưng bọn họ cũng không thể vì vậy mà nhận tài sản của Lục gia. Đào gia bọn họ tuy không giàu có như Đỗ gia nhưng cũng không phải không có của hồi môn để cho nữ nhi của hồi môn mà phải nhận từ người Lục gia.

“Không, đây là việc bốn vương nên làm, là Lục gia chúng ta nợ Đào gia, của hồi môn của Tuyết Giáng sẽ là một nửa gia sản của Lục gia chúng ta!”

Lời vừa nói ra không ít người cảm thấy kinh hãi, ngay cả Đào đại nhân cũng không ngờ Khinh Vân Quận vương lại dám bỏ cả nửa gia sản của Quận vương phủ mà đòi lấy danh dự của Đào Tuyết Giáng, con tức giận của hắn nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự nóng nảy, tuy nói là bồi thường cho Đào Tuyết Giáng nhưng nếu nhận lấy chẳng phải sẽ phải để nữ nhi chịu đựng ủy khuất này sao, của hồi môn này... lấy cũng được mà không lấy cũng không xong!

“Vương gia, thực ra... Tuyết Giáng không có ý định hủy bỏ hôn ước.” Trong lúc mọi người đang bị lời nói của Khinh Vân Quận vương dọa cho kinh ngạc thì Đào Tuyết Giáng cũng đồng thời ném một quả bom vào đám người.

“Cái gì?!” Toàn trường lâm vào kinh hãi, mọi người cứ nghĩ gặp phải chuyện này Đào Tuyết Giáng nhất định sẽ tức giận từ hôn, đây mới là điều nên làm hiện tại, dù sao Khinh Vân Quận vương cũng đã nói sẽ cho một nửa gia sản của Lục gia làm của hồi môn, lúc này Đào Tuyết Giáng chỉ cần lấy của hồi môn rồi đợi tìm người thích hợp gả đi là được, không cần ở lại đây dây dưa chỉ tổ thêm mất mặt, nhưng không ngờ lúc này nàng lại nói là không muốn hủy hôn.

“Tuyết Giáng, con nói gì vậy?!”

“Tuyết Giáng, ý con là sao?”

“Vương gia, phụ thân, Tuyết Giáng đã chấp nhận lời cầu thân của Lục gia, tự nhiên không thể tùy tiện hủy bỏ hôn ước...”

“Bốn vương cho phép, Tuyết Giáng con không cần phải ủy khuất chính mình.” Lời nói Khinh Vân Quận vương như đánh thếp, khiến người khác tin tưởng hắn nói được làm được.

“Vương gia, hãy nghe Tuyết Giáng nói một lời.”

“Tuyết Giáng đã mặc vào bộ hỉ phục này tự nhiên đã chuẩn bị tâm lí làm thê tử của Thế tử, vương gia từng nói năm xưa vương phi của người cũng từng mặc bộ hỉ phục này để gả cho người, đây là hỉ phục chỉ dành cho con dâu Lục gia mới có thể mặc, nếu Tuyết Giáng đã mặc nó vào người thì Tuyết Giáng đã trở thành thê tử của Thế tử, Tuyết Giáng không hối hận.”

“Tuyết Giáng...” Khóe mắt Khinh Vân Quận vương có chút ướt, nhìn Đào Tuyết Giáng một thân hỉ phục hoa lệ trước mắt, hắn cảm thấy bản thân như vừa nhìn thấy thê tử quá cố, cảm giác này khiến hắn quay lại hai mươi năm trước, khi nàng vừa mới gả cho hắn, thời gian như gió thổi, chớp mắt đã chục năm trôi qua, cảnh còn người mất, lưu lại ở trong lòng nỗi bi thương không ai thấu hiểu.

[Phần tiếp theo xin liên hệ để biết thêm thông tin chi tiết]

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-3: Đến Phong Nguyệt Lâu (3)

“Phong, người nói nàng sẽ đến à?” Lục Thiên Hành một bên uống trà, nhìn nam tử một thân hắc bào đứng bên cửa sổ, hắn và phong cảnh bên ngoài rõ ràng là đối lập nhau, một người thân đen như mực, một cảnh lại trắng xóa như tuyết, đặt cùng một chỗ thế này thế nào mọi người cũng sẽ nghĩ rằng vết mực sẽ làm vấy bẩn trang giấy tuyên thành, nhưng dưới góc độ này của Lục Thiên Hành thì lại thấy một cảnh hoàn toàn ngược lại, trang trắng giấy tô điểm lên vết mực tạo nên một nét riêng biệt như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

“Hắn là.” Thương Hàn Phong hôm nay vẫn là một thân hắc bào, hắn đứng bên cửa sổ, tay cầm chung trà, đôi mắt hướng về phía góc cây liễu bên ngoài sân, ánh mắt sâu kín không rõ, giống như đang chìm đắm vào thế giới của riêng mình.

“Hắn là? Nói như vậy người cũng không chắc chắn nàng sẽ đến?” Lục Thiên Hành sững sốt, nhận được câu trả lời không mấy chắc chắn của Thương Hàn Phong đúng là khiến hắn cảm thấy bất ngờ, Thương Hàn Phong trước giờ làm chuyện gì cũng lo trước tính sau, nếu không chắc chắn hắn sẽ không làm, vậy mà khi hỏi về Bạch Tử Linh, hắn lại đưa ra một đáp án không hề chắc chắn, đây là bởi vì sao?

“Ta lại không phải nàng.” Thương Hàn Phong quay người, thần sắc vẫn lãnh đạm như thường, tựa hồ như đối với việc Bạch Tử Linh có đến hay không, hắn cũng không hề bận tâm.

Theo như suy đoán ban đầu của hắn, Bạch Tử Linh sau khi nhận được mẫu giấy thì nhất định sẽ đến, nhưng khi nghe Lục Thiên Hành hỏi câu trả lời vừa

tới miệng lại thay đổi, bởi vì hắn cảm thấy tâm tư nữ nhân như bầu trời mùa thu, mưa nắng thất thường ai mà biết được, hắn lại chỉ mới nhận thức nàng chưa bao lâu, luận về mức độ hiểu rõ tự nhiên là không cao, chỉ là dựa vào tính tình đó của nàng thì nàng hẳn là sẽ đến.

“Sao ngươi có thể nói những lời vô tình như thế?” Lục Thiên Hành thấy thái độ không mấy bận tâm của Thương Hàn Phong thì không khỏi bĩu môi: “Ngươi không sợ nàng nghe được sẽ đau lòng sao?” Quan hệ giữa Thương Hàn Phong và Bạch Tử Linh trong mắt Lục Thiên Hành vô cùng ái muội, không chỉ riêng Lục Thiên Hành cảm thấy như vậy mà Lạc Hàm bên kia cũng từng nảy sinh nghi ngờ về mối quan hệ giữa hai người, nếu không phải Bạch Tử Linh chắc chắn thì Lạc Hàm còn nghĩ rằng hai người này đã có gian tình với nhau, Lạc Hàm từ bỏ nhưng Lục Thiên Hành lại không từ bỏ dễ dàng như vậy, với mức độ hiểu biết về phong hoa tuyết nguyệt của hắn, Thương Hàn Phong ngày thường không gần nữ sắc nhưng lại cùng Bạch Tử Linh hợp tác, hơn nữa lần trước còn bị hắn cùng Mục Ảnh bắt gian tại giường, mặc dù không có chuyện gì xảy ra nhưng Thương Hàn Phong lại chấp nhận để Bạch Tử Linh đến gần, trong này nhất định là có trá!

“Quan hệ giữa ta và nàng chỉ là quan hệ hợp tác, ngươi đừng dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện!” Nhìn thấy vẻ giễu cợt trên gương mặt của Lục Thiên Hành, toàn thân Thương Hàn Phong đều tản ra hàn khí, ánh mắt lạnh lẽo chứa đầy sát khí khiến Lục Thiên Hành nhanh chóng thu lại bộ dạng ngả ngón đó của mình.

“Được rồi được rồi, không trêu chọc ngươi.” Đối diện với bộ dạng đằng đằng sát khí kia của Thương Hàn Phong, Lục Thiên Hành dù buồn bực nhưng cũng không tiện nói nhiều, dựa vào tính tình của Thương Hàn Phong, trêu chọc thì nên có mức độ, nếu được nước lán tới hắn nhất định sẽ không khách khí tìm cách trả đũa lại.

“Mà Phong này, ngươi hẹn nàng ở đây không sợ nàng biết đây là sản nghiệp của ngươi sao?” Phong Nguyệt Lâu này là sản nghiệp trên danh nghĩa của của Thương Hàn Phong, chuyện này phải kể đến mười năm trước, khi đó Thương Hàn Phong chỉ là một đứa trẻ, lúc đó mẫu phi của hắn là Nhã phi vẫn còn sống, khi hai người bọn họ xuất cung cũng thường xuyên ghé vào đây, Phong Nguyệt Lâu khi đó chưa phải là một tửu lâu mà chỉ là một gian hàng nhỏ, mà tiểu viện này chính là gian hàng đó. Gian hàng này buôn bán thức ăn bình dân, người có thân phận cao quý như Nhã phi lẽ ra không thích hợp với nơi này mới đúng, thế nhưng Nhã phi lại rất thích những món ăn dân dã bình dân như vậy, hàng tháng nàng lấy có về thăm nhà mẹ đẻ đều thay y phục để đến đây ăn, thỉnh thoảng còn dẫn theo Thương Hàn Phong, mẫu tử hai người hoàn toàn giống như một mẫu tử bình thường, cùng nhau ngồi giữa gian hàng xập xệ mà ăn những món ăn dân dã, khoảng khắc bình yên ấy như dừng lại, cho nên nơi này có ý nghĩa rất lớn với Thương Hàn Phong. Về sau Nhã phi mất đi, Thương Hàn Phong cũng không còn đến đây nữa, một lần hắn đi ngang nơi này, đôi phu thê già nay đã mất, giao sản nghiệp lại cho nhi tử nhưng nhi tử bọn họ lại không muốn kinh doanh cho nên đã bán lại, mà Thương Hàn Phong đã mua và trở thành chủ nhân mới của Phong Nguyệt Lâu, đâu ai nghĩ rằng Phong Nguyệt Lâu lúc đầu chỉ là một gian hàng xập xệ lại có ngày trở thành tửu lâu lớn nhất Yên Kinh, mà Thương Hàn Phong lúc đầu mua lại cũng chỉ là muốn lưu trữ lại kỷ niệm với mẫu phi, sau khi giao lại cho thuộc hạ, ba năm sau trở về lại trở thành như vậy, hiện tại hắn chính là người giàu thứ nhì kinh thành, đứng đầu là Đỗ gia.

“Nếu đã là hợp tác thì có một số việc muốn giấu cũng không được.” Bạch Tử Linh là người thông minh, nữ nhân này không chỉ có một đầu óc linh hoạt mà sức quan sát cũng sắc bén vô cùng, nếu hắn đã thể hiện thái độ sẽ hợp tác với nàng, tự nhiên là không thể giấu nàng, cho dù có giấu thì dựa vào tính tình kia của nàng sẽ tìm cho ra bằng được, đến lúc đó vì chuyện này mà hai bên mất niềm tin vào đối phương không phải là chuyện tốt.

“Chắc, ngươi không sợ nàng là người của kẻ địch, lựa chọn cùng ngươi hợp tác chỉ là muốn tiếp cận để thu thập tin tức từ ngươi hay sao?”

“Ngươi cảm thấy như vậy sao lúc đó ta cùng nàng hợp tác ngươi lại không ngăn cản?” Thương Hàn Phong liếc mắt xem thường.

“Ta...” Lục Thiên Hành á khẩu không nói nên lời, buồn bực hừ lạnh một tiếng. Mặc dù trên người Bạch Tử Linh còn rất nhiều nghi vấn nhưng Lục Thiên Hành cũng nhận thấy nàng sẽ không gây bất lợi cho Thương Hàn Phong nên mới để Thương Hàn Phong cùng nàng hợp tác, cho dù nàng muốn gây bất lợi cho Thương Hàn Phong đi chăng nữa thì phải nhìn xem nàng có năng lực đó không, đừng nhìn Lục Thiên Hành ngày thường bộ dạng ngả ngón chỉ biết trêu chọc nữ nhân nhưng đầu óc của hắn cũng rất linh hoạt, thân là tướng lĩnh dẫn đầu quân đội Chiến thần, Lục Thiên Hành có cái nhìn sắc bén với mọi vấn đề.

“Thôi thôi, đúng là không nói lại ngươi mà.” Lục Thiên Hành cũng không muốn tiếp tục chọc điên Thương Hàn Phong, sợ đối phương sẽ tức giận mà đánh người, cho nên hắn bèn chuyển mục tiêu lên nam tử tố y bên cạnh.

“Chu Phúc ta nói ngươi biết chủ tử ngươi vừa mới trở về đã kết giao với một tiểu mỹ nhân rồi.” Sở dĩ Lục Thiên Hành tìm Chu Phúc nói chuyện là bởi vì trong phòng này ngoại trừ Chu Phúc ra thì ai cũng làm lơ hắn, Thương Hàn Phong thì không nói gì nhưng ngay cả tên đầu gối Mục Ảnh này cũng vậy, học gì không học lại học theo chủ tử của hắn, xem Lục thiếu phong tuyệt đại này không ra gì, thật sự là tức chết người mà!

Mục Ảnh nhìn thấy Lục Thiên Hành nhìn mình với ánh mắt oán hận như thiếu phụ bị trượng phu ruồng bỏ thì toàn thân không khỏi cảm thấy một trận ác hàn, vì muốn kìm nén cảm xúc muốn đánh người xuống đáy lòng, hắn lựa chọn không nhìn Lục Thiên Hành.

“Tiểu mỹ nhân?” Chu Phúc hiểu biết rõ năng lực nói nhiều của Lục Thiên Hành, ở đây có ba người nhưng đã có hai người không tình nguyện cùng hắn nói chuyện, Chu Phúc cũng rất nể mặt mà lên tiếng đáp lại, cũng không quên bộc lộ sự kinh ngạc với nội dung trong câu nói.

“Đúng vậy, là một tiểu mỹ nhân.”

Không biết có phải Chu Phúc nhìn lầm hay không mà khi Lục Thiên Hành nói đến ba chữ này giọng điệu có chút lộ vẻ sâu xa, gương mặt còn hiện lên nụ cười khó hiểu.

“Lục thiếu ngươi chắc chắn nàng là mỹ nhân chứ?” Nhìn Lục Thiên Hành một bên nhồi nhét những thứ không tốt vào đầu Chu Phúc, Mục Ảnh nhìn không được mở miệng.

“Mục Ảnh, dung mạo không quan trọng, điều quan trọng nhất là nàng là nữ nhân, là nữ nhân đầu tiên có thể tiếp cận Phong.” Nói đến đây biểu lộ trên

gương mặt của Lục Thiên Hành phải dùng từ “đáng khinh” để hình dung, việc bên cạnh Thương Hàn Phong có thêm một nữ nhân, điều này khiến hắn giống như phát hiện lục địa mới, có chút hưng phấn, nhiều hơn là tò mò. Rốt cuộc Bạch Tử Linh có gì hơn người lại có thể đến gần Thương Hàn Phong, trong khi bọn họ chỉ vừa mới nhận thức không lâu?

Thương Hàn Phong liếc mắt nhìn Lục Thiên Hành, mặc dù lời nói của Lục Thiên Hành về nghĩa thì không sai, nhưng nhìn thái độ đó của hắn Thương Hàn Phong liền biết Lục Thiên Hành đang nghĩ gì, trong lòng có chút buồn bực, chỉ muốn giờ chân đá bay hắn ra khỏi phòng.

Mục Ảnh từ chối cho ý kiến, nhìn Lục Thiên Hành với ánh mắt khinh bỉ, vậy mà có người lúc nào cũng nói nữ nhân quan trọng nhất là phải có mỹ mạo, không có mỹ mạo thì chẳng đáng gọi là nữ nhân, thế nhưng hiện tại lại đối lời, hơn nữa còn làm bộ dạng “hiển nhiên phải là như thế” khiến người khác muốn đâm cho một phát.

Lục thiếu, liêm sĩ của ngươi rốt rồi kia!

Chu Phúc bị lượng lớn tin tức làm cho choáng váng, rốt cuộc cũng hiểu lời nói của Lục Thiên Hành là có ý gì, lúc này chủ tử có dặn hắn nếu có người cầm mẫu giấy đến đây tìm người thì cứ trực tiếp cho người vào đây, hơn nữa khi nghe Lục thiếu cùng chủ tử trò chuyện hắn cũng biết chủ tử đang đợi một người, nhưng vạn vạn không nghĩ đến người chủ tử đang đợi là một nữ nhân, hóa ra “nàng” trong miệng hai người không phải chỉ nam nhân mà là nữ nhân, hơn nữa theo như nụ cười đầy ẩn ý của Lục thiếu thì quan hệ giữa chủ tử và nữ nhân này không hề tầm thường!

“Chu Phúc, ngươi có muốn biết chủ tử nhà ngươi đang đợi ai không?”

“Chuyện của chủ tử phận làm tôi tớ không dám hỏi nhiều.” Chu Phúc mỉm cười, ngoài mặt làm bộ như không quan tâm nhưng trong lòng kỳ thực cũng rất tò mò, rốt cuộc người chủ tử đang đợi là ai? Lục thiếu nói đối phương chính là một tiểu mỹ nhân, bất quá lúc này của Mục Ảnh là có ý gì, vì sao lại chắc chắn là một tiểu mỹ nhân hơn nữa lần đầu tiên từ trong miệng nghe được một câu “dung mạo” không quan trọng?!

“Chu Phúc, ta biết ngươi kỳ thực rất tò mò, đến đây ta nói ngươi nghe...”

“Không Lục thiếu, thuộc hạ không muốn nghe!” Chu Phúc kiên quyết lắc đầu, hắn đúng là tò mò nhưng người chủ tử đợi một lát nữa sẽ xuất hiện, đến lúc đó không phải sẽ biết được là ai hay sao, cần gì phải nghe Lục Thiên Hành kể, trình độ đổi trắng thay đen của Lục Thiên Hành hắn không phải không biết, huống hồ chủ tử còn ở bên cạnh, thân làm thuộc hạ Chu Phúc làm sao dám hỏi nhiều?!

“Vì sao thuộc hạ của tên này, người nào người nấy đều là đầu gối?!” Thấy bộ dạng của Chu Phúc rõ ràng là muốn biết nhưng lại cố tình làm ra vẻ không muốn biết, Lục Thiên Hành buồn bực không thôi.

“Lục thiếu, làm thuộc hạ chỉ cần có năng lực chiến đấu là được, không cần phải giỏi cái miệng.” Mục Ảnh bên cạnh lên tiếng.

“Cái tên Mục Ảnh nhà ngươi có phải suốt ngày khiến ta khó chịu ngươi mới vui không?”

“Đúng vậy.” Nằm ngoài sự dự đoán của Lục Thiên Hành, Mục Ảnh trả lời rất dứt khoát: “Lục thiếu mỗi ngày đi đào bới chuyện của người khác làm thú vui, không cho ta lấy chuyện khi dễ ngươi làm thú vui sao?” Luận thân phận Mục Ảnh rõ ràng là không bằng Lục Thiên Hành, Lục Thiên Hành dù sao cũng là Thế tử của Kinh Vân Quận vương phủ, mà Mục Ảnh chỉ là cô nhi được Trữ Quốc công nuôi lớn, chính xác mà nói hắn là nô tài của Trữ gia, luận về bối phận trong quân đội, Lục Thiên Hành là thống soái, Mục Ảnh chỉ là tiểu đội trưởng, thế nhưng bọn họ nói chuyện không cần bàn đến thân phận. Bởi vì bọn họ đều là bằng hữu, cùng nhau vào sinh ra tử, kẻ thù cũng có thể trở thành bằng hữu huống hồ là thuộc hạ, cho nên nhiều lúc Mục Ảnh cũng làm mất mặt Lục Thiên Hành, đó là vui đùa, nếu có mặt người khác tại hắn tự nhiên sẽ nể mặt Lục Thiên Hành mà nhường nhịn đối phương, không để Lục Thiên Hành phải mất mặt, đều là người mình, tự nhiên là phải bênh vực.

“Ngươi... ngươi... ngươi tên đầu gối này, bắt đầu học theo tên tiểu tử Chu Hoán kia muốn tạo phản rồi phải không?!”

Lục Thiên Hành bị hết người này đến người khác văng bọ, trong lòng tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn, hiện tại nghe những lời nói này của Mục Ảnh, con giận dưới đáy lòng liền bộc phát, thế là trong phòng chỉ còn lại tiếng chửi mắng của Lục Thiên Hành, Mục Ảnh một bên ôm tai, giả vờ không nghe, Chu Phúc bên cạnh mỉm cười, gương mặt một vạn năm không thay đổi, mà Thương Hàn Phong lại lạnh mặt mà nghiêm túc ngồi nghe, rõ ràng là quá quen thuộc với bộ dạng này của Lục Thiên Hành.

~~~~~

Lúc này Bạch Tử Linh đã đi đến trước cửa Phong Nguyệt Lâu, cho dù là giờ nào đi chăng nữa thì Phong Nguyệt Lâu vẫn luôn đông khách như vậy, mùa đông đã đến nên tuyết ngoài trời rơi càng nhiều, một số gian hàng trên đường đã nghỉ bán do nhiệt độ giảm mạnh, con đường đông đúc người qua lại lúc này đã trở nên vắng lặng đi rất nhiều, chỉ có Phong Nguyệt Lâu vẫn luôn náo nhiệt như vậy, bước vào Phong Nguyệt Lâu cảm giác như không khí hoàn toàn khác hẳn, không những ấm áp mà còn náo nhiệt vô cùng.

“Tiểu nhị, mau cho một tô mì đi.”

“Đến ngay, đến ngay.”

“Tiểu nhị, bàn này cho một nồi thịt kho, một nồi canh với hai vò rượu.”

“Lập tức đến...”

Dưới đoàn người qua lại cùng với những thanh âm ồn ào trong đại sảnh, Bạch Tử Linh một thân thanh y như đáp nước đi đến, hướng nàng đến là quầy

thu ngân, nơi đó có một người đang đứng, trên tay hắn cầm bản tính tính tới tính lui.

“Xin hỏi, cô nương cần gì?” Tiểu nhị nhìn thấy bóng người bèn ngẩng đầu, nhìn nữ tử một thân thanh y tươi mát, trên mặt đeo khăn che mắt đi lộp dưng mạo bên dưới chỉ để lộ một đôi mắt, mặc dù vậy nhưng nhìn khí chất cũng biết nữ tử này không hề tầm thường, gương mặt hắn thoáng hiện tia kinh diễm, hắn làm việc ở đây đã lâu, loại người nào cũng đã gặp qua, vì vậy rất nhanh phục hồi tinh thần, ôn hòa mở miệng,

“Ta có chuyện muốn tìm chương quầy.”

“Chương quầy đã ra ngoài, không biết cô nương có việc gì quan trọng?” Chương quầy có dặn, nếu có người đến tìm hắn thì cứ bảo là hắn đi vắng.

Bạch Tử Linh nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn là lấy mẫu giấy mà Thương Hàn Phong gửi cho nàng đưa cho tiểu nhị xem, tiểu nhị không rõ Bạch Tử Linh muốn làm gì nhưng hắn đã được huấn luyện cẩn thận, trong trường hợp nào cũng phải có thái độ tốt với khách hàng nên hắn bèn đưa tay nhận lấy.

Trên tờ giấy chỉ có vài chữ, bất quá nét chữ rất đẹp, không phải đẹp bình thường mà đẹp giống như rồng bay múa, tiểu nhị làm việc ở đây cũng gặp qua không ít tài tử giai nhân đến đây thi thố nhưng cũng chưa từng thấy ai có chữ viết đẹp như vậy. Tiểu nhị này không phải tiểu nhị bình thường, hắn là người làm ở quầy, công việc của hắn là thu ngân, tự nhiên là biết đọc chữ, hắn nhớ lúc này chương quầy có nói nếu có người cầm một mẫu giấy đến, trên đó ghi vài chữ này thì không cần bẩm báo lại mà cứ trực tiếp đưa người đó đến phía sau hậu viện, người chương quầy nhắc đến hắn là vị cô nương này.

Bạch Tử Linh cũng không gấp, nàng im lặng một bên chờ tiểu nhị phản ứng, Thương Hàn Phong gửi mẫu giấy bảo nàng đến Phong Nguyệt Lâu nhưng lại không nói rõ vị trí cụ thể là phòng nào, cho nên Bạch Tử Linh to gan suy đoán, dựa vào thân phận Hàn vương của hắn hẳn tất nhiên là sẽ không xuất hiện ở nơi đông người như vậy, trừ phi hắn nắm chắc sẽ không để lộ thân phận của mình. Tin tức Thương Hàn Phong trở về đã bị tiết lộ ra ngoài, mặc dù đã bị đè xuống nhưng nếu lúc này hắn xuất hiện, đặc biệt là một nơi chỉ dành cho những quyền quý như Phong Nguyệt Lâu thì rất dễ dàng bị nhận ra, thế nhưng hắn vẫn hẹn nàng ở đây thì nếu hắn không phải là bằng hữu với chủ nhân của nơi này thì chính là chủ nhân của nơi này, bởi vì như vậy cho nên hắn mới dám ngang nhiên hẹn nàng ở đây mà không sợ bị phát hiện, mà chuyện này cũng không phải không thể xảy ra.

“Cô nương...”

“Tiểu ca, tính tiền bàn này.”

“Biết rồi.” Tiểu nhị đáp ứng, quay sang nhìn Bạch Tử Linh, gương mặt lộ vẻ xin lỗi: “Cô nương xin đợi một lát.”

“Được.”

Trong lúc đang đứng đợi thì Bạch Tử Linh loáng thoáng nghe thấy một số tin tức trong kinh thành ngày hôm nay, tin đồn về việc Thương Hàn Phong xuất hiện ở Nguyệt Mãn Lâu đã biến mất, thay vào đó là tin tức Hữu Thừa tướng phủ mất trộm đang được lan truyền rộng rãi, điều mọi người quan tâm chính là rốt cuộc tên trộm là ai mà lại to gan lớn mật, ban ngày ban mặt mà lại đột nhập vào Hữu Thừa tướng phủ trộm đồ, cũng không biết Bạch gia đã mất trộm thứ gì, nhưng có vẻ đó là vật không tầm thường, nếu không Bạch Văn Hoài cũng không cần dùng đội ngũ bậc này để truy tìm tên trộm, hiện tại không chỉ Bạch gia chó gà không yên mà cả kinh thành bởi vì có thù vạ của Bạch gia đi lục soát khắp nơi cũng nhộn nhạo vô cùng.

Lúc này lời bàn tán của mọi người chợt dừng lại, trong đại sảnh im lặng chừng một phút sau đó liền trở nên náo nhiệt trở lại, nguyên nhân của tiếng ồn xuất phát từ trước cửa Phong Nguyệt Lâu, có một cỗ xe ngựa đang dừng trước cửa Phong Nguyệt Lâu, chiếc xe bằng gỗ đàn hương, người có kiến thức nhìn vào liền ngay lập nhận ra giá trị của nó, lúc này trên thành xe có một kí hiệu được lưu lại, không nhìn thì thôi, một khi đã nhìn thì mọi người bắt đầu xôn xao hẳn lên.

“Đó... đó không phải xe ngựa của Đào phủ sao?”

“Đúng vậy, kí hiệu đó chính là của Đào phủ!”

“Nói như vậy, người ngồi bên trong không lẽ là...”

“Hắn là vậy a!”

“Đào phủ? Đào phủ nào?”

“Còn có thể là Đào phủ nào? Chính là Nội Vụ Các Đào gia a!”

“Mau nhìn mau nhìn, có người bước xuống xe ngựa rồi!”

“Là Đào tiểu thư!”

“Thật sự là Đào tiểu thư!”

“Sao nàng lại đến đây?”

“Đào Đại tiểu thư trước giờ không xuất hiện ở những nơi thế này, làm sao hôm nay lại đến đây?!”

Bạch Tử Linh cũng theo hướng mọi người nhìn lại, sau khi nhìn rõ dung mạo của người kia thì rốt cuộc nàng cũng hiểu vì sao mọi người lại có thái độ như

vậy, đây chính xác là một mỹ nhân tuyệt sắc, ngay cả nữ nhân là nàng nhìn cũng phải phải kinh ngạc với dung mạo của đối phương, nữ tử một thân hồng y, trên người khoác một chiếc áo choàng màu trắng, mái tóc nàng đen dài như thác, thân thể thanh mảnh đứng dưới bầu trời tuyết khiến người khác vô pháp bỏ qua, nếu nhìn kỹ người khác sẽ phải trầm trồ với ngũ quan của nàng, mày như liễu diệu mi loan, thân lại bằng ngọc cốt, nàng xinh đẹp chói mắt, đứng ở giữa vạn người cũng có thể nhìn thấy. Kể từ khi đến nơi này Bạch Tử Linh đã thấy nhiều mỹ nam tuấn tú với đầy đủ mọi loại hình khác nhau, từ Đỗ Thanh Triệt đến Thương Hàn Phong, nhìn đến nổi hiện tại cho dù nàng có nhìn thêm mấy mỹ nam tuyệt sắc nữa thì cũng sẽ không thay đổi sắc mặt, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Tử Linh kinh ngạc với dung mạo của một nữ tử. Thực ra Thành Thiên quốc có rất nhiều mỹ nữ, Bạch Tử Linh cũng đã được diện kiến qua, chỉ là đẹp thì có đẹp nhưng không phải ai cũng có thể gắn với bốn chữ “khuyên quốc khuyên thành” cả, Bạch Phi Nhược cũng là một mỹ nhân hiếm có, mặc dù nàng không ưa đối phương lắm nhưng không thể không thừa nhận, dung mạo của Bạch Phi Nhược thuộc dạng nhu hòa như nước, ngay cả Đỗ Ngọc Trân cũng là một mỹ nhân, chỉ khác là bằng mỹ nhân mà thôi, những người khác nàng gặp qua như Bạch Phi Thúy, Chương Ngự, Lê Nguyệt Thiên Phương, Từ Trúc Quỳnh hay thậm chí là Viên Minh Châu cùng Tô Ánh Dung, mỗi người bọn họ đều có một nét đẹp riêng của mình, chỉ là đứng ở trước mặt hồng y nữ tử này lại không là gì cả.

Nàng đã từng nghĩ Bạch Phi Nhược hẳn là mỹ nhân đẹp nhất Yên Kinh, bởi nàng sớm đã quên mất vị trí Đế nhất mỹ nhân dành cho Hạ Doanh Nhi, vì chưa từng gặp gỡ cho nên Bạch Tử Linh mới không thể đưa ra lời nhận xét, hiện tại nhìn đến hồng y nữ tử, nàng mới biết Bạch Phi Nhược chẳng qua là hạt cát giữa sa mạc mà thôi, trên đời này... chỉ tính riêng Yên Kinh cũng có nhiều người đẹp hơn hẳn Bạch Phi Nhược.

Nếu xét về rồi dung mạo kỳ thực Bạch Phi Nhược cũng không tính là thua kém hồng y nữ tử, chỉ là mất đi một chút yêu kiều diễm lệ, Bạch Phi Nhược trang dung dịu dàng, lấy thanh thuần làm chủ đạo, còn hồng y nữ tử này... nàng không phải xinh đẹp như yêu cơ, mê hoặc chúng sinh, thực ra dung mạo cũng rất ôn hòa như đoá u lan nơi đáy cốc, nếu dùng từ miêu tả thì có lẽ nên dùng bốn chữ “hoạt sắc sinh hương”, thứ Bạch Phi Nhược thua chính là thu ở khí chất, Bạch Phi Nhược luôn trang điểm đậm đáng yêu cho nên khí chất của nàng ôn hòa như vẻ ngoài mà nàng biểu hiện, còn hồng y nữ tử lại có một cỗ khí thế hơn người, giống như bộ y phục nàng mặc trên người, dữ dội mà đầy nhiệt huyết.

Có lẽ ánh mắt của Bạch Tử Linh quá nóng bỏng, hồng y nữ tử bên kia cũng cảm nhận được, đối phương ngẩng đầu, vừa hay cùng Bạch Tử Linh đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, không hề có tia lửa đạn vàng tung tóe, mà chỉ có tĩnh lặng như tờ, đôi mắt nữ tử lóe lên tia kinh ngạc rất nhanh sau đó liền biến mất, nàng gật đầu với Bạch Tử Linh rồi đi thẳng lên lầu. Bạch Tử Linh hơi ngần ra, sau đó khỏe môi dưới lớp khăn che mặt liền cong lên, không đợi nàng nghĩ nhiều thì tiểu nhị đã quay trở lại.

“Vị cô nương này, mời đi theo ông tài.”

Bạch Tử Linh đi theo tiểu nhị vào sâu trong đại sảnh, trên đường đi rất yên tĩnh, không ai mở miệng nói gì, tiểu nhị chỉ lo hoàn thành nhiệm vụ của mình, hoàn toàn không có ý định cùng Bạch Tử Linh bắt chuyện, hẳn sợ dưới sự ép hỏi của đối phương mà nói ra những thứ không nên nói. Bạch Tử Linh không hề biết tâm tư của tiểu nhị, không nhanh không chậm đi theo phía sau, ánh mắt cũng không quên quan sát xung quanh, đôi mắt nàng nhướng lên, Phong Nguyệt Lâu này đúng là không tầm thường, mới vào nơi này đã có người theo dõi, đi sâu vào bên trong cũng không biết sẽ thế nào, xuyên qua dãy hành lang dài đằng đằng, rốt cuộc cũng đến được nơi cần đến, là một tiểu viện, ở nơi này người núp trong bóng tối còn nhiều hơn, đếm tới đếm lui không dưới mười người.

“Tiểu nhân chỉ có thể đưa cô nương đến đây thôi, thỉnh cô nương tự mình vào trong.”

“Đa tạ.” Bạch Tử Linh gật đầu, nàng đưa tay đẩy cửa rồi đi vào bên trong, tiểu nhị thấy nàng đi vào cũng quay đầu rồi đi, theo đường cũ mà trở về.

Tiểu viện không không lớn, nói là tiểu viện thì giống như sân vườn của một ngôi nhà hơn, phong cảnh nơi này không phải rất đẹp nhưng lại mang theo một tia ý vị không rõ, trong viện không có nhiều vật dụng trang trí, chỉ có một gốc cây liễu cùng với một cái bàn đá và ghế, đơn sơ đến mức mộc mạc. Lúc này tuyết đang rơi, cành liễu hơi rũ xuống, Bạch Tử Linh đi đến bên cạnh cây liễu, đưa tay chạm vào lá liễu, nhìn từ xa chỉ thấy cảnh tượng thiếu nữ một thân thanh y đứng bên cạnh cây liễu, tà áo và mái tóc đen bay phất phoi trong gió, giữa nền tuyết trắng xuất hiện một màu nhân nhật, phong cảnh này đúng là một cảnh tượng đẹp đẽ.

Kể từ lúc Bạch Tử Linh đẩy cửa bước vào Thương Hàn Phong đã nhận ra, người có võ công thường có thị giác rất tốt, xuyên qua cửa sổ hẳn có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài một cách rõ ràng, thiếu nữ một thân thanh y, màu sắc của bộ y phục cùng màu với cây liễu, nàng đứng dưới gốc cây liễu không những bị bóng dáng cao lớn của cây liễu che khuất đi mà còn làm nổi bật lên thân ảnh nhỏ nhắn của nàng, mái tóc đen như thác như đang nhảy múa cùng tuyết, nàng lúc này giống như yêu tinh của cây liễu hóa thành, mang cho người khác cảm giác mơ hồ không rõ, trong lúc bất tri bất giác đôi mắt của hắn không thể rời khỏi người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 70: Vũ Nguyệt thần bí (1)

“Nàng mà không gỡ khăn che mặt thì đúng là một mỹ nhân hiếm có.” Lục Thiên Hành nhìn thấy một màn này không khỏi cảm thán một câu, nếu chỉ nhìn khí chất bên ngoài, Bạch Tử Linh rõ ràng hơn hẳn các mỹ nhân trong kinh thành, đáng tiếc... dung mạo của nàng lại không được hoàn mỹ lắm, điều đó bắt buộc nàng phải đeo khăn che mặt để giấu đi dung nhan của mình.

Thương Hàn Phong bị lời nói của Lục Thiên Hành làm cho bừng tỉnh, hắn từ trong hồi tưởng đi ra, nhanh chóng thu hồi tầm mắt nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đáy mắt có chút hoảng hốt, chung trà cầm trên tay cũng thoáng run rẩy, nước trà trong chung đập dòn gọn sòng.

Bạch Tử Linh xuyên qua cây liễu mà đi thẳng vào trong, cửa không khóa cho nên nàng đẩy cửa vào luôn, nhìn một phòng bốn người cũng không cảm thấy kinh ngạc, từ khi nàng bước vào cửa viện nàng đã cảm nhận được bốn tia hơi thở ở trong phòng, hiện tại mà không nhìn thấy đủ bốn người mới nên cảm thấy lạ.

Bạch Tử Linh vừa bước vào liền nhận được sự đánh giá từ ba đôi mắt khiến nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn, nàng liếc mắt nhìn thoáng qua Lục Thiên Hành, Mục Ảnh cùng với vị chủ nhân quây của Phong Nguyệt Lô, thoáng gật đầu một cái xem như chào hỏi rồi nhìn về phía Thương Hàn Phong.

Nhìn đến Thương Hàn Phong Bạch Tử Linh không khỏi nhớ đến cuộc đối thoại tồi qua của hắn người, sau khi quyết định cùng hắn hợp tác lẽ ra là ai về nhà này, nhưng nàng sức nhớ áo khoác của hắn vẫn còn ở chỗ nàng cho nên định mang áo khoác trả lại cho hắn, nàng vẫn còn nhớ vì một cái áo khoác đó mà Thanh Nhi cứ lải nhải bên tai nàng.

“Đúng rồi, áo khoác của ngươi...” Thanh Nhi vốn muốn đem đi đốt, dù sao nếu để người khác phát hiện trong khuê phòng của Bạch Tử Linh có áo khoác của nam tử thì nhất định sẽ lớn chuyện, nhưng lại bị nàng ngăn cản, bắt buộc Thanh Nhi đành mang đi giặt sạch trước, Thanh Nhi không dám đem ra chỗ đám nha hoàn trong phủ giặt sợ có người nhìn thấy rồi lại nói những lời không hay, cả một ngày trời lải nhải bên tai nàng, dặn nàng sau này đừng mang đồ vật của nam tử về viện nữa, nếu để bị người bên ngoài biết được thì không tốt cho thanh danh của nàng.

“Thanh Nhi đã giặt sạch rồi, để ta mang trả ngươi.” Bạch Tử Linh cũng muốn vứt áo khoác đó đi nhưng ngắm lại đó là đồ vật của Thương Hàn Phong, nếu vứt đi thì không được hay cho lắm nên nàng đành giữ lại.

“Lần sau ta mang trăm cái đến cùng ngươi đổi.” Thương Hàn Phong không nói nàng cũng quên mất ngày đó hắn tháo trăm cái tóc của nàng ra, lúc nàng rời đi cũng quên lấy, đối với Bạch Tử Linh, cây trăm cái đó cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì, chỉ là trăm gỗ đơn sơ thuận mắt hơn nhiều so với ngọc thạch quý giá, bị mất đi nàng cũng không có gì luyến tiếc, nhưng đối phương đã muốn trao đổi thì nàng chỉ có thể nhận.

“Hàn vương điện hạ.” Bạch Tử Linh nghĩ nghĩ, quyết định gọi thân phận của hắn thay vì gọi thẳng tên hắn, bản thân nàng thì không có xem trọng quyền lực cho nên thân phận của đối phương ở trong mắt nàng chẳng là gì cả, thực ra thì nàng thích gọi tên của hắn hơn, nhưng nơi này nhiều người như vậy, lại còn có trước mặt thuộc hạ của hắn, dù bản thân nàng đúng là không xem trọng địa vị của người này thì cũng không nên biểu hiện ra mặt quá, tránh những chuyện phiền toái không đáng có.

“Ngươi có thể gọi thẳng tên ta.” Thương Hàn Phong hiếm khi có thái độ tốt như vậy với người khác, đặc biệt đó còn là nữ nhân, điều này không khỏi khiến ba người còn lại tròn mắt.

Chu Phúc lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này nên kinh ngạc cũng đúng, nhưng Lục Thiên Hành cùng Mục Ảnh sớm đã quen với thái độ của hắn đối với Bạch Tử Linh rồi, Lục Thiên Hành sờ dĩ trọn mắt là không thể tin được lời này lại từ miệng Thương Hàn Phong nói ra, nhớ lần đầu tiên gặp Thương Hàn Phong, khi đó hắn cũng chỉ là tên tiểu tử lạnh lùng, Lục Thiên Hành tự nhận mình là người hòa đồng dễ sống chung với người khác, cho nên vừa gặp Thương Hàn Phong đã cùng hắn xưng huynh gọi đệ, thế nhưng đổi lại sự nhiệt tình của hắn là sự xem thường của Thương Hàn Phong. Nhớ ngày đó Lục Thiên Hành mặt dày chạy theo bám đuôi Thương Hàn Phong gọi tên hắn, muốn cùng hắn kết giao bằng hữu thì lại bị đối phương từ chối không chút thương tiếc, suốt một tháng trời Thương Hàn Phong không cho phép Lục Thiên Hành gọi tên mình mà phải gọi là “Tam hoàng tử” cho đến khi hai người cùng nhau trải qua sinh tử, Thương Hàn Phong mới chấp nhận bằng hữu như hắn để hắn gọi tên, vậy mà hiện tại mới gặp Bạch Tử Linh không bao lâu đã để cho đối phương gọi tên, thật sự là... nếu Thương Hàn Phong cũng là hoa hoa công tử giống như hắn thì hắn cũng có thể hiểu, nếu Bạch Tử Linh là một tuyệt thế mỹ nhân thì hắn cũng có thể hiểu vì sao Thương Hàn Phong lại làm như vậy, nhưng đằng này cả hai đều không phải, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề mà hắn không biết?

“Đây có thể xem là đãi ngộ của việc chúng ta hợp tác không?” Bạch Tử Linh nghe vậy bèn có chút thủ sùng nhược kinh, tính tình của người này thế nào nàng không rõ nhưng sau khi trải qua ba lần gặp gỡ Bạch Tử Linh có thể đưa ra kết luận: Năng mưa thất thường!

Lần đầu tiên gặp mặt, thuộc hạ của hắn ra tay với Lạc Hàm, cho nên hắn nói chuyện với nàng rất ôn tồn điềm đạm, còn tự nhận lỗi sai về mình.

Lần thứ hai gặp mặt, nàng vô tình xông vào phòng hắn, hắn nghĩ nàng là thích khách được phái đến gây bất lợi cho hắn nên đã cùng nàng đánh nhau một trận, không ai nhường ai.

Lần thứ ba, không để nàng có cơ hội đi tìm hắn mà hắn đã xuất hiện trong viện của nàng giữa đêm hôm khuya khoắt, hắn ôm tâm trạng khởi binh vẫn tội đến tìm nàng, tất cả hết thảy chỉ là một hồi hiểu lầm, sau đó hai người bất tri bất giác lại hợp tác với nhau, cùng ngồi chung một chiếc thuyền.

Đây là lần thứ tư hai người gặp mặt, tính đi tính lại số lần mà hai người gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngoại trừ thân phận của đối phương ra thì hai người hoàn toàn không nhận thức nhau, Bạch Tử Linh cũng không biết vì sao lúc đó bản thân lại lựa chọn hắn làm người hợp tác với mình trong khi những thông tin cơ bản về đối phương cũng không hề biết rõ, có lẽ vì lúc đó nàng đang cần một người giúp nàng trấn hưng Lạc Y Cung, mà Thương Hàn Phong lại vừa vận xuất hiện, mà những thứ hắn có vừa hay lại giúp ích được cho nàng.

Thương Hàn Phong nhấp trà không đáp lại.

“Mỹ nữ mỹ nữ, mau đến đây.” Lục Thiên Hành quơ tay với Bạch Tử Linh, sau đó kéo chiếc ghế bên cạnh ra vỗ vỗ, ý đồ muốn Bạch Tử Linh đến ngồi bên cạnh hắn.

Đối với thái độ nhiệt tình của Lục Thiên Hành Bạch Tử Linh tỏ vẻ không quan tâm, nàng đi thẳng đến bàn trà, kéo chiếc ghế bên cạnh Thương Hàn Phong rồi ngồi xuống, vị trí của nàng đối diện với Lục Thiên Hành ở bên kia.

Thương Hàn Phong nhếch môi, không hề kinh ngạc trước hành động của Bạch Tử Linh, tựa hồ như đã sớm đoán được nàng sẽ làm như vậy.

“Mỹ nữ, người làm như vậy không sợ ta đau lòng sao?” Lục Thiên Hành bắt mắt nhìn Bạch Tử Linh, oai oán mở miệng.

“Lục thiếu, người rõ ràng biết thân phận ta còn xưng ta là mỹ nữ, đây là muốn trêu chọc ta sao?” Khấp Yến Kinh có ai không biết Hữu Thừa tướng phủ Tam tiểu thư không những bắt tài mà còn là xấu nữ, cứ cho là Lục Thiên Hành vừa mới về kinh thành nên chưa nắm bắt được thông tin, lần đầu gặp nàng “hiếu lắm” nàng là mỹ nữ nàng có thể bỏ qua, nhưng ngay cả thông tin của nàng đều đã nằm trong tay Thương Hàn Phong hết rồi, Lục Thiên Hành là bằng hữu của tự nhiên cũng nên biết nàng có dung mạo ra sao, vậy mà khi gặp nàng hắn luôn treo một tiếng “mỹ nữ” trên miệng, đây rõ ràng là muốn gây sự mà!

Là nữ nhân có ai mà không thích xinh đẹp, cho dù Bạch Tử Linh ngày thường không quan tâm đến dung mạo của mình nhưng nàng cũng không thích người khác nhìn nàng với ánh mắt dò xét cùng tìm tòi nghiên cứu như vậy.

“Nào có!” Lục Thiên Hành vội xua tay phủ nhận: “Nữ nhân ai chẳng muốn mình đẹp, ta gọi người như vậy cũng chỉ là muốn khiến người vui vẻ, tuyệt đối đừng hiểu lầm.” Hắn sớm đã nghe nói dung mạo của nàng vô cùng xấu xí, chỉ là chưa từng được chứng kiến, mặc dù hắn cũng rất tò mò ẩn dưới lớp khăn che mặt đó là dung nhan thể nào nhưng thân là nam nhân, hắn không thể tùy tiện bảo nữ nhân cho hắn xem mặt, dù sao chuyện này cũng không hợp tình hợp lý lắm, hơn nữa bản thân hắn gặp nữ nhân ai cũng đều xưng hô như vậy, sớm đã thành thói quen, cho nên lời này của hắn không hề có ý trêu chọc nàng!

Bạch Tử Linh trợn mắt nhìn hắn, tỏ vẻ không hề tin lời hắn nói, Lục Thiên Hành bị nghi ngờ, có chút đã kích, quay sang nhìn Mục Ảnh bên cạnh, ánh mắt như muốn nói “Chẳng lẽ lời của ta không đáng tin đến vậy sao?”, Lục Thiên Hành nghĩ rằng Mục Ảnh sẽ an ủi tâm hồn của hắn nhưng không, Mục Ảnh cho hắn một cái gật đầu khẳng định, hành động này so với thái độ của Bạch Tử Linh càng khiến Lục Thiên Hành cảm thấy đã kích.

Bạch Tử Linh đem một màn này thu vào mắt, khoe môi hơi câu lên, không khỏi cảm thấy tình cảm giữa bọn họ thật là tốt.

“Bạch tiểu thư, có muốn dùng trà không?” Dứt lời Thương Hàn Phong liền cầm lấy bình trà trên bàn rót cho Bạch Tử Linh một chung trà, nước trà trong xanh như suối, róc rách chảy vào chung, mùi hương thoang thoảng bay khắp căn phòng.

“A, người cũng có thể gọi thẳng tên ta.” Một tiếng “tiểu thư” này nghe vào cứ cảm thấy không ổn chỗ nào ấy, bản thân nàng tự cảm thấy mình không có chỗ nào giống một tiểu thư khuê các cả, cho nên nàng không muốn người khác gọi nàng như vậy, càng huống hồ... hai chữ này như đang nhắc nhở thân phận hiện tại của nàng, tự mang cái danh là tiểu thư Thừa tướng phủ trên người nhưng lại chẳng phải người của Bạch gia, nàng phải giấu đi thân phận, ắt hẳn chờ đợi cái ngày mà thân phận của bản thân lộ ra ánh sáng, trong khi đó nàng phải gánh vác trách nhiệm mà cái tên “Bạch Tử Linh” phải mang.

Thương Hàn Phong nhường mầy nhìn nàng, đôi mắt hai người chạm nhau ở giữa không trung, không biết có phải hắn nhìn lầm hay không, hắn thấy được tận sâu bên trong đầm nước an tĩnh kia xuất hiện một tia phiền muộn không rõ.

“Bạch Tử Linh?” Nàng là muốn hắn gọi nàng như vậy sao?

“Ân?” Bạch Tử Linh theo phản xạ đáp lại, lời vừa ra khỏi miệng thì không khỏi ngẩn người, nàng không ngờ Thương Hàn Phong lại nghe lời như vậy, vừa mới kêu hắn gọi thì hắn lập tức liền gọi.

“Người cũng nên gọi tên ta, nếu có gặp ở ngoài ta không cũng muốn lộ thân phận.” So với Bạch Tử Linh, Thương Hàn Phong rõ ràng là bình tĩnh hơn rất nhiều, đối với hắn việc gọi tên người khác là một điều bình thường, trước đó hắn cũng đã gọi tên nàng khi hai người giao đầu tại Nguyệt Mãn Lâu, chỉ là sau đó hắn đến Linh Viên tìm nàng gọi nàng một tiếng Bạch tiểu thư là bởi vì khi đó hắn đã thân phận của nàng, tự nhận không thân thiết nên mới xưng hô như vậy.

“Thương Hàn Phong.”

“Ừ.”

Không khí trong phòng đột nhiên có chút vi diệu, Thương Hàn Phong bình tĩnh dùng trà, Bạch Tử Linh bởi vì đeo khăn che mặt nên mọi người không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt nàng, ba người còn lại bị bỏ qua một bên với gương mặt có chút cổ quái.

“Bạch Tử Linh, dùng thử trà này xem, đây là trà ngon nhất Phong Nguyệt Lâu đấy.” Lục Thiên Hành mở miệng tranh thủ sự tồn tại cho bản thân.

“Đa tạ Lục thiếu, ta không khát.” Trà ngon của Phong Nguyệt Lâu nàng tự nhiên là đã uống qua, cho nên cũng không cảm thấy mới lạ.

“Cái gì mà Lục thiếu. Người đã gọi tên hắn rồi cũng nên gọi tên ta a.”

Bạch Tử Linh mỉm cười không nói, mặc dù thân phận cao quý, là vương tôn quý tộc trong kinh thành nhưng tính tình Lục Thiên Hành phóng khoáng chẳng khác nào nhân sĩ giang hồ, thảo nào có thể kết giao bằng hữu với tăng bằng mang tên Thương Hàn Phong này.

“Người ở trong hậu viện của Phong Nguyệt Lâu, lại uống trà của Phong Nguyệt Lâu, xem ra chủ nhân ở phía sau Phong Nguyệt Lâu tám phần là Thương Hàn Phong người rồi!” Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn Thương Hàn Phong mở miệng.

“Ân.” Thương Hàn Phong cũng không có phản bác mà thân nhiên thừa nhận.

Bạch Tử Linh không ngờ Thương Hàn Phong lại thừa nhận một cách sáng khoái như vậy, khiến nàng phải thay đổi cách nhìn về hắn.

“Hôm nay gọi ta đến đây là có chuyện gì?” Ban ngày ban mặt lại mạo hiểm phóng phi tiêu vào phòng của nàng, xem ra nếu không có chuyện thì hẳn cũng không cần thiết phải làm như vậy, thực ra Bạch Tử Linh cũng đã đoán được một chút, hẳn là có liên quan đến những tin đồn rầm rộ bên ngoài.

“Ta chỉ muốn đa tạ ngươi vì đã giúp ta dẹp tan tin đồn đó.”

Bạch Tử Linh nhướn mày: “Làm sao ngươi biết đó là ta?”

“Không phải ngươi sao?” Đôi mắt Thương Hàn Phong đối diện với đôi mắt của nàng, gương mặt hần thập phần nghiêm túc khiến nàng không thể tiếp tục trêu đùa.

“Là ta, ta chỉ muốn biết làm sao ngươi lại khẳng định là ta?”

“Đoán.” Thật ra không phải hoàn toàn đều là suy đoán, việc hần trở về Yến Kinh người biết được có thể đếm trên đầu ngón tay, tin tức này bị tung ra ngoài, hẳn là người bắt lợi nhất, mà người được lợi nhất thì rất nhiều, vừa hay lúc này lại có một tin tức lan ra, hẳn cũng không muốn nghĩ là do nàng làm nhưng tin tức này lại có liên quan đến Hữu Thừa tướng phủ, hẳn không thể không nghĩ đến nàng, bản thân nàng cùng hần đang ở trên cùng một chiếc thuyền, nếu hần gặp nạn nàng tự nhiên sẽ không tránh khỏi liên quan, trừ khi nàng là loại người thấy chết không cứu.

“Khả năng suy đoán của ngươi thật là khiến người khác bất ngờ.”

“Bạch Tử Linh, vì giúp đỡ Phong mà ngươi ngay cả đồ nhà cũng trộm mới càng khiến người khác bất ngờ hơn đó.” Lục Thiên Hành không rõ ý vị nhìn Bạch Tử Linh, muốn giúp một người có rất nhiều cách đâu nhất thiết phải đi trộm đồ nhà, hơn nữa còn tạo ra tiếng vang lớn như vậy, hiện tại Bạch Vân Hoài đang huy động lực lượng đuổi bắt tên trộm đó, có lẽ hẳn cũng không ngờ được, kẻ đã trộm đồ của hần lại là nữ nhi không được sủng ái nhất của hần, đôi lại là Lục Thiên Hành, nghĩ ai thì nghĩ cũng sẽ không nghĩ Bạch Tử Linh nếu chưa chứng kiến bản lĩnh của nàng.

Bạch Tử Linh bỏ lơ ánh mắt chứa đầy thâm ý của Lục Thiên Hành, thản nhiên mở miệng: “Cũng không phải là hoàn toàn giúp đỡ.”

“Có ý gì?”

“Ta chỉ là tiện tay mà thôi, vừa hay ở chỗ Bạch Vân Hoài cũng có thứ ta cần, cho nên...”

“Nói như vậy ngươi không phải vì Phong mà trộm của nhà?” Lục Thiên Hành kinh ngạc.

“A, ngươi nghĩ đi đâu vậy chứ?” Đối với suy nghĩ của Lục Thiên Hành, Bạch Tử Linh cảm thấy có chút buồn cười, không rõ vì nguyên nhân vì mà hần lại nghĩ việc nàng trộm đồ của Bạch Vân Hoài lại là vì muốn giúp đỡ Thương Hàn Phong, mặc dù lúc đầu nàng cũng là có ý định như vậy, nhưng nàng cũng không phải loại người vì người khác mà mạo hiểm bản thân, đặc biệt đối với người mà mình mới gặp chưa được bao lâu, trong mắt những kẻ như nàng lợi ích của bản thân mới là lớn nhất, nếu không phải nàng muốn tìm kiếm thứ mình muốn thì cũng đã không ra tay, dù sao dựa vào bản lĩnh của Thương Hàn Phong, không cần nàng ra tay hẳn cũng có thể giải quyết được chuyện này.

“Mặc dù ta cùng hần là quan hệ hợp tác nhưng chúng ta chỉ mới nhận thức chưa bao lâu, ta cũng không thể vì hần mà mạo hiểm đột nhập vào thư phòng của Bạch Vân Hoài chỉ đơn giản là muốn tạo ra một tin đồn để lấn át tin đồn của hần.”

Lục Thiên Hành đẩy tay Thương Hàn Phong, cho đôi phương một ánh mắt thương hại, như muốn nói “Ngươi xem đi, mị lực của ngươi giảm sút rồi, nàng không phải vì ngươi mà làm như vậy à!” khiến Thương Hàn Phong chỉ muốn dùng một chương đánh bay hần.

Thương Hàn Phong bị thái độ của Lục Thiên Hành làm cho buồn bực không thôi, hần tự nhận bản thân cùng Bạch Tử Linh không hề có mối quan hệ mập mờ không rõ ràng vậy mà Lục Thiên Hành lúc nào cũng có ý hay vô tình gắn ghép hần cùng Bạch Tử Linh, thậm chí còn nhắc đến những chuyện của Bạch Tử Linh ở trước mặt hần, chẳng lẽ là bởi vì ngày đó nhìn thấy hần và Bạch Tử Linh đánh nhau trên giường nên mới sinh ra hiểu lầm như vậy sao?! Mặc dù biết Lục Thiên Hành là hiểu lầm nhưng Thương Hàn Phong cũng không có ý định giải thích, hần không phải là người hay giải thích chuyện của bản thân với người, huống hồ hần cảm thấy chuyện này chẳng có gì đáng để giải thích cả, hần cùng Bạch Tử Linh là thật sự đánh, không chỉ ở giường mà đánh nhau khắp cả căn phòng, người thông minh bước vào căn phòng tan hoang như vậy cũng biết bọn họ vừa mới xảy ra chuyện gì, vậy mà Lục Thiên Hành lại sinh ra hiểu lầm không đáng có, cũng không biết là hần cố ý giả vờ không biết hay thật sự là ngây ngốc tin rằng hai người họ ái muội không rõ nữ!

Thương Hàn Phong không biết kỳ thực suy nghĩ của Lục Thiên Hành rất đơn giản, ngày đó hần cũng nhận thấy Thương Hàn Phong là đang cùng Bạch Tử Linh đánh nhau, dù sao hần cũng là người luyện võ, nhìn vết tích của căn phòng cũng có thể biết được là do xô xác để lại, chỉ là hần cùng Thương Hàn Phong kết giao mấy năm, bên cạnh Thương Hàn Phong không hề xuất hiện bóng dáng nữ nhân, chứ đừng nói là cùng đối phương đánh nhau, hơn nữa còn tiếp xúc thân mật như vậy, giường chiếu hỗn loạn, y phục không chỉnh tề, khi hần cùng Mục Ảnh xông vào Thương Hàn Phong thậm chí còn dùng chân che đi làn da trắng nõn kia. Một nam nhân từ xưa đến nay đều lạnh nhạt với nữ nhân, thậm chí là không liếc mắt nhìn đến, vậy mà ngày đó lại che chở cho đối phương, còn ôm đối phương vào lòng, hai người tiếp xúc thân mật, da kề da, có thể khiến người khác không hiểu lầm hay sao chứ?!

Có lẽ Thương Hàn Phong không hề phát hiện bản thân không bày xích tiếp xúc với Bạch Tử Linh, nhưng Lục Thiên Hành, thậm chí là Mục Ảnh, đều là những người đi theo bên cạnh hần nhiều năm tự nhiên là nhìn ra, Mục Ảnh không muốn nói là bởi vì hần cảm thấy Bạch Tử Linh không xứng với chủ tử nhà mình, mà Lục Thiên Hành không nói là bởi vì muốn xem trò vui này có thể kéo dài được bao lâu.

“Ồ? Thứ gì mà khiến ngươi phải nhọc lòng như vậy?” Thương Hàn Phong cũng đã sớm đoán được Bạch Tử Linh không phải loại người vì người khác mà có thể làm ra chuyện mạo hiểm như vậy, Hữu Thừa tướng phủ không phải nơi mà bất kì ai có thể tùy tiện ra vào, chứ đừng nói là thư phòng của Bạch Vân Hoài - nơi cất giấu những sổ sách quan trọng, dù sao đó cũng là chức quan nhất phẩm, thủ vệ canh gác cũng không kém hoàng cung là bao, chỉ là Bạch Vân Hoài không phải loại người thích phô trương cho nên những cao thủ dưới trướng hần chỉ ẩn nấp trong bóng tối, ngay từ đầu hần đã biết

nàng làm vậy là có mục đích riêng, cho nên hẳn cũng không có thất vọng gì cả.

“Có tiện nói ra hay không?”

“Không có gì đặc biệt, là vì một đạo Thánh chi.”

“Thánh chi?!” Lần này không chỉ Thương Hàn Phong cùng Lục Thiên Hành mà ngay cả Mục Ảnh cùng Chu Phúc bên cạnh cũng vểnh tai lên nghe, dù sao sức hấp dẫn của hai từ này cũng không hề nhỏ, nó đại diện cho quyết định không thể thay đổi cùng quyền lực của Thành Thiên đế.

“Bạch Vân Hoài nói ta được Thánh thượng hạ chỉ tứ hôn, cho nên ta muốn đi tìm đạo Thánh chi đó để xác định thực hư mọi chuyện.” Nhắc đến chuyện này Bạch Tử Linh một trận ảo não, trước đó cùng nguyên chủ trò chuyện nàng cũng có hỏi nguyên chủ về chuyện này, về mặt khi đó của nguyên chủ so với lần đầu nàng nghe Bạch Vân Hoài nói cũng không khác bao nhiêu, bản thân nguyên chủ còn không biết mình là người có hôn ước trong người thì làm sao có thể biết được đối phương là ai cơ chứ?!

“Cái gì? Ngươi mà cũng được tứ hôn sao? Tên nhà ai xui xẻo thế?” Vừa dứt lời hắn liền nhận được một đạo ánh mắt từ Bạch Tử Linh, lúc này mới phát hiện bản thân lỡ lời, vội vàng cười làm hòa: “Ha ha, nói đùa, nói đùa thôi.” Dứt lời liền lấy tay đánh vào miệng, bộ dạng như muốn nói “Trách ngươi nhanh miệng này!”, nhận thức Lục Thiên Hành chưa bao lâu nhưng Bạch Tử Linh cũng biết hắn là người miệng nhanh hơn não nên không hề tính toán với hắn.

“Ta cũng không biết tên xui xẻo đó là ai, có vẻ như Thánh chi tứ hôn hạ xuống khi ta chưa ra đời, nếu không ta đã sớm biết đến hôn sự này.” Giọng nói của nàng không che giấu buồn bực, không phải là vì kẻ lấy nàng bị gọi là xui xẻo, cái nàng bất mãn chính là chế độ phong kiến ở nơi này, nàng còn chưa chào đời đã có hôn ước trong người, mặt mũi đối phương là cũng không biết thì làm sao có thể gả cho hắn? Điều khiến nàng tò mò hơn cả chính là thái độ của Bạch Vân Hoài, hắn nói năm đó Thánh thượng hạ chỉ tứ hôn nhưng lại không đem chuyện này công bố ra ngoài, mà bản thân hắn cũng đem bí mật này giấu đi, có vẻ như ngoại trừ hắn ra thì không có ai biết đến việc nàng còn có một vị hôn phu không rõ lai lịch, đây chính là điều khiến người khác không thể nào hiểu được, theo như nàng được biết thì Bạch gia không hề có mối quan hệ mật thiết với gia đình nào khác, thậm chí là Viên gia - nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân Bạch Vân Hoài cũng không có qua lại nhiều, cho nên rất khó đoán rốt cuộc người được Thành Thiên đế tứ hôn cho nàng là ai, nhưng trong lòng Bạch Tử Linh ẩn ẩn suy đoán đó là người của hắn đó, có lẽ đó chính là lý do mà đến hiện tại Bạch Vân Hoài vẫn chưa tỏ thái độ với các phe phái trong triều chẳng?!

“Chưa ra đời, thảo nào Bệ hạ lại dám hạ chỉ tứ hôn cho ngươi.” Lục Thiên Hành cảm thán, nếu nói là Bạch Tử Linh chưa ra đời đã được ban hôn thì miễn cưỡng có thể tin được, dù sao danh tiếng hiện tại của Bạch Tử Linh, sợ là chỉ có thể gả cho Đỗ Thanh Triệt may ra mới không bị nói, mà Đỗ Thanh Triệt là ý trung nhân của Bạch Phi Nhục, nếu hắn đồng ý lấy cả hai người thì khẩu vị của hắn đúng là nặng thật, chỉ là... một thứ nữ thấp kém không được sủng ái, trước khi sinh ra đời lại được ban hôn, điều này cho thấy Bạch gia, không... phải nói là Nhị phu nhân của Hữu Thừa tướng phủ phải có năng lực hơn người mới có thể làm được điều này!

“Ngươi vẫn chưa biết được đối phương là ai?”

Bạch Tử Linh lắc đầu: “Ừ, Lạc Hàm nói là không tìm thấy Thánh chi cho nên vẫn chưa biết đối phương là ai.”

“Lạc Hàm? Chính là mỹ nữ lần trước cho Mục Ảnh một chiêm sao?” Hóa ra không phải đích thân Bạch Tử Linh đột nhập vào thư phòng của Bạch Vân Hoài mà là người của nàng ra tay, thảo nào nàng không bị nghi ngờ, còn có thể xuất phủ chạy đến nơi này.

Mục Ảnh nghe vậy không khỏi trừng mắt nhìn Lục Thiên Hành, mà Lục Thiên Hành không biết có phải là cố ý hay không mà đối với ánh mắt giết người của Mục Ảnh làm như không thấy, thậm chí sau khi nói xong câu đó hắn còn cười ha ha vài tiếng, Chu Phúc một bên nghe vậy không khỏi ghé mắt, hắn cũng muốn biết thực hư chuyện này thế nào nhưng hiện tại không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện này.

“Àn...” Lại mỹ nữ? Lục Thiên Hành đúng là mở miệng gọi mỹ nữ thành thói quen luôn rồi, mở miệng một câu mỹ nữ, khép miệng một câu mỹ nữ, như sự người khác không biết hắn là hoa hoa công tử vậy.

“Nếu là tìm không thấy thì chắc hẳn chỉ là nói đùa thôi.” Lục Thiên Hành nhướn mày, dù sao hắn cũng không tin Bạch Tử Linh thật sự có hôn ước với người khác.

“Không, có lẽ đó là sự thật, chính miệng hắn nói ra lời đó, còn dùng lời đó uy hiếp ta thì làm sao có thể đùa cho được.”

Lục Thiên Hành kinh ngạc: “Hắn uy hiếp ngươi?” Nghe ra quan hệ phụ tử nhà này cũng không phải thật sự rất tốt nhỉ?

“Ừ...”

Lục Thiên Hành thức thời không có tiếp tục mở miệng, cho dù quan hệ giữa nàng cùng Bạch Vân Hoài có như thế nào thì đây cũng là chuyện nhà nàng, hẳn chỉ là người ngoài không tiện xen vào.

Thương Hàn Phong từ đầu chỉ cuối cũng chỉ ngồi ở bên cạnh nghe mà không hề tham gia cuộc trò chuyện của hai người, có hai điều đáng lưu ý trong lời nói của Bạch Tử Linh, một là mối quan hệ giữa nàng và Bạch Vân Hoài, có vẻ như không hề tốt đẹp, chuyện này cũng dễ hiểu thôi, trong số ba nữ nhi của hắn thì Bạch Tử Linh là người không có giá trị lợi dụng nhất, tự nhiên hắn sẽ đối với nữ nhi này ôm thái độ có cũng như không. Điều thứ hai đáng lưu ý là hôn ước của Bạch Tử Linh, quả thật khiến người khác cảm thấy kinh ngạc khi Bạch Tử Linh vậy mà cũng có hôn ước, dù sao thanh danh của nhà này khắp Thành Thiên có ai mà không biết, tiếng xấu đồn ra xa, theo như Bạch Tử Linh thì trước khi nàng ra đời đã hứa hôn với người nào đó, hơn nữa hôn ước này còn là do Thành Thiên đế hạ chỉ tứ hôn, chuyện này chắc không đơn thuần là một trò đùa rồi. Chỉ là nếu hạ chỉ tứ hôn thì tại sao lại phải giữ bí mật chuyện này, cũng không thể vì thanh danh thối nát hiện tại của nàng mà không được nhắc đến, thậm chí còn bị người quên lãng đi?!

Trong chuyện này chỉ sợ còn ẩn giấu một câu chuyện xưa gì đó mà cả hân và nàng đều không hề biết rõ.

“Thương Hàn Phong, ngươi là vương gia mà, có biết người nào có thân phận tôn quý như vương công quý tộc đã có hôn ước trong người chưa?”

“Không có.” Thương Hàn Phong nhướn mày, lắc đầu.

“Vậy sao...” Nàng cũng không có trong chờ gì vào câu trả lời của hân, dù sao hân cũng mới trở về kinh thành nếu thật sự có người có hôn ước chưa chắc hân đã biết.

“Thế... nếu không tìm được thứ ngươi muốn vì sao Bạch Vân Hoài lại huy động nhiều người như vậy tìm kiếm ngươi?” Đây mới là nguyên nhân quan trọng khiến hân phải gọi Bạch Tử Linh đến.

“Chẳng lẽ ngươi đã trộm đi thứ gì quan trọng?” Nghe đến đây Lục Thiên Hành lập tức hứng thú hân lên, bên ngoài đồn rằng Hữu Thừa tướng phủ mất trộm nhưng cụ thể là gì thì không ai rõ, chỉ biết Bạch Vân Hoài gấp gáp từ trên triều trở về, sau đó đứng đờ đẫn tức giận cho người lục soát khắp kinh thành để tìm ra tên trộm.

“Nói mau, nói mau, rốt cuộc ngươi đã trộm đi thứ gì rồi?” Tò mò là bản tính của con người, lúc bên ngoài đồn đại Lục Thiên Hành cũng có đi hỏi thăm nhưng lại không tra được kết quả, vì vậy khi Thương Hàn Phong nhắc đến lòng hiếu kỳ của hân lại dâng lên, thấy Bạch Tử Linh cứ chần chừ không mở miệng bèn lên tiếng hối thúc.

“Không phải trộm.”

Dưới ánh mắt nghi hoặc của hai người Bạch Tử Linh mới từ tốn mở miệng: “Chỉ là biết được những thứ không nên biết thôi.”

“Ồ?”

“Nếu chúng ta là quan hệ hợp tác ta cũng không ngại nói ra cho ngươi biết.” Đối với nàng mà nói thì chuyện này cũng không tính là bí mật gì.

“Lạc Hàm tìm được một phong thư trong mật thất ở thư phòng Bạch Vân Hoài, là thư từ Vũ Nguyệt gửi đến.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-2: Vũ Nguyệt thần bí (2)

“Trà đến rồi ạ.” Tiểu nhị đẩy cửa bước vào, ánh mắt len lén nhìn nữ tử đang ngồi bên cạnh cửa sổ, không nhìn thì thôi, một khi đã nhìn thì lại không có cách nào rời mắt được.

Từ lâu vốn là nơi nhiều người ra vào, hướng hồ đây lại còn là Phong Nguyệt Lâu - từ lâu lớn nhất Yến Kinh thì càng thêm nhiều người đến, điểm tâm ở Phong Nguyệt Lâu rất ngon, thu hút rất nhiều tiểu thư khuê các đến đây, tiểu nhị làm việc ở đây đã lâu, gặp qua không ít người thế nhưng đây là lần đầu tiên hân chứng kiến một nữ nhân có dung mạo xinh đẹp đến mức chìm sa cả lịn thê này, không đúng... phải nói là lần thứ hai mới phải. Lần đầu tiên là việc xảy ra vào mấy tháng trước, nữ tử đi cùng Lãnh công tử cũng là một mỹ nhân, bất quá bởi vì nàng đeo khăn che mặt khiến người khác không thể thấy được dưới lớp khăn che mặt kia là một dung nhan thế nào, nhưng từ khí chất bên ngoài có thể đoán được nàng hân là mỹ nữ có một không hai, hơn nữa nàng còn mang theo vài phần thần bí thoát tục, như tiên tử hạ phàm, khiến người khác không dám đến gần, về phần nữ tử trước mặt... nàng có một dung mạo xinh đẹp mỹ miều nhưng không hề xa cách mà ngược lại rất gần gũi, mang cho người khác cảm giác chân thật hơn.

Quả nhiên là đệ nhị mỹ nhân của Thành Thiên quốc, thật khiến người khác không thể nào rời mắt được.

Đối với vị Đệ nhất mỹ nhân của Thành Thiên mọi người chỉ được nghe danh mà chưa từng có ai thấy qua dung mạo của nàng, thân là tiểu thư khuê các, nàng không thường xuyên xuất đầu lộ diện, ngay cả những yến tiệc trong cung đình cũng rất ít thấy nàng tham gia, sở dĩ nàng đạt được danh hiệu Đệ nhất mỹ nhân này là do bốn năm trước trong Tứ quốc đại tái nàng từng tham gia biểu diễn tài nghệ một lần, năm đó nàng chỉ mới mười hai tuổi, thiếu nữ mười hai đã bắt đầu trở mĩ, người gặp qua nàng đều dùng bốn từ “khuyên quốc khuyên thành” để hình dung, khi đó nàng chỉ mới có mười hai tuổi mà đã được người đời nhận xét như vậy, hiện tại nàng đã mười sáu tuổi, qua tuổi cập kê còn phát triển đến cỡ nào nữa?

Tiểu nhị chưa từng gặp qua Đệ nhất mỹ nhân của Thành Thiên, cho nên khi thấy nữ tử trước mặt tự nhiên cho rằng đây là người đẹp nhất.

“Mau thu hồi đôi mắt của ngươi lại!” Nha hoàn một bên thấy tiểu thư nhà mình bị người khác nhìn chăm chăm như vậy không khỏi có chút tức giận, hơn nữa đối phương còn là nam tử thì nàng càng phải lên tiếng cảnh cáo.

“Thực... thực xin lỗi.” Tiểu nhị có chút xấu hổ, vội vàng dời mắt, sau khi đặt trà lên bàn rồi cũng nhanh chóng ra khỏi phòng, trước khi đi cũng không quên quay đầu nhìn lại, nhìn bộ dạng này của hân nha hoàn nhìn không được muốn ra tay đánh người.

“Tiểu thư, tên tiểu nhị này thật quá đáng, cả một đường đi nhìn người còn chưa đủ, lúc dâng trà còn tranh thủ thời cơ nhìn lên người, quả thật là háo sắc

mà!” Nha hoàn hơi chau mày, gương mặt đáng yêu hiện lên tia bất mãn, nàng khoanh tay trước ngực khiến làn váy màu xanh cũng lay động theo động tác của nàng.

“Hào sắc vốn là bản tính của nam nhân.” Hồng y thiếu nữ đưa tay chống cằm, ánh mắt rơi vào đám người bên dưới, lúc này số lượng người ra vào Phong Nguyệt Lâu tăng lên không ít, dưới cái thời tiết lạnh lẽo này thường thì rất ít người muốn ra khỏi nhà, nếu có ra khỏi nhà thì bọn họ cũng đi đến những túp lều lớn như Phong Nguyệt Lâu, vừa có đồ ăn ngon, lại có than sưởi ấm, không khí lại náo nhiệt vô cùng.

“Huống hồ ánh mắt là ở trên người bọn họ, ta làm sao có thể ngăn cản đây?”

“Tiểu thư, người thân là cảnh vàng là ngọc, thân phận cao quý, làm sao có thể để đám người này nhìn với ánh mắt soi mói như vậy được?” Tâm Di bĩu môi, tỏ vẻ tức giận: “Không được, nó thì phải nói lại với chường quầy về hành động vừa nãy của tên tiểu nhị kia, thái độ phục vụ không tốt chút nào!”

Tâm Di đang định đi ra ngoài tìm chường quầy khiếu nại thì giọng nói của hồng y nữ tử vang lên khiến nàng phải dừng bước.

“Tâm Di, đừng vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà trách phạt người khác, hấn không dễ dàng gì mới có công việc này, muội cũng đừng làm khó hấn.”

“Nhưng mà...” Tâm Di muốn nói lại thôi.

“Được rồi.” Gương mặt hồng y nữ tử nghiêm nghị hấn lên, lần này Tâm Di rút cuộc cũng im lặng, không nói thêm một lời nào nữa.

Hồng y nữ tử quét mắt một lượt khắp đại sảnh Phong Nguyệt Lâu, sau đó lại liếc sang mấy căn phòng không có đóng cửa sổ, tựa hồ không tìm được thứ mình muốn nàng có chút thất vọng thu hồi ánh mắt.

Nhìn về mặt này của nàng, Tâm Di liền biết chuyện đi lần này lại không có kết quả.

“Nó thì đã nói rồi, đây chỉ là một tin đồn nhảm mà người lại không tin, cứ nằng nặc đòi đến đây để xác nhận mọi chuyện, nếu để lão gia biết được sẽ không tha cho chúng ta đâu.” Sáng nay khi đang ăn sáng, không biết là gã sai vặt hay nha hoàn nào nhiều chuyện, mang tin tức Hàn vương trở về cho tiểu thư biết, nghe tin tiểu thư lập tức cho người chuẩn bị xe ngựa đi đến đây, nếu lão gia trở về biết được tin tức này nhất định sẽ rất tức giận, đến lúc đó phu nhân cũng không cứu được tiểu thư.

Hồng y nữ tử chán nản, nàng nằm sấp xuống bàn, hoàn toàn khác hấn với bộ dạng xinh đẹp cao quý như vừa nãy.

“Ta làm sao biết được đây là tin đồn giả hay thật chứ?” Nàng chỉ biết khi nghe được tin tức của người kia, nàng đã không thể nào bình tĩnh mà ngồi yên một chỗ đợi được, nàng phải chạy đi tìm hấn, ba năm nay chuyện này không biết diễn ra bao nhiêu lần, nhiều đến mức mỗi lần đi theo nàng và thất vọng trở về, Tâm Di đều lộ vẻ chán nản, mọi người xung quanh cũng khuyên nàng quên hấn đi, nhưng nàng vẫn ôm một chút hi vọng nhỏ nhoi rằng hấn sẽ trở về, thế nhưng lần nào kết quả cũng đều giống nhau.

Hấn sẽ không trở về, nàng sẽ không có cơ hội gặp lại hấn lần nữa.

Nàng đợi hấn ba năm, vậy mà hấn lại nhẫn tâm..

Chỉ cần nghĩ đến chuyện này thì lồng ngực nàng lại đau nhói không thôi.

“Tiểu thư, chú ý hình tượng một chút.” Thấy tiểu thư nhà mình như vậy, Tâm Di vội vàng đi đóng cửa sổ lại, cũng không quên lái nhai: “Người thân là tiểu thư khuê các, Thế tử phi tương lai, nếu để người khác nhìn thấy cảnh tượng này sẽ đánh giá người thế nào đây?”

Tâm Di không nhắc thì thôi, nhắc đến ba chữ “Thế tử phi” càng khiến cho hồng y nữ tử thêm buồn bực, chỉ hận không thể đập bàn trút giận.

“Tên khốn Lục Thiên Hành đó, ba năm trước bỏ ta chạy theo Thương Hàn Phong đến Nam Kinh liền biệt tích, một bức thư gửi về cũng không có, đúng là hỗn đản!” Hồng y nữ tử không ai khác chính là Nội Vụ Các Đào gia tiểu thư - Yến Kinh Đề nhị mỹ nhân - thế tử chưa qua cửa của Kinh Vân Quận vương Thế tử Lục Thiên Hành - Đào Tuyết Giáng!

Sáng nay nghe tin Thương Hàn Phong trở về nàng liền biết Lục Thiên Hành nhất định cũng sẽ đi cùng, hai người đó tình như thủ túc, ngay cả thế tử xinh đẹp như nàng mà Lục Thiên Hành còn vứt bỏ để chạy theo Thương Hàn Phong đến Nam Kinh xa xôi cần cỏi thì cũng biết tình cảm của bọn họ tốt thế nào, Thương Hàn Phong đi đâu thì Lục Thiên Hành sẽ theo đến đó, nghĩ thôi mà cũng khiến người khác cảm thấy tức. Đào Tuyết Giáng cũng không biết một mỹ nhân như hoa như ngọc là nàng lại thua kém Thương Hàn Phong chỗ nào, mặc dù Thương Hàn Phong được mệnh danh là Đề nhất mỹ nam của Yến Kinh, không... phải là Đề nhất mỹ nam của Thành Thiên quốc, nhưng dù hấn có tuấn mỹ thế nào thì hấn cũng là nam nhân, chẳng lẽ mị lực của hấn lớn đến nỗi hoa hoa công tử như Lục Thiên Hành cũng phải vứt bỏ thế tử chưa qua cửa là nàng để chạy theo hấn sao chứ?!

“Lục Thiên Hành là tên hỗn đản, hỗn đản, hỗn đản!!!”

“Tiểu thư, người bình tĩnh một chút.” Nhìn bộ dáng hận không thể phá hủy mọi thứ để giải tỏa cơn giận kia của Đào Tuyết Giáng, Tâm Di vội vàng an ủi: “Đúng vậy, Thế tử là một tên hỗn đản, tiểu thư không nên vì một tên hỗn đản mà tức giận a, như vậy sẽ không xinh đẹp nữa.”

Nữ nhân coi trọng nhất không phải nam nhân, mà là sắc đẹp của bản thân, cho nên nghe Tâm Di nói vậy Đào Tuyết Giáng liền dừng đông tác đập bàn, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ ngây thơ, đôi mắt to tròn ngập nước đáng yêu vô cùng, có lẽ chính bản thân nàng cũng không biết nàng có một gương mặt như vậy.

“Ta mới không tức giận vì hấn!”

“Ân ân...” Tâm Di thờ dài, tiểu thư nhà nàng luôn khẩu thị tâm phi như vậy, thảo nào dọa cho Thế tử chạy đến Nam Kinh ba năm cũng chưa dám trở về.

“Hừ, tên khốn Lục Thiên Hành, để ta bắt được hấn ta nhất định sẽ lột sạch y phục của hấn, treo hấn ở trước cổng thành cho mọi người chiêm ngưỡng!”

Tâm Di nghe vậy thân hình không khỏi có chút lão đảo, hai má của nàng theo đó mà đỏ lên, bối rối mở miệng: “Tiểu... tiểu thư, người sao có thể nói ra những lời này? Lỡ như người khác nghe thấy được...”

“A? Muội làm gì mà mặt đỏ vậy?” Nhìn sắc mặt Tâm Di đỏ như quả đào, Đào Tuyết Giáng ngẩn ra, đôi mắt lộ vẻ mờ mịt.

“Tiểu thư, hình phạt đó chỉ dành cho những kẻ phạm trọng tội, Thế tử hấn...” Tâm Di cố gắng xua ý nghĩ không tốt đó ra khỏi đầu Đào Tuyết Giáng, nếu không sợ là sau này khi Thế tử trở về tiểu thư làm ra hành động này thì nguy mất, thân là một tiểu thư khuê các, nàng không nên có những ý nghĩ không tốt như vậy, càng đừng nói là làm những chuyện thế này với đối tượng lại là phu quân tương lai của chính mình.

“Vào ngày đại hôn hấn bỏ trốn, một lần đi chính là ba năm, muội nói hấn có đáng chết hay không chứ?!”

“Là là, Thế tử đáng chết nhưng mà tiểu thư, Thế tử dù sao cũng là phu quân tương lai của tiểu thư, tiểu thư làm vậy là vứt sạch mặt mũi của Thế tử, đến lúc đó chọc giận Thế tử thì tình cảm hai người cũng sẽ bị ảnh hưởng mất...” Ngày đại hôn tân lang không thấy, cuộc hôn nhân vốn dĩ là đã quyết định hủy bỏ thế nhưng tiểu thư lại kiên quyết muốn gả cho Thế tử, mặc cho sự phản đối của hai nhà, có thể thấy được quyết tâm muốn gả cho Thế tử của tiểu thư lớn cỡ nào, nhưng việc Thế tử vắng mặt đã chứng tỏ thái độ cùng lập trường của hấn, mọi người đều nhìn ra hấn không muốn lấy tiểu thư cho nên mới ngăn cản cuộc hôn nhân này, chính là tiểu thư... Tâm Di thờ dài, có lẽ tiểu thư cũng biết suy nghĩ của Thế tử nhưng khi Quận vương gia thay Thế tử cầu thân, tiểu thư lại không có từ chối, rõ ràng biết Thế tử không muốn lấy mình, biết rõ đối phương không có tình cảm với mình mà lại muốn gả cho đối phương, Tâm Di không biết nên nói tiểu thư nhà mình ngốc hay không nữa.

Trước khi thành hôn tình cảm của hai người vốn dĩ đã không tốt, Đào Tuyết Giáng là loại người khẩu thị tâm phi, ngoài mặt tỏ vẻ không thích Lục Thiên Hành nhưng bên trong lại là người mềm mại yếu đuối, nàng không cần Lục Thiên Hành nói những lời ngon ngọt, chỉ muốn hấn nhận ra tình cảm của nàng, chính là Lục Thiên Hành lại không hiểu. Hấn thân là công tử phong hoa, ngày ngày lưu luyến trong bụi hoa, tâm tư nữ nhân đối với hấn mà nói rất dễ nắm bắt, vậy mà hấn lại không hiểu được tình cảm của Đào Tuyết Giáng, sau này hai người bọn họ thành thân, Lục Thiên Hành còn chưa có mở lòng mà biết được suy nghĩ này của Đào Tuyết Giáng chỉ sợ đó Lục phủ sẽ không được yên bình, hai người bọn họ vốn là đã như nước với lửa rồi, cũng không biết số phận của hai người này sẽ đi về đâu.

“Muội nói cũng đúng...” Đào Tuyết Giáng cúi đầu, trầm tư suy nghĩ, một giây sau đó liền ngẩng đầu, hai mắt sáng lên: “Vậy thì ta sẽ nghĩ cách khác trừng phạt hấn, không để hấn mất mặt với mọi người là được.”

Tâm Di nghe thấy Đào Tuyết Giáng đồng tình với ý kiến của nàng còn nghĩ rằng đối phương đã từ bỏ suy nghĩ trừng phạt Thế tử ra sau đầu, thế nhưng nàng đánh giá cao bản thân mình rồi, Đào Tuyết Giáng đồng ý sẽ không làm hấn mất mặt, còn về việc trừng phạt thì vẫn sẽ không bỏ qua, dù sao bắt một nữ nhân đợi chờ mình ba năm thời gian, Lục Thiên Hành phải có một hình phạt thích đáng mới được.

Tâm Di cảm thấy tâm mệt, không muốn nói nữa.

“Tiểu thư chúng ta trở về được không? Lão gia sắp trở về rồi...” Để lão gia biết được tiểu thư chạy đến đây tìm Thế tử lão gia nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó tiểu thư lại bị cấm túc nữa cho mà xem.

“Lỡ như hấn đang trốn trong mấy căn phòng đóng cửa kia thì sao?” Nàng mím môi: “Đợi một lát nữa đi.”

Tâm Di hết muốn nói, nếu Thế tử thật sự trốn trong mấy căn phòng đó thì có lẽ hấn cũng đã biết sự xuất hiện của tiểu thư tại đây, mà một khi hấn đã biết được điều đó thì cho dù đợi đến ngày mai hấn cũng sẽ không dám ra khỏi phòng, trừ khi tiểu thư rời đi, Tâm Di dám chắc chắn điều đó nhưng nàng không dám nói ra, sợ tiểu thư buồn lòng.

“Tiểu thư, tin tức nói rằng Hàn vương điện hạ xuất hiện ở Nguyệt Mãn Lâu chứ không phải Phong Nguyệt Lâu, cho dù chúng ta có đi tìm Thế tử thì chúng ta cũng nên đến Nguyệt Mãn Lâu chứ?”

“Muội không biết rồi, Phong Nguyệt Lâu này là sản nghiệp của Thương Hàn Phong, cho nên Lục Thiên Hành một khi lên lút trở về thì hấn nhất định là sẽ trốn ở nơi này.” Chuyện Phong Nguyệt Lâu là sản nghiệp của Thương Hàn Phong trên đời này chỉ có vài người biết, mà Đào Tuyết Giáng là một trong số vài người đó, chuyện này nàng cũng chỉ tình cờ nghe thấy chứ không hề cho người tìm hiểu. Mấy năm trước Phong Nguyệt Lâu cũng là một tiệm trà nhỏ, nhỏ đến mức tìm khắp Yên Kinh cũng có mấy chục tiệm trà như vậy, nhưng bởi vì Lục Thiên Hành thường xuyên chạy đến đây nên Đào Tuyết Giáng cũng tò mò đi theo, phát hiện đây là nơi hấn cùng Thương Hàn Phong, còn có Chu Hoán hợp mặt, hơn nữa quan hệ giữa ba người bọn hấn cùng với chương quầy Chu Phúc ở nơi này rất tốt. Lúc đầu Đào Tuyết Giáng cũng không có nghĩ nhiều, dù sao mục đích của nàng cũng không phải tiệm trà này mà là Lục Thiên Hành, sau đó nàng tình cờ nghe được Chu Phúc gọi Thương Hàn Phong là chủ tử, bộ dạng còn rất cung kính thì nàng liền biết tiệm trà này là sản nghiệp của Thương Hàn Phong, nàng không rõ vì sao một hoàng tử cao quý như hấn lại mở một tiệm trà rách nát thế này, sau đó nghe Lục Thiên Hành nói là bởi vì nơi này có ý nghĩa đặc biệt với hấn, Đào Tuyết Giáng khi đó cũng không hỏi nhiều, không ngờ ba năm sau tiệm trà mà nàng cho là rách nát đã trở thành lầu lớn cùng nổi tiếng nhất Thành Thiên quốc.

Tâm Di sững sờ, ở Yên Kinh có hai nơi đặc biệt thần bí, một là Phong Nguyệt Lâu, nơi còn lại là Nguyệt Mãn Lâu, bên ngoài có nhiều lời đồn về lão bản đằng sau của hai nơi này nhưng chưa ai gặp qua, không ngờ chủ nhân của Phong Nguyệt Lâu lại là Hàn vương điện hạ, tin tức này đúng là động trời mà!

“A, muội đừng có nói ra ngoài nhé.” Nói xong nàng mới phát hiện bản thân lỡ lời, bất quá đối phương là Tâm Di nên nàng rất yên tâm, Tâm Di đi theo nàng từ nhỏ, nàng ta cũng giống như thân nhân của nàng vậy, tuyệt đối sẽ không phản bội nàng, điều này Đào Tuyết Giáng có thể chắc chắn.

“Vâng.” Tâm Di là người thông minh, mặc dù ngày thường nàng nhanh mồm nhanh miệng lại thường xuyên lái nhai nhưng cũng biết được chuyện gì nên nói và chuyện gì không nên nói, nếu Đào Tuyết Giáng đã nói vậy thì chứng tỏ chuyện này rất quan trọng, không thể tiết lộ cho người thứ ba biết được.

“Mà muội nói cũng không sai, có khi nào hần sớm đã đoán được ta sẽ đến đây tìm hần nên hần đã đến chạy Nguyệt Mãn Lâu mua vui rồi không?!” Đôi mày xinh đẹp chau lại, môi mông giương lên, gương mặt hiện lên vẻ không vui.

Tâm Di sừng sốt, nhìn bộ dạng này của nàng không khỏi mở miệng khuyên ngăn: “Chắc... chắc là không đâu, Thế tử... hần làm sao có thể đến những nơi phong hoa như thế...” Tâm Di không biết rằng thái độ của nàng đã bán đứng suy nghĩ của nàng, rõ ràng chính Tâm Di cũng cảm thấy lời nói này có bao nhiêu dối lòng. Đào Tuyết Giáng làm sao có thể bị qua mặt cho được?

“Hần chính là tên phong lưu!!!” Lục Thiên Hành là hoa hoa công tử có tiếng, suốt ngày lưu luyến bụi hoa, trái ôm phải ấp không biết bao nhiêu người, ở Yến Kinh có ai mà không nghe qua danh tiếng của hần, nữ tử khắp kinh thành không mười thì chín cũng rơi vào vòng tay của hần, hần ra vào thanh lâu còn ít sao? Người ngoài đồn Thương Hàn Phong đến Nguyệt Mãn Lâu tìm nữ nhân nàng tuyệt đối không tin, nhưng nếu người đó là Lục Thiên Hành thì tin đồn chắc chắn là không sai!

“Hồn dân!” Không nhắc đến chuyện ở thanh lâu thì thôi, mỗi khi nhắc đến là nàng lại nhớ đến chuyện cũ, khiến nàng tức đến mức muốn xé rách khăn tay.

“Tiểu thư, bình tĩnh a...” Đối với tính tình của tiểu thư nhà mình, Tâm Di thật sự không còn cách nào, chỉ có thể giơ tay đầu hàng, bình thường Đào Tuyết Giáng cư xử rất tốt, luôn bình tĩnh để giải quyết mọi vấn đề, hơn nữa còn mang phong phạm của một tiểu thư khuê các, thế nhưng khi đối mặt với những chuyện liên quan đến Lục Thiên Hành, nàng lại không chịu dùng đầu óc mà suy nghĩ, cô chấp và làm việc theo cảm tính mặc cho mọi người khuyên can thế nào cũng không nghe.

“Ta mới không có mất bình tĩnh!”

“Hào hào, tiểu thư vẫn luôn rất bình tĩnh...” Tâm Di buông lời dụ dỗ: “Tiểu thư, Bệ hạ đã hạ chỉ triệu Hàn vương trở về, đến lúc Thế tử nhất định cũng sẽ trở về cùng, nhanh nhất là nửa tháng sau đoàn người của Hàn vương về vào kinh, đến lúc đó chúng ta lại đi gặp Thế tử có được không?!”

Đào Tuyết Giáng nhú mày, bộ dạng không mấy tình nguyện, rõ ràng nàng không đợi lâu được như thế, chính xác mà nói là nàng không muốn đợi lâu như thế.

“Tiểu thư, người suy nghĩ một chút, ngày hôm nay cho dù Thế tử thật sự có mặt ở đây thì cũng sẽ không ra gặp mặt người.” Đào Tuyết Giáng nghe vậy ngay lập tức trừng mắt nhìn Tâm Di, đang muốn bùng phát thì bị lời nói tiếp theo làm cho ghen hờn tràn trề.

“Bên ngoài đang đồn ầm chuyện Hàn vương trở về, nếu hiện tại Thế tử xuất hiện thì chẳng khác nào thừa nhận chuyện Hàn vương trở về, đến lúc đó vào tai của Bệ hạ, tiểu thư nghĩ mọi chuyện sẽ như thế nào?!” Tội dám tự ý rời khỏi đất phong không phải là tội nhỏ, Thế tử cùng Hàn vương qua lại gần như vậy tránh không khỏi bị liên lụy.

“Được rồi, chúng ta trở về đi.” Đào Tuyết Giáng không phải loại người không nói lí lẽ, Tâm Di đã nói đến mức này nàng không thể không nghe theo.

Đào Tuyết Giáng siết chặt bàn tay, ánh mắt hiện lên tia kiên định.

Lục Thiên Hành, lần này đừng để ta bắt được huyênh!

Bên này Lục Thiên Hành bất giác run lên một cái, rõ ràng trong phòng ấm áp như vậy mà hần lại cảm thấy lạnh sống lưng, đúng là kỳ lạ.

“Vũ Nguyệt?!”

Sắc mặt bốn người trong phòng đồng loạt thay đổi, gương mặt tuấn mỹ của Thương Hàn Phong như phủ một lớp băng mỏng, đôi mắt sâu tối không rõ hần đang nghĩ gì, mà Lục Thiên Hành ngày thường không đứng đắn hiện tại cũng nghiêm túc hần lên, sắc mặt của Mục Ảnh cùng Chu Phúc hai người đều lộ vẻ nghiêm trọng, trong phòng lâm vào tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở, bầu không khí trong phòng bắt đầu trở nên ngột ngạt, chỉ có Bạch Tử Linh vẫn bình tĩnh ngồi một bên ăn điểm tâm, tựa hồ như không hề bị không khí này làm ảnh hưởng.

[Phần tiếp theo xin liên hệ với wattpad @phiyennhuocthien để biết thêm thông tin chi tiết]

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-3: Vũ Nguyệt thần bí (3)

Ba người trong phòng bị cuộc trò chuyện của hai người làm cho thay đổi sắc mặt không ngừng, gương mặt người sau so với người trước càng thêm cổ

quái, chính là bọn họ đều đồng loạt thoát loạt thức thời mà không nói ra nghi vấn trong lòng, chỉ biết ghen hòng trần trối nhìn một màn này.

Đây là Thương Hàn Phong mà hần quen biết sao?!

Lục Thiên Hành nhíu mày, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại trên người hai người như muốn nhìn ra một chút manh mối về hành động vừa nãy của hai người, chính là cho dù nhìn thế nào hần cũng không nhìn ra được hai người bọn họ đang nghĩ gì, Thương Hàn Phong thì vẫn luôn điềm đạm uống trà, Bạch Tử Linh lại đeo khăn che mặt, bất quá hần có thể thấy được Thương Hàn Phong vừa mới mất bình tĩnh.

Thương Hàn Phong sinh ra trong hoàng thất, giỏi nhất chính là che giấu cảm xúc thật của bản thân, cho nên muốn nhìn ra được suy nghĩ trong đầu của Thương Hàn Phong tuyệt đối là chuyện không hề dễ, giống như lúc này, sau khi chuyện xấu hổ vừa nãy phát sinh hần vẫn có thể ung dung uống trà, bộ dạng lại thản nhiên như không có việc gì, nhưng thân là bằng hữu lâu năm, người khác không biết nhưng hoa hoa công tử như Lục Thiên Hành sao có thể không nhìn ra vừa nãy Thương Hàn Phong vừa mới hít thở để bình ổn tâm tình, chỉ khi nào hần mất bình tĩnh, hần mới làm ra hành động đó thôi.

Chắc, quả nhiên Thương Hàn Phong đối đãi với Bạch Tử Linh khác hần nữ nhân khác, nếu không hôm nay cũng không làm ra hành động như vậy...

Không chỉ Lục Thiên Hành nhận thấy Thương Hàn Phong khác thường mà Mục Ảnh và Chu Phúc cũng nhận thấy, Mục Ảnh đi theo Thương Hàn Phong từ nhỏ, trước giờ chưa bao giờ tách ra, cho nên có thể nói hần hiểu rõ từng chi tiết biểu cảm trên gương mặt của Thương Hàn Phong, mà Chu Phúc mấy năm nay tuy không cùng Thương Hàn Phong tiếp xúc nhiều thế nhưng hần là người từng trải, hiển nhiên là nhìn ra được sự mất bình tĩnh của Thương Hàn Phong sau hành động vừa nãy. Hần thậm chí còn có thể nhìn ra được, có lẽ chính bản thân Thương Hàn Phong cũng không biết vì sao bản thân hần lại có hành động như vậy, nam nhân trong phòng đối với Thương Hàn Phong hiểu biết có hơn, chỉ có Bạch Tử Linh là nữ nhân, lại vừa mới nhận thức không lâu nên mới không rõ những chuyện thế này.

Ánh mắt Chu Phúc hiện lên ý cười, xem ra bọn họ sắp có nữ nhân rồi, ngày này rốt cuộc cũng có thể đợi được, nếu đám người kia biết được tin tức này nhất định sẽ kinh ngạc cho mà xem!

Chu Phúc không thể chờ được việc nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của đồng bọn, vì vậy hần quyết định tối nay sẽ viết một phong thư gửi cho đồng bọn của mình.

Dưới ánh mắt chăm chú của ba người trong phòng Bạch Tử Linh cảm thấy hơi khó chịu, đối với những người nàng xem là bằng hữu nàng tự nhiên sẽ không nói vòng nói vo mà trực tiếp mở miệng đi thẳng vào vấn đề: “Lục Thiên Hành, ngươi nhìn ta làm gì?!” Nhìn nàng chăm chăm thì cũng thôi đi, còn nhìn vói về mặt ái muội không rõ đó, sợ là bất kì ai bị nhìn như vậy cũng đều cảm thấy không thoải mái cả. Bạch Tử Linh cũng không ngốc, tự nhiên biết sơ dĩ Lục Thiên Hành nhìn nàng như vậy là bởi vì hành động lúc nãy của Thương Hàn Phong, Bạch Tử Linh không rõ hành động của Thương Hàn Phong có gì kỳ lạ mà Lục Thiên Hành lại nhìn bọn họ với ánh mắt như thế, rốt cuộc ở hiện đại chuyện nam nhân thay nữ nhân lau khô miệng cũng không phải không có, cho dù không phải là hai người yêu nhau thì khi bằng hữu ăn uống với nhau, nhìn thấy người này thế này người nọ thế kia thì cũng có thể thay đổi phương lau miệng, hành động có thể xem như là tiện tay cũng được, vì sao chuyện này xảy ra ở trên người nàng cùng Thương Hàn Phong lại bất năng hứng chịu những ánh mắt như thế?!

Bạch Tử Linh quên mất rằng, nàng đã xuyên không và nơi này là cổ đại, những hình thức văn hóa ở hiện đại không được áp dụng hơn nơi này, hơn nữa điều khiến đám người Lục Thiên Hành tỏ thái độ như vậy là bởi vì người đó là Thương Hàn Phong, chuyện Thương Hàn Phong không gần nữ sắc bọn họ đều biết, cũng biết lý do vì sao Thương Hàn Phong lại không có thiện cảm với một đám nữ nhân ôm mục đích tiếp cận hần, cho nên khi hần làm ra hành động này với Bạch Tử Linh quả thật khiến cho con mắt của đám người trong phòng rớt xuống, không thể không nói, hành động vừa nãy của hai người xác thực là có chút thân mật, người ngoài nhìn vào không biết sợ còn sinh ra hiểu lầm đi?!

“A?!” Lục Thiên Hành không nghĩ Bạch Tử Linh lại hỏi một cách trực tiếp như vậy, nhất thời ngẩn ra không biết phải nói gì.

Nhìn vẻ mặt ngu ngơ đó của Lục Thiên Hành, Bạch Tử Linh thờ dãi: “Ta nói, không cần hiểu lầm có được không?” Chuyện Thương Hàn Phong không gần nữ sắc Bạch Tử Linh cũng có nghe nói, đối với việc này nàng lựa chọn không quan tâm, cũng không có bận tâm lời đồn là thực hư thế nào, dù sao thì bọn họ cũng không có thân thiết gì, chuyện của hần chưa đến lượt nàng phải bận tâm. Hiện tại nàng cùng hần hợp tác với nhau, về mức độ hiểu rõ đối phương Bạch Tử Linh tự nhận là không bằng Thương Hàn Phong, bởi vì nàng không có thế lực như hần, tự nhiên sẽ không điều tra xem hần là người thế nào, thứ nàng nhận biết về hần chỉ quanh quẩn trong một đám tin đồn mà thôi, nếu đã không biết đối phương như thế nào thì nàng vẫn lựa chọn tin lời đồn bên ngoài, dù sao có còn hơn không, hơn nữa không phải bất kì lời đồn nào cũng không đáng tin. Việc hần không gần nữ sắc có thể sẽ đúng đi, trước kia nghe nói Lã Vô Quân cũng là như vậy, bất quá không gần nữ sắc có rất nhiều loại, không phải thứ không thể đến gần nữ nhân, mà là không thích đến gần nữ nhân mà thôi.

“Hần chỉ muốn giúp ta thôi, ngươi cũng đừng suy nghĩ lung tung...” Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn Lục Thiên Hành, bổ sung một câu: “Ta và hần không có gì cả.”

Lục Thiên Hành lúc này cũng đã phục hồi tinh thần, đáp lại lời giải thích của Bạch Tử Linh bằng cách gật đầu không ngừng: “Àn, ta đã nói gì đâu?”

Nhìn bộ dạng trả lời cho có của hần, Bạch Tử Linh phiền chán phát tay, không nói nữa, dù sao càng giải thích sẽ càng hiểu lầm, tốt hơn hết vẫn nên im lặng.

“Lúc này ngươi nói ở trong thư phòng của Bạch Vân Hoài tìm được thư của người Vũ Nguyệt gửi đến?” Thương Hàn Phong bình ổn tâm tình xong liền quay lại chủ đề cũ lúc nãy, cũng không quên cho Lục Thiên Hành ánh mắt cảnh cáo, ý bảo hần không có nói nữa.

“Àn, đúng vậy.”

“Là Vũ Nguyệt gửi thư cho Bạch Vân Hoài? Tin tức này có chính xác không?” Lục Thiên Hành bỏ qua cử chỉ ái muội giữa Thương Hàn Phong cùng

Bạch Tử Linh mà đi vào vấn đề này, hẳn là người nhanh mồm nhanh miệng, tự nhiên là sẽ cướp lời trước mọi người, bất quá lúc này hắn đã thu lại bộ dạng không đứng đắn ngày thường, dù sao đây cũng không phải vấn đề có thể nói đùa được.

“Ta tin tưởng Lạc Hàm.” Nàng cùng Lạc Hàm tiếp xúc không nhiều, Lạc Hàm đôi lúc còn mang cho nàng cảm giác thần bí, giống như có rất nhiều chuyện giấu nàng, cho dù biết là như vậy nhưng Bạch Tử Linh không thể ép nàng ta được, lần trước nàng cùng Lạc Hàm động thủ, ép buộc nàng ta nói ra những chuyện kia khiến thái độ Lạc Hàm đối với nàng thay đổi không ít. Ngày thường một bộ dạng lạnh nhạt nhưng sau đó lại như núi lửa phun trào, Lạc Hàm ham học hỏi bí pháp tu luyện từ nàng để có thể đánh bại nàng, Bạch Tử Linh biết Lạc Hàm người này rất quật cường, cũng rất kiêu ngạo, tự nhiên là không muốn thua, người như Lạc Hàm tuyệt đối sẽ không nói dối, huống hồ một khi đã nhận định đối phương là người mình rồi Bạch Tử Linh tất nhiên sẽ tin tưởng Lạc Hàm sẽ không đưa tin tức sai lầm cho nàng.

Thương Hàn Phong như ong mầy, ánh mắt không rõ ý vị nhìn Bạch Tử Linh, hẳn cùng nàng nhận thức chỉ mới có mấy ngày, nếu không có quan hệ hợp tác thì hai người bọn họ cũng chỉ là người xa lạ, không hơn, cho nên hắn tự nhiên không có lý do tin lời của nàng, càng đừng nói là phải tin lời của nữ nhân gọi Lạc Hàm kia. Nếu đã nghi người thì sẽ không dùng người, hắn đã lựa chọn cùng Bạch Tử Linh hợp tác thì ít nhất hắn vẫn sẽ tin tưởng tin tức mà nàng mang lại, hơn nữa so với việc tin tưởng nàng hắn lại càng tin tưởng con mắt nhìn người của bản thân hơn, tin tưởng nàng là một chuyện, còn về phần thực hư thế nào hắn cũng sẽ cho người điều tra. Tuy hiện tại chưa rõ mọi chuyện thế nào nhưng dựa vào thái độ của Bạch Vân Hoài, chỉ vì muốn đuổi bắt một tên trộm mà phải huy động phần lớn lực lượng của quân đội Bạch gia thì chứng tỏ thứ tên trộm lấy đi từ thư phòng của Bạch Vân Hoài tuyệt đối không tầm thường, cho nên lời của Bạch Tử Linh nói cũng không phải không thể tin tưởng.

“Như vậy... nội dung phong thư đó nói gì?!”

“Đại khái là muốn Bạch Vân Hoài giờ trò trong Tứ quốc đại tái, năm nay bọn họ muốn dành chiến thắng.” Bạch Tử Linh cũng không có thuyết phục Thương Hàn Phong tin lời nàng nói, đối với nàng mà nói việc hắn tin tưởng nàng kỳ thực cũng không quan trọng, dù sao lúc đầu là bọn họ hỏi nên nàng mới trả lời, tin hay không là tùy thuộc vào phán đoán của bọn họ, cho nên Bạch Tử Linh cũng không có đặt nặng sự tin tưởng của đối phương vào người nàng.

“Hừ, Tứ quốc đại tái là nơi bọn họ muốn giờ trò là giờ trò sao?” Phản ứng của Lục Thiên Hành cũng giống hệt Thanh Nhi, nghe đến việc Vũ Nguyệt muốn giờ trò để chiến thắng trong Tứ quốc đại tái đều tỏ thái độ tức giận.

“Bọn họ cũng quá đề tiện đi, mấy năm trước thua cuộc, năm nay lại muốn chiến thắng bằng cách bản thủ này, thử hỏi có ai phục chứ?!” Vừa mắng Lục Thiên Hành cũng không quên đưa tay đập bàn, sau đó tựa hồ vẫn chưa thỏa con giận hắn bèn cầm lấy chung trà trên bàn uống liền mấy chung, như muốn dùng nước trà để hạ hỏa con giận của bản thân.

“Lục thiếu, bình tĩnh một chút.” Lục Thiên Hành uống trà như uống nước lã, Chu Phúc một bên nhìn mà đau lòng không thôi, đây là tiền, là tiền a, là tiền đó có được không?!

“Bỏ tiền làm sao có thể bình tĩnh được cơ chứ?! Bọn họ đây là chơi bản, chơi bản!” Nói đến đây liền kích động đứng bật dậy: “Không được, chúng ta phải tìm cách ngăn cản họ, Tứ quốc đại tái có ý nghĩa thế nào không ai không biết, không được để bọn họ hủy hoại nó được!”

“Lục thiếu, chủ tử còn chưa nói gì, người kích động như thế làm gì?” Mục Ảnh thở hắt ra một hơi, đối với việc Lục Thiên Hành kích động chỉ liếc mắt xem thường, trong chuyện này thực hư thế nào còn chưa rõ, Lục Thiên Hành hùng hùng hổ hổ như thế là muốn đi ngăn cản ai chứ?!

“Phong, người nói một tiếng!”

“Ngồi xuống!” Thương Hàn Phong này giờ trầm mặc, rốt cuộc cũng chịu lên tiếng, bộ dạng thần nhiên như thường đó của hắn cũng khiến cho Lục Thiên Hành bình tĩnh lại, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Bạch Tử Linh một bên ăn điểm tâm, một bên đem biểu cảm của bốn người thu vào mắt, sau đó lại tiếp tục lẳng lặng ăn điểm tâm, không có chen vào cuộc trò chuyện giữa bọn họ.

Tình cảm của bọn họ, có vẻ tốt thật nhỉ? Đây là suy nghĩ hiện tại ở trong đầu Bạch Tử Linh.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này thì nàng cũng chưa bao giờ chứng kiến qua một tình bạn chân thực, thường thì bằng hữu kết giao với nhau đều là bởi vì lợi ích của bản thân, nếu không cũng có có mục đích, một tình bạn chỉ cần cho đi mà không cần nhận lại, thực lòng đối xử với đối phương thì rất hiếm, chính là Thương Hàn Phong cùng Lục Thiên Hành lại cho nàng cảm giác, bọn họ xác thực là bằng hữu của nhau.

Hừm, cũng không biết đứng trước nguy hiểm, bọn họ có tách ra mà bỏ chạy không hay là sẽ hi sinh người này để người kia an toàn?

Thật tò mò quá đi.

Bạch Tử Linh phát hiện, nàng càng ngày càng xấu xa.

Trước kia nàng đối với mọi chuyện luôn dùng thái độ hồ hững để hình dung, hiện tại mặc dù vẫn là hồ hững nhưng nhiều hơn lại là vô tình.

Nàng ghét dây vào phiền phức cho nên chuyện của bọn họ không liên quan đến nàng, bọn họ sống chết không liên quan đến nàng, nàng chỉ là người ngoài cuộc mà thôi.

“Phong, làm sao vậy?” Thấy Thương Hàn Phong nói một câu như vậy rồi tiếp tục im lặng không nói nữa khiến Lục Thiên Hành có chút không đoán được hắn đang nghĩ gì.

“Người không cảm thấy kỳ lạ sao?” Thương Hàn Phong ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua từng người, khi nhìn đến Bạch Tử Linh hắn tựa hồ có thể thấy được ý cười trong mắt nàng, mặc dù rất nhạt nhưng không phải là không có, điều này càng khiến hắn thêm tin tưởng cảm giác của bản thân.

Lục Thiên Hành lộ vẻ mờ mịt: “Cái gì?”

“Vũ Nguyệt vì sao đột nhiên lại gửi thư cho Bạch Văn Hoài, muốn giờ trò trong Tứ quốc đại tái?”

“Điều này còn phải hỏi sao? Bọn họ vì muốn thắng nên mới giờ thù đoạn này!”

“Mấy năm trước bọn họ cũng thua nhưng cũng đâu có giờ trò gì, lần này sao đột nhiên...” Vũ Nguyệt cũng không phải là lần đầu tiên thua trong Tứ quốc đại tái, hơn mười năm đó lại đây Vũ Nguyệt là nước duy nhất thua hai lần liên tục, thua ở đây không phải là không thể tranh hạng nhất, mà là đệ nhất từ dưới đếm lên, hai lần Tứ quốc đại tái Vũ Nguyệt luôn nằm ở cuối bảng, Vũ Nguyệt thua Thành Thiên có thể hiểu nhưng ngay cả Phượng Tề cùng Yên Văn đều không thể chiến thắng thì đúng là khó hiểu. Một lần thua thì có thể đổ lỗi cho hoàn cảnh xung quanh, hay tâm trạng ngày đó của người Vũ Nguyệt không tốt nên dẫn đến kết quả tệ hại, nhưng hai lần thua đều nằm ở cuối bảng thì không thể đổ lỗi cho người khác nữa mà phải nói về năng lực của bản thân, mười năm nay Vũ Nguyệt luôn là câu chuyện chưa bao giờ dứt của thiên hạ, tuy nhiên... Vũ Nguyệt thua về danh dự nhưng lại không hề thua về mặt chính trị.

Trong mỗi cuộc thi phần thưởng luôn là thứ khiến người khác mong đợi nhất, Tứ quốc đại tái cũng vậy, chỉ là so với các cuộc thi bình thường, phần thưởng của Tứ quốc đại tái càng thêm hấp dẫn mọi người, một đất nước thắng trận có thể đưa ra một yêu cầu bất kỳ đối với một trong nước thua trận, đối với việc có thể làm tổn hại đến vận mệnh của một đất nước tự nhiên là bị cấm, đây là giao ước ban đầu giữa Tứ đại cường quốc, cho nên mỗi người đại diện một đất nước tham gia bọn họ cũng đều hi vọng có thể giúp đất nước của mình cho thể chiến thắng. Hai lần Tứ quốc đại tái trước cho dù kẻ thắng là ai thì cũng không hề động đến quyền lợi của Vũ Nguyệt, năm đầu tiên Vũ Nguyệt thua Phượng Tề bị xếp ở cuối cùng, Yên Văn là quốc gia chiến thắng trong Tứ quốc đại tái, lúc này Yên Văn đang tập trung binh lực để mở rộng lãnh thổ, bọn họ muốn thôn tính các dân tộc du mục của thảo nguyên phương Bắc cho nên khi Yên Văn giành được thắng lợi đã “mượn” một số lực lượng từ Thành Thiên như là lương thực, vũ khí.

Câu hỏi đặt ra ở đây là vì sao lại là Thành Thiên mà không phải Vũ Nguyệt hay Phượng Tề?

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Thành Thiên là quốc gia lớn nhất đại lục, diện tích lãnh thổ Thành Thiên có thể bằng Phượng Tề cùng Yên Văn cộng lại, mặc dù điều kiện tự nhiên của Thành Thiên không được phong phú như Phượng Tề nhưng tài nguyên lại dồi dào, hàng năm có thể cung cấp một lượng lớn lương thực cho đất nước mình và đưa sang các nước láng giềng, hơn nữa các nước chư hầu dưới quyền của Thành Thiên rất đông, đó là lý do Thành Thiên chưa bao giờ thua các nước còn lại về lực lượng binh lực cũng như vũ khí, Yên Văn chọn Thành Thiên, coi Thành Thiên như là hậu thuẫn của mình để chinh phục các dân tộc lân cận.

Yên Văn là một quốc gia nằm ở phía Bắc đại lục, địa hình phía Bắc chủ yếu là tuyết, không dễ trồng những loại lương thực, người Yên Văn chủ yếu chỉ ăn thịt tươi sống, hiệp ước có thời hạn bốn năm, suốt bốn năm đó người dân Thành Thiên đã phải chịu khổ sở để có thể sống qua ngày, may mắn là bốn năm đó mùa vụ lương thực của Thành Thiên được thuận lợi, nếu không dân chúng cả nước phải chịu nạn đói suốt bốn năm. Năm thứ hai tình thế lật ngược Thành Thiên là nước giành thắng lợi, bởi vì quan hệ giữa Thành Thiên và Phượng Tề gay gắt, Thương Hàn Phong dẫn quân đi đánh Phượng Tề và giờ là lúc Phượng Tề đáp trả lại, bất quá Thành Thiên vừa trải qua việc cung cấp lương thực cho Yên Văn dẫn đến tiêu hao khá nhiều lực lượng của bản thân, lúc này mà nổ ra một trận chiến máu lửa thì Thành Thiên vẫn có cơ hội thắng đấy, thế nhưng binh lực sẽ phải chịu thiệt hại nặng nề, nếu hai quốc gia còn lại muốn dẫn binh đánh Thành Thiên thì Thành Thiên sẽ không còn sức chống cự, cho nên việc kí một hiệp ước hòa bình là rất cần thiết.

Trải qua hai lần Tứ quốc đại tái, cho dù là nước nào thắng thì bọn họ cũng không hề động đến quyền lợi của Vũ Nguyệt, so với các nước thắng trận, Vũ Nguyệt mặc dù thua nhưng lại có được cuộc sống hòa bình, trong lúc người của Vũ Nguyệt an cư lạc nghiệp, tập trung binh lực thì mấy quốc gia khác lại chiến tranh liên miên, cho dù có đánh mất danh tiếng, bị thiên hạ cười chê đi chăng nữa thì đã là sao khi có thể dùng mặt mũi để đối lấy tám năm yên bình mà xây dựng lực lượng?

Năm nay, Tứ quốc đại tái một lần nữa sẽ đến, quan hệ giữa Thành Thiên và Phượng Tề lúc này đã hòa hoãn, hiện tại Tứ quốc đại tái còn chưa diễn ra vậy mà Vũ Nguyệt đã có hành động, mạo hiểm mua chuộc người của Thành Thiên, ý đồ muốn chiến thắng trong Tứ quốc đại tái, bốn năm trước bọn họ đã thua một lần cũng chưa thấy bọn họ làm thế, hiện tại hành động như vậy là có mục đích gì sao?!

“Là bởi vì thua quá nhiều lần cho nên lần này bọn họ mới muốn chiến thắng, cho dù là bất chấp thủ đoạn dơ bẩn đi chăng nữa.” Vũ Nguyệt đã thua hai lần trong Tứ quốc đại tái rồi, nếu lần này mà thua nữa thì quả thật sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ mất.

“Nếu xét về năng lực, người của Vũ Nguyệt chưa chắc là thua kém người của chúng ta, đất đai bọn họ rộng lớn, các nước chư hầu dưới quyền lại không ít hơn chúng ta bao nhiêu, thứ bọn họ thu kém các quốc gia còn lại là về mặt tự nhiên, tuy nhiên địa hình cũng là một phần trợ giúp họ nếu là sa chiến người của chúng ta tự nhận không bằng, cũng giống như tuyết chiến của Yên Văn, Vũ Nguyệt cùng Yên Văn kỳ thực rất giống nhau, bởi vì do vấn đề địa hình mà lương thực phải nhập từ các quốc gia khác, thế nhưng Yên Văn đối mặt với khó khăn vẫn có thể giành chiến thắng ở Tứ quốc đại tái thì tại sao Vũ Nguyệt lại không thể?!”

Thương Hàn Phong vừa dứt lời thì căn phòng liền rơi vào trầm mặc, Lục Thiên Hành lúc này cũng đã ngộ ra vấn đề, hắn vò đầu bứt tóc, một bộ dạng tập trung suy nghĩ khiến đám người trong phòng không khỏi mở rộng tầm mắt.

“Đúng như lời chủ tử nói, năm đầu tiên Vũ Nguyệt thua trong Tứ quốc đại tái, khi đó Yên Văn vẫn còn đang tập trung binh lực để thôn tính các bộ tộc du mục phương Bắc, cả Vũ Nguyệt và Yên Văn đều chịu địa hình khắc nghiệt như nhau nhưng Yên Văn đã có thể chiến thắng thì tại sao một quốc gia hòa bình như Vũ Nguyệt lại thua cho được?” Mục Ảnh nhíu mày, nói ra trọng tâm vấn đề trong lời nói của Thương Hàn Phong.

“Điều quan trọng nhất chính là... hai lần thua trong Tứ quốc đại tái, mặc kệ là ai là người chiến thắng thì Vũ Nguyệt đều không bị ảnh hưởng.” Chu Phúc

cũng theo đó mở miệng, đây mới là điều quan trọng cần chú ý đến, người bình thường không có chú ý đến vấn đề này nhiều như vậy, chỉ nhìn thấy Vũ Nguyệt thua liền sẽ cười nhạo bọn họ, thế nhưng khi đã đi sâu vào phân tích từng yếu tố ảnh hưởng rồi đem ra so sánh thì mới thấy được, đây là một hời âm mưu đã có dự kiến sẵn!

“Đúng vậy, trong chuyện này vẫn còn có nhiều nghi vấn mà chúng ta không thể giải thích được.”

Lục Thiên Hành đập tay một cái, một bộ dạng bưng bình tĩnh đại ngộ: “A, bọn họ làm sao biết lần này chúng ta lần này sẽ chiến thắng mà lại gửi thư cho chúng ta mà không phải là các nước còn lại?!” Tứ quốc đại tái bốn năm một lần, không có ai có thể duy trì ngôi vương quá ba năm, mà Vũ Nguyệt lại thua hết hai lần Tứ quốc đại tái liên tục, đến lần thứ ba bọn họ lại bắt đầu dùng kế sách dê hèn này để phá rồi Tứ quốc đại tái nhưng lại chỉ lựa chọn Thành Thiên quốc, là bởi vì Thành Thiên là nơi sẽ diễn ra Tứ quốc đại tái lần này sao? Cho dù Thành Thiên có là nơi diễn ra Tứ quốc đại tái lần này đi chăng nữa thì sân nhà chưa chắc đã có ưu thế tuyệt đối, cũng giống như năm trước khi bọn họ đến Yên Vân chẳng phải Yên Vân cũng thua đấy sao? Cho nên chuyện Vũ Nguyệt gửi thư đến Thành Thiên với ý đồ muốn giờ trò là một chuyện hết sức kỳ lạ, vì sao Vũ Nguyệt không chọn Phượng Tề hay Yên Vân làm đồng minh mà lại muốn cùng người của Thành Thiên cầu kết để rồi giờ trò?!

Thật sự mà nói, đây là một vấn đề không ai có thể giải thích được, ngoại trừ Vũ Nguyệt.

Mục Ảnh như trút được gánh nặng: “Lục thiếu, rốt cuộc ngươi cũng hiểu ra vấn đề rồi đấy.”

Chu Phúc cũng theo đó gật đầu: “Rốt cuộc Lục thiếu cũng đã suy nghĩ đến chuyện này.”

“Các ngươi cút!” Lục Thiên Hành buồn bực: “Nói như thể bọn thiếu không thể những đến chuyện này vậy? Bọn thiếu thông minh có thừa, mấy chuyện này sao có thể qua mắt bọn thiếu?!”

“Vậy mà vừa nãy có người nói chuyện như người mê sáng ấy.” Mục Ảnh cũng không nề mặt, cho Lục Thiên Hành một kích chí mạng

“Mục Ảnh!”

Trong lúc Lục Thiên Hành cùng Mục Ảnh cãi nhau, Chu Phúc bên cạnh góp vui thì ánh mắt của Thương Hàn Phong lại rơi vào người Bạch Tử Linh.

“Bạch Tử Linh ngươi có ý kiến gì về chuyện này không?” Những lời này vừa rồi xuống, một đám người trong phòng ngừng đùa giỡn, đưa mắt nhìn về Bạch Tử Linh.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thần sắc của nàng vẫn thản nhiên như thường, nghi hoặc mở miệng: “Vi sao lại muốn hỏi ý kiến của ta?”

“Bởi vì ngươi là người cung cấp thông tin này cho chúng ta, ta cũng muốn ngươi suy nghĩ sao về chuyện này.”

Không khí trong phòng trở nên đông cứng, mọi người đều im lặng chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Những chuyện liên quan đến chính trị của một đất nước, ta không nghĩ bản thân nên đưa ra lời nhận xét.” Thứ nhất thân phận của nàng không có tư cách đề bàn bạc những chuyện thế này, thứ hai là nàng không muốn dây vào phiền toái không đáng có. Ai biết được câu trả lời của nàng vào tai bọn họ sẽ thành thứ gì?! Bạch Tử Linh không dám chắc chắn, vì vậy tốt hơn hết là nên im lặng không tham gia.

Ánh mắt Thương Hàn Phong có phần lảng động, sâu tới không rõ nhìn Bạch Tử Linh, hần cảm lấy chung trà uống một ngụm, sau đó trầm mặc không nói.

“Bạch tiểu thư...” Mục Ảnh lên tiếng: “Không biết ngươi có thể trả lời ta một câu hỏi hay không?”

“Câu hỏi gì?” Bạch Tử Linh nhướn mày, ánh mắt nhìn Mục Ảnh mang theo vài phần hứng thú, Mục Ảnh hoàn toàn khác hẳn Lục Thiên Hành, Lục Thiên Hành lúc nào cũng nhìn nàng với ánh mắt tò mò, đôi lúc lại có phần ái muội, Bạch Tử Linh biết là có quan hệ với Thương Hàn Phong, Lục Thiên Hành là người thích đùa giỡn, cho nên nàng không có đem hành động và lời nói của hắn để trong lòng, nhưng mà Mục Ảnh... hần nhìn nàng với đôi mắt chứa đầy địch ý cùng phòng bị, sau khi nàng cùng Thương Hàn Phong hợp tác, địch ý đó lại càng lớn hơn, có lẽ hần nghi ngờ mục đích của nàng, hần quy việc nàng cùng Thương Hàn Phong hợp tác là vì muốn tiếp cận đối phương, hần sợ nàng gây bất lợi cho chủ tử của hần, từ đầu chí cuối hần đều im lặng đứng một bên, hiện tại lại muốn hỏi chuyện này, đúng là có ý tứ!

“Vi sao Vũ Nguyệt lại gửi thư cho Bạch Thừa tướng? Bạch Thừa tướng cùng Vũ Nguyệt có liên hệ với nhau sao?” Rất có thể Bạch Vân Hoài đã cầu kết với Vũ Nguyệt, nếu không Vũ Nguyệt cũng không gửi thư cho hần, muốn hần giờ trò trong Tứ quốc đại tái, hầu hết khi mọi người nghe đến tin tức này đều có suy nghĩ này, Mục Ảnh cũng không ngoại lệ.

Điều khiến hần bất ngờ hơn cả chính là Bạch Tử Linh vậy mà lại dám mang tin tức này ra nói cho bọn họ biết, là bởi vì nàng không biết tính nghiêm trọng của việc này nên khi bọn họ hỏi nàng liền vô tình nói ra, hay là bởi vì Bạch gia trong sạch cho nên nàng cũng không sợ người khác nghi ngờ, cũng có thể là vì nàng có mục đích riêng, mang đến tin tức không có thật để nhiễu loạn phán đoán của bọn, bất quá cho dù tin tức này có phải thật hay không thì việc nàng đem chuyện này nói ra quả thật đã khiến cho bọn họ nhìn nàng với đôi mắt khác.

“Làm sao ta biết được?” Bạch Tử Linh nhú mày: “Ta biết các ngươi đang nghĩ gì, các ngươi hần là đang nghĩ Bạch gia cầu kết cùng Vũ Nguyệt phản bội lại Thành Thiên đúng không?” Đối với nghi ngại của bọn họ nàng có thể hiểu, dù sao đôi lại là nàng nàng cũng sẽ có suy nghĩ như vậy, không có khi không mà lại tìm thấy phong thư có ấn kí của Vũ Nguyệt ở trong thư phòng của Thừa tướng Thành Thiên cả, nếu chuyện này là thật thì bọn họ có đầy đủ lý do để tin rằng Bạch Vân Hoài phản bội Thành Thiên, nếu là giả thì đây đúng là một hời âm mưu, ý đồ gây ra giao chiến giữa hai đại cường quốc lớn nhất đại lục, mà người đáng nghi nhất chính là nàng, kẻ đã mang tin tức nói cho bọn họ!

Mọi người không nói, Bạch Tử Linh coi như đó là sự thừa nhận.

“Lạc Hàm nói là vô tình tìm thấy phong thư đó ở trong mật thất của thư phòng Bạch Vân Hoài, trên phong thư có lưu giữ ấn kí của hoàng thất Vũ Nguyệt, ấn kí của hoàng thất Vũ Nguyệt là một loài hoa, loài hoa không hề giống với bất kì loài hoa nào, cho nên không thể nào có chuyện nhận lầm được, còn về việc Bạch gia có cùng Vũ Nguyệt liên hệ hay không thì ta không biết, cũng không thể chắc chắn đây là sự thật được.”

“Nếu đã không chắc chắn vì sao ngươi lại nói cho bọn ta chuyện này?!” Mục Ảnh đi đến bên bàn, đôi mắt nhìn chăm chăm Bạch Tử Linh, cả người hân tân ra hàn khí lạnh lẽo, hân tức giận vì nghĩ nàng đang trêu đùa bọn họ.

Bạch Tử Linh lúc này cũng đứng phắt dậy, nàng đưa tay sửa lại váy dài, sau đó đưa mắt nhìn Mục Ảnh, đôi mắt nàng lúc này cũng bao phủ một tầng sương mỏng, hàn khí từ người nàng tỏa ra cũng không kém gì hắn.

“Đầu tiên, ta không có nói lời ta nói là sự thật, cũng không có ý định muốn các ngươi tin tưởng, là bản thân các ngươi cho nó là sự thật và tin tưởng nó, ta có thể làm cái gì?”

“Thứ hai, ngay từ đầu khi ta đến ta không hề có ý định muốn đem chuyện này nói ra, là Thương Hàn Phong hỏi nên ta mới nói, cho nên đừng có nhìn ta với ánh mắt rằng ta là kẻ đến gây rối.”

“Điều cuối cùng, ta không thích người khác nhìn ta từ trên cao xuống, càng không thích việc ta phải ngẩng đầu lên nhìn, ngươi hãy nhớ cho kỹ vào, đừng để lần sai cũng phạm sai lầm như vậy.”

Lời nói của nàng rành mạch rõ ràng, từng chữ từng chữ rơi xuống khiến căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, bốn cặp mắt trong phòng đều dừng lại ở trên người nàng, có kinh ngạc của Mục Ảnh, có không tin tưởng của Chu Phúc, có hứng thú của Lục Thiên Hành, cùng với vẻ hồ hững của Thương Hàn Phong.

Bạch Tử Linh chỉ cao đến vai của Mục Ảnh, nàng thấp hơn hẳn một cái đầu, cho nên khi nói chuyện với hắn nàng phải nhìn lên, nhưng nàng đã cùng hắn kéo giãn khoảng cách để không phải ngẩng đầu lên để nhìn hắn, không ai có thể ngờ rằng thiếu nữ có thân hình nhỏ nhắn như Bạch Tử Linh khi chống đối lại đại nam nhân như Mục Ảnh, bất kể là lời lẽ hay khí thế đều không chút thua kém, thậm chí còn muốn hơn.

“Ngươi...” Mục Ảnh vừa định nói gì đó thì Thương Hàn Phong đã lên tiếng ngăn cản: “Mục Ảnh.”

“Đủ rồi.”

“Chủ tử?” Cối đời này Mục Ảnh chỉ nghe mệnh lệnh duy nhất một người, người đó chính là Thương Hàn Phong, nếu Thương Hàn Phong đã lên tiếng thì hắn tự nhiên sẽ im lặng, cho dù là nuốt không trôi con tức này.

“Bạch Tử Linh, ta thay mặt thuộc hạ của ta xin lỗi, hắn hoàn toàn không có ý gì cả.” Đừng nhìn Mục Ảnh ngày thường trầm tĩnh ít nói mà làm, ẩn dưới dáng vẻ lạnh lùng kia là tính tình nóng nảy táo bạo, tuy nhiên chỉ khi gặp chuyện liên quan đến hắn Mục Ảnh mới như vậy, ngày thường Mục Ảnh rất tốt, hắn biết Mục Ảnh không hề có ý xấu khi chất vấn Bạch Tử Linh những lời đó, nếu Mục Ảnh không hỏi hắn cũng sẽ hỏi nàng, dù sao đây cũng là nghi vấn trong lòng bọn họ, chính là thái độ của Mục Ảnh khiến người khác cảm thấy khó chịu, bởi vì Mục Ảnh không biết cách thể hiện cảm xúc của mình cho nên mới nói những lời khó nghe như vậy.

“Sở dĩ hắn nói những lời khó nghe này là lo lắng cho an nguy của chúng ta, mong ngươi đừng trách.”

“Ta biết, ta chỉ là không thích cách hắn nhìn ta mà thôi.” Thuộc hạ lo lắng cho an nguy của chủ tử, điều này không hề đáng trách, Bạch Tử Linh có thể hiểu và cảm thông cho Mục Ảnh nhưng không có nghĩa là nàng chấp nhận việc hắn nhìn nàng với ánh mắt như vậy.

“Về chuyện của Vũ Nguyệt, có thật hay không ta sẽ cho người đi điều tra.” Hắn nói chuyện của Vũ Nguyệt cũng bao gồm chuyện của Bạch Vân Hoài trong đó, hắn không biết Bạch Vân Hoài có cùng Vũ Nguyệt cấu kết với nhau hay không nhưng nếu phong thư mang dấu ấn của Vũ Nguyệt xuất hiện ở Bạch phủ là sự thật thì rất có khả năng Bạch Vân Hoài thông gian bán nước, hoặc suy xét ở một góc độ khác thì đây cũng có thể là một hồi âm mưu mà Vũ Nguyệt bên kia đã sắp đặt sẵn. Nói thế nào thì hắn cũng phải điều tra cho rõ ràng mọi chuyện, đối lại người biết được tin tức này là Thành Thiên đế thì hắn ta nhất định sẽ cho người bắt Bạch Vân Hoài lại, mặc kệ có tội hay không đây cũng là cơ hội để các thế lực khác trong triều chứng mất Bạch gia sẽ ném đá giấu tay, nếu xác định Bạch gia hết giá trị lợi dụng thì Thành Thiên đế cũng sẽ không nương tay, cũng giống như cách mà hắn ta làm với Trữ gia vậy.

“Bạch Tử Linh, ta không biết vì sao ngươi lại nói ra những lời này với chúng ta, có thể là vô tâm nhưng ngươi hãy biết tính nghiêm trọng của việc này, ta khuyên ngươi đừng nói những lời này với người khác, bởi vì ngươi sẽ không muốn biết hậu quả của nó đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyện ở Lê phủ

Thành Đông là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất kinh thành, hầu hết các cửa tiệm nổi tiếng trong kinh thành đều có mặt ở nơi này, mỗi ngày đều nghe thấy thanh âm náo nhiệt lan khắp dãy phố, có thể nói trên con đường này không bao giờ mất đi sự nhộn nhịp bao giờ, hơn thế nữa nơi này còn tập trung không ít phủ đệ của các vị quan lớn, Hình bộ Thượng thư phủ cũng là một trong số đó.

Thượng thư phủ vốn không thể so với Thừa tướng phủ, Thừa tướng là quan nhất phẩm, phủ đệ tất nhiên vô cùng xa hoa tráng lệ, nhưng Hình bộ Thượng thư phủ cũng không hề kém cạnh, bên ngoài được treo đèn lồng và vải đỏ, trang trí chẳng khác nào năm mới đến, hai bên cửa là hai tảng đá lớn hình sư tử, ở giữa là cánh cổng bằng gỗ, Thượng thư phủ nằm ở trung tâm con phố này, bộ dạng hiên ngang sừng sững cũng đủ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Lộc cộc lộc cộc.” Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn của Thượng thư phủ, một đôi giày thêu màu xanh đưa ra, thiếu nữ một thân váy hoa lấy màu xanh làm chủ đạo bước xuống xe ngựa, trên tay nàng cầm một cái giỏ bằng tre, trong giỏ đựng rất nhiều loại trái cây với đủ màu sắc khác nhau, nhìn qua vô cùng bắt mắt, nàng đi đến gõ cửa, cánh cửa rất nhanh liền được mở ra.

“Vương tiểu thư...” Người mở cửa tự nhiên nhận ra người đến, đầu khẽ cúi xem như là chào hỏi, hẳn cũng không hỏi nhiều trực tiếp dẫn nàng vào trong, hành động quen thuộc giống như đã làm đi làm lại nhiều lần.

Thiếu nữ cũng không nói nhiều mà lẳng lặng đi theo phía sau, nàng đưa mắt nhìn xung quanh, thuận tiện quan sát cả Thượng thư phủ, mặc dù so với Hữu Thừa tướng phủ đúng là nhỏ hơn không ít nhưng bên trong lại xa hoa chẳng kém gì, cột trụ hai bên rất lớn, hình rồng bay lượn được chạm khắc một cách tinh tế lên trên, trên bức tường chạy dài đến đại sảnh là những bức phù điêu với đủ loại hình dáng, hai bên đường còn trưng bày một số chậu hoa với màu sắc rực rỡ khác nhau, điều đáng chú ý ở chậu hoa không phải là chậu đựng hoa mà là hoa được trồng bên trong đó. Chậu đựng hoa tuy cũng là đồ gốm sứ quý giá nhưng lại chẳng là gì khi so sánh với những khóm hoa đang nở rộ kia, nghe đâu loại hoa này là mang từ Phụng Tề về, thời tiết Phụng Tề ẩm áp, bốn mùa như xuân, ở nơi đó không hề có tuyết rơi, cho nên thực vật phát triển rất phong phú, loài hoa này chỉ trồng được ở khí hậu ẩm áp, nếu trồng ở khí hậu lạnh thì khi nở hoa chỉ nở được một lần duy nhất, mà thời gian nở hoa cũng vô cùng ngắn ngủi, chỉ có thể nở hoa được một ngày, mặc dù vậy nhưng giá trị của nó cũng không hề thấp, có thể khiến người nghe xuýt xoa.

Đối với mấy chuyện cây cỏ hoa lá thế này Vương Sắc Sắc cũng không có hứng thú, chỉ là lần trước khi nàng đến đây nhìn thấy những đóa hoa xinh đẹp nở rộ khiến nàng tò mò nên mới đến gần xem thử, còn chưa kịp động vào thì đã bị nha hoàn trợ phủ mắng một trận khiến nàng ghi nhớ đến giờ, thậm chí chủ nhân của nơi này cũng quá lãng phí. Nếu xét về độ xa hoa bậc này thì Hữu Thừa tướng phủ cũng tự nhận không bằng, làm gì có ai bỏ số tiền lớn để mua một chậu hoa chỉ có thể nở một lần, thậm chí thời gian nở chỉ có một ngày cơ chứ?!

Người cổ đại đúng là sống quá xa hoa và biết hưởng thụ cuộc sống, chẳng bằng như hiện đại...

Gã sai vặt dẫn Vương Sắc Sắc đi ngang qua đại sảnh, xuyên qua hành lang dài đằng đằng để đến hậu viện phía sau, trên đường đi Vương Sắc Sắc nhìn thấy không ít người, những người đó thấy nàng đều giả vờ như không thấy mà tiếp tục làm việc, điều này khiến mặt Vương Sắc Sắc hơi nóng lên, không phải vì xấu hổ mà là bởi vì tức giận, nhớ ngày đó nàng cùng Lê Nguyệt Thiên Phụng đến Hữu Thừa tướng phủ dự tiệc trà, trên đường cũng có đụng phải vài nha hoàn, những nha hoàn đó thấy nàng cùng Lê Nguyệt Thiên Phụng đều cúi đầu chào, nào giống như đám nha hoàn trong Thượng thư phủ, thật sự là kiêu ngạo quá mức, không xem ai ra gì mà!

Nói thế nào thì nàng cũng là khách, ngày đó nếu không phải có nàng phản ứng kịp thời cứu chữa cho Lê Nguyệt Thiên Phụng thì chỉ sợ Lê gia bây giờ không thể giăng đèn lồng cùng vải đỏ như vậy mà phải đổi thành đèn lồng trắng cùng vải trắng mới đúng, đám người này giống hệt tiểu thư của bọn họ, đều là những kẻ vô ơn.

“Vương tiểu thư, thỉnh tránh đường.” Lúc này ở phía trước hành lang có hai bóng người đang đi đến, Vương Sắc Sắc nhận ra bọn họ, là nha hoàn trong viện của Lê Nguyệt Thiên Phụng, mặc dù tiếp xúc không nhiều nhưng Vương Sắc Sắc có thể biết được bọn họ không hề thích nàng.

“Chúng ta mỗi người đi một bên không phải là tốt hơn sao? Dựa vào đây bắt ta phải tránh?” Hành lang này không lớn, có thể chứa được hai người khi đi ngang qua, Vương Sắc Sắc đi theo gã sai vặt nhưng bởi vì lo ngại nhìn cảnh vật xung quanh mà bị tuột lại phía sau, hai nha hoàn đi ngang qua người gã sai vặt đi đến trước mặt nàng, rõ ràng bọn họ có thể giống như lúc này, một người đi trước một người sau để có thể lọt qua hành lang, dựa vào đây lại muốn nàng nép người sang một bên cho bọn họ đi qua?!

“Chúng ta đều là nha hoàn, thân phận như nhau, làm gì có việc kẻ đi trước người đi sau như chủ tớ được cơ chứ?” Nha hoàn Giáp lên tiếng.

“Các ngươi cũng biết thân phận của mình chỉ là nha hoàn, mà ta là khách nhân của Thượng thư phủ, lẽ ra các ngươi phải là người tránh sang một bên để ta đi mới đúng!” Vương Sắc Sắc cũng không chịu thua kém, tuổi đời của nàng dù không lớn nhưng lớn lên dưới hoàn cảnh khó khăn khiến nàng càng trở nên kiên cường, đối mặt với việc người khác bắt nạt mình Vương Sắc Sắc tuyệt đối không ngồi yên một chỗ để mặc người khác muốn làm gì thì làm.

“Khách nhân?” Nha hoàn Ất cười lạnh: “Ngươi cũng đừng nghĩ mọi người khách khí gọi ngươi một tiếng tiểu thư thì ngươi liền đem mình trở thành tiểu thư? Cũng không biết nên coi lại bản thân là ai?”

“Đừng nghĩ cứu được tiểu thư một mạng thì hay ho lắm, thật sự cho rằng mình là ân nhân của Lê phủ sao?!”

“Lê phủ không phải gia đình bình thường khác, cho ngươi một lượng bạc để xóa sạch ân tình đã là may mắn cho ngươi lắm rồi, còn ở đó mà giả vờ thanh cao không chịu nhận...”

“Một nha đầu nhà quê bình thường liền muốn dựa vào tiểu thư của chúng ta để trèo cao? Không biết lượng sức mình!”

“Các ngươi!!!”

Vương Sắc Sắc nắm chặt bàn tay, trước đây vì muốn có được cơ hội cùng một đám thiếu gia tiểu thư tiếp xúc với nhau mà nguyên chủ đã tiếp cận Lê Nguyệt Thiên Phương. Lê Nguyệt Thiên Phương không phải loại người tốt lành gì, nàng ta đối đãi với những người bên cạnh đều dùng thái độ xem thường, ai bảo trong đám người nàng ta quen biết thì thân phận địa vị của nàng ta lại lớn hơn cả, lại thêm cái tiếng là biểu tiểu thư của Đỗ gia càng khiến người khác đối với nàng thêm nhường nhịn. Lê Nguyệt Thiên Phương luôn xem nguyên chủ là nha hoàn của mình, thích thì gọi đến, không thích thì đuổi đi, nguyên chủ vì muốn có cơ hội trở mình nên đã phục tùng nàng ta vô điều kiện, đối với nàng ta nói gì nghe nấy, trong thời gian đó nguyên chủ cũng thường xuyên theo Lê Nguyệt Thiên Phương về Thượng thư phủ, ngoài mặt nói là khách nhân nhưng người trong phủ đều biết, nữ nhi của cửa tiệm y phục Vương gia ở đầu đường là nha hoàn không danh không phận của tiểu thư nhà Lê gia, bởi vì như vậy cho nên đám nha hoàn bà tử trong phủ cũng không xem nàng như là khách nhân mà xem nàng như người cùng thân phận địa vị đối đãi.

Vương Sắc Sắc tuy không có kí ức của nguyên chủ nhưng từ lần đầu tiên nàng đến nơi này, nàng cũng nhạy cảm phát hiện thái độ của đám người trong phủ, nam nhân còn đỡ một chút, có lẽ bởi vì nàng là nữ nhân, lại có chút tư sắc nên bọn họ cũng chẳng dám làm càn, nhưng nữ nhân với nữ nhân thì không cần khách khí làm gì, từ lời nói cho đến ánh mắt, nàng nhìn thấy được sự khinh thường trong đó, cũng ần ần đoán được cách mà bọn họ đối đãi với nàng nhưng cũng chưa từng thấy bọn họ thẳng thừng làm khó nàng như thế này.

“Còn đứng trơ ra đó làm gì? Không thấy ta đang bưng đồ sao? Chung đồ bỏ này là tiểu thư dặn dò nhà bếp hâm cho phu nhân, nếu không cẩn thận mà đổ, đến lúc đó...” Nói đến đây nha hoàn Giáp liếc mắt nhìn Vương Sắc Sắc, rõ ràng là đang muốn lấy Lê Nguyệt Thiên Phương để chèn ép Vương Sắc Sắc.

Kể từ khi xuyên qua đến đây, đây là lần thứ ba Vương Sắc Sắc bước chân vào Lê phủ nhưng ánh mắt mọi người nhìn nàng vẫn không hề thay đổi, điều này đã khiến nàng rất khó chịu, hiện tại lại thêm những lời châm chọc thế này, ngọn lửa tức giận dưới đáy lòng lại bùng lên, đang muốn tiến lên cùng đối phương lý sự một phen thì nhìn thấy sự khiêu khích trong đôi mắt của đối phương, điều này như một thau nước lạnh tạt vào mặt nàng, khiến nàng bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, bọn họ là đang muốn chọc tức nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để bọn họ như ý, bởi vì một khi tức giận thì người chịu thiệt không ai khác chính là nàng.

Vương Sắc Sắc hít sâu một hơi, bình ổn hô hấp rồi mới nghiêng người tránh sang một bên, nhường hành lang để hai nha hoàn đó đi qua, hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt đối phương, tựa hồ như đã trút hết bực bội nên các nàng cũng không có tiếp tục ở lại cùng Vương Sắc Sắc đòi co mà tiếp tục đi về phía trước, để lại Vương Sắc Sắc đứng đó dõi theo bóng lưng hai người các nàng.

Một ngày nào đó bọn họ nhất định sẽ hối hận vì việc làm hôm nay của mình!

“Vương tiểu thư, chúng ta đi tiếp được chưa?” Gã sai vặt đối với việc Vương Sắc Sắc bị nha hoàn làm khó thì từ đầu chí cuối đều im lặng đứng một bên nhìn, đợi khi hết chuyện mới lên tiếng.

Vương Sắc Sắc gật đầu, gương mặt nàng vẫn bình tĩnh như thường, không thấy một tia tức giận, giống như việc vừa nãy bị hai nha hoàn chọc giận đối với nàng chỉ là một hồi nhạc đệm không đáng bận tâm, gã sai vặt thu hồi ánh mắt tiếp tục đi về phía trước, không có chú ý đến bàn tay đang siết chặt mép váy của nàng.

“Đến rồi.” Gã sai vặt đưa Vương Sắc Sắc đến trước cửa viện rồi nhanh chóng rời đi, hần hoàn toàn không có ý định dẫn nàng vào bên trong, bởi vì là nam nhân, cho dù có là nô tài đi chăng nữa thì cũng không thể tùy tiện vào viện của nữ nhân, nam nữ chi gian vẫn là có khác biệt.

Vương Sắc Sắc ngựa quen đường cũ đi vào trong viện, còn chưa bước chân vào phòng đã nghe thấy tiếng tranh cãi từ bên trong truyền đến.

“Ngươi rõ ràng biết ta không thích ăn cái món này mà còn mang đến đây là sao? Mang xuống ngay!” Giọng nữ nhân tức giận truyền đến, mang theo vài phần kiêu căng phách lối, trong Lê phủ này sợ là ngoại trừ Lê Nguyệt Thiên Phương thì không có ai dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với người khác.

“Tiểu thư, đây là phu nhân dặn dò nô tì...” Nha hoàn run rẩy, ngập ngừng mở miệng, bộ dạng của nàng khi đứng trước Lê Nguyệt Thiên Phương chẳng khác chuột thấy mèo, sợ hãi không thôi.

“Ta không cần biết là ai dặn dò, ta muốn ngươi ngay lập mang cái thứ này đi xuống thôi!”

“Nhưng mà... nhưng mà đại phu nói là tốt cho sức khỏe của tiểu thư nên phu nhân...”

“Đủ rồi!” Lê Nguyệt Thiên Phương hơi mắt kiên nhẫn: “Mang xuống, không cần nói nhiều!”

“Vâng...” Nha hoàn cắn môi, cầm cái khay trên bàn quay người ra ngoài, lúc đi đến cửa thì gặp Vương Sắc Sắc đang đứng đó, nàng gật đầu xem như chào hỏi rồi lướt qua người Vương Sắc Sắc đi ra ngoài.

“Sắc Sắc, ngươi đến rồi!” Nhìn đến Vương Sắc Sắc, gương mặt Lê Nguyệt Thiên Phương liền hiện lên sự vui vẻ.

Lê Nguyệt Thiên Phương vốn là một mỹ nhân, tuy không thuộc hàng tuyệt sắc giai nhân nhưng so sánh với những nữ tử có dung mạo thanh tú thì nàng hiển nhiên là dễ nhìn hơn nhiều, nếu nàng chỉ đứng một chỗ, im lặng không nói và mỉm cười, giống như lúc này đây cũng có thể khiến người khác quay đầu lại nhìn.

Sắc Sắc?

Vương Sắc Sắc hơi ngẩn ra, trong đôi mắt không giấu được tia chăm chọc.

Gọi cũng thân mật quá, giống như hai người bạn họ thật sự thân thiết với nhau vậy.

Nhớ trước kia Lê Nguyệt Thiên Phương luôn gọi cả họ lẫn tên của nàng, còn dùng thái độ ra lệnh đối với nàng nữa cơ, hiện tại lại thay đổi 180 độ, nhanh đến mức khiến người nghe phải kinh ngạc, đúng là lòng người dễ thay đổi mà!

“Thiên Phương, ta có mang một ít trái cây đến thăm ngươi.” Ở hiện đại khi đi thăm bệnh, mọi người đều mang đến trái cây hay đồ bổ tốt cho người bệnh, thế nhưng bởi vì đồ bổ đều thuộc loại đắt tiền, mà tiệm y phục Vương gia chỉ vừa mới buôn bán khá hơn một chút, lại thêm phải bỏ tiền thuê người, tự nhiên là không có tiền dư để Vương Sắc Sắc tiêu xài, cho nên nàng chỉ có thể mua trái cây đến, có trời mới biết nàng mua giỏ trái cây này cũng rất buồn bực, bởi vì trái cây ở cổ đại so với hiện tại còn đắt hơn nhiều.

Lê Nguyệt Thiên Phương liếc mắt nhìn chiếc giỏ trái cây với đầy đủ màu sắc khác nhau thì gương mặt nàng cũng thoáng đổi màu, đôi mắt hiện lên tia chán ghét, nàng từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, ăn sơn hào hải vị, trái cây cũng thuộc loại tươi mới, nhìn giỏ trái cây trước mặt cũng biết đây là thứ rẻ tiền, được rao bán ngoài chợ, năm đồng một trái, chi cần nghĩ đến những thứ này nàng liền nuốt không trôi.

“Ngươi khách khí quá, đến thăm ta là được, cần gì mang theo những thứ này?” Mặc dù trong lòng có chút ghét bỏ nhưng Lê Nguyệt Thiên Phương cũng không có biểu hiện ra ngoài, dù sao đôi phương cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, cho dù nàng không thích cũng phải cho đôi phương một chút mặt mũi.

Lê Nguyệt Thiên Phương sở dĩ có thể khỏe mạnh như hôm nay sau trận ngâm dưới hồ nước lạnh thì một phần công lao cũng thuộc về Vương Sắc Sắc, ngày đó khi được cứu lên từ dưới hồ, nhờ có Đỗ Ngọc Trần sưởi ấm cho nàng và Vương Sắc Sắc thay nàng làm ấm thân thể, tuy nhiên do quan hệ giữa Lê Nguyệt Thiên Phương và Đỗ Ngọc không được tốt, Lê Nguyệt Thiên Phương không tin rằng vị biểu muội ngày thường mở miệng ra là chăm chọc nàng khi nàng gặp chuyện lại đối xử tốt với nàng, vì vậy nàng liền quy mọi công lao lên người Vương Sắc Sắc, Vương Sắc Sắc cũng nhờ đó mà trở thành ân nhân của Lê gia.

Lê gia là gia đình quý tộc, Lê Chấn lại là quan lại có tiếng trong triều, với những người có địa vị cao quý như hắn tự nhiên không muốn mắc nợ ân tình của ai cả, ngay cả khi đó chỉ là hành động nhỏ, vì vậy hắn đã cho người chuẩn bị một ngàn lượng bạc mang đến Vương gia, ngoài mặt là muốn thể hiện tấm lòng với người đã cứu nữ nhi của hắn, nhưng thực chất là muốn dùng số bạc này để mua đứt cái gọi là “ân tình” mà Lê gia thiếu Vương Sắc Sắc nhưng Vương Sắc Sắc lại từ chối. Vương Sắc Sắc sở dĩ từ chối là bởi vì đã biết ý đồ của Lê Chấn, nàng tuy chưa từng trải qua những chuyện thế này nhưng đã thấy nhiều ở trong phim, nếu nàng nhận số bạc đó đúng là cuộc đời của nàng sẽ thay đổi, nhưng chỉ là trong phút chốc mà thôi, có thể là một tháng hay một năm, sau khi dùng hết số bạc đó thì nàng lại phải quay lại cuộc sống như trước kia, lúc này Lê gia đã không còn thiếu nợ nàng nữa, nàng tự nhiên là không thể đến tìm Lê gia đòi tiền, vì vậy so với việc chỉ có cuộc sống thoải mái nhưng ngăn ngừ thì không bằng hiện tại, cuộc sống qua ngày tuy không phải rất hoàn hảo nhưng vẫn là khá tốt, nàng còn có thể đến Lê phủ ăn uống ngủ nghỉ, thậm chí là ở nhờ vài hôm.

Bề ngoài Vương Sắc Sắc chỉ mới có mười lăm tuổi nhưng tuổi đời của nàng so với Lê Nguyệt Thiên Phương còn lớn hơn, mặc dù nàng chết khi còn rất sớm nhưng bởi vì lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn nên nàng cũng hiểu một chút về lòng người, nàng rất giỏi quan sát sắc mặt của người khác, đặc biệt là loại tiểu thư chưa bao giờ biết che giấu suy nghĩ của mình, nhìn biểu cảm của Lê Nguyệt Thiên Phương rõ ràng không không coi trọng thứ mà nàng mang đến, thậm chí còn xem nó như một thứ đồ vật gì đó dơ bẩn, ngay cả chạm cũng không chạm vào còn nói gì đến việc ăn, điều này đối với Vương Sắc Sắc mà nói chính là sự sỉ nhục!

Lửa giận dâng lên dữ dội nhưng Vương Sắc Sắc cũng không tiện nói gì, hiện tại nàng mang thân phận là ân nhân cứu mạng của Lê Nguyệt Thiên Phương nên nàng ta mới khách khí với nàng như vậy, nếu nàng làm quá lên thì khẳng định Lê Nguyệt Thiên Phương sẽ vứt sạch chút mặt mũi còn sót lại với nàng, vì tương lai sau này, Vương Sắc Sắc nàng nhịn!

“Ngươi đã khỏe hơn chưa?” Lê Nguyệt Thiên Phương chỉ bị ngâm nước lạnh, ở hiện đại chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được, tiểu thư khuê các đúng là yếu đuối, chỉ bị cảm lạnh mà phải nằm trên giường những ba ngày để cho mọi người hầu hạ, đúng thật là...

“À... đã không có việc gì rồi.” Ba ngày nay Lê Nguyệt Thiên Phương được chăm sóc chu đáo tự nhiên thần sắc cũng trở nên tươi tắn hơn hẳn, dù sao nàng cũng là tiểu thư của Lê gia, dù nằm trên giường dưỡng bệnh cũng có kẻ hầu người hạ bên cạnh, còn có đồ ngon để ăn, thậm chí đồ bổ đều uống hàng ngày, điều khiến nàng cảm thấy khó khăn để vượt qua chính là phải uống thuốc, mà thuốc nào thuốc nấy đều đáng đến mức mỗi lần đến giờ uống thuốc nàng đều tìm cách trốn.

“Vậy sao? Thế thì tốt quá...”

“Nghe nói công việc làm ăn hiện tại của Vương gia đang rất tốt, mọi người tựa hồ như rất thích y phục của tiệm ngươi thì phải?” Mặc dù không ra khỏi phủ nhưng tin tức của Lê Nguyệt Thiên Phương vẫn luôn rất linh động, ba ngày nay trong kinh thành xảy ra chuyện gì nàng đều biết, dù sao bát quái cũng là tâm tính của nữ nhân mà.

“Đúng vậy.” Nói đến đây đôi mắt Vương Sắc Sắc không khỏi hiện lên tia đắc ý, trước kia Vương gia chỉ là một cửa tiệm y phục nhỏ bị bụi bặm lâu năm, không người để ý đến, khi nàng xuyên qua vì muốn cuộc sống sau này được tốt hơn nên nàng đã cải thiện lại cửa tiệm, trong chỉ là cửa tiệm mà nàng còn cho người chỉnh lại các bộ y phục có trong tiệm theo thiết kế ở hiện đại, điều này làm cho y phục trở nên mới lạ khiến nhiều người tò mò vào xem, bởi vì số lượng y phục hàng ngày bán ra không tới nên Vương Sắc Sắc đã bỏ tiền mướn mấy người ở tú phường về giúp nàng may y phục để cửa tiệm y phục Vương gia không cần lấy y phục từ các tú phường về bán nữa, đỡ được một bọn tiền.

“Nghe nói là do ngươi làm ra?” Lê Nguyệt Thiên Phương tò mò, trong ấn tượng của nàng Vương Sắc Sắc vốn là một nha đầu bất tài vô dụng, so với Bạch Tử Linh chỉ hơn một chút mà thôi, vậy mà hiện tại lại có thể đưa tiệm y phục cũ nát của mình phát triển thành như vậy, xem ra nàng đúng là nhìn lầm nàng ta, chỉ sợ trước giờ nàng ta vẫn luôn có bản lĩnh nhưng lại giấu tài đi?

“Làm ra thì không dám, nhưng những kiểu dáng kia thì đúng là do ta thiết kế.”

“Có cơ hội ta cũng muốn đến xem thử.” Y phục của Lê Nguyệt Thiên Phương đều là do đặt may trước, bất kể là chất liệu hay kiểu dáng đều thuộc loại tốt nhất, mới nhất của Yên Kinh, đối với cửa tiệm y phục rách nát đó của Vương Sắc Sắc tự nhiên là xem thường, tuy nhiên ngoài mặt vẫn nói như vậy để đối phương vui lòng.

“Ta rất hoan nghênh người đó...”

“Tiểu thư, Vương tiểu thư...” Lúc này một nha hoàn từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy hai người đang ngồi bên bàn trò chuyện thì vội vàng cũng kính hành lễ, Vương Sắc Sắc rất thích nha hoàn này, bởi vì nàng ta rất thông minh, biết xem thời thế, không giống như những người khác trong phủ, nhìn thấy nàng đều chỉ liếc mắt xem thường, chỉ có một mình nàng là đối với nàng cung kính không thua gì chủ tử của mình.

“Bách Hợp, đến rót trà cho Vương tiểu thư.” Lê Nguyệt Thiên Phương từ nhỏ đến lớn chưa từng hầu hạ qua ai, cho dù có thì người đó chỉ có thể là Đỗ Thanh Triệt mà thôi, Vương Sắc Sắc tuy là ân nhân cứu mạng của nàng nhưng còn chưa có phúc phần được nàng rót trà để mời.

“Vâng.” Bách Hợp đi đến bên bàn rót hai chung trà, một chung cho Lê Nguyệt Thiên Phương, một chung cho Vương Sắc Sắc, cũng không quên nói một câu: “Vương tiểu thư mời dùng trà.”

“Đa tạ Bách Hợp tỷ.” Vương Sắc Sắc nhận lấy chung trà, uống một ngụm.

“Trà này ngon thật đó.” Bản thân Vương Sắc Sắc cũng không phải là người hiểu trà, nàng uống chung trà này vào cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng nghĩ đến đây là trà của Lê phủ, tự nhiên là không giống với mười đồng một bình ở ngoài chợ cho nên mới khách khí khen một câu, dù là thật hay giả thì Lê Nguyệt Thiên Phương cũng sẽ cảm thấy vui lòng.

Quả nhiên sau khi nghe được Vương Sắc Sắc nói những lời này, gương mặt Lê Nguyệt Thiên Phương không che giấu được sự tự mãn.

“Người đúng là biết thưởng thức, đây là trà ngon nhất của Phong Nguyệt Lâu đó!”

“Trà ngon nhất... hẳn là đắt tiền lắm nhỉ?” Kể từ sau khi xuyên qua đến đây nàng chưa từng bước chân vào Phong Nguyệt Lâu, tự nhiên là không biết thứ trà mắc nhất ở trong đó có giá trị bao nhiêu, thế nhưng dù chưa từng đi vào nhưng không có nghĩa là nàng chưa từng nghe qua danh tiếng, Phong Nguyệt Lâu là lầu lớn nhất kinh thành, nghe nói đồ ăn ở đó rất ngon, đặc biệt là điểm tâm, chỉ là giá cả có chút vượt mức quy định, không phải là loại người như nàng có thể vào.

“Một gói trà cũng đã mấy chục lượng bạc.”

Wong Sắc Sắc sững sốt, không nghĩ đến chỉ có một bình trà mà lại có giá trị như vậy, còn gấp mấy lần một bộ y phục mà cửa tiệm nàng bán ra, đám người cổ đại này đúng là biết hưởng thụ quá mà

“Bách Hợp chuyện ta nhờ người đi làm người đã làm đến đâu rồi?”

“Tiểu thư, nô tì đã cho lời chuyển lời với Chương thiếu gia nhưng Chương thiếu gia hẳn vẫn quyết định không chịu truy cứu.” Bách Hợp cắn môi, gương mặt hiện lên tia khó xử, rốt cuộc vẫn lựa chọn nói ra sự thật, mặc dù nàng biết những lời này không phải những lời Lê Nguyệt Thiên Phương muốn nghe.

“Vi sao chứ?” Lê Nguyệt Thiên Phương nhú mày, cũng chưa có tức giận, bất quá thần sắc trên gương mặt nàng có chút khó coi, báo hiệu một cơn lửa giận sắp đến.

“Chương thiếu gia hẳn nói, hẳn thân là nam nhân, không chấp nhất với nữ nhân, nên là...” Nên là không có truy cứu chuyện này.

“Hắn nói như vậy sao?” Lê Nguyệt Thiên Phương trừng mắt: “Đúng là buồn cười, trước kia những chuyện hắn làm Bạch Từ Linh, hắn không cảm thấy xấu hổ sao mà hiện tại hắn lại dám nói ra những lời này?!”

Bách Hợp cúi đầu, im lặng không nói.

“Thiên Phương, có chuyện gì vậy?” Nghe thấy cái tên Bạch Từ Linh Vương Sắc Sắc mở miệng, đối với Bạch Từ Linh nàng vẫn còn rất nhiều nghi ngại, nàng vẫn chưa thể xác định Bạch Từ Linh có phải là người xuyên không giống như nàng hay không, dù sao cũng không có tiếp xúc với đối phương nhiều, hiện tại Lê Nguyệt Thiên Phương tự nhắc đến đây chính là cơ hội để nàng tìm hiểu thông tin về Bạch Từ Linh.

“Chuyện Bạch Từ Linh đó! Bạch Từ Linh bất quá cũng chỉ là thứ nữ thất sủng của Bạch gia mà thôi, vậy mà khi nàng ta đẩy ta xuống hồ, Bạch gia bên kia lại không nói gì cả! Thật quá đáng mà!” Lê Nguyệt Thiên Phương tức giận, gờ tay muốn đập bàn nhưng nghĩ đến bàn tay ngọc ngà của nàng có thể bị thương thì nàng đành buông tay xuống, cầm lấy chung trà trên bàn ném xuống đất để trút giận.

“Loảng xoảng” một tiếng, chung trà nhanh chóng biến thành những mảnh vụn.

“Như vậy thì liên quan gì đến... Chương thiếu?” Lê Nguyệt Thiên Phương tức giận vì Bạch Từ Linh, Vương Sắc Sắc có thể hiểu, chỉ là về phần Chương Ngự thì có liên quan gì?

“Người quên việc hắn cũng bị Bạch Từ Linh đá xuống hồ sao?!”

Hóa ra là vậy, chuyện Lê Nguyệt Thiên Phương bị Bạch Tử Linh đẩy xuống hồ đã truyền đến tai của Hình bộ thượng thư Lê Chấn, việc nữ nhi bị người khác bắt nạt đã khiến hắn rất tức giận, đặc biệt khi biết được kẻ bắt nạt nữ nhi của hắn lại là người được mệnh danh là “phế vật” của Yến Kinh càng khiến hắn tức sặc mặt mũi, vì muốn đòi lại công đạo cho nữ nhi, cũng như đòi lại mặt mũi cho Lê gia, Lê Chấn đã cho người đến Hữu Thừa tướng phủ để hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Không gian phong tỏa

Mấy ngày nay Hữu Thừa tướng phủ xảy ra chuyện, Bạch Vân Hoài đóng cửa không tiếp khách, người của Lê Chấn đến tự nhiên là bị nhốt ở bên ngoài, hành động này của Bạch Vân Hoài người ngoài có thể lý giải là vì hắn bị mất một thứ quan trọng, dẫn đến tâm trạng buồn bực không vui nên không muốn tiếp khách, mọi người có thể hiểu có tâm trạng của hắn, nhưng hành động này vào mắt Lê Chấn lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác. Nếu nói trên triều Tả Thừa tướng Hạ Liêm là người đứng đầu phe đối lập chống đối lại với Bạch Vân Hoài thì Hình bộ Thượng thư Lê Chấn chính là người thứ hai, nguyên nhân cũng là vì nữ nhi của bọn họ, chuyện Lê Nguyệt Thiên Phương có tình ý với Đỗ Thanh Triệt, Lê Chấn cũng biết rõ, hơn nữa hắn còn là người một tay thúc đẩy mối tình này nhưng lại không có được kết quả như mong đợi, cho nên khi biết tin Đỗ Thanh Triệt cùng Bạch Phi Nhục qua lại có thể thấy được hắn tức điên chẳng kém gì nữ nhi Lê Nguyệt Thiên Phương của mình.

Đỗ Thanh Triệt là người kế thừa của Đỗ gia hiện tại, Đỗ gia phú khả địch quốc, quốc khố của Thành Thiên quốc so ra vẫn thua kém gia sản của Đỗ gia, năm đó Lê Chấn cũng là vì nhắm đến tài sản của Đỗ gia nên mới nảy ý muốn lấy nữ nhi của Đỗ gia về làm thê tử của mình, để có thể nhận được sự trợ giúp từ người của Đỗ gia. Người mà hắn muốn lấy vốn dĩ là viên ngọc quý trên tay của Đỗ lão gia - Đỗ Thi Mai, thế nhưng Đỗ Thi Mai lại được Thành Thiên đế coi trọng, hắn chỉ là đại thần, không thể chống lại uy quyền của đế vương cho nên chỉ có thể chấp tay nhường nữ nhân ấy cho nam nhân có địa vị tôn quý nhất thiên hạ, trở thành Mai phi nương nương nhận được muôn vàn ân sủng như hiện nay, còn hắn lại đi lấy thứ nữ của Đỗ phủ, mặc dù chỉ là thứ nữ nhưng Đỗ lão gia đối với nữ nhi này cũng xem không tệ, khi mà Lê Chấn gặp khó khăn thì Đỗ gia bên kia cũng giúp đỡ không ít về mặt tài lực, có thể nói nhờ có Đỗ gia mà Lê gia mới được như ngày hôm nay cũng không sai.

Lúc Lê phu nhân sinh ra Lê Nguyệt Thiên Phương, Lê Chấn đã có ý định để nữ nhi của mình kết thân với Đỗ gia, phù sa không chảy ruộng ngoài, Đỗ gia đời này chỉ có một mình Đỗ Thanh Triệt là nam tử, sau này ai mà gả vào Đỗ gia thì nhất định sẽ hưởng vinh hoa phú quý suốt đời, tuy nói Đỗ gia chỉ là thương gia nhưng lại có nữ nhi làm phi tử trong cung, cháu trai làm vương gia, cũng xem như là hoàng thân quốc thích, làm con dâu của Đỗ gia cũng là lựa chọn không tồi.

Chuyện Lê Nguyệt Thiên Phương có tình ý với Đỗ Thanh Triệt, không chỉ người Đỗ gia bên kia biết mà Lê gia bên này cũng biết đến, Đỗ gia ôm thái độ làm người ngoài cuộc, đối với hôn sự của cháu trai Đỗ lão gia không có nói gì, chỉ tùy ý để hắn quyết định, mà Lê gia cũng ủng hộ việc Lê Nguyệt Thiên Phương theo đuổi Đỗ Thanh Triệt, thậm chí Lê Chấn còn nhiều lần tạo cơ hội để hai người tiếp xúc nhưng Đỗ Thanh Triệt vẫn không cải thiện thái độ với Lê Nguyệt Thiên Phương tốt hơn chút nào, đó là điều mà hắn hơi lo ngại. Lo ngại thì lo ngại, nhưng hắn nghĩ chuyện tình cảm không nên quá gấp gáp, nên dành thời gian để bồi đắp từ từ, nữ nhi của hắn lớn lên không tồi, lại xuất thân danh giá, nhược điểm duy nhất chính là tính tình quá nóng nảy, bất quá tính tình có thể uốn nắn từ từ, Lê Chấn tin rằng khi Lê Nguyệt Thiên Phương gả cho Đỗ Thanh Triệt thì nàng sẽ chịu thay đổi chính mình, theo hắn thấy thì nữ nhi cũng rất để ý đến Đỗ Thanh Triệt, chỉ là sự xuất hiện của Bạch Phi Nhục hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bạch Phi Nhục là tiểu thư Thừa tướng phủ, luận về thân phận Lê Nguyệt Thiên Phương vẫn là thấp hơn một chút, luận về dung mạo, Bạch Phi Nhục đúng là tuyệt sắc mỹ nhân, khắp kinh thành người có thể so sánh với nàng chỉ có đếm trên đầu ngón tay, luận tài hoa năng còn là tài nữ bậc nhất của Yến Kinh, về tính tình ôn nhu dịu dàng, thấu tình đạt lý, lại biết suy nghĩ cho người khác, mong manh yếu đuối khiến người khác muốn bảo vệ, trách sao Đỗ Thanh Triệt không động tâm cho được?!

Người bên ngoài đồn ý trung nhân của Bạch Phi Nhục chính là Đỗ Thanh Triệt, mà Đỗ Thanh Triệt nghe cũng không có phản bác, điều này càng khiến mọi người hiểu lầm quan hệ giữa hai người, ai cũng cảm thấy hai người họ đứng cùng một chỗ thật là xứng đôi, Bạch Vân Hoài bên này không nói gì, Đỗ lão gia bên kia lại không lên tiếng phản bác, khi Lê Chấn nhận được tin tức này chỉ cảm thấy nguy cơ khắp nơi, phản ứng của hắn so với Lê Nguyệt Thiên Phương còn lớn hơn.

Thế lực của Bạch Vân Hoài ở trong triều hiện tại đã rất lớn, hắn là Hữu Thừa tướng phủ, một trong hai người nắm quyền cao nhất của triều đình, nhạc phụ là Thái phó, thân thích một người là Hoàng hậu nắm quyền lực cung, một người là Đại Lý Tự Khanh quản việc pháp án, chỉ bao nhiêu đó cũng khiến người khác làm gì đều phải kiêng kỵ, nếu hiện tại hắn lại có thêm con rể là gia chủ Đỗ gia đời tiếp theo thì sau này làm chuyện gì hắn cũng không cần lo đến vấn đề tài lực, như vậy Bạch gia chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh, Lê gia đến lúc này làm gì có tiếng nói nữa cơ chứ?!

Bởi vì nhiều lý do khác nhau mà Lê Chấn nhìn không vừa mắt Bạch Vân Hoài, việc Bạch gia đóng cửa không tiếp khách, trực tiếp nhốt đám người Lê gia ở hoàn toàn chọc giận Lê Chấn, Lê Chấn rốt cuộc chịu không được nên đã đến Chương gia tìm người, bởi vì hắn nghe nói ngày đó không chỉ một mình nữ nhi của hắn bị Bạch Tử Linh đẩy xuống hồ mà tiểu tử Chương gia cũng không tránh khỏi việc ngấm mình dưới hồ băng, cũng không biết Chương gia bên kia nghĩ thế nào lại cho hắn câu trả lời là không truy cứu khiến hắn tức điên lên được, Lê Chấn chỉ có thể ngậm hờn bòn làm ngọt bỏ qua chuyện này.

Lê Nguyệt Thiên Phương nghe thấy lời của Lê Chấn xong cũng cảm thấy bất ngờ, trong suy nghĩ của nàng thì Chương Ngự luôn nhìn Bạch Tử Linh không vừa mắt, nguyên nhân cũng là vì Bạch Phi Nhục, nếu có cơ hội khiến Bạch Tử Linh xấu mặt thế này thì hắn sẽ không bỏ qua, vậy mà hiện tại hắn

lại từ chối việc vạch tội Bạch Tử Linh.

Có thể ở trước mặt đám người Chương gia cùng Lê gia, hấn ra vẻ đạo mạo từ chối vì nghĩ cho thân phận của hấn, cho nên nàng mới để Bạch Hợp đi tìm hấn, ai ngờ hấn lại từ chối, nghe thấy lý do của hấn nàng liền cảm thấy buồn cười.

“Trước kia hấn bắt nạt Bạch Tử Linh không ít, hiện tại bị Bạch Tử Linh đá xuống hồ mà lại không truy cứu, chắc là bị nước lạnh rửa hết ý nghĩ xấu xa trong đầu rồi chăng?!”

Lê Nguyệt Thiên Phương không biết rằng, sở dĩ Chương Ngự không muốn truy cứu chuyện này là vì hai nguyên nhân, thứ nhất là vì Bạch Phi Nhược, Bạch Tử Linh dù có xấu xa thế nào thì nàng ta cũng là tỷ tỷ của Bạch Phi Nhược, nếu hấn làm lớn chuyện này, không đơn thuần chỉ vì muốn Bạch Tử Linh chịu trách nhiệm vì những chuyện mà bản thân gây ra mà còn làm ảnh hưởng đến Bạch gia, đến lúc đó hấn muốn nhìn mặt Bạch Phi Nhược cũng khó. Nguyên nhân thứ hai là vì muội muội của hấn Chương Ngự, hấn không biết Bạch Tử Linh làm gì nàng mà kể từ sau ngày đó Chương Ngự thường xuyên nhắc Bạch Tử Linh, hơn nữa còn làm về mặt tức nuôi, hỏi thì không nói nên Chương Ngự đành thôi, lúc Lê gia cho người đến hỏi về việc ngày đó, Lê Chấn còn tỏ ý muốn hấn đứng ra chỉ trích hành động của Bạch Tử Linh, muốn Bạch Tử Linh xin lỗi Lê Nguyệt Thiên Phương, Chương Ngự là người trong cuộc còn chưa tỏ về gì thì Chương Ngự bên cạnh đã lên tiếng phản đối, còn tạo áp lực cho hấn, chẳng hiểu sao Chương Ngự lại lên tiếng nói giúp cho Bạch Tử Linh, còn tạo áp lực cho hấn, vì không muốn tình cảm huynh muội có khoảng cách, Chương Ngự mới đồng ý với nàng.

Vương Sắc Sắc im lặng một bên ngồi nghe Lê Nguyệt Thiên Phương nói, không có mở miệng xen vào, đáy mắt lấp lờ ánh sáng, không biết đang nghĩ gì.

~~~~~

So với Lê gia bên kia, Hữu Thừa tướng phủ bên này cũng không tính là sóng yên biển lặng, ba ngày này Bạch Văn Hoài xin phép không vào triều mà cùng đám người Bạch Lâm truy tìm tung tích của kẻ đột nhập vào thư phòng của hấn, điều này chứng tỏ phong thư kẹp trong quyền sách đó rất quan trọng, cho dù phong thư đó là thật hay giả thì nếu để người có tâm biết được tin tức này thì đối với Bạch Văn Hoài cũng vô cùng bất lợi, cho nên hấn lo lắng cũng phải. Ba ngày tìm kiếm nhưng lại không có kết quả gì, điều này khiến cho tính tình của Bạch Văn Hoài càng thêm trở nên nóng nảy, vào thời điểm đầu sôi lửa bỏng thế này mọi người đều ngoan ngoãn ở yên trong phòng không dám ra ngoài, sợ vô tình chọc giận Bạch Văn Hoài lúc nào không hay, có vẻ như trên đầu mỗi người Bạch gia đều đang bao phủ một đám mây đen âm u, giống như bão có thể bất kì lúc nào mà không kịp trở tay, có vài người thật sự hâm mộ đám người Tứ phu nhân và mẫu thị Lâm thị đang ở nơi xa kia, biết sớm như vậy các nàng cũng đã đi theo Tứ phu nhân đến Hương Sơn Tự, thay vì ở trong phủ mà không có một ngày yên bình.

Linh Viên, cho dù ba ngày trước hay ba ngày sau vẫn yên tĩnh như thường, người canh cửa viện đã rời khỏi, dù sao thời hạn cấm túc Bạch Tử Linh đã hết, bọn họ cũng không có lý do gì ở đây nữa, do dạo gần đây trong phủ xảy ra quá nhiều chuyện cho nên một số nha hoàn cùng gã sai vặt đều đặc biệt trở nên chăm chỉ, không cần chủ tử hạ lệnh bọn họ cũng tự giác đi làm, có thể nói đây là một điều tốt trong số những điều không tốt đang diễn ra tại Bạch gia.

Bạch Tử Linh chống cằm ngồi bên bàn, bàn tay cầm lấy chung trà vuốt nhẹ, đáy mắt nàng có chút mơ hồ, bộ dạng trầm tư không biết đang nghĩ gì, Thanh Nhi bên cạnh vừa quét dọn vừa đem hình ảnh này thu vào mắt, mặc dù có chút khó hiểu nhưng không có lên tiếng làm phiền.

Tiểu thư nàng trước giờ vẫn luôn có thói quen người như thế, Thanh Nhi sớm nhìn đã quen, không phải nàng không muốn biết tiểu thư đang suy tư điều gì, chỉ là cho dù có hỏi tiểu thư khẳng định cũng sẽ không nói thật lòng, thay vì tò mò tiểu thư đang suy nghĩ gì thì Thanh Nhi đành đem sự tò mò đó chuyển thành nỗ lực để làm việc, đợi một lát sau tiểu thư sẽ tự thoát khỏi trạng thái thần thờ này, đến lúc đó sẽ tự động cùng nàng bắt chuyện, chuyện này lặp đi lặp lại hàng ngày, Thanh Nhi cũng không cảm thấy lo lắng.

“Bạch Tử Linh, ta không biết vì sao ngươi lại nói ra những lời này với chúng ta, có thể là vô tâm nhưng ngươi hãy biết tính nghiêm trọng của việc này, ta khuyên ngươi đừng nói những lời này với người khác, bởi vì ngươi sẽ không muốn biết hậu quả của nó đâu.”

Câu nói của Thương Hàn Phong vẫn luôn vang lên trong đầu nàng, ba ngày, Bạch Tử Linh dùng thời gian ba ngày để suy nghĩ hàm ý trong câu nói đó, rốt cuộc thì nàng cũng hiểu lời nói của Thương Hàn Phong là có ý gì, vốn lúc đầu nàng còn không rõ nguyên nhân vì sao Thương Hàn Phong đối với chuyện này lại có chấp như vậy. Sau đó nàng chợt nhớ đến việc của Nhã phi và Trữ gia năm đó, mặc dù chỉ là hiểu lầm nhưng đó cũng chỉ là cái cớ Thành Thiên để đưa ra mà thôi, một khi Thành Thiên để muốn diệt trừ một thế lực nào đó, không cần biết đó có phải là thật hay không, chỉ cần hấn muốn thì giả cũng có thể trở thành thật, Trữ gia năm đó là như vậy, cho nên Bạch gia tương lai sợ là cũng sẽ như vậy, nếu Bạch Tử Linh tiếp tục ôm thái độ thần nhiên mà đem chuyện này nói với những người khác.

Thương Hàn Phong không biết rằng Bạch Tử Linh đem chuyện này nói với hấn không phải là vì nàng ngây thơ không hiểu rõ tính nghiêm trọng hay là vì nhất thời hồ đồ, kỳ thực nàng không hề xem trọng Bạch gia như Thương Hàn Phong đã nghĩ, trước khi biết việc nàng không phải nữ nhi của Bạch Văn Hoài hay là sau đó thì khi đối mặt với chuyện này nàng cũng đều hành động như nhau mà thôi. Trong lòng nàng người của Bạch gia chẳng là gì cả, sự sống chết của bọn họ không hề liên quan đến nàng, cho dù nàng có thật sự là cốt nhục của Bạch Văn Hoài, là Bạch gia nhân đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ không bận tâm đến việc này, bởi vì người mang dòng máu của Bạch gia là nguyên chủ chứ không phải là nàng, chưa kể đến việc mười lăm năm bọn họ đối xử tệ bạc với nguyên chủ ra sao, nguyên chủ cho dù không giúp bọn họ cũng là điều hiển nhiên, chứ đừng nói đến sự thật là Bạch Văn Hoài là hung thủ giết chết phụ thân Bạch Tử Lâm, Đại phu nhân Viên Minh Hân lại là kẻ thù sát hại mẫu thân Lạc Tuyết của nguyên chủ, cho dù Bạch gia nuôi lớn nguyên chủ, cho nguyên chủ ăn ngon mặc đẹp suốt mười lăm năm đi chăng nữa thì thủ giết phụ mẫu không đợi trời chung, càng huống hồ bọn họ đối xử tệ bạc với nguyên chủ!

Mặc kệ phong thư được tìm thấy trong thư phòng Bạch Văn Hoài là thật hay giả, việc hấn cấu kết cùng người của Vũ Nguyệt có thật hay không, một khi bị người có tâm biết được thì Bạch gia sẽ tràn ngập nguy cơ, chỉ là tất cả những chuyện này đều không liên quan đến Bạch Tử Linh nàng.

Nhớ đến bộ dạng của Thương Hàn Phong khi nói những lời đó, Bạch Tử Linh, xem ra trong lòng hấn thật sự khó mà buông bỏ được chuyện này.

“Thanh Nhi...”

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Lạc Hàm dạo gần đây bận quá nhỉ, không thấy bóng dáng đâu hết?” Bạch Tử Linh liếc mắt một lượt khắp căn phòng, không thấy bóng dáng Lạc Hàm đâu hết mới nhớ đến sáng sớm hôm nay sau khi mưa điểm tâm về thì Lạc Hàm đã ra ngoài, đến giờ vẫn chưa quay trở lại. Đây cũng không phải lần đầu tiên ba ngày trước Lạc Hàm đã có biểu hiện lạ như thế, nói với nàng là đi ra ngoài nhưng lại không nói là đi đâu, lúc đầu thì nàng cũng không có lo lắng, dù sao Lạc Hàm cũng trưởng thành, lại có năng lực bảo vệ bản thân, nếu không dùng châm hạ đối phương thì vẫn có thể dùng kinh công bỏ trốn, cho nên nàng không hề lo lắng Thịnh Hàm sẽ gặp chuyện, chính là hành động của Lạc Hàm càng ngày càng lạ, Bạch Tử Linh không chú ý đến cũng không được.

“A, Thanh Nhi cũng không biết nữa...” Thanh Nhi giật mình, ngáp ngừng mở miệng, thái độ của nàng hoàn toàn bán đứng suy nghĩ của nàng, nàng không phải loại người có thể nói dối, đặc biệt là đối với Bạch Tử Linh nàng lại càng không muốn nói dối, nhưng Lạc Hàm đã dặn dò nàng không cần đem chuyện này nói ra mà để chính Lạc Hàm tự nói.

“Có phải hai người lại có chuyện gì giấu ta không?” Bạch Tử Linh nhướn mày, môi nhấn mạnh một chữ “lại” khiến Thanh Nhi bối rối không thôi, nhìn bộ dạng này của Thanh Nhi nàng liền biết là có chuyện.

Thanh Nhi ảo não: “Tiểu thư, Thanh Nhi biết rõ không thể giấu người, thế nhưng Lạc Hàm muội ấy có nói là sẽ đích thân nói với người, cho nên người đừng làm khó Thanh Nhi có được không?”

“Được rồi được rồi, không làm khó muội.” Bạch Tử Linh phát tay, tỏ vẻ không quan tâm.

Thanh Nhi nghe vậy thở phào một hơi, nhìn Bạch Tử Linh nằm dài ra bàn, đọc sách với vẻ chán chường, không khỏi mở miệng hỏi: “Tiểu thư, hôm nay người không ra ngoài sao?”

“Làm sao?” Bạch Tử Linh liếc mắt: “Ta không ra ngoài ở đây làm phiền muội, muội không vui sao?”

“Không, không phải vậy...” Thanh Nhi vội xua tay, bởi mỗi ngày nếu Bạch Tử Linh cảm thấy chán đều sẽ ra ngoài đi dạo để lấy lại tinh thần, nhưng hôm nay chán đến mức nằm dài ra bàn mà lại không ra ngoài đi dạo thì đúng là lạ lùng.

“Dù sao trong phủ cũng đang có chuyện, vào những lúc thế này tốt nhất chúng ta vẫn nên ngoan ngoãn ở trong nhà đừng đi ra ngoài, lỡ như để lộ ra manh mối để người khác nắm được thì không hay đâu.”

“Tiểu thư nói đúng.”

Lạc Hàm không có ở trong phủ, Thanh Nhi lại đang quét dọn Linh Viên, mặc dù Bạch Tử Linh đã bảo nàng không cần làm nhưng cũng không thể để Linh Viên bám đầy cát bụi được, với lại so với học y thuật Thanh Nhi xem ra thích là việc nhà hơn nên Bạch Tử Linh để nàng muốn làm gì thì làm. Còn Bạch Tử Linh, mấy ngày nay ngoại trừ đọc sách thì cũng chỉ đọc sách, nếu không phải sách về dược liệu cũng là bí pháp của Lạc Y Cung, Thanh Nhi bên cạnh nhìn thấy thì khen nàng có trí nhớ tốt, Bạch Tử Linh cũng chỉ cười trừ cho qua, hai thứ đó mỗi ngày Lạc Hàm đều nhồi nhét vào đầu nàng mỗi thứ một ít, không muốn nhớ cũng khó, nhưng đọc sách hoài cũng sẽ sinh ra buồn chán, cho nên Bạch Tử Linh quyết định vứt bỏ lý thuyết sang một bên mà tập trung vào thực hành.

“Thực hành?” Thanh Nhi ngẩn ra, đôi mắt lộ vẻ mờ mịt, Bạch Tử Linh vừa nhìn đã biết là đối phương không hiểu.

“Chính là... ta muốn thi triển trận pháp thử xem.” Bạch Tử Linh giờ quyển sách đang cầm trên tay cho Thanh Nhi xem, đó chính là hạ quyển của Tâm Linh bí pháp, một trong những báu vật của Lạc Y Cung.

“Thi triển trận pháp? Ở đây sao?” Thanh Nhi theo phản xạ kinh hô một tiếng, nhìn thấy quyển sách Bạch Tử Linh đang cầm thì sắc mặt hoàn toàn thay đổi, nàng vội vàng nhìn xung quanh, nàng đi từ cửa sổ đến cửa chính, sau khi kiểm tra một lượt không có ai mới thở phào một hơi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Bạch Tử Linh, cầm lấy quyển sách giấu vào trong tay áo của Bạch Tử Linh.

“Tiểu thư, thứ này không được tùy tiện mang ra ngoài đâu, lỡ như bị người khác nhìn thấy thì có chuyện đó.”

“Trước kia cũng không thấy muội cẩn trọng như vậy a...” Bạch Tử Linh vẫn còn nhớ lúc nàng vừa mới xuyên qua, không, theo như lời nguyên chủ thì là lúc nàng vừa mới tỉnh lại ở thế giới này thì quyển sách này được xem như một thứ đồ bỏ, tùy tiện vứt trong ngăn tủ trang điểm, hơn nữa còn bị đóng một lớp bụi dày, vừa nhìn liền biết không có người động qua.

Thanh Nhi nghe vậy có chút xấu hổ, hận không thể lấy tay che mặt, mà nàng thật sự đã làm như vậy.

“Đó là do trước kia Thanh Nhi chưa có khôi phục trí nhớ, làm sao biết được tầm quan trọng của Tâm Linh bí pháp được chứ?!”

“Được rồi, đừng bận tâm về nó, chúng ta ra ngoài thi triển trận pháp ngay nào.” Bạch Tử Linh cũng không muốn đấu võ mồm với Thanh Nhi, nàng kéo tay Thanh Nhi đi ra sân, đi đến trước cửa viện mới chịu dừng lại.

“Tiểu thư, người định làm thật sao?” Thanh Nhi mở cửa viện quan sát một lượt, phát hiện không có ai khả nghi đến gần Linh Viên mới thở ra một hơi, đóng cửa viện lại rồi nhìn Bạch Tử Linh về mặt tràn ngập hứng thú nhìn quyển sách trên tay.

“Nhìn bộ dạng của ta giống như đang nói đùa lắm sao?”

“Nhưng mà... người định thi triển trận pháp gì vậy?” Nếu là những trận pháp lớn thì ở nơi này thật sự không tiện lắm, lỡ như gây ra oanh động sẽ thu hút sự chú ý của mọi người trong phủ, đến lúc đó lại có chuyện nữa cho mà xem!

“Bởi vì lần đầu tiên cho nên chúng ta thử một thứ gì đó nho nhỏ thôi.” Bạch Tử Linh cầm quyển sách, lật lật vài trang rồi đưa đến trước mặt Thanh Nhi, trên trang sách là một trận đồ hình tròn, cách vẽ cũng không quá phức tạp, bên cạnh còn có vài dòng chú thích nữa.

“Không Gian Phong Tỏa, tác dụng trên diện rộng cả diện hẹp, tùy vào người thi triển trận pháp, khi có người bước vào trận pháp thì trận pháp sẽ khởi động, trận pháp một khi đã khởi động thì người ở bên trong không thể thoát ra ngoài, thời hạn của trận pháp là không thể xác định, có thể nói hiệu lực của trận pháp sẽ giảm dần theo thời gian.” Thanh Nhi đọc hàng chữ chú thích bên cạnh, sau khi đọc xong ánh mắt nàng hiện lên tia nghiến ngấm, nhìn bề ngoài trận pháp này đúng là vô hại thật nhưng thời gian giam cầm lại không thể xác định thì đúng là... quá độc ác rồi!

“Tiểu thư, người làm trận pháp này là để bẫy ai sao?” Trận pháp này nhìn qua thì khá đơn giản, nói là Không Gian Phong Tỏa nghe có vẻ đáng sợ nhưng mục đích chủ yếu là để bẫy người khác, Bạch Tử Linh vô duyên vô cớ lại muốn thi triển trận pháp này, hơn nữa còn ở cửa viện nữa, nếu là trước kia Thanh Nhi không có nghĩ nhiều như vậy nhưng từ ngày Bạch Tử Linh đổi tính, suy nghĩ của nàng cũng bị Bạch Tử Linh làm ảnh hưởng, dựa vào độ hiểu biết của nàng với Bạch Tử Linh thì không có lí nào Bạch Tử Linh lại thi triển một trận pháp để chơi càn, trong này nhất định là có ẩn tình.

“Ai da Thanh Nhi, muội đúng là ngày càng thông minh.” Bạch Tử Linh nhếch môi, đối với việc Thanh Nhi có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng lấy làm vui mừng, bộ dạng của nàng lúc này giống như nhà có nữ nhi trưởng thành vậy.

“Tiểu thư, người định bẫy ai vậy?” Dưới ánh mắt nghi ngờ của Thanh Nhi, gương mặt Bạch Tử Linh hiện lên vài phần giảo hoạt: “Một con chuột không nên xuất hiện ở Linh Viên.”

Chuột sao?

Thanh Nhi tự nhiên không tin đó là con chuột bình thường, nếu là chuột bình thường thì đâu cần dùng đến trận pháp để bẫy?!

“Muội đi lấy vài hòn đá cho ta xem nào.”

“Vâng.”

Sau khi sắp xếp hòn đá ở bốn phía, Bạch Tử Linh cầm lấy thanh cây vẽ trận đồ trên nền đất, nếu người ngoài không biết thì nghĩ rằng đây chỉ là những nét vẽ nguệch ngoạc của tiểu hài tử, chỉ có những người có kiến thức sâu xa mới hiểu được đây là gì và tác dụng của trận pháp này.

“Có vẻ như... không được đẹp mắt lắm nhỉ?” Trận đồ được bố trí xong, Bạch Tử Linh cạnh xoa cằm, cảm thấy đây chỉ là một vòng tròn bình thường, hoàn toàn không có tác dụng lớn lao như lời sách nói.

“Thanh Nhi, muội vào thử xem.”

“Muội sao?” Thanh Nhi chỉ tay vào mặt bản thân, thần sắc lộ vẻ sừng sốt.

“Đừng lo, có ta ở đây mà.”

Có người mới đáng lo đó tiểu thư!

Thanh Nhi hiện tại đối với Bạch Tử Linh cũng xem như hiểu biết, tiểu thư ngày thường một bộ dạng hồ hững, không thích chọc phiền toái nhưng đáy lòng luôn thích trêu chọc người khác, nhìn bộ dạng đó của Bạch Tử Linh, Thanh Nhi cảm thấy trận pháp này không đáng tin lắm.

Nàng không phải không tin trận pháp không có tác dụng, điều nàng lo lắng chính là trận pháp khởi động xong, Bạch Tử Linh lại không biết cách giải!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Thanh Nhi vẫn ngoan ngoãn bước vào trong trận pháp, vừa bước vào dưới chân Thanh Nhi liền lóe sáng, xung quanh vòng tròn mà Bạch Tử Linh vừa vẽ hiện lên ánh sáng màu vàng rực rỡ, nhìn từ xa trong giống như một cái cột sáng, sau đó không lâu ánh sáng dần dần biến mất, Thanh Nhi vẫn đứng bên trong vòng tròn, nhìn qua có vẻ như không hề giống như bị giam cầm gì cả. Thanh Nhi đưa tay chạm vào xung quanh, bất ngờ đụng phải một vách tường vô hình, lúc này xung quanh nàng lại bao phủ một ánh sáng màu vàng rực rỡ nữa, lúc nàng thu tay lại thì ánh sáng cũng nhạt dần rồi biến mất, chỉ khi nàng chạm vào vách tường vô hình thì ánh mắt mới lóe lên, giống như là chạm phải công tắc điện vậy.

“Thành công rồi.” Bạch Tử Linh hai mắt sáng rực nhìn Thanh Nhi, trong mắt không được tia hào hứng, đây là lần đầu tiên nàng thi triển trận pháp, không nghĩ rằng nó lại thành công ngoài sức mong đợi.

“Tiểu thư, cho Thanh Nhi ra ngoài đi.” Vui thì vui thật đấy, Thanh Nhi có thể hiểu tâm trạng của Bạch Tử Linh lúc này, bất quá thân là người bị nhốt, đối với loại trận pháp giam cầm không có thời hạn, gặp phải một tên ma mới là Bạch Tử Linh, Thanh Nhi thật sự sợ hãi Bạch Tử Linh không thể giải trận để đưa nàng ra ngoài.

“Được rồi, muội đừng kích động.”

Thanh Nhi muốn khóc: “...” Làm sao có thể không kích động được cơ chứ?! Lỡ như nàng bị nhốt trong này luôn thì phải làm sao?!

Chương 73: Lạc Hàm rời đi

“Hai người đang làm gì vậy?” Lạc Hàm từ con hẻm nhỏ bên cạnh phóng người nhảy qua vách tường của Linh Viên, chân nàng vừa mới chạm đất thì đã bắt gặp hai đôi mắt to tròn, khiến nàng bị dọa cho một trận, bình tĩnh lại thì mới phát hiện đó là Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi, hai người lúc này đang ngồi xổm trước mặt nàng, trên tay còn đang cầm thanh cây, Lạc Hàm cúi đầu nhìn xuống dưới chân, lúc này chân nàng đang giẫm lên một vòng tròn với những nét vẽ nguệch ngoạc giống như tiểu hài tử vẽ, còn chưa đợi nàng nói thêm cái gì thì xung quanh người nàng đã bị bao phủ bởi ánh sáng màu vàng rực rỡ.

“Đây là... trận pháp?” Lạc Hàm kinh ngạc, thân là người học qua trận pháp nàng rất nhanh liền nhận ra đây là một trận pháp, chỉ là nàng chưa từng gặp qua, cũng không biết tên của nó.

Lạc Hàm đưa tay chạm vào hư không, quả nhiên là đụng phải một bức tường vô hình, bốn phía lần nữa xuất hiện ánh sáng màu vàng rực rỡ, nàng thu hồi bàn tay, ánh sáng màu vàng từ từ nhạt dần rồi biến mất, lúc này đây nàng đang đứng trong vòng tròn, xung quanh nàng vẫn là khung cảnh của Linh Viên, trước mặt nàng vẫn là hai người Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi, tựa hồ như không có gì đặc biệt đang diễn ra cả, nàng định bước chân ra khỏi vòng tròn nhưng lại gặp phải bức tường vô hình ngăn trở, vòng tròn ánh sáng lại hiện lên, Lạc Hàm liền biết bản thân đang bị giam cầm trong trận pháp.

“Oa, Lạc Hàm, sao muội lại về bên này chứ? Tiểu thư vừa mới thi triển trận pháp ở đây, muội lại nhảy vào nên là...” Thanh Nhi nhanh chóng phục hồi tinh thần, trong giọng nói không che giấu vẻ vui sướng khi người gặp họa khiến sắc mặt Lạc Hàm hơi đen lại, lúc này nàng cũng đã bị nhốt bên trong trận pháp hết một lần, mất khoảng chừng nửa canh giờ mới đi ra được, cho nên hiện tại nhìn thấy có người trải qua cảm giác vừa mới này của nàng thì nàng nhin không được vui vẻ ra mặt.

Do là lần đầu tiên Bạch Tử Linh thi triển trận pháp nên nàng chỉ xem cách thi triển mà quên mất phải xem cách giải trận, cho nên tìm kiếm một lúc lâu mới tìm ra cách giải trận, điều này cũng không thể trách Bạch Tử Linh, bởi vì ngôn ngữ của người cổ đại quá khó hiểu, cách giải trận thì ghi là cách giải trận, cái gì có mà thơ với chẳng ca trong đó, đối với một người mù tịt văn học lịch sử như Bạch Tử Linh thì việc này đúng là làm khó nàng, vì vậy hai chủ tớ cùng nhau ngồi lì giải hai câu thơ được ghi là cách giải trận, khoảng nửa canh giờ sau Bạch Tử Linh mới ngộ ra vấn đề.

Nửa canh giờ đó là khoảng thời gian Thanh Nhi luôn ở trong tâm trạng sợ hãi, Bạch Tử Linh không giải được trận pháp thì nàng sẽ ở trong này mãi mãi, dù sao thời hạn của trận pháp này là không thể xác định được a!

“Ta làm sao biết hai người đột nhiên có hứng thú mà thi triển trận pháp cơ chứ?” Điều này có thể trách nàng sao? Bờ tường của Linh Viên một bên là nằm gần với viện của Tứ phu nhân, cách một con đường nhỏ đi ra hậu viện, một bên là nằm sát với hẻm nhỏ ở trên phố, bởi vì Tứ phu nhân đã đi đến Hương Sơn Tự nên trong viện của nàng rất ít người, chỉ còn lại Ngũ thiếu gia Bạch Tử Kiện được bà từ chăm sóc, ngày thường vì không muốn có gây chú ý nên nàng chỉ đi lại bằng đường bên cạnh hẻm nhỏ, hôm nay nàng có việc ở phía bên kia nên mới về bằng đường bên này, ai biết được lại nhảy vào trận pháp mà Bạch Tử Linh đã vẽ chứ?!

“Tiểu thư đột nhiên nổi hứng, muội cảm thấy ta có thể cản người sao?” Vừa dứt lời Thanh Nhi liền cười vài tiếng, chọc cho Lạc Hàm bị nhốt bên trong trận pháp nổi đóa.

“Tỷ còn có tâm trạng đứng đó cười trong khi ta bị nhốt sao? Mau thả ta ra đi!” Có thể nói người của Lạc Y Cung đều lớn lên bên cạnh các trận pháp, Lạc Hàm không phải chưa từng bị trận pháp giam giữ nhưng đó là khi còn nhỏ, bởi vì nàng còn chưa quen thuộc với trận pháp nên nhiều lúc vô tình mắc bẫy, kể từ khi nàng thi triển được trận pháp đầu tiên thì nàng chưa bao giờ bị nhốt ở trong bất kì một trận pháp nào nữa, hôm nay đột nhiên lại bị nhốt, còn bị Thanh Nhi chế cười, nàng tự nhiên là tức giận.

“Thả muội cũng được, vậy thì đợi thêm nửa canh giờ nữa đi nha.”

Bạch Tử Linh nhin không được trọn mắt, lần đầu tiên nàng phát hiện Thanh Nhi là người thù dai, hơn nữa còn là loại giận cá mà chém thót nữa cơ, đáng thương Lạc Hàm.

“Cái gì? Tại sao lại là nửa canh giờ chứ?” Lạc Hàm đập vào bức tường vô hình, vòng tròn ánh sáng lại xuất hiện, cả Linh Viên như bừng sáng cả lên, Lạc Hàm đứng bên trong cũng được ánh hào quang bao phủ, nhìn từ xa trông vô cùng đẹp mắt, nếu bỏ qua gương mặt chưa đầy lửa giận của nàng.

“Bởi vì ta bị nhốt nửa canh giờ cho nên muội cũng phải bị nhốt nửa canh giờ, như vậy mới công bằng.” Thanh Nhi rất hào hùng tuyên bố lí luận của bản thân khiến Lạc Hàm hận không thể thoát khỏi trận pháp mà chạy đến trước mặt Thanh Nhi để hỏi cho rõ, rốt cuộc nàng đang nói sáng gì vậy?!

“Đó là cái lí luận gì vậy hả?!” Vì sao Thanh Nhi bị nhốt nửa canh giờ thì nàng cũng phải bị nhốt nửa canh giờ? Chờ đã, Thanh Nhi nói bản thân bị nhốt nửa canh giờ...?

Ở trong cái vòng này?

Nửa canh giờ?

Đùa sao?

“Tiểu thư, đây là trận pháp gì vậy?” Lạc Hàm nhìn về phía quyển sách Bạch Tử Linh cầm trên tay, đây chính là hạ quyền của Tâm Linh bí pháp của Lạc Y Cung, Lạc Hàm sớm đã học xong các trận pháp trong thượng quyền, ở thượng quyền cũng có một trận pháp giam cầm, tác dụng của nó cũng chính là dùng để nhốt người, thế nhưng điều khác biệt chính là cho người bước ra khỏi trận pháp, với điều kiện ai bước ra khỏi nơi đó sẽ bị nổ tan xác, nghe có vẻ đáng sợ nhưng đó là sự thật. Lạc Hàm bởi vì phát hiện trận pháp này không giống trận pháp kia nên mới quyết định bước ra khỏi vòng tròn nhưng cuối cùng lại không bước ra được, so với thượng quyền thì hạ quyền tự nhiên là có những trận pháp mạnh mẽ hơn, cho nên Lạc Hàm mới nhịn không được mà dò hỏi, lỡ như bị nhốt trong này lâu quá liệu có phải sẽ tan thành nước hay hóa thiêu hay không?!

“Là nó.” Bạch Tử Linh đưa quyển sách đến trước mặt Lạc Hàm.

“Không Gian Phong Tỏa?” Lạc Hàm nhìn những dòng chú thích bên dưới, cách thức thi triển thì bỏ qua đi, tác dụng thì chính là để nhốt người, cũng chẳng có gì đáng nói, thời hạn thì không thể xác định, có thể nói hiệu lực của trận pháp sẽ giảm dần theo thời gian.

Chỉ là giam cầm mà thôi, hoàn toàn không gây ảnh hưởng đến tính mạng, Lạc Hàm thở ra một hơi, gì chứ, hóa ra không có nguy hiểm như nàng nghĩ, chờ đã, thời hạn không thể xác định, có nghĩa là...

“Thời hạn không thể xác định là có ý gì?!” Nói đến đây Lạc Hàm có chút kích động.

“Chính là một khi người thi triển không giải trận, muội sẽ phải ở trong cả đời luôn.” Thanh Nhi tốt bụng giải thích nhưng lại đổi lại ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Hàm.

“Không... không thể nào! Tiểu thư mau cho ta ra ngoài.” Đây là Lạc Hàm, giọng nói Lạc Hàm không được về hốt hoảng.

“Tiểu thư, không được, người không thể làm vậy...” Đây là Thanh Nhi, giọng nói Thanh Nhi tràn đầy bất mãn.

“Vì sao?” Đây là Bạch Tử Linh, không rõ chuyện gì đang diễn ra với hai người trước mặt.

“Người nhốt Thanh Nhi ở trong đó nửa canh giờ, sau có thể chỉ nhốt Lạc Hàm nửa nén nhang được?” Thanh Nhi không phục mở miệng.

“Đó... đó là ngoài ý muốn mà!” Bạch Tử Linh cũng có chút xấu hổ, bất quá điều này làm sao có thể trách nàng được, có trách thì cũng phải trách người viết ra quyển sách này, cách giải trận pháp thì ghi đơn giản được rồi, cần gì phải viết nhiều thứ khiến người khác không hiểu như vậy?!

“Thanh Nhi không biết đâu!”

Lạc Hàm nghe hai chủ tử đối thoại, rốt cuộc cũng hiểu được sự cố chấp của Thanh Nhi từ đâu mà đến.

“Tiểu thư, có phải người thi triển trận pháp mà không tìm xem cách giải trận nên mới nhốt Thanh Nhi nửa canh giờ không?”

“Ha ha...” Bạch Tử Linh cười gượng: “Bị muội đoán trúng mất rồi.”

Lạc Hàm trừng mắt, thiệt... thiệt luôn kìa!

Trên đời này thật sự có người thi triển trận pháp mà không tìm hiểu xem cách giải, điều này cũng giống như điều chế thuốc độc mà không chế thuốc giải vậy, thảo nào Thanh Nhi lại tức giận như vậy.

Đúng là không thể tin được mà!

“Không phải ta không tìm cách mà là bởi vì cách giải trận khó hiểu qua nên mới mất thời gian lâu như vậy a...” Dứt lời nàng liền cho Lạc Hàm xem cách giải trận pháp như muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân.

“Đây, chẳng lẽ trận pháp nào cũng có cách giải trận vừa văn hoa vừa khó hiểu như thế này sao?”

Lạc Hàm cũng muốn nhìn xem cách giải trận pháp viết thế nào mà Bạch Tử Linh lại có gương mặt khổ sở như vậy, không nhìn thì thôi nhìn rồi mới cảm thấy...

“Đúng... đúng là khó hiểu thật?” Lần đầu tiên Lạc Hàm biết được hóa ra cách giải một trận pháp còn được viết thành thơ văn như thế này, thảo nào năm đó nói đến Tâm Linh hạ quyền thì Lạc Nhân tỏ thái độ không quan tâm, tìm về cũng được mà không tìm cũng được, hiện tại nàng đã biết được nguyên nhân, cách giải trận này... đúng là quá phức tạp, cho dù có tìm về cũng chưa chắc hiểu được trong đó nói cái gì, mặc dù đây có thể không phải là nguyên nhân quyết định nhưng cũng là một phần nguyên nhân trong đó.

“Phải không?” Nhận được sự đồng ý của Lạc Hàm, tâm tình Bạch Tử Linh hơi tốt hơn một chút.

“Cho nên ta phải mất cả nửa canh giờ để tìm hiểu trong đây nói gì đó, ta thật sự vô tội a.”

“Người... nếu người đã biết cách giải trận thì mau chóng thả Lạc Hàm ra đi!”

“Được rồi, được rồi.” Bạch Tử Linh vừa giải trận vừa nói: “Tỷ muội hai người đúng là giống nhau thật đó.” Ngay cả biểu cảm khi bị nhốt trong trận pháp cũng giống nhau như đúc.

“Tiểu thư thật là, lẽ ra phải nhốt Lạc Hàm một lúc nữa mới đúng.” Thanh Nhi tỏ vẻ không phục.

Bạch Tử Linh thở dài: “Lạc Hàm cũng đâu có đắc tội muội, muội có cần độc ác vậy không?”

“Muội làm sao mà độc ác rồi?” Nghe Bạch Tử Linh nói mình độc ác, Thanh Nhi tỏ vẻ ủy khuất vô cùng: “Rõ ràng là tiểu thư bắt nạt Thanh Nhi...”

“A a, là ta sai rồi...”

“Tiểu thư, người nhận lỗi không có thành ý gì hết!”

Lạc Hàm vừa mới thoát ra ngoài còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã nghe hai người tranh cãi, chỉ cảm thấy lỗ tai cứ ong ong không ngừng, tâm trạng vừa mới dâng trào đột nhiên tụt xuống.

“Hai người đủ chưa? Hai người cãi nhau không mệt nhưng muội nghe thấy mệt lắm đó.” Lạc Hàm buồn bực, liếc mắt nhìn Thanh Nhi: “Thanh Nhi, ta phát hiện đạo này tỷ nói nhiều lắm đó!”

“Lạc Hàm, muội có ý gì hả?” Thanh Nhi phòng má, để lộ sự tức giận.

“Đây có phải là tác dụng phụ sau khi khôi phục trí nhớ không?” Bạch Tử Linh đập tay một cái, một bộ dạng bưng bình tĩnh đại ngộ.

Gương mặt Lạc Hàm đột nhiên nghiêm túc hẳn lên: “Có thể lắm.”

“Hai người... hai người...” Thanh Nhi tức đến đến run người, không nói được gì.

“Tiểu thư, chúng ta vào trong nói chuyện được chứ?”

“Được a...”

Hai người đột nhiên kéo nhau đi vào trong phòng để lại Thanh Nhi đứng đó tức giận đến mức giậm chân, nhìn trời một phút, tủi thân cho số phận của mình rồi cũng đi theo hai người vào trong.

“Tiểu thư, Lạc Hàm phải trở về Lạc Y Cung.” Vừa mới vào phòng Lạc Hàm đã giáng một câu sét đánh khiến Bạch Tử Linh không khỏi ngẩn ra.

“Vi sao?” Mặc dù cảm thấy hơi kinh ngạc nhưng Bạch Tử Linh rất nhanh liền lấy lại tinh thần, trước tiên phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện đã.

“Lạc Hàm biết quyết định này có chút đường đột nhưng hết thảy là vì lợi ích của Lạc Y Cung.” Con người vốn là sinh vật vô tình cảm, mấy tháng này sống chung Lạc Hàm sớm đã có không muốn rời khỏi Bạch Tử Linh, ở bên cạnh Bạch Tử Linh có vui có buồn nhưng nhiều hơn chính là cảm giác thoải mái, khiến nàng cảm thấy sống một đời bình thường như thế này cũng không tệ, chỉ là trên vai nàng còn có trách nhiệm bảo vệ Lạc Y Cung, Bạch Tử Linh quan trọng nhưng Lạc Y Cung càng quan trọng hơn, dù sao đó mới là nhà của nàng.

“Trận pháp bảo vệ Lạc Y Cung sắp đến thời hạn, Nhân di yêu cầu Lạc Hàm trở về để giải quyết một số chuyện trong cung.” Trận pháp sương mù của Lạc Y Cung rốt cuộc cũng đã đến thời hạn, năm đó Lạc Tuyết thi triển trận pháp này là bởi vì muốn bảo vệ Lạc Y Cung thoát khỏi sự nguy hại từ bên ngoài, bây giờ cũng đã hơn mười năm, trận pháp cũng phải đến lúc mất tác dụng, hiện tại sương mù vây quanh Lạc Y Cung đang ít dần, không đến một tháng nữa thì sẽ hoàn toàn biến mất, sương mù tan đồng nghĩa với việc Lạc Y Cung sẽ lần nữa xuất hiện trên đại lục. Lạc Y Cung quy ẩn nhiều năm như vậy, một khi xuất hiện sẽ đẩy lên một hồi phong ba, đặc biệt là khi những nhân sĩ võ lâm biết đến sự tồn tại của Tuyết Lệnh, một số người có thể vì đạt được mục đích của bản thân mà không từ thủ đoạn, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ tìm đến Lạc Y Cung để cướp lấy Tuyết Lệnh, mà Lạc Y Cung thế lực đơn bạc, trên dưới không quá hai trăm người, nếu thật sự bị người của võ lâm đánh vào thì sẽ trở tay không kịp, cho nên Lạc Nhân gọi Lạc Hàm trở về là vì muốn nhanh chóng tìm cách giải quyết cho chuyện này.

“Xin lỗi vì đã không nói trước với người, mấy ngày nay nô tì thường xuyên ra ngoài là muốn bàn giao chuyện của Thiên Hương Lâu...”

Bạch Tử Linh trầm mặc một lúc mới nói: “Ta không có trách người, người làm mọi chuyện cũng là vì Lạc Y Cung, chỉ là lần sau nếu có chuyện gì ta mong người hãy nói với ta, chúng ta...” Bạch Tử Linh không biết dùng từ nào để hình dung cảm giác hiện tại của bản thân, khi nàng nghe Lạc Hàm nói là phải rời đi, đáy lòng nàng có chút rung động thoáng qua, Bạch Tử Linh không biết đây là cảm xúc của nàng hay là của nguyên chủ, dù sao đối với một đặc như nàng không phải dễ nảy sinh tình cảm với một ai đó, nhưng mà nàng không thể phủ nhận việc nàng xem Lạc Hàm giống với Thanh Nhi, đều là tỷ muội tốt của nàng.

“Chúng ta?” Bạch Tử Linh chỉ nói tới đó rồi ngừng lại khiến Lạc Hàm không hiểu rõ nàng muốn nói gì.

“Chúng ta... chẳng phải là tỷ muội tốt của nhau sao?” Bạch Tử Linh ngập ngừng: “Sau này có chuyện gì thì người phải nói ra, đừng giấu trong lòng một mình, nhiều người nghĩ cách thì tốt hơn một người, không phải sao?”

Tỷ muội tốt, mấy chữ này ở kiếp trước Bạch Tử Linh chưa từng nghĩ đến, cho đến kiếp này, gặp được Thanh Nhi cùng Lạc Hàm nàng mới hiểu được ba chữ này có hàm nghĩa thế nào, tương lai sau này của nàng có thể sẽ gặp rất nhiều người nữa, có thể là bằng hữu cũng có thể là kẻ thù, chỉ là... cho dù thế nào đi chăng nữa thì nàng cũng không còn cô độc một mình.

“Tỷ... tỷ muội tốt?” Lạc Hàm kinh ngạc, không nghĩ Bạch Tử Linh lại nói ra những lời này, nhất thời không biết phản ứng làm sao cho phải.

“Ta sớm đã xem muội giống như Thanh Nhi, đều là muội muội tốt của ta...”

“Tiểu thư...” Lạc Hàm có chút cảm động, hóa ra không phải chỉ có bản thân nàng mới có những cảm xúc như vậy, thì ra Bạch Tử Linh cũng đã xem nàng như tỷ muội mà đối đãi rồi.

“Muội yên tâm trở về Lạc Y Cung phụ giúp đi, cũng không cần lo mọi chuyện ở đây làm gì, đã có Thanh Nhi chăm sóc ta rồi.” Nàng đã từng nghe Lạc Hàm nói qua, mục đích của nàng ta đến đây một là vì Tuyết Lệnh, một là vì nàng, hiện tại Tuyết Lệnh chưa rõ, Lạc Hàm tự nhiên không thể mang nó trở về Lạc Y Cung, mà nàng hiện tại cũng không thể đi theo Lạc Hàm trở về Lạc Y Cung được, nàng có quá nhiều thân phận, cũng có quá nhiều việc phải hoàn thành.

“Vâng...”

Thanh Nhi đứng bên cạnh nhìn một màn này đôi mắt không khỏi có chút ướt, nàng vội đưa tay lau đi nước mắt còn chưa rơi xuống, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

“Mà chò đã tiểu thư, vì sao lại là muội muội?” Sắc mặt Lạc Hàm đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

“A?” Bạch Tử Linh không rõ.

“Lạc Hàm lớn hơn người mà? Chưa kể Thanh Nhi cũng lớn hơn người đến ba tuổi, làm sao lại thành muội muội người rồi?” Lạc Hàm bắt mắt giương khóe miệng, ở trong bốn người Thanh Nhi thì nàng là người nhỏ tuổi nhất, tuổi tác của nàng cũng bằng với Bạch Tử Linh nhưng nàng sinh đầu năm, còn Bạch Tử Linh sinh cuối năm. Thân là người nhỏ nhất trong bốn người, Lạc Hàm lúc nào cũng bị đối đãi như muội muội, nhưng với tính cách của nàng lẽ ra phải làm tỷ tỷ mới đúng, cho đến khi gặp Bạch Tử Linh, chăm sóc Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi sớm đã trở thành thói quen hàng ngày của Lạc Hàm, nghe Bạch Tử Linh nói ba người các nàng là tỷ muội tốt của nhau nàng vui lắm, thế nhưng không ngờ Bạch Tử Linh lại xem nàng như “muội muội”, điều này khiến Lạc Hàm tức giận, nàng mới không muốn làm muội muội, nàng muốn làm tỷ tỷ cơ!

“Ách, chuyện này...” Bạch Tử Linh không biết phải giải thích thế nào, mặc dù nhìn bề ngoài nàng chỉ mới có mười lăm tuổi nhưng linh hồn nàng ở hiện đại đã sống đến năm hai mươi tám tuổi, Bạch Tử Linh cảm thấy nàng lớn tuổi hơn Lạc Hàm, tự nhiên xem Lạc Hàm là muội muội rồi.

“Lạc Hàm mới không muốn làm muội muội đâu.” Làm muội muội nhiều năm như vậy, lần này nàng tuyệt đối phải xoay người trở thành tỷ tỷ mới được!

Lạc Hàm tuyệt đối không chấp nhận việc bản thân là vạn năm muội muội!

“Ta là tiểu thư của muội, ta có quyền!” Bạch Tử Linh tự nhiên cũng không muốn làm muội muội, nàng từ nhỏ đã độc lập, nhiều năm như vậy chỉ có một mình, cho đến khi gặp Thanh Nhi mới cảm thấy bản thân hết cô đơn, mặc dù Thanh Nhi mới là người chăm sóc nàng nhưng tính tình Thanh Nhi ngốc nghếch, nàng phải bảo vệ ngược lại Thanh Nhi mới đúng, Lạc Hàm mặc dù thông minh hơn nhưng đôi lúc cũng khá trẻ con.

“Tiểu thư, người như vậy là ăn gian!”

“Đây gọi là sử dụng quyền lợi vốn có của mình.” Bạch Tử Linh không cho là đúng mở miệng.

Lạc Hàm: “...”

Thanh Nhi: “...”

Bạch Tử Linh: “Làm sao?!” Nàng lại nói điều gì sai à?

“Được rồi, tiểu thư muốn làm tỷ tỷ thì cứ làm.” Lạc Hàm rút cuộc cũng là không nói lại Bạch Tử Linh nên nàng đành, tỏ vẻ ngán ngẫm: “Về phần Thiên Hương Lâu sửa chữa cũng đã hoàn thành một nửa, khoảng nửa tháng sau sẽ hoàn thành, đến lúc đó chúng ta có thể mở y quán rồi.”

“Thiên Hương Lâu a...” Lạc Hàm không nhắc Bạch Tử Linh sợ là cũng quên mất đến việc khai trương Thiên Hương Lâu lần nữa, lúc đầu nàng thu mua Thiên Hương Lâu là muốn mở một tửu lâu giống với Phong Nguyệt Lâu, mở tửu lâu thì dễ, quan trọng là có thể cạnh tranh lại với Phong Nguyệt Lâu được hay không mới là vấn đề. Món ăn nàng có dùng mấy món ăn ở hiện đại để thu hút mọi người nhưng quan trọng đầu bếp giỏi tìm ở đâu ra? Vì vậy nàng quyết định cải biến Thiên Hương Lâu thành Lạc Y Quán, một y quán dành cho người của Lạc Y Cung, người của Lạc Y Cung giỏi nhất chính là y thuật, mở y quán đúng sở trường của bọn họ rồi, không cần phải sợ bỏ tiền ra thuê người, dù sao đó cũng là người của nàng, hơn nữa còn nhân dịp này tạo thế cho Lạc Y Cung quay trở lại.

“Chuyện của Thiên Hương Lâu tiểu thư không cần phải lo, bởi vì ta đã giao lại cho Lạc Dư rồi, Lạc Dư sẽ thay thế ta chăm sóc tiểu thư.” Giao cho một mình Thanh Nhi nàng không quá yên tâm, Lạc Dư mặc dù không giỏi võ công nhưng y thuật thuộc loại hàng đầu, ít nhất vẫn có thể bảo vệ Bạch Tử Linh.

“Lạc Dư?” Bạch Tử Linh sững sờ, nàng trước giờ chưa từng nghe Lạc Hàm hay Thanh Nhi nói qua cái tên này, đây là lần đầu tiên nàng nghe được.

“Lạc Dư chính là một trong Tứ đại hộ pháp của Lạc Y Cung, nàng là đồ đệ của Y Tiên tiên bối, là tiểu sư muội của phu nhân a.”

Tứ đại hộ pháp?

Đồ đệ của Y Tiên?

Tiểu sư muội của Lạc Tuyết?

Bạch Tử Linh kinh ngạc: “Nói như vậy y thuật của nàng hẳn là rất lợi hại.”

Lạc Hàm không ngờ sau khi Bạch Tử Linh nghe nàng giới thiệu về Lạc Dư xong chỉ nói một câu như vậy khiến nàng chán chường muốn nói tiếp.

“Chuyện dạy tiểu thư y thuật Lạc Dư sẽ thay ta đảm nhận, tiểu thư cứ yên tâm học Lạc Dư.”

“Được rồi, khi nào thì muội lên đường?”

“Tôi nay, ta cũng sẽ mang những thứ mà tiểu thư dạy ta về để dạy lại người của Lạc Y Cung.”

“Tôi nay, đi ban đêm nguy hiểm lắm.” Thanh Nhi một bên mở miệng, nàng biết đường về Lạc Y Cung không gần, nhưng ít nhiều gì cũng phải đợi đến buổi sáng, đi ban đêm nguy hiểm lắm, huống hồ Lạc Hàm chỉ có một thân một mình thế này.

“Không sao đâu Thanh Nhi, muội sớm đã quen rồi, hơn nữa muội còn có việc khác phải làm nữa...”

“Như vậy muội đi nghỉ ngơi sớm đi.” Mấy ngày nay nhìn Lạc Hàm bận rộn không ngừng, xem ra cũng là mệt mỏi rồi, để nàng đi nghỉ ngơi sớm còn có sức đề lên đường, dù sao đường về Phượng Tê cũng không gần, cưỡi ngựa nhanh nhất mất khoảng một tháng, chậm nhất cũng là hai tháng.

“Àn, nó đi đi trước.”

Lạc Hàm đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người, Bạch Tử Linh cũng không ngồi không, bắt đầu nghiên cứu y thuật, lão sư mới không biết người ra sao, tốt nhất bản thân nàng vẫn nên xem sách trước, để khi đối phương hỏi còn biết đường trả lời, nếu không thì mất mặt lắm.

“Tiểu thư người luyện tiếu Lạc Hàm à?”

“Cũng không phải là luyện tiếu...” Chỉ là ở bên cạnh nhau lâu như vậy nàng sớm đã hình thành thói quen có Lạc Hàm bên cạnh, hiện tại Lạc Hàm đi cũng không biết bao lâu sẽ trở lại, không khí Linh Viên nhất định sẽ trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

“Tiểu thư đừng buồn, chúng ta sớm muộn gì cũng ở bên cạnh nhau thôi.” Sinh thần lần thứ mười lăm của Bạch Tử Linh sắp đến rồi, đợi sau khi Bạch Tử Linh thức tỉnh thì bọn họ cũng không còn lý do ở lại Bạch gia nữa, sớm muộn gì cũng phải rời khỏi nơi này, nơi này vốn dĩ không thuộc về bọn họ, nhà của bọn họ là Lạc Y Cung.

“Ta làm sao lại buồn rồi?” Mặc dù nói như vậy nhưng Bạch Tử Linh vẫn thở dài một hơi, kể từ ngày nàng xuyên qua đến đây đã có rất nhiều chuyện xảy ra, nàng gặp rất nhiều người, làm rất nhiều chuyện mà trước kia chưa từng làm, có những cảm xúc mà kiếp trước chưa từng có, những thứ này đến quá đột ngột khiến cảm thấy, kỳ thực sống cũng rất vui vẻ, đặc biệt khi có những người mình quan tâm và quan tâm mình bên cạnh.

Thanh Nhi chỉ cười không nói, trong lòng nàng biết rõ tiểu thư đang nghĩ gì, chỉ là tiểu thư không nghĩ thừa nhận, nàng cũng không thể làm mất mặt hình tượng của tiểu thư.

“Đúng rồi Thanh Nhi, Lạc Dư là người thế nào?”

“Chúng nó từ tách nhau từ khi còn nhỏ cho nên khó mà nói rõ được, bắt quả nghe Lạc Hàm thì Lạc Dư là người hơi khó gần.” Lúc đầu nghe Lạc Hàm nói Lạc Dư sẽ là người đến thay thế vị trí của Lạc Hàm Thanh Nhi còn kinh ngạc một trận, nhưng ngẫm lại cũng đúng thôi, Lạc Tịch thay Lạc Nhân xử lý công việc của Lạc Y Cung tự nhiên là không thể đến đây, mà nàng bắt kể là võ công vẫn là kinh công, hay y thuật đều thua kém những người còn lại, không thể bảo vệ được Bạch Tử Linh nên Lạc Nhân mới cho Lạc Hàm đến, hiện tại Lạc Hàm phải đi thì cần phải có một người đến thay thế vị trí của Lạc Hàm, mà người đó không ai khác chính là Lạc Dư. Nói về Lạc Dư thì nàng cũng không có ấn tượng gì nhiều, kị ức về bốn người trong đầu Thanh Nhi chỉ là một mảnh mơ hồ, cho dù có rõ nét đi chăng nữa thì đó cũng là hồi còn nhỏ, thiếu nữ mười tám đại biến, Lạc Dư tự nhiên sẽ thay đổi, không còn giống trong trí nhớ nữa, vì vậy Thanh Nhi mới đi hỏi Lạc Hàm xem Lạc Dư là người thế nào để nàng biết rõ sau này còn sống chung với nhau thật tốt.

“Lạc Dư... tỷ ấy... là một người kỳ lạ.” Trầm tư suy nghĩ một hồi thế mà Lạc Hàm chỉ nói được một câu thế này, quả thật khiến Thanh Nhi tức chết.

“Kỳ lạ? Vì sao lại nói vậy?” Ai đòi lại hình dung tỷ muội của mình bằng hai từ này chứ?

“Chính là... tỷ ấy đặc biệt kỳ lạ!” Nói đến đây gương mặt Lạc Hàm đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, khiến Thanh Nhi bất giác vênh tai lên nghe thật kỹ, sợ bỏ sót bất kỳ thông tin nào.

“Tỷ cũng biết tỷ ấy là đồ đệ của Y Tiên tiên bối, suốt ngày ngoại trừ luyện dược thì chính là luyện độc, cho nên rất ít khi tiếp xúc với người ngoài, cách cư xử của tỷ ấy hơi...” Nói đến đây Lạc Hàm lại ngập ngừng khiến Thanh Nhi tò mò không thôi: “Hơi?”

Có lẽ phát hiện bản thân mình nói hơi quá mọi chuyện cho nên Lạc Hàm vội sửa lời: “Kỳ thực tỷ ấy rất dễ sống chung, chỉ cần tỷ đừng chọc đến điểm mấu chốt của tỷ ấy là được.”

“Điểm mấu chốt của muội ấy là gì?”

Lạc Hàm nhìn trái nhìn phải, cúi đầu bên tai Thanh Nhi thì thầm “Chính là...”

“Khó gần?” Quay trở lại hiện tại, Thanh Nhi chỉ dùng hai từ để biểu thị tính cách của Lạc Dư thông qua một đám lời nói không rõ ràng của Lạc Hàm.

“Vâng, chính là khó gần.” Dứt lời Thanh Nhi còn cho bản thân một cái gật đầu khẳng định khiến Bạch Tử Linh không hiểu chuyện gì.

Bạch Tử Linh chống cằm, nhướn mày nhìn ngoài cửa sổ, khóe môi hơi câu lên, ánh mắt trong suốt tĩnh lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

Thanh Nhi cười gượng.

Đến tối, sau khi chào từ biệt Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi, Lạc Hàm đã lẳng lẽ rời đi Linh Viên, Bạch Tử Linh thì không có cảm xúc gì đặc biệt lắm, dù sao cũng giống như lời Thanh Nhi nói, sớm muộn các nàng cũng sẽ ở cùng một chỗ cho nên sinh ly tử biệt gì đó thì không cần, Bạch Tử Linh bình tĩnh là thế nhưng Thanh Nhi lại không cách nào bình tĩnh như nàng được, buổi sáng rõ ràng Thanh Nhi còn khuyên nàng không cần buồn, ấy vậy mà khi Lạc Hàm rời đi Thanh Nhi lại là người khóc nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Lạc Dư đến

Một ngày mới bắt đầu, mọi người thức dậy với tâm trạng khác nhau, đối với việc Lạc Hàm rời đi, Bạch Tử Linh dù luyến tiếc nhưng cũng không có buồn bã quá lâu, sinh hoạt của nàng nhanh chóng khôi phục như ngày thường, còn Thanh Nhi, đêm qua bởi vì khóc quá nhiều nên sáng nay đôi mắt có chút sưng lên, Bạch Tử Linh không nỡ nhìn thấy một Thanh Nhi như vậy cho nên cũng lấy ít đá đắp lên khóe mắt nàng để tiêu sưng.

Cũng giống như mọi ngày, mặt trời còn chưa ló dạng ở phía chân trời thì chủ tớ hai người đã chạy bộ khắp sân Linh Viên, mấy ngày đầu Thanh Nhi còn kêu ca là mệt mỏi nhưng sau đó nàng cũng đã quen dần với phương pháp luyện tập này, nàng nhận thấy sức lực của bản thân so với trước kia rõ ràng là mạnh hơn nhiều, ít nhất thì hiện tại nàng có thể đánh với Bạch Tử Linh trên ba chiêu mới bị đánh bại chứ không giống như trước kia, một chiêu cũng tiếp không xong. Rèn luyện thân thể xong thì cả hai đều đi rửa sạch thân thể, trước kia trong viện nước chỉ đủ cung cấp cho một mình Bạch Tử Linh tắm rửa, còn Thanh Nhi thì lâu lâu mới được tắm một lần, nhưng kể từ sau khi thắng lợi ở Vân Thiên Phường, Bạch Tử Linh bắt đầu quan tâm chăm chút cho sinh hoạt của bản thân, ít nhất thì hiện tại Linh Viên có thể cung cấp đủ nước tắm cho ba người, nhờ thế mà Thanh Nhi không cần phải đi đến chỗ của một đám nha hoàn trong phủ để tranh nhau tắm rửa nữa, Thanh Nhi từ trong phòng tắm đi ra thì đã nhìn thấy Bạch Tử Linh đứng thần thờ ngay đó.

“Tiểu thư, người tắm xong rồi sao?” Không thể không nói Bạch Tử Linh tắm rửa thật sự rất nhanh, mỗi ngày sáng sớm nàng dùng thời gian tắm rửa không đến một khắc, nàng rất ít khi ngâm mình trong đục bồn để thư giãn thân thể, cho dù có thì đó cũng chỉ xuất hiện vào ban đêm, còn buổi sáng thì Bạch Tử Linh luôn dùng tốc độ nhanh nhất để rửa sạch thân thể, khiến Thanh Nhi cảm thấy nàng không phải đi tắm rửa mà là đi đánh trận mới đúng.

Có nữ nhân nào tắm rửa mà lại nhanh như vậy đâu?

Tiểu thư nhà người ta, mỗi khi tắm rửa cũng mất từ nửa canh giờ đến một canh giờ, nào là phải chuẩn bị nước ấm, sau đó là rải hoa tươi, đồ hương liệu vào, ngâm mình thư giãn, rồi lại kỳ lưng, mát xa toàn thân, bao nhiêu công đoạn cũng mất cả nửa canh giờ là ít, vậy mà tiểu thư nhà nàng tắm rửa chưa bao giờ dùng đến thời gian một khắc cả, đây gọi là sự khác biệt.

“Àn.” Bạch Tử Linh chẳng buồn để tâm đáp lời.

“Tiểu thư, người đang suy nghĩ gì vậy?”

“Thanh Nhi này, ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.”

“Là gì vậy tiểu thư?”

Sắc mặt Bạch Tử Linh đột nhiên nghiêm túc hẳn lên: “Lạc Hàm đi rồi, ai là người mua bữa sáng cho chúng ta?”

“Hả?” Gương mặt tươi cười của Thanh Nhi cũng cứng lại rồi.

Mỗi buổi sáng sau khi chủ tớ ba người cùng nhau rèn luyện, tắm rửa xong thì Lạc Hàm luôn là người đi ra ngoài mua bữa sáng mang về, trong khi Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi chỉ cần chờ đợi thức ăn dâng đến miệng mà thôi, kể từ sau khi Lạc Hàm đến Linh Viên Thanh Nhi tựa hồ không cần phải bận tâm lo ba bữa cho Bạch Tử Linh nữa, bởi vì đã có Lạc Hàm phụ trách, nhưng từ tối hôm qua Lạc Hàm đã rời đi, cho nên sáng nay tự nhiên là không có người đi mua bữa sáng, chủ tớ hai người tập luyện xong theo thói quen chính là đi ăn sáng, nhưng bữa sáng vẫn còn chưa có mua về, vì vậy Bạch Tử Linh mới thần thờ đứng ở đây.

“Mọi ngày đều là Lạc Hàm chuẩn bị bữa sáng...” Bạch Tử Linh không nói, Thanh Nhi thật sự đem chuyện này quên mất.

“Cho nên không có Lạc Hàm, ai là người chuẩn bị bữa sáng?” Lúc này đây Bạch Tử Linh mới nhận thấy được tầm quan trọng của Lạc Hàm, bắt quá khi Lạc Hàm biết được chuyện này cũng sẽ không vui cho mà xem, vốn dĩ nàng còn nghĩ sau khi nàng rời đi Bạch Tử Linh còn đề nhớ nhưng nàng, không ngờ lại chỉ nhớ bữa sáng do nàng mua, đổi lại là người khác khẳng định là đã sớm chui vào một góc lấy khăn lau nước mắt rồi.

“Hay là để Thanh Nhi đi đến Phong Nguyệt Lâu mua nhé?” Lạc Hàm không có ở đây, nhiệm vụ chăm sóc Bạch Tử Linh lần nữa quay trở về trên người nàng, cho nên Thanh Nhi rất tự giác đề cử bản thân.

“Không được.” Đáng tiếc lại bị Bạch Tử Linh bác bỏ rồi.

Thanh Nhi không rõ: “Vì sao a?”

“Hiện tại đã là giờ nào rồi muội mới đến Phong Nguyệt Lâu mua bữa sáng? Muội không phải không biết bên ngoài Phong Nguyệt Lâu người xếp hàng dài thế nào, hiện tại muội mới đến đó sợ là ngày mai chúng ta còn chưa có gì bỏ vào bụng.” Nha đầu Thanh Nhi này ngốc nghếch như vậy, đi đến Phong Nguyệt Lâu nhất định là sẽ thành thật mà đứng xếp hàng, một ngày Phong Nguyệt Lâu không biết phải bán thức ăn cho bao nhiêu người, đến lượt Thanh Nhi chắc phải đợi đến ngày mai quá.

“Như vậy... phải làm sao đây?” Lời nói của Bạch Tử Linh không phải là không có lý, dù sao mỗi sau khi rèn luyện xong Lạc Hàm liền đi đến đó xếp hàng mua đồ ăn sáng rồi mới quay về tắm rửa nghỉ ngơi, hiện tại mặt trời đã lên cao, Phong Nguyệt Lâu bây giờ khẳng định là rất đông khách, giờ này mới đến đó xếp hàng không phải là quá muộn sao?

“Không có việc gì, chúng ta vào phòng trước đã.” Bạch Tử Linh thần sắc thản nhiên đi về phía trước, sắc mặt của nàng thay đổi nhanh chóng khiến Thanh Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo phía sau, bắt quá vừa mới đi đến trước cửa phòng thì đã có một mùi hương thơm ngát xông thẳng vào mũi.

“Tiểu thư, người có ngửi được gì không?”

“Muội ngửi được tự nhiên ta cũng ngửi được.” Ánh mắt Bạch Tử Linh không rõ ý vị nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, đáy lòng sớm đã có đáp án, ngay từ khi nàng vừa mới thức dậy thì đã cảm nhận được một hơi thở xuất hiện trong Linh Viên này, lúc đầu nàng còn nghĩ là Lạc Hàm nên chẳng quan tâm nhiều, nhưng sau đó tắm rửa xong mới nhớ đến Lạc Hàm sớm đã rời đi cho nên có thể khẳng định người đến không phải là Lạc Hàm. Trận pháp ở cửa chính cùng với bờ tường phía bên viện của Tứ phu nhân không có hoạt động, chứng tỏ người đến đi vào bằng bờ tường bên cạnh hẻm nhỏ, đã đến đây lại không ra mặt, còn chơi trò thần bí ở trong bếp, cũng không biết là muốn làm gì, một lúc sau nàng ngửi thấy mùi thức ăn bay đến rồi cuộc cũng hiểu được mục đích của đối phương, đồng thời cũng biết được thân phận của người đến.

Bạch Tử Linh đi trước đẩy cửa, cánh cửa phòng vừa mở ra thì mùi hương thơm ngát của thức ăn không ngừng ập đến, đối với một bàn thức ăn đã được dọn sẵn Bạch Tử Linh cũng không có biểu lộ gì đặc biệt, nàng bình tĩnh đi đến bên bàn ngồi xuống, giống như đã sớm đoán được sẽ có màn này, trong khi Thanh Nhi đi theo phía sau lại trừng mắt kinh ngạc.

“Tiểu thư, trên bàn... có nguyên một bàn thức ăn luôn kìa!”

“Ta thấy rồi.” Thanh Nhi lại bật chế độ ngốc nghếch rồi.

“Tiểu... tiểu thư, đây là người làm sao?” Thanh Nhi nhìn thực đơn phong phú trên bàn không khỏi âm thầm nuốt nước miếng, bụng cũng bắt đầu lên tiếng kháng nghị.

“Muội nghĩ sao mà hỏi câu đó?” Bạch Tử Linh nhìn không được liếc mắt nhìn Thanh Nhi, tựa hồ như muốn nói “Nhìn bộ dạng ta biết nấu ăn sao?” khiến Thanh Nhi có chút xấu hổ xoa mũi, bởi vì dạo gần đây Bạch Tử Linh đối xử với cả Thanh Nhi và Lạc Hàm đều giống như tỷ muội một nhà, ăn cơm cũng ngồi chung một bàn, tắm rửa cũng chung một phòng, thậm chí y phục xinh đẹp cũng để cho nàng cùng Lạc Hàm mặc, điều này khiến Thanh Nhi quên mất thân phận thật sự của người trước mặt rằng Bạch Tử Linh tuy không được sủng ái nhưng nàng cũng là Tam tiểu thư của Hữu Thừa tướng phủ, người bên ngoài đồn thể nào cũng không quan trọng, quan trọng là nàng thân là tiểu thư khuê các, mười ngón tay không dính một chút xuân thủy, công việc nặng nhọc chưa từng làm qua, hiển nhiên là không biết nấu ăn rồi.

Thật ra Bạch Tử Linh cũng không phải không biết nấu ăn, kiếp trước nàng sống đơn độc một mình, phần lớn đều tự mình chăm sóc bản thân, nấu ăn thì nàng cũng biết một chút, ít nhất thì ăn vào sẽ không nhập viện, nhưng từ khi xuyên qua đến nay, công việc từ nhỏ đến lớn đều có người làm cho, ngay khi trong túi có tiền một cái thì Thanh Nhi đã dùng số tiền đó chăm sóc cho cuộc sống sinh hoạt của nàng, cho nên Bạch Tử Linh chưa bao giờ phải làm gì cả, ở trong kí ức của nàng thì nguyên chủ ngoại trừ việc uất ức nhất chính là bị bắt nạt ra thì hầu như cuộc sống của nàng cũng giống như một tiểu thư vậy, không cần làm gì cả.

“Không phải tiểu thư không phải Thanh Nhi, chẳng lẽ là Lạc Hàm?” Thanh Nhi nhìn một bàn thức ăn trước mặt, gương mặt lộ vẻ suy tư: “Trước khi Lạc Hàm đi đã mua bữa sáng cho chúng ta sao? Như vậy thì muội ấy thật chu đáo.”

“Ta không nghĩ là Lạc Hàm đâu.” Lạc Hàm đã sớm rời đi từ tối qua, làm sao sáng sớm lại rảnh rỗi chạy về mà chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn thế này chứ?

“Là muội nấu đó.” Giọng nói thanh đậm truyền đến, lúc này ở cửa đột nhiên xuất hiện một bóng dáng thanh mảnh, thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi, thân hình nhỏ nhắn được bao bọc bởi lam y như nước, mái tóc được búi hai bên trong có phần ngây ngô đáng yêu. Nàng có một ngũ quan dễ nhìn, đặc biệt là đôi mắt trông rất to tròn trong suốt, mang theo vài phần linh động, chính là làn da của nàng có chút tái nhợt, giống như không được tiếp xúc nhiều với ánh

nắng mặt trời, điều này khiến cho nàng trông có vẻ khá là yếu ớt.

“Người... người là ai?!” Thanh Nhi giật mình, ánh mắt phòng bị nhìn người vừa mới bước vào, buông lời chất vấn.

“Lạc Dư đúng không?” Bạch Tử Linh lúc này đã đi đến bên bàn ngồi xuống, nàng một bên cầm đũa, chọc chọc vào một đĩa thức ăn trên bàn, một bên không quan tâm mở miệng.

Lời vừa nói ra, hai người trong phòng đều tỏ vẻ kinh ngạc, người sau kinh ngạc hơn so với người trước, Thanh Nhi hết nhìn Bạch Tử Linh rồi lại nhìn lam y thiếu nữ ở cửa, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi. Trong khi lam y thiếu nữ chỉ mỉm cười đứng đó, ngoài mặt một bộ dạng thông dong bình tĩnh nhưng đáy mắt cũng không che giấu được tia kinh ngạc, tựa hồ như không ngờ Bạch Tử Linh sớm như vậy đã đoán được thân phận của nàng, đáy mắt trong suốt hiện lên tia hứng thú.

“Muội... muội thật là Lạc Dư à?” Thanh Nhi ngập ngừng, ánh mắt không ngừng đánh giá lam y thiếu nữ, đáy lòng cảm thấy nàng không có vẻ gì là giống với miêu tả của Lạc Hàm nói cả, điều này khiến Thanh Nhi bắt đầu hoài nghi nhân sinh, là Lạc Hàm nói quá mọi chuyện lên vẫn là thiếu nữ trước mặt không phải Lạc Dư?!

“Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy bất ngờ khi muội đột ngột xuất hiện thế này đúng không? Để muội chính thức giới thiệu, muội gọi Lạc Dư, là một trong Tứ đại hộ pháp của Lạc Y Cung, kể từ hôm nay muội sẽ thay thế vị trí của Lạc Hàm để chăm sóc tiểu thư.” Giọng nói Lạc Dư rất êm tai, khi nàng mở miệng nói chuyện thì đôi mắt nàng giống như sáng lấp lánh hẳn lên, bộ dạng vô cùng chọc người yêu thích.

“Lạc Dư, xin chào.” Bạch Tử Linh nhàn nhạt liếc mắt, giọng nói thì êm tai đấy, nhưng mà hình như nói hơi nhiều thì phải?

Bạch Tử Linh còn đang nghĩ rằng, thân là đồ đệ của Y Tiên, suốt năm làm bạn với được liễu thì tính tình phải trầm ổn hơn chứ, ít nhất cũng phải giống như Lạc Hàm nhưng xem ra nàng đã lầm, Lạc Dư này khá giống với Thanh Nhi, nghĩ đến đây nàng lại cảm thấy đau đầu.

Trong Linh Viên có một Thanh Nhi cũng đủ khiến nàng mệt mỏi lắm rồi, hiện tại lại có thêm một Lạc Dư nữa, xem ra ngày tháng sau này quả thật không thể yên tĩnh được rồi.

Đột nhiên cảm thấy nhớ Lạc Hàm...

Lạc Hàm lúc này sớm đã rời khỏi kinh thành, nàng cười ngửa chạy thẳng về phía trước, cúi đầu tránh gió tuyết thổi vào mặt, nàng đột nhiên “ách xì” một cái, còn nghĩ rằng bản thân sẽ nhiễm phong hàn nên vội vàng lấy áo choàng phủ thêm.

“Lạc... Lạc Dư... chào muội...” Thanh Nhi cũng đi theo lên tiếng, bất quá phản ứng của nàng so với Bạch Tử Linh vẫn chậm hơn nửa nhịp, hơn nữa cũng không có trấn tĩnh được như Bạch Tử Linh.

“Tiểu thư, Lạc Thanh tỷ tỷ.” Lạc Dư mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết khiến Thanh Nhi nhìn không được bị mê hoặc.

“Cái tên này đã lâu rồi ta gọi không nghe thấy, muội vẫn nên gọi ta là Thanh Nhi đi.” Mặc dù các nàng tách nhau từ lúc còn rất nhỏ, kí ức về Lạc Dư Thanh Nhi cũng chẳng nhớ bao nhiêu nhưng nàng biết được bốn người các nàng đều được Lạc Tuyết cứu, hơn nữa từ nhỏ đã sống nương tựa nhau, chẳng khác nào tỷ muội thân sinh, hiện tại gặp lại ít nhiều gì vẫn sinh ra vài phần thân thiết với đối phương.

“Thanh Nhi tỷ tỷ...” Lạc Dư ngoan ngoãn gọi một tiếng, nàng như vậy khiến Thanh Nhi có chút kinh ngạc, không khỏi nhớ đến lời của Lạc Hàm, sau đó lại liên hệ với thiếu nữ trước mặt, hoàn toàn không cảm thấy hai người là một.

“Lạc Dư, muội nói thức ăn trên bàn này... là do muội nấu sao?”

“Đúng vậy.”

Thanh Nhi nhìn một bàn mỹ vị, lại nhìn Lạc Dư, gương mặt lộ vẻ không thể tin được.

“Muội nghe Lạc Hàm nói hai người không tự nấu ăn, suốt ngày ăn đồ ăn ở bên ngoài cho nên lần đầu tiên gặp mặt muội muốn chuẩn bị thứ gì đó để chiêu đãi hai người.”

“Muội... một mình muội nấu?!” Thanh Nhi có chút không xác định.

Lạc Dư mỉm cười gật đầu.

Thanh Nhi không khỏi giơ ngón tay cái với Lạc Dư: “Muội trâu!” Nấu một bàn thức ăn như vậy ít nhất cũng tốn mất mấy canh giờ đi, hơn nữa còn nấu một mình, Lạc Dư này đúng là có năng lực a!

“Thảo nào mấy ngày nay Lạc Hàm lại dọn dẹp phòng bếp trong Linh Viên, hóa ra là để muội nấu ăn.” Nhớ đến mấy ngày trước Lạc Hàm đột nhiên xách nước đi chà lau phòng bếp của Linh Viên khiến Thanh Nhi kinh ngạc không thôi, Linh Viên có một cái phòng bếp nhỏ nhưng từ lâu đã không còn dùng nữa nên bị bám đầy bụi bẩn, bởi vì không có dùng nên Thanh Nhi cũng chẳng buồn quét dọn nơi đó, đột nhiên nhìn thấy Lạc Hàm chăm chỉ chà lau phòng bếp Thanh Nhi tự nhiên là thắc mắc, nhưng Lạc Hàm lại không chịu nói, khi đó Bạch Tử Linh còn nói Lạc Hàm không có việc gì làm nên đi ngược bản thân khiến Lạc Hàm tức giận một trận, hôm nay mới biết Lạc Hàm làm vậy là vì chuẩn bị cho Lạc Dư.

“Muội rất thích nấu ăn, cho nên nếu có một phòng bếp riêng thì sẽ tiện hơn nhiều, may mắn là Linh Viên có một phòng bếp, mặc dù có chút cũ kỹ nhưng

sửa lại vẫn dùng được.”

“Thức ăn... có được liệu bên trong sao?” Bạch Tử Linh cầm lấy một đĩa cá hấp đưa lên mũi ngửi, nàng không những không ngửi thấy mùi tanh của cá mà ngược lại lại ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của được liệu, mặc dù rất nhẹ nhưng không phải không có.

“Mùi tiểu thư thật tinh.” Lạc Dư cũng không giấu giếm “Mỗi món ăn do nô tì nấu đều có bỏ một ít được liệu bên trong, tiểu thư yên tâm, những được liệu này đều là rất tốt cho sức khỏe, nấu cùng những món này tuyệt đối không sinh ra tác dụng phụ.”

“Phải không?” Bạch Tử Linh gấp một miếng cá bỏ vào miệng, thịt cá rất mềm, nháy mắt liền tan trong lưỡi, ngoại trừ mùi vị thịt cá còn có một mùi hương thoang thoảng của vị thuốc tràn ngập trong miệng, chính là chỉ có mùi hương chứ không cảm nhận được hương vị của được liệu bên trong, xem ra quá trình nấu nướng cũng rất kỹ lưỡng.

“Hóa ra Lạc Y Cung cũng có thể đào tạo đầu bếp giỏi.” Nàng chỉ nghe Lạc Hàm nói sở trường của Lạc Y Cung là y thuật, sau đó mới là trận pháp, võ công cũng chỉ đủ để phòng thân, cũng chưa nghe nói là biết nấu ăn, có lẽ Lạc Dư là ngoại lệ duy nhất.

“Tiểu thư quá lời rồi.”

Bạch Tử Linh đột nhiên quay đầu nhìn Lạc Dư, nàng phát hiện kể từ khi Lạc Dư bước vào phòng cho đến nay ánh mắt đối phương chưa từng rời khỏi người nàng, cho dù là khi nói chuyện với Thanh Nhi thì đôi mắt của nàng ta cũng thỉnh thoảng liếc về phía nàng, nếu không phải lúc này tắm rửa sạch sẽ Bạch Tử Linh còn hoài nghi mặt nàng dính gì đâu.

“Vì sao ngươi luôn nhìn ta?” Có phải là bởi vì nàng không đeo khăn che mặt cho nên Lạc Dư bị bộ dạng xấu xí này dọa sợ rồi không?

Chuyện này cũng không thể trách nàng, sáng sớm tập luyện nàng đều không đeo khăn che mặt, thứ nhất là do không có ai nhìn, thứ hai chính là phiền toái, chạy bộ vốn là một môn thể thao vận động mạnh, đeo khăn che mặt chỉ gây cản trở hô hấp mà thôi, khi ăn sáng cũng vậy, nếu không có việc gì nàng tự nhiên sẽ không đeo khăn che mặt.

Lạc Dư nheo mắt, nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Bạch Tử Linh, giữa hai người cách bởi một bàn thức ăn mỹ vị, bàn tay nàng chạm vào chiếc cằm Bạch Tử Linh, khẽ nâng lên, ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, nàng giống như một vị khách khó tính đang xem xét một chiếc bình cổ, không ngừng soi mói.

“Không hổ danh là mặt nạ do sư phụ chế tạo, thời gian trên mười năm mà vẫn còn có thể co giãn tốt như vậy, khiến người khác không phân biệt được thật giả.” Vừa dứt lời nàng liền giơ tay, làm bộ như muốn捏 gò má của người trước mặt, đáng tiếc là ta nàng còn chưa chạm vào mặt đối phương đã bị một cánh tay trắng nõn giữ lại.

“Từ đây đã là ranh giới của ta rồi.” Bạch Tử Linh lạnh nhạt nhìn Lạc Dư, đôi mắt trong suốt hoàn toàn không có một tia cảm xúc, Lạc Dư bị cái nhìn lạnh nhạt của nàng khiến cho rùng mình, nhanh chóng thu hồi bàn tay của bản thân.

“Lạc Dư muội...” Thanh Nhi cũng bị một màn trước mắt dọa cho sững sờ, không ai nghĩ Lạc Dư lại có hành động như vậy, vừa nãy suýt chút nữa Bạch Tử Linh đã nổi giận rồi, nàng đi lên phía trước kéo Lạc Dư về sau, ánh mắt nhìn Lạc Dư như muốn nói “Muội đừng có chọc giận tiểu thư”, nàng thật sự sợ hãi Lạc Dư vô tình chọc cho Bạch Tử Linh tức giận rồi sẽ nhận lấy hậu quả giống Lạc Hàm.

“Xin lỗi tiểu thư, chỉ là có thể chứng kiến mặt nạ do sư phụ làm ra đối với Lạc Dư mà nói là một điều cực kỳ hiếm có, cho nên vừa nãy mới nhất thời kích động, làm hành động thiếu suy nghĩ, mong tiểu thư bỏ qua cho.” Lạc Dư tựa hồ cũng phát hiện hành động của bản thân vượt qua cho nên vội cúi đầu nhận sai, đáy lòng thầm nghĩ quả nhiên là không giống như tình báo nàng thu thập được, lúc đầu Lạc Hàm nói nàng còn không tin nhưng hiện tại chứng kiến chân diện mục của đối phương, nàng không muốn tin cũng khó, xem ra tháng ngày sau này còn nhiều kinh hi đây, chỉ cần nghĩ thôi đã cảm thấy... kích thích rồi.

“Àn.” Bạch Tử Linh khoát tay, tỏ vẻ không có việc gì, nàng biết hành động vừa nãy của Lạc Dư chỉ là đang muốn thử nàng, nghe Lạc Hàm nói Lạc Dư là người phụ trách tin tình báo của Lạc Y Cung, thông tin về nàng cũng là do Lạc Dư phụ trách, có thể nói so với những người khác thì Lạc Dư lại càng hiểu rõ nàng trước kia hơn, khi tính tình nàng đột ngột thay đổi có lẽ mọi người đều cảm thấy nàng bị cái gì kích thích nên mới trở nên như vậy, ngoại trừ Thanh Nhi thì những người khác cũng không hề tiếp xúc nhiều với nàng cho nên đối với sự thay đổi của nàng cũng không quá bận tâm nhưng Lạc Dư thì khác. Lạc Dư là người mang tin tức của nàng về Lạc Y Cung, điều này có nghĩa là nàng ta đã cho người điều tra nàng, hoặc cũng có thể đã quan sát nàng trong một thời gian dài, dựa vào tính tình của nguyên chủ trước kia cho dù Lạc Dư có ẩn nấp trong bóng tối theo dõi thì nguyên chủ chưa chắc gì đã biết được, cho nên Lạc Dư đối với nàng nảy sinh nghi ngờ, vì phòng ngừa việc nàng bị người khác đánh tráo cho nên Lạc Dư mới mượn cớ để sờ thử da mặt của nàng, chiếc mặt nạ này đeo trên mặt nguyên chủ hơn mười năm chưa từng tháo ra, nếu thật sự đã bị người ta đánh tráo thì nhất định trên mặt nạ sẽ còn lại manh mối.

Hành động này của Lạc Dư nàng có thể lí giải, không ai trên đời này lại có thể thay đổi tính tình một cách nhanh chóng đến vậy, nếu không phải trước kia giả vờ thì đó không phải là chính chủ, việc nàng thay đổi khiến không ít người nảy sinh nghi ngờ, cho nên chuyện Lạc Dư nghi ngờ nàng cũng dễ hiểu thôi.

“Nếu muội đã đến đây thì chúng ta sau này xem như người một nhà rồi, đối xử tốt với nhau nhé.” Thanh Nhi nhìn ra Bạch Tử Linh không hề có ý định trách cứ Lạc Dư thì thở phào một hơi, dù sao Lạc Dư cũng vừa mới đến, đối với Bạch Tử Linh cũng không hiểu rõ, vô tình làm ra hành động chọc giận Bạch Tử Linh cũng dễ hiểu thôi, chính là nếu Bạch Tử Linh thật sự tức giận thì ngày tháng sau này trải qua sẽ rất khó khăn.

“Vâng.” Lạc Dư mỉm cười, có thể nhìn ra tâm trạng của nàng đang rất tốt, có lẽ giống với suy nghĩ của Bạch Tử Linh, vừa nãy nàng chỉ thử Bạch Tử Linh, sau khi xác định chiếc mặt nạ đó chưa từng được tháo ra thì nàng cũng yên tâm biết được người trước mặt không phải giả mạo.

“Đúng rồi, bởi vì Lạc Hàm lấy thân phận nha hoàn đi theo bên cạnh ta cho nên muội có thể dịch dung thành Lạc Hàm được không? Như vậy đỡ đi một ít chuyện phiền toái không đáng có...” Nàng đưa Lạc Hàm vào phủ để Lạc Hàm có thể đường đường chính chính cùng Thanh Nhi xuất hiện bên cạnh nàng, hiện tại Lạc Hàm rời đi, Lạc Dư lại xuất hiện, nàng cũng không thể ra ngoài nói là bản thân mới mua thêm một nha hoàn khác, chưa kể đến việc đám người Đại phu nhân có đồng ý hay không thì sự xuất hiện của Lạc Dư cũng sẽ thu hút nhiều người, đến lúc đó lại phát sinh phiền phức không đáng có thì mệt lắm.

“Được, chuyện này Lạc Hàm cũng đã nói với nô tì.” Lạc Dư cũng biết sự xuất hiện của bản thân ở Linh Viên đối với người ngoài mà nói sẽ là rất bất ngờ, đồng thời cũng sẽ thu hút sự chú ý của mọi người cho nên nàng đã sớm đã chuẩn bị đồ nghề để dịch dung thành Lạc Hàm, chỉ là trước đó nàng muốn để hai người Bạch Từ Linh nhìn thấy dung mạo thật của nàng.

“Thế thì tốt, chúng ta ăn sáng thôi.” Ba người ngồi vào bàn, vừa mới nhắc đùa lên đã nghe thấy thanh âm từ bên ngoài truyền đến, Thanh Nhi định đi ra xem là có chuyện gì nhưng lại bị Lạc Dư kéo lại, Lạc Dư nhìn nàng rồi lắc đầu.

Trước đó nàng cùng Lạc Hàm gặp nhau ở ngoại thành cũng có nghe Lạc Hàm nhắc đến chuyện Bạch Từ Linh đặt mấy trận pháp giam cầm trong sân, bảo nàng cẩn thận một chút, lúc sáng khi nàng đến đây nàng tự nhiên là nhìn thấy mấy trận pháp kia, cũng ngồi nghiên cứu hết một hồi, phát hiện đây không hề giống như những trận pháp mà nàng đã được học, thậm chí có lẽ trận pháp này nằm trong hạ quyền của Tâm Linh bí pháp cho nên nàng đi trước chuẩn bị bữa sáng, về phần trận pháp sẽ thỉnh giáo Bạch Từ Linh sau, hiện tại nghe thanh âm ở bên ngoài, xem ra là có con chuột lọt lưới rồi.

Võ công của Lạc Hàm có thể xem như là cao ở Lạc Y Cung nhưng Lạc Dư tự nhiên cũng không thua kém, so với Thanh Nhi chỉ có mấy công phu mèo cào thì Lạc Dư cũng có thể xem như là cao thủ võ lâm, chính là sở trường của nàng là y thuật cho nên người khác chỉ biết danh tiếng của nàng qua việc chữa bệnh cứu người, tiện thể nói luôn độc thuật của nàng cũng rất lợi hại, chính là người lợi hại nhất Lạc Y Cung, ai bảo nàng là đồ đệ của Y Tiên, sư muội của Lạc Tuyết làm chi?

Thanh Nhi không hiểu vì sao Lạc Dư lại muốn ngăn cản nàng, sau đó chợt nhớ đến mấy cái trận pháp mà nàng cùng Bạch Từ Linh đặt ngày hôm qua, lại nghĩ đến tác dụng của trận pháp, đôi mắt thoáng hiện lên tia hiểu rõ, vì vậy tiếp tục ăn bữa sáng của bản thân.

Ba người dùng bữa xong thanh âm bên ngoài vẫn chưa kết thúc, Thanh Nhi cùng Lạc Dư đi dọn dẹp bàn ăn, chỉ có Bạch Từ Linh đeo khăn che mặt đi ra ngoài.

“Ồ, đây chẳng phải đại nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân sao? Sao lại có mặt ở trong Linh Viên của ta rồi?” Đôi mắt lạnh của Bạch Từ Linh nhìn Ngọc Anh bị nhốt bên trong trận pháp đang không ngừng kêu gào, khoe môi nhếch lên một độ cong mê người.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Hỏi chuyện Ngọc Anh

Mấy ngày nay nàng sớm đã biết có người dòm ngó Linh Viên, chính là bởi vì lưới nên chẳng muốn đi tìm hiểu xem ai rảnh rồi lại chạy đến theo dõi một nơi hoang toàn như Linh Viên, mặc dù nàng không đi tìm hiểu nhưng trong lòng cũng ần ần đoán được người đến là ai, dù sao ở trong cái phủ này, sự tồn tại của nàng chỉ là vô hình, người mà để tâm đến nguyên chủ cũng chỉ có vị kia ở Minh Nguyệt Các mà thôi.

“Bạch Từ Linh, ngươi mau thả ta ra!” Nhìn thấy Bạch Từ Linh bước ra, Ngọc Anh liền kêu lên, nàng đưa tay đập lên bức tường vô tình đang bao phủ xung quanh, ánh sáng nhàn nhạt lóe lên không ngừng khiến nàng có chút sợ hãi lùi về sau, ánh sáng nhanh chóng biến mất, lúc này giữa Bạch Từ Linh tựa hồ như không có chút ngăn cách nào, điều đáng chết là Ngọc Anh lại không thể thoát khỏi vòng tròn này.

“Mấy ngày có một con chuột không ngừng chạy vào Linh Viên của ta, hóa ra đó là ngươi à?”

“Tiểu tiện nhân, ngươi mắng ai là chuột?!” Bị mắng, Ngọc Anh lập tức đáp trả.

“Lén lút lút lút, không phải là chuột thì là gì?” Bạch Từ Linh nâng mâu, đồng tử đen láy nhìn Ngọc Anh, Ngọc Anh bị nhìn đến lạnh sống lưng, há mồm nói hoài vẫn chỉ có một chữ “Ngươi”, quả thật là buồn cười không thôi.

“Ngươi lén lút lút vào Linh Viên của ta, làm sao? Viên Minh Hân sai ngươi đến theo dõi ta?” Bạch Từ Linh không chút khách khí vạch trần mục đích của Ngọc Anh, nàng bình tĩnh nói ra những lời này khiến lòng Ngọc Anh hơi hốt hoảng, nhưng rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ kiêu ngạo như thường.

“Bạch Từ Linh, ngươi đại nghịch bất đạo! Sao ngươi dám gọi thẳng tên của phu nhân như thế?!”

“Tên không phải là để gọi sao? Nếu không thì cần đặt tên làm gì? Bày trí cho vui à?” Bạch Từ Linh xoa cằm, tỏ vẻ khó hiểu.

Ngọc Anh á khẩu không nói được lời nào, chuyện này... hình như cũng có đạo lý.

“Hơn nữa ta gọi tên nàng làm sao lại đại nghịch bất đạo rồi? Nàng là trời vẫn là đất?” Trời đất vẫn có thể gọi, vì sao tên của nàng ta lại không được gọi?

“Phu nhân... nàng là chủ mẫu của Bạch gia, là mẫu thân của người, người thân là nữ nhi lại dám gọi thẳng tên mẫu thân của mình, đây là đại nghịch bất đạo!”

“Người mất trí rồi à?” Bạch Tử Linh lạnh nhạt liếc mắt, giọng nói không che giấu sự châm chọc: “Mẫu thân của ta gọi Lạc Tuyết, không phải Viên Minh Hân.”

“Phu nhân là chủ mẫu của Hữu Thừa tướng phủ, mặc kệ người ai là người sinh ra người, trên danh nghĩa đều là con của phu nhân!” Chức vị phu nhân sở dĩ cao hơn di nương một chút là do hài tử mình sinh ra được nuôi lớn bên cạnh mình, tuy nhiên trên danh nghĩa bọn họ đều là con của chính thất, đây là điều không thể thay đổi, giống như Bạch Phi Thúy, dù được Bạch Văn Hoài sủng ái chẳng kém gì Bạch Phi Nhược nhưng chẳng phải cũng không thể gọi Tam phu nhân một tiếng “mẫu thân” đó sao?

“Ồ, tâm nàng cũng thật lớn!” Bạch Tử Linh cảm thán một câu, thân là chính thất lại phải chấp nhận cho một đám hài tử của phu quân với thị thiếp ghi danh dưới danh nghĩa của mình, Đại phu nhân quả nhiên là có tâm lòng đại lượng, cũng không biết là nàng ta thật sự không để ý chuyện này, hay là giả vờ không để ý nữa.

Cái... cái gì?

Ngọc Anh ngờ ngác, nàng nói nhiều như vậy chỉ đổi lại được một câu cảm thán như vậy của Bạch Tử Linh hay sao?

Ngọc Anh có chút buồn bực, không rõ Bạch Tử Linh đang nghĩ gì, muốn tranh cãi với đối phương nữa thì nhớ sự lại bản thân vẫn còn đang bị nhốt ở trong cái thứ quái dị này, nên quay lại chủ đề trước mắt.

“Bạch Tử Linh, người mau đưa ta ra ngoài ngay!” Không nhớ lại thì thôi, một khi nhớ lại Ngọc Anh lại kêu gào.

“A, rốt cuộc người cũng nhớ được tình cảnh hiện tại của mình rồi nhỉ?” Vừa mới yên tĩnh chưa bao lâu đối phương lại bắt đầu kêu gào, Bạch Tử Linh nghe có chút phiền nhưng lại chẳng thể bịt miệng đối phương được, bởi vì trận pháp này là song hướng, người bên trong không thể ra, người bên ngoài tự nhiên cũng không thể vào, điều khiến Bạch Tử Linh buồn bực nhất là, trận pháp mang tên Không Gian Phong Tỏa nhưng lại không thể cách âm, như vậy thì làm sao có thể gọi là Không Gian Phong Tỏa được chứ!

“Tiện nhân, người lại giở trò quỷ gì, mau thả ta ra ngoài ngay!”

“Thả người ra cũng được, nói xem vì sao mấy ngày nay lại chạy đến Linh Viên của ta, mục đích của người là gì?” Kỳ thực Bạch Tử Linh cũng muốn thả Ngọc Anh ra ngoài, bản thân nàng là người thích yên tĩnh, đối với thanh âm chói tai Ngọc Anh mang đến nàng tự nhiên cũng cảm thấy phiền, nhưng chính là chưa đạt được mục đích thì không thể thả ra ngoài a.

“Ta không biết người đang nói gì, người mau thả ta ra nếu không ta sẽ nói với phu nhân người ở đây thì triển tà thuật để hại mọi người trong phủ, đến lúc đó người chắc chắn sẽ chết rất khó coil!” Ngoài mặt buông lời độc ác nhưng đáy lòng Ngọc Anh cũng thấp thỏm vô cùng, nàng vừa mới đẩy cửa bước vào thì dưới chân đột nhiên phát sáng, sau đó bản thân nàng liền bị vây bởi ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng rất nhanh liền biến mất Ngọc Anh còn tưởng bản thân nàng nhìn lầm nhưng sau đó mới phát hiện nàng không thể rời khỏi vòng tròn được, xung quanh nàng như có một bức tường vô hình ngăn cản, nàng trước giờ chưa từng gặp chuyện thế này, ngoại trừ kêu cứu ra Ngọc Anh thật sự không biết nên làm gì cả.

“Vậy để xem người có thoát được không đã.” Bạch Tử Linh cũng chẳng buồn bận tâm việc Ngọc Anh lấy Đại phu nhân ra uy hiếp nàng, bởi vì xác thực nếu nàng ta muốn đi tố cáo nàng thì việc đầu tiên chính là phải thoát khỏi trận pháp này trước.

“Người... người có ý gì?” Đôi mắt Ngọc Anh xẹt qua tia hoảng hốt, kỳ thực bản thân nàng cũng rất sợ hãi Bạch Tử Linh thi triển tà thuật gì khiến nàng bỏ mạng tại nơi này.

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Ngọc Anh, Bạch Tử Linh hơi mỉm cười, giọng nói mang theo vài phần đùa giỡn: “Không có ý gì, người yên tâm, sẽ không lấy mạng người, cùng lắm thì để người ở bên trong đến chết mà thôi.”

“Người... người nói vậy!” Ngọc Anh đáy lòng lộ bộ: “Người đừng có ở đây mà buông lời ma quỷ, ta sẽ không tin lời người nói đâu!”

“Người có thể thử.”

Nhìn thấy vẻ mặt trấn định của Bạch Tử Linh, Ngọc Anh cũng hết hoảng không thôi, đã chứng kiến qua năng lực của Bạch Tử Linh nàng tự nhiên sẽ không xem thường đối phương, hơn nữa việc nàng vừa mới bước vào đã bị nhốt trong này càng khiến nàng càng thấy đối phương đang dùng tà thuật.

“Người... phu nhân biết ta đến đây, nếu một lúc lâu ta không trở về phu nhân nhất định sẽ đi tìm ta, đến lúc đó người sẽ không thoát khổ hiềm nghi.”

“A, thông minh hơn rồi, còn biết học cách uy hiếp ta nữa.”

Thanh Nhi và Lạc Dư dọn dẹp xong, lúc đi ra thì nghe Bạch Tử Linh nói những lời này, Lạc Dư còn chưa có tỏ vẻ gì trong khi Thanh Nhi bên cạnh lại cho Ngọc Anh một ánh mắt đáng thương.

“Tiểu thư thật là, lại đùa giỡn người khác rồi.” Hôm nay Ngọc Anh cũng thật xui xẻo, Bạch Tử Linh vừa đặt bẫy nàng liền lọt lưới, mấy ngày nay Bạch Tử Linh không có ra ngoài sớm đã buồn chán đến mức không thể chán hơn được nữa, hiện tại có thứ đồ chơi thú vị trước mặt, làm sao có thể bỏ qua?

Lạc Dư đứng bên cạnh, ánh mắt nàng hết rơi vào người Bạch Tử Linh rồi lại rơi vào người Ngọc Anh đang bị nhốt trong trận pháp, nàng là người thu

thập tình báo của Lạc Y Cung, nàng đã điều tra Bạch Tử Linh tự nhiên cũng đã cho người điều tra cả Hữu Thừa tướng phủ, cũng biết được người đang bị nhốt là đại nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân Viên Minh Hân, nghĩ đến Viên Minh Hân, đôi mắt nàng liền trở nên sâu tối không rõ. Nữ nhân này chính là kẻ đã gây ra cái chết cho Lạc Tuyết, Lạc Dư sớm đã muốn ra tay diệt trừ đối phương, mặc dù Bạch phủ nhiều người canh giữ, võ công Lạc Dư tuy không phải là đứng đầu nhưng độc thuật của nàng là số một, nàng có thể hạ độc Viên Minh Hân một cách thần không biết quỷ không hay để đoạt đi mạng sống của đối phương, trong Lạc Y Cung chỉ có nàng mới có năng lực làm như vậy, chính là Lạc Nhân lại ngăn cản nàng, nói nàng hành động lỗ mãng sẽ đánh rần động cỏ, hướng hồ phía sau Viên Minh Hân liên lụy quá lớn, tung tích về Bích Lạc Hoàng Tuyền từ đâu mà có còn chưa điều tra rõ, trước khi mọi chuyện phơi bày Lạc Nhân không cho nàng động đến Viên Minh Hân.

“Trước kia tiểu thư vẫn như vậy à?”

“Trước kia? Muội nói trước kia nào?”

Lạc Dư sững sốt, sau đó mới nhớ lại là tính tình Bạch Tử Linh đột nhiên đại biến, theo như Lạc Hàm thì có lẽ liên quan đến việc nàng sắp thức tỉnh.

Có lẽ Thanh Nhi cũng hiểu câu hỏi của Lạc Dư nên giải thích: “Tiểu thư trở nên như vậy là sau khi rơi xuống...”

“Vì sao nàng đột nhiên thay đổi, tỷ đã từng thắc mắc chưa?” Lạc Dư đột nhiên hỏi một câu hỏi thế này khiến Thanh Nhi ngẩn ra, rất nhanh nàng cũng trả lời: “Ta đã từng hỏi qua tiểu thư, tiểu thư nói con người chính là sinh vật dễ thay đổi, huống hồ đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan tự nhiên sẽ hiểu thấu mọi chuyện.”

Con người là sinh vật dễ thay đổi điều này Lạc Dư không phủ nhận, chỉ là đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan thật sự sẽ khiến người khác hiểu thấu mọi chuyện ư?

Lạc Dư không rõ ràng lắm, dù sao nàng cũng chưa từng trải qua cho nên cũng khó mà giải thích được vấn đề này.

“Tỷ tin sao?” Lời Bạch Tử Linh nói theo như Lạc Dư cảm thấy đó chỉ là cái cớ để lừa người mà thôi, một người làm sao có thể thay đổi một cách nhanh chóng tới như vậy, nhưng nếu nói là do ảnh hưởng của phong ấn thì nàng cảm thấy cũng có chút khả năng, tuy nói trận pháp Lạc Tuyết thi triển có hiệu lực mười năm nhưng ngày qua tháng lại, trận pháp cũng sẽ suy yếu dần, xuất hiện hiện tượng “thức tỉnh sớm” cũng là điều dễ hiểu.

“Tin, sao lại không tin chứ?” Thanh Nhi không chút do dự trả lời: “Lời tiểu thư nói ta luôn luôn tin tưởng.” Bạch Tử Linh đối với nàng không chỉ đơn thuần chỉ là một chủ tử, mấy năm Lạc Tuyết qua đời, trong Linh Viên này chỉ có nàng cùng Bạch Tử Linh sống nương tựa vào nhau, hơn nữa Bạch Tử Linh hiện tại mang cho nàng cảm giác có thể tin tưởng được, có những chuyện không cần dùng lời nói, chỉ cần dùng tâm cảm nhận thôi.

Lạc Dư nhìn Thanh Nhi một cái thật sâu, tựa hồ như muốn nhìn ra cảm xúc thật dưới đáy lòng nàng ta, đáng tiếc đôi mắt đối phương quá kiên định, khiến nàng không thể nhìn được nàng muốn thấy.

“Sau này muội sẽ hiểu lời nói này của ta là có ý gì.” Thanh Nhi mỉm cười, Lạc Dư vừa đến không lâu đối với Bạch Tử Linh còn chưa còn quá hiểu biết, đối phương tự nhiên sẽ không tin lời nàng nói, bất quá không sao, dù sao thời gian cũng còn dài, sau này Lạc Dư sẽ rõ.

Sau này sẽ hiểu rõ sao?

Có lẽ đi...

Dù sao nàng cũng mới đến, xác thực là vẫn chưa hiểu rõ Bạch Tử Linh.

Lạc Dư từ chối cho ý kiến.

Bên này hai người đang thảo luận, bên kia Bạch Tử Linh vẫn đang tiếp tục đùa giỡn Ngọc Anh.

“Cho dù ngươi có uy hiếp ta cũng vô dụng, việc ngươi theo dõi ta chắc chắn là hành động lén lút, cứ cho là Viên Minh Hân biết được, bất quá ngoại trừ nàng ta thì còn ai nữa?”

“Ngươi không trở về nàng ta sẽ cho người đi tìm ngươi, không sai, nhưng ta sẽ nói ta không gặp được ngươi, cho dù nàng ta có nghi ngờ cũng không thể làm gì ta, dù sao nàng ta cũng sẽ không bước chân vào Linh Viên.” Việc Đại phu nhân không bước chân vào Linh Viên chuyện này người trong phủ đều biết, kể từ sau khi Lạc Tuyết qua đời Viên Minh Hân không hề có bất kì liên quan gì đến người của Linh Viên nữa, mười năm nay chưa từng có ai thấy nàng ta bước chân vào Linh Viên, bên ngoài đồn rằng Linh Viên bị ma ám, sau khi Lạc Tuyết mất không chịu đầu thai mà linh hồn cứ lảng vảng xung quanh nơi này khiến Linh Viên như một tòa viện ma, ngày thường không ai dám lại gần, bất quá người bên ngoài đồn thế nào không quan trọng, quan trọng là chuyện Viên Minh Hân không vào Linh Viên là sự thật, cũng không biết nàng ta đang e ngại điều gì nhưng nàng ta sẽ khi vì một nha hoàn mà phá vỡ quy tắc của mình.

Ngọc Anh trừng mắt, không có tiếp lời, bởi vì nàng biết lời của Bạch Tử Linh nói là sự thật, thân là người thân cận của Đại phu nhân nàng tự nhiên cũng biết việc nàng ta không bước chân vào Linh Viên, thậm chí còn không muốn cùng người Linh Viên có liên hệ với nhau, Ngọc Anh không rõ vì sao, thân là chủ mẫu của Bạch gia Đại phu nhân lẽ ra không cần phải e ngại với một tiểu viện nhỏ nhoi như Linh Viên, chỉ cần nàng thích, nàng nói một tiếng cũng có thể phá vỡ, Ngọc Anh đã từng tò mò hỏi về vấn đề này nhưng đối lại là sự tức giận từ Đại phu nhân, Đại phu nhân ngày thường xử sự rất bình tĩnh cơ trí, không ngờ cũng có lúc tức giận, trong chuyện này rõ ràng là không đơn giản.

“Ngươi... ngươi muốn gì?” Ngọc Anh mím môi, bắt đầu muốn thỏa hiệp, nàng đang ở độ tuổi thanh xuân, còn chưa muốn chết đâu.

“Ta muốn biết, là Viên Minh Hân sai người đến đây sao?”

“Là... đúng vậy...” Chuyện này quá dễ đoán nên Ngọc Anh chẳng có ý muốn giấu, dù sao nàng cũng là người của Đại phu nhân, việc nghe lệnh Đại phu nhân làm việc cũng là rất bình thường, nếu nàng nói không phải Đại phu nhân thì đó mới là điều bất thường ở đây.

“Nàng ta bảo người theo dõi ta?” Đôi mắt trong suốt của Bạch Tử Linh nhìn chăm chăm Ngọc Anh, không bỏ qua bất kì cảm xúc nào trên gương mặt của đối phương.

Ngọc Anh bị nhìn đến mắt tự nhiên, cúi đầu, thấp giọng mở miệng: “Àn...”

“Nàng ta cho người theo dõi ta làm gì?!”

“Phu... phu nhân cảm thấy nữ tử gọi Lạc Hàm mà người đưa về có... có chút không ổn nên bảo ta dòm chừng Linh Viên, tiện thể theo dõi nhất cử nhất động của người...”

Là liên quan đến Lạc Hàm sao?

Bạch Tử Linh nhíu mày, xem ra Viên Minh Hân bên kia sớm đã nghi ngờ thân thể của nàng, cho nên khi Lạc Hàm xuất hiện nàng ta mới cho Ngọc Anh đi dòm ngó Linh Viên.

“Người nói, Lạc Hàm có gì không ổn?” Là do thái độ của nàng quá thần nhiên, đưa một người không rõ lai lịch vào phủ cho nên mới dẫn đến sự nghi ngờ của đối phương, vẫn là nguyên nhân khác?

“Cái đó... cái đó ta cũng không biết, đây là do phu nhân nói...” Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Bạch Tử Linh Ngọc Anh ngập ngừng nói tiếp: “Là... có lẽ là có liên quan đến dòng họ của nàng...” Đây không phải là do Đại phu nhân nói, là nàng dựa theo thái độ của Đại phu nhân mà suy đoán.

“Dòng họ?” Chẳng lẽ là bởi vì Lạc Hàm cũng mang họ Lạc giống Lạc Tuyết cho nên Viên Minh Hân mới nảy sinh nghi ngờ, cho Ngọc Anh theo dõi Linh Viên của nàng?!

“Lời này là do Viên Minh Hân nói?”

“Không, không phải... là do ta suy đoán, khi phu nhân nghe thấy cái tên này thái độ có chút không đúng, sau đó ta nhớ đến Lạc...” Ngọc Anh vốn dĩ muốn gọi thẳng tên Lạc Tuyết nhưng bắt gặp ánh mắt của Bạch Tử Linh nàng bèn vội vàng sửa lời: “Nhị phu nhân cũng mang họ Lạc, cho nên ta đoán... đoán là nữ nhân gọi Lạc Hàm kia có quan hệ với Nhị phu nhân...” Ngọc Anh tuổi tác không lớn, có thể nói nàng chỉ mới ngoài hai mươi, tuổi vẫn còn rất trẻ, nàng chỉ vừa mới đi theo hầu hạ Đại phu nhân trong mười năm gần đây, ân oán năm xưa của Đại phu nhân và Nhị phu nhân nàng không có biết đến, chỉ được nghe kể lại, nhưng Ngọc Anh cũng biết rõ lời kể qua miệng của nhiều người thì sự thật sẽ chẳng lưu lại bao nhiêu cho nên nàng không có tin tưởng những lời nói đó, hơn nữa chủ tử của nàng là Đại phu nhân, mặc kệ là Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân có ân oán gì thì nàng cũng sẽ đứng về phía của Đại phu nhân. Nàng đi theo hầu hạ Đại phu nhân hơn mười năm, sớm đã quen thuộc tính tình của đối phương, không dám nhận là hiểu rõ nhưng một chút thói quen cơ bản vẫn là biết, ngày thường Đại phu nhân luôn bình tĩnh, cho dù trời có sập xuống gương mặt cũng nàng cũng không có một vết nứt, nàng tuy quản lí cả một tòa phủ đệ rộng lớn nhưng hầu như ngày thường cũng để mặc kệ không quản, ngay cả việc Bạch Vân Hoài đưa mẫu tử Lâm Quế Chi trở về nàng cũng chẳng buồn để tâm, Ngọc Anh đã từng nghĩ rằng trên đời này thật sự không có gì có thể khiến cho chủ tử của nàng mất bình tĩnh cho đến khi những tin tức ở Linh Viên truyền đến.

Bạch Tử Linh trầm mặc không nói, cũng không biết đang nghĩ gì.

Thời gian cứ thế trôi qua, không có ai lên tiếng nói chuyện, Ngọc Anh bị nhốt trong pháp trận không thể ra ngoài, tâm lí áp lực ngày càng lớn, nàng liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh, thấy đối phương đang trầm tư suy nghĩ thì nhẹn không được mà lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Cái đó... người có thể thả ta ra ngoài được chưa?”

Bạch Tử Linh lúc này mới nhìn Ngọc Anh, bộ dạng Ngọc Anh lúc này hốt hoảng không thôi, so với lần đầu bị nàng giáo huấn thì lần này có vẻ như là sợ hãi nhiều hơn tức giận, nói cũng phải, những nha hoàn trong phủ không được học hành nhiều, tự nhiên là không biết về trận pháp, nàng ta cho rằng nàng đang dùng tà thuật nhốt nàng ta lại, cho nên mới sợ hãi thành như vậy.

“Ta... ta đã nói ra những gì ta biết... người cũng nên thả ta đi chứ?!” Ngọc Anh cắn môi, đáy lòng tức giận muốn chết nhưng nhiều hơn là sợ hãi, nếu Bạch Tử Linh ra tay đánh nàng nàng cũng không có sợ hãi như vậy, nhưng nàng ta lại dùng thứ tà thuật ghê tởm này để nhốt nàng, ai biết được thứ này có gây hại đến tính mạng của nàng hay không chứ?

“Thả thì thả.” Bạch Tử Linh nhặt cành cây bên cạnh, ở trên vòng tròn vẽ vẽ gì đó, Ngọc Anh một bên nhìn không hiểu, cũng không dám nhìn nhiều mà nhanh chóng dời mắt, sợ bị vật gì đó rơi bắn vào người.

Trận pháp lần nữa phát ra sáng ánh màu vàng nhạt, dọa cho Ngọc Anh một trận sợ hãi không dám nhúc nhích, sau đó vòng tròn dưới chân nàng từ từ biến mất theo chiều từ phải sang trái, Bạch Tử Linh nhặt mấy hòn đá ném sang một bên.

“Xong rồi.”

Ngọc Anh bán tính bán nghi, nàng không nghĩ tà thuật này lại được giải trừ một cách đơn giản như thế, nhưng nhìn bộ dạng thần nhiên kia của Bạch Tử Linh không giống như đang lừa nàng, vì vậy Ngọc Anh miễn cưỡng tin tưởng, bước một bước thật lớn đến trước mặt Bạch Tử Linh, phát hiện không có

việc gì mới yên tâm bước ra ngoài.

“Ta... ta đi trước.” Dứt lời Ngọc Anh liền quay người rời đi, bất quá nàng đi hoài mà vẫn không thể rời khỏi được cửa Linh Viên, nghi hoặc quay người mới thấy một góc áo của nàng đang bị Bạch Tử Linh nắm lấy.

“Chẳng phải ngươi nói thả ta đi sao?!”

“Chuyện hôm nay...” Bạch Tử Linh còn chưa nói xong Ngọc Anh đã hiểu ý tiếp lời: “Ta sẽ không nói ra ngoài, tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.”

“Tốt nhất là như vậy!” Bạch Tử Linh buông tay, Ngọc Anh liền quay người chạy đi, bộ dạng thật sự là chạy trốn chết.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi cùng Lạc Dư lúc này đã đi đến bên cạnh Bạch Tử Linh.

“Hôm nay tâm trạng ta không tốt, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!” Mấy ngày nay nàng ngoan ngoãn ở yên trong phủ chính là để bắt con chuột lén lút trong Linh Viên, hiện tại đã bắt được nàng tự nhiên là muốn đi ra ngoài.

Thanh Nhi cùng Lạc Dư hai mặt nhìn nhau, Thanh Nhi còn chưa nói gì Lạc Dư đã đi trước mở miệng: “Tốt a!” Nàng vừa mới đến Yến Kinh không bao lâu, có rất nhiều thứ nàng chưa được nhìn đến, hiện tại Bạch Tử Linh đề nghị muốn ra ngoài, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này.

“Đi thôi.”

~~~~~

“Thanh Nhi, muội cũng đeo khăn che mặt làm gì?” Bạch Tử Linh nhìn Thanh Nhi một thân hoàng y, trên mặt cũng đeo chiếc khăn che mặt cùng màu, không khỏi mở miệng.

“Tiểu thư, người cùng Lạc Dư đều đeo khăn che mặt, Thanh Nhi đi bên cạnh hai người mà không đeo khăn che mặt thì sẽ nổi bật lắm.” Bỏ mặc ánh mắt của những người xung quanh, Thanh Nhi vuốt ve tấm khăn che mặt mỏng tanh trên mặt.

“Bây giờ thì nổi bật hơn rồi.” Bởi vì không muốn tốn nhiều thời gian cho nên Bạch Tử Linh bảo Lạc Dư đeo khăn che mặt trước rồi ra ngoài, đợi sau khi trở về dịch dung thành Lạc Hàm cũng không muộn, dù sao Lạc Dư cũng mới đến Yến Kinh, người nhận ra nàng không nhiều, đi bên cạnh Bạch Tử Linh người khác sẽ lầm tưởng đó là Lạc Hàm, sẽ không nghi ngờ. Mà Thanh Nhi một bên thấy vậy cũng theo đó lấy một cái khăn che mặt đeo lên, theo như Thanh Nhi thì hai người đều đeo khăn che mặt, nàng đi ở giữa lại không đeo khăn che mặt nhất định sẽ trở thành tam điểm chú ý, hơn nữa nếu có người nhận ra nàng rồi truyền đến tai người Bạch gia thì không hay, nhưng ai biết, sự xuất hiện của ba nữ nhân mang khăn che mặt gây nên sự chú ý của mọi người.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Nếu nàng nhớ không lầm thì phương hướng này là đi đến...

“Vân Thiên Phường.”

Quả nhiên!

Thanh Nhi ngáp ngừng, dù đây không phải lần đầu tiên Bạch Tử Linh dẫn nàng đến đó nhưng nàng vẫn không quá tình nguyện, chỉ cần nghĩ sẽ cùng người của Đỗ gia, đặc biệt là Đỗ Thanh Triệt có quan hệ với nhau, tâm tình nàng vẫn có phức tạp.

“Tiểu thư, người đến đó...”

Đôi mắt Lạc Dư xẹt qua tia sáng, nàng là người mang điều tra tình báo của Bạch Tử Linh tự nhiên là biết rõ khó xử của Thanh Nhi, Vân Thiên Phường là sản nghiệp của Đỗ gia, mà Đỗ gia cùng Bạch gia quan hệ có chút phức tạp, đặc biệt là ba người Bạch Tử Linh, Đỗ Thanh Triệt cùng Bạch Phi Nhục, Đỗ Thanh Triệt bị kẹt giữa hai nữ nhân họ Bạch, chuyện này sớm đã đồn khắp Yến Kinh, vậy mà hiện tại Bạch Tử Linh lại đi đến Vân Thiên Phường, đây là muốn đi tìm Đỗ Thanh Triệt sao?

“Kiếm tiền!”

Vân Thiên Phường cùng Phong Nguyệt Lâu không có liên quan gì đến nhau, một bên kinh doanh sòng bạc, một bên lại mở tửu lâu buôn bán, nhưng cả hai lại có cùng một điểm tương đồng chính là: ồn ào! So với Phong Nguyệt Lâu ồn ào có trật tự một chút thì Vân Thiên Phường lại ầm ầm như một cái chợ, người thì hồ hoán, người lại kêu ca, ở nơi này loại người nào cũng có, phức tạp vô cùng, trong không khí náo nhiệt đó, sự xuất hiện của ba nữ nhân đeo khăn che mặt lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Bạch Tử Linh ngựa quen đường cũ đi đến trước mặt đại hán cao to, đại hán tự nhiên là nhận ra nàng, dù sao thua trong tay nàng nhiều lần như vậy, cho dù nàng có hóa thành tro hán cũng có thể nhận ra, mặc dù hôm nay ở bên cạnh nàng còn xuất hiện thêm hai nữ nhân đồng dạng cũng đeo khăn che mặt nhưng khí chất Bạch Tử Linh hơn hẳn hai người còn lại, vừa nhìn đã có thể nhận ra, sắc mặt đại hán có phần khó coi nhưng cũng không tiện mở miệng đuổi người, cho nên hai người mất to trừng mắt nhỏ.

“Tiểu tử tông, ngọn gió nào đưa ngươi đến đây?” Đại hán vốn dĩ là dạng người cao to, cơ bắp lực lưỡng, gương mặt cùng đầy vẻ dữ tợn, hiện tại ở trước mặt Bạch Tử Linh lại nở nụ cười, bất quá nụ cười nhay so với khóc còn khó coi hơn, dọa cho những người xung quanh hốt hoảng một trận.

“Ồ, là gió Bắc.” Mùa đông, tự nhiên là gió Đông Bắc thổi đến rồi.

Đại hán: “...” Trả lời thật luôn kia!

Đại hán có chút hoảng hốt, hần tựa hồ như không nghĩ đến Bạch Tử Linh sẽ trả lời mình, hơn nữa còn dùng bộ dạng nghiêm túc như vậy, khiến cho hần suýt nữa tin luôn!

Bạch Tử Linh: “...” Nàng là nói nghiêm túc!

“Này, có chơi không vậy? Chơi thì nhanh đặt cược, đừng có cản trở người khác làm giàu!” Có người thấy không không khí im lặng khác thường, không khỏi lên tiếng.

Đại hán liếc nhìn nam nhân kia rồi lại nhìn Bạch Tử Linh, dùng vẻ mặt nịnh nọt mở miệng: “Tiểu tử tông, chơi không?” Tốt nhất là đừng có chơi, nếu không Vân Thiên Phưởng nhất định sẽ phá sản sớm mất. Hãy nói với hần nàng chỉ đến đây đi dạo thôi!

“Ta đến đây không phải để chơi, chẳng lẽ để đi dạo à?”

“...” Đại hán lâm vào trầm mặc thật sâu, cổ nén nước mắt chảy ngược vào lòng, nàng là đến đây chơi sao, ta còn tưởng là nàng đi cướp đó!

“Đến đến đến, mua tài mua xiul!”

Lạc Dư từ khi bước vào đã quan sát hoàn cảnh xung quanh, nói thật đây là lần đầu tiên nàng đến đồ phưởng, so với tưởng tượng thì nơi này lại càng ồn ào hơn, hơn nữa nhìn bộ dạng quen thuộc kia của Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi, có vẻ như bọn họ không chỉ đến đây lần đầu, xem ra nàng còn phải làm quen dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Tâm tư của Đỗ Thanh Triệt

Vân Thiên Phưởng, lầu hai, thư phòng.

Không giống với không khí ồn ào náo nhiệt bên dưới, trên lầu hai như một thế giới hoàn toàn khác hẳn, yên tĩnh đến mức có bất kì động tĩnh nào cũng có thể nghe thấy, trong phòng lúc này có hai bóng người, một người đứng một người ngồi, nhưng không ai trong số họ mở miệng nói gì, khiến căn phòng rơi vào không khí yên lặng.

Người đang đứng là một nam tử trung niên, khí sắc bình ổn, gương mặt nhưng qua có phần nghiêm nghị, trái ngược lại với hần, người đang ngồi là một nam tử trẻ tuổi, hần khoác lên người bộ bạch y như tuyết, trên áo thêu những cành trúc màu xanh càng khiến cho bộ y phục trở nên thanh nhã. Hai màu xanh trắng kết hợp lại một chỗ, khiến người khác cảm thấy mát mẻ nhưng cũng không mất đi phần nhẹ nhàng thanh thoát, bộ dạng lười biếng tựa lưng vào ghế dựa phía sau, một tay chống cằm, để lộ một bên dung nhan tuấn tú khiến không ít thiếu nữ phải si mê, một tay cầm quyển sổ, chăm chú đọc.

Mỗi tháng Đỗ Thanh Triệt đều ghé qua Vân Thiên Phưởng vài lần để kiểm tra sổ sách, gia chủ hiện tại của Đỗ gia là Đỗ lão gia nhưng hần đã lớn tuổi, sản nghiệp Đỗ gia lại quá nhiều, hần không có thời gian để quản lí hết được cho nên phải nhờ đến con cháu cùng hần phân ưu, mà Đỗ Thanh Triệt thân là người thừa kế tương lai của Đỗ gia hiển nhiên là phải gánh phần trách nhiệm này.

“Tháng này thu nhập lại chỉ có bao nhiêu thôi sao?” Máy kiểm kê chau, Đỗ Thanh Triệt một bên mở miệng, kể từ khi Vân Thiên Phưởng mở cửa làm ăn đến nay, tháng nào thu vào cũng không ít hơn mấy ngàn lượng, vậy mà không ngờ hai tháng gần đây chỉ thu vào có mấy trăm lượng, thậm chí con số còn đang ngày càng ít đi, nếu không phải quản sự của nơi này là tâm phúc bên cạnh Đỗ lão gia, Đỗ Thanh Triệt còn nghi ngờ hần đang muốn bỏ túi riêng đâu.

“Hai tháng đồ lại đây có một nữ nhân đến Vân Thiên Phưởng của chúng ta, lần nào nàng đến cũng thắng mấy ngàn lượng mang về, cũng chính là người lần trước thiếu gia đã gặp, nữ nhân đeo khăn che mặt kia...” Nhắc đến chuyện này quản sự Vân Thiên Phưởng có chút buồn bực, nhưng ngoại trừ buồn bực ra cũng không thể làm gì hơn, ngay cả Đỗ Thanh Triệt còn chưa nói gì, hần thân là một quản sự làm sao có tư cách chen vào?

Kể từ Bạch Tử Linh đến Vân Thiên Phưởng lần nào cũng thắng lớn ra về, mặc dù lâu lâu nàng mới đến một lần nhưng một lần thắng của nàng bằng tất cả người chơi thua cược trong Vân Thiên Phưởng cộng lại, quản sự dù muốn can cũng không can được. Luận về đồ thuật, ngay cả đại hán có danh tiếng Đệ nhất đồ thuật của Vân Thiên Phưởng cũng thất bại trong tay nàng thì những người khác làm sao có cơ hội đánh bại nàng, nghĩ cũng đừng nghĩ! Huống hồ Vân Thiên Phưởng bọn họ trước giờ có chơi có chịu, thua sạch tiền cũng không thể chặn đường đối phương để đòi lại, truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng Đệ nhất đồ phưởng của Thành Thiên, mất mặt Đỗ gia, thẹn với chữ vàng mà Thành Thiên đề ban thưởng, cho nên người của Vân Thiên Phưởng chỉ có thể đứng nhìn đối phương ôm ngân lượng rồi đi, quản sự đứng một bên nhìn, len lén lấy khăn tay lau nước mắt, nghĩ đến đây thôi đã xót cả con tim.

Đỗ Thanh Triệt nghe đến đây cũng biết được nữ nhân trong miệng quản sự là ai, hần thân sắc có chút phức tạp, vút quyển sổ xuống bàn, đi đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài, đôi mắt có chút xa xăm.

Bạch phủ tụ hội, sau khi mọi người rời khỏi hẳn không có ngay lập tức rời đi mà ở lại cùng Bạch Phi Nhược trò chuyện, nội dung câu chuyện chỉ xoay quanh Bạch Tử Linh, hẳn không phải muốn nhắc đến Bạch Tử Linh, dù sao hẳn đối với nàng vẫn có chút chán ghét, tự nhiên không muốn tên nàng thốt ra từ miệng mình, thế nhưng lời nói của nàng vẫn in sâu trong tâm trí hẳn khiến hẳn không thể nào quên được, cho nên thay vì giấu mọi thứ trong lòng mà suy nghĩ lung tung, hẳn muốn chính miệng Bạch Phi Nhược nói rõ mọi chuyện.

Bạch Tử Linh nói, là nàng sai rồi sao?

Đúng vậy, là nàng sai rồi, nàng sai vì trao lầm tình yêu cho hẳn, nàng sai vì yêu một người không yêu mình, nàng sai vì đã tranh giành người với Bạch Phi Nhược.

Đỗ Thanh Triệt không phải vì đồng cảm với Bạch Tử Linh mới đi tìm Bạch Phi Nhược để hỏi rõ mọi chuyện, hẳn chỉ là muốn biết lời của Bạch Tử Linh có phải thật hay không, hẳn đơn giản chỉ là muốn biết sự thật, muốn biết Bạch Phi Nhược có lừa dối hẳn hay không mà thôi.

Việc Bạch Tử Linh đi theo làm phiền hẳn khiến hẳn cảm thấy phiền phức không thôi nhưng nhìn nàng nhảy hồ, mặc kệ là vì lý do gì nhưng trên đại thọ của Đỗ lão gia hẳn tuyệt đối không thể để xảy ra sai lầm gì, cho nên mới cứu nàng, bởi vì hẳn biết nếu hẳn không cứu nàng thì sẽ không có ai cứu nàng, những người tham gia yến tiệc chỉ là ôm tâm trạng chờ xem kịch vui, đối với loại người như Bạch Tử Linh bọn họ vốn dĩ cũng chẳng đặt vào mắt, tự nhiên dù nàng có nhảy hồ tự tử bọn họ cũng không quan tâm.

Đỗ Thanh Triệt thân là chủ nhà, tự nhiên không thể thấy chết không cứu, trước đó Bạch Phi Nhược cũng đã ngăn cản hẳn, bảo cho gã sai vật nhảy xuống hồ cứu người, không cần hẳn đích thân ra tay, dù sao Bạch Tử Linh cũng là nữ tử, nam nữ khác biệt, nếu hẳn cứu nàng không chỉ làm hỏng thanh danh của nàng mà bản thân hẳn cũng bị ảnh hưởng. Điều Bạch Phi Nhược lo sợ không phải là thanh danh của Bạch Tử Linh, dù sao tiếng xấu của nàng ta cũng đã không ít, hiện tại thêm một chuyện cũng không có gì đáng nói, nhưng Đỗ Thanh Triệt thì không giống, mặc dù nói thân là nam nhân, thanh danh không gây ảnh hưởng nhiều nhưng nếu hẳn thật sự cứu Bạch Tử Linh thì hai người sẽ tiếp xúc da thịt với nhau, dù với mục đích của người nhưng người xung quanh sẽ tránh không khỏi tin đồn nhảm. Bạch Tử Linh theo đuổi Đỗ Thanh Triệt không phải là ngày một ngày hai, khắp kinh thành có ai mà không biết, người người đều nói “Hoa roi hữu ý, nước chảy vô tình”, đối mặt với nhiệt tình của Bạch Tử Linh, Đỗ Thanh Triệt lúc đầu còn lạnh lùng đối đãi, về sau thấy Bạch Tử Linh đeo bám không ngừng thì hẳn chỉ còn né tránh nếu hiện tại hẳn nhảy xuống cứu nàng ta, tự nhiên sẽ nhắc lên một hồi tranh cãi.

“Triệt, chàng phải nghĩ cho kỹ, nếu chàng cứu nàng ta thì thanh danh của chàng sẽ bị ảnh hưởng!” Bạch Phi Nhược giữ chặt ống tay của người bên cạnh, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ gấp gáp.

“Ta không thể thấy chết không cứu!” Dứt lời hẳn liền đẩy Bạch Phi Nhược ra, nhảy xuống hồ cứu Bạch Tử Linh, hẳn không biết là Bạch Phi Nhược đứng đó, bàn tay dưới ống tay áo siết chặt thành nắm đấm, gương mặt cũng bị bao phủ bởi một tầng sương mỏng.

Đợi sau khi cứu Bạch Tử Linh lên, Đỗ Thanh Triệt cũng không nhìn đến mà đã giao người lại cho Bạch Phi Nhược, điều này khiến sắc mặt Bạch Phi Nhược tốt hơn một chút, mà bản thân Đỗ Thanh Triệt thì đi thẳng vào trong thay y phục, cũng không có hỏi thăm gì đến tình hình của Bạch Tử Linh, rõ ràng là một bộ dạng không quan tâm đến sự sống chết của đối phương.

Hẳn nghĩ rằng giao Bạch Tử Linh lại cho Bạch Phi Nhược thì đã không còn chuyện gì nữa, dù sao hai người bọn họ cũng là tỷ muội, cho dù ngày thường không hợp nhau, thậm chí Bạch Tử Linh còn nhiều lần bị thương Bạch Phi Nhược nhưng Bạch Phi Nhược đều lương thiện mà bỏ qua mọi chuyện, trong mắt hẳn nàng luôn là một nữ nhân lương thiện, ở trước mặt hẳn nàng còn nhiều lần nói giúp Bạch Tử Linh, hiện tại Bạch Tử Linh thành ra như vậy, nàng cũng không thể bỏ mặc làm ngơ. Thế nhưng ngày đó Bạch Tử Linh lại nói ra những lời đó, gieo vào đáy lòng hẳn mầm mống hoài nghi với Bạch Phi Nhược, đối với lời nói một phía của Bạch Tử Linh, hẳn tự nhiên là không tin, cho nên hẳn mới muốn hỏi rõ mọi chuyện Bạch Phi Nhược, nếu Bạch Phi Nhược nói rõ mọi chuyện là nàng không sai hẳn tự nhiên sẽ tin lời của nàng, dù sao so với một người hẳn vô cùng chán ghét là Bạch Tử Linh, hẳn tất nhiên sẽ lựa chọn tin tưởng ý trung nhân của mình.

“Nhược Nhi, nàng nói đi, rốt cuộc những lời vừa nãy của Bạch Tử Linh là có ý gì?”

“Triệt, chàng có tin tưởng ta không?” Dưới sự chất vấn của Đỗ Thanh Triệt, gương mặt xinh đẹp của Bạch Phi Nhược lộ vẻ thống khổ, giống như hành động của Đỗ Thanh Triệt đã làm tổn thương đến nàng, khóe mắt có vài giọt nước tùy thời đều có thể rơi xuống.

“Nếu nàng nói rõ mọi chuyện, ta tự nhiên là tin tưởng nàng.” Đỗ Thanh Triệt ghét nhất chính là bị lừa dối, hẳn tin tưởng trên đời này không chỉ có một mình hẳn chán ghét điều này mà bất kì ai, bất kì người cũng đều không chấp nhận được việc bản thân bị lừa dối, điều đó khiến họ cảm thấy mình thật ngu ngốc, nếu không ngu ngốc thì làm sao có thể bị lừa?

Câu trả lời của Đỗ Thanh Triệt khiến thân thể của Bạch Phi Nhược cứng đờ, nàng nín thở, thủy lệ doanh doanh.

“Thế nào gọi là ta nói ra mọi chuyện thì chàng sẽ tin tưởng ta? Cho nên chàng là không tin tưởng ta đúng không?”

Đỗ Thanh Triệt nhíu mày: “Nhược Nhi, ta không có ý đó.” Hẳn vốn chỉ muốn nghe nàng nói ra mọi chuyện để tránh bản thân suy đoán lung tung, hẳn không muốn vì một lời nói mà hoài nghi nàng, nhưng thái độ của Bạch Tử Linh khiến hẳn không thể không tin đối phương, cho nên thay vì ôm mầm mống hoài nghi trong lòng thì không bằng đôi bên cùng nhau nói cho rõ ràng, tránh làm tổn thương lẫn nhau.

“Chàng chính là có ý đó!” Bạch Phi Nhược cắn môi, gương mặt lúc này đã giàn giụa nước mắt, nàng đưa tay gạt đi nước mắt trên gương mặt, đôi mắt trong suốt nhìn Đỗ Thanh Triệt đầy vẻ lên án, bên trong sự nhu nhược yếu đuối là vẻ cứng cỏi kiên cường khiến người khác nhìn mà không khỏi đau lòng.

“Chàng tin tưởng lời của nàng nên nghi ngờ ta đúng không? Chàng cũng tin tưởng ta là loại người đó đúng không?”

“Nhược Nhi...” Thấy Bạch Phi Nhược có dấu hiệu mất bình tĩnh, Đỗ Thanh Triệt muốn đưa tay nắm lấy tay nàng nhưng lại bị Bạch Phi Nhược đẩy ra.

“Đủ rồi, ta không muốn nghe nữa, chàng về đi!” Bạch Phi Nhược lấy hai tay che lấy tai, quay người rời đi.

“Nhược Nhi, chúng ta nói rõ ràng một chút, ta không phải là muốn nghi ngờ nàng nhưng thái độ của nàng khiến ta không thể không nghi ngờ được!” Từ trước đến giờ Bạch Phi Nhược chưa từng lộ dáng vẻ trốn tránh như hiện tại, không chịu nghe lời hấn nói, cũng không muốn giải thích, đối với câu trả lời mơ mơ hồ hồ như vậy của Bạch Phi Nhược, Đỗ Thanh Triệt không thể không truy hỏi được.

Bước chân Bạch Phi Nhược thoáng dừng lại, nếu hiện tại nàng còn trốn tránh không nói thì sau này để hấn tự điều tra rõ ràng mọi chuyện thì càng phiền phức hơn, nhưng nếu nàng nói ra sự thật thì chẳng khác nào để cho Đỗ Thanh Triệt biết một gương mặt khác của nàng, đến lúc đó hấn nhất định sẽ nhìn nàng với đôi mắt khác, tâm tình đầy lòng Bạch Phi Nhược mâu thuẫn không thôi.

Đỗ Thanh Triệt đi đến trước mặt Bạch Phi Nhược, hai tay giữ chặt vai nàng, để mặc cho tuyết không ngừng rơi trên đầu hấn, giờ phút Bạch Phi Nhược cảm thấy nam nhân trước mặt còn lạnh lẽo hơn tiết trời mùa đông.

“Bạch Phi Nhược, chúng ta đã đồng ý nói chuyện thì phải nói cho thật rõ ràng.” Bộ dạng Đỗ Thanh Triệt giờ phút này rất nghiêm túc, không giống như là đang nói đùa, Bạch Phi Nhược có cảm giác, nếu bản thân nàng tiếp tục trốn tránh không nói thì thật sự sẽ chọc giận người nam nhân này.

Bạch Phi Nhược ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt nghiêm nghị kia, gương mặt nàng hiện lên vẻ không thể tin tưởng.

Hấn gọi nàng là... Bạch Phi Nhược?!

Ngay từ lần đầu gặp mặt, bởi vì xa lạ nên hấn chỉ khách sáo gọi nàng một tiếng “Bạch tiểu thư”, về sau khi chính thức ở bên cạnh nhau hấn liền đổi cách xưng hô, từ trước đến giờ hấn chưa bao giờ gọi thẳng tên nàng, vậy mà hiện tại... hấn cư nhiên gọi nàng là Bạch Phi Nhược!

Bạch Phi Nhược thật sự không thể tin vào tai mình, nam nhân ngoài miệng luôn âu yếm gọi nàng một tiếng “Nhược Nhi” hiện tại cư nhiên lại đổi cách xưng hô với nàng, nàng không thể tin tưởng vào mắt mình, nam nhân ngày thường đối xử với nàng như báu vật, không dám lớn quát nạt nàng vậy mà hiện tại lại dùng ngữ khí lạnh lùng này để nói chuyện với nàng, tất cả chỉ vì một người không quan trọng!

“Chàng vì Bạch Tử Linh mà gọi ta một tiếng Bạch Phi Nhược? Đỗ Thanh Triệt, chàng như vậy có xứng đáng với ta hay không?!” Giờ phút này đầy lòng Bạch Phi Nhược đã thầm hạ quyết định, nàng còn chưa nói ra mọi chuyện Đỗ Thanh Triệt đã có phản ứng lớn như thế, nếu nàng nói ra mọi chuyện Đỗ Thanh Triệt còn đối xử với nàng như thế nào nữa?!

Thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, trong mắt bọn họ thời điểm này thứ quan trọng nhất không phải bản thân hay gia đình mà là chuyện tình cảm, bọn họ có thể vì bảo vệ tình yêu của mình mà bất chấp tất cả, cho dù dùng bất kì thủ đoạn gì tiện nào, Bạch Phi Nhược cũng vậy, bởi vì nàng có linh cảm, nếu để Đỗ Thanh Triệt biết được mọi chuyện thì nàng sẽ mất hấn!

Đỗ Thanh Triệt hít một hơi thật sâu, hấn cảm thấy phiền muộn vô cùng, hấn vốn chỉ muốn cùng nàng nói rõ mọi chuyện, nếu nàng chịu cùng hấn nói cho dù lời của Bạch Tử Linh có là thật hay giả thì hấn cũng sẽ lựa chọn tin tưởng lời nàng nói, dù sao so sánh với Bạch Tử Linh hấn tình nguyện tin lời giả dối nói của nàng, chỉ là nàng lại lựa chọn trốn tránh, điều này khiến Đỗ Thanh Triệt thật sự không hiểu suy nghĩ của một đám nữ nhân. Đỗ Thanh Triệt không biết rằng, một khi Bạch Phi Nhược lựa chọn nói ra, cho dù là lời thật hay giả thì cũng sẽ đánh mất niềm tin của hấn, vì không muốn mất hấn cho nên nàng mới lựa chọn trốn tránh, chỉ là lựa chọn này lại khiến cho mọi chuyện trở nên phức tạp.

“Nàng không muốn nói ta sẽ không hỏi, đợi khi nào chúng ta bình tĩnh thì nói sau cũng được.” Bạch Phi Nhược đã không muốn nói, cho dù hấn có dò hỏi thế nào cũng vô dụng, đã như vậy thì không bằng để nàng bình tĩnh lại rồi nói sau.

“Triệt...”

“Triệt, chàng đừng đi!”

“Đỗ Thanh Triệt, chàng đứng lại!”

Nhìn bóng lưng cao gầy của nam nhân không chút do dự rời đi, Bạch Phi Nhược khẽ khụy gối, may mắn là tuyết rơi dày đặc, mặt đất bị bao phủ bởi một lớp tuyết dày nên đầu gối của nàng không hề cảm thấy đau đớn, chỉ là giờ phút này đây lòng nàng khó chịu vô cùng.

Đỗ Thanh Triệt tuy nói là đợi Bạch Phi Nhược bình tĩnh lại rồi sẽ tiếp tục câu chuyện nhưng hấn biết dựa vào thái độ đó của Bạch Phi Nhược cho dù nàng đã bình tĩnh lại thì chưa chắc đã hỏi ra được tin tức gì, cho nên hấn quyết định cho người đi điều tra, nếu như là hấn hiểu lầm Bạch Phi Nhược hấn nhất định sẽ đi đến Bạch gia xin lỗi nàng, nhưng nếu lời của Bạch Tử Linh là sự thật... hấn cũng không muốn bản thân làm con rối, ngu ngốc để mặc người khác điều khiển.

Đỗ Thanh Triệt không những cho người điều tra về chuyện ngày đó Bạch Tử Linh nhảy hồ, mà còn điều tra những chuyện trước đây của Bạch Tử Linh, hấn muốn biết ẩn ý trong lời nói của Bạch Tử Linh rốt cuộc là sự thật vẫn là nàng cố tình nhắm vào Bạch Phi Nhược, ý đồ dùng kế ly gián với hai người bọn họ.

Bởi vì thông tin điều tra không ít nên trong thời gian ngắn không thể có ngay đáp án, cho đến tối qua hấn mới nhận được tin tức, tin tức này là hấn bỏ ngàn lượng ra để mua, hơn nữa còn là mua từ Nhã Các - tổ chức tình báo lớn nhất đại lục, bởi vì muốn xác nhận độ tin tưởng của tin tức là không có sai lầm cho nên Đỗ Thanh Triệt mới tìm đến Nhã Các, Nhã Các làm việc công chính vô tư, chỉ nhận tiền không nhận người, tác phong làm việc dứt khoát,

bất kể là mua tin tức của ai chỉ cần có tiền đều được, điều này có chút giống với La Sát Môn, nhưng Nhã Các chỉ bán tin tức, không bán mạng sống. Sau khi xem trong tin tức, rốt cuộc Đỗ Thanh Triệt cũng hiểu vì sao Bạch Phi Nhược lại lựa chọn trốn tránh câu trả lời của hắn, thậm chí là không tiếc cùng hắn nhắc lên tranh cãi.

Không nói đến chuyện Bạch Phi Nhược nhiều lần cho nha hoàn Thu Nguyệt mật báo tin tức của hắn cho Bạch Tử Linh biết để nàng chạy đến phá rối kết quả là nhận được sự chán ghét từ hắn, chỉ nói đến việc Bạch Tử Linh nhảy hồ tự vẫn, nàng đáp ứng hắn đưa Bạch Tử Linh trở về rồi chăm sóc nàng ta, nhưng kết quả là nàng không những không cho người mời đại phu đến chữa trị mà còn vứt bỏ Bạch Tử Linh ở Linh Viên hoang tàn lạnh lẽo, trong tin tức cũng có nói đến nha hoàn của Bạch Tử Linh gọi Thanh Nhi, sau khi bị Thu Nguyệt lừa ra ngoài trở về liền nhận được tin dữ của chủ tử, xác định hô hấp của Bạch Tử Linh yếu ớt, toàn thân lạnh lẽo nàng đã chạy đến cầu xin chủ mẫu Hữu Thừa tướng phủ Đại phu nhân Viên thị cứu Bạch Tử Linh nhưng Viên thị đóng cửa không gặp. Không cần cách nào nàng chỉ có thể đi ra ngoài mời đại phu nhưng lại gặp sự cản trở của mọi người, có vẻ như một đám nha hoàn trong phủ cố tình làm khó Thanh Nhi để nàng không thể ra ngoài mời đại phu chữa trị cho Bạch Tử Linh, thân là nam nhân, đối với tranh đấu hậu viện Đỗ Thanh Triệt không thể nhúng tay vào nhưng những thủ đoạn thế này hắn không phải là không biết, đám nha hoàn này ngày thường không để ý đến người của Linh Viên, hiện tại sao tự nhiên lại có thể ngăn cản Thanh Nhi ra ngoài tìm đại phu, hơn nữa còn là vào lúc Bạch Tử Linh đang nguy kịch, sống chết không rõ thế này, không cần nghĩ cũng biết là có người đứng sau điều khiển.

Thanh Nhi thân đơn thể bạc, không thể chống lại một đám nha hoàn, hơn nữa còn làm bản thân mình bị thương, nàng không còn cách nào khác chỉ có thể quay về bên cạnh chăm sóc Bạch Tử Linh, nàng ngoại trừ thay y phục ướt ra thì chỉ có thể lấy chăn cùng khăn nóng chườm cho Bạch Tử Linh, nhìn Bạch Tử Linh hô hấp yếu ớt một bên nàng thầm lau nước. Đến tối Bạch Vân Hoài rút cuộc cũng trở về, nghe tin Thanh Nhi liền không chút do dự chạy đến viện của Tử phu nhân Tổ thị - người hiện nay đang được Bạch Vân Hoài sủng ái nhất, Tổ thị cùng Bạch Tử Linh không có nhiều giao tình, cho nên khi Thanh Nhi cầu xin gặp mặt Bạch Vân Hoài, Tổ thị không cho Thanh Nhi gặp, Thanh Nhi quỳ ở ngoài cửa viện cả đêm cũng không có ai để ý đến, sau đó tựa hồ như bị làm cho tuyệt vọng, nàng đã đi đến từ đường, khẩn xin trời phạt phủ hộ cho Bạch Tử Linh, mà Bạch Tử Linh lúc này đang nằm ở trên giường một mình sống chết không rõ, cho đến khi trời sáng nàng không những hết sốt mà còn bình bình an an đứng trước mặt Thanh Nhi, không thuốc vẫn có thể hết bệnh, không có đại phu vẫn có thể khỏe mạnh, có thể nói đây chính là kỳ tích.

Sau khi biết được chuyện này Đỗ Thanh Triệt không có cách nào hình dung tâm trạng của bản thân, hóa ra sở dĩ Bạch Phi Nhược trốn tránh không chịu nói ra là bởi vì nguyên nhân này, nàng thật sự là thấy chết không cứu, hơn nữa trước đó nàng còn nhiều lần cho người mật báo tin tức cho Bạch Tử Linh để Bạch Tử Linh đi tìm hắn gây phiền phức, hắn còn đang nghĩ hành tung của hắn không phải người nào cũng biết, vì sao Bạch Tử Linh luôn xuất hiện đúng lúc? Đỗ Thanh Triệt ngẫm lại, lúc Bạch Tử Linh vừa nhảy xuống hồ hắn đã muốn cứu người nhưng nàng lại ngăn cản, ý đồ muốn kéo dài thời gian không phải là vì muốn bảo vệ cho thanh danh của hắn mà là muốn cho Bạch Tử Linh ở dưới nước lâu hơn, hắn không dám nghĩ nữa, hắn thật sự không thể tin được nữ nhân mà hắn luôn cho rằng lương thiện lại là người như vậy, rốt cuộc nàng còn giấu hắn làm bao nhiêu chuyện nữa?

Mấy ngày nay Đỗ Thanh Triệt đóng cửa nhốt mình trong phòng, người Đỗ gia cũng không biết hắn bị làm sao, chỉ có Đỗ Ngọc Trân ần ần đoán được nguyên nhân, nhưng nàng cũng không có nói ra, bởi vì nàng cảm thấy đây là chuyện riêng của hắn cùng Bạch Phi Nhược, nàng chỉ là người ngoài, nếu mở miệng can thiệp sợ rằng sẽ gây hiểu lầm, đến lúc đó lại ảnh hưởng đến tình huynh muội bọn họ thì không hay. Ba ngày Đỗ Thanh Triệt nhốt mình trong phòng, Bạch Phi Nhược cũng có đến tìm hắn nhưng hắn đóng cửa không gặp, mặc cho Bạch Phi Nhược đứng chờ ngoài cửa hết mấy canh giờ hắn cũng không có ý định mở cửa, trong phủ bởi vì chuyện này mà truyền ra tin tức hai người bọn họ cãi nhau, nếu là bình thường Đỗ Thanh Triệt sẽ là người lên tiếng bác bỏ lời đồn nhưng hiện tại hắn không có tâm tư để suy nghĩ chuyện này. Hắn nhốt mình trong phòng ba ngày, rốt cuộc cũng suy nghĩ thông suốt, hắn không thể vì chuyện này mà cứ rầu rĩ không vui mãi được, hắn không định sẽ bỏ qua chuyện này đơn giản như vậy, cũng không nghĩ đến việc sẽ tha thứ cho Bạch Phi Nhược nhưng trước mắt hắn sẽ làm như không biết, tập trung vào công việc, đợi Bạch Phi Nhược tìm hắn nói rõ ràng mọi chuyện.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên khiến Đỗ Thanh Triệt hoàn hồn, hắn khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có, quay người lại nhìn nam tử đang đứng ở cửa.

“Thiếu gia có chuyện rồi!” Người đến là người của Vân Thiên Phụng, sắc mặt của hắn hơi khó coi, bộ dạng gấp gáp, giống như trời sập đến nơi vậy.

“Chuyện gì?!”

“Thiếu gia, nữ nhân kia lại đến nữa rồi!”

Trong lúc nhất thời Đỗ Thanh Triệt còn chưa kịp hiểu rõ nữ nhân trong miệng đối phương là ai thì chương quản Vân Thiên Phụng đã đi trước mở miệng: “Ai?”

“Chính là người thường đeo khăn che mặt, nàng lại đến nữa rồi.”

“Cái gì? Nàng lại đến nữa?” Chương quản nhanh chóng thay đổi sắc mặt, hắn xua tay, bộ dạng như muốn đuổi ruồi: “Mau cho người đuổi nàng đi đi, đừng cho nàng bước chân vào sông bạc của chúng ta!” Mỗi lần nữ nhân đó đến là thắng lớn trở về, cứ đà này mà tiếp tục Vân Thiên Phụng dù có Đỗ gia chống lưng đi chăng nữa thì sớm muộn gì cũng sẽ đóng cửa cho xem, hắn còn chưa muốn mất công việc này sớm như vậy.

“A, được...” Người đứng ở cửa hơi ngơ ngác, bởi vì hắn làm việc ở Vân Thiên Phụng mấy năm nay thật sự chưa từng gặp tình trạng này, trước kia cũng có không ít người chơi thắng mà đâu có thấy chương quản có phản ứng lớn như vậy, hiện tại xem ra nữ nhân bên dưới thật sự có chỗ hơn người.

“Khoan đã.” Hắn vốn dĩ muốn quay người rời đi nhưng một giọng nói vang lên thành công giữ chân hắn lại.

Chương quản khó hiểu: “Thiếu gia?”

“Để mặc cho nàng chơi đi.” Đỗ Thanh Triệt thở dài, đoạn thời gian trước là hắn hiểu lầm Bạch Tử Linh, nếu không có Bạch Phi Nhược ở phía sau giở trò có lẽ hắn cũng không chán ghét Bạch Tử Linh đến như vậy, cũng không khiến nàng phải chịu sự khinh thường, chán ghét của mọi người, cũng không khiến thanh danh của nàng thối nát như hiện tại, nói tóm lại là hắn có lỗi với nàng, số bạc mà nàng thắng ở bên dưới cứ coi như là hắn bồi thường cho nàng đi.

“Thiếu gia...” Để mặc cho nữ nhân đó chơi như vậy Vân Thiên Phưởng sớm muộn gì cũng sẽ đóng cửa mắt!

“Đừng rồi, bảo người phía dưới nhường cho nàng thắng.” Đỗ Thanh Triệt phát tay, hất ngồi vào bàn, tiếp tục xem sổ sách, chương quản thấy ý của hắn đã quyết nên cũng không có nói nhiều, bèn xua tay đuổi người ngoài cửa đi.

Dưới lầu, Bạch Từ Linh cùng đại hán chơi đến hăng say, bất quá chỉ có mình Bạch Từ Linh là cảm thấy như vậy, đại hán cảm chén xúc sắc sắc mặt đen như đáy nồi, hắn biết không thể làm gì Bạch Từ Linh nên chỉ có thể liếc mắt cảnh cáo nhìn những người xung quanh nàng. Cũng giống như mọi lần, nhìn thấy Bạch Từ Linh liên tục thắng lợi thì mọi người cũng bắt đầu đặt cược theo nàng, một đám người không ngừng chen về phía này, chỉ mong có thể cược theo Bạch Từ Linh để có cơ hội đổi đời, Bạch Từ Linh đối với cảnh này không có bận tâm, chỉ cần bọn họ không tìm nàng gây sự là được, mà một đám người gan bé, dưới ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của đại hán vội vàng ôm bạc chạy ra cửa, dù sao đây cũng là Vân Thiên Phưởng, cho dù có thắng cũng nên có chừng mực, nếu không đến lúc đó đắc tội với Đỗ gia, bọn họ muốn khóc cũng không được.

“Thạch Đầu!” Bạch Từ Linh lười biếng liếc mắt, hết nhìn nam nhân đó rồi lại nhìn đại hán trước mặt, sau khi xác định “Thạch Đầu” là gọi đại hán thì ánh mắt có chút biến hóa, nàng quay đầu nhìn Thanh Nhi bên cạnh, thân thể run rẩy không ngừng, nếu không phải Thanh Nhi nhìn thấy đôi mắt Bạch Từ Linh hàm chứa ý cười thì nàng còn nghĩ rằng Bạch Từ Linh không được khỏe đâu.

Đại hán gọi Thạch Đầu hiển nhiên là nhìn thấy hành động này của Bạch Từ Linh, tự nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt quái dị của nàng khi nhìn hắn, đáy lòng ghen khuất một trận, hận không thể đi lên cho nàng một bài học.

“Có chuyện gì?” Giọng điệu Thạch Đầu có chút buồn bực, nhìn người trước mặt có phần có chút không thuận mắt, nếu không phải người này lớn tiếng gọi tên hắn thì hắn cũng không bị mất mặt như vậy.

Người nam nhân kia thấp giọng nói vào tai Thạch Đầu cái gì đó, dứt lời ánh mắt Thạch Đầu liền rơi vào người Bạch Từ Linh, so sánh với ánh mắt vừa này nàng nhìn hắn thì ánh mắt hiện tại của hắn nhìn nàng cũng không khác bao nhiêu, thậm chí còn nhiều thêm vài phần... không thể tin tưởng.

Bạch Từ Linh cảm nhận được ánh mắt của Thạch Đầu liền quay đầu nhìn hắn, đôi mắt nàng một mảnh trong suốt như có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn khiến Thạch Đầu nhanh chóng dời mắt, không dám tiếp tục nhìn nàng.

“Mua tài mua xui!” Thạch Đầu khó hiểu, không rõ bên trên có ý gì mà lại bảo hắn nhường cho tiểu tử tông này thắng. Tiểu tử tông này cần phải nhường mới thắng sao? Không cần, một mình nàng cũng có thể thắng hết tất cả những người ở nơi này!

Bạch Từ Linh tiếp tục đặt cược, ánh mắt lướt qua người nam nhân vừa mới rời đi, lời của hắn với Thạch Đầu nàng cũng nghe thấy, lần trước nàng đến người của Vân Thiên Phưởng thấy nàng giống như thấy hồng thủy mãnh thú, hận không thể xua đuổi thật xa, hôm nay vậy mà lại còn có ý định nhường cho nàng thắng, Bạch Từ Linh cảm thấy chuyện này không tránh khỏi có liên quan đến Đỗ Thanh Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tử Thất (1)

Bạch Từ Linh còn nhớ rõ ngày hôm đó sau khi cùng Lãnh Vô Quân uống trà trở về, còn chưa kịp về tới Linh Viên thì Bạch Phi Nhược đã dẫn theo người đến chặn đường nàng, bộ dạng hùng hổ chất vấn, nhìn thái độ của nàng ta hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng thì Bạch Từ Linh cũng đoán được, có lẽ gương mặt giả tạo của Bạch Phi Nhược đã bị Đỗ Thanh Triệt vạch trần cho nên mới tức giận như vậy, đi tìm nàng nháo.

Bạch Phi Nhược cũng chỉ là một tiểu thư khuê các liễu yếu đào tơ, ngày thường sở dĩ có thể khi dễ được nguyên chủ là bởi vì ý thể đồng người, nàng ta thân là tiểu thư của Hữu Thừa tướng phủ, tùy tiện nói một lời cũng có thể sai khiến tất cả mọi người phải nghe theo, cho nên việc khi dễ nguyên chủ nàng ta cũng không cần ra tay, hiện tại cũng vậy, nàng ta đưa theo nhiều người như vậy rõ ràng là muốn dạy cho nguyên chủ một bài học, muốn nguyên chủ trở thành cái bao cát để nàng ta trút giận. Bất quá kế hoạch lần này của nàng ta xem như thất bại rồi, bởi vì người ở trước mặt nàng ta hiện tại là nàng chứ không phải nguyên chủ, đối mặt với một đặc công được huấn luyện từ nhỏ như nàng, đám người của Bạch Phi Nhược dù có nhiều đến mấy cũng không phải đối thủ của nàng.

Bạch Từ Linh trước giờ luôn ôm quan niệm “Người không chọc ta ta không chọc người, nếu người đã chọc ta thì đừng trách ta không nương tay”, Bạch Phi Nhược đã đưa nhiều người đến như vậy để dạy dỗ nàng nàng tự nhiên là sẽ không bỏ qua cho đối phương, nàng không đánh vào gương mặt của đối phương mà chỉ đánh vào những nơi bị y phục che đậy, nguyên nhân chủ yếu là vì để nàng ta không có chứng cứ để buộc tội nàng, lòng tự trọng của Bạch Phi Nhược cao như vậy tự nhiên sẽ không vạch y phục xuống để người khác xem vết thương cho mình, trừ khi người đó là người quan trọng với nàng. Sau khi đánh người xong Bạch Từ Linh liền trở về phòng, để lại Bạch Phi Nhược ngây ngốc ngồi đó, hiển nhiên Bạch Phi Nhược cũng không ngờ Bạch Từ Linh vậy mà lại dám ra tay đánh nàng, tính tình Bạch Từ Linh thay đổi, là gan lớn hơn, ngay cả đại nha hoàn bên người Đại phu nhân nàng ta cũng dám đánh, chuyện này Bạch Phi Nhược biết nhưng cũng không có đặt vào mắt, hiện tại bị Bạch Từ Linh đánh, nàng từ trong kiếp sợ đi ra, điều đầu tiên nàng làm chính là chạy đi tìm Đại phu nhân đòi lại công đạo.

Bạch Từ Linh sớm đã đoán được Bạch Phi Nhược sẽ đi tìm Viên Minh Hân để tố cáo hành động của nàng nhưng nàng cũng không có lo lắng quá nhiều, bởi vì lúc này trong phủ đang có trộm, Bạch Văn Hoài lại hao tổn không ít tâm tư để tìm kiếm kẻ trộm, tự nhiên là không có thời gian để ý đến Bạch Phi

Nhược, mà Bạch Phi Nhược vốn dĩ là nữ nhi ngoan ngoãn của hắn, giờ phút này nàng cũng biết tìm Bạch Vân Hoài sẽ không có kết quả gì nên cũng không có dại dột đi tìm hắn để khiến hắn chán ghét, nên nàng ta sẽ đến tìm Viên Minh Hân. Nữ nhi bị bắt nạt, còn bị đánh bầm dập hết cả người, Viên Minh Hân tự nhiên sẽ không bỏ qua chuyện này, vậy nên đã cho người đến Linh Viên “mời” Bạch Tử Linh đến Minh Nguyệt Các một chuyến, nhưng những người bước chân vào Linh Viên đều bị Bạch Tử Linh một cước đá ra ngoài, ngang ngược nói có chuyện gì thì để đích thân Viên Minh Hân đến Linh Viên một chuyến, Viên Minh Hân tự nhiên là không đến, bởi vì trong phủ hiện tại đang có chuyện cho nên chuyện này không có nháo quá lớn, Viên Minh Hân chỉ có thể cho người nhốt Bạch Tử Linh trong viện ba ngày, xem như là trừng phạt cho việc nàng đánh Bạch Phi Nhược, việc đòi công đạo của Bạch Phi Nhược cứ như vậy mà kết thúc, Bạch Phi Nhược dù không cam lòng cũng chẳng thể làm gì hơn, dù sao đánh nàng cũng không đánh lại Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh cảm thấy, sở dĩ Bạch Phi Nhược có hành động như vậy hết thảy cũng là bởi vì Đỗ Thanh Triệt, ngày đó sau khi nàng rời đi cũng không biết giữ đám người đó đã xảy ra chuyện gì nhưng từ thái độ của Bạch Phi Nhược cho thấy có lẽ Đỗ Thanh Triệt đã biết được gì đó, nghe Lạc Hàm nói ngày đó nghe một đám nha hoàn bàn tán là sau khi mọi người rời đi không lâu thì Bạch Phi Nhược cùng Đỗ Thanh Triệt đã tranh cãi rất ác liệt, thậm chí Bạch Phi Nhược còn khóc rất thảm thương, cũng không biết hắn đã nói gì với Bạch Phi Nhược nhưng nàng đoán hắn là có liên quan đến nàng, nếu không Bạch Phi Nhược đã không tìm nàng trút giận.

Sau khi kiếm đủ số bạc Bạch Tử Linh cũng không có lưu lại, nàng cũng không muốn một lần đã thắng sạch tất cả của cải của Đỗ gia, như vậy rất dễ gây chú ý, mặc dù nói là người của Vân Thiên Phưởng trước giờ chưa từng chơi bẩn, sẽ không chặn đường nàng để cướp bạc hay là gì nhưng việc nàng liên tục thắng ở Vân Thiên Phưởng sớm muộn gì cũng truyền đến tai người khác, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người tìm đến nàng, mặc kệ là người của Đỗ gia vẫn là người của các thế lực khác thì đối với Bạch Tử Linh mà nói đó đều là phiền phức.

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu vậy?” Rời khỏi Vân Thiên Phưởng, Bạch Tử Linh cứ đi thẳng một mạch về phía trước, vòng qua vòng lại hết mấy con phố mà chẳng có mục đích gì khiến Thanh Nhi hơi khó hiểu, nhìn không được mở miệng.

“Chúng ta bị theo dõi.” Thấy Bạch Tử Linh không có ý định mở miệng, Lạc Dư bèn tốt bụng đi đến bên cạnh Thanh Nhi, thấp giọng mở miệng.

Bạch Tử Linh cho Lạc Dư một ánh mắt tán thưởng, sau đó tựa hồ đoán được hành động tiếp theo của Thanh Nhi, không khỏi ra hiệu cho Thanh Nhi không cần lên tiếng.

“Cái gì?” Thanh Nhi kinh hô một tiếng, sau đó nhìn thấy hành động của Bạch Tử Linh nên nàng vội vàng lấy tay che miệng, định quay đầu nhìn lại đã bị Lạc Dư kéo tay đi về phía trước, không cho nàng có cơ hội quay đầu.

“Đừng nhìn.” Rốt cuộc Lạc Dư cũng hiểu lý do vì sao Bạch Tử Linh lại không nói cho Thanh Nhi biết chuyện bọn họ đang bị theo dõi, bởi vì... Thanh Nhi thật sự là đồng đội heo mà!

Bị người theo dõi qua mấy con phố mà Thanh Nhi không hề phát hiện, khi phát hiện lại quay đầu nhìn lại phía sau, chưa biết chắc đối phương thực lực thế nào mà Thanh Nhi đã đá rần động cò, lộ sơ hở đấy ra đó, Lạc Dư thật sự không dám nghĩ đến người như Thanh Nhi làm sao có thể sống được trên giang hồ hiểm ác này nữa.

“Là ai theo dõi chúng ta vậy?” Thanh Nhi ngoan ngoãn nghe lời không có quay đầu lại, nàng chủ động choàng tay Lạc Dư, tựa hồ như kéo gần khoảng cách giữa hai người, ánh mắt làm bộ lơ đãng nhìn những gian hàng xung quanh, thanh âm nhỏ nhẹ bay vào tai Lạc Dư.

Lạc Dư liếc mắt, thầm nghĩ Thanh Nhi cũng không phải rất ngốc, ít nhất còn biết đóng kịch.

“Không biết, kể từ lúc rời khỏi Vân Thiên Phưởng hắn đã đi theo chúng ta.” Lúc đầu Lạc Dư còn nghĩ rằng đó là người của Vân Thiên Phưởng phái đến, bởi vì thua không phục nên mới cho người đi theo cướp tiền lại, dù sao chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra, đặc biệt là đối với người đã thắng mấy ngàn lượng như Bạch Tử Linh. Nhưng sau đó Lạc Dư phát hiện, đi qua mấy con phố rồi mà người phía sau vẫn chưa có ý định ra tay, xem ra đây không phải là người do Vân Thiên Phưởng phái đến, nếu là người của Vân Thiên Phưởng thì trực tiếp đi lên kéo bọn họ vào hẻm nhỏ cướp tiền, sau đó cầm gậy cảnh cáo là được, dù sao một đám nam nhân chính là thô lỗ như vậy, mà người này ngoại trừ đi theo phía sau bọn họ cũng không có động tác gì khác thường, giống như đang thăm dò bọn họ đi đâu, Bạch Tử Linh bởi vì nhìn ra điều này nên không có ngay lập tức trở về Bạch gia mà đi lòng vòng khắp phố, ý đồ đánh lạc hướng người nọ.

“Tiểu thư, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thanh Nhi hơi sợ, nhìn phản ứng của Bạch Tử Linh sợ là đã biết được hành tung của đối phương, chính là nàng cứ đi qua đi lại hiển nhiên là chưa rõ mục đích của đối phương, bởi vì chưa rõ nên mới chưa dám ra tay.

“Phía trước có một con hẻm, lát nữa chúng ta hãy chạy vào đó, con đường đó đi đến đường lớn, nơi đó đông người, ba người chúng ta trước tiên hãy tách ra, lát nữa gặp nhau ở Phong Nguyệt Lâu.”

“Tiểu thư, Lạc Dư chỉ vừa mới đến Yến Kinh, còn chưa quen đường...” Thanh Nhi không rõ làm sao Bạch Tử Linh biết ở phía trước có một con hẻm, hơn nữa con hẻm đó còn dẫn ra đường lớn, nhưng nếu có người theo dõi phía sau thì nàng xác thực đồng ý với ý kiến của Bạch Tử Linh, cũng không biết người phía sau nhắm vào ai cho nên ba người họ tách ra là tốt nhất, chính là Lạc Dư... Lạc Dư chỉ mới đến Yến Kinh hôm nay, còn chưa quen đường, lỡ như lạc đường thì phải làm sao?

“Phong Nguyệt Lâu cũng không phải từ lâu không người biết, ta tin tưởng nàng có năng lực tìm ra.” Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn Lạc Dư, đôi mắt nàng trong suốt lãnh đạm, mang theo uy nghiêm khiến người khác không thể không nghe theo.

“Nhưng mà...” Thanh Nhi còn muốn nói gì đó đã bị Lạc Dư cướp lời: “Tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được Phong Nguyệt Lâu.” Thanh Nhi không biết làm sao Bạch Tử Linh lại biết ở phía trước có một con hẻm nhưng Lạc Dư thì biết, bởi vì con đường này lúc này ba người bọn họ đã đi qua, dù chỉ mới đi qua đi một lần nhưng Bạch Tử Linh lại có thể ghi nhớ được đường đi, sức quan sát bậc này đúng là không tầm thường, cho nên Lạc Dư mới

nguyện ý tin tưởng lời Bạch Tử Linh. Chỉ là riêng Lạc Dư thì lại có suy nghĩ khác, thay vì cắt đuôi kẻ theo dõi thì không bằng ra tay giải quyết kẻ theo dõi ở phía sau thì tốt hơn, dù sao đối phương chỉ có một người, không cần Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi thì một mình nàng cũng có thể giải quyết được, chỉ là nhìn bộ dạng của Bạch Tử Linh có vẻ như không muốn ra tay nên Lạc Dư đành thôi.

“Đi thôi!” Bạch Tử Linh ra hiệu, sau đó ba người nhanh chóng chạy vào hẻm nhỏ, đi đến cuối hẻm thì ba người tách ra ba nơi, Thanh Nhi là người yếu ớt nhất trong ba người, nếu gặp phải kẻ theo dõi phía sau chưa chắc đánh lại nên nàng nhanh chóng chạy một mạch về phía trước, Lạc Dư dù chạy nhưng cũng không quên quay đầu nhìn lại phía sau, thấy Bạch Tử Linh đi đến cuối hẻm dừng lại, bộ dạng nhàn nhả dựa vào tường tựa hồ như không có ý định đi tiếp thì ánh mắt nàng hơi lóe lóe, bất quá cũng không có dừng lại mà chạy về phía trước, tìm một chỗ ẩn náu, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc Bạch Tử Linh muốn làm gì.

Bạch Tử Linh làm người trước giờ chỉ lựa chọn đối mặt mà không hề trốn tránh, cho dù đó có là nguy hiểm đi chăng nữa, cho nên khi phát hiện có kẻ theo dõi, mặc dù không biết mục đích của đối phương là gì vẫn lựa chọn cùng đối phương giáp mặt, thay vì trốn trốn tránh tránh không bằng nói rõ một lần, bởi vì nếu đối phương nhắm vào nàng thì cho dù lần này nàng có cắt đuôi đối phương thì lần này đối phương cũng sẽ tìm đến, Bạch Tử Linh không thích việc dè dặt lăm lăm, cho nên không bằng trực tiếp giải quyết một lần.

Người phía sau thấy ba người chạy vào liền biết hành tung của mình bị lộ, vì vậy quyết định đuổi theo đối phương vào bên trong, nếu đã bị phát hiện thì hẳn cũng không muốn trốn tránh nữa, hẳn không tin một người nam nhân như hắn lại không đối phó được một đám nữ nhân yếu đuối, chỉ là điều khiến hắn không ngờ chính là Bạch Tử Linh lại đang đứng ở cuối con hẻm chờ hắn.

Bên tường có một thiếu nữ đang đứng, tà áo dài màu lam nhạt bay phất phoi trong gió, khăn che mặt cùng màu che đi nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi mắt trong suốt như nước hồ thu, mái tóc dài búi cao, một vài sợi tóc mây rủ xuống bên mặt, bàn tay trắng nõn như vén tóc lên, làn da trắng như tuyết cùng mái tóc đen như mực đặt chung một chỗ, vô cùng chói mắt, nhất cử nhất động khiến người khác không thể rời mắt, nàng lúc này đứng dựa vào tường, bộ dạng nhàn nhả giống như đang chờ người.

Nghe thấy tiếng động Bạch Tử Linh hơi nâng mắt, nhìn đến gương mặt của hắc y nam tử thì đôi mắt không che giấu được tia kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền biến mất, nàng vốn đang nghĩ nguyên chủ từ trước giờ chưa từng đắc tội người khác, sống trong Linh Viên mười mấy năm nay vẫn luôn rất an phận, tự nhiên sẽ không có người theo dõi, mà nàng vừa mới xuyên đến đây không bao lâu, thường xuyên xuất đầu lộ diện, nếu có kẻ tìm đến thì chắc chắn là bởi vì nàng, nhưng điều nàng không ngờ tới chính là không ngờ lại là hắn.

Nếu Bạch Tử Linh nhớ không lầm thì nam tử đứng trước mặt chính là một trong số những hộ vệ bên cạnh Tử Chấn Khiêm mà ngày đó nàng gặp ở Nguyệt Mãn Lâu, nàng nhớ rõ Tử Chấn Khiêm còn cho bọn họ truy bắt nàng, vốn nghĩ sau ngày hôm đó thì mọi chuyện đã kết thúc, hiện tại lại đi theo dõi nàng, đây là muốn làm gì?

Trong lúc Bạch Tử Linh đánh giá hắc y nam tử thì hắn cũng đồng thời đánh giá nàng, hắc y nam tử không ai khác chính là Tử Thất, một trong số những tử sĩ đã được Tử Sở huấn luyện, sau đó vì hết giá trị nên đã bị chủ tử vứt bỏ, trở thành hộ vệ cho tên thiếu gia ăn chơi trác táng Tử Chấn Khiêm, sở dĩ hắn đi theo Bạch Tử Linh là bởi vì nghi ngờ nàng là nữ nhân lần trước ở trên giường cùng với Thương Hàn Phong. Ngày đó Tử Chấn Khiêm bị Bạch Tử Linh đánh gãy tay, tức giận ra lệnh cho đám người Tử Nhất đi truy bắt nàng, đuổi theo đến hành lang thì nàng lại biến mất, nơi này không có cửa sổ, không cần nghĩ cũng biết nàng chắc chắn là trốn trong số nhưng căn phòng ở đây, bọn họ tìm từng phòng nhưng không tìm thấy nữ nhân kia cho đến khi vô tình mở cửa phòng của Thương Hàn Phong.

Lúc Thương Hàn Phong xưng tên bọn họ cũng cực kỳ kinh ngạc, mặc dù Thương Hàn Phong rời kinh thành ba năm nhưng danh tiếng của hắn vẫn như sấm bên tai, đặc biệt là những nam nhân ôm giấc mộng đi tông quân thì không thể nào quên được hắn, mọi người ai nấy đều biết Thương Hàn Phong không gần nữ sắc, cho dù đó chỉ là lời đồn nhưng không có lửa làm sao có khói? Cho nên suy nghĩ đầu tiên của bọn họ chính là cảm thấy người trước mặt chắc chắn là giả, nhưng Tử Nhất lại khẳng định đó là Thương Hàn Phong nên bọn họ chẳng tiện nói gì, dù sao Tử Nhất cũng là thủ lĩnh của bọn họ, cho dù Tử Nhất đoán sai thì trước mặt người ngoài bọn họ vẫn phải giữ thể diện cho hắn, trong lúc đám người Tử Nhất giằng co với Thương Hàn Phong thì Tử Thất âm thầm quan sát xung quanh, hắn cũng không có quên nhiệm vụ của mình là truy bắt huyền y nữ tử kia.

Vô tình hắn nhìn thấy một miếng vải lộ đen ra khỏi chăn, nhìn chất liệu cùng kiểu dáng hoàn toàn giống như đực với bộ y phục mà huyền y nữ nhân kia mặc trên người nhưng có Thương Hàn Phong ở đây hắn cũng không thể báo đối phương cho bọn họ xem nữ nhân được giấu trong chăn, dù sao đây không phải là vấn đề thanh danh của nữ nhân mà là mặt mũi của nam nhân, thân là nam nhân hắn cũng rõ mỗi người nam nhân đều có sức chiếm hữu mạnh, huống hồ là những người ở địa vị cao như Thương Hàn Phong, nữ nhân của hắn tự nhiên không thể để cho người khác nhìn thấy, đặc biệt là trong trường hợp y phục không chỉnh tề thế này, vì vậy chuyện này coi như kết thúc tại đây. Cho đến ba ngày trước đột nhiên có người tung tin đồn Thương Hàn Phong đến Nguyệt Mãn Lâu thì mọi chuyện bắt đầu chuyển sang một hướng khác, Tử Thất không cần nghĩ cũng biết chuyện này nhất định là do Thương Tiều Minh làm, chuyện Thương Hàn Phong trở về Yên Kinh không có bao nhiêu người biết, ngoại trừ hắn cùng đám người Tử Nhất thì chỉ có một mình Thương Tiều Minh, hơn nữa đó cũng là tin tức hắn bán cho Thương Tiều Minh. Tử Thất hiểu rõ tính tình Tử Nhất, hắn nói Thương Hàn Phong từng cứu hắn một mạng, có ơn với hắn cho nên sẽ không tiết lộ hành tung của Thương Hàn Phong cho dù là đối với Tử Sở đi chăng nữa, dù sao hậu quả của việc này mọi người đều biết, cho nên chuyện này chắc chắn là do Thương Tiều Minh làm ra, hiện tại trên triều đình Minh vương làm mưa làm gió, Hàn vương trở về chắc chắn sẽ gây cản trở đến nghiệp lớn của Minh vương, cho nên hắn mới tung tin này ra để sớm ngày diệt trừ đối phương. Đáng tiếc tin đồn mới lan truyền chưa đầy hai canh giờ đã bị dập tắt, thay vào đó là tin tức của Hữu Thừa tướng phủ mất trọng, đối với những chuyện này Tử Thất kỳ thực cũng không quá quan tâm, hắn mạng tin tức có giá đưa cho Thương Tiều Minh để cùng đối phương trao đổi thuốc giải, giao dịch hoàn tất tự nhiên là sẽ cùng đối phương có liên quan gì nữa, nhưng hắn quên mất việc tin đồn Thương Hàn Phong trở về một khi lan ra sẽ có hậu quả như thế nào.

Tử Sở khi biết tin Thương Hàn Phong xuất hiện ở Nguyệt Mãn Lâu, sau khi cẩn thận nghĩ đến thì ngày đó nhi tử Tử Chấn Khiêm của hắn cũng đến đó rồi bị thương trở về nên Tử Sở đã cho gọi bọn họ đến hỏi chuyện, Tử Nhất tự nhiên là sống chết không chịu khai, điều này khiến Tử Sở rất tức giận, cũng không biết Tử Sở nhận tin tức từ đâu, nhận định trong số bọn họ có người phản bội hắn, vì vậy bèn cho người đuổi giết bọn họ. Tử Thất là người nhỏ tuổi nhất trong bảy người, gặp chuyện thế này điều đầu tiên sáu người còn lại làm chính là mở ra con đường máu để cho hắn trốn thoát, còn bản thân mình thì bị bắt lại, không cần nghĩ đến ngày tháng sau này của đám người Tử Nhất so với chết còn thống khổ hơn, dù sao kết cục của kẻ phản bội chưa bao giờ là nhỏ, chỉ là Tử Thất không có lo được nhiều như vậy, sau khi trốn thoát hắn không còn cách nào chỉ có thể đi tìm Thương Tiều Minh để nương

tựa, điều đáng ngạc nhiên là đôi phương lại chịu chấp nhận hẳn... với một điều kiện.

Thương Tiêu Minh giao cho hắn một nhiệm vụ là phải tìm cho ra nữ nhân ngày đó ở Nguyệt Mãn Lâu cùng với Thương Hàn Phong, chỉ cần tìm ra nữ nhân đó thì hắn liền có bằng chứng đưa lên Thành Thiên đế, đến lúc đó dù Thành Thiên đế có không tin thì từ của mình gần nữ sắc thì ít nhất có thể gieo mầm mống nghi ngờ vào trong lòng đối phương, để sau này muốn lật đổ Thương Hàn Phong cũng không khó. Sở dĩ Thương Tiêu Minh giao nhiệm vụ này cho hắn là bởi vì ngày đó hắn cùng đám người Từ Nhất là những người duy nhất nói chuyện với Thương Hàn Phong, đồng thời cũng chỉ có bọn hắn mới có thể nhận ra được nữ nhân trong lòng Thương Hàn Phong là ai. Thương Tiêu Minh cho hắn một đề nghị rất hấp dẫn, hắn ta nói là chỉ cần hắn hoàn thành được nhiệm vụ thì sẽ chịu giữ hắn lại bên cạnh làm cánh tay đắc lực, hơn nữa độc trong người Thương Tiêu Minh cũng đã cho người nghiên cứu, sớm muộn gì cũng có thể giải được, cho nên Từ Thất bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ này, hắn sớm đã muốn tự do từ lâu, lần này cơ hội đến rồi, bất quá tin tức về nữ nhân đó hắn quả thật không biết. Ngày hôm đó Thương Hàn Phong thả rèm xuống, còn giấu nữ nhân kia vào lòng, gương mặt đối phương hắn còn chưa kịp nhìn thấy thì làm sao có thể nhận ra đối phương là ai mà tìm, manh mối duy nhất cũng chỉ là miếng vải đen lộ ra khỏi góc chăn mà thôi, cho nên muốn tìm được nữ nhân trên giường của Thương Hàn Phong thì chỉ còn cách tìm kiếm thông tin về huyền y nữ tử khiến Từ Chấn Khiêm gãy tay, nhưng bởi vì nàng ta đeo khăn che mặt nên Từ Thất chỉ có thể thấy được đôi mắt, muốn dựa vào đôi mắt mà tìm một nữ nhân ở Yên Kinh này sợ là khó hơn lên trời.

Chính là trời không phụ lòng người, trong lúc trốn tránh sự truy đuổi của người Từ gia, Từ Thất đã chạy vào Vân Thiên Phụng, dù sao Vân Thiên Phụng người đồng loại âm ỉ, ở đó loại người nào cũng có, trốn vào trong đó khả năng bị tìm thấy sẽ thấp hơn, không ngờ ở đó hắn lại gặp được Bạch Từ Linh. Từ xa nhìn lại liền có thể thấy được bóng dáng yếu điệu của nàng trong đám người, mặc dù bên cạnh nàng còn có hai nữ nhân khác cũng mang khăn che mặt nhưng khí chất của nàng khác hẳn hai người còn lại, cho dù nàng đeo khăn che mặt đứng giữ biên nữ nhân đeo khăn che mặt cũng khiến người khác liếc mắt một cái đã nhìn ra, khí chất thanh lãnh mang theo vài phần cao ngạo kia, không thể hòa lẫn đi đâu được, giây phút nhìn vào đôi mắt nàng Từ Thất liền nhận ra nàng là người mà hắn đang tìm kiếm, cho nên hắn quyết định theo dõi nàng, không ngờ lại bị nàng phát hiện.

“Người đi theo ta làm gì?” Bạch Từ Linh đi trước mở miệng, ánh mắt nàng đảo qua đảo lại trên người Từ Thất như muốn nhìn ra mục đích của hắn.

“Chuyện này người hẳn phải biết rất rõ chứ?” Từ Thất hơi phồng bị nhìn nàng, lúc này hắn đã nhớ đến ngày đó nàng dùng tay không để chế ngự đám người Từ Nhất thế nào rồi còn bề gãy tay Từ Chấn Khiêm, lúc này lại có thể phát hiện hắn theo dõi phía sau, không những không nhân cơ hội chạy trốn mà còn đứng đây chờ hắn, đôi mắt với từ sĩ như hắn nàng vẫn có thể duy trì bình tĩnh, tự nhiên là không phải người tầm thường.

“Người muốn bắt ta?” Bạch Từ Linh trừng mắt, thầm nghĩ ngày đó Từ Chấn Khiêm chẳng lẽ còn chưa bị nàng dạy dỗ đủ hay sao mà hiện tại còn dám sai người đến bắt nàng?

Từ Thất trầm mặc không nói, Bạch Từ Linh cho rằng hắn cam chịu, điều này khiến đáy lòng nàng buồn bực một trận, ngẫm đến lời Thanh Nhi nói, Hộ bộ Thượng thư Từ gia có quan hệ không tầm thường với Hữu Thừa tướng phủ Bạch gia, sở dĩ không tầm thường là bởi vì Đại thiếu thư của Từ gia cũng chính là Từ Trúc Quỳnh, hảo bằng hữu của Bạch Phi Nhược là vị hôn thê của Đại thiếu gia Bạch gia Bạch Bằng Phi, cũng chính là đại ca của Bạch Phi Nhược, cho nên Từ Trúc Quỳnh người này không chỉ là hảo bằng hữu thân thiết nhất của Bạch Phi Nhược mà còn là đại tẩu tương lai của nàng ta. Hôn ước giữa Bạch Bằng Phi và Từ Trúc Quỳnh đã được định ra từ hai năm trước, nghe nói hai người bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, Bạch Văn Hoài cảm thấy Từ gia so với bọn họ cũng không kém, huống hồ Từ gia con cháu đơn bạc, đời này chỉ có một nam một nữ, cho nên Từ Sở đối với nữ nhi này cũng là hết mực thương yêu, Viên Minh Hân cũng sớm đã tìm được một ngày lành, sang năm thì có thể cưới Từ Trúc Quỳnh vào cửa, cho nên quan hệ giữa Từ gia và Bạch gia xem như là thông gia với nhau, mà Từ Trúc Quỳnh còn có một đệ đệ là Từ Chấn Khiêm, trái với tỷ tỷ ôn nhu hữu lễ, Từ Chấn Khiêm người này vốn là một thiếu gia ăn chơi trác táng, quan hệ tỷ đệ hai người cũng không phải rất thân nhưng bởi vì Từ Chấn Khiêm là nhi tử duy nhất của Từ gia cho nên Từ Trúc Quỳnh đối với hắn phải nhường ba phần.

Sau khi biết được chuyện này, suy nghĩ đầu tiên của Bạch Từ Linh chính là cảm thấy những người bên cạnh Bạch Phi Nhược đều có mối quan hệ vô cùng rắc rối, đầu tiên nói đến Đỗ gia cùng Lê gia, Đỗ Thanh Triệt là biểu ca của Lê Nguyệt Thiên Phụng, đồng thời cũng là người trong lòng của nàng ta, sau đó là Từ gia và Chương gia, Từ Trúc Quỳnh là tẩu tử tương lai của Bạch Phi Nhược nhưng cũng là biểu tỷ của Chương Ngự cùng Chương Ngự, mà Chương Ngự lại thích Bạch Phi Nhược, trong mấy người có liên quan đến Bạch Phi Nhược thì có vẻ như Vương Sắc Sắc là người đơn giản nhất, không có mối quan hệ phức tạp gì, nàng ta chỉ là cái đuôi của Lê Nguyệt Thiên Phụng.

“Dựa vào người?” Bạch Từ Linh khoanh tay trước ngực, ngay lập tức liền thay đổi sắc mặt, so với bộ dạng lạnh nhạt hờ hững lúc này thì cả người nàng lúc này như bao phủ toàn bộ hàn khí, đôi mắt nhìn Từ Thất như người từ trên cao nhìn xuống, chứa đầy khinh thường.

Từ Thất bị xem thường tự nhiên là tức giận, không nói hai lời liền ra tay, hắn rút kiếm chém thẳng về phía Bạch Từ Linh, hắn vốn nghĩ nàng sẽ né tránh, không ngờ nàng lại đứng yên để hắn chém, Từ Thất cũng không có quên nhiệm vụ của bản thân là bắt nàng về chứ không có giết nàng, bất quá hiện tại thu tay lại đã quá muộn, lúc hắn nghĩ rằng kiếm kia sẽ chém xuống người Bạch Từ Linh thì nàng lại có động tác. Nàng lấy hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm, giơ một chân đá vào bụng Từ Thất, Từ Thất không đề phòng nên đã văng ra xa, Bạch Từ Linh xoay ngón tay, thanh kiếm văng lên bầu trời rồi nhanh chóng rơi xuống, lúc này tay nàng đã cầm lấy chuôi kiếm, đi đến bên cạnh Từ Thất đang nằm trên đất rồi đặt thanh kiếm vào cổ hắn.

“Nói đi, mục đích của người là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77-2: Từ Thất (2)

Từ Thất bị đá ra ngoài, văng thẳng vào một bên tường rồi lại rơi xuống đất, thân thể hắn đau đớn không thôi, lúc này đối mặt với thanh kiếm lạnh lẽo trên cỏ thì có chút sợ hãi, rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao Từ Sở lại vứt bỏ hắn mà lựa chọn đám người mới mà hắn mới bồi dưỡng không lâu, bởi vì hắn hiện tại đã trở nên vô dụng, ngay cả một nữ nhân cũng đánh không lại thì làm sao có thể làm tử sĩ của Từ gia?!

“Muốn giết thì giết, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu khuất phục.” Từ Thất hai mươi tuổi, đã đến tuổi nhũn quán, bởi vì từ nhỏ được huấn luyện với đám người Từ Nhất, hắn lại là người nhỏ tuổi nhất trong đám người mà bọn họ Từ Nhất đối với hắn chiếu cố có thêm, cho nên mới dưỡng ra tính tình trẻ con như vậy, bởi vì có chút võ công vật nên cũng khá kiêu ngạo, mặc dù ngày thường hắn tham sống sợ chết, tìm mọi cách để giải độc trong người nhưng hiện tại thua dưới tay một nữ hài, đáy lòng nhìn không được mà đã kích, thà chết chứ không nói ra.

Nhìn bộ dạng quật cường kia của Từ Thất, Bạch Từ Linh có chút hứng thú, nàng ngồi xuống xem xét kỹ người trước mặt, gương mặt của hắn so với tuổi tác thật của hắn thì trẻ hơn nhiều, nhìn qua có chút non nớt, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm nàng, trong đó ngoại trừ sự quật cường cứng đầu ra thì còn có ngọn lửa tức giận không rõ. Bạch Từ Linh cảm thấy tuổi tác của hắn cũng không cách biệt với nàng bao nhiêu, bản thân nghĩ gì đều dễ lộ cảm xúc ra gương mặt, người như vậy thì làm sao có thể là đối thủ của nàng?

“Muốn giết người rất đơn giản, chính là ta không nghĩ giết người.” Đứa nhỏ này cũng không biết mới bao nhiêu tuổi, mà trên người lại tràn ngập hơi thở sát khí như vậy, mặc dù đã được giấu đi nhưng nàng vẫn nhạy cảm nhận ra, nếu không phải sát thủ thì cũng là tử sĩ được huấn luyện từ nhỏ ở hiện đại có thì cổ đại cũng có thể có, Bạch Từ Linh không hề cảm thấy ngạc nhiên, điều khiến nàng kinh ngạc chính là, nếu hắn là sát thủ thì người như hắn làm sao có thể sống đến bây giờ được hay vậy?

Từ Thất nghi hoặc: “???” Không nghĩ giết hắn? Chứ nàng muốn làm gì?

“Người là người của Từ gia?” Ngẫm lại ngày đó hắn cùng đám người kia đi theo bên cạnh Từ Chấn Khiêm, còn tự xưng là hộ vệ của Từ gia, nếu hắn chỉ đơn thuần là một hộ vệ thì trên người cũng không nên có sát khí thế này, chắc chắn là tử sĩ được huấn luyện từ nhỏ.

“Đó là chuyện trước kia, hiện tại không phải.” Từ Thất cắn răng, không chút do dự phủi sạch quan hệ với Từ gia.

Chuyện trước kia? Xem ra trong này đúng là có ẩn tình!

“Người không phải người của Từ gia, vậy thì bắt ta làm gì?” Ngoại trừ tên Từ Chấn Khiêm kia, Bạch Từ Linh không rõ nàng còn đắc tội với người nào khác nữa sao?

“Người muốn giết thì giết, hỏi nhiều như vậy làm gì?” Từ Thất hơi tức giận, đối với lời nói của nữ nhân này làm cho hắn cảm thấy phiền không thôi, hắn trước giờ luôn là người thiếu kiên nhẫn, nếu biết sớm Bạch Từ Linh nói nhiều như vậy hắn cũng không đòi hỏi với nàng làm gì, trực tiếp đánh ngất mang đi có phải tốt hơn không, bất quá hắn đánh không lại nàng, cho nên ý tưởng này coi như tan thành mây khói, Từ Thất chỉ có thể ừ ừ cúi đầu.

“Ta nói không giết người chính là sẽ không giết người, bất quá người không chịu nói, ta không còn cách nào khác chỉ có thể...” Bạch Từ Linh liếc mắt nhìn Từ Thất từ trên xuống dưới, giống như đang xem xét một món hàng, ánh mắt của nàng khiến Từ Thất nhìn không được nổi da gà.

“Người muốn làm gì?” Từ Thất đề phòng nhìn nàng, thầm nghĩ chẳng lẽ bản thân trước khi chết không thể giữ gìn trong sạch của bản thân sao?

“Ta có thể hạ độc người!” Lạc Dư là đồ đệ của Y Tiên, y thuật nhất định là rất giỏi, độc thuật có lẽ cũng không kém, cũng không biết trên đời này có thuốc uống vào sẽ nói ra sự thật hay không?

Bạch Từ Linh nghĩ nghĩ, không có cũng không sao, đối với thiên phú của Lạc Dư - người được Y Tiên nhận làm đồ đệ thì nhất định sẽ có thể chế ra loại thuốc này!

Từ Thất kinh nghi: “?!” Vừa nãy đối diện với ánh mắt của nàng, hắn còn nghĩ nàng sẽ cướp đi sự trong sạch của hắn đâu!

Từ Thất lúc này cũng ý thức được bản thân tự mình đa tình nên có chút xấu hổ ho khan một tiếng, sau đó cao giọng mở miệng: “Hừ, người hạ độc ta cũng vô dụng, trong người ta sớm đã có độc sẵn rồi!” Bởi vì muốn dễ dàng khống chế được bọn họ cho nên khi nhận chủ tử sĩ như bọn họ đều bị hạ một loại độc được, mỗi tháng độc sẽ phát tác một lần, nếu bọn họ ngoan ngoãn phục tùng thì sẽ nhận được thuốc giải nhưng thuốc giải đó không hề trị tận gốc mà chỉ kìm chế độc tính, độc phát tán mà không nhanh chóng tìm thuốc giải thì bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ chết.

“Trong người người có độc sẵn?” Bạch Từ Linh hơi kinh ngạc, nhìn bộ dạng của hắn cũng không giống là người đang bị trúng độc a, nhưng ngẫm lại thân phận của hắn, tựa hồ như việc hắn bị trúng độc cũng không quá kỳ quái.

Từ Thất nhìn Bạch Từ Linh như nhìn một ánh mắt kẻ thiếu hiểu biết: “Đúng vậy, tử sĩ chúng ta kể từ khi nhận chủ đã bị hạ độc, độc này chỉ có chủ nhân mới biết cách giải, mỗi tháng một lần độc được sẽ phát tác khiến người trúng độc đau đến mức chết đi sống lại...” Tựa hồ như nhận thấy bản thân mình có phần nhiều lời nên Từ Thất không có ý định nói tiếp nữa, sợ lộ thông tin không cần thiết.

“Cho nên người hạ độc ta cũng vô dụng.” Trong người hắn sớm đã có độc, cho dù nàng có hạ độc hắn thì cũng vậy thôi, nếu là độc được có độc tính yếu hơn thì sẽ bị độc tính trong người hắn khống chế, nếu là độc tính mạnh hơn thì sẽ cùng độc tính trong người hắn đánh nhau, sau cùng hắn cũng sẽ chết.

“Không thể hạ độc người, vậy ta chỉ còn nước mang người bán vào tiểu quan quán mà thôi.” Bạch Từ Linh liếc mắt liền có thể nhìn ra bộ dạng đắc ý của Từ Thất, đột nhiên nổi lên tâm tư trêu chọc hắn.

Cái... cái gì?!

Từ Thất kinh hoàng: “?!” Tiểu quan quán? Hắn không có nghe lầm chứ?

Bạch Từ Linh nhếch môi, nâng đưa tay nâng cằm hắn, giọng điệu như công tử ăn chơi đùa giỡn con gái nhà lành: “Nhìn kĩ thì ngươi cũng tuấn tú lắm, da dẻ trắng trẻo hồng hào, mắt to mày ngài, đôi môi hồng nhuận, nếu là nữ nhân thì chắc chắn là một tiểu mỹ nhân!” Bộ dạng Từ Thất không lớn, có lẽ bởi vì sinh hoạt trong bóng tối quá lâu nên làn da của hắn có phần tái nhợt, làm nổi bật lên đôi môi đỏ mọng, nếu hắn mặc nữ trang vào chưa chắc đã có người nhận ra hắn là nam nhân.

Từ Thất sững sốt, bị lời nói của nàng làm cho quên cả phản ứng, hắn trừng lớn mắt, sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần, nghiêng đầu tránh đi bàn tay của nàng, gương mặt trắng nhợt nhợt lúc này đỏ bừng cả lên, không phải vì thẹn thùng mà là vì tức giận.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?!” Từ Thất dường như muốn rống vào mặt Bạch Từ Linh khiến nàng phải lấy tay bịt một bên tai của mình.

“Ngươi... ngươi đừng có mà quá đáng! Ngươi muốn giết thì giết, không thể si nhục ta như vậy!” Mặc dù hắn không biết tiểu quan quán là nơi nào nhưng cũng từ miệng Từ Chấn Khiêm mà biết được đôi chút, bằng hữu của Từ Chấn Khiêm đều là những thiếu gia ăn chơi trác táng, ngày thường tuy đều làm bạn bên mỹ nữ nhưng cũng có một số người có sở thích kỳ lạ, không thích nữ nhân mà lại đi thích nam nhân, người đời tự xưng đoạn tụ, sách vở ghi là long dương chi phích. Tiểu quan quán cũng giống như thanh lâu, khác biệt ở chỗ là thanh lâu thì là nơi dành cho nam nhân đến tìm nữ nhân, mà tiểu quan quán... mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân đều có thể đến.

“À, chính là ngươi cứng miệng không nói nên ta đành phải dùng hạ sách này thôi.” Bạch Từ Linh cũng không phải thật sự muốn đưa hắn vào tiểu quan quán, nàng chỉ muốn trêu chọc hắn một chút.

“Ngươi muốn giết thì cứ giết, ta sẽ không nói ra đâu!” Đối với Từ Thất việc phản bội Thương Tiểu Minh cũng phải chuyện lớn lao gì, hắn có thể vì Thương Tiểu Minh mà phản bội Từ Sở, cũng có thể vì người khác mà bán đứng Thương Tiểu Minh, trên đời này đối với hắn không có gì quan trọng bằng mạng sống của mình, hắn sẵn dĩ dâm hùng hồ tuyên bố “Thà chết chứ không khuất phục” với Bạch Từ Linh là bởi vì hắn không cảm nhận được sát khí từ người nàng, mặc dù nữ nhân này có chút lợi hại nhưng lại không có võ công trong người, cho nên chỉ cần làm nàng buông bỏ phòng bị thì hắn sẽ tranh thủ thời cơ chạy trốn khỏi nơi này.

“Ồ? Vậy thì ta chỉ có thể đưa ngươi đến tiểu quan quán, đến lúc đó xem ngươi còn cứng miệng nữa không?”

“Ngươi dám!” Từ Thất tức giận xù lông, nếu không phải thanh kiếm vẫn đang kề sát cổ hắn thì hắn sớm đã cho nàng một bài học vì dám lấy chuyện này ra uy hiếp hắn.

“Ngươi nói... ta có dám hay không?” Đối mặt với đôi mắt trong suốt, tinh mịch như mặt hồ kia của nàng, Từ Thất không hiểu sao có chút chột dạ, đôi mắt nàng quá sáng, lại trong trẻo vô cùng, giống như một tấm gương có thể phản chiếu mọi thứ.

“Ta... ta có thể tự sát!” Từ Thất cắn răng, hắn thà bị độc chết cũng không muốn vào trong cái nơi gọi là tiểu quan quán đó để hầu hạ nam nhân... à không, hầu hạ nữ nhân cũng không được!

“Ta có thể hạ được ngươi để ngươi không còn sức lực mà nằm yên bất động, đến lúc đó...” Nói đến đây Bạch Từ Linh xấu xa cười, bởi vì nàng đeo khăn che mặt nên Từ Thất không thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt nàng, bất quá khoảng cách giữa hai người gần như vậy hắn có thể nghe thấy tiếng cười thanh thúy của nàng, còn thấy rõ ánh mắt của nàng đang hàm chứa ý cười.

Nàng... nàng có phải là nữ nhân hay không? Sao có thể bình tĩnh nói ra những lời kinh hãi thế tục như vậy?!

Nữ nhân này, nàng đúng là ma quỷ mà!

“Có người muốn bắt ngươi, ta... ta chỉ là người thực thi nhiệm vụ.” Từ Thất trầm mặc, suy nghĩ một hồi rốt cuộc cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Rõ ràng nàng chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm, không hiểu sao Từ Thất lại đối với lời của nàng lại cảm thấy tin tưởng, giống như trên người nàng có một loại áp lực, khiến người khác không thể không nghe theo.

“Ài?” Đây mới là vấn đề quan trọng cần quan tâm.

“Minh vương.”

Minh vương?

“Tên người à?”

Từ Thất co rút khóe miệng: “Phong vị.”

Bạch Từ Linh nhướng mày, tìm kiếm trong đầu một lúc rốt cuộc vẫn chưa tìm ra thông tin của người gọi là Minh vương này, có vẻ như nàng không hề có giao thiệp gì với người này, bất quá theo như lời Từ Thất thì hắn là một vương gia, hắn là có quan hệ thân thích gì đó với Thương Hàn Phong.

“Thế... hắn là ai?” Không biết thì phải hỏi, không biết thì phải tìm hiểu, cho nên nàng quyết định thỉnh giáo người trước mắt.

Từ Thất nghi hoặc: “Minh vương là ai mà ngươi cũng không biết?” Nhi tử thứ tư của Thành Thiên đế cùng Mai phi - hiện đang là phi tử được sủng ái

nhất hậu cung, phía sau còn có Đỗ gia chống lưng, hân vị vương gia duy nhất có đất phong ở Tây Ninh nhưng lại có thể thần nhiên ở lại trong hoàng thành, sự sùng ái này chỉ có ở mình hân, hiện tại trên triều đình hân là vương gia có quyền lực nhất.

“Vì sao ta phải biết?”

“Ngươi...” Từ Thất còn nghĩ rằng Bạch Từ Linh đang trêu đùa hân nhưng nhìn bộ dạng mờ mịt của nàng, giống như thật sự không biết Minh vương trong miệng hân là ai, cho nên hân tốt bụng giải thích: “Minh vương gọi Thương Tiều Minh, là nhi tử thứ tư của Thành Thiên đế, mẫu phi của hân là Mai phi nương nương, phía sau hân có Đỗ gia chống lưng, hiện tại là người nắm quyền trong triều.”

“Đỗ gia?” Bạch Từ Linh không tiếng động nhíu mày: “Hân cùng Đỗ Thanh Triệt là quan hệ thế nào?”

“Hân là biểu ca của Đỗ Thanh Triệt.” Từ Thất kỳ quái nhìn nàng, không rõ vì sao nàng lại hỏi như vậy nhưng vẫn trả lời.

Biểu ca của Đỗ Thanh Triệt?

Đáy mắt Bạch Từ Linh dần trở nên lạnh lẽo, thầm nghĩ nàng cùng đám người Đỗ gia này đúng là có duyên mà!

Những kẻ có liên quan đến Đỗ Thanh Triệt đều không phải là người tốt, Đỗ Thanh Triệt gián tiếp hại nguyên chủ chết, mà biểu ca của hân lại cho người đi bắt nàng, đúng là đáng ghét!

Tay đang cầm kiếm của nàng đột nhiên bị đánh trúng, Bạch Từ Linh ăn đau nên buông thanh kiếm ra, một chưởng đột nhiên đánh thẳng về phía nàng, bởi vì đang ngồi nên Bạch Từ Linh không thể né tránh, bất quá nàng phản ứng mau lẹ mà bắt lấy tay đối phương xoay lại, một chưởng đó hướng thẳng vào người hân, khiến hân văng ra xa, có vẻ như một chưởng lần này hân xuống tay không hề nương tình cho nên khóe miệng của hân còn dính tơ máu.

Bạch Từ Linh đứng dậy, nhìn bộ dạng chật vật của Từ Thất, không tiếc lời dả kích hân: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ phòng bị ngươi sao, quả thật là đánh giá cao bản thân mình.”

Từ Thất vốn đang bị thương, lại bị lời nói của Bạch Từ Linh kích thích khiến hân tức đến mức nội thương, lúc này nhìn thấy nàng thất thần trong giây lát nên mới nhân cơ hội này ra tay với nàng để tranh thủ chạy trốn, hân đã quan sát rất kỹ lưỡng, nàng ngồi như vậy tuyệt đối sẽ không có cơ hội tránh đi chiêu thức của hân, nhân lúc nàng bị hân đánh văng ra thì hân sẽ quay người bỏ chạy, ai biết được nữ nhân này lại phản ứng mau lẹ như vậy, đột nhiên bắt lấy tay hân xoay lại khiến hân dính phải một chưởng đó, quả thật là nằm ngoài dự tính!

“Vì sao hân lại muốn bắt ta?” Bạch Từ Linh cũng không có ý định tính toán chuyện hân nhân lúc nàng không chú ý mà ra tay với nàng, lúc này điều khiến nàng quan tâm nhất lúc này chính là mục đích Thương Tiều Minh muốn bắt nàng.

Từ Thất mím môi không nói.

Bạch Từ Linh đưa chân đá Từ Thất một cái, lực đạo nàng không nặng nhưng bởi vì hân đang bị thương nên hơi cau mày.

“Ngươi nói cũng đã nói rồi, nói được một nửa thì dừng là có ý gì?”

“Là bởi vì Hàn vương.” Từ Thất cắn răng, hận không thể đi lên cho nữ nhân này một trận, bất quá hân biết bản thân không phải đối thủ của nàng nên không có làm liều, hân cũng không chê mạng mình quá dài.

“Thương Hàn Phong?” Bạch Từ Linh từ khi nghe thấy thân phận của Thương Tiều Minh thì cũng biết việc này chắc chắn là có liên quan đến Thương Hàn Phong, cho nên nàng cũng không quá bất ngờ.

“Ngày đó ở Nguyệt Mãn Lâu ta nhìn thấy ngươi ở trên giường của Hàn vương, ta đem tin tức này để đổi thuốc giải, sau đó Minh vương tung ra tin đồn nhưng vì đó chỉ là tin đồn, không có bằng chứng nên chẳng ai tin tưởng, hân ra lệnh cho ta tìm ra bằng chứng chứng minh Thương Hàn Phong có mặt ở Nguyệt Mãn Lâu, cho nên...”

“Cho nên ngươi mới đi theo ta?” Bạch Từ Linh lúc này cũng đã hiểu ra vấn đề, nàng còn đang nghĩ ngày đó người nhìn thấy Thương Hàn Phong ở Nguyệt Mãn Lâu chỉ có mấy người, rốt cuộc là ai đã tung tin đồn đó ra, hóa ra là người trước mặt mang tin tức giá trị này đi đổi thuốc giải, mà Thương Tiều Minh vì muốn bắt chết Thương Hàn Phong nên mới tung tin đồn này ra, chính là do nàng nhúng tay vào nên tin đồn về Thương Hàn Phong cũng không có người chú ý đến nữa, với một tin đồn không bằng không chứng thì sẽ không có mấy người tin Thương Hàn Phong trở về, Thương Tiều Minh vì vậy mới muốn tìm được nữ nhân ở bên cạnh Thương Hàn Phong đêm đó để đối chứng, có lẽ hân sẽ mang việc này đưa lên Thành Thiên đế để nhân cơ hội này diệt trừ Thương Hàn Phong.

“Đúng vậy.”

“Chờ đã... ngươi nói ở Nguyệt Mãn Lâu ngày đó ta là nữ nhân ở trên giường Thương Hàn Phong? Làm sao ngươi biết đó là ta?” Ngày đó ở trong phòng, gương mặt nàng bị ấn vào lồng ngực của Thương Hàn Phong, thân hình bị chặn phủ kín, rèm che bên giường cũng phủ xuống, bất kể là gương mặt hay thân hình đều bị che mất, người này làm sao có thể nhận ra nàng?

“Lúc ngươi đánh Từ Chấn Khiêm ta có để ý y phục của ngươi mặc trên người, cùng với miếng vải lộ ra khỏi chăn trong phòng của Hàn vương rất giống nhau.”

“Y phục nữ nhân đều giống như nhau, ngươi làm sao có thể khẳng định đó là ta?” Bạch Từ Linh buồn bực, cũng không biết nên có nên tán thưởng người

trước mắt vì lúc nàng đánh nhau với đồng bọn của hắn, hắn không để ý chiêu thức của nàng, cũng không để ý đồng bọn của mình có bị thương không mà lại đi dòm ngó y phục của nàng, hơn nữa lúc ở trong phòng của Thương Hàn Phong, khi nghe Thương Hàn Phong báo ra danh tính, tất cả mọi người đều tập trung con mắt vào người Thương Hàn Phong, còn hắn thì hay rồi, lại đặt sự chú ý lên người nàng, còn để ý kĩ miếng vải lộ ra khỏi chốn nửa cơ!

“Phải không?” Từ Thất nhíu mày, đôi mắt để lộ sự mờ mịt, giống như thật sự không rõ lời nói của nàng.

Bạch Từ Linh bị ngữ khí không thể xác định của hắn làm cho tức chết, lạnh nhạt tiếp lời: “Cứ cho là ta cùng với nữ nhân bên cạnh Thương Hàn Phong đêm đó là một, bất quá trên đời này không chỉ có một mình ta đeo khăn che mặt, người làm sao có thể chắc chắn đó là ta mà đi theo?” Sau chuyện lần trước nàng ở Phong Nguyệt Lâu ra về thân thiết với Lãnh Vô Quân trước mặt mọi người, một đám tiểu thư khuê các ái mộ Lãnh Vô Quân đều thường đeo khăn che mặt lượn qua lượn lại trước mặt hắn, có lẽ họ nghĩ rằng chỉ cần đeo khăn che mặt thì có thể thu hút sự chú ý của người trong lòng nên mới làm như vậy, Lãnh Vô Quân còn vì việc này mà than phiền với nàng, nói lần sau nàng đến tìm hắn không cần phải mang khăn che mặt, trực tiếp bịt kín cả người là được rồi. Sau đó hành động này dần trở thành phong trào, mặc kệ là nữ tử ái mộ Lãnh Vô Quân hay không họ đều đeo khăn che mặt, đeo khăn che mặt không chỉ che hết đi khuyết điểm trên gương mặt mà còn tăng thêm vài phần cảm giác thần bí, lúc này trên đường đi Bạch Từ Linh có nhìn thấy có không ít người đeo khăn che mặt, cũng không rõ vì sao Từ Thất lại chỉ đi theo một mình nàng.

“Ta có khả năng nhìn một lần liền sẽ nhớ kĩ, mặc dù không thấy được gương mặt của ngươi nhưng thân hình của ngươi vẫn ở trong ký ức của ta, hơn nữa một thân khí chất kia của ngươi không lẫn vào đâu được, càng huống hồ...” Nói đến đây Từ Thất bất giác im bặt, gương mặt hắn có phần quái dị khiến Bạch Từ Linh tò mò: “Huống hồ cái gì?”

“Không có gì.” Huống hồ... trên người nàng còn có một mùi hương rất đặc biệt, không phải mùi son phấn gay mũi như những nữ nhân khác mà là một mùi u hương thanh lãnh phiêu trong gió, giống như lúc này, nàng ở gần sát bên cạnh hắn, mùi hương đó như đang bay quanh quần người hắn khiến hắn không muốn ngửi thấy cũng không được.

Thái độ của Từ Thất xác thực có chút kỳ lạ, chính là Bạch Từ Linh cũng không có quan tâm lắm, dù sao đối với vấn đề của hắn nàng cũng không có hứng thú, nàng đột nhiên kéo tay Từ Thất đứng dậy, hai mắt lấp lánh như hắn như nhìn báu vật.

“Ta quyết định rồi, ta sẽ không giết ngươi, kể từ hôm nay ngươi sẽ làm thuộc hạ của ta!” Bạch Từ Linh hưng trí bừng bừng nhìn Từ Thất, trước khi gặp Từ Thất nàng cảm thấy việc phục hưng Lạc Y Cung khá là khó khăn, dù cho có sự giúp đỡ của Thương Hàn Phong đi chăng nữa nhưng không phải chuyện gì cần người nàng cũng đi tìm hắn, hắn cũng có việc của riêng mình, huống hồ người của hắn chủ yếu là binh lính, nếu không cẩn thận sẽ để lộ thân phận, đến lúc đó vô lâm nhân sĩ lại buộc tội Lạc Y Cung thông đồng cùng người của triều đình, đến lúc đó lại phiền phức, không bằng nàng cũng tự tìm người. Nàng trước giờ không phải dễ dàng thu tiểu đệ, Từ Thất người này mặc dù có thân thủ, có võ công, lại ra tay tàn nhẫn không chút nương tình, chính là hắn có chút ngây ngô, nhìn gương mặt non nớt kia của hắn cũng đủ biết hắn không đủ trình độ tính kế nàng, vậy mà còn mạo hiểm ra tay, lòng can đảm cũng không nhỏ, chính là giữ lại hắn cũng không phải không tốt, ít nhất vẫn sẽ có chỗ dùng đến, hắn lại là tử sĩ được huấn luyện từ nhỏ, thu hắn thì cũng bớt đi công đoạn huấn luyện, huống hồ trên người hắn lại bậc hack bàn tay vàng loại này, nàng là người xuyên qua còn không có đâu, phải nói là Bạch Từ Linh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với hắn.

Nhân tài là phải được tận dụng, hôm nay hắn rơi vào tay nàng thì xem như hắn là của nàng, Bạch Từ Linh chính đáng nghĩ.

Từ Thất mơ mơ màng màng bị nàng kéo dậy, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy lời này của nàng, đáy lòng không khỏi xuất hiện tia quái dị không thể giải thích.

“Chờ... chờ đã, ngươi có ý gì?!” Rõ ràng là hắn nhận lệnh đi bắt nàng, sao đột nhiên lại trở thành thuộc hạ của nàng rồi?!

“Ý trên mặt chữ, ta thấy ngươi thông minh như thế chắc chắn là nghe hiểu!” Bạch Từ Linh ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang thầm phi nhổ chỉ số thông minh của Từ Thất, nam nhân a, không phải chỉ cần có gương mặt cùng thân thủ là được, ít nhất thì đầu óc cũng không thể thiếu.

“Ta đương nhiên nghe hiểu, chính là...” Từ Thất còn chưa nói xong đã bị Bạch Từ Linh cắt lời: “Ngươi tên là gì?” Nói này giờ nàng vẫn chưa biết tên hắn đâu.

“Từ Thất.” Từ Thất theo phản xạ tự nhiên mà đáp lại.

“Là tên vẫn là số thứ tự?” Nàng nhìn hoặc nhìn hắn.

“Cả hai.”

“Có phải đám người lần trước đi với ngươi có số thứ tự từ một đến sáu không?” Cô nhân vốn lười đặt tên, hơn nữa trong mắt Từ Sở đám người tử sĩ này vốn không xứng đáng được có tên cho nên cứ gán họ vào rồi gọi theo số thứ tự.

“Đúng... đúng vậy.”

“Nếu ngươi đã là thuộc hạ của ta rồi thì chúng ta nhận thức nhau một chút, ta gọi Bạch Từ Linh...”

“Ai là thuộc hạ của ngươi chứ?” Từ Thất hất văng tay của nàng ra khỏi người mình, nghe thấy vẻ đầu trong lời nói của nàng thì tức giận không thôi, lựa chọn không nghe thấy vẻ sau.

“Ngươi a...” Bạch Từ Linh cũng không tức giận mà bình tĩnh nhìn hắn, thái độ lạnh nhạt một vạn năm không thay đổi kia của nàng hoàn toàn chọc điên Từ Thất.

“Người điên rồi sao? Ta là tử sĩ của Từ gia, dù cho Từ gia có đuổi ta đi hay cho người truy sát ta đi chẳng nữa thì ta vẫn là người của Từ gia!”

Không chỉ có mình Từ Thất cảm thấy Bạch Từ Linh điên mà Lạc Dư cũng cảm thấy Bạch Từ Linh đúng là điên thật rồi, sau khi rời hẻm nhỏ vốn không có chạy đi tìm Phong Nguyệt Lâu mà chỉ tìm một chỗ ẩn náu cách đó không xa, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc Bạch Từ Linh định làm gì. Với võ công của nàng Lạc Dư có thể nghe rõ cuộc đối thoại của Bạch Từ Linh cùng Từ Thất, không nghe thì thôi, càng nghe thì càng cảm thấy không thể tin, nàng đã nghe Lạc Hàm nói rất nhiều về thân thủ kia của Bạch Từ Linh, Lạc Hàm từng bị Bạch Từ Linh đánh bại, Lạc Dư nghe được tin này đầu tiên chính là không tin tưởng, nhưng là Lạc Hàm chính miệng thừa nhận, một người kiêu ngạo như Lạc Hàm lại có thể nhận thua, đúng là khiến người khác mở rộng tầm mắt, cũng khiến đối với Bạch Từ Linh sinh lòng hứng thú, trước đó Lạc Hàm còn cảnh nàng không cần xem thường Bạch Từ Linh, hiện tại chính mắt nhìn thấy Bạch Từ Linh dùng hai ba chiêu hạ gục người theo dõi bọn họ, Lạc Dư không tin không được, chính là thao tác mà Lạc Dư không ngờ chính là Bạch Từ Linh mà lại thu nhận Từ Thất làm thuộc hạ, đúng là nằm ngoài dự đoán mà!

“Vi sao người lại bị đuổi khỏi Từ gia?” Bạch Từ Linh nghiêng đầu nhìn hắn, đối với sự từ chối của hắn nàng cũng không tức giận mà đang đợi đáp án từ hắn.

“Bởi vì... ta vì mạng sống mà mạng tin tức bán cho Minh vương, Từ Sở nghi ngờ chúng ta phản bội hắn nên đã cho người truy sát chúng ta.” Từ Thất cắn răng mở miệng, hắn biết nếu đem chuyện này nói ra ngoài thì người khác sẽ nghĩ rằng hắn phản bội Từ gia, mà xác thực hắn cũng phản bội Từ Sở, vốn dĩ lúc đầu hắn cũng muốn an phận làm hộ vệ cho Từ Chấn Khiêm, dù sao ngày tháng đó thật sự rất thanh nhàn, không cần chém chém giết giết vẫn có giải được hàng tháng đưa đến, chính là trong lúc vô tình hắn nghe thấy cuộc đối thoại của Từ Sở với nhi tử Từ Chấn Khiêm của hắn, muốn loại bỏ một người trong số bảy người, theo như Từ Sở nhiều người thì hồng chuyện, cho nên hắn muốn bảy người chỉ còn lại sáu người, cách thức loại bỏ cũng rất đơn giản, chỉ cần một tháng không đưa giải được cho người đó thì không cần ra tay thì người đó cũng sẽ mất mạng. Từ Thất là người nhỏ tuổi nhất, thân thủ cũng thua kém sáu người còn lại, hơn nữa tính tình nóng nảy, thường xuyên không biết kìm chế cảm xúc mà làm hỏng chuyện lớn của Từ Sở, cho nên người Từ Sở chọn không ai khác chính là hắn, Từ Thất cố gắng sống đến ngày hôm nay tự nhiên là thương tiếc mạng sống của mình, đang lúc hắn không biết làm thế nào thì người của Thương Tiều Minh đến tìm hắn, Thương Tiều Minh sớm đã biết đến sự tồn tại của các phủ, vì muốn nắm được tin tình báo khắp nơi hắn đã cho người của mình đột nhập vào, hay mua chuộc những người đó, Từ Thất vốn không phải con mồi hắn nhắm đến, nhưng so với đám người kia thì tâm tư Từ Thất dễ nắm bắt hơn nhiều cho nên Từ Thất mới được lựa chọn. Từ Thất cũng biết mục đích của Thương Tiều Minh không đơn thuần, bắt quá vì mạng sống của mình hắn tình nguyện đánh cược, vì vậy khi Thương Hàn Phong xuất hiện, Từ Thất biết cơ hội của mình đã đến, hắn mang tin tức bán cho Thương Tiều Minh để đổi giải được, nếu tháng này Từ Sở không đưa giải được cho hắn thì ít nhất hắn vẫn còn có thể sống đến một tháng để tìm cách cứu bản thân mình, chỉ là không ngờ Thương Tiều Minh để lộ tung tích của Thương Hàn Phong ra ngoài, khiến Từ Sở nghi hắn, không chỉ hắn mà cả đám người Từ Nhất cũng bị liên lụy vào.

“Cho nên hiện tại ngươi không còn là người của Từ gia nữa!” Đối với những chuyện phản bội này mặc kệ là lời nói hay chứng cứ chưa chắc có thể tin được, dù sao khi một vị lão đại đã muốn nghi ngờ ngươi cho dù ngươi không làm gì thì hắn vẫn diệt trừ ngươi để tránh hậu họa về sau, trong tổ chức trước kia Bạch Từ Linh từng thấy cảnh tượng thế này, chính là cho dù có nói gì đi chẳng nữa lão đại cũng không nghe, cuối cùng người kia cũng chết mà thôi, cho nên nàng cảm thấy chuyện của Từ Thất không đơn giản như hắn nói.

“Ta tuy không còn tử sĩ của Từ gia nhưng hiện tại ta vẫn còn có Minh vương làm chỗ dựa, ngươi muốn cùng Minh vương giành người sao?” Từ Thất không thể hiểu được suy nghĩ trong đầu của Bạch Từ Linh, hắn đã nói đến mức này chẳng lẽ nàng còn không rõ mọi chuyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77-3: Tử Thất (3)

“Ta quên mất, ngươi nhận lệnh của tên Minh vương kia mà đến.” Suýt nữa Bạch Từ Linh thật sự quên mất chuyện này, có trách thì trách vị Minh vương kia có giá trị tồn tại quá thấp khiến nàng chẳng có ấn tượng gì với hắn.

Từ Thất: “...”

Nếu Thương Tiều Minh biết được suy nghĩ này của Bạch Từ Linh khẳng định là tức chết!

Hắn đường đường là Minh vương cao quý của Thành Thiên, cho dù danh tiếng có thấp hơn Thương Hàn Phong một chút thì quyền lực của hắn vẫn rất lớn, trong triều đình không ai không biết đến hắn, cũng là vị mỹ nam trong lòng của các thiếu nữ Thành Thiên vậy mà nữ nhân này lại không biết hắn, cũng không biết nàng có phải nữ nhân hay không nữa?!

“Ngươi là người của ai cũng được, ta không quan tâm, hiện tại ngươi là người của ta!” Bạch Từ Linh mùi phẫn khí phách đem lời này nói ra, quả nhiên khiến người đối diện trợn mắt không thể tin được.

Nữ nhân này... làm sao có thể bá đạo như vậy!

“Ta... trong người ta vẫn còn độc mà Từ gia lưu lại, dù có làm thuộc hạ của ngươi cũng không sống quá một tháng...” Hiện tại hắn đi theo nàng, đợi đến ngày độc được phát tán, cho dù hắn có dùng giải được mà Thương Tiều Minh đưa thì hắn cũng chỉ có thể sống tiếp một tháng mà thôi.

“Ồ, ta nhận thức một người cực kỳ giỏi y thuật, ta nghĩ nàng có thể giúp được ngươi.” Y Tiên sơ dĩ gọi Y Tiên là bởi vì nàng có một thân y thuật cao

mình, có thể cứu người sống từ trong cõi chết, hơn nữa tấm lòng lại lương thiện, chỉ cần người gặp nạn nài cầu cứu giúp, là tiền tử giáng trần, thân là đồ đệ của Y Tiên Lạc Dư tự nhiên sẽ không kém sư phụ của mình... đi?

Lạc Dư núp ở trong góc, nghe lời này của Bạch Tử Linh làm sao còn không biết người trong miệng đối phương là nàng? Trên đầu không khỏi xuất hiện ba vạch hắc tuyến, cảm thấy Bạch Tử Linh sai khiến người khác đúng là sai khiến đến thuận tiện, nàng chỉ vừa mới đến Thành Thiên chưa bao lâu, thậm chí quan hệ giữa nàng và Bạch Tử Linh còn chưa tốt đến mức xưng tỷ gọi muội mà đối phương đã tìm chuyện cho nàng làm, hơn nữa còn là chuyện phù hợp với nàng nhất là chữa bệnh cứu người, Lạc Dư cũng không biết có nên cảm ơn đối phương hay không?

Từ Thất nhìn chằm chằm Bạch Tử Linh, giống như muốn từ trên người nàng nhìn ra một bông hoa nào vậy, hẳn thật sự không hiểu suy nghĩ của người trước mắt, hẳn nói nhiều như vậy tất cả cũng là vì muốn từ chối yêu cầu của nàng, vậy mà đối với vấn đề sau liên tiếp vấn đề trước của hẳn nàng càng tỏ thái độ không quan tâm, nếu không phải nhìn ra được nàng thật sự muốn giữ hẳn lại bên cạnh thì Từ Thất còn nghĩ nàng đang nói đùa, dù sao có ai nhận thuộc hạ mà nhận như nàng không, không cần quan tâm quá khứ của hẳn mà cứ nhận định hẳn, cũng không biết nàng ngu ngốc hay gan lớn nữa, mặc kệ là Từ gia hay Thương Tiểu Minh nàng đều không sợ.

“Vi sao ngươi lại muốn nhận ta làm thuộc hạ của ngươi?” Từ Thất cũng không để ý việc chủ từ tiếp theo của mình là một nữ nhân, thậm chí là nữ nhân không có một thân võ công cao cường, dù sao quan niệm chủ tớ trong lòng hẳn cũng không quan trọng như mọi người nghĩ, hẳn chỉ biết nếu đã nhận định đối phương làm chủ từ thì nên phục tùng mọi mệnh lệnh của đối phương, chỉ là có một số chuyện nên hỏi rõ ràng mới tốt.

“Ngươi là nhân tài nên được trọng dụng.” Bạch Tử Linh đột nhiên vỗ vai Từ Thất, bày ra vẻ mặt cao thâm khó lường khiến Từ Thất cùng Lạc Dư trốn ở đằng xa chẳng hiểu nàng đang nói gì, đừng nói là Lạc Dư, ngay cả Từ Thất cũng không rõ Bạch Tử Linh là có ý gì.

Từ Thất có trí nhớ rất tốt, nhìn một lần liền có thể nhớ rõ, kỹ năng này rất cần thiết trong một số trường hợp, hơn nữa nàng muốn muốn phục hưng Lạc Y Cung thì Từ Thất là người không thể thiếu, bởi vì trong tương lai nàng cần sự giúp đỡ của hẳn, người Lạc Y Cung ngoại trừ y thuật giỏi nhất chính là trận pháp, khi đối mặt với võ lâm nhân sĩ thì chỉ như thiếu nữ chân yếu tay mềm, chưa kịp làm gì đã thua đối phương về khí thế lẫn số lượng. Nàng có thể mượn người của Thương Hàn Phong nhưng kẻ sách đó không thể dùng lâu dài được, vì vậy nàng chỉ có thể tạo ra một đội quân của riêng nàng, một đội quân chỉ thuộc về nàng, chỉ nghe lệnh của nàng, đồng thời cũng không thể thua kém binh lính tinh anh mà Thương Hàn Phong sở hữu.

“Từ Thất, mặc kệ trước kia ngươi là người của ai, dù sao theo lời ngươi nói ngươi nếu không có giải dược của Từ gia thì không thể sống qua một tháng, như vậy một tháng còn lại cứ giao tính mạng của ngươi cho ta đi.”

Từ Thất ngẩng đầu nhìn nàng.

“Một tháng này ta sẽ cố gắng tìm ra cách giải độc trong người của ngươi, nếu sau đó ngươi chết thì không có gì đáng nói, nhưng nếu ngươi sống, mạng của ngươi sẽ thuộc về ta, ngươi có dám đánh cược không?”

Giọng nói thiếu nữ mềm mại nhẹ nhàng như hoa rơi trong gió, lẳng lặng vang đến bên tai hẳn, cũng không biết qua bao lâu Từ Thất mới khó khăn nói một chữ “Hào”.

Rõ ràng nàng có thể là đang đùa giỡn với hẳn nhưng không hiểu sao Từ Thất lại nguyện ý tin tưởng.

“Lạc Dư!” Bạch Tử Linh nhận được đáp án, nàng quay người nhìn về phía đường phố tấp nập người qua lại hô một tiếng, nàng biết Lạc Dư vẫn còn quanh quần đầu đây, dù sao nàng chính là cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Lạc Dư giật mình, không nghĩ đến Bạch Tử Linh lại chủ động điểm danh của mình, chẳng lẽ nàng đã bị Bạch Tử Linh phát hiện, là nàng gây ra động tĩnh khiến đối phương chú ý vẫn là... không, ngẫm lại lời nói của Lạc Hàm, có lẽ ngay từ đầu đối phương đã phát hiện nàng ở đây rồi, nếu đã như vậy thì nàng cũng không có lý do gì mà trốn trong này nữa.

Thân ảnh yếu đuối đi đến trước mặt hai người, trên người nàng là một bộ lam y thanh thoát, nàng đeo khăn che mặt cùng màu, che giấu đi dung nhan dưới lớp khăn che, bộ y phục của nàng khá giống với bộ y phục trên người Bạch Tử Linh nhưng màu sắc trên y phục của Bạch Tử Linh nhạt hơn, nhìn từ xa thì có thể nhầm lẫn hai người thành một.

“Tiểu thư...” Lạc Dư hơi liếc nhìn Từ Thất, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt.

“Trốn một góc nghe lén, rất thú vị sao?” Bạch Tử Linh nhướn mày, nàng biết Lạc Dư không tin nàng, chính xác mà nói là nghi ngờ năng lực của nàng, trước kia Lạc Hàm cũng là như vậy, đây là lần đầu gặp mặt nàng cũng không thể bắt đối phương ngay lập tức liền tin tưởng nàng, cho nên nàng có thể hiểu, nên mới không tức giận.

Muốn trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung thì phải có được sự đồng ý của Từ đại hộ pháp, hiện tại hai trong bốn người đã chấp nhận nàng, chỉ còn Lạc Dư cùng với vị kia đang ở Lạc Y Cung mà thôi, Lạc Dư chỉ vừa mới đến, vẫn còn có thời gian để đối phương có thể tiếp nhận nàng.

Sắc mặt Lạc Dư hơi cứng lại: “Tiểu thư... ta không phải cố ý.” Nghe lén còn bị phát hiện, Lạc Dư tránh không khỏi ngượng ngùng.

“Ta biết.” Bạch Tử Linh rõ ràng là không để ý: “Chúng ta đến Phong Nguyệt Lâu tìm Thanh Nhi đi.” Trước đó bọn họ đã hẹn ở Phong Nguyệt Lâu, lúc này mọi chuyện cũng đã giải quyết xong, cũng nên đến Phong Nguyệt Lâu gặp Thanh Nhi rồi.

Lạc Dư không có động đậy, ánh mắt nàng rơi vào người Từ Thất, giống như muốn hỏi “‘Chúng ta’ ở đây là bao gồm cả hẳn hay sao?” khiến Từ Thất có chút khó chịu, trừng mắt nhìn lại nàng, Lạc Dư đột nhiên bị trừng có chút không hiểu, sau đó hai người mất to trừng mắt nhỏ, không ai chịu thua kém ai.

“Hai người làm gì vậy?” Bạch Tử Linh bị bỏ qua cũng không tức giận, có chút hiếu kỳ nhìn hai người trước mặt, thầm nghĩ trước kia bọn họ tựa hồ chưa từng gặp nhau a, Lạc Dư chỉ vừa mới vào thành, mà Tử Thất là hộ vệ của Tử Chấn Khiêm, thương thế của Tử Chấn Khiêm nàng biết rất rõ lúc này hắn vẫn chưa hồi phục, dù sao cũng là nàng ra tay cho nên thời gian đó Tử Thất không có ra ngoài, Bạch Tử Linh cảm thấy đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhưng sau cứ nhìn như kẻ thù thế?!

“Tiểu thư, người thật sự nhận tên này làm thuộc hạ?” Giọng điệu Lạc Dư không chút che giấu buồn bực, rõ ràng nàng đối với Tử Thất không có hảo cảm, lúc đầu Tử Thất đi đàng sai theo dõi ba người các nàng đã khiến Lạc Dư muốn ra tay diệt trừ đối phương, chính vì Bạch Tử Linh không có ý định đó nên nàng mới thu hồi suy nghĩ. Sau đó nghe cuộc đối thoại giữa Bạch Tử Linh và Tử Thất, ấn tượng của Lạc Dư về hắn càng xấu đi, đối với thái độ làm người không trung thành kia của Tử Thất có chút bất mãn, nàng không giống Bạch Tử Linh, nghĩ rằng ở trong đó một câu chuyện xưa khó nói, nàng chỉ biết hắn phản bội chủ tử đi theo người khác, hiện tại đi theo người đó chưa lâu đã chuyển mục tiêu sang Bạch Tử Linh, người như vậy giữ bên cạnh chỉ tổ gây họa!

“Đúng vậy a...” Bạch Tử Linh không rõ vì sao Lạc Dư lại có phản ứng lớn như vậy.

“Tiểu thư, hắn từng phản bội chủ tử cũ của mình, đi theo chủ tử mới chưa bao lâu lại tiếp tục phản bội, giữ hắn bên cạnh có gì tốt?!” Trung thành là một trong những phẩm chất cần có ở một người thuộc hạ, Tử Thất ngay cả điều này cũng không thể đáp ứng thì dựa vào đâu muốn giữ hắn lại?

“Hắn là vì mạng sống của mình, điều này không đáng trách.” Sống một cuộc sống không do mình làm chủ, ngay cả tính mạng của mình cũng không thể do mình quyết định, sợ rằng ai cũng muốn trốn thoát khỏi cái lồng giam đó, đổi lại là nàng nếu có cơ hội nàng cũng sẽ rời đi, bởi vì những con người như bọn họ vốn không có tình cảm.

“Huống hồ hắn có thân thủ rất tốt, võ công lại không tồi, từng được huấn luyện nghiêm khắc, hắn có thể giúp chúng ta.”

Lạc Dư đã nghe Lạc Hàm nói qua kế hoạch của Bạch Tử Linh, vì muốn trấn hưng Lạc Y Cung nàng đã cùng Hàn vương hợp tác, lúc đầu Lạc Dư còn kinh ngạc, không nghĩ đến Bạch Tử Linh lại có thể thông đồng với Hàn vương, nàng từ nhỏ lưu lạc đại Nam giang Bắc danh tiếng Hàn vương cũng không còn xa lạ, cũng hiểu rõ Hàn vương người này không phải dễ dàng cùng người khác hợp tác, không nghĩ đến Bạch Tử Linh lại có thể, hiện tại Bạch Tử Linh lại muốn thu thêm người nàng có thể hiểu, nhưng thế gian nhiều nhân tài như vậy, đâu nhất định phải là Tử Thất?

“Trong người hắn có độc, hiện tại hắn đã phản bội chủ tử cũ của mình chắc chắn sẽ không nhận được giải dược nữa, nếu chúng ta thu nhận hắn sớm muộn gì hắn cũng chết, đến lúc đó lại tốn công vất vả xác hắn.” Lạc Dư cảm thấy lần này lý do mà nàng đưa ra Bạch Tử Linh sẽ không thể nào phản bác, bởi vì nàng nói rất đúng, trong người Tử Thất có độc, thuốc giải sợ là chỉ có Tử gia mới có, hiện tại hắn phản bội Tử gia thì đừng mơ mộng hảo huyền mà lấy được thuốc giải, hơn nữa hắn cũng đã nói hắn sống không quá một tháng, giữ một người có tuổi thọ không dài kia ở lại bên cạnh nếu hắn chết thì phải tìm cách tiêu hủy xác của hắn, đúng là phiền phức mà!

Tử • lại tốn công vất vả • Thất: “...” Run rẩy một trận.

Tử Thất bị lời nói của nàng làm cho kinh dị, không nghĩ đến nữ nhân này tuổi tác không lớn, mở miệng thốt ra toàn những lời máu me thế này mà mặt vẫn không đổi sắc, trong ấn tượng của Tử Thất nữ nhân vốn nhu nhược yếu đuối, ít nhất những nữ nhân bên cạnh Tử Chấn Khiêm đều mang dáng vẻ như vậy, hắn cũng chưa từng tự hỏi bản thân, nữ nhân ngoại trừ dáng vẻ ôn nhu dịu dàng, yếu ớt khiến người khác muốn bảo vệ ra thì bọn họ còn có dáng vẻ nào khác không, hiện tại nhìn thấy Bạch Tử Linh, lại gặp thêm một Lạc Dư, đúng là khiến nhận thức của hắn về nữ nhân phải thay đổi mà.

Đám nữ nhân này, người sau càng độc ác hơn người trước!

“Độc của hắn... chẳng phải có người sao?” Bạch Tử Linh không rõ ý vị liếc nhìn Lạc Dư, khóe miệng cũng hơi cong lên, giả hoạt như hồ khiến Lạc Dư có cảm giác bản thân bị tính kế.

Lạc Dư ngăn ra.

Vốn dĩ lúc này Lạc Dư chỉ nghĩ ngờ nhưng hiện tại nàng có thể xác định, Bạch Tử Linh rõ ràng là muốn nàng điều chế giải dược để cứu tên này mà!

“Chính là... mỗi gia tộc đều có một loại độc khác nhau để khống chế tử sĩ, thành phần cũng chỉ có người của gia tộc đó mới biết, tiểu thư nghĩ rằng ta có thể giải độc cho hắn được sao?” Nàng là đồ đệ của Y Tiên nhưng cũng không phải là Y Tiên, cho dù là Y Tiên đi chăng nữa nếu muốn giải độc thì điều đầu tiên phải có độc dược đã, chỉ khi biết được thành phần cấu tạo nên viên thuốc kia là gì thì mới có thể tìm ra loại thảo dược có tác dụng ức chế độc tính để rồi điều chế ra giải dược, khi không bị trúng độc rồi kêu giải, tưởng nàng là Hoa Đà tái thế hay sao?

“Ta tin tưởng năng lực của ngươi, dù sao hắn cũng còn thời gian một tháng, ngươi cứ từ từ tìm hiểu.” Mấy ngày nay học y thuật từ Lạc Hàm, những mảnh ghép kí ức trong đầu của Bạch Tử Linh dần trở nên hoàn chỉnh, chính là trình độ y thuật của nàng vẫn thua kém Lạc Hàm, cho nên không tài nào có thể so sánh với Lạc Dư, mặc dù biết rõ có thể Lạc Dư cũng không thể điều chế ra giải dược cho Tử Thất nhưng Bạch Tử Linh vẫn nguyện ý đánh cược một lần.

“Tiểu thư...” Lạc Dư bị thái độ nghiêm túc của Bạch Tử Linh làm cho hốt hoảng, đáy lòng không rõ vì sao Bạch Tử Linh lại tin tưởng năng lực của nàng như vậy, rõ ràng nàng cùng nàng ta chỉ vừa mới gặp nhau hôm nay, trước kia cũng chưa từng tiếp xúc, đối với một người mà mình không hề hiểu biết, vì sao Bạch Tử Linh lại nguyện ý tin tưởng? Cả Tử Thất nữa, hắn cùng Bạch Tử Linh chỉ là người qua đường, một khắc trước hắn còn muốn ra tay với nàng ta, vậy tại sao bây giờ nàng ta lại muốn thu nhận hắn, thậm chí còn muốn đánh cược cứu hắn một mạng?

Lạc Dư không hiểu, nàng mặc dù là người của Lạc Y Cung nhưng bởi vì có thiên phú hơn người nên từ nhỏ đã được Y Tiên nhận làm đồ đệ, năm tuổi nàng đã đi theo bên cạnh Y Tiên đi cho đến ngày hôm nay, nàng theo Y Tiên học nghệ, lưu lạc đại Nam giang Bắc là điều rất đổi bình thường, nàng từng chứng kiến rất nhiều xảy ra trên đời, có người vì người người thân của mình mà có thể đổi đánh đổi mạng sống, thậm chí có người vì nam nhân mình yêu

mà ra tay với tỷ muội tốt của mình, trên đường đi Lạc Dư chứng kiến nhân sinh của mỗi người thay đổi không ngừng, cũng biết trên đời này có người tốt kẻ xấu, người tốt có thể biến thành kẻ xấu, mà kẻ xấu cũng có thể biến thành người tốt, vạn vật trên đời đều có thể thay đổi, mà lòng người là thứ dễ dàng đổi thay nhất.

Hai năm trước, Lạc Dư đi theo Y Tiên đến Khi Lan sa mạc để tìm tung tích về nơi nơi sinh trưởng của Dạ U Đằng thì nhận được tin từ Lạc Y Cung nói là muốn bổ nhiệm nàng thành một trong Tứ đại hộ pháp, bởi vì trận pháp bảo vệ Lạc Y Cung đang yếu dần, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất cho nên muốn tìm bốn trụ cột mới để bảo vệ Lạc Y Cung, người được chọn tự nhiên là phải có bản lĩnh hơn người, Lạc Y Cung bây giờ cũng không còn huy hoàng như mười mấy năm trước, tuy tiện tìm cũng có thể nhặt được một cao thủ, Lạc Y Cung bây giờ đếm đi đếm lại cũng không vượt quá ba trăm người, y thuật đều không kém có đại phu bình thường nhưng người có thể sử dụng được trận pháp thì ngày càng ít đi, cho nên cần có một người dẫn dắt Lạc Y Cung trở lại như xưa, mà Bạch Tử Linh - người mang huyết mạch của Lạc Tuyết, người thừa kế của Tuyết Lệnh chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Lạc Dư từ nhỏ đã lưu lạc bên ngoài, vào Nam ra Bắc đối với nàng là chuyện rất bình thường, cho nên nàng trở thành người thu thập tình báo cho Lạc Y Cung, Lạc Y Cung đã đóng cửa hơn mười năm, hiện tại muốn trở lại giang hồ thì phải nắm bắt được tình hình hiện tại, cho nên nhiệm vụ điều tra Bạch Tử Linh cũng được giao cho nàng, khi biết Bạch Tử Linh là một phế vật, ai nấy đều có thể bắt nạt khiến Lạc Dư rất tức giận, nhin không được ra tay giáo huấn đám người bắt nạt nàng ta, dù sao đối phương cũng là chủ nhân tương lai của nàng, Lạc Dư mới không cam lòng nhìn nàng bị bắt nạt. Nàng âm thầm bảo vệ Bạch Tử Linh một năm, sau đó bị Y Tiên gọi về bàn giao một số thứ, có thể nói trên đời này ngoại trừ Thanh Nhi thì người hiểu rõ Bạch Tử Linh nhất chính là ai, Thanh Nhi ở bên cạnh Bạch Tử Linh từ nhỏ, tình cảm chẳng khác nào tỷ muội, mà Lạc Dư ở trong bóng tối bảo vệ Bạch Tử Linh, nhiều lần cứu nàng khỏi sự bắt nạt của người khác, bất quá những chuyện này nàng ta đều không biết. Hiện tại gặp lại, Bạch Tử Linh rõ ràng là khác xa với một năm trước, Thanh Nhi cùng Lạc Hàm lý giải điều này là do phong ấn của Lạc Tuyết để lại đã suy yếu, mà Bạch Tử Linh dần dần thức tỉnh nhưng Lạc Dư không tin, cho dù đã thức tỉnh thì khí thế của Bạch Tử Linh không thể đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy được huống hồ là sinh thân của nàng còn chưa đến, thế nhưng ngoại trừ cách giải thích trên Lạc Dư thật sự không còn cách nào giải thích tình trạng hiện tại của Bạch Tử, cho nên nàng chỉ có thể chấp nhận.

Hiện tại nhìn Bạch Tử Linh vì Tử Thất mà nói ra những lời này, Lạc Dư đột nhiên cảm thấy Bạch Tử Linh hình như cũng không có thay đổi bao nhiêu, nàng vẫn còn nhớ một ngày của một năm về trước, ngày đó mưa to tầm tã, Bạch Tử Linh vì Đỗ Thanh Triệt làm bị thương Bạch Phi Nhược cho nên bị người của Bạch gia nhốt ở ngoài cửa, Thanh Nhi lên mang ô cho Bạch Tử Linh che, chính là lúc này lại có một con mèo xuất hiện. Bạch Tử Linh nhìn con mèo ướt sũng không những không quan tâm bản thân mình bị ướt mà lại lấy ô che cho một con mèo, sau đó còn xé rách y phục để băng bó vết thương cho nó, bị mèo cào rách da cũng không có than trách, Lạc Dư khi đó ở trong tối nhìn chăm chăm Bạch Tử Linh, thầm nghĩ người này không những nhu nhược mà còn là đồ ngốc nữa, bất quá đồ ngốc này lại có tâm địa thiện lương. Bạch Tử Linh bây giờ khác xa Bạch Tử Linh trước kia, nhưng tâm địa của nàng vẫn không thay đổi, Bạch Tử Linh trước kia có thể vì một con mèo mà làm bản thân mình bị thương, Bạch Tử Linh hiện tại lại có thể vì cứu Tử Thất mà nguyện ý đánh cược tin tưởng một người bản thân vừa mới gặp không bao lâu, thật sự là... thật sự là khiến nàng không còn cách nào khác.

Lạc Dư đang định thỏa hiệp thì bị Tử Thất cướp lời, Tử Thất này giờ vẫn im lặng, không hiểu sao đột nhiên lại lên tiếng, hơn nữa còn có vẻ ản nhẩn con giận: “Được rồi!” Hẳn lúc đầu đồng ý làm thuộc hạ của Bạch Tử Linh cũng không phải là cam tâm tình nguyện mà là vì nàng ép hấn, sau đó dần bị lời nói của nàng đã động, hấn hạ mình làm thuộc hạ của nàng nhưng hấn cũng là người tâm cao khí ngạo, không thể chịu được chuyện bản thân bị người khác coi thường, hấn nhìn ra Lạc Dư không có thiện cảm gì với hấn, nếu không phải vì Bạch Tử Linh hấn sớm đã rời khỏi nơi này.

“Người hiện tại để ta rời đi, nhiệm vụ này coi như ta không nhận, chúng ta xem như chưa từng gặp nhau đi.” Tâm tình Tử Thất buồn bực không thôi, biết trước nữ nhân này khó chơi như vậy thì ngay từ đầu hấn đã không nhận nhiệm vụ này rồi!

“Người giận dữ?” Đạo gần đây Thanh Nhi thường xuyên cùng nàng giận dữ, Bạch Tử Linh cũng như hiểu rõ về mặt của Thanh Nhi lúc đó, đối chiếu với Tử Thất hiện tại, giống đến bảy phần, ba phần còn lại là do Tử Thất là nam nhân, hơn nữa khí thế hung hăng kia, nhìn hấn như muốn giết người hơn là giận dữ.

“Ai giận dữ?!” Tử Thất lập tức quay lại trừng mắt nhìn nàng, xác thực đáy lòng có chút buồn bực nhưng hấn tuyệt đối không thừa nhận bản thân đang giận dữ.

“Người không mang ta trở về thì Minh vương sẽ làm gì người?” Không cần hỏi cũng biết chỉ có con đường chết, chính là nàng muốn nghe đáp án của hấn.

“Cùng lắm thì hấn không thu nhận ta, không cung cấp giải dược cho ta.” Thái độ của Tử Thất băng quơ, giống như thật sự không quan tâm nhưng đáy lòng hấn vẫn luôn suy nghĩ tìm cách để cứu mạng bản thân, bất quá còn một viên thuốc lần trước của Thương Tiều Minh cho hấn hấn vẫn chưa dùng, nếu dùng thì hấn vẫn còn thời gian một tháng để tìm cách chế giải dược, nếu thời hạn một tháng mà vẫn không tìm ra được giải dược, rơi vào đường cùng thì hấn đành phải liều mạng xông vào Tử phủ hoặc Minh vương phủ để trộm giải dược.

“Ta vẫn còn một tháng thời gian, ta có thể sống sót để tìm ra giải dược.” Tử Thất tựa hồ rất tự tin vào năng lực của bản thân, cũng không biết hấn lấy đâu ra tự tin này, thân là một tử sĩ lại không có giác ngộ của một tử sĩ, nếu giải dược để giải như vậy thì trên đời đã không còn một tử sĩ nào bị khống chế rồi, nhìn hấn hồn nhiên lại ngây thơ thế kia, Lạc Dư thật sự có chút không nhẫn tâm đã kích hấn.

“Sau một tháng thì sao?”

“Ta...”

“Người bị Tử gia truy sát, hiện tại vì ta mà đắc tội Minh vương, người nói người có thể sống đến một tháng sau không?” Nếu chỉ đơn thuần là truy sát thì hấn có thể rời khỏi nơi này rồi trốn thật xa, đáng tiếc hấn lại là người mang độc trong người, giải dược chỉ nằm trong tay Tử gia hoặc Minh vương, hấn có thể đi bắt kì đâu tìm kiếm giải dược nhưng nếu thời hạn đến mà vẫn chưa tìm ra cách, nếu muốn giữ lại mạng sống thì hấn chỉ còn cách quay trở lại Tử gia hoặc Minh vương, điều đơn giản như vậy nàng có thể nghĩ rằng, Tử Sở cùng Thương Tiều Minh cũng sẽ nghĩ ra, đặc biệt là tên nam nhân âm hiểm vô si

mà nàng chưa bao giờ gặp qua gọi Minh vương kia, hẳn cũng đã đoán được điều này, hẳn chắc chắn sẽ ôm cây đợi thỏ, Từ Thất quay về chẳng khác nào rơi vào bẫy mà hẳn đã dựng sẵn.

Từ Thất hơi nhíu mày, lần này không có lên tiếng đáp lại lời của nàng, bởi vì hẳn cảm thấy lời nói của Bạch Từ Linh vô cùng có lý, hẳn đã bị đuổi khỏi Từ gia, chịu sự truy sát từ Từ gia tự nhiên là không thể quay về Từ gia nữa, hiện tại chỉ có Thương Tiều Minh chịu curu mạng hẳn, không chỉ cho hẳn chỗ ở mà còn cho hẳn giải được đề duy trì mạng sống, đối phương còn tỏ vẻ muốn nhận hẳn làm thuộc hạ, chỉ cần hẳn hoàn thành nhiệm vụ Thương Tiều Minh giao cho, đây đúng là cái bánh nướng to đừng rơi xuống đầu hẳn, nếu là chưa gặp Bạch Từ Linh Từ Thất thật sự có suy nghĩ này nhưng sau khi gặp Bạch Từ Linh, Từ Thất chỉ cảm thấy bản thân xui xẻo, vì sao nhiệm vụ khó ăn này lại rơi vào đầu hẳn chứ?

Chuyện hẳn bị Từ gia là sự thật, chuyện hẳn đánh không lại Bạch Từ Linh cũng là sự thật, hẳn đã đánh không lại nàng thì làm sao có thể mạng người trở về cho Thương Tiều Minh, hơn nữa trong quá trình tiếp xúc với Bạch Từ Linh đối phương lại ngỡ ý muốn thu nhân hẳn, Từ Thất cũng không biết nên khóc hay nên cười, nếu hẳn nhận lời Bạch Từ Linh có nghĩa là đối đầu với Thương Tiều Minh. Thương Tiều Minh người này lắm mưu lắm kế, tâm ngoan thủ lạt, kẻ phản bội chết dưới tay hẳn không ít, mặc dù hẳn không có chính thức trở thành thuộc hạ của Thương Tiều Minh nhưng hẳn đã làm việc cho đối phương thì cũng xem như là người của đối phương, cho nên nếu hẳn đi theo Bạch Từ Linh thì Thương Tiều Minh chắc chắn sẽ không buông tha cho hẳn, nhưng muốn hẳn mang nàng trở về là chuyện không có khả năng, bởi vì... hẳn đánh không lại nàng!

Từ Thất đột nhiên cảm thấy tủi thân, trước kia ở với đám người Từ Nhất, hẳn bởi vì nhỏ tuổi nhất cho nên những người khác làm gì cũng đều nhường nhịn hẳn, việc dễ cho hẳn làm, việc khó tự mình gánh vác, hiện tại hẳn một thân một mình, cho dù là việc khó dễ gì cũng rơi vào đầu hẳn.

Tủi thân.jpg

Đám người • bị Từ Thất nhớ thương chỉ vì nguyên nhân trên • Từ Nhất có chút không còn gì để nói: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Phiên phức phát sinh (1)

“Lúc này ngươi đã đồng ý làm thuộc hạ của ta, hiện tại muốn nuốt lời?” Bạch Từ Linh chán ghét nhất loại người hứa mà không làm, nàng trước giờ rất ít hứa hẹn với người khác, một khi đã hứa thì chắc chắn sẽ hoàn thành, cho dù là có lên núi đao xuống biển lửa đi chăng nữa nàng cũng không ngại.

“Ta... ta không...” Từ Thất há miệng, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Bạch Từ Linh có chút khó nói thành lời.

“Lạc Dư cũng là vì suy nghĩ cho ta cho nên mới nói những lời này, ngươi thân là nam tử hán đại trượng phu cũng đừng tính toán với nàng.”

“Ta... ta mới không có tính toán với nàng!” Về trước của Bạch Từ Linh khiến sắc mặt Từ Thất hơi hòa hoãn vài phần, thế nhưng nghe thấy về sau của nàng thì hẳn hoàn toàn bị chọc tức, hẳn là loại nam nhân nhỏ nhen chỉ vì vài lời nói không lọt tai của nữ nhân này mà tính toán với nàng hay sao chứ?

“Không có thì tốt!” Lạc Dư đột nhiên mở miệng xen vào, thái độ rất là ngang ngạnh: “Cho dù ngươi muốn tính toán chưa chắc đã được, cho nên tốt nhất ngươi vẫn nên thu hồi tâm tư của mình đi.” Lạc Dư nàng không chỉ giỏi y thuật mà còn cả độc thuật, Từ Thất nói hẳn không sợ độc là bởi vì trong người hẳn đã có độc, cho nên loại độc bình thường vốn không làm gì được hẳn, nhưng nàng là ai chứ, đồ đệ của Y Tiên cũng không chỉ có cái danh, nàng muốn độc chết ai liền sẽ độc chết người đó, nàng cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là độc trong người hẳn lợi hại vẫn là độc được nàng luyện chế lợi hại hơn!

Cảm nhận được hàn ý từ phía Lạc Dư, Từ Thất không tự giác lùi về sau một bước, rõ ràng bộ dạng của Lạc Dư không lớn lắm, cũng không biết nàng so với hẳn nhỏ tuổi hơn không biết bao nhiêu, vậy mà hẳn lại cảm thấy nữ nhân này có chút đáng sợ, đúng là trùng tà rồi!

“Từ Thất, lời nói của ta cũng không phải đang đùa, ngươi suy nghĩ kỹ một chút, dù sao ta tin tưởng năng lực của ta có thể bảo hộ ngươi trong tương lai.”

Thấy Từ Thất ngập ngừng không nói, Lạc Dư bắt đầu buồn bực, thầm nghĩ nam nhân này chính là xuất hiện để khiêu chiến giới hạn kiên nhẫn của nàng.

“Ngươi a, rốt cuộc có đồng ý hay không cũng nên nói một tiếng đi chứ? Im lặng là có ý gì?” Thân là nam tử hán đại trượng phu, đã làm chuyện gì cũng nên đưa ra quyết định dứt khoát một chút, cứ ngập ngừng rồi do dự thì có ích gì?!

“A... ừ, hảo.” Từ Thất bị giọng nói tức giận của Lạc Dư làm cho bừng tỉnh, không kịp suy nghĩ liền mở miệng đáp ứng, một giây sau đó hẳn mới phục hồi tinh thần, nhưng lần này hẳn cũng không có hối hận, bởi vì Bạch Từ Linh thật sự đã thuyết phục được hẳn, cho nên hẳn nguyên ý đặt cược mạng sống của nàng.

“Hừ!” Nhận được đáp án Lạc Dư cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, rõ ràng đối với Từ Thất gia nhập cũng chẳng mấy hoan nghênh, nhưng quyết định là ở Bạch Từ Linh, nàng cũng chỉ có thể tùy ý Bạch Từ Linh, nếu hẳn thật sự có tâm địa bất chính nàng cũng không ngại hạ độc hẳn!

“Chúng ta tốn không ít thời gian ở nơi này rồi, mau đến Phong Nguyệt Lô đi, Thanh Nhi đang chờ.” Giải quyết xong mọi chuyện Bạch Từ Linh cũng muốn tìm thứ gì đó nhét vào bụng, dù sao thời gian cũng sắp trưa rồi, mà khắp kinh thành chỉ có điểm tâm của Phong Nguyệt Lô là hợp ý nàng nhất.

“Ta không thể.”

Lạc Dư lạnh mặt: “Ngươi lại có chuyện gì?” Nam nhân này sao lại lảm chuyện như thế? Mở miệng ra không được, khép miệng lại không thể, thân là nam nhân sao có thể mở miệng nói “không” được?!

“Ta vẫn đang bị người Từ gia truy sát, xuất hiện trên đường lớn không tiện lắm.” Từ Thất ngập ngừng, dưới ánh mắt muốn ăn thịt người của Lạc Dư rất cuộc cũng chịu nói ra lý do.

Bạch Từ Linh nghĩ nghĩ, cảm thấy lời nói của Từ Thất không sai, hẳn lúc này vẫn đang bị Từ gia truy sát, nếu cùng hắn xuất hiện trên đường lớn người Từ gia sẽ phát hiện. Tác phong làm việc của người Từ gia, Bạch Từ Linh đã được chứng kiến qua, mặc dù không biết Từ Sở là người thế nào nhưng nhi tử, nữ nhi của hắn không phải người tốt, hẳn thân là phụ thân của hai người họ cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu, cho nàng có lý do tin tưởng bọn họ chắc chắn sẽ chặn giết Từ Thất trên đường lớn. Nếu nàng và Từ Thất cùng nhau xuất hiện, bọn họ nhất định sẽ cho rằng nàng cùng Từ Thất là một giuộc với nhau, chắc chắn sẽ ra tay với nàng, mặc dù hiện tại Từ Thất là người của nàng, nàng có trách nhiệm bảo vệ tính mạng của hắn nhưng Bạch Từ Linh trước giờ luôn ngại rước phiền toái vào người, nàng đột nhiên có chút hối hận, bản thân tựa hồ đã ôm một tảng đá nặng vào người, hiện tại đem người trả lại có muộn không?

Nếu Từ Thất biết được suy nghĩ của Bạch Từ Linh nhất định sẽ tức đến hộc máu, hắn chưa bao giờ thấy loại người nào vô trách nhiệm như nàng, trước đó muốn thu nhận hắn còn tự tin sẽ bảo vệ tính mạng của hắn trong tương lai, hiện tại gặp một chút phiền phức liền muốn vứt bỏ hắn, nàng còn có lương tâm không đây?!

“Như vậy, Lạc Dư ngươi đi tìm Thanh Nhi đến đây, chúng ta trước đi Lạc phủ an trí cho hắn.” Dứt theo Từ Thất chính là phiền phức, bỏ lại cũng không được, cho nên chỉ có thể phiền Lạc Dư đi một chuyến đến Phong Nguyệt Lâu tìm Thanh Nhi.

Lạc Dư trừng mắt nhìn Từ Thất một cái rồi mới chịu quay người rời đi, trong lòng hàm hực nhưng không thể phát tác.

Dựa vào đâu chứ?

Nam nhân này vừa xuất hiện đã được Bạch Từ Linh coi trọng, ngoại trừ có chút tài năng vật không đáng nhắc đến thì thân phận “tử sĩ bị truy sát” kia của hắn cũng vô cùng phiền phức, trong khi bản thân nàng hữu dụng Bạch Từ Linh lại không cần, bỏ gần tìm xa, cũng chẳng hiểu Bạch Từ Linh đang nghĩ gì.

Lạc Dư cảm thấy, sở dĩ Bạch Từ Linh muốn thu nhận cái tên phiền phức này là bởi vì xem trọng dung mạo của hắn, Từ Thất rõ ràng là tử sĩ nhưng lớn lên lại chẳng khác nào một tên tiểu bạch kiểm, môi hồng răng trắng, vừa nhìn đã biết vô dụng!

Ngắm lại Lạc Dư không cảm thấy Bạch Từ Linh là loại người nông cạn chỉ biết nhìn người qua bề ngoài, chẳng lẽ Từ Thất thật sự có chỗ nào đó hơn người vẫn là có chỗ dùng đến hắn?

“Ngươi... không cần vì ta mà làm như vậy.” Từ Thất mím môi: “Lời nàng nói không sai, ta là kẻ phản bội, có một lần thì sẽ có lần thứ hai, ngươi thu lưu ta cũng có ngày ta phản bội ngươi mà thôi.”

“Cho nên ngươi sẽ phản bội ta sao?”

Đây đúng là một vấn đề trí mạng.

Đổi lại là người thông minh nghe thấy có người hỏi câu hỏi này phản ứng đầu tiên chính là phải phủ nhận, mặc kệ là lời thật hay giả nhưng chỉ cần phủ nhận vẫn có thể giữ được tính mạng, Từ Thất cũng biết bản thân lúc này nên thể hiện lòng trung thành đối với Bạch Từ Linh để đối phương tin tưởng hắn, giữ lại cái mạng quên này của hắn, nhưng hắn lại có chút chần chừ. Hẳn phản bội Từ Sở, lại phản bội Thương Tiêu Minh, tương lai rất có khả năng hắn cũng sẽ phản bội lại nàng, có câu “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, Từ Thất người này có thể vì giữ lại mạng sống của bản thân mà không tiếc bán rẻ chủ tử của mình, cho nên hắn không thể cho Bạch Từ Linh một câu trả lời chắc chắn được, dù sao chuyện của tương lai không ai có thể biết trước được.

“Ta...” Từ Thất ngập ngừng một lúc, lời đã đến miệng nhưng không thể nào thốt ra được, Bạch Từ Linh nhìn bộ dạng này của hắn chỉ thờ dãi: “Được rồi.” Bản thân nàng vốn dĩ chẳng phải người lương thiện gì, trước giờ chưa từng dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai cả, ngay cả Thanh Nhi... bởi vì đối phương có quan hệ với nguyên chủ mới khiến nàng buông lỏng cảnh giác. Lần đó Thanh Nhi cùng Lạc Hàm cấu kết với nhau thật sự khiến nàng thất vọng, cho nên nàng quyết định sẽ không tin tưởng bất kỳ ai thêm nữa, chính là nguyên chủ từng khuyên qua nàng, làm người nên mở rộng lòng mình một chút, nếu có thể tin tưởng thì nên lựa chọn tin tưởng, không thể tin thì ít nhất hãy cho đối phương một cơ hội, không phải cho đối phương một cơ hội khiến nàng tin tưởng mà là để chứng minh ánh mắt nhìn người của nàng không sai.

“Chuyện ngươi có phản bội ta hay không, ta không biết, dù sao đó cũng là chuyện của tương lai, chính là ta cho ngươi một cơ hội.”

Từ Thất nghe vậy không có đáp lời, hắn đang đợi câu nói tiếp theo của nàng.

“Không phải cơ hội để chứng minh lòng trung thành của ngươi, mà là cơ hội để ngươi chứng minh ánh mắt nhìn người của ta không sai!” Nàng sẽ cho hắn cơ hội để chứng minh, dù sao thứ nàng có là thời gian, kiên nhẫn nàng có thừa, chỉ là không biết hắn có xứng đáng với thời gian và kiên nhẫn của nàng bỏ ra hay không mà thôi.

Nói thật, nghe thấy câu nói này từ miệng nàng thốt ra, Từ Thất thật sự rất kinh ngạc, đồng thời cũng có chút không thể tin được, bởi vì lời này của nàng chứng tỏ nàng quyết định sẽ thu nhận hắn, Từ Thất khó lòng hình dung cảm xúc hiện tại của mình, cho dù hắn có nói thế nào, mặc kệ hắn có phải là kẻ phản bội hay trong người có độc sống chẳng được bao lâu, nàng vẫn quyết định thu lưu hắn, người như vậy... hắn là lần đầu tiên nhận thức, đáy lòng có chút rung động, hắn biết cổ rung động này là bởi vì người trước mắt.

“Ta sẽ không phản bội ngươi!” Cơ hội này hẳn nhất định sẽ nắm bắt, tuyệt đối không để vụt mất.

“Ngươi không cần đưa ra quyết định sớm như vậy, cá cược của chúng ta vẫn còn có hiệu lực.”

“Nếu một tháng sau ta vẫn còn sống thì cái mạng này ta sẽ thuộc về tiểu thư, ta nguyện dùng cả mạng sống để bảo vệ tiểu thư, tuyệt đối sẽ không phản bội tiểu thư.” Dứt lời Từ Thất liền khuy gối trước mặt Bạch Từ Linh, hẳn thân là nam nhân, cũng có kiêu ngạo của riêng mình, nhưng hẳn lại chịu quỳ gối trước mặt Bạch Từ Linh đã chứng tỏ quyết tâm của hắn.

~~~~~

Thanh Nhi bên này sớm đã đi đến Phong Nguyệt Lâu, nhìn đoàn người xếp hàng dài đến tận cuối con đường để vào Phong Nguyệt Lâu mua thức ăn, Thanh Nhi có chút chán nản, thú thật nếu có khả năng nàng cũng không muốn đi xếp hàng, chính là muốn khai một căn phòng để dùng bữa sợ là không được, không phải vì nàng không có bạc mà là bởi vì không có phòng trống, cho dù có cũng là đã có người đặt sẵn, bản thân Thanh Nhi là người thành thật, tự nhiên là không tranh giành với người khác, nhưng vì Bạch Từ Linh Thanh Nhi quyết định tìm người thương lượng.

“Tiểu nhị ca, thật ngại quá, xin hỏi ngươi có gian phòng nào trống không?” Bạch Từ Linh hẹn gặp mặt ở Phong Nguyệt Lâu, hiện tại nàng là người đến trước tự nhiên phải đi đặt chỗ, nếu không khi Bạch Từ Linh cùng Lạc Dư đến không có chỗ ngồi thì nàng lại gặp phiền phức.

“Không thấy người ta đang...” Tiểu nhị Giáp vốn đang bận rộn bị người kéo tay lại cho nên tránh không khỏi buồn bực, quay sang định mắng cho đối phương một trận nhưng nhìn đến đối phương là một nữ tử, hơn nữa còn là nữ tử xinh đẹp thì lập tức thay đổi sắc mặt.

“Khách... cô nương, xin hỏi cô nương muốn dùng gì?” Tiểu nhị Giáp lập tức bày ra nụ cười tiêu chuẩn, đối với việc đối phương đeo khăn che mặt hắn cũng chẳng lấy làm lạ, kể từ lúc Bạch Từ Linh xuất hiện bên cạnh Lãnh Vô Quân, một đám thiếu nữ kinh thành bắt đầu chạy theo phong trào đeo khăn che mặt, xinh đẹp thì còn đỡ, dù sao cũng là mỹ nhân, cho dù che thế nào cũng không che hết khí chất của bản thân, nhưng người xấu xí thì khác, cho dù đeo mười lớp khăn che mặt vẫn xấu xí như thường. Sở dĩ tiểu nhị cho Thanh Nhi sắc mặt tốt là bởi vì hai người đứng gần nhau, hẳn có thể nhìn thấy rõ từng đường nét dưới lớp khăn che mặt của nàng, mi dài như liễu, đôi mắt linh động, hẳn có thể xác định người trước mặt nhất định là một tiểu mỹ nhân, hơn nữa thân phận sợ là không tầm thường, y phục trên người nàng được cắt may tinh tế, nhìn qua liền biết giá trị không nhỏ, chắc chắn là một tiểu thư khuê các.

Thanh • không hề biết bản thân bị nhận làm là tiểu thư khuê các • Nhi nhìn bộ dạng nhiệt tình của tiểu nhị Giáp không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh, nhớ trước kia nàng đi theo Bạch Từ Linh ra ngoài, mọi người đối với nàng ngoại trừ khinh thường thì cũng chỉ có thương hại, chỉ cần là những người hay những vật liên quan đến Bạch Từ Linh thì không có người nào cho một sắc mặt tốt cả, không nghĩ đến đối phương hôm nay lại nhiệt tình như vậy, đúng là có quý!

Tiểu nhị • đúng là có quý • Giáp: “Cô nương?” Thấy đối phương nhìn hắn không chớp mắt, tiểu nhị Giáp không khỏi tự mình đa tình nghĩ liệu đối phương có phải không đối với hắn “nhất kiến chung tình”?

Thanh • biết được suy nghĩ của tiểu nhị Giáp • Nhi:???

“Ta muốn hỏi có gian phòng nào còn trống không?” Thanh Nhi biết Bạch Từ Linh sợ nhất là phiền toái, cũng biết lúc nàng đang ăn không thích bị người khác làm phiền, hơn nữa ba người các nàng đều là nữ tử, ở dưới này nhiều người như vậy, loại người nào cũng có, các nàng phận làm nữ nhi thật sự không an toàn, trong lúc ăn các nàng cũng không thể tiếp tục đeo khăn che mặt, nếu để bọn họ nhận ra Bạch Từ Linh bọn họ nhất định sẽ nói này nói nọ, đến lúc đó... nhớ đến chuyện cũ Thanh Nhi liền bực bội, hơn nữa còn đặc biệt bực bội, vì vậy nàng nhất định phải đặt một gian phòng riêng.

“Cô nương đi một mình?” Phòng riêng ở Phong Nguyệt Lâu đặc biệt khó đặt, bởi vì giá trị của một căn phòng rất đắt tiền, nếu không phải người có tiền thì chính là người có thân phận bất phàm mới dám chi ra số bạc lớn như vậy để bản thân ngồi trong phòng một mình thưởng thức. Nhìn vị cô nương này mặc dù ăn mặc xinh đẹp nhưng nhìn không giống người mang theo nhiều tiền lắm, nếu nàng đi một mình hẳn có thể giới thiệu cho nàng một chỗ ngồi lì tưởng ở bên dưới, mặc dù có chút ồn ào nhưng sẽ không bị làm phiền.

“Không có, chúng ta có ba người, lát nữa họ sẽ đến.”

“Ba người, có có có, lập tức sẽ có...” Dứt liền hắn liền kéo tay tiểu nhị Ất bên cạnh, phân phó: “Đưa vị cô nương này lên nhả gian ở lầu hai, căn phòng cuối cùng ấy.”

Tiểu nhị Ất đang bụng đói ăn cho khách bày rõ ba dấu chấm hỏi. Không thấy hắn đang làm việc sao? Sai hắn làm gì? Còn nữa, hắn ta cũng là tiểu nhị như hắn, dựa vào đâu mà bày ra bộ dáng lão bản ở đây? Chường quầy còn chưa có chết đâu!

Chường quầy • chưa chết • Chu Phúc: “...”

Khó hiểu thì khó hiểu, bất mãn thì bất mãn nhưng hắn vẫn hướng Thanh Nhi gật đầu: “Khách quan đợi một lát, ta bụng đói cho khách rồi đưa khách quan lên phòng.” Người có thể đặt riêng một gian phòng nếu không phải nhiều tiền thì chính là thân phận không tầm thường, không thể đắc tội, không thể đắc tội!

“Àn...” Thấy thái độ đối phương tốt như vậy Thanh Nhi liền ngoan ngoãn chờ đợi, ai biết được thứ nàng chờ đợi không phải một gian phòng trống mà lại là...

“Tiểu nhị, cho ta một gian phòng trống!” Hồng y nữ tử hiên ngang bước vào, mắt hạnh khẽ liếc nhìn xung quanh một lượt, đôi mắt không chút che giấu sự

khinh thường, hiển nhiên là đang ghét bỏ nơi này đông người, ngư ông hỗn tạp.

“Xin hỏi khách quan đi mấy người?” Vị tiểu nhị Giáp vừa mới sắp xếp cho Thanh Nhi xong lập tức xuất hiện bên cạnh hồng y nữ tử, nơi nào có mỹ nữ nơi đó sẽ có tiểu nhị là hẳn!

“Hừ!” Nhận ra ánh mắt chăm chú của đôi phương, đáy lòng hồng y nữ tử có chút thỏa mãn, nàng thích cảm giác này, một đám nhân đem ánh mắt si mê ngưỡng mộ dán lên người nàng, xem nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất, tốt nhất trong lòng họ, bất quá không phải loại người nào nàng cũng có thể tiếp thu, hạng người thấp kém như hần mà cũng dám tơ tưởng nàng, đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, vì vậy bèn hừ lạnh một tiếng để thể hiện thái độ không vui của bản thân.

Tiểu nhị Giáp nghe tiếng hừ lạnh có chút xấu hổ, nhưng nhiều hơn là buồn bực, thân là nam nhân, nữ nhân xinh đẹp đối với hần tự nhiên là có sức hút, huống hồ con người ai nấy đều yêu thích cái đẹp, hần chỉ là nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của nàng cho nên mới mượn cơ hội đến gần, ai biết nữ nhân này ngoại trừ dung mạo thì cái gì cũng đều không có, tính tình có kiểu ngạo như vậy, quả thật là khiến người khác không thể nảy sinh hảo cảm mà!

“Xin hỏi khách quan đi mấy người?” Mỹ nhân đã không thích, tiểu nhị Giáp cũng không muốn mặt nóng dán mông lạnh, vì vậy bèn lạnh nhạt lặp lại câu hỏi, thái độ so với vừa rồi quả thật là thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Hồng y nữ tử không có trả lời hần, tựa hồ cảm thấy việc nói chuyện với một tên tiểu nhị thấp kém lại dám tơ tưởng nàng sẽ làm mất thân phận địa vị của nàng.

Tiểu nhị • thấp kém lại dám tơ tưởng • Giáp: “...” Tiểu nhị Giáp buồn bực, hần mặc dù là tiểu nhị nhưng cũng có tôn nghiêm của mình, hỏi đôi phương nhiều lần như vậy mà đôi phương chẳng thèm trả lời, đã như vậy hần đành phải đi phục vụ người khác.

Đang lúc tiểu nhị Giáp muốn rời đi để người khác tiếp vị tổ tông này thì phía sau hồng y nữ tử đột nhiên xuất hiện một nữ tử, nàng một thân váy đào hồng nhạt, dung mạo xinh đẹp dịu dàng, cả người tản ra đầy hơi thở văn chương, so sánh với bộ dạng kiểu ngạo như khổng tước của hồng y nữ tử thì bộ dạng thướt tha của nàng quả thật khiến người dễ nảy sinh hảo cảm.

“Tiểu nhị ca, chúng ta đi hai người.”

“Hai người, ở dưới này còn có một gian phòng, để ta đưa hai vị vào trong.” Tiểu nhị Giáp lúc này cũng không dám tỏ ra ngưỡng mộ với người sao, sợ bản thân đi lên vết xe đổ lại bị người khinh thường.

“Được.” Nàng cũng biết phòng riêng ở Phong Nguyệt Lâu rất khó đặt, mặc dù không thích không khí nơi đại sảnh này nhưng vẫn đồng ý.

“Như vậy mời hai vị...” Tiểu nhị Giáp đi trước dẫn đường, nữ tử một thân váy đào định đi theo thì bị hồng y nữ tử kéo tay lại, lực đạo của đôi phương có chút lớn, thân hình yếu đuối vốn dĩ không vững vàng lắm, dưới lực đạo này liền bị kéo ngã, hơn nữa còn là ngã lên người hồng y nữ tử.

“Phịch.” Tiếng động này thu hút sự chú ý của mọi người trong sảnh, nháy lập tức ánh mắt mọi người dồn dập nhìn về phía bên này, không nghĩ thì thôi, vừa nhìn liền nảy sinh sự hứng thú.

Nữ tử một thân váy đào hồng nhạt té ngã, bên dưới nàng còn đè một hồng y nữ tử, bởi vì là sự việc ngoài ý muốn cho nên tướng ngã của hai người cũng không được đẹp lắm, nữ tử váy đào còn đỡ, do nàng được hồng y nữ tử đỡ lấy nên nhìn sơ qua cũng không có bị hi lớn lao, nhưng hồng y nữ tử bên dưới thì không giống vậy. Lúc này hồng y nữ tử đang đứng ở cửa, một lần ngã nàng liền đem cả nửa người trên của nàng đưa ra khỏi cửa, lưng của nàng hình như va chạm vào thành cửa, lúc ngã xuống y phục bị móc vào cánh cửa bên bị xé rách một mảnh, hai chân thì lại thành hình chữ bát, bộ dạng chật vật vô cùng.

Tiểu nhị Giáp trừng mắt: “...” Quả báo đến cũng quá sớm đi!

Tiểu nhị Ất cầm khay thức ăn đi ngang qua, vừa hay chứng kiến cảnh này: “...”

Thanh Nhi trầm mặc: “...” Lúc này Viên Minh Châu hùng hổ bước vào nàng cũng rất kinh ngạc, kể từ ngày đó ở trên thuyền hoa bọn họ cũng chưa từng gặp lại, chuyện lần trước Viên Minh Châu té xuống hồ Thanh Nhi còn lo lắng một trận, sợ đôi phương đến Bạch gia tìm Bạch Từ Linh gây phiền phức, nhưng đợi mãi vẫn chưa thấy bóng dáng đôi phương đến trái tim treo ngược trong lồng ngực cũng Thanh Nhi dần dần mới trở lại bình thường. Thanh Nhi không biết, lần đó Viên Minh Châu té hồ, mặc dù nói thời tiết mùa thu không mấy lạnh lẽo nhưng cũng không xem đó đã là giờ nào, trời tối như vậy mà Viên Minh Châu còn bị rơi vào hồ nước, nếu không phải có người kịp thời đưa nàng lên thì sớm muộn gì cũng chết, không chết vì ngộp nước thì cũng chết vì lạnh. Từ dưới hồ đưa lên, Viên Minh Châu chỉ còn nửa cái mạng, cho nằm nằm trên giường dưỡng bệnh gần nửa tháng trời, đến lúc hết bệnh muốn truy cứu kẻ đã đẩy nàng xuống hồ thì muộn, trải qua nửa tháng người sớm đã biến mất, nào có đứng yên để nàng ta đến truy cứu trách nhiệm, càng huống hồ sau đó trong kinh thành bắt đầu nổi loạn mang khăn che mặt khiến Viên Minh Châu không thể nhận ra ai mới là người ngày hôm đó đem nàng đẩy xuống hồ, cho nên chuyện này liền bị vứt ra sau đầu, mặc dù Viên Minh Châu rất không cam lòng nhưng cũng không thể thay đổi được gì.

Chuyện cũ đã qua Thanh Nhi cũng không muốn nhắc lại, chính là trăm triệu không ngờ đến lại gặp Viên Minh Châu ở đây, cũng không biết đây là cái loại nghiệt duyên gì, bất quá nàng cảm thấy hơi may mắn vì hôm nay ra ngoài nàng cũng đeo khăn che mặt, hần là đôi phương sẽ không nhận ra nàng. Sở dĩ Thanh Nhi sợ hãi Viên Minh Châu nhận ra nàng như vậy là do lúc nhỏ Viên Minh Châu thường xuyên đến Hữu Thừa tướng phủ làm khách, đối với cháu gái này Đại phu nhân cũng vô cùng khách khí, để mặc nàng muốn ở trong phủ chơi bao lâu thì chơi, Viên Minh Châu từ nhỏ đã được người trong nhà sủng lớn, đến Bạch gia cũng ngang ngược vô cùng, cho dù là đích nữ như Bạch Phi Nhục nàng cũng không để vào mắt huống hồ là một tiểu thư thất sủng như Bạch Từ Linh, nàng càng không màng tất cả mà khi dễ, có thể nói tuổi thơ của Bạch Từ Linh trôi qua thấp phận chật vật, mà Viên Minh Châu chính là một trong số những đầu sỏ đó. Về sau lớn lên quan hệ giữa Viên Minh Châu cùng Bạch Phi Nhục càng thêm không hợp, cho nên Viên Minh Châu cũng không có đến Bạch gia làm khách nữa, nhưng cô nhân có câu “Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng”, Viên Minh Châu khi dễ Bạch

Từ Linh đã thành thói quen, cũng làm cho Thanh Nhi nhớ mãi không quên, hướng hồ dựa vào tác phong đó của Viên Minh Châu, người đắc tội nàng ta thì đều không có kết cục tốt, cho nên mỗi lần nhìn thấy đối phương Thanh Nhi chỉ hận không thể đi đường vòng, nếu không thể đi đường vòng thì nàng chỉ có thể cúi đầu đi ngang qua, tỏ vẻ không quen biết mới tốt.

Mọi người: “...” Nữ trên nữ dưới... cảnh này rơi vào mắt mọi người khó lòng miêu tả.

Mọi người lúc này đều có cùng một suy nghĩ, vị cô nương này lúc này kiêu căng như vậy, lần này xem như là vớt sạch mặt mũi rồi.

Một số người nhìn thấy mỹ nhân té ngã tự nhiên là muốn đi lên đỡ, ngay cả tiểu nhị Giáp và Ất đều muốn đi lên giúp đỡ, bất quá nghĩ đến bộ dạng dữ dằn của đối phương khi này, sợ rằng bản thân lên giúp đỡ không những không nhận được tiếng cảm ơn mà ngược lại còn bị mắng thì nguy.

“A, Minh Châu...” Tô Ánh Dung mơ mơ màng màng bị kéo ngã, nhanh chóng từ trong khiếp sợ phục hồi, nhìn thấy Viên Minh Châu bị nàng đè trên người thì một trận hốt hoảng, vội vàng tránh sang một bên.

“Minh Châu, ngươi không sao chứ?” Tô Ánh Dung vội đưa tay đỡ lấy Viên Minh Châu, đáy lòng có chút bất an, Viên Minh Châu là nữ nhi của Đại Lý Tự Khanh, cháu gái của Viên Thái phó, đồng thời ở phía sau nàng còn có Viên Hoàng hậu cùng Hữu Thừa tướng phụ nhân làm chỗ dựa, có thể nói ở Yên Kinh này không có vị tiểu thư nào có địa vị cùng bối cảnh qua mặt được nàng, nàng là nữ nhi bảo bối của Viên gia, từ nhỏ đã được sủng ái mà lớn, một đời thiên chi kiều nữ, hiện tại lại bị té ngã trước mặt mọi người nhất định là rất tức giận.

Viên Minh Châu được đỡ đứng dậy, tay áo bị rách một đường, y phục cũng bám đầy tro bụi, trâm cài tóc bị nghiêng sang một bên, trên lưng ần ần đau đớn khiến sắc mặt nàng không được tốt lắm.

“Minh Châu...” Thần sắc lo lắng trên mặt Tô Ánh Dung không phải là giả, hiển nhiên là bởi vì nàng nhận thấy ánh mắt nhìn muốn ăn thịt người của đối phương.

“Tránh ra!” Viên Minh Châu tức giận, đưa tay đẩy Tô Ánh Dung một cái, may mắn Tô Ánh Dung đang đứng bên cạnh cửa, dưới lực đẩy của Viên Minh Châu lưng nàng bị đập vào cánh cửa, nhờ có cánh cửa chống đỡ nếu không nàng sẽ phải tái diễn một màn té ngã trên đất lần hai.

“Ngươi té ngã thì té ngã, ngã vào người ta làm gì, còn hại ta té ngã theo?” Viên Minh Châu buồn bực, trừng mắt nhìn Tô Ánh Dung, bộ dạng lúc này của nàng hung hăng vô cùng, nếu ánh mắt nàng chứa dao thì Tô Ánh Dung lúc này sớm đã không toàn thân.

Hại nàng ở trước mặt nhiều người té ngã, hơn nữa bộ dạng còn chật vật như vậy, nàng có thể không tức giận hay sao chứ?!

“Ta... Minh Châu, ta... ta xin lỗi...” Trái ngược với bộ dạng như muốn ăn thịt người kia của Viên Minh Châu, Tô Ánh Dung xoắn quýt xoa mép vấy, bộ dạng hối lỗi nhìn người đối diện, đôi mắt nàng thủy quang lưu chuyển, nhìn qua có chút điếm đại đáng yêu, lại nhu nhược yếu đuối, nữ nhân như vậy thường sẽ khiến nam nhân sinh lòng thương tiếc, mà xác thực một đám nam nhân bên trong Phong Nguyệt Lâu cũng bắt đầu lên án nhìn Viên Minh Châu, tựa hồ như nàng đã làm ra chuyện tai trời gi.

“Ngươi xin lỗi thì có ích gì?” Viên Minh Châu hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt lên án của những người xung quanh, lúc này nàng đang tức giận, chỉ muốn trút xuống con giận, mà Tô Ánh Dung chính là bao cát để nàng trút giận, những chuyện xung quanh nàng tự nhiên không có bận tâm.

“Ngươi không chỉ khiến y phục của ta rách mà còn khiến thân thể của ta bị thương, một lời xin lỗi có ích gì chứ?!” Đối với y phục Viên Minh Châu không có bận tâm quá nhiều, dù sao Viên gia cũng không thiếu bạc, một trăm bộ y phục như thế này nàng đều có thể mua về vớt ở đó, điều quan trọng chính là thân thể vàng ngọc của nàng bị Tô Ánh Dung làm bị thương rồi!

Viên Minh Châu từ nhỏ đã là tiểu công chúa của Viên gia, được sủng ái mà lớn, người trong phủ đối với nàng cung kính có thừa, người bên ngoài lại a dua nịnh nọt, là thiên chi kiều nữ trong mắt mọi người, hiện tại bị Tô Ánh Dung liên lụy té ngã, không chỉ vớt sạch mặt mũi của nàng còn hại nàng bị thương, đúng là đáng ghét mà!

“Ngươi bị thương? Có nặng lắm không?” Nghe thấy Viên Minh Châu nói bản thân mình bị thương, tâm tình Tô Ánh Dung như bị treo ngược, vội vàng đi đến bên cạnh Viên Minh Châu, muốn xem xem đối phương bị thương ở đâu thì bị đối phương không thương tiếc giạt tay ra.

“Đừng chạm vào ta, lỡ như ngươi lại hại ta té ngã thì phải làm sao?” Thấy Tô Ánh Dung đến gần, Viên Minh Châu không chút do dự tránh sang một bên, chuyện nàng bị thương là thật nhưng cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng. Lúc này đã là mùa đông, ngoài trời tuyết rơi không ngừng, y phục trên người của nàng cũng là được làm từ chất liệu vải lông ấm áp của Yên Vân, đặc biệt dày, cho nên khi té ngã thì chiếc áo này cũng xem như là tấm đệm lưng cho nàng, sờ đi lưng nàng cảm thấy đau đớn là do nàng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng tốt, một chút đau khổ cũng chưa từng ăn qua, làn da mềm mại láng mịn, trong lúc té ngã thì bị áo lông cọ sát dẫn đến đau đớn, chứ bản thân Viên Minh Châu cũng không có bị thương nặng gì, nàng nói như vậy chỉ là muốn mượn cớ mắng người mà thôi.

Tiểu nhị Giáp: “...” Thật ra hai người bọn họ đến đây là để gây rối đúng không?

Thanh Nhi: “...” Thật chẳng hiểu suy nghĩ của đám người này!

Mọi người: “...” Đây là cái lí luận gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78-2: Phiên phúc phát sinh (2)

Tô Ánh Dung cố nén tức giận nhìn người trước mắt, đối với tính tình tùy hứng của Viên Minh Châu thật sự là không nhắc nổi ưa thích, ngày thường Viên Minh Châu làm việc gì cũng không suy nghĩ đến hậu quả, lại để cho nên dọn dẹp chiến trường thay nàng ta, hôm nay cũng như vậy, hơn nữa so với ngày thường còn muốn quá đáng hơn. Lúc này nàng đang đi, Viên Minh Châu đột nhiên kéo tay nàng lại mới khiến cho thân thể nàng không ổn định ngã về phía nàng ta, nếu không phải nàng ta kéo tay nàng thì nàng cũng đâu có bị té ngã, cũng đâu có té ngã lên người nàng ta? Bản thân nàng ta hại người thành ra hại mình mà còn trách nàng, trước mặt nhiều người như vậy không biết giữ mặt mũi cho nàng mà còn hướng nàng chửi mắng, dù sao nàng cùng nàng ta cũng là khuê mật của nhau, cứ xem như là Tô gia trêu cao Viên gia đi, nhưng Viên Minh Châu cũng không có phản bác điều này với người ngoài, Viên Minh Châu chưa bao giờ xem nàng là bằng hữu, qua thái độ của đối phương Tô Ánh Dung có thể nhận ra điều đó, nếu không phải e ngại thân phận của đối phương, e ngại một gia tộc lớn như Viên gia ở phía sau chống đỡ thì Tô Ánh Dung cũng không cần phải hạ thấp bản thân mình như vậy.

“Cái đó Minh Châu... nếu ngươi bị thương thì không bằng chúng ta đi trước tìm đại phu đi?” Sở dĩ hôm nay Tô Ánh Dung dẫn Viên Minh Châu đến Phong Nguyệt Lâu dùng bữa là bởi vì nghe nói Thế tử Khương Định Hầu Lân Vô Quân hôm nay cũng đến nơi này, nàng muốn nhân cơ hội này để tiếp cận hắn, Khương Định Hầu tuy không phải xuất thân từ hoàng tộc nhưng thế tử của hắn là Vĩnh An Trường công chúa, là tỷ tỷ đồng phụ đồng mẫu với Thành Thiên đế, Lân Vô Quân là nhi tử duy nhất của Lân gia, đối với nhi tử này Vĩnh An Trường công chúa vô cùng để ý, mà Thành Thiên đế đối với cháu trai này cũng quan tâm không kém, nếu ai mà敢 cho hắn sẽ một bước lên làm phượng hoàng. Huống hồ Lân Vô Quân không chỉ có thân phận địa vị, hắn còn có tài hoa của mình, hắn được Thành Thiên đế trọng dụng, giữ lại làm trợ thủ bên cạnh mình, dung mạo tuy không phải là Đệ nhất mỹ nam nhưng nếu hắn cùng Hàn vương đứng chung một chỗ, ai thua kém ai còn chưa biết đâu, Yến Kinh nổi tiếng với tuấn nam mỹ nữ nhưng đảo mắt khắp Thành Thiên cũng không thấy có người nào có thể so sánh với Lân Vô Quân, ít nhất thì trong mắt Tô Ánh Dung là như thế.

Tô Ánh Dung ôm mục đích đến đây, vốn dĩ sẽ bắt được cơ hội cùng ý trung nhân chung đụng với nhau, ai biết được hôm nay ra cửa không coi ngày, vừa mới đến Phong Nguyệt Lâu đã nháo ra một màn như vậy, hiện tại nếu đi gặp Lân Vô Quân thì chắc chắn ấn tượng của đối phương đối với nàng sẽ kém rất nhiều, thậm chí còn có phản phản cảm, hơn nữa Viên Minh Châu lại đang bị thương, không bằng trước đi tìm đại phu chữa trị. Dù sao chuyện lần trước Viên Minh Châu té hồ Viên gia đối với nàng đã có ý kiến, nếu để Viên gia biết Viên Minh Châu đi cùng nàng lại bị thương, sợ là đến lúc đó mối quan hệ giữa hai nhà cũng không thể cứu vãn, mặc dù trong lòng Tô Ánh Dung Lân Vô Quân quan trọng hơn nhiều so với Viên Minh Châu nhưng đứng trước lợi ích của gia tộc, nhi nữ tình trường chẳng đáng là gì.

Yến Kinh không lớn, Lân Vô Quân lại thích đến nơi này, sau này nàng hướng Phong Nguyệt Lâu chạy nhiều một chút, sớm muộn gì cũng có ngày nàng cùng hắn gặp nhau, ngày đó sẽ đến nhanh thôi, Tô Ánh Dung thầm an ủi chính mình.

Viên Minh Châu mặc dù không muốn đi xem đại phu nhưng cũng không có ý định lưu lại nơi này, vừa mới bước vào cửa Phong Nguyệt Lâu nàng đã té ngã, cho thấy hôm nay nàng không thích hợp ra cửa, không bằng về nhà đắp chăn ngủ còn tốt hơn, dù sao mùa đông cũng đến, thời tiết lạnh như vậy, tiểu thư khuê các như Viên Minh Châu chính là lười ra ngoài.

Tô Ánh Dung đưa tay đỡ nàng ra cửa, lần này Viên Minh Châu không có giật tay ra mà để yên cho Tô Ánh Dung muốn làm gì thì làm. Tô Ánh Dung thấy vậy thầm thở phào một hơi, nghĩ rằng đối phương đã tha thứ cho nàng nên cũng chẳng muốn tính toán với đối phương, ai biết vừa mới đi ra khỏi cửa Viên Minh Châu đột nhiên lại quay ngoắt đi trở vào Phong Nguyệt Lâu.

“Minh Châu, ngươi làm sao vậy?” Chẳng phải đã thỏa thuận là sẽ đi xem đại phu sao? Hiện tại quay trở về làm gì nữa?

“Ta không đi nữa.” Viên Minh Châu hất mặt, bộ dạng kiêu ngạo phân phó tiểu nhị đang đứng ngây ngốc bên cạnh: “Ta muốn nghỉ ngơi ở lầu hai!”

Tiểu nhị • vốn đang mừng thầm • Giáp hiện thấy một màn này nhất thời không thể cười nổi: “...”

Thanh Nhi: “...” Cho nên mục đích của vị biểu tiểu thư này là gì?

Nếu Bạch Tử Linh có mặt tại đây, Thanh Nhi cảm thấy chủ tử nhà mình sẽ nói một câu như vậy: “Đến đây để tấu hài à?” mặc dù câu nói này khiến người khác cảm thấy thẹn vô cùng nhưng Thanh Nhi cảm thấy lời này đặt trên người Viên Minh Châu cũng không sai biệt lắm.

Mọi người cũng ngây ngốc: “...” Cô nương này có tật xấu à? Vừa nãy còn nháo muốn đi xem đại phu, hiện tại không cần nữa à?

Tô Ánh Dung sùng sốt: “Cái... cái gì?” Quen biết bao năm, đối với tính tình của Viên Minh Châu xem như hiểu rõ, sáng nắng chiều mưa là chuyện bình thường, nhưng lật mặt nhanh như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy.

“Ta nói ta không đi xem đại phu, ta muốn đi dùng bữa!” Nếu để ý kỹ thì sẽ thấy trên gương mặt của Viên Minh Châu ẩn hiện hai rặng mây hồng, nhưng bởi vì nhiệt độ bên ngoài giảm mạnh dẫn đến sắc mặt nàng trắng bệch cho nên hôm nay khi ra ngoài nàng tỏ phần hồng hơi nhiều, gương mặt nàng vốn đã hồng hào đẹp mắt, hiện tại lại càng thêm đỏ rực, bất quá điều này cũng không có bao nhiêu người chú ý. Sở dĩ trong một thời gian ngắn Viên Minh Châu lại thay đổi đến chóng mặt như vậy là do lúc này nàng quay người ra cửa, vô tình nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang chạy về phía bên này, điều nàng chú ý không phải là chiếc xe ngựa mà là người ngồi trên xe ngựa, ẩn kín được khắc bên trên thùng xe là ấn kí của Tĩnh vương phủ, cho nên nàng lớn mật suy đoán người ngồi bên trong là Tĩnh vương Thương Trường Hạo.

Thương Trường Hạo là nhi tử của Thành Thiên đế cùng với Thực phi nương nương, Thực phi là người Phượng Tề, ở Thành Thiên không có chỗ dựa nhưng địa vị trong hậu cung của nàng cũng không kém, tuy không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa nhưng Thương Trường Hạo dựa vào năng lực của bản thân

để đạt được thành tựu, Thành Thiên để đối với nhi tử này không quá xem trọng nhưng cũng không quá xa cách. Hắn lớn lên anh tuấn tiểu sai, tính tình lại ôn nhuận như ngọc, chọc cho một đám thiếu nữ trong kinh thành phải điên đảo vì hắn, trong đó có cả Viên Minh Châu, Viên Minh Châu là cháu gái của Viên Hoàng hậu, thuở nhỏ thường xuyên tiến cung để làm bạn với các vị hoàng tử công chúa, có thể nói nàng cùng Thương Trường Hạo là thanh mai trúc mã, từ nhỏ nàng đã thích đi theo hắn, sau đó lớn lên bắt đầu có quan niệm nam nữ khác biệt, vì vậy số lần nàng gặp mặt hắn ngày càng ít đi, nhiều lần nàng mượn cơ tiến cung để gặp hắn nhưng không gặp được, nàng gửi thiệp mời hắn đi dạo thì hắn lấy lý do bận rộn để từ chối nàng, hiện tại gặp nhau ở đây nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Vì sao xe ngựa của Tĩnh vương phủ hướng bên này chạy đến mà Viên Minh Châu lại có thể khẳng định Thương Trường Hạo nhất định sẽ ghé vào Phong Nguyệt Lâu?

Cậu trả lời kỳ thực rất đơn giản, nếu đã thích một người thì tất cả những gì liên quan đến người đó nàng sẽ tìm hiểu đến rõ ràng rành mạch. Thương Trường Hạo có yêu thích nơi này hay không nàng không biết nhưng nàng biết mẫu phi của hắn, cũng chính là Thục phi rất thích điểm tâm của nơi này, mỗi lần nàng tiến cung đều cho người đến Phong Nguyệt Lâu mua một phần điểm tâm để đưa đến Thanh Hòa Cung của Thục phi. Thương Trường người này nổi tiếng là hiền từ trong mắt mọi người, hắn không chỉ đối xử với tất cả mọi người ôn hòa nho nhã mà còn đặc biệt kính yêu mẫu phi của mình, mỗi tháng hắn đều đến Phong Nguyệt Lâu hai lần để mua điểm tâm cho Thục phi, là ngày mười lăm cùng tháng một, hôm nay mặc dù không phải mười lăm cũng chẳng phải tháng một nhưng nàng tin chắc hắn sẽ ghé qua Phong Nguyệt Lâu, bởi vì con đường này ngày thường hắn rất ít đi qua, mỗi lần đi qua chính là phải ghé vào Phong Nguyệt Lâu một chuyến.

“Sao đột nhiên...” Sáng sớm hôm nay nàng ôm mục đích chạy đến Viên gia tìm Viên Minh Châu, phải năn nỉ dủi lăm đối phương mới chịu rời giường mà cùng nàng đi đến Phong Nguyệt Lâu, lúc này trên xe ngựa nàng ta còn phàn nàn, bày tỏ sự không vui của bản thân, cho nên khi xảy ra chuyện như vậy Tô Ánh Dung cũng không muốn tiếp tục lưu lại, ai biết được vừa mới bước ra cửa đối phương đã thay đổi ý định, đứng là có vấn đề mà!

“Không có đột nhiên.” Viên Minh Châu nghiêm mặt nhìn Tô Ánh Dung, mặc dù là bằng hữu với nhau nhưng trước giờ nàng chưa từng xem đối phương là khuê mật của mình, cũng không thích việc đối phương tra hỏi nàng, Viên Minh Châu nàng có thân phận địa vị cao quý, một đám người đều hận không thể chạy đến trước nàng để lấy lòng, Tô Ánh Dung cũng chỉ là một trong số những người đó, nhưng bởi vì thấy đối phương nghe lời, tính tình lại hợp với nàng nên nàng mới giữ đối phương ở lại bên cạnh mà thôi.

“Tiểu nhị, đưa ta lên phòng ở lầu hai.” Lầu một lầu hai gì đó, nếu là ngày thường Viên Minh Châu tuyệt đối sẽ không chấp nhặt như vậy, nhưng hôm nay Thương Trường Hạo cũng đến, hắn thích nhất là ngồi ở lầu hai ngắm phong cảnh, lầu một quá thấp không thể ngắm đủ toàn cảnh của đường phố, Viên Minh Châu biết như vậy cho nên mới có ý chọn một gian phòng ở lầu hai, nàng ngồi tại cách vách phòng hắn có thể nghe lén được hắn nói chuyện, thậm chí còn có thể lút ngắm hắn.

“...” Tô Ánh Dung bị thái độ của Viên Minh Châu làm cho xấu hổ một trận.

“Ta muốn lầu hai.” Đối với sự xấu hổ của Tô Ánh Dung, Viên Minh Châu không chút để tâm, tựa hồ như việc này đối với nàng đã trở thành thói quen, mặc kệ nàng làm gì đi chăng nữa thì Tô Ánh Dung cũng không thể tức giận với nàng, cho nên Viên Minh Châu cũng không có bận tâm đến cảm xúc của đối phương, nàng hướng về tiểu nhị nói một câu như vậy.

Tiểu nhị Giáp phục hồi từ trong ưu buồn, nhanh chóng trả lời: “Lầu hai không còn phòng trống nữa, nếu khách quan không chê có thể...” Lúc này quả thật còn một gian phòng trống nhưng hắn đã cấp cho vị cô nương kia, cũng không đòi lại cấp cho vị này, càng không thể bảo đối phương chủ động nhường, dù sao Phong Nguyệt Lâu bọn họ làm việc trước giờ đều dựa trên quy tắc, người đến trước có trước là điều hiển nhiên a!

“Bảo một trong số họ nhường đi.” Còn chưa đợi tiểu nhị nói xong Viên Minh Châu đã lên tiếng cắt lời, đầu nàng hơi nâng lên, để lộ chiếc cổ thon gầy, một bộ dạng kiêu ngạo như không tước, chọc cho một đám người cảm thấy chói mắt, vốn dĩ lúc này việc Viên Minh Châu không có lí lẽ mắng Tô Ánh Dung đã khiến không ít người có ấn tượng xấu về nàng, hiện tại lại hùng hồ hăm dọa tiểu nhị hoàn toàn khiến người khác nhắc không nổi hảo cảm.

Tiểu nhị Giáp vẽ mặt mòng bức: “...” Nàng ta đến sau mà còn muốn bắt người khác phải nhường, cho mình là thần tiên hay sao chứ?!

Tô Ánh Dung trầm mặc: “...” Đối với thái độ ngang ngược của Viên Minh Châu nàng sớm đã nhìn quen, khó hầu hạ mới là Viên Minh Châu, nếu Viên Minh Châu mà dễ hầu hạ thì chắc chắn đó là đồ giả!

“Khách quan, việc này hình như không được hay cho lắm...” Trên trán tiểu nhị Giáp lúc này đã lấm tấm mồ hôi, những người ở trong gian phòng trên lầu hai đều là người có thân phận bất phẩm, không phải người mà một kẻ hèn mọn như hắn có thể đắc tội, nhưng mà người trước mắt... tựa hồ như cũng rất khó chơi.

“Có gì không hay? Bỏn tiểu thư là nữ nhi của Đại Lý Tự Khanh, thứ bỏn tiểu thư đã muốn thì đừng hòng ai có thể giành được!” Thương Trường Hạo thích ngồi ở lầu hai, nàng đến đây là vì hắn, nếu ngồi lầu một còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

“Hóa ra là tiểu thư của Đại Lý Tự Khanh đại nhân, là nô tài có mắt không trông, đắc tội với Viên tiểu thư.” Nghe thấy đối phương nói ra thân phận của mình, tiểu nhị Giáp lập tức hạ thấp bản thân, mềm giọng mở miệng.

“Biết như vậy còn không mau đi sắp xếp một gian phòng cho ta, bỏn tiểu thư đứng này giờ mệt rồi.” Thấy đối phương thay đổi thái độ Viên Minh Châu ngoại trừ kinh thường còn tránh không khỏi đắc ý, vốn nghĩ rằng nói ra thân phận của bản thân thì đối phương sẽ ngoan ngoãn dẫn nàng đi lên lầu hai, ai biết đối phương lại không biết tốt xấu, còn đáp trả lại nàng bắt một thau nước lạnh.

“Viên tiểu thư, lầu hai chúng tôi thật sự đã hết phòng rồi, chỉ còn lại một gian ở dưới này thôi, nếu tiểu thư không chê thì cứ tạm ở đó, bằng không chúng tôi cũng không còn cách nào.” Không thể không nói, lúc Viên Minh Châu nói ra thân phận của mình tiểu nhị Giáp kỳ thực là một trận hoảng loạn, hắn làm việc ở Phong Nguyệt Lâu nhiều năm, những người ra vào nơi này đều có địa vị không tầm thường, cho nên ngày thường đối với ân oán cung đình hay thế

lực trên triều đình cũng có nghe nói qua. Viên gia là mẫu tộc của Hoàng hậu, là gia tộc có ức ảnh hưởng lớn nhất ở Yên Kinh, cho nên đối với Viên Minh Châu hẳn mới hạ thấp bản thân mình như vậy, không dám đắc tội đối phương, nhưng quy định là quy định, hẳn không thể không tuân theo, cho dù đối phương có là ai đi chăng nữa một khi đã đến Phong Nguyệt Lâu thì phải tuân thủ quy tắc ở nơi này, Viên Minh Châu đến sau lại muốn người khác nhường phòng, đạo lý này rốt cuộc là ở đâu ra?!

Lời vừa nói ra không chỉ Viên Minh Châu sững sốt mà mọi người cũng kinh ngạc không kém.

Mọi người bị lời của tiểu nhị làm choáng váng, Phong Nguyệt Lâu này trâu thật nha, cư nhiên dám đắc tội với Viên gia!

Thanh Nhi trừng mắt, Bạch Tử Linh nói Phong Nguyệt Lâu là sản nghiệp của Thương Hàn Phong, cho nên đối với thái độ “không màng quyền quý” kia của tiểu nhị, Thanh Nhi cũng không cảm thấy kinh ngạc nhiều lắm, chỉ là không ngờ đối phương lại có gan dám hạ lệnh đuổi khách, mà vị khách này lại là Đại tiểu thư của Viên gia!

Viên gia ở Yên Kinh chẳng khác nào Minh vương ở trên triều đình, đều là những có thể hô mưa gọi gió, một tiểu nhị của một tửu lâu nhỏ nhỏ cư nhiên không màng tất cả mà đắc tội với Viên gia? Là đầu óc hắn có vấn đề vẫn là lá gan của hắn quá lớn? Tô Ảnh Dung thầm nghĩ.

“Ngươi...” Viên Minh Châu đầu tiên là sững sốt, bởi vì nàng không ngờ đối phương lại từ chối nàng, sau đó thật sự bị lời nói không chút khách khí này làm cho tức giận, nàng được Viên gia sủng ái mà lớn, trước giờ rất ít có người cùng nàng đối nghịch, bởi vì nàng có Viên gia ở sau chống lưng, phần lớn người đắc tội đều không có kết cục tốt, lần trước Bạch Tử Linh đẩy nàng xuống hồ, nếu truy cứu ra thì Viên Minh Châu nhất định sẽ khiến cho đối phương quỳ xuống dập đầu nhận sai với nàng, sau đó cho người lột sạch đồ của nàng ta rồi ném nàng ta xuống hồ cho mọi người chiêm ngưỡng, dù nàng ta biết bơi cũng không lên bờ. Nhưng bởi vì sau khi khỏi bệnh thì chuyện đã trôi qua hơn nửa tháng, người thông minh tự nhiên sẽ cao bay xa chạy mà không đứng yên đợi người đến bắt, muốn tìm một người ở giữa biển người tự nhiên là không dễ dàng, cho nên Viên Minh Châu mới để nàng thoát thân, nhưng trước mắt chỉ là một tên tiểu nhị của một tửu lâu, xuất thân thấp hèn không nói, còn dám ở trước mặt nàng hùng hổ đuổi nàng ra cửa, quả thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

“Ngươi cũng chỉ là một tiểu nhị thấp hèn mà cũng dám ăn nói với ta như vậy? Gọi chương quầy của các ngươi ra đây mau!” Viên Minh Châu tức giận đến hai má đỏ lên, đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm tiểu nhị tựa như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, tiểu nhị làm việc nhiều năm ở nơi này, loại người nào cũng đã gặp qua, cho nên tâm lý đặc biệt vững vàng, đối với sự tức giận của Viên Minh Châu sắc mặt của hắn vẫn không chút thay đổi.

“Ngày hôm nay nếu không làm rõ ràng mọi chuyện thì Viên Minh Châu ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này!” Trong mắt Viên Minh Châu, Phong Nguyệt Lâu dù có nổi tiếng cách mấy thì cũng chỉ là một tòa tửu lâu, chủ nhân phía sau chắc chắn là một thương nhân xuất thân bình thường, cho dù đối phương có năng lực lớn đi chăng nữa thì cũng không thể chống lại thế lực của triều đình, đối với thái độ “không kiêu ngạo không siểm nịnh” hay “mọi người đều đối đãi như nhau” kia của tiểu nhị thật sự khiến nàng tức chết!

Hắn đây rõ ràng là khinh thường Viên Minh Châu nàng!

Hắn đây là không đặt Viên gia các nàng vào mắt!

Ngay cả một tên tiểu nhị mà cũng dám chống đối Viên Minh Châu, chống đối Viên gia, nếu không làm cho ra lẽ để chuyện này truyền ra ngoài chẳng phải mọi người sẽ hiểu lầm Viên gia của nàng dễ khi dễ sao?!

“Vừa mới bước vào đã nghe thấy âm thanh chói tai, ta còn nghĩ là ai, hóa ra là Viên Đại tiểu thư a...”

Ngoài cửa lúc này đột nhiên xuất hiện bốn bóng người, hai nam hai nữ, tuổi tác không lớn nhưng diện mạo xuất sắc hơn người, nam diện như quan ngọc, nữ diện tái phù dung, bốn người đứng chung một một tựa như ánh sáng của mặt trời, ngay lập tức liền thu hút sự chú ý của mọi người trong đại sảnh.

“Trường Hạo biểu ca!” Ánh mắt Viên Minh Châu chuẩn xác rơi vào người lam bào nam từ vó về ngoài tuần tú như ngọc khiến bao thiếu nữ say mê, đặc biệt là nụ cười ôn nhu như nước kia khiến băng tuyết mùa đông cũng nhin không được mà tan chảy, giống như trái tim của nàng lúc này, hoàn toàn quên mất chuyện bản thân đang tính dạy dỗ tiểu nhị một bài học.

Đối với thái độ lật mặt như lật sách của Viên Minh Châu, một đám người lần nữa phải há hốc mồm mà nhìn.

Tiểu nhị Giáp: “...” Nói tốt tức giận đâu?

Thanh Nhi: “...” Nói tốt tức giận đâu?

Mọi người: “...” Nói tốt tức giận đâu?

Nhận thức tính tình kiêu ngạo của Viên Minh Châu lâu như vậy, lần đầu tiên nàng nhìn thấy đối phương có vẻ mặt này, xem ra vị này đối với lam bào nam từ kia... hẳn là có chút ý tứ gì?

Thanh Nhi cũng không phải thiếu nữ ngây thơ mới lớn, cái gì cũng không biết, ngược lại có rất nhiều chuyện nàng điều rõ ràng, nàng đi theo Bạch Tử Linh lâu như vậy, tâm tư của một người sớm đã xem rõ ràng rành mạch, đặc biệt là người không hề che giấu tâm tư của mình như Viên Minh Châu lại càng dễ dàng nhận ra.

Yêu là một thứ tình cảm kỳ quái, có thể khiến một người bình thường đánh mất lý trí, không thể điều khiển được cảm xúc của mình, chuyện Viên Minh Châu có thể buông bỏ kiêu ngạo của mình, để lộ một mặt yếu đuối của bản thân trước lam bào nam từ thì cũng là chuyện rất bình thường, điều này Thanh Nhi sớm đã nhìn thấy trên người Bạch Tử Linh.

“Ánh Dung tham kiến Tĩnh vương điện hạ.” Tô Ánh Dung hướng đối phương thi lễ, lúc này đây nàng làm sao không biết nguyên nhân Viên Minh Châu đột nhiên quay trở lại Phong Nguyệt Lâu, còn không phải bởi vì người trước mắt sao?

Thân là bằng hữu của Viên Minh Châu, tâm tư của nàng ta đối với Thương Trường Hạo Tô Ánh Dung rõ ràng hơn ai hết, thân là nữ nhân Tô Ánh Dung có thể lí giải tâm tình của Viên Minh Châu mỗi khi Thương Trường Hạo xuất hiện, bất quá lí giải thì lí giải, điều này không có nghĩa nàng chấp nhận việc đối phương khoe khoang tình cảm của hai người trước mặt nàng. Tô Ánh Dung không thích Thương Trường Hạo nhưng không có nghĩa là nàng không có tâm tư gì với hắn, nói thật luận gia thế hay tài mạo Thương Trường Hạo đều không chút thua kém Lãnh Vô Quân, thậm chí so với Lãnh Vô Quân lãnh tâm lãnh tình thì loại nam nhân ôn nhu dễ gần như Thương Trường Hạo rất dễ khiến nữ nhân xiêu lòng, nhiều lúc đuổi theo Lãnh Vô Quân không có kết quả Tô Ánh Dung cũng muốn thông đồng với Thương Trường Hạo, nhưng vì e ngại Viên Minh Châu cũng như Viên gia cho nên nàng mới không dám đánh chủ ý lên người nam nhân này. Viên Minh Châu thích Thương Trường Hạo, việc này người có mắt đều nhìn ra được, Thương Trường Hạo cũng biết điều đó thế nhưng hắn đối với Viên Minh Châu luôn giữ một khoảng cách nhất định, rõ ràng trong lòng hắn không có Viên Minh Châu, vậy mà Viên Minh Châu còn tự mình đa tình, không những không biết khó mà lui mà còn dõn dập tấn công khiến mỗi lần hắn nhìn thấy nàng ta đều lẩn trốn, điều quá đáng hơn là nàng ta còn tự phong mình làm “Tĩnh vương phi”, lấy danh hiệu này để đối phó với một đám nữ nhân có tâm tư với Thương Trường Hạo, nghe thôi cũng đủ khiến người cảm phẫn.

Nhìn thấy vẻ mặt kích động kia của Viên Minh Châu, Thương Trường Hạo ôn nhu hữu lễ gật đầu: “Viên tiểu thư tốt, Tô tiểu thư không cần đa lễ.” Không ai thấy được đáy mắt hắn lúc này che giấu một tia không kiên nhẫn, ngoại trừ hắc bào thiếu niên bên cạnh.

“Biểu ca không cần xa lạ như vậy với Minh Châu, dù sao chúng ta cũng là người một nhà a.” Đối mặt với bộ dạng ôn nhuận như ngọc kia của Thương Trường Hạo, giọng nói của nàng phồng nhẹ không ít, mọi người đều có thể nghe ra sự nũng nịu trong đó, trong lúc nhất thời một đám người không khỏi rùng mình, có người còn không biết che giấu cảm xúc của mình mà trừng mắt nhìn Viên Minh Châu, bộ dạng giống như gặp quỷ.

“Viên tiểu thư sợ là có hiểu lầm, biểu ca của Viên tiểu thư là Thái tử điện hạ, không phải bốn vương.” Thân là nam nhân Thương Trường Hạo cũng không muốn vì vài điều nhỏ nhặt mà chấp nhặt với nữ nhân, chính là có một số chuyện nên nói rõ ngay từ đầu, nếu không để lâu sẽ phát sinh phiền phức không có, hắn không nói tình cảm của Viên Minh Châu dành cho hắn, dù sao giữa hai người bọn họ cũng sẽ không có khả năng đến với nhau, thứ hắn nói đến là việc Viên Minh Châu xưng hô hắn một tiếng “biểu ca”, mặc kệ là vì lý do gì đi chăng nữa đều không thích hợp.

Năm xưa Viên gia tiểu thư tiến cung làm Hoàng hậu, sinh hạ trưởng tử cho Thành Thiên đế, cũng tức là Đại hoàng tử của Thành Thiên, mà hiện tại đối phương đang ngồi ở vị trí Thái tử, Viên Minh Châu là nữ nhi của Đại Lý Tự Khanh Viên Khai, Viên đại nhân là đệ đệ của Viên Hoàng hậu, nói thế nào thì một tiếng “biểu ca” này Viên Minh Châu nên dành cho Thái tử Thương Vệ mới đúng. Thương Trường Hạo hắn bất quá chỉ là nhi tử của Thục phi, nếu để người có tâm biết được biểu muội của Thái tử lại gọi hắn một tiếng “biểu ca” cũng không biết sẽ tung ra lời đồn thế nào để hủy hoại danh dự của hắn, quan trọng hơn là Viên gia bên kia cho rằng hắn dùng mỹ nam kế dụ dỗ Viên Minh Châu, đến lúc đó lại có chuyện phát sinh thì không hay.

“Trường Hạo biểu ca...” Viên Minh Châu còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy sắc mặt của Thương Trường Hạo có vẻ không được tốt nên nàng vội chuyển lời: “Nếu huynh đã nói như vậy Minh Châu cũng không cưỡng cầu, như vậy muội đành gọi huynh là Trường Hạo ca ca vậy.” Viên Minh Châu người này cũng có chút thông minh, mặc dù nàng không hiểu được ẩn ý sâu xa trong lời nói của Thương Trường Hạo nhưng nhìn thấy đối phương không hài lòng với lời nói của nàng nàng liền lập tức chuyển lời.

Khóe miệng Thương Trường Hạo giật giật, muốn nói gì đó nhưng ngại ở đây nhiều người nên không tiện nhiều lời, vì vậy đối với cách xưng hô của đối phương xem như cam chịu.

Ca ca thì ca ca đi, dù sao vẫn tốt hơn là biểu ca!

Có trời mới biết Thương Trường Hạo đối với một tiếng “biểu ca” này phản cảm thế nào, mẫu phi của hắn tức Thục phi, vốn dĩ là người Phụng Tề, nàng đi theo Nhu phi đến đây hòa thân, ở nơi này nàng không hề có thân nhân, chỉ có Nhu phi bên cạnh làm bạn, vì vậy mà Thương Trường Hạo hắn cũng không có thân thích, càng đừng nói là biểu ca biểu muội.

“Trường Hạo ca ca, huynh cũng đến đây dùng bữa sao?” Thấy Thương Trường Hạo không phản đối, nụ cười trên mặt Viên Minh Châu liền tươi tắn hơn nhiều, mặc dù nàng có chút kiêu ngạo nhưng lại có một bộ da xinh đẹp, bất quá Yến Kinh mỹ nữ như mây, thêm một người như nàng cũng chẳng phải chuyện trọng đại gì.

“Àn.” Lúc này cũng đã gần giữa trưa, đến lúc phải dùng bữa rồi.

“Trùng hợp quá, muội cũng đã đặt phòng rồi, nếu không Trường Hạo ca ca cùng ta dùng bữa chung đi?” Viên Minh Châu có chút mong chờ nhìn Thương Trường Hạo, hắn chỉ nhướn mày, chưa có lập tức trả lời nàng, giống như đang suy nghĩ, mà nàng cũng không gấp, ngoan ngoãn đứng một bên chờ.

Tiểu nhị Giáp: “...” Hắn nhớ... nàng tựa hồ chưa có đặt phòng a?

Thanh Nhi: “...” Nàng đứng đợi này giờ còn chưa có phòng, vị biểu tiểu thư này lúc này còn tranh cãi với tiểu nhị mà hiện tại mặt không đối sắc nói bản thân đã đặt phòng rồi, có làm không vậy?!

“Mở miệng một tiếng ca ca, khép miệng một tiếng ca ca, thật sự đương ta chết rồi?!” Người mở miệng là tử y nữ tử, một thân váy tử la lan xinh đẹp chạm đất, trên vai khoác một chiếc áo choàng mỏng màu trắng, nàng hơi ngẩng đầu, để lộ dung mạo diễm lệ vốn có, nếu Viên Minh Châu là một đóa mẫu đơn rực rỡ kiêu ngạo thì Thương Phiến Phiến chính là một đóa hoa hồng đầy gai nhưng lại không kém phần kiêu sa diễm lệ.

Nhìn Viên Minh Châu thân thiết gọi Thương Trường Hạo một tiếng “ca ca” Thương Phiến Phiến như mèo bị dẫm phải đuôi, cả người xù lông hướng về

phía hồng y nữ tử đối diện, ngay cả ánh mắt cũng bất thiên nhìn đối phương.

Ngay từ đầu khi nàng bước vào, Viên Minh Châu bỏ ngoài tai lời châm chọc của nàng trong khi hai mắt cứ hướng về phía Thương Trường Hạo mà dấn đã khiến nàng nhìn không vừa mắt đối phương, hiện tại Viên Minh Châu lại hướng Thương Trường Hạo xưng vì “ca ca”, thật sự là một chút cũng không để nàng vào mắt.

Thương Phiến Phiến là Thất công chúa của Thành Thiên quốc, nàng là thành quả một đêm phong lưu của Thành Thiên đế cùng một vũ cơ, mẹ đẻ nàng thân phận thấp hèn, sinh ra không bao lâu liền qua đời, Thành Thiên đế liền mang nàng đến cho Thục phi nuôi dưỡng, trên danh nghĩa nàng là nữ nhi của Thục phi, Thương Trường Hạo là nhi tử của Thục phi, tự nhiên là ca ca của nàng, hiện tại Viên Minh Châu làm trò trước mặt mọi người gọi hần một tiếng “ca ca” không phải không đặt nàng vào mắt thì là gì?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78-3: Phiến phúc phát sinh (3)

“Ồ? Thất công chúa điện hạ, ngọn gió nào đưa ngài đến đây vậy?” Lúc này Viên Minh Châu cũng chú ý đến Thương Phiến Phiến, không chỉ Thương Phiến Phiến, nàng còn chú ý hai người đứng phía sau Thương Trường Hạo, tưởng là người lạ nhưng hóa ra là người quen.

Viên Minh Châu thân là hoàng thân quốc thích, đối với các vị hoàng tử công chúa xem như hiểu rõ tường tận, đặc biệt là những người có quan hệ mật thiết với Thương Trường Hạo nàng đều cho người điều tra rõ ràng, cho nên nhìn đến dung mạo của hắc bào thiếu niên cùng hoàng y thiếu nữ nàng cũng không quá kinh ngạc.

“Còn có cả Cửu hoàng tử cùng Thập công chúa, mọi người đều đến đây dùng bữa sao?” Trong một đám hoàng tử thì Cửu hoàng tử Thương Gia Luật là người thường xuyên đi lại gần với Thương Trường Hạo, chuyện này cũng phải kể đến duyên số, mẫu phi của Thương Trường Hạo cùng Thương Gia Luật đều xuất thân từ Phụng Tề, người trước là nữ nhi của Tướng quân, người sau là công chúa hoàng thất Phụng gia, nghe nói khi còn ở Phụng Tề hai người là khuê mật của nhau, sau đó cùng nhau gả đến Thành Thiên, ở nơi đất khách quê người này tình cảm hai người càng thêm thân thiết, cho nên sinh ra nhi tử nữ nhi đều giống như huynh muội một nhà, giữa bọn họ đều không hề gây bất lợi cho nhau. Mà hoàng y thiếu nữ có dung mạo thập phần đáng yêu phía sau Thương Trường Hạo là Thành Thiên quốc Thập công chúa Thương An Nhã, không giống như Thương Phiến Phiến là dưỡng nữ của Thục phi, nàng cùng Thương Gia Luật là do Nhu phi hạ sinh, năm nay vừa mới mười bốn, còn chưa cập kê nhưng tiếng tăm đã đồn xa, tài hoa đều hơn người, rõ ràng so với nàng còn kém hơn hai tuổi vậy mà còn giỏi hơn nàng, nghĩ thôi cũng cảm thấy cảm tức.

Thương Gia Luật vốn không thích thân cận với người khác, Thương Trường Hạo là hoàng huynh của hần đôi khi hần mới đáp lại, Viên Minh Châu cùng hần không chút quan hệ dựa vào đâu mà muốn hần đáp lại lời nàng ta? Ngược lại với hoàng huynh của mình, Thương An Nhã rất thức thời, biết rõ Viên Minh Châu cùng Thương Phiến Phiến có ân oán, sợ dĩ chào hỏi nàng là muốn lôi nàng xuống nước nên cũng trầm mặc, nhường chiến trường lại cho hai người.

Hai người đều không ai trả lời Viên Minh Châu, không khí có phần hơi xấu hổ, lúc này Thương Phiến Phiến mới lên tiếng, giọng điệu mang theo châm chọc không chút che giấu: “Viên Đại tiểu thư đây thật hăng hái, ta nghe nói ngài vừa mới xuống giường chưa bao lâu mà?”

“Liên quan gì đến ngài?!” Nghe giọng điệu châm chọc từ đối phương, Viên Minh Châu vô cùng buồn bực.

Viên Minh Châu nàng mặc dù thích Thương Trường Hạo nhưng không có nghĩa nàng thích vị muội muội này của hần.

Có câu “Một núi không thể chứa hai hổ” trong kinh thành có ai không biết Viên Minh Châu là người ngang ngược tùy hứng, không xem ai ra gì, mà Thương Phiến Phiến thân là công chúa hoàng thất cũng ngang ngược không kém. Tính tình hai người có chút giống nhau, tuy nhiên lại không kết giao bằng hữu mà ngược lại còn làm kẻ thù của nhau, mỗi lần gặp mặt là Thương Phiến Phiến lại dùng thái độ “người trên cao” nhìn xuống, Viên Minh Châu vốn là tiểu thư được sủng ái nhất Viên gia, làm sao có thể chịu được ánh mắt đó? Cho nên cả hai liền kết thành kẻ thù, mỗi lần gặp mặt đều hận đỏ mắt, đôi lại là ngày thường nghe thấy Thương Phiến Phiến châm chọc mình, Viên Minh Châu nhất định sẽ không bỏ qua, người một câu ta một câu, không hợp liền nhào vào đánh nhau, nhưng hôm nay không giống, bởi vì có Thương Trường Hạo ở đây nên Viên Minh Châu mới có phần e ngại, nàng biết hần làm người ôn hòa lễ độ, không thích nữ nhân ồn ào lại chanh chua, vì không muốn chọc cho Thương Trường Hạo ghét cũng như không muốn đánh mất hình tượng thực nữ trước mặt hần, Viên Minh Châu nàng nhẫn!

“Viên tiểu thư khỏe lại chưa bao lâu mà đã ra ngoài hoành hành ngang ngược, chẳng lẽ không sợ bản thân lại lên giường nằm nửa sao?” Chuyện Viên Minh Châu có tình ý với Thương Trường Hạo cũng không phải là bí mật gì, người có mắt đều nhìn ra được hướng hồ Thương Phiến Phiến sống trong cung của Thục phi, mỗi tháng không ít hơn ba lần đều nhìn thấy Viên Minh Châu chạy đến tìm Thục phi để lấy lòng, quan trọng hơn là có ý dò hỏi tin tức của Thương Trường Hạo. Đối với vị “tẩu tử” chưa qua cửa này Thương Phiến Phiến thập phần không thích, nàng cùng Viên Minh Châu lại không hợp, Yến Kinh nhiều nam tử như vậy ai không chọn lại đi chọn trướng hoàng huynh của nàng, Thương Phiến Phiến đối với Viên Minh Châu càng thêm chán ghét, sợ đối phương nếu có một ngày gả cho Thương Trường Hạo thì sẽ ở trước mặt nẫu từ Thương Trường Hạo nói xấu nàng. Nàng bắt quạ cũng chỉ là dưỡng nữ của Thục phi, nếu so với con dâu tự nhiên là không bằng, cho dù lời của Viên Minh Châu là thật hay giả thì chỉ sợ Thục phi đều sẽ bênh vực đối phương, Thục phi chính là không thích nàng, vì tránh tương lai mù mịt, mỗi lần nghe Thương Phiến Phiến có ý đồ tiếp cận Thương Trường Hạo nàng đều chạy đến phá hoại.

“Phiến Phiến.” Thương Trường Hạo nhíu mày, khẽ quát Thương Phiến Phiến một tiếng: “Không được vô lễ!” Ngày thường Thương Phiến Phiến có nói chuyện làm sao hần cũng không đi quản nhưng nơi này là chỗ đông người, hướng hồ người đối diện cũng không phải người nàng có thể châm chọc. Hần

không phải là trách mắng Thương Phiên Phiên, dù sao hẳn đối với Viên Minh Châu cũng không hề bận tâm, ngày thường hai người cãi nhau ầm ĩ hẳn cũng không có xen vào, hẳn chỉ muốn nhắc nhở rằng Viên Minh Châu là tiểu thư của Viên gia.

Viên gia là gia tộc tôn quý nhất ở Thành Thiên, không phải là đối tượng nàng có thể đắc tội. Nếu hai người muốn tranh cãi tìm chỗ không người mà cãi, cho dù có đánh nhau sức đâu mà trán gì đó Thương Trường Hạo đảm bảo hẳn sẽ không nói một lời nào nhưng nơi này là tửu lầu, người qua kẻ lại rất nhiều, nháo lốn quá để truyền đến tai người Viên gia thì không tốt. Hắn cũng là vì suy nghĩ cho Thương Phiên Phiên nhưng nàng ta lại không cảm kích, đáy lòng còn oán Thương Trường Hạo một trận, mà Viên Minh Châu lại có chút tự mình đa tình, trong lòng một mảnh ngọt ngào.

Thương Phiên Phiên bị ăn mắng, đáy lòng tự nhiên là có chút không phục, nàng hoàn toàn không biết Thương Trường Hạo làm vậy cũng là vì muốn tốt cho nàng, nghĩ rằng đối phương vì bệnh vực Viên Minh Châu mà la mắng nàng ở trước mặt mọi người, trong lòng một trận không cân bằng, không chỉ một bên oán trách hẳn còn không quên mắng Viên Minh Châu.

Tâm tình Viên Minh Châu hoàn toàn ngược lại với Thương Phiên Phiên, ngày thường Thương Trường Hạo ôn nhu hữu lễ nhưng đối với nàng vẫn giữ lại khoảng cách, nếu nói lý do thì chính là nam nữ khác biệt, sợ ảnh hưởng đến thanh danh của nàng. Viên Minh Châu vui vẻ khi biết được hẳn suy nghĩ cho mình nhiều như vậy nhưng điều này cũng khiến nàng đau lòng một trận, hôm nay thấy hẳn ở trước mặt mọi người ra mặt thay nàng, Viên Minh Châu mặc dù kinh ngạc nhưng nhiều hơn vẫn là ngọt ngào, tuy hẳn nói hẳn chỉ xem nàng là muội muội nhưng nhìn thấy nàng cùng Thương Phiên Phiên tranh cãi hẳn lại lựa chọn về phe nàng, bởi vì điều này cho nên dù hẳn có từ chối tình cảm của nàng thế nào nàng đều không tin lời của hẳn là thật.

Thương Trường Hạo khi biết được suy nghĩ của hai người: “...” Hắn thề! Hắn không hề muốn nói giúp Viên Minh Châu, càng không có tình ý gì với nàng ta, thế nhưng... một lời khó nói hết, ông trời không cho hẳn cơ hội giải thích!

“Tiểu nhị, gian phòng ở lầu hai bốn vương đã đặt trước rồi, có thể dẫn đường sao?” Đối với cuộc tranh cãi giữa hai nữ nhân này, Thương Trường Hạo một chút cũng không muốn xen vào, vì vậy ánh mắt chuyển sang người tiểu nhị đang ngơ ngác đứng một bên.

“Tĩnh vương gia, gian phòng của ngài đã được chuẩn bị xong rồi, tiểu nhân lập tức đưa ngài lên đó.” Tiểu nhị nhanh chóng phản chấn trở lại, cho đám người của Thương Trường Hạo một nụ cười chuẩn mực, đồng thời cũng cúi người nhường đường cho đối phương.

Những người có thân phận địa vị đặc thù như Thương Trường Hạo, tiểu nhị liếc mắt một cái đã nhận ra, huống hồ đối phương còn là khách quen ở đây, phòng đã đặt sẵn, tự nhiên không cần phải đợi như bao người khác.

“Khoan đã!” Viên Minh Châu thấy Thương Trường Hạo muốn đi, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Trường Hạo biểu ca, không bằng chúng ta cùng nhau dùng bữa đi?” Nàng đi đến trước mặt Thương Trường Hạo, dùng đôi mắt long lanh nhìn hẳn, không những không khiến Thương Trường Hạo xiêu lòng, còn khiến đám người xung quanh hận không thể chọc mù mắt bản thân.

Viên Minh Châu xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng dung mạo của nàng thiên về yêu kiều diễm lệ, nếu nàng dùng dáng vẻ phong tình đi quyến rũ người khác may ra còn khiến nam nhân động tâm, chứ bán manh đáng yêu thì không hợp chút nào. Huống hồ bộ dạng Viên Minh Châu kiều ngạo như vậy, dù nào có bán manh thế nào thì cũng không thể nào thể hiện ra được điều đó, dáng vẻ hoạt bát linh động kia vẫn nên nhường cho vị Thập công chúa ở bên cạnh Thương Trường Hạo thì tốt hơn, nhân gia người ta mới là tiểu nữ hài đáng yêu, cười rộ một cái liền chọc người yêu thích.

Sở dĩ mọi người mang dáng vẻ bán manh của Viên Minh Châu đi so sánh với Thương An Nhã là bởi vì lúc Viên Minh Châu làm vẻ mặt này một đám người đều tròn mắt kinh ngạc, chỉ có nàng là “Phụt” một tiếng cười rộ lên, tiếng cười như chuông bạc vang lên lập tức liền thu hút sự chú ý của mọi người.

Thương An Nhã năm nay mười bốn tuổi, gương mặt thanh lệ mà non nớt, thân hình nhỏ nhắn, làn da trắng tuyết, tóc đen như mực, một thân hoàng y dài đến gót chân, làn váy thêu những đóa hoa sen đang nở rộ, gài thêu kim tuyến cùng màu khiến mỗi bước đi của nàng đều như bước trên nước mà đi, nhẹ nhàng vô cùng.

Nàng giống như mặt trời, đi đến đâu đều chiếu sáng đến đó, khiến người khác chìm đắm trong ánh sáng ấm áp của tự nhiên, đặc biệt là khi nàng cười rộ, không gian như bừng sáng hẳn lên.

“Nhã Nhi, muội cười cái gì?” Thương Trường Hạo nhìn thấy nàng cười vui vẻ như vậy, không khỏi mở miệng.

“Ngũ hoàng huynh, muội chỉ là cảm thấy lâu lâu ra ngoài hít thở không khí trong lành rất tốt cho nên đặc biệt vui vẻ.” Thương An Nhã nào dám nói ra bản thân là bị bộ dạng của Viên Minh Châu chọc cười, dù sao cũng là nữ hài tử, nếu nói ra lời này thì đối phương sợ là sẽ phải mất mặt, mặc dù nàng cùng Viên Minh Châu không có giao thoa gì nhưng nàng cũng không nghĩ đắc tội đối phương!

“Nhã Nhi lần đầu ra cung, vui vẻ là điều bình thường.” Nhìn bộ dạng lấp liếm cho qua chuyện kia của Thương An Nhã, Thương Trường Hạo ngay lập tức liền biết nàng đang nghĩ gì, bất quá hẳn cũng không có vạch trần, dù sao nàng cũng là muội muội của hẳn, bảo vệ muội muội là trách nhiệm của ca ca. Nói thật nhìn dáng vẻ bán manh kia của Viên Minh Châu hẳn cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu, nếu Thương Phiên Phiên muốn xin xỏ thứ gì mà hướng hẳn làm nũng như vậy thì hẳn cũng miễn cưỡng đáp ứng, dù sao bộ dạng của nàng so với Viên Minh Châu cũng thanh thuần hơn nhiều, hơn nữa nàng lại là muội muội của hẳn, tuy nhìn có vẻ đau mắt nhưng cũng không thể đa kích nàng, chính là Viên Minh Châu... vẫn là đừng nói.

“Được a!”

Thương Phiên Phiên một bên nhìn hai người cười đùa vui vẻ, trong lòng không khỏi phun tào, Thương Trường Hạo đối đãi với Thương An Nhã sủng nịnh như vậy, người ngoài không biết còn nghĩ rằng nàng ta mới là muội muội của hẳn đâu!

Thương Gia Luật từ đầu chí cuối vẫn luôn duy trì trầm mặc, cũng không có ai dám đánh vỡ trầm mặc của hẳn, trong lúc vô tình ánh mắt hẳn lơ đãng rơi vào người thanh y nữ tử bên cạnh tiểu nhị, ngay lập tức liền nhận ra nàng là nha hoàn đi theo bên cạnh thiếu nữ lần trước mà Thương Trường Hạo nói là thú vị. Mặc dù lúc này nàng đã đeo khăn che mặt nhưng đôi mắt kia hẳn có thể nhận ra, dù sao trí nhớ của hẳn chính là tốt, huống hồ trên người các nàng

có thứ gì đó rất đặc biệt, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, bất quá không thấy bên cạnh nàng có thân ảnh của người kia, xem ra hôm nay nàng đến đây một mình.

A, dù sao nàng đến một mình hay đi cùng người kia cũng không liên quan gì đến hần.

Thanh Nhi nhạy cảm phát hiện ánh mắt của hắc bào thiếu niên rơi vào người nàng, thiếu niên tuổi tác không lớn, bất quá gương mặt kia quả thật là tuấn mỹ hơn người, biểu cảm trên gương mặt lạnh lẽo như sương hàn nhưng đôi mắt hắc bạch phân minh, cả người đều tản ra khí chất quyền quý cao sang, chính là một chút cũng không tục tĩu mà ngược lại càng khiến cho người khác cảm thấy hần trời sinh quý khí. Thiếu niên tuấn mỹ như vậy, dù chỉ gặp qua một lần nhưng cũng sẽ để lại ấn tượng trong mắt người khác, Thanh Nhi lục tìm trong trí nhớ nửa ngày cũng không tìm ra một chút thông tin gì có liên quan đến hần, đáy lòng càng khẳng định nàng chưa từng gặp qua hần, cũng không rõ vì sao đối phương lại nhìn nàng một lúc lâu như vậy.

“Trường Hạo ca ca.” Thấy Thương Trường Hạo không để ý đến nàng, Viên Minh Châu có chút bất mãn: “Chúng ta dùng bữa cùng nhau được không? Muội cũng đói bụng rồi.” Nàng muốn dùng bữa cùng Thương Trường Hạo là thật, nhưng đói bụng là giả, nàng vừa mới ngủ dậy không bao lâu, bữa sáng cũng đã dùng qua, lúc này vẫn còn rất no, bất quá nếu có thể cùng Thương Trường Hạo dùng bữa dù nàng có no căng bụng nàng cũng sẽ ăn.

“Viên tiểu thư sợ là không thể.” Ánh mắt Thương Trường Hạo rơi vào người Tô Ánh Dung đang cúi thấp đầu đứng một bên, ôn nhu mở miệng: “Chúng ta bên này người đông, nếu cùng nhau dùng bữa sợ sẽ làm phiền đến Viên tiểu thư cùng băng hữu.” Hần cảm thấy may mắn vì hôm nay không có đi một mình ra ngoài, nếu không sợ là Viên Minh Châu sẽ đeo bám không buông.

“Muội không ngại!”

Thương Trường Hạo: “...” Nhưng hần ngại!

Thương Phiến Phiến: “...” Nữ nhân này đúng là không biết xấu hổ!

Thương Gia Luật: “...” Hần không thích bị người khác làm phiền, đặc biệt là loại người vừa ồn ào lại không biết tốt xấu như Viên Minh Châu.

Thương An Nhã: “...” Khó khăn lắm nàng mới được ra ngoài cung, hiện tại lại muốn nàng ngồi dùng bữa chung với Viên Minh Châu, chẳng phải là ép nàng mang bộ dạng “công chúa cao quý” suốt cả ngày hôm nay sao?

Tô Ánh Dung: “...” Vốn dĩ nghe Thương Trường Hạo nhắc đến bản thân, nàng còn đang định giúp hần nói chuyện một chút, dù sao nghe giọng điệu kia của hần rõ ràng là không hoan nghênh hai người các nàng, nếu cứ không biết tốt xấu đeo bám sợ là lát nữa người mất mặt không ai khác chính là các nàng, ai biết được Viên Minh Châu lại nói một câu như vậy, thật là... Tô Ánh Dung thở ra một hơi, nếu hiện tại nàng chen miệng vào sợ là Viên Minh Châu sẽ ghi hận nàng.

“Viên tiểu thư nếu không ngại thì đúng là không thể tốt hơn.” Thương Trường Hạo trầm mặc nửa ngày rốt cuộc cũng tìm được lý do từ chối nữ nhân không biết tốt xấu trước mặt.

“Viên tiểu thư cũng biết Cửu hoàng đệ của bốn vương không thích tiếp xúc với khác, cho nên...” Dưới gương mặt vui mừng như nhặt được vàng kia của Viên Minh Châu, Thương Trường Hạo không chút khách khí cự tuyệt.

Mặc dù Thương Trường Hạo không có nói hết câu nhưng ngữ khí kia vừa nghe liền biết hần cự tuyệt yêu cầu của nàng, Viên Minh Châu không khỏi nhìn Thương Gia Luật vài lần, nàng cùng Thương Gia Luật tiếp xúc không nhiều nhưng cũng biết được tính tình của đối phương, trong các vị hoàng tử công chúa Thương Gia Luật là người khó gần nhất, ngay cả Viên Minh Châu nàng cũng không có biện pháp tiếp cận đối phương, cho dù là Thành Thiên đế hần cũng không thân cận, Thương An Nhã là muội muội thân sinh của hần hần còn không cho đối phương sắc mặt tốt, huống hồ là một người ngoài như nàng. Nói thật nàng là có chút sợ hần, Viên Minh Châu từ nhỏ được mọi người sủng ái, mặc dù kiêu căng nhưng tính tình vẫn hướng ngoại mà đi, đối với loại người âm trầm ít nói như Thương Gia Luật nàng không muốn tiếp xúc nhiều.

“Nếu... nếu đã như vậy thì để lần sau cũng được.” Viên Minh Châu mím môi, không cam lòng mở miệng: “Lần sau có cơ hội huynh nhất định phải cùng muội dùng bữa đó, xem như là đền bù chuyện hôm nay.”

Thương Trường Hạo nhướng mày, không có lập tức trả lời mà chỉ mỉm cười, Viên Minh Châu thấy hần im lặng bèn cho rằng hần đồng ý, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu nhị ca, phiền người dẫn ta lên gian phòng của ta có được không?” Thanh Nhi đứng đợi nửa ngày trời, thấy không ai để ý đến nàng liền xác định bản thân đã hoàn toàn bị mọi người cấp quên lãng, rốt cuộc nhẫn nhịn không được mà lên tiếng hỏi tiểu nhị Giáp - người vừa nãy đã đồng ý chuẩn bị phòng cho nàng.

Thanh Nhi cũng không muốn làm phiền người khác nói chuyện, đặc biệt là những người có thân phận cao quý như đám người của Thương Trường Hạo, chính là nàng thật sự đứng ở đây đủ lâu rồi, nếu hiện tại vẫn chưa có phòng thì khi hai người Bạch Từ Linh đến đây phải làm sao?

“A, thật xin lỗi cô nương, dù sao gian phòng của cô nương cùng Tĩnh vương gia đều ở lầu hai, nếu không tại hạ đưa hai người cùng đi lên?” Tiểu nhị Giáp có chút xin lỗi nhìn Thanh Nhi, bởi vì ở đây xảy ra nhiều chuyện quá nên mới đem chuyện của nàng đặt sang một bên đây là lỗi của hần, hần thật lòng xin lỗi nàng.

“Cái đó... Tĩnh vương gia, ngài không phiền chứ?” Đột lại là người khác tiểu nhị thật sự không dám đưa ra yêu cầu này, dù sao đối phương cũng là vương gia của Thành Thiên, thân phận tôn quý hơn người, tự nhiên là chú ý mắt một kẻ tầm thường, mặc kệ là hần vẫn là Thanh Nhi đều không thể đáp ở bên cạnh đối phương. Chính là Tĩnh vương thì khác, người này nổi tiếng với tính tình tốt, ôn nhu như ngọc, lúc nào gương mặt cũng treo nụ cười khiến người khác thoải mái, mặc kệ là có chuyện gì cần giúp đỡ hần đều giúp, ở Yến Kinh danh tiếng của Tĩnh vương gia tốt nhất, rất được lòng dân chúng.

Ánh mắt Thương Trường Hạo rơi vào người Thanh Nhi, lúc này bước vào hần đã chú ý đến nàng, nàng một thân y phục xinh đẹp, lại còn đeo khăn che mặt càng khiến người khác cảm thấy tò mò, nàng ngoan ngoãn đứng một bên, từ đầu chỉ cúi đầu im lặng, lúc đầu hần còn không rõ vì sao nàng lại đứng

ở đây, có lẽ là vì muốn bắt quái nhưng nhìn nàng có vẻ thành thật nên hắn cũng chẳng bận tâm, hiện tại mới biết đối phương cũng đã đặt phòng, bởi vì sự xuất hiện của hắn cho nên mới bị trì hoãn, nói đến đây cũng xem như là lỗi của hắn.

“Có thể.” Thương Trường Hạo tính tình tốt là không giả, đối với loại người không ôm mục đích tiếp cận hắn hắn tự nhiên cũng sẽ cho đối phương sắc mặt tốt, vì vậy bèn hướng Thanh Nhi ôn nhu cười.

Thanh Nhi thụ sủng nhược kinh, bất quá vẫn đi trước thi lễ tạ ơn: “Tạ ơn điện hạ.” Nàng cùng vị vương gia này không có giao thoa nhiều, bất quá tiếng tăm của hắn nàng vẫn là nghe nói qua, biết được tính tình đối phương ôn hòa dễ gần nên nàng cũng không để trong lòng.

Mọi người ở đây đều cảm thấy việc Tĩnh vương đồng ý là chuyện này rất bình thường, dù sao tính tình hắn vốn dĩ rất tốt, nếu thật sự cần giúp đỡ tin tưởng Tĩnh vương sẽ không từ chối, huống hồ đây chỉ là cùng đi lên lầu mà thôi, lại chẳng phải chuyện gì to tát, chính là có một số người lại không nghĩ như vậy.

Một màn này vào mắt Viên Minh Châu lại trở thành hai người tình chàng ý thiếp, liếc mắt đưa tình khiến nàng không khỏi tức giận.

“Chẳng phải nói hết phòng ở lầu hai rồi sao? Tại sao nàng ta lại có thể?” Viên Minh Châu vừa mới ra cửa đã gặp chuyện liền biết hôm nay ra đường không xem ngày, bất quá sau đó nàng lại gặp được Thương Trường Hạo xem như chưa đến mức xui xẻo, ai biết được thỉnh thoảng hắn dừng bữa lại từ chối, hiện tại lại còn ở trước mặt nàng cười đùa với nữ nhân khác, Viên Minh Châu vốn dĩ không phải thực nữ khuê các, tính tình nàng táo bạo lại nóng nảy, nếu không phải có Thương Trường Hạo ở đây nàng sớm đã không nói lí, đi lên cho nữ nhân không biết tốt xấu kia một bài học!

Thanh • nữ nhân không biết tốt xấu • Nhi: Mơ mơ hồ hồ thành tình địch của Viên Minh Châu là thế nào?

“Căn phòng duy nhất ở lầu hai, vị cô nương này vừa mới đặt không lâu, trước đó thì vẫn còn...” Tiểu nhị Giáp cảm thấy Viên Minh Châu không dễ chọc, đặc biệt là nữ nhân không nói lí như nàng, cho nên thành thật mở miệng.

Viên Minh Châu nhún mày, không vui mở miệng: “Ta muốn gian phòng đó, bảo nàng nhường.”

Mọi người nghe ngữ khí của nàng, không phải là đang thương lượng mà là đang ra lệnh cho người khác, nhất thời không khí ở đại sảnh rơi vào trầm mặc.

“Viên tiểu thư.” Rốt cuộc vẫn là tiểu nhị ca không sợ chết của Phong Nguyệt Lâu lần nữa lên tiếng: “Căn phòng này đã được người khác đặt trước, khó lòng mà nhường lại.” Viên Minh Châu đứng là tiểu thư sủng ái của Viên gia nhưng nơi này là Phong Nguyệt Lâu, ở nơi này bất kể mọi người đều có thân phận như nhau, Viên Minh Châu ý thể hiếp người bắt người khác nhường phòng cho nàng còn phải xem đây là địa bàn của ai đã, Viên gia có nhúng tay vào được không.

“Người!!!” Viên Minh Châu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tiểu nhị, vội vàng quay sang Thương Trường Hạo tố cáo tiểu nhị Giáp: “Trường Hạo ca ca, huynh xem, hắn bắt nạt muội!”

Tiểu nhị Giáp: ???

Thương Trường Hạo: ???

Ba dấu chấm hỏi to đùng, hoàn toàn bộc lộ cảm xúc của Thương Trường Hạo lúc này.

“Trường Hạo ca ca, Phong Nguyệt Lâu này đúng là quá khinh thường người khác, tiểu nhị này lúc này còn muốn đuổi muội ra ngoài nữa cơ!” Viên Minh Châu vốn muốn khóc để tranh thủ sự đồng tình từ Thương Trường Hạo nhưng ai biết được nước mắt của nàng không chịu rơi, bí quá không biết làm gì, chỉ có thể đưa tay dụi mắt để bày tỏ cảm xúc của bản thân.

Thương Phiến Phiến một bên nhìn Viên Minh Châu như vậy, đáy lòng không khỏi có chút đắc ý, nhớ lần trước nàng đến Phong Nguyệt Lâu đặt phòng, cũng bởi vì hết phòng cho nên nàng đã gây náo loạn một trận, ai biết được chương quây của Phong Nguyệt Lâu lại không biết tốt xấu, mặc kệ thân phận của nàng mà cho người thỉnh nàng ra ngoài khiến nàng mất mặt một trận, hiện tại nhìn thấy Viên Minh Châu rơi vào tình thế như nàng ngày trước, Thương Phiến Phiến nghĩ thế nào cũng cảm thấy hả dạ vô cùng.

“Trường Hạo ca ca, muội là biểu muội của huynh, huynh nhất định phải lấy lại công bằng cho muội.” Thấy Thương Trường Hạo không có lên tiếng, Viên Minh Châu liền khăng khăng âm thanh tăng lên một chút khiến ánh mắt mọi người trong đại sảnh đều rơi vào người nàng, thậm chí trên lầu hai còn có một số người tò mò mở cửa ra ngoài xem là có chuyện gì, nói tóm lại Thương Trường Hạo lúc này chỉ hận không thể quay lại trước lúc rời cung, biết trước gặp Viên Minh Châu là không có chuyện tốt thì hôm nay hắn ở luôn trong cung rồi, ít nhất nghe Thục phi mắng còn tốt hơn là gặp phải Viên Minh Châu.

Thương Trường Hạo trầm mặc, cảm thấy có chút buồn ối, lúc này thì bán manh đáng yêu, hiện tại lại giả vờ đáng thương, rốt cuộc nàng làm nhiều chuyện như vậy là để cho ai nhìn chứ?

Đừng nói là để cho hắn nhìn nha?

Thương Trường Hạo lúc này chỉ hận không thể chọc mù mắt mình.

Ngay cả Tô Ánh Dung bên cạnh cũng nhịn không được mà đưa tay che mặt, ngày thường Viên Minh Châu hung hăng càn quấy, Tô Ánh Dung cảm thấy nàng như vậy đã là quá đáng lắm rồi, không nghĩ đến hôm nay nàng không chỉ quá đáng mà còn hết thuốc chữa luôn, hết tởm và bán manh lại giả vờ đáng thương, thật sự cho rằng tất cả mọi người đều bị mù, không biết nàng đang diễn kịch hay sao chứ?

Nếu Viên Minh Châu làm vậy là để tranh thủ sự đồng tình từ Thương Trường Hạo thì đúng là sai lầm rồi!

Là một nữ nhân có tâm tư kín đáo, Tô Ánh Dung có thể nhìn ra được Thương Trường Hạo lúc này chỉ hận không thể rời khỏi nơi này ngay lập tức.

“Viên tiểu thư...” Thương Trường Hạo còn chưa kịp mở lời nói gì Viên Minh Châu đã kéo ống tay áo của hắn lại, thân hình yếu đuối như muốn ngã về phía hắn khiến hắn kinh hoàng một trận, vội nghiêng người né tránh nhưng cũng không quên kéo tay người bên cạnh thay thế vị trí của hắn để Viên Minh Châu ngã vào ngực người đó. Vốn dĩ Thương Trường Hạo chỉ muốn né tránh móng vuốt của đối phương chứ không hề muốn tìm người chết thay, nhưng nếu hắn làm như vậy thì Viên Minh Châu sẽ ngã xuống đất, bởi vì nhìn bộ dạng đó của nàng ta không hề có ý định thu hồi mục đích của mình, dù sao cũng là Đại tiểu thư của Viên gia, về tình về lý Thương Trường Hạo cũng không thể để nàng nằm trên đất được, Viên Minh Châu chính là biết như vậy nên mới không chút do dự ngã về phía hắn để hắn đỡ, bất quá nàng ta vẫn là xem thường độ sợ hãi của hắn đối với nàng ta rồi.

“Trường Hạo ca ca, cảm tạ huynh đã đỡ muội...” Dứt lời còn đưa tay xoa ngực người mà Viên Minh Châu cho là “Trường Hạo ca ca” của nàng, gương mặt lộ vẻ thỏa mãn, bộ dạng có bao nhiêu hào sảng không cần người khác phải nói ra.

Thương Trường Hạo: ?!!

Thương Phiến Phiến: !!!

Mọi người: Mù mắt rồi!

“Nữ nhân này, ngươi có biết xấu hổ hay không vậy?!” Viên Minh Châu mơ mơ màng màng bị người đẩy một cái, bởi vì lực đạo không lớn nên nàng chỉ lùi về sau một bước rồi ổn định thân hình, còn chưa kịp hoàn hồn thì đã đối diện với ánh mắt chứa đầy lửa giận của người trước mặt.

“Thân thể của bổn công chúa là thân vàng ngọc, ai cho phép ngươi ôm rồi xoa hả?!” Thương Phiến Phiến hai tay ôm ngực, ánh mắt cảnh giác lại chứa đầy lửa giận nhìn Viên Minh Châu, hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

Đường đường là công chúa của một quốc gia, thân thể tôn quý, cư nhiên lại bị thân tử của mình ôm rồi còn xoa ngực trước mặt một đám người, khiến người khó chấp nhận hơn chính là người này cư nhiên là nữ nhân, quả thật cay đôi mắt người khác mà!

Đáy lòng Thương Phiến Phiến như đứng trên đồng lửa như ngồi trên đồng than, vừa tức giận lại vừa xấu hổ, mặc dù đối phương là nữ nhân nhưng bị đối phương hết ôm rồi xoa ở trước mọi người, trong sạch của nàng xem như mất sạch!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Viên Minh Châu kiêu ngạo (1)

Viên Minh Châu sững sốt, lúc này mới nhìn kĩ lại người trước mặt, phát hiện đó là Thương Phiến Phiến thì sắc mặt có chút khó coi. Hóa ra lúc này khi Viên Minh Châu ngã vào lòng Thương Trường Hạo thì hắn đã nhanh chóng tránh sang một bên, cũng “thuận tay” kéo người bên cạnh làm kẻ “chết thay” cho hắn, nhưng không ai ngờ người đó lại là Thương Phiến Phiến.

Nghĩ đến vừa nãy nàng hết ôm lại xoa ngực Thương Phiến Phiến, đáy lòng Viên Minh Châu không khỏi dâng lên một trận ác hàn, khó chịu mở miệng: “Ngươi nghĩ rằng ta muốn ôm ngươi sao? Nếu không phải Trường Hạo ca ca...” Nói đến đây nàng bèn lên án nhìn về phía Thương Trường Hạo, trong giọng nói không che giấu được vẻ bất mãn: “Trường Hạo ca ca, vì sao huynh lại né tránh muội?”

Vì sao?

Nàng còn có mặt mũi hỏi hắn vì sao?

Nếu hắn không nghiêng người né tránh thì có phải bây giờ người nàng ôm rồi xoa ngực là hắn mà không phải Thương Phiến Phiến không?

Nghĩ đến đây đáy lòng Thương Trường Hạo thoáng run rẩy, may mắn là hắn nhanh trí, nếu không trong sạch của hắn liền sẽ bị nàng lấy đi.

Điều khiến hắn lo lắng nhất chính là sợ nàng lấy lý do “thân mật đụng chạm” kia làm cái cớ để cầu xin Thành Thiên để ban hôn cho hai người họ, đến lúc đó hắn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết được trong sạch của bản thân.

Thương Trường Hạo âm thầm vỗ ngực, thở phào một hơi: “Lúc này giết mình, dựa theo phản xạ nghiêng người né tránh, bổn vương cũng không nghĩ đến Viên tiểu thư lại ngã về phía bổn vương.” Lời này của Thương Trường Hạo chỉ là đang thanh minh cho hành động vừa nãy của hắn, bất quá vào tai một số người lại mang theo hàm ý không rõ, đặc biệt là những người biết được tâm tư của Viên Minh Châu dành cho Thương Trường Hạo, nàng chủ động ngã vào người hắn, đổi lại là người bình thường cho dù có né tránh cũng không né tránh nhanh như hắn, có thể cho thấy Thương Trường Hạo luôn đề phòng Viên Minh Châu, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, lần này hoa dâng lên miệng cũng có người không cần a!

“Thật sự không biết trong đầu Viên gia các người đang nghĩ gì, ngã về phía người khác còn hỏi vì sao đối phương lại né tránh, có buồn cười không chứ?!” Thương Phiến Phiến một bên cười lạnh, cũng không quên châm chọc Viên Minh Châu, sau ngày hôm nay thù hận của nàng với nàng ta lại càng thêm sâu nặng.

“Ngươi...” Viên Minh Châu còn kịp mở miệng mắng người thì Thương Trường Hạo đã lên tiếng cắt lời: “Đủ rồi Phiến Phiến, thời gian không còn sớm

nữa, nên dùng bữa xong rồi trở về, nếu không sẽ chọc mẩu phi tức giận.” Có trời mới biết Thương Trường Hạo không muốn lưu lại ở đây một phút một giây nào nữa, hần sợ Viên Minh Châu mượn cớ dây dưa hần, hần sợ chuyện ban nãy lại phát sinh, càng sợ không giữ được trong sạch cho bản thân.

Nghe thấy Thương Trường Hạo lại lên tiếng nói giúp Viên Minh Châu, đáy lòng Thương Phiến Phiến có chút không cân bằng, rõ ràng Viên Minh Châu là người gây sự trước nhưng vào miệng Thương Trường Hạo lại xem như không có việc gì, định lên tiếng phản bác rằng bản thân nàng không sai thì nghe thấy hần nhắc đến Thục phi nên nàng bèn từ bỏ ý định, ngậm ngùi mím môi, tỏ vẻ cam chịu.

Trong hậu cung của Thành Thiên đế, ngoại trừ Viên Hoàng hậu đứng đầu lục cung thì còn có ba vị phi tần có quyền lực nhất, đồng thời cũng nhận được sự sủng ái nhiều nhất, đó là Mai phi, Thục phi cùng Nhu phi, trước mặt ba người này những cung phi khác hoàn toàn không có cơ hội lấy lòng đế vương, hiện tại phi tần được sủng ái nhất chính là Mai phi, nguyên nhân do nhi tử của nàng ta là Minh vương đang được Thành Thiên đế trọng dụng, dẫn đến Mai phi ở hậu cung cũng có quyền hô mưa gọi gió, khiến một đám cung tần mỹ nữ đối với Mai phi ghen ghét không thôi, nhưng trước mặt Mai phi thì lại nịnh nọt, cũng chỉ có Thục phi mới dám tỏ sắc mặt với Mai phi.

Thục phi không phải người Thành Thiên, nàng là người Phụng Tề, năm xưa đi theo Trương công chúa của Phụng Tề, cũng tức là Nhu phi hòa thân mà đến, sau đó được Thành Thiên đế sủng ái, dần dần ngồi vững ngôi vị phi tần hậu cung, mặc dù hiện tại Mai phi là người được sủng ái nhất lục cung nhưng Thành Thiên đế cũng không có thất sủng Thục phi. Có thể nói hiện tại Mai phi cùng Thục phi là hai phi tần có quyền lực nhất hậu cung này, Viên Hoàng hậu sớm đã không có hứng thú cùng một đám nữ nhân tranh giành nam nhân nên đã trao trả quyền lực lại cho Hiền Thái phi - phi tử duy nhất của Tiên hoàng còn sống, Hiền Thái phi hàng năm ăn chay niệm phật, đóng cửa không gặp khách, là một sự tồn tại mờ nhạt trong hậu cung nhưng lại khiến người khác không thể xem thường.

Hậu cung chia phe chia phái vốn là điều bình thường, hai vị sủng phi của Thành Thiên đế không ai ưa ai càng khiến hậu cung thêm náo nhiệt, hậu cung phân tán dẫn đến triều đình cũng có chia phe phái riêng, có người ủng hộ Minh vương, cũng có người cảm thấy Tĩnh vương có triển vọng, còn Thái tử không có năng lực, chỉ ngồi ở vị trí đó cho vui mà thôi, sớm muộn gì cũng bị phế. Thành Thiên là vị kiêu kỳ Viên gia nên mới không phế Thái tử để lập Thái tử mới, bất quá đối với nhi tử này hần cũng rất thất vọng, triều thần đều nhìn ra được người hiện tại được Thành Thiên đế coi trọng nhất là Minh vương, kể đến là Tĩnh vương.

Minh vương là nhi tử của Mai phi, mà Tĩnh vương là nhi tử của Thục phi, dưới trướng Thục phi có một nhi một nữ, nhi tử là thân sinh, nữ nhi chỉ là dưỡng nữ, mà Thương Phiến Phiến chính là dưỡng nữ đó, mẩu phi của nàng là một vị phi tần không được sủng ái trong hậu cung, may mắn được lâm hạnh một lần nên mới mang thai nàng, chỉ là hưởng phúc không được bao lâu thì khó sinh mà qua đời, để lại một mình nàng vẫn còn nằm trong nôi bị đám người trong hậu cung đá qua đá lại. Thường thì thiếp thất hạ sinh, mặc kệ là nam hay nữ đều sẽ được gửi nuôi dưỡng trưởng thành thất, trừ phi thiếp thất đó được sủng ái vô cùng, nếu không sẽ không có quyền lợi tự nuôi dưỡng con của mình, hoàng cung cũng như vậy, đối với một phi tần vô danh tiểu tốt mà ngay cả tên Thành Thiên đế cũng không nhớ thì tự nhiên không thể để nàng ta nuôi dưỡng con cháu hoàng thất, huống hồ đối phương còn vì khó sinh mà qua đời, cho nên Thương Phiến Phiến bị đưa đến cung của Hoàng hậu.

Hoàng hậu Viên thị mang thai trưởng tử của Thành Thiên đế, tức Thái tử Thương Vệ, bởi vì Thái tử là sinh non nên từ nhỏ sức khỏe rất yếu ớt, không được khỏe mạnh như những đứa trẻ bình thường, Viên Hoàng hậu sợ nhi tử bản thân không sống được bao lâu, dù sao ngày ngày đều phải làm bạn bên ẩm thuốc, nàng sợ cũng là điều không thể tránh khỏi cho nên là muốn dành hết thời gian để chăm sóc cho hần. Khi Thành Thiên đế cho người mang Thương Phiến Phiến đến, dù nàng không có từ chối nhưng cũng chẳng buồn liếc mắt, từ đầu chí cuối đều giao cho cung nữ chăm sóc, có lần cung nữ lơ là, không chăm sóc chu đáo dẫn đến Thương Phiến Phiến bị sốt khiến Thành Thiên đế tức giận một trận. Mặc dù Thành Thiên đế đối với mẩu phi của Thương Phiến Phiến không có ấn tượng gì nhưng Thương Phiến Phiến dù sao cũng là huyết mạch của hần, nàng hiện là công chúa nhỏ nhất của Thành Thiên, Thành Thiên đế tự nhiên không thể bỏ mặc, càng không thể đứng nhìn nàng không có người chăm sóc mà lớn lên, suy đi nghĩ lại hần định quyết định để cho Thục phi chăm sóc Thương Phiến Phiến.

Vốn dĩ hần muốn để Thương Phiến Phiến thành dưỡng nữ dưới trướng của Mai phi nhưng Mai phi lại thẳng thừng từ chối, Đỗ gia bên kia cũng đã nói chỉ nhận huyết mạch của Đỗ gia, để Thương Phiến Phiến cho Mai phi chăm sóc bọn họ không từ chối nhưng tuyệt đối không thể để cho Thương Phiến Phiến ghi danh dưới danh nghĩa của Mai phi được. Đỗ gia bọn họ con cháu đơn bạc nhưng cũng không đến mức để huyết mạch người khác trộn lẫn vào, Thành Thiên đế cũng không thể vì một nữ nhi vừa mới sinh, chưa mang lại lợi ích gì cho hần mà đối đầu với Đỗ gia được, dù sao quốc khổ mỗi năm đều có phần của Đỗ gia góp vào, chỉ đành tìm người khác. Người được hần lựa chọn tiếp theo là Nhu phi, hần vốn định chọn Nhã phi nhưng khi đó nàng đang là sủng phi của hần, mà Thương Hân Phong lại là nhi tử khiến hần yêu thích nhất trong các vị hoàng tử, ngày thường không có việc gì hần sẽ đi đến Trường Nhạc Cung của Nhã phi, nếu đưa Thương Phiến Phiến vào đó ở thì sẽ làm ồn đến hần, cho nên hần chỉ đành tìm Nhu phi đến chăm sóc nàng.

Trong mấy phi tần được hần sủng ái nhất thì Nhu phi là người ngoan ngoãn lại biết nghe lời, chưa từng đối nghịch lại với hần, không giống như đám triều thần hay Mai phi, nhưng bởi vì lúc này Nhu phi đang mang thai Thương Gia Luật, cũng không tiện chăm sóc một nữ hài là Thương Phiến Phiến, suy đi tính lại rốt cuộc Thương Phiến Phiến lại bị đưa đến chỗ Thục phi, mà Thục phi cũng không từ chối.

Thương Phiến Phiến từ nhỏ lớn lên bên cạnh Thục phi, nhưng không phải do đích thân Thục phi dạy dỗ mà là do cung nữ bên người Thục phi dạy dỗ, mặc dù là vậy nhưng công chúa hoàng thất học cái gì Thương Phiến Phiến cũng là học cái đó, tuy Thục phi đối xử với nàng không nhiệt tình như thân sinh nhi tử nhưng thân là dưỡng mẫu, nàng làm vậy đã rất không tồi, so với Viên Hoàng hậu không thèm liếc mắt hay Mai phi thẳng thừng từ chối nhận nuôi dưỡng thì Thục phi cũng xem như là một mẫu phi tốt, Thành Thiên đế đối với Thục phi cũng là vô cùng hài lòng.

Lúc đầu Thương Phiến Phiến không biết Thục phi không phải mẫu phi thân sinh của nàng, nàng đối với Thục phi vẫn luôn dùng thái độ kính yêu, với những hành động lạnh nhạt của Thục phi nàng lí giải là do nàng làm chưa tốt, hơn nữa lại không phải là nam tử như Thương Trường Hạo nên Thục phi mới không thích nàng, nhưng đến một ngày Thục phi cho gọi nàng đến trò chuyện, nói hết mọi chuyện năm xưa, kể cả việc nàng do một phi tần không có địa vị hạ sinh đến việc nàng như một trái bóng bị người của cung này đến cung khác đá qua đá lại.

Đối với một nữ hài mới mười tuổi mà nói, sự thật này quá tàn khốc khiến nàng không chấp nhận được, vốn nàng còn cho rằng Thục phi vì nàng là nữ tử, không nhận được sự sủng ái của Thành Thiên đế như Thương An Nhã nên mới lạnh nhạt với nàng, nhưng sau khi đi thăm hỏi người trong cung thì mới biết hóa ra lời của Thục phi nói là thật. Thục phi còn nói sở dĩ nàng ta nuôi dưỡng nàng nhiều năm như vậy là mong có một ngày nàng sẽ giúp ích cho

Thương Trường Hạo, mẫu tử các nàng không phải người Thành Thiên, cho nên ở nơi này thế lực đơn bạc, không có người giúp đỡ tương lai Thương Trường Hạo khó có thể ngồi lên vị trí Trữ quân, dù sao trước Thành Thiên để còn có không ít nhi tử xuất sắc, nếu Thương Trường Hạo không có chỗ dựa sợ là ngay cả tư cách tranh quyền đoạt vị cũng không có chứ đừng nói là ngồi lên ngôi vị Hoàng đế. Thực phi trăm phương ngàn kế muốn đưa nhi tử của mình lên ngôi để vương nhưng do nàng không có nhà mẹ đẻ ủng hộ dẫn đến thế lực đơn bạc, điều này khiến nàng đau đầu không thôi, mà Thương Phiến Phiến vừa hay lúc này lại xuất hiện làm cho nỗi bất an của nàng tan đi không ít.

Thương Phiến Phiến nói thế nào cũng là huyết mạch của Thành Thiên đế, đối với huyết mạch của mình Thành Thiên đế tự nhiên là không bỏ mặc, nhìn hành động năm xưa của hắn tìm đường mẫu thay Thương Phiến Phiến cũng đủ biết hắn coi trọng huyết mạch của mình cỡ nào, hiện tại tuy hắn không sùng ái Thương Phiến Phiến bằng Thương An Nhã nhưng cuộc sống của Thương Phiến Phiến cũng xoay quanh cung vàng điện ngọc, cảm y ngọc thực, chỉ cần là thứ Thương Phiến Phiến muốn, nếu Thương An Nhã không chen chân vào thì đồ vật đó nhất định sẽ thuộc về Thương Phiến Phiến. Tương lai Thương Phiến Phiến cập kê, hẳn nhất định sẽ tìm một gia đình có giàu có để gả Thương Phiến Phiến vào, dù sao cũng là công chúa hoàng thất, tất nhiên không thể tìm một gia đình bình thường được, có lẽ đó không phải là trọng thân trong triều nhưng cũng là danh môn thế gia, đảm bảo Thương Phiến Phiến một đời vô lo vô nghĩ, Thực phi cũng chính là vì hiểu biết tâm tư của Thành Thiên đế cho nên trước đó mới nhận nuôi Thương Phiến Phiến, nàng không cần Thương Phiến Phiến phải gả vào gia tộc lớn nhưng ít nhất gia tộc đó phải có quyền lực nhất định để có thể giúp đỡ cho tương lai của Thương Trường Hạo.

Không thể không nói, Thực phi là một nữ nhân vừa có thủ đoạn lại vừa có đầu óc, đang tiếc điều này ngoại trừ Thương Phiến Phiến ra thì không ai biết.

Tất cả mọi người khi gặp Thực phi đều chỉ có một ấn tượng duy nhất chính là: trong trẻo như sương, lạnh lẽo như băng, tóm lại nàng là một băng sơn mỹ nữ, với nữ nhân mang trên người khí chất lạnh lẽo, băng thanh ngọc khiết như nàng, không ai nghĩ rằng nàng sẽ là nữ nhân có thủ đoạn, ít nhất thì trong mắt Thành Thiên đế Thực phi là một nữ nhân cao ngạo, ngẩng gò nói đầy, không thích vòng vo.

Nếu nói trước năm mười tuổi, Thương Phiến Phiến đối với Thực phi là kính yêu thì sau năm mười tuổi cảm xúc trong lòng nàng chỉ còn lại sợ hãi.

Kể từ ngày đó, thái độ của Thực phi đối với Thương Phiến Phiến càng thêm lạnh nhạt, Thương Phiến Phiến làm tốt nàng không khen, Thương Phiến Phiến làm sai nàng không trách, nói dễ nghe là nuôi chân thả, nói khó nghe là để mặc Thương Phiến Phiến muốn làm gì thì làm, chỉ cần nàng ta không làm ra hành động nào ảnh hưởng đến địa vị của Thương Trường Hạo thì Thực phi đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thái độ của Thực phi đối với Thương Phiến Phiến trước giờ đều rất lạnh nhạt, người không hiểu rõ nội tình thì cho rằng Thương Phiến Phiến là nữ nhi cho nên không khiến Thực phi yêu thích, người rõ nội tình thì hiểu rõ bởi vì Thương Phiến Phiến không phải nữ nhi thân sinh của Thực phi cho nên Thực phi mới lười quản. Bất quá nói gì thì nói, có lẽ bởi vì Thương Phiến Phiến và Thương An Nhã là hai công chúa duy nhất còn lại của Thành Thiên quốc cho nên Thành Thiên đế đối với hai người các nàng đều yêu thương, các vị công chúa trước nếu không phải đoán mệnh qua đời thì cũng là gả đi xa, Thành Thiên quốc hiện tại chỉ còn lại hai vị công chúa này, Thành Thiên đế tự nhiên là coi trọng. Nhưng so với Thương Phiến Phiến, Thương An Nhã lại càng nhận được nhiều sự sùng ái hơn, nguyên nhân là do Thương An Nhã nhỏ tuổi, tính tình ngoan ngoãn lại hoạt bát chọc người yêu thích, mà Thương Phiến Phiến lại kiêu căng phản nghịch, thường xuyên không xem ai ra gì.

Tuy Thực phi đối với nàng thờ ơ lạnh nhạt nhưng Thương Phiến Phiến lại rất sợ hãi Thực phi, bởi vì nàng biết Thực phi có thể cho nàng những thứ nàng đang có thì đồng thời cũng có thể lấy lại những thứ này.

Thương Phiến Phiến lúc này đã trưởng thành, nàng cũng không giống như lúc nhỏ, ôm ấp hi vọng được Thực phi yêu thương, biết được Thực phi không phải mẫu phi thân sinh của nàng nàng tự nhiên cũng biết cả đời này cũng không thể nhận được tình yêu của Thực phi, cho nên điều cuối cùng nàng muốn giữ lại chỉ có địa vị và quyền lợi của bản thân. Thân là công chúa hoàng thất, Thương Phiến Phiến nhận được đãi ngộ tốt nhất, một ngày ba bữa, mỗi bữa dọn lên đều không ít hơn mười món, ngày ngày đều có y phục xinh đẹp để thay, hoa trang điểm cùng phấn son yên chi mỗi tháng đều được đưa đến vài món, được sống trong cung điện xa hoa, tất cả những thứ này cả đời người khác đều không dám mơ đến nhưng Thương Phiến Phiến thì không cần làm gì cũng đủ có tất cả.

Thương Phiến Phiến học thông minh, nàng biết chỉ cần nàng không chạm đến điểm mấu chốt thì Thành Thiên đế sẽ không keo kiệt mà ban cho nàng một chút sủng ái, cho nên nàng muốn lấy lòng Thành Thiên đế để đảm bảo địa vị hiện tại của bản thân, nàng lấy lòng Thực phi nhưng không phải vì tình thân, mà là vì nếu tương lai Thương Trường Hạo ngồi lên đế vị thì nàng cũng không bị thiệt thòi, huống hồ nàng đang giống dưới mái hiên của Thực phi, lấy lòng đối phương cũng là điều hiển nhiên.

Nếu nói Thương Phiến Phiến kiêu kỳ Thực phi thì đó là sai lầm, bởi vì nàng thật sự sợ hãi Thực phi, trên đời này Thương Phiến Phiến có thể kiêu căng ngang ngược ở trước mặt bất kỳ ai nhưng người đó chắc chắn không phải Thực phi!

Thương Trường Hạo cũng vì biết được nguyên nhân nên mỗi lần Thương Phiến Phiến muốn gây sự thì hắn lại nhắc đến Thực phi như một lời nhắc nhở, dù biết Thương Trường Hạo chỉ đang hù dọa mình nhưng Thương Phiến Phiến lúc nào cũng mắc bẫy, có lẽ là do sự đáng sợ của Thực phi đã in sâu trong tâm trí nàng.

“Đúng đó, buổi chiều muộn còn phải học đàn, không thể ở ngoài cung chơi lâu quá.” Thương An Nhã lúc này cũng đi theo lên tiếng, thân là công chúa hoàng thất cảm kỳ thi họa đều phải tinh thông, huống hồ Thành Thiên đế rất thích nghe nàng đàn, có thể khiến Thành Thiên đế vui vẻ, Thương An Nhã tự nhiên không thể không chăm chỉ luyện tập, ai biết vừa dứt lời lại nhận được giá trị thù hận từ Thương Phiến Phiến.

Thương Phiến Phiến có chút chán ghét nhìn Thương An Nhã, đối với vị muội muội này nàng thật sự không nhắc nổi ưa thích, không chỉ vì đối phương nhận được sự sủng ái từ Thành Thiên đế mà đối phương còn có những thứ mà nàng không có, ví dụ như... Nhu phi, mẫu thân của nàng ta. Có mẫu phi không phải chuyện gì to tát, giống như Thương Phiến Phiến tuy Thực phi không phải mẫu phi ruột thịt của nàng nhưng trên danh nghĩa nàng vẫn là nữ nhi của Thực phi, nếu nàng gây chuyện mọi chuyện cũng sẽ đi tìm Thực phi, mà Thực phi cũng sẽ thực hiện đầy đủ chức trách của một người giám hộ, thế nhưng... điều Thương Phiến Phiến quan tâm nhất chính là: tình thương của mẹ.

Thương Phiên Phiên từ nhỏ đã không nhận được tình thương của mẹ, mặc kệ là mẫu thân ruột thịt vẫn là đường mẫu, có lần nàng nhìn thấy ánh mắt Nhu phi nhìn Thương An Nhĩ khiến nàng không khỏi sinh lòng ghen tỵ, ánh mắt đó... là ánh mắt của người mẹ khi nhìn nữ nhi của mình, chưa đầy tình yêu thương mà không hề có một tia tạp chất nào, cũng không chứa âm mưu quỷ kế trong kẻ.

“Buổi chiều bốn vương cũng có việc bận, không tiện nói nhiều với Viên tiểu thư.” Thương Trường Hạo không để Viên Minh Châu mở miệng đáp lời đã quay sang nhìn tiểu nhị Giáp, nói: “Vậy thì phiến người dẫn chúng ta lên phòng đi.”

“Vâng... vâng...” Tiểu nhị Giáp trực tiếp làm lơ luôn Viên Minh Châu ở bên cạnh, đi trước dẫn đường cho đám người Thương Trường Hạo, Thanh Nhi đứng kế bên thấy vậy cũng vội nhấc gót đi theo, ai ngờ lại bị một lực kéo lại.

“A?” Thanh Nhi quay đầu, nhìn thấy người đang kéo tay mình thì không khỏi trừng mắt.

Viên Minh Châu?

Lúc này còn đang quán lấy Thương Trường Hạo, hiện tại Thương Trường Hạo đi rồi lại chuyển mục tiêu sang nàng?

Thanh Nhi khó hiểu, nàng đã làm gì sao?

“Phòng mà người đặt ở lầu hai?” Mặc dù ngày hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện khiến nàng mất mặt nhưng có cơ hội gặp gỡ Thương Trường Hạo ở đây, Viên Minh Châu tự nhiên là không để lỡ mất, nhìn thấy Thanh Nhi đi theo sau cùng, Viên Minh Châu liền nghĩ ra được một cách.

Thanh Nhi có chút bất an: “Đúng vậy.”

Viên Minh Châu đột nhiên hỏi nàng như vậy, chẳng lẽ...

“Nhường phòng của người cho ta!”

Quả nhiên lời nói tiếp theo của Viên Minh Châu hoàn toàn xác thực bất an trong lòng nàng.

Thanh Nhi: “...”

Mọi người: “...”

Không gian lại rơi vào trầm mặc, mọi người trong đại sảnh đều im lặng xem kịch, mà đám người Thương Trường Hạo, không... chính xác là Thương Phiên Phiên đứng lại dẫn đến ba người đi trước không thể không dừng bước chân, cũng không biết Thương Phiên Phiên là muốn xem kịch vui vẫn là nán lại để làm gì.

Kể từ lúc Viên Minh Châu kéo tay nàng, Thanh Nhi liền biết nhất định sẽ có chuyện xảy ra, hiện tại nghe chính miệng Viên Minh Châu nói muốn nàng nhường phòng, đáy lòng nàng ngũ vị tạp trần, không biết nên tức giận vẫn là khóc than. Đắc tội ai không đắc tội lại muốn nàng đi đắc tội với Viên Minh Châu, nếu có Bạch Tử Linh ở đây thì tốt, ít nhất đối phương một chút cũng không sợ hãi Viên Minh Châu, mặc kệ là Viên Minh Châu có ai chống lưng hay không, nhưng nàng thì khác, nàng từ nhỏ chính là nhìn thấy Bạch Tử Linh bị Viên Minh Châu khi dễ mà lớn, đáy lòng vẫn còn lưu trữ lại bóng ma tâm lý đấy!

“Ta biết phòng ở Phong Nguyệt Lâu rất khó đặt, như vậy đi, không bằng chúng ta cứ đổi phòng cho nhau?” Viên Minh Châu cũng không có nhận ra Thanh Nhi là nha hoàn thiếp thân của Bạch Tử Linh, thấy đối phương ăn mặc không tề nhưng bộ dạng xa lạ, còn đeo khăn che mặt, cũng không biết là tiểu thư nhà ai, bất quá đã đứng ở trước mặt Viên Minh Châu nàng thì mặc kệ là tiểu thư nhà ai cũng vô dụng.

“Đổi phòng?” Thanh Nhi đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó rất nhanh liền hiểu ý của Viên Minh Châu, lúc này Viên Minh Châu vào đặt phòng thì tiểu nhị nói chỉ còn lại gian phòng ở dưới đại sảnh, có lẽ vì ngại ồn nên nàng ta không muốn, hiện tại lại lấy gian phòng dưới này đổi gian phòng ở trên lầu hai của nàng.

“Biểu... Viên tiểu thư, gian phòng ở dưới này... vẫn là Viên tiểu thư dùng đi.” Gọi biểu tiểu thư quen rồi, hiện tại một là Viên tiểu thư có chút là lạ, bất quá vì không muốn đối phương nhận ra nàng chỉ có thể chấp nhận cảm giác là lạ này.

Viên Minh Châu nhíu mày: “Người nói vậy là có ý gì?” Nàng cũng không có lập tức nhào vào cấu xé đối phương mà trưng ra bộ dạng rộng lượng: “Người chiếm cứ gian phòng mà ta muốn đã là có tội, nhưng ta biết Phong Nguyệt Lâu khó đặt phòng nên mới đề nghị trao đổi phòng với người, không ngờ người lại không biết tốt xấu như vậy, nhất quyết muốn chống đối ta?”

Thanh Nhi:???

Nàng chiếm cứ phòng mà Viên Minh Châu muốn là có tội? Đây là tội gì?

Nàng không chịu trao đổi phòng thì chính là không biết tốt xấu? Đây là đạo lý gì?

Nãy giờ có phát sinh chuyện gì đâu mà sao nàng ta lại có thể “hợp tình hợp lý” đến thế?

Thanh Nhi không hiểu, cũng chẳng muốn hiểu, dù sao đầu óc của Viên Minh Châu suy nghĩ cái gì nàng đoán không ra!

“Viên tiểu thư... lí luận của ngươi thật kỳ quái, vì sao ta không chịu trao thì là ta không biết tốt xấu mà không phải là ngươi?”

Thương An Nhã nghe những lời này của Thanh Nhi ngay lập tức ánh mắt liền hiện lên tia hứng thú, bước chân dừng lại, khóe miệng nàng khẽ cong lên, cảm thấy màn kịch này có chút ý tứ!

“Ngươi nói cái gì?” Viên Minh Châu trừng mắt, lần này nàng không nói chuyện nhẹ nhàng với Thanh Nhi nữa mà như muốn rống vào mặt Thanh Nhi, bởi vì có mặt Thương Trường Hạo ở đây nên nàng không dám để lộ bản chất kiêu căng ngang ngược của bản thân, nghĩ rằng nhường một chút sẽ để lại ấn tượng tốt trong mắt Thương Trường Hạo, ai biết Thanh Nhi lại không biết tốt xấu, thấy nàng nhường liền được nước lấn tới, còn dám mắng lại nàng!

Thanh Nhi bị Viên Minh Châu rống vào mặt thì không khỏi bưng bĩnh, dạo gần đây đi theo Bạch Tử Linh hung hăng can quấy đã quen khiến nàng quên mất thân phận của bản thân mình, cũng quên mất thân phận của người đối diện. Ở bên cạnh Bạch Tử Linh, Thanh Nhi có thể cảm nhận được tự do, Bạch Tử Linh cũng từng nói nàng muốn làm gì thì làm, không cần phải e ngại người khác, chỉ cần nàng không làm sai thì trời sập Bạch Tử Linh vẫn sẽ gánh thay nàng khiến Thanh Nhi từ một người nhu nhược nhất gan trở nên tự tin hơn hẳn, nếu không lúc này nàng cũng không lớn gan mà nói Viên Minh Châu như vậy.

“Ta... Viên tiểu thư, xin.. xin lỗi...”

Thấy Thanh Nhi xin lỗi nàng, sắc mặt Viên Minh Châu tốt hơn một chút, nhưng cũng không có ý định cùng đối phương tiếp tục dây dưa: “Nể tình ngươi nhận lỗi ta sẽ bỏ qua, bất quá bây giờ không còn là trao đổi nữa, ta muốn nhường gian phòng của ngươi cho ta!”

Nàng ta dám không nhường sao?!

Đáp án rõ ràng là: Không!

So sánh với những người khác bản thân Thanh Nhi càng biết rõ Viên Minh Châu là không thể đắc tội, Viên gia là đại gia tộc ở Yên Kinh, Viên Thái phó quyền cao chức trọng, Viên gia lại có nữ nhi làm Hoàng hậu, cháu trai làm Thái tử, một nữ nhi lại gả vào Hữu Thừa tướng phủ, nhi tử thì giữ chức Đại Lý Tự Khanh của Đại Lý Tự, mặc kệ là ai nếu muốn đắc tội với Viên gia thì phải suy nghĩ kỹ trước khi làm. Lúc này tiểu nhị sở dĩ có thể không khách khí như vậy với Viên Minh Châu là bởi vì đây vốn là tác phong của Phong Nguyệt Lâu, nguyên nhân lớn nhất có lẽ là do lão bản ở phía sau Phong Nguyệt Lâu không phải người tầm thường, cho nên người bên ngoài mới kiêng kỵ như vậy, mà nàng đâu... nàng bắt quá chỉ là nha hoàn thiếp thân của Tam tiểu thư Hữu Thừa tướng phủ, nói trắng ra chính là phận tiện tì, nào dám so bì với đối phương?

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79-2: Viên Minh Châu kiêu ngạo (2)

“Ta... ta không...” Đối với chuyện đổi phòng thành nhường phòng, Thanh Nhi cũng không quá để trong lòng, bởi vì nàng biết tác phong của Viên Minh Châu, chỉ cần thứ Viên Minh Châu muốn nàng ta sẽ có cho bằng được, hôm nay vì có Thương Trường Hạo ở đây nên Viên Minh Châu mới cho nàng sắc mặt tốt, hôm nay đổi lại không có Thương Trường Hạo sợ là Viên Minh Châu đã sớm cho người quăng nàng ra ngoài rồi chiếm đoạt phòng rồi. Viên Minh Châu muốn nhường nhường có thể nhường, không cần phải nhắc lên tranh cãi làm gì, đó là khi gian phòng này chỉ có một mình nàng dùng thì nàng có quyền quyết định, mặc dù nàng là người đặt nhưng nàng là đặt cho Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi, nếu lát nữa Bạch Tử Linh đến, đối với phòng ở dưới không hài lòng bằng phòng trên lầu hai phải làm sao, dù sao mỗi lần nàng cùng Bạch Tử Linh đến đối phương đều quyết định muốn ngồi ở lầu hai, đây đã là thói quen rồi.

Nhường, nếu hai người Bạch Tử Linh đến cảm thấy không hài lòng thì phải làm sao?

Không nhường chính là đắc tội với Viên Minh Châu, đến lúc đó lại có phiền phức phát sinh cho xem!

“Ngươi không nói chính là đồng ý, tiểu nhị đưa ta cùng Trường Hạo ca ca lên lầu hai đi.” Đối với sự ngập ngừng của Thanh Nhi, Viên Minh Châu phiến chán phát tay, cho Thanh Nhi án từ hình.

“Viên tiểu thư...” Thương Trường Hạo nhủ mảy, thái độ của Viên Minh Châu khiến cho hắn không mấy hài lòng, cô nương người ta còn chưa mở miệng đồng ý nhường mà nàng đã tự ý quyết định, hành động cũng quá không xem ai ra gì đi? Mặc dù biết rõ đối phương sở dĩ không ngay lập tức cho đáp án là do kiêng kỵ gia thế của Viên Minh Châu, nhìn Thanh Nhi ăn mặc không tồi, xuất thân có lẽ cũng không tệ, bất quá nếu nàng là tiểu thư khuê các trong kinh thành thì hẳn liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, dù cho nàng có đeo khăn che mặt đi chăng nữa, thể nhưng nhìn bộ dạng của nàng lạ mặt như vậy hẳn chắc chắn là chưa từng gặp qua nàng ở trong yến hội được tổ chức bởi các tiểu thư trong Yên Kinh, hẳn là xuất thân từ gia tộc trung lưu, chỉ là dù nàng có xuất thân như thế nào thì gia thế cũng không thể so sánh với Viên Minh Châu.

Đã không thể so sánh với Viên Minh Châu thì dù nàng có đồng ý nhường hay không cũng không có quyền hạn lên tiếng, bởi vì nhìn không vừa mắt điều này cho nên Thương Trường Hạo mới mở miệng, mặc dù kết quả có thể đã nằm trong dự đoán nhưng hắn vẫn muốn hỏi qua ý kiến của nàng, thân là vương gia của Thành Thiên, hẳn có quyền giúp đỡ những người như nàng nói lên tiếng nói của bản thân.

“Vị cô nương này vẫn chưa lên tiếng sao có thể xem là đồng ý được?” Thương Trường Hạo từ tốn mở miệng: “Nếu không Viên tiểu thư hỏi lại một lần

nữa, cô nương ấy muốn nhường thì sớm đã lên tiếng rồi.”

Viên Minh Châu có chút không vui, nếu đổi lại là người khác nói câu này nàng sớm đã không khách khí cho đối phương một trận, nhưng hết lần này đến lần khác lại là Thương Trường Hạo thì Viên Minh Châu ngoài trừ nhìn đối phương mỉm cười còn có thể nói thêm cái gì? Nàng cũng không muốn hình tượng của bản thân bị hủy hoại trong mắt của hắn.

Viên Minh Châu không biết là nàng vốn dĩ đã không có hình tượng gì, cho dù có thì hình tượng này đã bị hủy hoại do chính bản thân nàng.

Thứ gì càng cố che giấu đi thì sẽ càng hiện rõ, Thương Trường Hạo cũng không phải mắt mù, hắn đã không thích Viên Minh Châu dù Viên Minh Châu có tốt đến mấy hắn cũng sẽ không thích.

“Trường Hạo ca ca đã nói như vậy ta cũng không muốn ý thế hiếp người.” Viên Minh Châu đối với việc Thương Trường Hạo ra mặt thay Thanh Nhi hết sức bất mãn, thầm nghĩ đợi lát nữa nữ nhân này rời khỏi nàng sẽ cho người đi theo điều tra xem nàng ta là ai, nếu là người có thân phận quyền quý muốn dụ dỗ Thương Trường Hạo đánh một đồn là được, còn nếu xuất thân thấp hèn thì không cần do dự, trực tiếp hủy dung của đối phương rồi vứt vào thanh lâu, cả đời đừng hòng rời khỏi.

Thương Trường Hạo không biết rằng vì lòng tốt muốn giúp người của hắn có thể sẽ hại Thanh Nhi sống không bằng chết, mà Thanh Nhi cũng không biết bản thân nàng đã bị Viên Minh Châu theo dõi, ban cho cái danh là “muốn dụ dỗ Thương Trường Hạo”, nếu biết nàng nhất định sẽ khóc rất thảm thương cho xem.

“Ngươi nói, ngươi nhường hay không nhường?”

“Ta...” Thanh Nhi còn chưa kịp đáp lại thì đã bị một giọng nói xen ngang: “Không nhường!” Thanh Nhi mơ mơ hồ hồ bị người kéo về phía sau, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy thân ảnh lam y như nước đứng che trước mặt, Thanh Nhi suýt nữa cảm động đến mức khóc thành tiếng.

Nàng đối với Phong Nguyệt Lâu quá quen thuộc, cho nên sau khi rời khỏi hẻm nhỏ liền ngoan ngoãn nghe lời chạy đến Phong Nguyệt Lâu, còn tri kỷ đặt phòng đợi hai người Bạch Tử Linh đến, nhưng bởi vì sự xuất hiện của đám người Viên Minh Châu cùng Thương Trường Hạo mới chậm trễ, hiện tại lại bị đặt vào tình thế tiến thoái lưỡng nan khiến Thanh Nhi cực kỳ nhớ nhung hai người Bạch Tử Linh, chỉ mong các nàng mau đến sớm một chút, rốt cuộc điều này đã trở thành sự thật.

“Lạc Dư...” Thanh Nhi rung rung nước mắt kéo tay Lạc Dư, nàng là vui mừng phát khóc chứ không phải là bị người khác bắt nạt.

“Tỷ xem tỷ, nếu không có muội cũng không biết bị người khác khi dễ thành cái dạng gì!” Lạc Dư tương đối bênh vực người mình, nhìn Viên Minh Châu hùng hổ chèn ép Thanh Nhi liền biết đối phương không phải người tốt, cho nên nàng trực tiếp thay Thanh Nhi cự tuyệt không nhường.

“Ta... ta xin lỗi...” Bị mắng Thanh Nhi cũng không có buồn bực, ngược lại còn ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai với Lạc Dư, tính tình Thanh Nhi chính là như vậy, người khác tức giận với nàng điều đầu tiên nàng nghĩ chính là bản thân sai rồi, cần thiết phải nhận sai, mặc dù xa cách mấy hơn năm mới gặp lại nhưng nàng cũng xem Lạc Dư như muội muội của mình, hơn nữa những lời Lạc Hàm nói nàng không có quên.

Tính tình Lạc Dư... một lời khó nói hết, người ngoài không biết còn nghĩ rằng tính tình nàng rất tốt, bởi trên mặt nàng lúc nào treo nụ cười ôn nhu, bộ dạng hoạt bát lanh lợi, hướng ngoại mà đi, nhưng đôi lúc lại rất độc miệng, thích bênh vực người mình, mặc kệ đúng sai, người ngoài không chọc đến nàng thì thôi, một khi chọc đến nàng nhất định sẽ dùng độc hành hạ đối phương đến chết, đừng nghĩ rằng Lạc Dư ngày thường ôn nhu hiền chuyện nhưng thực chất làm việc gì cũng đều quyết đoán, ra tay với địch nhân lại càng không nương tay.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Thấy Thanh Nhi ngoan ngoãn nhận sai, sắc mặt Lạc Dư tốt hơn vài phần, nói không vui vẻ chính là giả, đừng nhìn vẻ ngoài Lạc Dư hoạt bát hướng ngoại mà lắm, tính tình nàng kỳ thực rất lạnh đậm, trên đời này ngoại trừ sư phụ Y Tiên của nàng ra thì nàng chỉ đối với những sinh vật ngoan ngoãn nghe lời mới cho sắc mặt tốt, Thanh Nhi hiện tại hợp ý nàng, mà Bạch Tử Linh... người này là trường hợp ngoại lệ.

“Ta...” Thanh Nhi đem đầu đuôi mọi chuyện nói ra, vừa dứt lời gương mặt liền lộ vẻ ủy khuất, hai mắt long lanh ngập nước, bộ dạng vô cùng đáng thương, giống như đã bị người khác hung hăng khi dễ.

Cái lời Lạc Dư, giết không tha!

Đây chính là điểm mấu chốt của Lạc Dư mà Lạc Hàm đã nói.

Lạc Dư thích những vật sống ngoan ngoãn, biết nghe lời, mặc kệ là động vật vẫn là con người, nếu làm trái ý nàng nàng nhất định sẽ khiến cho đối phương sống trong đau khổ, so muốn chết còn khó coi hơn.

Tính tình này của Lạc Dư được hình thành khi nàng đi theo Y Tiên học nghệ không bao lâu, những người học y thuật đều có tấm lòng bao la rộng lượng, bởi vì muốn cứu đời giúp dân nên mới lựa chọn con đường này, nhưng Lạc Dư chính là ngoại lệ. Nàng sinh ra trong một tiểu thôn nằm ở biên giới phía Tây Nam Vũ Nguyệt, năm đó tiểu thôn bị sơn tặc tấn công, dân chúng ở nơi đó vốn dĩ là làm nông, ngày ngày làm bạn bên ruộng đồng, người dân hiền lành chất phác, hoàn toàn không biết cầm đao cầm kiếm, cho nên khi sơn tặc tấn công bọn họ không có sức chống trả, khi đó Lạc Dư mới sinh chưa bao lâu, còn nằm trong tã, được mẫu thân của nàng bế đi chạy trốn. Có lẽ số mạng của nàng chưa tận nên mới để cho nàng gặp Y Tiên cùng Lạc Tuyết, mẫu thân nàng vì bảo vệ nàng đã bị sơn tặc chém chết, mà nàng thì được Lạc Tuyết đưa về Lạc Y Cung, Lạc Tuyết chưa bao giờ nói dối về xuất thân của nàng, cho nên khi nàng còn nhỏ nàng đã hiểu rõ thị phi trắng đen, cũng như lòng người bạc bẽo.

Trong bốn người thì Lạc Dư là người đầu tiên được Lạc Tuyết mang về bồi dưỡng, sau đó là Thanh Nhi, rồi mới đến tỷ muội Lạc Hàm Lạc Tịch, tuổi tác của Lạc Dư cùng Thanh Nhi không sai biệt lắm, nhưng Lạc Dư nhỏ hơn Thanh Nhi vài tháng, mà Lạc Tịch cùng Lạc Hàm là tỷ muội song sinh, Lạc Tịch

là tỷ tỷ, Lạc Hàm là muội muội. Lạc Dư là người đầu tiên được Lạc Tuyết nhật về, nàng có thiên phú hơn người, đặc biệt là về phương diện y thuật, nếu tương lai Lạc Tuyết không có người thừa kế thì Lạc Dư sẽ trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung, mà Thanh Nhi, khi đó gọi Lạc Thanh được bồi dưỡng thành cánh tay đắc lực của Lạc Dư, tương lai Lạc Y Cung sẽ giao cho hai người quản lý, đó là những ký ức mà khi thức tỉnh Thanh Nhi mới nhớ rõ.

Lạc Tuyết sở dĩ phong ấn ký ức của Thanh Nhi là bởi vì muốn bảo vệ Lạc Y Cung, mặc dù Thanh Nhi ngày thường ngoan ngoãn hiền chuyện nhưng dù sao đối phương cũng chỉ là một tiểu nữ hài, Thừa tướng phủ lại là nơi ngoa hồ tàng long, ở nơi này người nào người nấy đều ôm mục đích của riêng mình, không có ý tốt, nếu không còn Lạc Tuyết tại Thanh Nhi nhất định sẽ bị người dè ý đến, bởi vì nàng làm bạn với Bạch Tử Linh từ nhỏ đến lớn, bí mật lớn nhỏ của Linh Viên nàng chắc chắn là biết, người có tâm chính là nhắm vào điểm này, Thanh Nhi chỉ là một tiểu nữ hài, đối mặt với sự tra tấn tàn nhẫn chắc chắn sẽ không giữ được miệng, vì muốn bảo vệ Bạch Tử Linh cũng như Lạc Y Cung, Lạc Tuyết chỉ có thể phong ấn ký ức của Thanh Nhi, tạo ra một ký ức khác thay thế vào.

Trong khi còn nhỏ Thanh Nhi thường xuyên mơ thấy có một tiểu nữ hài tuổi tác so với nàng cũng không có sai biệt lắm ở cùng nàng, đối phương có vẻ lạnh nhạt, thường xuyên chỉ im lặng đọc sách, mà nàng lúc nào cũng dính đối phương, hai người trải qua những ngày tháng thập phần đơn giản nhưng lại vui vẻ, Thanh Nhi còn cho rằng đối phương là Bạch Tử Linh, hiện tại nàng mới biết là không phải.

Sau khi Y Tiên xác định Lạc Tuyết bị trúng độc không còn cách chữa, Lạc Tuyết đã đưa ra quyết định sẽ để Lạc Dư trở thành Cung chủ đời tiếp theo, bởi vì Bạch Tử Linh lúc này vẫn còn nhỏ, không tiện để lộ thân phận, hướng hồ một phần tư tâm của nàng là muốn để nữ nhi của mình trưởng thành như một người bình thường, không hề dính vào ân oán giang hồ cũng như thù hận giết cha. Y Tiên là sư phụ của Lạc Tuyết, muốn thay Lạc Tuyết hoàn thành tâm nguyện nên đã nhận Lạc Dư làm đồ đệ, để con đường trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung trở nên dễ dàng hơn, dù sao suy cho cùng Lạc Dư cũng không mang huyết thống của Lạc Tuyết, không cách nào sở hữu Tuyết Lệnh trong tay, cho nên việc trở thành Cung chủ vô cùng khó khăn, nhưng nếu có Y Tiên chống lưng thì khác, mặc dù không sở hữu được Tuyết Lệnh nhưng chỉ cần một ngày Lạc Y Cung vẫn còn thì không cần phải dùng đến Tuyết Lệnh, nếu Lạc Dư có năng lực thì Tuyết Lệnh để trang trí cũng không có vấn đề gì.

Y Tiên là người thích tự do, quanh năm vào Nam ra Bắc không biết bao nhiêu lần, chỗ nghỉ chân của nàng không dừng quá ba tháng, làm đồ đệ của nàng cũng phải giống như nàng, năm xưa Lạc Tuyết cũng là như vậy, Lạc Dư đi theo Y Tiên học nghệ tự nhiên là phải rời khỏi Lạc Y Cung, nhưng cũng không ai ngờ một lần đi chính là mười hơn năm, nếu không phải Lạc Nhân gửi thư, có lẽ Lạc Dư còn đang trong hành trình phiêu bạt của mình.

Lạc Dư từ nhỏ đã lãnh đạm ít nói, không thích thân cận người khác, so với việc cùng một đám hài tử vui đùa thì nàng lại nhốt mình trong phòng luyện được, luyện suốt ngày suốt đêm không ngừng nghỉ, một năm có 365 ngày nàng luyện được hết 364 ngày, một ngày còn lại là do mệt mỏi quá độ dẫn đến bị bệnh cho nên mới buộc phải nghỉ ngơi, chuyện này ở Lạc Y Cung đã trở thành truyền kì. Nguyên nhân cũng là bởi vì nàng có thiên phú hơn người, lại được Lạc Tuyết chọn làm Thiếu cung chủ cho nên một đám người trong Lạc Y Cung đều đặt hi vọng lên người nàng, khiến nàng ngoại trừ luyện được ra cũng không biết làm gì. Cho đến khi đi theo Y Tiên chu du khắp thiên hạ, tiếp xúc với nhiều người, hiểu rõ lẽ dân bách tính cần được cứu giúp nên nàng mới chịu mở rộng lòng mình, cùng Y Tiên giúp đỡ mọi người, vốn dĩ câu chuyện đến đây là kết thúc nhưng còn chưa nhắc đến nguyên nhân dẫn đến tính tình thích động vật ngoan ngoãn của Lạc Dư nên phải tiếp tục ở đoạn sau.

Chuyện là một ngày nọ, Lạc Dư cứu được một con hổ con, hổ mẹ nằm bên cạnh sớm đã chết, mà hổ con cũng máu tươi đầm đìa, Lạc Dư động lòng trắc ẩn nên mang nó về cứu chữa, với tài học của mình, cứu một con hổ cũng chẳng phải chuyện gì khó, bởi vì khi đó Y Tiên có việc rời đi, để lại Lạc Dư một mình trong rừng sâu luyện được, không có ai bên cạnh nên Lạc Dư cùng hổ con nhanh chóng thân thiết với nhau. Khi đó Lạc Dư cũng chỉ là một tiểu hài tử hơn mười tuổi, đối với sinh vật có bộ lông mềm mượt lại đáng yêu như hổ con nàng lại không sức kháng cự, vì vậy mà đối với nó buông lỏng phòng bị, cho đến một ngày bởi vì hổ con bị đói quá nên đã tấn công Lạc Dư, Lạc Dư biết hổ con là động vật săn thịt, cho nên mỗi lần nàng dùng bữa đều chia cho hổ con một phần, nhưng nàng không biết một phần thức ăn đó hổ con vốn dĩ ăn không đủ, lúc bị tấn công Lạc Dư còn mơ hồ không rõ, cho đến bị hổ con làm bị thương thì nàng mới nhận không được mà ra tay hạ độc khiến hổ con chết tại chỗ, vốn dĩ Lạc Dư cũng chẳng muốn giết hổ con nhưng khi Y Tiên rời đi để lại cho nàng toàn các loại độc được để phòng thân, tất nhiên cũng có mê dược nhưng trong lúc gấp gáp nàng đã lấy nhầm lọ thuốc cho nên mới ra nông nỗi này.

Nhìn xác hổ con chết Lạc Dư mới ngộ ra một điều, động vật ăn thịt vĩnh viễn là động vật ăn thịt, cho dù nàng có nuôi chúng trong nhà, dường như một con mèo con thì trong xương máu của chúng vẫn chảy dòng máu lạnh lẽo, rồi sẽ có một ngày chúng sẽ tấn công lại nàng.

Ngày đó Y Tiên ra ngoài trở về, còn dẫn theo tiểu nha đầu Lạc Hàm, nhìn thấy một màn này cũng bị dọa sợ, nhưng phát hiện Lạc Dư ngoại trừ vết thương ngoài da thì không có việc gì khiến hai người yên tâm đi không ít, Lạc Hàm nghĩ rằng Lạc Dư mất đi hổ con sẽ buồn bã, dù sao nghe Lạc Dư kể lại câu chuyện nàng cùng hổ con tương ngộ khiến cho tiểu hài tử như Lạc Hàm cũng không nứt nở không thôi, chính là không ngờ Lạc Dư không những không buồn mà ngược lại còn rất bình tĩnh, sau khi chôn cất hổ con xong thì cũng trở lại cuộc sống sinh hoạt như bình thường. Cho đến mấy năm trước Lạc Nhân gọi Lạc Dư trở về để thu thập tin tức về Bạch Tử Linh, nhưng bởi vì sợ Lạc Dư đi lâu quá quên mất đường về nên đã để cho Lạc Hàm đi đón, Lạc Hàm cùng Lạc Dư nhanh chóng hội ngộ, sau đó cưỡi ngựa chạy về Lạc Phụng Cốc, năm đó bệnh dịch hoành hành, dân chúng ở biên giới Vũ Nguyệt chạy nạn đến Phụng Tề, trên đường đi Lạc Hàm thấy qua không ít nạn nhân, có người bị thương cũng có người chết, Lạc Hàm thân là người học y, tự nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ, vì vậy quyết định cứu chữa bọn họ. Thiên phú của Lạc Hàm ở phương diện này kỳ thực không tồi, nhưng bởi vì nàng thích luyện võ hơn là học y nên ở trong Lạc Y Cung y thuật của nàng cũng chỉ ở tầm trung, như so sánh với một đám lang băm tự nhiên là tốt hơn nhiều, tuy không thể chữa trị tận gốc nhưng cũng có thể giúp đối phương giảm đau đớn hay ngăn chặn quá trình phát triển nhanh chóng của dịch bệnh, trong lúc Lạc Hàm say sưa chữa bệnh cứu người thì Lạc Dư chỉ đứng một bên quan sát, hoàn toàn không có ý định nhúng tay vào.

“Lạc Dư, y thuật của tỷ tốt hơn ta, tỷ xem bệnh dịch này có cách nào trị tận gốc được không?” Trải qua hai ngày quan sát, Lạc Hàm xác định Lạc Dư chỉ đứng một bên mà không có ý định nhúng tay vào, rốt cuộc cũng nhận không được mở miệng.

Trong Tứ đại hộ pháp của Lạc Y Cung, Lạc Hàm tự nhiên là thân thiết với Lạc Tích hơn hai người còn lại, dù sao hai người cũng là tỷ muội thân sinh, Lạc Thanh từ nhỏ đã rời đi Lạc Y Cung đến Bạch phủ cùng với Lạc Mai để chăm sóc Lạc Tuyết nên ấn tượng của mọi người về nàng cũng không quá rõ ràng, mà Lạc Dư từ nhỏ đã đi theo Y Tiên học nghệ, một lần đi là hơn mười năm, mặc dù lúc nhỏ Lạc Hàm có đến thăm Lạc Dư một lần nhưng cũng không có trò chuyện nhiều, đối với Lạc Dư cũng không quá hiểu biết.

“Có.” Lạc Dư cười tủm tỉm, giống như thật sự vui vẻ, đối lập hoàn toàn với không khí của dân chạy nạn ở đây, âm trầm ảm đẽ.

Đối với bộ dạng cười tủm tỉm kia của Lạc Dư, Lạc Hàm có một cảm xúc khó nói thành lời, cứ cảm thấy nụ cười này của đối phương có chút không chân thực.

“Có cách là tốt rồi, tỷ có thể giúp bọn họ được không?” Dưới sự khẩn cầu của Lạc Hàm, Lạc Dư chỉ hơi nâng mắt, lạnh nhạt đáp: “Vì sao ta phải giúp bọn họ?”

Lạc Hàm???

“Chúng ta... chúng ta là người học y, chẳng phải nên chữa bệnh cứu người sao?” Lạc Hàm không rõ vì sao Lạc Dư lại hỏi một câu như vậy, trong suy nghĩ của nàng, học y là để giúp đỡ người khác, cứu giúp chúng sinh, mà Lạc Nhân xác thực cũng dạy nàng như vậy.

“Học y đầu nhất định là phải chữa trị bệnh cứu người?”

Lạc Hàm trừng mắt: “?!” Còn có chuyện như vậy?

Nhận thấy sự kinh ngạc trong mắt Lạc Hàm, Lạc Dư bình tĩnh mở miệng, từng lời từng lời của nàng như đánh vào lòng Lạc Hàm khiến Lạc Hàm á khẩu không nói nên lời.

“Lê dân bách tính nhiều vô số kể, chúng ta chỉ có một hai người làm sao có thể cứu hết tất cả bọn họ?”

“A?” Đúng là bọn họ chỉ có hai người, nhưng mà...

“Huống hồ, đại phu cũng là người, chữa bệnh cho bọn họ rồi đến lượt chúng ta bị bệnh ai sẽ chữa cho chúng ta?”

“...” Hình như... nói cũng có lý.

“Hơn nữa, bệnh dịch gây ra là do bọn họ giết động vật bừa bãi, lại không dọn dẹp sạch sẽ, cho dù hôm nay ta trị hết, tương lai có chắc bọn họ không tái phạm?”

“...” Nghe có vẻ hợp lý đấy chứ?

“Nhân quả tuần hoàn, làm sai phải chịu, chúng ta lại không thiếu nợ họ, chúng ta cứu là vì lương tâm, không cứu thì không sao cả.”

“...” Cái này... tựa hồ cũng không sai?

Lạc Hàm đưa tay xoa huyệt thái dương, cảm thấy đầu óc nàng quay cuồng không ngừng, bởi vì Lạc Dư nói rất có lý, khiến nàng không thể bắt lỗi được, sau khi tự hỏi lương tâm của mình một phút, Lạc Hàm quyết định cùng Lạc Dư trở về Lạc Y Cung. Vốn dĩ mục đích lần này của nàng là đi đón Lạc Dư trở về, nhưng bởi vì trên đường xuất hiện người dân chạy nạn mà hành trình đã trì hoãn hành trình lại hai ngày, hai ngày này nàng đã giúp đỡ nhiều người, cứu không ít người bệnh, giảm số lượng tử vong của nạn nhân đến mức thấp nhất, nếu không phải hôm nay Lạc Dư đánh tình nàng thì có lẽ nàng đã ở lại cứu chữa xong đám nạn nhân này rồi mới trở về, vứt bỏ nhiệm vụ Lạc Nhân giao cho ra sau đầu.

Lạc Hàm làm việc rất quyết đoán, nàng đã quyết định rồi đi thì sẽ không chậm trễ thời gian thêm một khắc nào nữa, nhưng cuộc trò chuyện của hai người đã bị đám dân chạy nạn ở đây nghe thấy, biết được hai người có cách chữa trị dịch bệnh nhưng lại không ra tay giúp đỡ thì dồn dập bao vây hai người. Lúc đầu Lạc Hàm còn muốn nói chuyện nhẹ nhàng nhưng đám người này sớm đã mất hết lý trí, ngày ngày bọn họ đều phải chứng kiến những người thân của mình rời đi, mà bản thân họ lại đang mang bệnh, không biết sống được bao lâu, cho nên sự xuất hiện của hai người Lạc Hàm cùng Lạc Dư chẳng khác nào một tia hi vọng trong cuộc sống tối tăm của họ, hiện tại hai người lại rời bỏ họ mà đi tự nhiên họ không cam lòng, cho nên đã dùng bạo lực với hai người. Lạc Hàm không muốn ra tay đánh người, dù sao trong mắt bọn họ cũng là bệnh nhân, mà Lạc Dư thì khác, những kẻ bao vây nàng đều bị nàng hất văng ra, bằng không thì hạ được khiến thân thể họ mềm nhũn, không thể cử động mạnh được, khiến những nạn nhân không dám đến gần nàng. Lạc Hàm thấy vậy cũng không khách khí với những người đang bao vây nàng, nhờ vậy mà đột phá được vòng vây. Đám người đó sợ hai người gây bất lợi với bọn họ nên không dám đến gần mà chỉ đứng từ xa nhìn chăm chăm hai người, có lẽ vì không cam lòng nên đã xúm nhau lại chửi hai người, Lạc Hàm từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên bị người khác chửi khiến nàng không khỏi mòng bức, bọn họ thấy hai người không có phản bác thì càng chửi càng hăng, những lời khó nghe đều nói ra khiến Lạc Hàm buồn bực không thôi, rõ ràng hai ngày nay là nàng một tay giúp bọn họ chữa trị, không nghĩ đến hiện tại bọn họ lại quay ngược lại chửi mắng nàng, đúng là làm ơn mắc oán!

“Tiểu Lạc Hàm muội đã nhìn thấy bộ mặt xấu xí của bọn họ chưa? Đối với loại người không biết thỏa mãn này muội không nên tốn công tốn sức cứu giúp bọn họ, bởi vì muội giúp được một lần thì bọn họ sẽ càng muốn muội giúp nhiều lần hơn nữa.”

Đối với bộ dạng ngậm ngậm ý cười của Lạc Dư, Lạc Hàm chỉ trầm mặc, thầm nghĩ nếu biết trước bọn họ là loại người như vậy thì lúc đầu nàng đã không ra tay cứu giúp rồi.

“Muội chữa hết bệnh cho bọn họ, bọn họ lại nói bản thân bởi vì chạy nạn nên rời khỏi quê nhà, trên đường đi không có lộ phí, cũng không biết sẽ chết bất kỳ lúc nào, muội thiện lương như vậy nhất định sẽ không ngồi yên đứng nhìn, dù sao mạng của bọn họ cũng là do muội cứu, nhưng muội có nghĩ đến muội giúp được một người, người khác sẽ lại tìm đến muội?”

Lạc Hàm giật mình: “?!” Có chuyện như vậy?!

Lạc Hàm cảm thấy bản thân không phải là người lương thiện, cũng không phải người tùy tiện giúp đỡ người khác, bởi vì nhìn thấy bọn họ bị bệnh, năng thân là đại phu nên mới có trách nhiệm chữa trị bọn họ, giống như lời Lạc Dư nói nếu đối mặt với sự van xin đám người này nàng quả thật không nỡ từ chối, bởi vì nhìn bọn họ thật đáng thương.

“Tiểu Lạc Hàm, đối với loại người không cần giúp đỡ thì đừng nên giúp đỡ, bởi vì bọn chúng là bạch nhãn lang sẽ quay ngược lại cắn muối.” Nhìn gương mặt phẫn nộ lại xen chút e dè sợ hãi của đám người xung quanh, miệng Lạc Dư vẫn hàm chứa ý cười, giống như đang rất vui nhưng Lạc Hàm không nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt của Lạc Dư, chỉ nhìn thấy một mảnh trong suốt lạnh lẽo khiến nàng không rét tự run.

“Bởi vì muối là muối muối của ta, lo sợ muối sẽ xảy ra chuyện cho nên ta mới ở lại, nếu không hai ngày trước ta đã rời đi rồi.” Nói đến đây Lạc Dư lộ vẻ chán nản, giống như ở lại đây cùng Lạc Hàm là một điều rất vô ích khiến Lạc Hàm ghen hờn tràn trề.

Lạc Dư là có ý gì?

Nếu nàng không phải muối muối của nàng ta thì nàng ta sẽ rời đi bỏ lại nàng ư?

Biết sớm đó là hố lừa mà lại không ngăn cản nàng nhảy vào, đây có phải là tỷ tỷ của nàng không?!

“Điều khiến ta hài lòng nhất là mặc dù nói ra đã muộn nhưng muối vẫn nghe lời ta, cho nên ta sẽ không để đám người đó làm thịt muối đâu, ta thích động vật nghe lời.” Từ đầu chí cuối Lạc Dư vẫn luôn nở nụ cười tươi tắn giống như những chuyện vừa xảy ra không hề gây ảnh hưởng đến nàng dọa cho Lạc Hàm sợ hãi một trận.

Run rẩy.jpg

Kể từ đó nhận thức của Lạc Hàm đối với Lạc Dư hoàn toàn thay đổi, nếu hỏi trên đời người Lạc Hàm sợ hãi nhất là ai thì Lạc Hàm sẽ không chút do dự mà trả lời đó là Lạc Dư.

Lạc Hàm kiêu ngạo, nhưng đứng trước mặt Lạc Dư một chút ngông cuồng cũng không dám biểu hiện ra, ngoan ngoãn giống như một con mèo con khiến một đám người trong Lạc Y Cung đều nhìn Lạc Hàm với ánh mắt không thể tin được.

Từ đó Lạc Y Cung lưu truyền, nơi nào có Lạc Dư nơi đó không có Lạc Hàm, nơi nào không có Lạc Dư thì Lạc Hàm mới dám lộ mặt.

Thanh Nhi bên cạnh nghe Lạc Hàm kể chuyện, nhìn thấy biểu hiện của Lạc Hàm cũng biết Lạc Dư người này đáng sợ thế nào, cho nên khi Lạc Dư xuất hiện nàng liền lập tức nhận sai, mặc dù nàng không hề có lỗi, Lạc Hàm đã gieo rắc trong đầu nàng ấn tượng về Lạc Dư “Ng ngoan ngoan nghe lời mới sống lâu được”.

Nữ nhân này là điển hình của tiểu diện hồ, suốt ngày tươi cười nhưng lại là một bụng dạ khó lường, Thanh Nhi cảm thấy bản thân không phải đối thủ của Lạc Dư, ngoại trừ ngoan ngoãn nghe lời nàng cũng không còn cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79-3: Viên Minh Châu kiêu ngạo (3)

“Tỷ không có làm sai, tỷ sợ cái gì?” Nhìn bộ dạng thấp thòm bất an của Thanh Nhi giống như đang sợ nàng tức giận khiến Lạc Dư không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trước đó nàng có nghe Lạc Hàm nói đã phổ cập một chút kiến thức về nàng cho hai người Bạch Từ Linh biết để bọn họ tránh nặng tìm nhẹ, không cần chọc nàng sinh khí, nhưng cũng không biết Lạc Hàm đã nói gì với Thanh Nhi mà đối phương nhìn nàng như chuột thấy mèo, còn Bạch Từ Linh... lại không khách khí sai sử nàng, thái độ của hai người đối với nàng khác nhau một trời một vực!

“Ta... ta sợ bản thân lại gây ra phiền phức cho tiểu thư, gây phiền phức cho muội...” Bạch Từ Linh sợ nhất là phiền phức, những chuyện càng phiền phức thì nàng lại càng né tránh, cho nên mặc kệ là Viên Minh Hân cùng Bạch Phi Nhược có làm khó dễ gì Bạch Từ Linh, chỉ cần những chuyện nằm trong phạm vi không gây phiền phức lớn thì Bạch Từ Linh đều miễn cưỡng, miễn cưỡng mà đi làm, còn không thì nàng lựa chọn trốn tránh, giống lần Viên Minh Châu muốn phạt Bạch Từ Linh, nàng ngoại trừ dạy dỗ đám người dám động vào nàng ra thì liền trốn biệt tăm biệt tích ở trong Linh Viên cũng không ra ngoài làm lớn chuyện, để Viên Minh Hân ngoại trừ giam cầm nàng cũng không thể làm được gì. Thanh Nhi không nghĩ đến sẽ trêu chọc vào Viên Minh Châu, bởi vì đối với nàng, đối với Bạch Từ Linh mà nói thì Viên Minh Châu là phiền toái rất lớn mà các nàng không nên dây vào. Vốn dĩ lúc đầu nàng chỉ muốn ngoan ngoãn đứng một bên không xen vào, đợi đến khi tranh cãi kết thúc nàng mới dám mở miệng, ai ngờ dù cho nàng có giả vờ vô hình thì Viên Minh Châu vẫn chú ý đến nàng, nghĩ đến đây Thanh Nhi chỉ cảm thấy muốn khóc.

“Nàng sẽ không trách tỷ.” Sau đó không quên bổ sung một câu: “Ta cũng không trách tỷ.” Lạc Dư từng nghe Lạc Hàm nói qua Bạch Từ Linh cực kỳ, cực kỳ ghét dây vào những chuyện phiền toái không đáng có. Nhiều lúc Viên Minh Hân muốn mượn có gây sự với nàng, nàng ngoại trừ đánh người của đối phương một trận xem như trút giận thì cũng liền trốn tránh trong Linh Viên, điều này ngược lại rất hợp ý Lạc Dư. Nếu những chuyện không đáng nàng xen vào nàng sẽ không xen vào, chỉ là trước mặt người ngoài nàng mới cho Thanh Nhi một chút mặt mũi, dù sao người của nàng, nàng giữ gìn.

“Tiểu nhị ca, phiền người chuẩn bị gian phòng đó bọn ta, có bao nhiêu món ngon cứ dọn lên, đây là ngân lượng ta trả.” Mặc dù Bạch Tử Linh đã dặn dò nàng phải đưa Thanh Nhi quay trở lại nhưng Lạc Dư vốn thích bên vực người mình, đối phương dựa vào gia thế ý thể hiếp người, loại người này nàng không quen nhìn, cho dù hôm nay nàng không dùng căn phòng đó cũng sẽ không nhường lại cho đối phương, về phần Bạch Tử Linh, lát nữa để Thanh Nhi đến tìm nàng ta trước, sau khi sắp xếp cho Tử Thất xong rồi thì mang Bạch Tử Linh đến đây.

“A, hảo a...” Có ngân lượng trong tay tiểu nhị cũng rất nghe lời, vốn dĩ gian phòng đó được Thanh Nhi đặt hiện tại hẳn nhận ngân lượng của Lạc Dư để sắp xếp cũng không sao, dù sao hai người bọn họ cũng là tỷ muội.

“Đứng lại!” Thấy tiểu nhị nhận lấy ngân lượng của Lạc Dư, Viên Minh Châu tức đến mức hít thở không thông, lúc đầu gặp gỡ Thương Trường Hạo nàng đã rất vui, chỉ là hiện tại niềm vui sướng đó đã tan thành mây khói, bởi vì có hẳn ở đây nàng không thể phát huy bản thân được!

Thật ra... nếu Viên Minh Châu muốn nàng ta có thể tùy ý phát huy, dù sao Thương Trường Hạo cũng không có để ý.

“Gian phòng này là của ta, lúc này nàng ta đã nhường rồi.” Viên Minh Châu đánh giá Lạc Dư, càng nhìn càng căm tức, mặc dù không thấy rõ dung mạo của đối phương nhưng nhìn đôi mắt thanh minh, khí chất hơn người này có lẽ dung mạo của đối phương cũng chẳng kém hơn nàng là bao.

Thanh Nhi mặt đầy chấm hỏi: Nàng có nói sao? Khi nào? Sao nàng không biết?

Lạc Dư lúc này mới nhìn đến Viên Minh Châu, vừa nhìn liền biết đối phương có thân phận không tầm thường, không chỉ là y phục lụa là mà nàng ta mặc trên người, còn có bộ dạng kiêu căng ngang ngược kia, rõ ràng là bị người trong nhà chiều hư.

“Có chuyện này sao?” Lạc Dư thu hồi ánh mắt, chuyển sang người Thanh Nhi, như muốn hỏi có đúng như lời Viên Minh Châu nói hay không.

Thanh Nhi vội vàng lắc đầu: “Ta không có, ta không có nói là nhường!”

Viên Minh Châu hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường: “Nhưng lúc này ta hỏi người, người im lặng tức là đồng ý.”

“Ta...” Thanh Nhi á khẩu không nói được lời nào, nàng im lặng là do nàng do dự, nếu nàng đồng ý nhường thì khi Bạch Tử Linh đến thì bọn họ sẽ phải ngồi ở gian phòng dưới đại sảnh này, ồn ào chết đi được, chưa nói Bạch Tử Linh không thích nơi ồn ào náo nhiệt, chỉ nói đến Lạc Dư tính tình kỳ quái, vui buồn thất thường kia khiến Thanh Nhi không biết đường đâu mà lần. Mà không nhường chính là đắc tội Viên Minh Châu, đắc tội nàng ta chẳng khác nào đắc tội Viên gia, đến lúc đó người Viên gia đến cửa tìm Bạch Tử Linh gây phiền phức thì nguy to, mặc dù Bạch Tử Linh đúng là có bản lĩnh hơn người nhưng Thanh Nhi vẫn nhìn không được thay đổi phương lo lắng.

“Nếu ta nhớ không lầm thì lúc này vị công tử bên này đã nói với người rằng, nàng không lên tiếng không có nghĩa là đồng ý.” Lạc Dư không phải người lỗ mãng, trước khi lên tiếng nàng đã xem xét tình hình, trong lúc nàng chen vào đám người đi đến bên Thanh Nhi thì nghe thấy lời của Thương Trường Hạo nói với Viên Minh Châu, cũng biết Thanh Nhi không phải người gây sự trước, ngược lại là nữ nhân này, ý thể hiếp người.

“Vậy thì đã sao? Lần thứ hai ta hỏi nàng nàng cũng không lên tiếng.”

“Vị tiểu thư này, nếu tại người có vấn đề thì thỉnh người đi xem đại phu, lần thứ hai ta đã lên tiếng thay nàng cự tuyệt.” Đây không phải lần đầu tiên Lạc Dư đến Yên Kinh, chẳng qua nàng đối với mọi thứ ở nơi này vẫn còn xa lạ, nàng không nghĩ sẽ đi gây sự khắp nơi để gây sự chú ý, bởi vì nàng cũng cực kỳ ghét dính đến những phiền toái thể này.

“Người là gì của nàng? Dựa vào đâu thay nàng cự tuyệt?!” Viên Minh Châu bị mắng là lẳng tai, tự nhiên là tức giận, nhưng mọi chuyện còn chưa nói rõ ràng mà nàng đã ra tay đánh người, nói thế nào thì người không đúng cũng là bản thân.

“Tại người thật sự có vấn đề, này giờ hai người bọn ta đối thoại, người thật sự không nghe ra một chút manh mối nào sao?” Lạc Dư nhướn mày, gương mặt dưới lớp khăn che xuất hiện một nụ cười nhẹ: “Hay là nói, người không chỉ tại có vấn đề, mà đầu óc cũng có vấn đề?”

“Người muốn chết!” Bị người mắng, hơn nữa còn bị mắng đầu óc có vấn đề, sợ là bất kì ai cũng không nuốt trôi cơn tức này, càng đừng nói đến người dễ dàng nổi nóng như Viên Minh Châu.

Viên Minh Châu giờ tay phải lên, bàn tay không chút lưu tình hướng về mặt Lạc Dư mà đến, người ngoài nhìn vào cũng biết nàng là muốn đánh người, huống hồ là người trong cuộc. Trong lúc mọi người nghĩ rằng, Lạc Dư sẽ hứng trọn một cái tát kia thì Lạc Dư đột nhiên có hành động, nàng một tay bắt lấy tay Viên Minh Châu, chặn đứng đối phương giữa không trung, tay còn lại dùng tốc độ sét khiến mọi người không kịp trở tay, mà rơi vào mặt đối phương

Một tiếng “Chát” giòn giã vang lên, mọi người xung quanh nín thở nhìn một màn này.

Lạc Dư là người học võ, một khi ra tay lực đạo tự nhiên là không nhỏ, càng đừng nói đến việc Viên Minh Châu vốn dĩ là muốn đánh nàng, nàng chỉ là trả lại cho đối phương mà thôi, đối với kẻ thù của mình Lạc Dư chưa bao giờ nương tay, giờ phút này khóe miệng Viên Minh Châu đã chảy ra vết máu, mà một bên má của nàng ta cũng sưng đến ghê người.

“Người... người đánh... đánh ta?!” Một bên má bị sưng khiến Viên Minh Châu nói chuyện có chút khó khăn, bất quá điều này không hề làm ảnh hưởng đến vẻ mặt “không thể tin được” của nàng.

“Tư duy không tốt, không biết chuyện gì đang xảy ra?”

Viên Minh Châu bị đánh đến ngơ ngác, lúc này nghe được giọng nói của Lạc Dư thì nàng như từ trong thức tỉnh hoàn hồn, về mặt dữ tợn nhào về phía Lạc Dư, cũng không biết là muốn đánh đối phương, vẫn là tát đối phương một cái, hay thậm chí là muốn dùng móng tay cào nát mặt đối phương.

“Ta lều mạt với ngươi!”

Viên Minh Châu từ nhỏ đến lớn đều được người trong nhà sủng, trước giờ chưa bao giờ chịu qua ỳ khuất, ỳ khuất lớn nhất mà nàng phải chịu là đến từ Bạch Tử Linh, đó cũng là ỳ khuất đầu tiên nàng phải chịu, không những bị đối phương đá xuống hồ dẫn đến cảm mạo, còn khiến nàng bị mất mặt trước mặt mọi người, nếu không phải bởi vì nàng ta đeo khăn che mặt, không ai nhận thức nàng ta thì Viên Minh Châu sớm đã cho người về đối phương về thành tội với nàng. Chuyện cũ đã qua Viên Minh Châu cũng không muốn nhắc lại, không nghĩ đến hôm nay nàng lại gặp được một nữ nhân che mặt, nữ nhân lần này cùng người lần trước không giống nhau, mặc dù đều đeo khăn che mặt nhưng khá xa về khí chất, người lần trước khí chất thanh lãnh nhẹ nhàng, người lần này ngược lại có chút tự phụ, không xem ai ra gì.

Đối phương cho nàng một cái tát, một bên má đau đớn rồi lại nóng rát, giống như ngọn lửa dưới đáy lòng của Viên Minh Châu, không ai hiểu rõ cảm giác này hơn người bị ăn tát là nàng, Lạc Dư không những xuống tay nhanh mà còn chuẩn cùng độ, một chút sức lực cũng không lưu lại, một nữ tử chân yếu tay mềm như Viên Minh Châu khó lòng mà chịu được cái tát này.

Lạc Dư dùng hai tay chặn đứng thế công của Viên Minh Châu, Viên Minh Châu lúc này như mất hết lí trí, nàng không những muốn đánh Lạc Dư mà còn muốn dùng móng tay cào cấu Lạc Dư, may mắn lướt qua tia không kiên nhẫn, Lạc Dư đẩy Viên Minh Châu ra khỏi người mình, Viên Minh Châu theo đó chụp lấy khăn che mặt của Lạc Dư kéo xuống, ít nhất nàng phải biết dung mạo của kẻ đã đánh nàng để không phải giống như lần trước, muốn tìm người trút giận cũng không biết ai mà tìm.

Viên Minh Châu bị đẩy một cái, không khỏi lùi về phía sau vài bước, thân hình nghiêng ngã có chút đứng không vững, Thương Trường Hạo nhanh tay lên nắm kéo ống tay áo của nàng lại, sau đó đẩy nhẹ vào người Tô Ánh Dung đang đứng một bên, hấn không chế lực đạo của rất tốt, không có hình ảnh hai nữ nhân té ngã lên nhau phát sinh thêm lần nữa.

Tô Ánh Dung vốn đang đứng một bên xem kịch, nhìn thấy Viên Minh Châu muốn ra tay đánh người cũng không có ngăn cản, nàng quá biết rõ tính tình của Viên Minh Châu, nàng ta đã không vừa mắt ai thì sẽ ra tay đánh người đó, huống hồ là bản thân Lạc Dư nói những lời khiến Viên Minh Châu tức giận, bị đánh cũng đáng. Chỉ là tiếp theo sau đó, nàng bị một màn trước mắt dọa cho ngây người, vốn dĩ Lạc Dư là người sắp phải nhận lấy lửa giận của Viên Minh Châu đột nhiên ra tay đánh Viên Minh Châu một cái, thanh âm vang lên khiến Tô Ánh Dung lạnh cả người, vừa nghe liền biết đối phương dùng lực đạo không nhẹ, cho nên khi Viên Minh Châu bị đẩy ra, nàng cũng quên mất phản ứng mà đi đỡ đối phương.

Viên Minh Châu mơ mơ hồ hồ rơi vào trong lòng Tô Ánh Dung, Tô Ánh Dung cũng mơ mơ hồ hồ đem nàng tiếp lấy, nàng dám không tiếp sao? Không dám!

“Minh Châu, ngươi... ngươi không sao chứ?” Nhìn gương mặt sưng đỏ kia của Viên Minh Châu, Tô Ánh Dung có chút không nỡ nhìn thẳng chứ đừng nói là mở miệng hỏi han.

“Ngươi nhìn ta như vậy thấy ta có giống như bị làm sao không?!” Viên Minh Châu bị đánh đến đầu óc mơ hồ, hiện tại lại nghe những lời hỏi han có lẽ của Tô Ánh Dung thì càng thêm tức giận.

Mặc dù nàng không nhìn rõ bộ dạng hiện tại của chính mình nhưng Viên Minh Châu biết chắc chắn là rất khó coi, dù sao ai bị đánh mà không cảm thấy đau đớn cùng nhục nhã, đặc biệt là người đầu tiên phải nhận lấy sỉ nhục này như Viên Minh Châu, đau đớn chỉ chiếm một, nhục nhã phải thừa nhận gấp bội!

“Cái... cái đó, khoe miệng ngươi chảy máu rồi, ngươi...” Tô Ánh Dung có chút hoảng loạn, chuyện lần trước Viên Minh Châu bị té hồ, Viên gia hướng nàng trách cứ, Tô Ánh Dung cố gắng dùng thành ý thể hiện sẽ không có lần sau Viên gia mới miễn cưỡng không truy cứu trách nhiệm lên đầu nàng, hiện tại thì hay rồi, lần này lại bị người ta đánh đến chảy máu miệng, Viên gia sao có thể bỏ qua chuyện này đơn giản như vậy được?!

“Chảy... chảy máu?” Viên Minh Châu đưa tay chạm vào khoe miệng, nhìn chất lỏng màu đỏ dính ở trên tay, đầu óc nàng không khỏi choáng váng, gương mặt kích động không nói nên lời.

“Tiên nhân! Là ngươi đánh ta!” Ánh mắt Viên Minh Châu vô tình rơi vào chiếc khăn che mặt đang cầm trên tay, đại não như ý thức được kẻ đánh nàng vẫn còn chưa rời đi, Viên Minh Châu không khỏi ngẩng đầu, muốn đem dung nhan của kẻ đã đánh nàng xâm nhập vào máu thịt để cho đối phương một bài học.

“Là ta đánh ngươi, làm sao?” Tà áo màu lam hơi tung bay, gương mặt thiếu nữ hiện ra trước mọi người, ngũ quan của nàng đặc cùng một chỗ vô cùng hòa hợp, nhìn thế nào cũng là một mỹ nhân, dung mạo cũng không kém Tô Ánh Dung ở đối diện, đặc biệt trên mặt nàng luôn treo một nụ cười ôn nhu, nhìn qua vô cùng bắt mắt nhưng lại mang cho người khác cảm giác không tốt lắm.

Ánh mắt Lạc Dư rơi vào khăn che mặt mà Viên Minh Châu cầm trên tay, cũng phát giác ra được dung nhan của bản thân đã bị người ở đây thấy được, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như thường, nàng không giống Bạch Tử Linh cùng Thanh Nhi, che che giấu giấu để người khác không nhận ra, dù sao nàng cũng không có gì che giấu, mặc kệ là thân phận hay dung mạo.

“Ngươi còn dám thừa nhận!” Viên Minh Châu bị ngữ khí nhẹ nhàng của Lạc Dư làm cho tức chết, nhận thấy ánh mắt của Lạc Dư nàng liền vứt khăn che mặt sang một bên, như vứt thứ gì đó bẩn thỉu lắm.

“Chuyện ta làm có gì mà không dám thừa nhận?” Lạc Dư thấy hành động này của Viên Minh Châu thì chỉ neho mắt, cũng không có tức giận, bất quá

cảm xúc trong đôi mắt hạ xuống vài phần, khiến Thanh Nhi đứng bên cạnh không rét tự run.

Lạc Dư vừa dứt lời liền nhận được ánh mắt tán thưởng của một số người, trong số đó có cả Thương Trường Hạo, trong ấn tượng của hắn, thường thì khi làm chuyện xấu xa gì đó, mặc kệ là trước mặt vẫn là sau lưng, một đám nữ nhân đều không thừa nhận đó là mình làm, vậy mà hiện tại Lạc Dư lại thẳng thắn thừa nhận, hơn nữa nhìn bộ dạng kia của nàng giống như chuyện này hiển nhiên phải là như vậy vậy.

“Hơn nữa là do nguoi ra tay trước, bản thân ta chỉ là phòng vệ chính đáng, giống như ta không có làm sai đi?” Lạc Dư nhướn mày, một bộ dạng vô tội.

“Phòng vệ chính đáng? Đúng là buồn cười!” Viên Minh Châu đưa tay chỉ vào mặt mình: “Phòng vệ chính đáng của nguoi là đánh ta đến sưng mặt chảy máu sao?!”

“Nếu không phải ta nhanh chóng ra tay thì người hiện tại bị sưng mặt chảy máu là ta rồi!” Dứt lời nàng còn đưa tay xoa mặt mình, giống như thật sự sợ hãi một bên má của nàng sẽ sưng đỏ của Viên Minh Châu, bộ dạng kia của nàng ai nấy nhìn đều biết nàng đang giả vờ, chỉ là không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười.

Thương An Nhã đứng bên cạnh nhìn không được mà nhếch môi, vị tỷ tỷ này đúng là khác tính của Viên Minh Châu, kể từ lúc nàng bước vào Phong Nguyệt Lâu Viên Minh Châu chưa từng chiếm thế thượng phong!

“Nguoi...” Viên Minh Châu tức giận đến mức run người, cái nàng không cãi lại Lạc Dư, đánh nàng cũng không đánh lại đối phương, nàng hiện tại có thể làm gì!

Thanh Nhi ở bên cạnh không ngừng kéo ống tay áo của Lạc Dư, ý đồ muốn Lạc Dư đừng nói nữa, lúc này Lạc Dư cho Viên Minh Châu một cái tát đã dọa cho nàng choáng váng, hiện tại lại không ngừng khiêu khích Viên Minh Châu như là đang muốn chọc điên nàng ta vậy.

“Hiện tại nói chuyện cũng không lưu loát, cũng thật đáng thương.” Lạc Dư đối với bàn tay đang kéo ống tay áo mình của Thanh Nhi cũng chẳng buồn phản ứng khiến Thanh Nhi gấp muốn khóc nhưng cũng không dám làm càn, sợ chọc Lạc Dư tức giận thì bản thân lại trở thành kẻ xui xẻo, những lời Lạc Hàm nói, nàng cũng chưa có quên!

“Nguoi... tiện nhân, nguoi có biết nguoi đang nói chuyện với ai không hả?!” Cũng không biết hôm nay là ngày gì, ngoại trừ việc gặp gỡ Thương Trường Hạo là việc đáng ăn mừng ra thì nàng hết gặp chuyện xui xẻo này liền đến chuyện xui xẻo khác, mà xui xẻo lớn nhất mà nàng gặp chắc chắn không ai khác là Lạc Dư!

“Tiện nhân nguoi giả vờ đeo khăn che mặt khiến bản thân trở nên thần thần bí bí không biết từ đâu xuất hiện, cũng không biết xem lại thân phận của mình, nguoi nghĩ mình là ai mà dám ăn nói với ta như vậy?!” Lúc này tiểu nhị Phong Nguyệt Lâu ăn nói không khách khí với nàng đã khiến Viên Minh Châu rất tức giận, nhưng vì người trong nhà đã dặn dò Phong Nguyệt Lâu có thể lực thần bí phía sau hỗ trợ, nếu không có chuyện gì thì đừng nên gây sự với bọn họ, cho nên nàng cắn răng bỏ qua cho sĩ nhục này thế nhưng hiện tại... Lạc Dư là kẻ nào, không những mắng nàng còn đánh nàng, hiện tại lại châm chọc nàng, nàng ta nghĩ mình là ai?!

“Ta là Viên gia tiểu thư, nguoi hôm nay đụng đến ta đúng là chán sống rồi, có tin hay không ta hô một tiếng, nguoi liền cửa Phong Nguyệt Lâu cũng không thể bước ra?!”

Đối với bộ dạng hùng hổ uy hiếp của Viên Minh Châu, thái độ của Lạc Dư vẫn lạnh nhạt như thường, thậm chí còn có chút không thèm để ý, rõ ràng là không để lời nói của Viên Minh Châu vào mắt.

“Có giỏi thì gọi người a...” Đại tiểu thư đánh không lại liền gọi người, Lạc Dư cũng không phải chưa thấy qua, cho nên nàng cũng không cảm thấy sợ, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Lạc Dư tuy cùng Bạch Tử Linh tuy đều là những người chúa ghét phiền phức bám vào người nhưng nếu những kẻ đã dám can đảm chọc đến nàng, Lạc Dư tự nhiên sẽ không đơn giản bỏ qua chuyện này, càng đừng nói đến kẻ không biết sống chết như Viên Minh Châu, lúc này còn muốn ra tay đánh nàng!

Nữ nhân quan trọng nhất là thứ gì?

Ngoại trừ thanh danh ra thì chính là gương mặt!

Viên Minh Châu không nói một lời liền động thủ đánh nàng, Lạc Dư cũng không phải kẻ thiện lương gì, tất nhiên là không khách khí đáp trả đối phương một cái.

“Nguoi...” Tô Ánh Dung bên cạnh nhìn thấy Viên Minh Châu cãi không lại Lạc Dư, sợ đối phương giận quá làm liều rồi làm bị thương bản thân như lúc này nên vội kéo tay khuyên ngăn đối phương.

“Minh Châu, có gì từ từ nói, đừng kích động.” Nàng thật sự lo lắng Viên Minh Châu làm ra hành động ngu ngốc gì để làm bản thân bị thương, đến lúc đó Viên gia khởi binh vấn tội, mọi trách nhiệm đều bị đổ lên đầu nàng!

Viên Minh Châu tránh thoát khỏi tay Tô Ánh Dung, nàng quay người đi ra ngoài cửa, mọi người bên ngoài vốn đang tập trung lại để theo dõi diễn biến câu chuyện, thấy nàng đi ra thì vội tránh sang một bên, dù sao đối phương cũng là tiểu thư Viên gia, thường dân bá tánh như bọn họ làm sao dám ngăn cản?

Viên Minh Châu khó khăn lắm mới nhìn thấy xe ngựa Viên gia đậu bên kia đường, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó hướng về phía xe ngựa bên kia hét một tiếng rõ to: “Người đâu!”

Bởi vì lần trước Viên Minh Châu bị té hồ không tìm ra hung thủ, Viên gia sợ nàng ra ngoài gặp chuyện gì nên lần này đã cho người đi theo bảo hộ, lúc này nàng gọi thì ngay lập tức một đám hán tử liền xuất hiện bên cạnh nàng.

Đám người này là hộ vệ Viên gia phái đi theo bảo vệ Viên Minh Châu, từ đầu bọn họ đã xuất hiện ở bên ngoài Phong Nguyệt Lâu, nhưng không có mệnh lệnh của Viên Minh Châu nên bọn họ chỉ có thể đứng từ xa theo dõi. Lúc này nhìn thấy Viên Minh Châu suýt té, có người phản ứng lại định chạy ra cứu Viên Minh Châu nhưng nghĩ lại nam nữ khác biệt, mặc dù bọn họ là thuộc hạ nhưng trước mặt một đám người cùng chủ tử tiếp xúc da thịt thì sẽ gây ảnh hưởng đến thanh danh của Viên Minh Châu, đến lúc đó thứ bọn họ nhận được không phải là thưởng mà là hình phạt, cho nên một đám hán tử tro mắt nhìn Viên Minh Châu và Tô Ánh Dung hoa lệ nằm trên đất.

Tô Ánh Dung suýt nữa quên mất hôm nay Viên Minh Châu không có ra cửa một mình mà còn mang theo cả một đám hộ vệ, chỉ là không nghĩ đến đối phương lại mang theo nhiều người như vậy, nhất thời ánh mắt không khỏi rơi vào người Lạc Dur, thấy bộ dạng đối phương vẫn thản nhiên như thường thì có chút khó hiểu.

Nàng ta không sợ sao?

Vì sao lại có thể trấn tĩnh như vậy?!

Tô Ánh Dung nhíu mày, thầm nghĩ người này đúng là biết làm ra vẻ.

Đều là nữ nhân với nhau, Tô Ánh Dung làm sao không biết được tâm tư của nữ nhân đang nghĩ gì, bản thân nàng đứng ở trước mặt đám người này còn bị dọa cho run rẩy mồ hôi trộm, Lạc Dur là kẻ địch của bọn họ, sợ là còn sợ hãi hơn nàng đi, sợ dĩ nàng ta bình tĩnh như vậy bất quá cũng chỉ là giả vờ mà thôi!

Đại sảnh vốn đang ồn ào náo nhiệt đột nhiên xuất hiện một đám hán tử thân hình cao lớn, mặt mày dữ tợn, người nào người nấy đều là bộ dạng hung thần sát khí khiến mọi người một trận sợ hãi, bắt đầu nhón nháo cả lên.

“Viên tiểu thư, có gì từ từ nói, không nên động tay động chân ở đây.” Tiểu nhị cũng thấy tình hình ngày càng xấu đi, thầm nghĩ người này đúng là ôn thần, vừa bước vào cửa đã gây ra không ít chuyện, hiện tại còn gọi người đến quậy, đúng là không để ai vào mắt mà!

Ngoài mặt ăn nói nhỏ nhẹ với Viên Minh Châu nhưng trong lòng chỉ hận không thể mang chổi ra quét Viên Minh Châu, đồng thời cũng đổ mồ hôi hột mà tìm kiếm bóng dáng chương quỳ Chu Phúc. Đạo gần đây chương quỳ thường xuyên vắng mặt ở Phong Nguyệt Lâu, nghe nói là lão bản của Phong Nguyệt Lâu đã trở về, đang nghỉ ngơi ở trong biệt viện ở đằng sau, cho nên chương quỳ bỏ công việc của mình thường xuyên chạy đến đó, giao một đồng lộn xộn cho tiểu nhị như hán quân lí, lúc đầu hán tử còn vui vẻ vì bản thân có cơ hội thể hiện nhưng hiện tại chỉ muốn khóc thét cho xong, đặc biệt là gặp phải loại người như Viên Minh Châu, chỉ hận không thể ném củ khoai bông tay này cho chương quỳ.

“Tránh ra!” Viên Minh Châu đẩy tiểu nhị sang một bên, dẫn theo đám hán tử đi đến trước mặt Lạc Dur. Tiểu nhị còn muốn xông lên ngăn cản thì đám hán tử lập tức liền đưa tay ngăn lại, không cho tiểu nhị đến gần, nếu tiểu nhị xông lên bọn họ sẽ không khách khí, khiến tiểu nhị phải ôm một bụng tức mà không dám nói gì, chỉ có thể quay người đi gọi chương quỳ.

Mọi người đang dùng bữa ở dưới đại sảnh thấy tiểu nhị của Phong Nguyệt Lâu cũng không cản được đám hán tử của Viên gia thì vội vàng trốn vào trong góc, nhường chiến trường lại cho đám người Lạc Dur cùng Viên Minh Châu. Mà lâu lâu hai phía trên tựa hồ nghe ra oanh động nên cũng vội vàng mở cửa đi ra ngoài xem thử là có chuyện gì, nhìn thấy một đám hán tử cao lớn hung hăng đi vào, bọn họ chỉ sợ hãi trong chốc lát, cũng không có sợ hãi, người có thể ngồi trên lầu hai dùng bữa, thân phận địa vị tự nhiên là không thể đánh đồng với đám người bên dưới, chuyện gì mà chưa từng gặp qua, cũng không có gì phải ngạc nhiên.

“A, thật sự gọi người?” Giọng nói thiếu nữ thanh thúy vang lên, nghe không có vẻ gì là sợ hãi, càng nghe càng cảm thấy đối phương là đang vui đùa.

“Viên Minh Châu lần này đúng là muốn làm lớn chuyện rồi.” Đội hình như vậy... còn không phải là muốn làm lớn chuyện sao?

Thương Phiến Phiến một bên thấp giọng lên tiếng, cũng không biết là nói cho ai nghe, tóm lại ba người xung quanh đều không ai trả lời nàng.

“Thế nào? Sợ?” Viên Minh Châu dẫn theo một đám hán tử đi đứng trước mặt Lạc Dur, không cần đợi Viên Minh Châu lên tiếng bọn họ đã bao vây xung quanh hai người Lạc Dur cùng Thanh Nhi, thân ảnh thiếu nữ đơn bạc đứng giữa một đám nam nhân cao lớn, vô cùng nổi bật.

“Sợ? Người nhìn ta có cảm thấy ta đang sợ không? Đừng tự cho mình là đúng!” Lạc Dur hất tay một cái, tỏ vẻ khinh thường.

Khi Lạc Dur hất tay, không ai nhìn thấy có một đám bột phấn từ trong ống tay áo của nàng bay ra, bột phấn vừa nhỏ lại vừa nhuyễn, vừa tiếp xúc với không khí bên ngoài đã nhanh chóng hòa lẫn vào rồi biến mất, người bình thường khó mà nhìn thấy, người có võ công thì nhạy cảm hơn một chút, bọn họ có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng trong không khí nhưng rất nhanh liền biến mất không còn, một số người cảm thấy bản thân họ ngửi lầm nên cũng không có chú ý đến, nhưng có một số người nâng cao cảnh giác, vừa ngửi thấy mùi hương liền lập tức nín thở, điển hình như Thương Gia Luật.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79-4: Viên Minh Châu kiêu ngạo (4)

Thương Gia Luật nhủ mảy, hẳn trước giờ không thích dùng hương thơm, người bên cạnh hẳn cũng biết rõ điều này cho nên một khi muốn cùng ngồi một bàn với hẳn thì sẽ thức thời không dùng. Thương Trường Hạo lớn lên từ nhỏ với hẳn, quá hiểu rõ thói quen này của hẳn cho nên mỗi lần ra ngoài với hẳn đều không có dùng, như sợ hẳn ghét bỏ. Thương Phiến Phiến cùng Thương An Nhã vốn là nữ nhân, thích làm đẹp là bình thường, nhưng bởi vì hôm nay cùng đi dùng bữa với Thương Gia Luật nên bọn họ cũng hạn chế sử dụng mùi hương, huống hồ mùi hương này cũng không phải loại ngày thường mà bọn họ dùng, cũng không loại trừ khả năng mùi hương này của những người khác ở đây, dù sao nơi này cũng là tửu lâu, loại người nào cũng có, mùi hương là không thể tránh khỏi. Bất quá Thương Gia Luật đề ý, từ khi hẳn bước vào cũng không ngửi thấy mùi hương này, chỉ khi Lạc Dư vừa mới hất tay mới có mùi hương này, cho nên mùi hương này là từ nữ nhân này mà đến, đối với thái độ lạnh nhạt của nàng ở trước mặt đám người hẳn có phần nghi ngại, cảm thấy nữ nhân này không đơn giản.

Thật ra Lạc Dư chỉ phóng bột phần vào đám người hẳn từ vây quanh nàng, nàng điều khiển lực đạo rất tốt, không có ảnh hưởng người vô tội ở đằng xa, chỉ là Thương Gia Luật tâm phòng bị quá nặng mà thôi, bất quá trường thành trong chốn thâm cung, có tâm phòng bị ngược lại là tốt.

Chỉ đáng thương cho Thanh Nhi, lúc này vẫn chưa biết mình đã bị nàng hạ độc, bất quá nàng sẽ tìm một cơ hội để cho Thanh Nhi ăn giải dược, dù sao có nàng bên cạnh, Thanh Nhi cũng không chết được.

“Đến lúc này còn có thể trấn tĩnh như vậy, ta đúng là phải nhìn ngươi với đôi mắt khác.” Viên Minh Châu cắn răng nhìn Lạc Dư, đáy lòng một trận khuấy nhục, trong khi Lạc Dư vẫn bình tĩnh như thường, nhìn qua liền nhận thấy có sự khác biệt.

“Hôm nay nếu không dạy dỗ ngươi một bài học, ta đây không gọi Viên Minh Châu!”

“Vậy thì ngươi chuẩn bị đổi tên được rồi đó, đám người này... vốn không làm khó được ta!” Đám người này chỉ được cái đông người với khí thế là lớn, võ công chưa chắc đã cao hơn ai, mà cứ cho là đối phương có một thân thủ xuất quỷ nhập thần đi, Lạc Dư cũng không sợ, đừng quên nàng còn biết dùng độc, đợi lát nữa liền biết kết quả để xem bọn họ còn hung hăng như vậy nữa không?!

Thanh Nhi bên cạnh chỉ hận không thể lập tức kéo Lạc Dư rời khỏi nơi này, giờ phút này hai người bọn họ bị bao vây tứ phía mà Lạc Dư vẫn còn có tâm trạng kiêu khích Viên Minh Châu, nàng cũng phục Lạc Dư luôn rồi!

“Người đâu, bắt nữ nhân này lại cho ta!”

Thương Trường Hạo nhủ mảy, muốn đi lên giải vây giúp Lạc Dư, bởi vì người gây sự trước là Viên Minh Châu, Thương Trường Hạo chỉ giúp lí không giúp tình, ai biết còn chưa đợi hẳn mở miệng Thương Phiến Phiến đứng bên cạnh đã kéo ống tay áo của hẳn.

“Hoàng huynh huynh định làm gì?” Thương Phiến Phiến nhìn màn kịch hấp dẫn sắp diễn ra, ngoài mặt tuy không bộc lộ cảm xúc gì nhưng trong lòng lại hớn hờ vô cùng, hôm nay mặc kệ là Viên Minh Châu dùng thế ép người chiến thắng, vẫn là Lạc Dư gan lớn đột phá vòng vây thì đối với nàng mà nói đều không bất lợi, một màn kịch hay như vậy mà Thương Trường Hạo lại muốn phá hủy, Thương Phiến Phiến tất nhiên phải ngăn cản!

Hắn định làm gì?

Đương nhiên là...

“Huynh muốn giúp nữ nhân đó? Có biết nữ nhân đó đang đắc tội với ai không?” Sở dĩ nàng cùng Viên Minh Châu đối đầu nhiều năm như vậy mà không bị người của Viên gia đối phó là bởi vì nàng là nữ nhi của Thành Thiên đế, dù mẹ ruột của nàng sớm đã qua đời khiến nàng không có chỗ dựa nhưng suy cho cùng nàng cũng mang huyết mạch của Thành Thiên đế, Viên gia dùng có lòng quyền thế nào cũng chỉ là thần, thần không thể đối đầu cùng quân, nếu không hậu quả chính là tru di cửu tộc!

Thương Phiến Phiến nhờ có thân phận cao quý nên Viên gia mới không dám đắc tội với nàng, nhưng Lạc Dư thì khác, cũng không biết là kẻ vô danh tiểu tốt nào ở đâu xuất hiện, không những huênh hoang hơn người mà còn dám ra tay đánh Viên Minh Châu, Viên Minh Châu là viên ngọc quý của Viên gia, người Viên gia biết nữ nhi của mình bị đánh thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Lúc này Viên Minh Châu đang tức giận, hơn nữa nàng ta còn mang theo nhiều người như vậy, Thương Trường Hạo nếu xen vào không những không ngăn được Viên Minh Châu ngược lại còn làm mình bị thương. Thực phi bên kia trách tội là chuyện nhẹ, chọc giận Viên gia ra tay với Thương Trường Hạo mới là chuyện lớn!

Nàng không thích tính tình của Viên Minh Châu nhưng cũng không quen nhìn thái độ đó của Lạc Dư.

Nữ nhân này cũng không biết từ đâu xuất hiện đã thể hiện thái độ huênh hoang hơn người như vậy, ngay cả Thương Phiến Phiến nàng còn nhìn không vừa mắt, huống hồ là một người kiêu ngạo như Viên Minh Châu?

“Viên gia chúng ta không thể đắc tội, huynh quên mẫu phi đã nói gì sao?!” Lúc này đến lượt Thương Phiến Phiến lấy Thực phi ra áp chế Thương Trường Hạo, mặc kệ là đối với nàng vẫn là hẳn, chỉ cần mang Thực phi ra đều sẽ thành công.

Thương Trường Hạo nghe vậy có chút chần chừ, hẳn vốn là một nhi tử ngoan ngoãn hiểu chuyện, bình thường lời nói của Thương Phiến Phiến mặc dù có chút không hay nhưng hẳn vẫn cố gắng lắng nghe, chứ đừng nói hôm nay Thương Phiến Phiến vậy mà lại mang Thực phi ra áp chế hẳn. Thương Trường Hạo vốn mang một nửa huyết mạch Phượng Tê, ở Thành Thiên hẳn tuy là hoàng tử, có thân phận cao quý nhưng có một số người ở nơi này vẫn đề ý đến

xuất thân của hắn, trước mặt bọn họ không dám nói gì nhưng sau lưng chắc chắn là nói không ít lời khó nghe, miệng mọc ở trên người bọn họ hắn cũng không thể cảm đoán người ta, cho nên từ nhỏ Thương Trường Hạo liền biết bản thân so với các hoàng tử khác trưởng thành còn khắc khổ hơn rất nhiều, đặc biệt là khi Thực phi ôm mộng muốn đưa hắn lên để vị, áp lực trên người Thương Trường Hạo lại càng lớn. Thương Gia Luật cùng hắn giống nhau đều là người Phụng Tề, bởi vì Nhu phi không có tham vọng lớn, mà Thương Gia Luật lại bất cận nhân tình, cho nên Thành Thiên để đối với Thương Gia Luật mặc dù không mấy thân cận nhưng cũng không đến mức chán ghét, trong khi đối với hắn bề ngoài nói tốt nhưng thái độ lại xa cách, thậm chí còn giữ Thương Tiêu Minh ở lại kinh thành áp chế hắn!

Đúng vậy, sở dĩ Thành Thiên để coi trọng Minh vương, giữ hắn lại Yên Kinh mà không cho hắn đi Tây Lĩnh, không phải yêu thương hắn mà là giữ hắn lại để áp chế Thương Trường Hạo, thậm chí không tiếc cho Thương Tiêu Minh quyền lực trong tay, chỉ để Thương Trường Hạo không có khả năng phản kháng!

Thành Thiên để đối với huyết mạch của mình là bận tâm, bất quá... điều tiên quyết đối phương phải là người Thành Thiên!

Mẹ đẻ của Thương Phiên Phiên tuy xuất thân không cao, chỉ là một phi tần chỉ được sủng ái một vài lần rồi giống như đồ vật bị vứt bỏ, nhưng sau khi Thương Phiên Phiên sinh ra lại được đưa đến chỗ Hoàng hậu nuôi dưỡng, cho dù Hoàng hậu không muốn, Thành Thiên để cũng đưa nàng đến chỗ các sủng phi khác chứ không hề vứt bỏ nàng ở Lân cung, bởi vì nàng mang trong người huyết mạch của hắn.

Thương Trường Hạo, lớn lên tuổi tú, tuổi còn trẻ đã có tài, ôn nhuận như ngọc, tính tình hòa ái dễ gần, lại xuất thân cao quý, rất được lòng dân, thế nhưng lại không mấy được Thành Thiên để xem trọng, cho dù là chuyện đơn giản nhất Thành Thiên để cũng không giao cho hắn làm, cũng không cho hắn bất kì cơ hội lập công nào, trên triều đình luôn bị Thương Tiêu Minh đè đầu cưỡi cổ. Thế nhưng Thành Thiên để cũng không thật sự xa lánh nhi tử này, bất kể là đãi ngộ hay thái độ đều tốt nhất, duy chỉ quyền lực là không giao cho đối phương, nếu có người hỏi rằng vì sao Thành Thiên để lại làm như vậy thì chỉ có một đáp án duy nhất mà trong lòng Thương Trường Hạo cũng rõ ràng, đó là do Thương Trường Hạo mang một nửa huyết mạch của Phụng Tề!

Thành Thiên để có thể bao dung với huyết mạch của mình nhưng tuyệt đối sẽ không dung thứ cho người có huyết thống dị tộc như hắn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế!

Thiên hạ này, Thành Thiên này chỉ có thể là của Thương gia, của Thành Thiên quốc!

Trong lúc Thương Trường Hạo chán chường thì Viên Minh Châu đã cho người ra tay với Lạc Dư, Thanh Nhi sớm đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch nhưng bởi vì có khăn che mặt che nên người khác không nhìn thấy được sắc mặt của nàng. Lần trước nàng can đảm đứng trước mặt nam tử yêu nghiệt gọi Dạ gia đã bị Bạch Tử Linh nã một trận khiến nàng hiểu rõ mọi chuyện, bản thân nàng không có năng lực thì không nên dùng sự dũng cảm của mình để bù đắp, bởi vì không những không giúp được gì mà còn liên lụy đối phương. Lạc Dư bên cạnh đối với việc bản thân mình bị bao vây từ đầu chí cuối đều duy trì nụ cười nhàn nhạt, giống như thật sự không hề sợ hãi cảnh tượng trước mắt, bất quá nàng đưa kéo tay Thanh Nhi ra phía sau mình, một bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con.

Thấy một tên hán tử đi lên muốn ra tay, Lạc Dư kéo tay Thanh Nhi nghiêng người tránh sang một bên, một chân dùng sức đạp đối phương một cái, tên hán tử kia không kịp phản ứng đã văng ra xa, té ngã lên một cái bàn, bàn gỗ không thể chống chịu lại sức nặng của hắn nên bị sụp đổ, thức ăn trên bàn theo đó văng tứ phía, bộ dạng hán tử chật vật không còn gì để nói.

Mọi người xung quanh nhìn một màn này không khỏi sửng sốt, không ai ngờ ra thiếu nữ có thân hình thanh mảnh này lại có sức lực lớn như vậy, dùng một cước liền đá văng hán tử cao lớn ra xa.

Một đám hán tử được Viên Minh Châu gọi đến, tên nào tên nấy đều hai mắt nhìn nhau, lúc đầu bọn họ thấy đối thủ là một nữ tử chân yếu tay mềm nên cũng chẳng muốn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề nên chỉ cử một tên đi lên bắt đối phương về để mặc cho Viên Minh Châu muốn làm gì thì làm, ai biết được bọn họ đúng là xem thường tiểu cô nương này, một nam nhân cao lớn cũng không thể làm gì được nàng, lúc này đám hán tử cũng không có khinh thường đối phương nữa mà cả đám người cùng nhau xông lên.

Thanh Nhi thấy một đám người muốn xông lên, bàn tay siết chặt mép váy, thân hình nhỏ nhắn hơi run rẩy, Lạc Dư nghĩ rằng nàng bị dọa sợ cho nên đưa tay vỗ vai Thanh Nhi để trấn an, trong lúc mọi người không chú ý đã cho Thanh Nhi nuốt một viên thuốc, một bên thì thầm tính toán thời gian được liệu phát tác.

Thanh Nhi bị Lạc Dư nhét một viên thuốc vào miệng, theo phản xạ liền nuốt xuống bụng, nuốt xong mới kịp phản ứng, nàng ngây ngẩn cả người, bất quá đều là người học y, Thanh Nhi mặc dù học nghệ không tinh nhưng nhìn hành động này của Lạc Dư thì nàng cũng biết Lạc Dư đã hạ độc bọn họ, trong đó bao gồm cả nàng!

Thảo nào lúc này nàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng trong không khí, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, sau đó mùi hương theo gió biến mất, ngửi một lúc không ngửi được gì nữa khiến nàng nghĩ rằng là do nàng ngửi nhầm, hay đó chỉ là mùi hương từ nhà bếp của Phong Nguyệt Lâu truyền đến, không ngờ... Lạc Dư thật sự hạ độc bọn họ!

Hiện tại nghĩ lại Thanh Nhi mới cảm thấy mùi hương này quen thuộc thế nào, trước đó nàng thường xuyên vào phòng của Lạc Hàm, nhìn thấy đủ loại chai lọ bày trí khắp phòng, trong đó có không ít độc dược, Thanh Nhi vì tò mò nên muốn thỉnh giáo một chút Lạc Hàm về phương diện này, mà Lạc Hàm cũng rất thoải mái dạy dỗ Thanh Nhi. Về phương diện học y Thanh Nhi có vẻ như không có thiên phú như Bạch Tử Linh, cho nên đối với một số thứ Lạc Hàm dạy nàng vẫn còn mơ hồ, nhưng đối với độc dược thì ngược lại có chút hứng thú, khi bắt đầu học một thứ gì đó thì thứ đầu tiên phải có chính là hứng thú, Bạch Tử Linh thấy Thanh Nhi tựa hồ tìm thấy cảm giác trong việc điều chế độc dược nên cũng cố vũ Thanh Nhi đi theo Lạc Hàm học. Bạch Tử Linh cũng muốn học nhưng thứ gì cũng đi theo trình tự của nó, vì vậy trước khi học điều chế độc dược, Bạch Tử Linh muốn học một số thứ cần thiết để có thể cứu bản thân trước, ít nhất thì vào lúc nguy cấp có thể tự mình cứu mình.

Thanh Nhi bị Lạc Hàm coi như là chuột bạch thí nghiệm, không ngừng dùng cơ thể nàng để thử qua vô số độc dược, tất nhiên những loại độc dược đó không có nguy hiểm đến tính mạng, dù sao cũng là tỷ muội với nhau, cho dù nhiều năm không gặp, không có bao nhiêu giao tình nhưng trong lòng hai người bọn họ đều rõ ràng phải nương tựa lẫn nhau mà sống, cho dù Lạc Hàm có tàn nhẫn thế nào cũng sẽ không ra tay với Thanh Nhi. Thanh Nhi nhờ trở thành chuột bạch của Lạc Hàm mà đối với mỗi loại độc dược đều có phản nhận thức, giống như mùi hương lúc này, nàng cảm thấy vừa quen thuộc nhưng trong lúc nhất thời không thể nào nhớ ra, vì vậy khi thấy hành động nhét viên thuốc vào miệng nàng của Lạc Dư, Thanh Nhi mới biết Lạc Dư hạ độc, mà độc đó đã phân tán vào trong không khí. Sau khi suy đi nghĩ lại rồi cuộc cũng đưa ra được kết luận là độc dược này quá ba ngày không giải mới nguy hiểm đến tính mạng, mà nàng đã uống giải được nên cũng yên tâm thở ra, dù sao nàng cũng có chút may mắn khi Lạc Dư lại dứt cho nàng giải được, đồng thời đáy lòng cũng dâng lên một trận ác hàn.

Lạc Dư vì muốn chinh phục đám người Viên Minh Châu mà đã hạ độc vào trong không khí, ai hít thở đều bị trúng độc, trong đó có cả nàng, nàng cũng biết Lạc Dư không cố tình hạ độc nàng, đơn giản là vì đám người này bao vây xung quanh hai người các nàng, tránh không khỏi độc dược sẽ lan đến, hơn nữa Lạc Dư cũng không muốn kinh động với mọi người biết nên mới bí mật không nói cho nàng biết.

Hạ độc người khác chẳng lẽ còn rêu rao khắp nơi để đối phương biết?

Thanh Nhi mặc dù giận Lạc Dư hạ độc không nói cho nàng biết nhưng nhiều hơn là may mắn khi Lạc Dư còn suy nghĩ đến nàng, còn có tình người cho nàng thuốc giải, nếu không... nghĩ đến đây Thanh Nhi chỉ muốn khóc, đồng thời trong lòng càng nhớ thương Lạc Hàm.

Lạc Hàm lạnh lùng, cao ngạo, thường xuyên chê nàng nói nhiều nhưng so ra vẫn tốt hơn một với Lạc Dư mặt lúc nào cũng treo nụ cười tươi tắn trên môi nhưng tâm thì lại đen tối vô cùng.

Đám hán tử từ bốn phương tám hướng xông lên, Lạc Dư kéo tay Thanh Nhi né tránh, còn mình thì dùng chiêu đánh bay những người còn lại, một chiêu không thể dùng hai lần, vừa này bọn họ thấy tên hán tử kia bị nàng đập bay thì khi thấy nàng nhắc chân cũng đã đề phòng, cho nên Lạc Dư linh hoạt thay đổi những chiêu thức khác nhau, từng bước đánh bay những hán tử còn lại. Võ công của Lạc Dư không phải là rất cao siêu, chỉ vừa đủ để bảo vệ mình, nếu so sánh với Lạc Hàm thì miễn cưỡng mới có thể xem như ngang tài ngang sức, đối thủ của nàng là một đám hán tử cao to lực lưỡng lại có võ công trong người, vốn dĩ người chiếm thế thượng phong phải là bọn họ, chỉ là không ai ngờ người được người bị đá bay lại là bọn họ.

“Chú tử?” Lãnh Nhất trên lầu nhìn một màn này cũng thấy vô cùng khó hiểu nhưng lại không thể cho đáp án chính xác.

Võ công của lam y nữ tử nói dễ nghe là đủ đề phòng thân, khó nghe là công phu mèo cào, không quá cao siêu cũng không có lực công kích mạnh, hoàn toàn không thể lấy đi tính mạng của người khác, ngược lại đám hán tử mà Viên Minh Châu gọi đến người nào người này đều là bộ dạng hung ác, vừa nhìn liền biết giết người không chừa nhiều, ấy vậy mà cuối cùng lại thua trong tay lam y nữ tử.

Lãnh Vô Quân cũng là vì thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài nên mới đi ra xem, không nghĩ lại thấy một màn thế này, hần nhân nhật liếc mắt, sau đó mới lên tiếng: “Nàng dùng độc.” Nếu không dựa vào một tay trời gà không chặt đó của nàng làm sao đánh bại được một đám người kia?

Lãnh Nhất sững sờ: “Độc?” Nàng hạ độc khi nào? Sao hán tử lại không biết?

Đúng vậy, độc dược lúc này Lạc Dư phóng ra ngoài lúc này đã phát huy tác dụng, Lạc Dư cũng biết hai tay khó địch bốn tay, bản thân nàng lại không phải cao thủ võ lâm gì, muốn giải quyết một đám người này cũng có chút khó khăn, nhưng nàng lại biết lợi dụng ưu thế của bản thân, chính là dùng độc. Lạc Dư cái gì cũng không giỏi nhưng giỏi nhất chính là dùng độc, ở phương diện chữa bệnh cứu người nàng có thể không tự tin nhưng giết người bằng độc thì nàng lại vô cùng thành thạo, trong lúc đám người này chỉ lo chú ý việc nàng cùng Viên Minh Châu cãi nhau mà không ai chú ý đến việc nàng hạ độc trong không khí.

Lúc đầu Lạc Dư cũng không có ý định dùng độc với Viên Minh Châu, cho dù nàng ta ngang ngược không nói lí đi chăng nữa cũng không cần đến lượt nàng phải ra tay, loại người như nàng ta sớm muộn gì cũng bị người khác dạy dỗ, nàng ra tay chỉ làm bẩn tay nàng, thế nhưng nàng ta lại muốn gọi người đến, không chỉ gọi một người mà gọi đến gần mười người, mười nam tử đấu với hai nữ nhi chân yếu tay mềm, hành động xem thường người khác đến như vậy quả thật khiến nàng nhìn không thuận mắt, cho nên mới hạ độc. Nàng còn nhớ đến Thanh Nhi đang ở bên cạnh nên không có dùng độc dược có độc tính mãnh liệt mà chỉ hạ độc áp chế nội lực trong người đối phương, khiến người có võ công không thể vận chuyển được nội lực trong người, mỗi lần vận công sẽ cảm thấy đau đớn như có ngàn con kiến thi nhau cắn, đây là loại độc dược dựa trên cổ trùng của Nam Cương mà điều chế, bất quá nó không hung bạo như cổ trùng, thứ độc dược này chỉ cần trong vòng ba ngày uống giải được thì sẽ bảo toàn tính mạng, bằng không thì sẽ tự bạo mà chết.

Giọng nói hai người Lãnh Vô Quân không lớn nhưng cũng đủ để truyền vào tai của những người có nội lực ở đây, trong đó có cả Lạc Dư cùng đám người mà Viên Minh Châu gọi đến, đôi mắt lạnh lẽo của Lạc Dư thoáng nhìn hai người Lãnh Vô Quân đứng trên lầu hai, sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt mà tập trung đối phó với đám người Viên Minh Châu gọi đến. Còn đám hán tử bị dính chiêu của Lạc Dư phần lớn mọi người đều lần lữa bò lết trên mặt đất, người nào người này đều chật vật không thôi, nhưng bọn họ vẫn lồm cồm bò dậy. Lần nữa muốn đi lên dạy dỗ Lạc Dư, chính là phát hiện lại không thể vận chuyển nội lực, mỗi lần vận chuyển đều đau đớn vô cùng khiến sắc mặt của người nào người này đều vận vẹo không thôi, lúc này lời nói của Lãnh Vô Quân truyền vào tai bọn họ khiến bọn họ nhận ra bản thân bị người ta hạ độc thủ cho nên không có lại ra tay, sợ bản thân càng vận chuyển nội lực thì độc tính càng phát tác nhanh nên trước hết chất vấn Lạc Dư.

“Người hạ độc bọn ta?!” Một tên hán tử trong số đó hỏi Lạc Dư, nhìn thái độ của những kẻ đi cùng với hán tử tựa hồ đã tôn hán tử làm thủ lĩnh.

“Hạ độc cái gì? Ta không biết!” Lạc Dư thần sắc vô tội nhưong mảy, tỏ vẻ bản thân mình không rõ lời đối phương nói, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng “đám làm đám thừa nhận” như ban này.

“Đừng có mà ngụy biện! Nhất định là người đã hạ độc thủ với bọn ta, nếu không làm sao bọn ta lại có thể đánh thua người được?” Chưa đợi thủ lĩnh lên tiếng, một hán tử khác thần sắc hung tợn hơn đã lên tiếng buộc tội Lạc Dư, dứt lời còn trừng mắt nhìn Lạc Dư chăm chăm, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, có thể thấy được tính tình người này không được tốt lắm.

“Bản thân tài không bằng người, hiện tại còn quay lại trách ta?” Lạc Dư cười lạnh: “Rốt cuộc ai mới là người gây sự trước?!” Cho dù là nàng hạ độc thủ bọn họ thì đã làm sao? Rõ ràng là do Viên Minh Châu gây sự trước, đối phương kêu người muốn bắt nàng chẳng lẽ còn muốn nàng đứng yên để đối phương bắt lại sao?

“Người!!!”

“Các người còn đứng trơ ra cùng nàng nói chuyện phiếm làm gì?” Viên Minh Châu vốn muốn để người của nàng đi lên dạy dỗ Lạc Dư một bài học khiến nàng ta nhớ rõ thân phận của mình, đồng thời cũng không nên chọc vào người không nên chọc, ai biết được cả đám nam nhân người nào người đều to gấp đôi hai người bình thường vậy mà lại không làm gì được nữ nhân như Lạc Dư, không những vứt sạch mặt mũi nam nhân của bản thân mà còn khiến nàng tự cảm thấy xấu hổ.

“Ngay cả một nữ nhân các người cũng không giải quyết được, đúng là đồ vô dụng!” Nàng còn nghĩ phụ thân đang cho nàng người tài giỏi cỡ nào, hóa ra cũng chỉ có như vậy, thật là đáng giận mà!

“Cái gì chứ...” Tên hán tử lúc này còn đang tức giận với Lạc Dư hiện tại nghe Viên Minh Châu mắng bọn họ vô dụng, lập tức lửa giận liền chuyển sang người Viên Minh Châu, hán tử là người tập võ, thân thủ cao nhưng đầu óc thì không nhanh nhạy, sở dĩ đi theo bảo vệ Viên Minh Châu là bởi vì Viên gia bỏ ra một số bạc lớn thuê bọn họ đi theo bảo vệ Viên Minh Châu, nói là bảo vệ nhưng thực chất là làm nô tài cho nàng sai bảo, mấy ngày nay bọn họ phải sống trong phủ để mặc nàng sai bảo, hôm nay được ra phủ còn tưởng rằng sẽ được thoải mái một chút, không ngờ rằng vẫn bị mắng.

Nữ nhân này chỉ cần mở miệng một tiếng là sẽ mắng bọn họ vô dụng, mặc kệ là chuyện lớn chuyện nhỏ bọn họ đều giải quyết phiên toái dùm nàng, vậy mà nàng còn không khách nể chửi bọn họ, nếu không phải vì số bạc mà Viên gia trả cho bọn họ cao gấp ba người bình thường, bọn họ lại là người giữ chữ tín thì hán tử sớm đã bóp cổ nữ nhân chết từ lâu rồi!

Thủ lĩnh giờ tay ngăn lại thuộc hạ của mình, không để đối phương nói tiếp, hán tử biết người này tính tình nóng nảy, vừa bị Viên Minh Châu mắng liền sẽ nhịn không được mà đi lên phản bác, thậm chí nhiều lúc còn kích động đến mức động thủ. Nói thật, đối với loại người như Viên Minh Châu, thủ lĩnh cũng muốn đi lên bóp cổ cho nàng chết để nàng khỏi làm phiền bọn họ, nhưng thân là người nhận tiền làm việc, trong mắt hán tử không gì có thể so được với tiền, huống hồ Viên gia lại hào phóng, mỗi lần chi trả đều gấp hai, gấp ba lần gia đình bình thường, miếng mồi ngon như vậy không nhận lời đúng là thua lỗ lớn, cho nên tính khí tiểu thư kia của Viên Minh Châu, hán tử chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Đại tiểu thư, nữ nhân này rất kỳ quái, nàng ta tựa hồ...” Đã hạ độc chúng ta.

Thủ lĩnh còn chưa dứt lời Viên Minh Châu đã mang theo giọng điệu buồn bực chen miệng vào: “Kỳ quái? Nàng còn có thể có cái gì kỳ quái? Chẳng lẽ nàng không phải là người?!”

Lạc • không phải người • Dư: “...” Mắng nàng không phải người?

Thanh Nhi: “...”

“Không phải, nàng ta...” Đã hạ độc chúng ta, nếu không dựa vào thân hình nhỏ nhắn đó nàng ta còn có thể thắng chúng ta hay sao chứ?

Chính là không đợi tên thủ lĩnh nói xong, Viên Minh Châu lại lần nữa lên tiếng cướp lời, hơn bộ dạng còn hùng hổ hơn ban nãy, tựa hồ như nếu nàng ta có khả năng đánh lại Lạc Dư thì không cần đám hán tử ra tay, nàng ta đã đi trước đánh người.

“Ta mặc kệ nàng ta là người hay quỷ, hôm nay ta nhất định sẽ dạy dỗ nàng một bài học!” Nhục nhã hôm nay, dù thế nào đi chăng nữa nàng cũng phải lấy về!

Ánh mắt Viên Minh Châu không khỏi rơi vào người Thương Trường Hạo, thấy sắc mặt hán tử mặc dù hơi nhăn lại nhưng cũng không có ra tay ngăn cản hành động của nàng thì có chút thở phào nhẹ nhõm.

“Dựa vào người mà muốn dạy dỗ ta? Buồn cười!”

Không quen nhìn thái độ dương dương đắc ý đó của Lạc Dư, Viên Minh Châu tức giận: “Chờ đó, bộ dạng đắc ý này của người không duy trì được bao lâu đâu!”

Lạc Dư cũng không chút thua kém, tựa hồ như muốn kích thích Viên Minh Châu, trào phúng mở miệng: “Duy trì bao lâu ta không biết, nhưng chắc chắn là duy trì lâu hơn người của người rồi!”

“Người...!” Viên Minh Châu tức giận không nói được lời nào, bởi vì bản thân nàng cũng phát hiện, đám hán tử mà phụ thân nàng cho đi theo bảo vệ nàng đối mặt với một nữ nhân như Lạc Dư đối lại rơi vào thế hạ phong!

Thủ lĩnh nhìn hai nữ nhân tranh cãi gây gổ khiến hán tử không có cơ hội xen vào: “...” Lúc này hán tử cũng không quan tâm Lạc Dư hạ độc gì với bọn họ, hiện tại hán tử chỉ muốn rời khỏi nơi ồn ào như cái chợ này mà thôi, tại sao lại để một nam nhân như hán tử rơi vào cuộc chiến giữa hai nữ nhân này chứ?!

Thiên gia, nếu ngài có linh thiêng thì làm ơn... hãy xuống đây diệt trừ hai nữ nhân này để trả lại cho thiên hạ sự thái bình đi chứ để vậy hoài sao mà người khác sống nổi?!

Tựa hồ Thiên gia nghe được lời cầu nguyện của tên thủ lĩnh, lúc này đột nhiên có một nam tử trung niên đi đến, bên cạnh còn có tiểu nhị Giáp cẩn thận

theo sau, nhìn đại sảnh bị phá tan tành, sắc mặt nam nhân trung niên không nhìn ra hi vọng nhưng tiểu nhị Giáp bên cạnh đã xanh mét cả mặt, mồ hôi trên trán thì nhàu rơi xuống khiến hán không khỏi giờ ống tay áo lên lau mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79-5: Viên Minh Châu kiêu ngạo (5)

“Đây là có chuyện gì?!” Giọng nam nhân trầm thấp, không nghe ra hi vọng nhưng lại mang theo uy lực khiến người khác không thể bỏ qua.

“Chường quây!” Một đám tiểu nhị Át, Bính, Đinh,... vốn đang trốn trong góc, nhìn thấy Chu Phúc đi đến như thấy vị cứu tinh, vội vàng chạy đến trước Chu Phúc thì nhau gọi một tiếng “chường quây”.

Chủ nhân ở phía sau Phong Nguyệt Lâu rất ít khi xuất hiện, cho nên mọi chuyện ở nơi này đều giao lại cho chường quây quản lý, mặc kệ là chuyện lớn chuyện nhỏ đều do một tay Chu Phúc giải quyết, đối với già trẻ lớn bé trong Phong Nguyệt Lâu Chu Phúc chính là lão bản của bọn họ, còn người thần bí ở phía sau điều khiển mọi chuyện là ai bọn họ cũng chẳng muốn bận tâm, dù sao ai trả lương cho bọn họ thì bọn họ làm việc cho người đó.

“Chường quây, vị cô nương này cùng người của Viên tiểu thư động thủ đánh nhau khiến cho bàn ghế...” Tiểu nhị Át đi đến bên cạnh Chu Phúc tường thuật mọi chuyện, lúc này tiểu nhị Giáp đi gọi người thì Lạc Dư và đám người hán tử vẫn chưa động thủ, cho nên chuyện sau đó hán tử cũng không rõ bên nhường chỗ lại cho tiểu nhị Át phát huy.

Chu Phúc giờ tay ngăn cản lời nói tiếp theo của tiểu nhị Át, nhìn đại sảnh một mảnh lộn xộn, bàn ghế sụp đổ, bát đĩa vỡ vụn, thức ăn vurun đầy trên đất, không cần tiểu nhị Át nói hán tử cũng biết đang xảy ra chuyện gì.

“Ta là chường quây của Phong Nguyệt Lâu, không biết nhị vị đến đây là để dùng bữa vẫn là phá quán?” Chu Phúc nhíu mày nhìn Viên Minh Châu, hán tử không có nhìn đến một bên má sưng đỏ của Viên Minh Châu, nữ nhân tranh cãi rồi ra tay đánh nhau, vết thương trên mặt đối phương đã quá rõ ràng nên hán tử cũng chẳng muốn hỏi nhiều, mà chỉ quan tâm đến Lạc Dư bên cạnh, dù sao Viên Minh Châu nổi tiếng như vậy, có ai mà không biết nàng?

Gương mặt của Lạc Dư quá lạ lẫm, kể từ khi hán tử tiếp nhận Phong Nguyệt Lâu cũng chưa từng thấy qua bộ dạng của nàng, hán tử có thể khẳng định nàng không phải là người ở nơi này, đã không phải người ở kinh thành rất có thể là từ tòa thành lân cận mà đến, dù sao nhìn một thân y phục lụa là kia cũng không giống như một thôn nữ ở dưới quê mới lên, nhưng cũng không loại trừ khả năng là người từ bên ngoài đến.

Hai người một kẻ quen, một người lạ, cũng không biết vì sao lại đến đây đánh nhau?

Đáy lòng Chu Phúc mặc dù khó hiểu nhưng nhiều hơn là buồn bực, Thương Hàn Phong trở về, vì một hồi âm mưu của Thành Thiên đế mà không thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mọi người, thậm chí Trữ Quốc công hán tử cũng không dám liên lạc, sợ bị Minh vương biết được sẽ liên lụy Trữ gia, bắt buộc đi phải đến đây trốn tránh. Chu Phúc vì vậy mới giao mọi chuyện ở Phong Nguyệt Lâu lại cho thủ hạ trung thành là tiểu nhị Giáp, dù sao hán tử thấy Phong Nguyệt Lâu đang buồn bán bình thường, lại có cái danh của “lão bản thần bí” ở phía sau nên bình thường chẳng có ai dám đến đây gây sự, ai biết được rồi khỏi chưa bao lâu lại có chuyện xảy ra!

Tiểu nhị Giáp cũng vì không muốn đắc tội với người của Viên gia nên mới vội vàng chạy đi gọi Chu Phúc đến giải quyết vấn đề, chỉ là hán tử rồi đi không quá bao lâu, khi quay lại đại sảnh đã bị người ta đập cho tan tành, đáy lòng tiểu nhị Giáp không ngừng khóc thét, sắc mặt cũng không chỉ là khó coi, biết sớm như vậy ngay từ đầu đã không để Viên Minh Châu đi vào, thả đắc tội một lần còn hơn, đúng là ôn thần thích gây sự mà!

Lạc Dư cùng Viên Minh Châu hai mắt nhìn nhau, chưa cho Lạc Dư cơ hội mở miệng Viên Minh Châu đã lên tiếng trước: “Ta đến dùng bữa.” Một bộ dạng vội vàng thanh minh như thể bản thân mình vô tội kia khiến Lạc Dư cảm thấy buồn cười, nhưng nàng cái gì cũng đều chưa nói, bởi vì Lạc Dư đến đây xác thực không phải dùng bữa, bất quá cũng không phải là đến quậy phá, mục đích của nàng là gọi Thanh Nhi trở về, chính là không quen nhìn người của mình bị người khác bắt nạt nên mới phải ra mặt mà thôi.

Chu Phúc gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý, Viên Minh Châu đến đây dùng bữa hay gây sự, hán tử là người rõ ràng nhất, cũng biết tất cả mọi chuyện xảy ra không chỉ dựa vào một người, hán tử hỏi như vậy bất quá cũng chỉ là hình thức bên ngoài, mục đích của hán tử là muốn biết nữ tử từ Lạc Dư này là ai.

“Vị cô nương này, nhìn cô nương rất lạ mặt, cô nương không phải người ở đây?” Ngự khí của Chu Phúc mang theo thăm dò, Thương Hàn Phong trở về, người ngoài sáng không biết nhưng người trong tối lại rõ hơn ai hết, Mai phi cùng Thương Tiểu Minh dạo gần đây án binh bất động, cũng không biết đang âm mưu chuyện gì, tiểu viện phía sau Phong Nguyệt Lâu ngày ngày đều có thích khách ghé thăm, đối với một người lạ mặt như Lạc Dư, Chu Phúc không thể không đề phòng được.

“Ta đúng không phải người ở đây.” Lạc Dư là người thu thập tình báo cho Lạc Y Cung, tự nhiên cũng biết lão bản phía sau Phong Nguyệt Lâu có thân phận không tầm thường, mặc dù nàng không thể điều tra ra đối phương là ai nhưng Lạc Dư biết người này một tay có thể thu tóm triều đình, một tay vurun ra giang hồ, cho nên đối với Chu Phúc cũng là có chút kiêng kỵ, vì vậy rất thẳng thắn nói ra mục đích của mình.

Nàng không phải người Thành Thiên, điều này khiến đối phương ôm phòng bị với nàng, Lạc Dư cảm thấy không sao cả, dù sao nàng cũng không tin tưởng vào đối phương, bất quá nàng cũng không vì vậy mà muốn rước phiền toái vào thân, có một bằng hữu còn hơn là một kẻ thù, nàng không muốn vì

thái độ kiêu ngạo của nàng mà khiến Lạc Y Cung gặp rắc rối, nàng đến đây là vì Bạch Tử Linh, những chuyện khác nàng không quan tâm, cũng chẳng muốn quan tâm.

Thấy Lạc Dư thẳng thắn như vậy, sắc mặt Chu Phúc tốt hơn vài phần: “Như vậy cô nương là người...” Còn chưa đợi Chu Phúc nói hết câu, Viên Minh Châu đã mất kiên nhẫn mở miệng: “Không biết đã nha đầu từ đâu đến, thảo nào lại dám ở trước mặt ta ăn nói lớn lối như vậy, đúng là không biết trời cao đất dày!” Dứt lời còn cho Lạc Dư ánh mắt khinh thường, mà Lạc Dư đón nhận ánh mắt đó của Viên Minh Châu chỉ tựa tiểu phi tiểu, không có đáp lại, bộ dạng này của nàng ngược lại giống như Viên Minh Châu mới là người bị khinh thường mà không phải nàng.

Bất kì ai bị cất ngang lời nói sợ là tâm tình đều không quá tốt, Chu Phúc cũng vậy, chính là hắn không có ý định dính vào tranh đấu giữa các nữ nhân này nên đối với lời của Viên Minh Châu làm như không thấy, chỉ có thể buông tha cho Lạc Dư lần này, quay trở lại vấn đề chính.

“Chỉ vì tranh giành một gian phòng mà nhị vị lại đập phá đại sảnh khiến khách khứa xung quanh đều sợ hãi mà chạy?” Doanh thu một ngày của Phong Nguyệt Lâu bằng doanh thu một tháng của tòa tửu lâu bình thường, hôm nay Lạc Dư cùng Viên Minh Châu ở nơi này động thủ, không chỉ làm hư bản ghé còn dọa sợ không ít khách nhân khiến việc làm ăn buồn bán ở Phong Nguyệt Lâu bị ảnh hưởng, doanh số tháng này thua kém tháng trước, thua lỗ nặng là chuyện mà Chu Phúc đang nghĩ đến.

“Nàng là người ra tay trước!” Lạc Dư cảm thấy nàng hoàn toàn không sai, dù sao Viên Minh Châu là người động thủ trước, nàng chỉ là tự vệ chính đáng.

“Một mình ta có thể gây ra ồn ào lớn như vậy sao? Là người ra tay đánh người mới khiến đại sảnh trở nên như vậy!” Viên Minh Châu cũng biết Chu Phúc là chủ nhân của Phong Nguyệt Lâu, quyền lực của hắn chỉ đứng sau lão bản, ngày thường tất cả mọi chuyện ở Phong Nguyệt Lâu đều do hắn giải quyết, dù sao có thể đưa Phong Nguyệt Lâu phát triển ra Tứ quốc tự nhiên không phải người bình thường, danh vọng của hắn ở kinh thành cũng không thấp, những người có thân phận địa vị gặp mặt hắn đều khiêm nhường ba phần, ngay cả phụ thân Viên Khải của nàng cũng dặn dò đừng trêu chọc người của Phong Nguyệt Lâu, vì vậy Viên Minh Châu mới cho đối phương thái độ khách khí thế này.

“Nếu không phải người của người ra tay trước, ta sẽ động thủ đánh bọn họ sao?” Lạc Dư hợp tình hợp lý mở miệng.

“Nếu người không đánh ta, ta sẽ gọi người đến bắt người sao?!”

“Vị tiểu thư này, người cũng đôi trắng thay đen giỏi thật đó! Là người ra tay đánh ta, bản thân ta chỉ phòng vệ chính đáng, trách ta sao?” Lạc Dư hừ lạnh, cùng Viên Minh Châu nhắc lên tranh cãi nàng sớm đã quên mất lời dặn dò của Bạch Tử Linh.

“Người tốt xấu gì...”

Hai người ta một câu, người một câu, cãi đi cãi lại vẫn chỉ có một vấn đề, người ngoài nhìn thấy một màn này chỉ cảm thấy phiền phức không thôi, chẳng ai muốn đi lên khuyên can.

Có câu “Tiểu nhân cùng nữ nhân là khó đối phó nhất” hai nữ nhân đang cãi nhau, mặc kệ là ai đi lên khuyên can chỉ sợ kết quả đối lại là bản thân bị thiệt!

“Nhị vị!” Chu Phúc lên tiếng cắt đứt cuộc tranh cãi giữa hai người: “Nếu muốn đánh nhau hay cãi nhau, các vị có thể ra ngoài, ăn oán giữa hai vị Phong Nguyệt Lâu chúng ta không liên quan.”

“Sao gọi là Phong Nguyệt Lâu các người không liên quan? Nếu không phải nàng ta muốn giành phòng của ta ta sẽ gây sự với nàng ta hay sao chứ? Bản tiểu thư đây có rảnh rỗi đến mức đó!” Nghe Chu Phúc phủ nhận trách nhiệm lên người mình, Viên Minh Châu không khỏi buồn bực, nếu ngay từ đầu tiểu nhị Giáp chịu để Thanh Nhi nhường nhà gian kia lại cho nàng thì nàng đã không mất mặt như vậy rồi!

“Uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, đừng có mỗi lần mở miệng ra là đôi trắng thay đen như vậy!” Lạc Dư từ nhỏ đã vào Nam ra Bắc, loại người nào nàng cũng đã thấy qua, bất quá kẻ mặt dày vô sỉ lại đôi không nói lí lẽ như Viên Minh Châu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thành Thiên không hổ là quốc gia bốn năm trước thắng trong Tứ Quốc Đại Tái, nhận được danh hiệu “Đệ nhất” trong bốn năm, nhân tài đúng là lớp lớp, từ Đệ nhất mỹ nam, Đệ nhất mỹ nhân đến Đệ nhất quân sư, Đệ nhất tài tử, Đệ nhất tài nữ,... hiện tại lại có thêm một Đệ nhất “vô sỉ” cùng Đệ nhất “không nói lí lẽ” là Viên Minh Châu!

“Người nói cái gì?!” Viên Minh Châu bị chọc giận, chỉ hận không thể xông lên dạy dỗ Lạc Dư, may mắn là Tô Ánh Dung bên cạnh nhanh tay lẹ mắt kéo nàng ta lại, nếu không sợ là có chuyện lớn xảy ra rồi.

Điều mà Tô Ánh Dung sợ không phải là Viên Minh Châu đi lên đánh Lạc Dư không ra hình dạng mà là sợ Lạc Dư cho Viên Minh Châu thêm một bản tay, lúc này nhìn thấy một đám hán tử bao vây Lạc Dư nhưng lại không chạm vào được một góc áo của đối phương, điều này cho thấy đối phương thật sự có năng lực hơn người, ai có thể ngờ được nữ tử nhỏ nhắn kia lại có sức lực lớn như vậy, ngay cả hán tử cao to cũng bị nàng đá bay, huống hồ là một tiểu thư tay trái gà không chặt như Viên Minh Châu?

Tô Ánh Dung thật sự lo lắng có án mạng xảy ra, cho nên trước tiên vẫn ngăn cản Viên Minh Châu lại đã, lỡ đâu đối phương điên lên làm ra chuyện gì gây nguy hiểm đến tính mạng của Viên Minh Châu, mặc dù sau đó Lạc Dư cũng sẽ phải chịu trách nhiệm cho tội lỗi của mình nhưng Viên gia cũng sẽ không tha thứ cho Tô Ánh Dung- người đi theo bên cạnh Viên Minh Châu nhưng lại để mặc Viên Minh Châu gặp nguy hiểm, cho nên Viên Minh Châu tuyệt đối không thể bị thương lần nữa.

Thanh Nhi bên cạnh cũng vội kéo tay Lạc Dư, Lạc Dư người này tốt nhất không nên đụng vào, một lời không hợp chính là hạ độc, chính là ngoại trừ nàng ra không ai ý thức được sự nguy hiểm của Lạc Dư, điều này khiến Thanh Nhi khổ tâm vô cùng.

“Lạc Dư, muội đừng cùng nàng tranh cãi...”

“Là nàng gây sự trước!” Lạc Dư nhũn mày, đối với thái độ nhường nhịn của Thanh Nhi tỏ vẻ không quá hài lòng, chính là bởi vì Thanh Nhi quá yếu đuối nên mới bị đám người của Viên Minh Hân khi dễ, ngay cả bản thân cũng không thể bảo vệ, huống hồ là Bạch Tử Linh!

“Là là, là lỗi của nàng!” Thanh Nhi không muốn chọc giận Lạc Dư nên cũng vội vàng gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, điều này khiến sắc mặt Lạc Dư hòa hoãn đi không ít nhưng cũng đã chọc giận Viên Minh Châu, hai nữ nhân này là ai mà dám ở đây phán xét nàng, nếu không phải bị Tô Ánh Dung giữ lại Viên Minh Châu sớm đã đi lên nói lý lẽ.

“Nhưng mà chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?”

Thấy Thanh Nhi mềm giọng như đang cầu xin, Lạc Dư mím môi: “Nàng ta không cùng ta tranh cãi, ta sẽ cùng nàng tranh cãi sao?”

Thanh Nhi nghe vậy có chút bất đắc dĩ, đột nhiên cảm thấy tính tình Lạc Dư có chút trẻ con, nàng làm người kiêu ngạo, tự nhiên sẽ không nhận lỗi sai về mình, mà Viên Minh Châu thân phận tôn quý, là thiên chi kiều nữ được người người ngưỡng mộ, trước giờ chưa phải cúi đầu trước một ai, hai người đều là cổ chấp, muốn kết thúc chuyện này thật sự không dễ.

Thanh Nhi thờ dài, sớm biết mọi chuyện trở nên rắc rối như vậy thì ngay từ đầu nàng đã nhường phòng lại cho Viên Minh Châu rồi, đầu cần phải phiền phức nối tiếp phiền phức như hiện tại?!

Chu Phúc lúc này rút cuộc cũng nhìn thấy Thanh Nhi, mặc dù hiện tại nàng đang đeo khăn che mặt nhưng hắn vẫn có thể nhận ra nàng, đôi mắt Thanh Nhi không giống với những người khác, to tròn linh động, mang theo sự khiếp đảm khiến nàng trông có vẻ tự ti, chỉ có những người ở tầng dưới chót của xã hội mới có ánh mắt như vậy, một người như vậy lại là nha hoàn của Bạch Tử Linh, điều này khiến Chu Phúc không khỏi nhìn nhiều một chút.

Trước khi biết Bạch Tử Linh cùng Thương Hàn Phong có quan hệ hợp tác, Chu Phúc đã chú ý đến Bạch Tử Linh cùng nha hoàn Thanh Nhi của nàng, dù sao hai người các nàng cũng là khách quen ở đây, không đúng... phải là khách quen của Lãnh Vô Quân, bởi vì lần nào đến bọn họ nếu không phải đi tìm Lãnh Vô Quân thì chính là đi cùng Lãnh Vô Quân, hai người bộ dạng thân thiết như đã quen biết từ lâu, khó trách người bên ngoài đồn đãi Bạch Tử Linh lại là ý trung nhân của Lãnh Vô Quân.

Là người bất kỳ ai cũng tránh không khỏi sự tò mò, cho nên việc Bạch Tử Linh đeo khăn che mặt xuất hiện ở Phong Nguyệt Lâu đã dấy lên một hồi dư luận, đặc biệt hơn là nàng lại đi cùng một nam tử không gần nữ sắc như Lãnh Vô Quân càng khiến nhiều người tò mò suy đoán thân phận của nàng. Đối với một kẻ lai lịch bất minh lại gây sự chú ý như Bạch Tử Linh đột nhiên xuất hiện ở Phong Nguyệt Lâu, Chu Phúc tự nhiên là có đi tìm hiểu nhưng nữ tử này giống như từ trên trời rơi xuống, không có người nào quen biết nàng, khiến hắn còn nghĩ rằng nàng là người của tam quốc còn lại phải đến nên ngày thường đều đặc biệt quan sát nàng. Thanh Nhi luôn không mang khăn che mặt khiến người dễ dàng nhận dạng, nhưng bởi vì đứng ở bên cạnh một người có khí chất như Bạch Tử Linh mà nàng lại bị lu mờ, người khác không chú ý đến nhưng Chu Phúc là thương nhân, quan sát tỉ mỉ vốn đã là thói quen của hắn, cho dù lúc này Thanh Nhi có mang khăn che mặt che đi du mạo thì hắn vẫn có thể nhận ra nàng.

“Thanh Nhi cô nương?” Hôm nay Thanh Nhi không đi cùng Bạch Tử Linh đến mà lại đi cùng một nữ nhân lạ mặt, hơn nữa đối phương còn gọi nàng là tỷ tỷ, đúng là khiến hắn cảm thấy kinh ngạc. Mấy ngày trước, Chu Phúc đã gửi tin cho đồng bọn của mình ở khắp đại lục, Mục Nguyệt đang ở thành trì bên cạnh, sau khi nhận được thư của hắn cũng nhanh chóng đáp lại, nói là trước đó Thương Hàn Phong bảo nàng điều tra một nữ nhân, nữ nhân đó không ai khác chính là Bạch Tử Linh, cho nên nàng không có vẻ gì là kinh ngạc khi thấy Bạch Tử Linh có qua lại với Thương Hàn Phong, điều khiến nàng kinh ngạc chính là Thương Hàn Phong lại coi trọng một nữ nhân như vậy, cũng không quên gửi thông tin 18 đời tổ tông của Bạch Tử Linh cho Chu Phúc, tất nhiên những thông tin nàng thu thập trên giấy chỉ là thông tin mà người bên ngoài đều biết, còn về thân phận thật sự của Bạch Tử Linh cũng như Nhị phu nhân Lạc Tuyết thì nàng khó mà ngay lập tức điều tra ra được.

Bạch Tử Linh có một nha hoàn thiếp thân gọi Thanh Nhi, Thanh Nhi là nữ nhi của Lạc Mai - nha hoàn năm xưa chăm sóc mẫu tử Bạch Tử Linh, sau khi Lạc Tuyết mất không lâu thì Lạc Mai cũng qua đời, để lại hai nữ hài sống nương tựa lẫn nhau, có thể nói Thanh Nhi là đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, lúc này lấy đầu ra một tỷ tỷ?!

“A, Chu chương quỳ, người tốt.” Thấy Chu Phúc nhận ra nàng, Thanh Nhi không khỏi kinh ngạc, nghĩ đến bản thân vốn là khách quen của nơi này, ngày thường gặp qua Chu Phúc không ít lần cho nên cảm thấy chuyện đối phương nhận ra nàng cũng không có gì lạ, bèn lễ phép chào hỏi.

“Hôm nay cô nương đến một mình?”

Thanh Nhi sững sốt trong giây lát, sau đó bình tĩnh lắc đầu, ngày thường nàng thường xuyên cùng Bạch Tử Linh đến đây, Chu Phúc nhận ra nàng tự nhiên cũng biết chuyện hai người bọn họ như hình với bóng, hôm nay không thấy Bạch Tử Linh đi cùng, hắn tò mò hỏi chuyện cũng là điều bình thường.

“Tiểu thư bảo ta đến đây trước, lát nữa người sẽ đến.”

“Hóa ra là vậy.”

Lạc Dư đứng một bên nhìn hai người nói chuyện, bộ dạng thân thuộc giống như đã quen biết lâu ngày thì không khỏi neho mắt, Bạch Tử Linh thường cùng Thanh Nhi đến đây tìm Lãnh Vô Quân uống trà trò chuyện, nàng biết, cũng giống như biết chuyện Bạch Tử Linh cùng Thương Hàn Phong hợp tác, chuyện này Lạc Hàm có nói qua với nàng, nhưng nàng cũng không biết chủ nhân ở phía sau Phong Nguyệt Lâu là Thương Hàn Phong, nên chẳng liên hệ gì đến trên người Chu Phúc.

“Vị cô nương này... cùng Thanh Nhi cô nương nhận thức?” Nhìn điệu bộ đó của hai người, hắn là nhận thức nhau.

“Nàng là...” Còn chưa đợi Thanh Nhi lên tiếng, Lạc Dư đi trước ngắt lời: “Ta là muội muội của Thanh Nhi.”

Chu Phúc liếc mắt nhìn Lạc Hàm rồi lại nhìn Thanh Nhi, hoàn toàn không thấy ở trên người hai người các nàng có điểm nào tương đồng, nhìn thế nào cũng không giống như là tỷ muội, trong này nhất định là có thật!

“Đúng vậy, Lạc Dư là muội muội của ta.”

Lạc Dư?

Chu Phúc nhanh chóng tìm kiếm cái tên này trong đầu, hoàng thất ba nước còn lại, thậm chí là hoàng thân quốc thích cũng không có người nào họ Lạc, cũng không có người nào tên có chữ Lạc, xem ra đối phương cũng không phải người hoàng thất, bất quá chỉ dựa vào cái tên mà lại khẳng định đối phương không phải người của hoàng thất thì có vẻ không khả thi lắm, dù sao nếu đối phương đã có chuẩn bị từ trước khi đến đây thì chắc cũng đã thay tên đổi họ rồi. Chu Phúc tuổi đời không thấp, có kinh nghiệm nhìn người mấy chục năm, nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy vị cô nương này có điểm nào giống người của hoàng thất, tuy nói dung mạo xinh đẹp, ăn mặc sang trọng nhưng lại không có khí chất vương giả, ngược lại bộ dạng khoan thai, không chút bận tâm với quyền quý kia của nàng, hẳn đã từng trông thấy ở một người, mà người đó lại là người xuất thân trong giang hồ.

Khí chất của một người cũng từ hoàn cảnh mà sinh, giống như những người xuất thân từ danh môn thế gia, trên người vẫn sẽ mang theo một chút cao sang quý phái, hoặc là một chút kiêu ngạo của gia tộc, mà những người xuất thân thấp hèn, cho dù có mặc y phục lụa là, sống trong cung vàng điện ngọc cũng không thể giấu đi sự tự ti cùng bộ dạng chật vật của mình, ở Lạc Dư là một loại hoàn toàn khác hẳn hai loại trên.

Lạc Dư trông giống một người có xuất thân trong giang hồ, điều này nói lên cái gì? Nói lên việc Lạc Dư rất có thể là người hành tẩu trong giang hồ!

Đối với suy đoán của bản thân, Chu Phúc tự tin hơn tám phần, đồng thời trước giờ hẳn nhìn người đều không sai, cho nên vị cô nương gọi Lạc Dư này thật sự xuất thân từ giang hồ?

Lạc Dư cùng Thanh Nhi xưng tỷ gọi muội, mà Thanh Nhi lại là nha hoàn của Bạch Từ Linh...

Bạch Từ Linh thì có quan hệ gì với người trong giang hồ?

Đổi lại là bình thường, Chu Phúc chẳng rảnh rỗi đi quan tâm chuyện của người khác, nhưng nếu người đó là Bạch Từ Linh hẳn không thể vờ như không biết, dù sao quan hệ giữa Bạch Từ Linh cùng Thương Hàn Phong lúc này là đôi bên cùng có lợi, hai người bọn họ đang ngồi trên một chiếc thuyền, nếu Bạch Từ Linh có ý đồ gì khiến thuyền lật thì Thương Hàn Phong cũng sẽ bị liên lụy, thân là thuộc hạ trung thành và tận tâm, Chu Phúc tất nhiên sẽ không yên lặng đứng nhìn mọi chuyện không hay xảy ra với hắn.

“Lạc Dư cô nương hôm nay đến đây chắc hẳn không phải để gây sự?” Đáy lòng có nhiều câu hỏi không có đáp án nhưng Chu Phúc cũng không có mở miệng hỏi, hẳn người này đặc biệt có kiên nhẫn, chưa tìm được lời giải đáp hẳn có thể đi tìm hiểu nhưng không phải bằng cách hỏi chuyện Thanh Nhi ở trước mặt mọi người, dù sao chuyện của Thương Hàn Phong và Bạch Từ Linh càng ít người biết càng tốt.

“Ta không đến dùng bữa, cũng không đến quấy phá.” Lạc Dư nhíu mày, lạnh nhạt bổ sung: “Ta đến để tìm tỷ tỷ của ta.”

“Đúng vậy, lúc này ta cùng nàng tách ra, hẹn gặp nhau ở nơi này, ta đến trước nên nàng đến đây là để tìm ta.” Thanh Nhi vội vàng thay Lạc Dư giải thích, bởi vì Bạch Từ Linh chỉ nói với nàng và Lạc Dư là hẹn ở Phong Nguyệt Lâu, chứ không hề nói là đến đây dùng bữa, chỉ là theo thói quen nàng mới đặt một nhả gian ở đây, đây là sự ngộ nhận của nàng, Lạc Dư không sai, nàng cũng không nghĩ chỉ vì chuyện này mà lại phát sinh phiền phức không đáng có.

“Ta còn tưởng ngươi cao quý bao nhiêu, hóa ra chỉ là một nha hoàn thân phận thấp hèn, còn dám ở trước mặt ta hô to gọi nhỏ?” Viên Minh Châu cũng không ngốc, nghe cuộc đối thoại giữa Chu Phúc cùng Thanh Nhi nàng cũng biết hai người này nhận thức nhau, đối với Viên Minh Châu mà nói điều này khiến nàng rơi vào thế bất lợi, dù sao Phong Nguyệt Lâu cũng là một thế lực khiến người trong triều đình liệt vào danh sách cần phải kiêng kỵ, không có việc gì thì không nên cùng đối phương trở thành kẻ địch, nhưng đồng thời nàng cũng ôm may mắn, bởi vì nàng rốt cuộc đã biết thân phận của Lạc Dư, Thanh Nhi là nha hoàn, Lạc Dư lại là muội muội của Thanh Nhi, nói thẳng ra cũng là nha hoàn mà thôi.

Đối với Chu Phúc, Viên Minh Châu còn nể mặt Phong Nguyệt Lâu mà không cùng hắn tính toán nhưng với Lạc Dư cùng Thanh Nhi, bất quá cũng chỉ là nha hoàn có thân phận thấp hèn mà dám ở trước mặt nàng hô to gọi nhỏ, thậm chí còn dám động thủ với nàng, mặc kệ là Thanh Nhi vẫn là Lạc Dư đều khiến nàng mất mặt trước bao nhiêu người, đã đắc tội với Viên Minh Châu nàng thì tuyệt đối sẽ không thể sống an ổn, nếu không chính là có lỗi với những người đã đắc tội với nàng trước kia.

Một tiện tì mà thôi, giải quyết là được, đối với quyết định này Viên Minh Châu thập phần bình tĩnh, giống như đã làm đi làm lại nhiều lần, một chút thương xót cũng không có.

“Là nô tì thì nên biết thân biết phận, chủ tử không ở liền lên mặt làm càn, để hôm nay ta thay chủ tử của ngươi dạy dỗ ngươi!” Viên Minh Châu dùng tốc độ ánh sáng tát thẳng vào mặt người bên cạnh, bất quá người nàng ra tay là Thanh Nhi mà không phải là Lạc Dư.

Vì sao không phải là Lạc Dư? Bởi vì Viên Minh Châu biết đối phương có thân thù tốt, lại phản ứng nhanh, tay nàng còn chưa kịp chạm vào mặt Lạc Dư thì nàng ta đã ra tay lại với nàng, Viên Minh Châu nào dám lựa người như vậy mà động thủ? Lạc Dư cường đại bao nhiêu thì Thanh Nhi lại yếu đuối bấy nhiêu, nàng ta biết rõ thân phận của nàng liên lụy về kiêng kỵ, không dám cùng nàng nhắc lên tranh cãi, khi đánh nhau cũng để người khác bảo hộ, bộ dạng khiếp đảm lại nhu nhược, cho dù nàng có ra tay thì đối phương cũng không dám đáp trả.

Tất cả mọi người đều có xu hướng ra tay với kẻ yếu thay vì kẻ mạnh, bởi vì đối với cường giả, mọi người đều sẽ sinh ra lòng kính sợ nên chẳng dám ra tay động thủ, trong khi đối với kẻ yếu thì lại dễ bắt nạt.

“Chát!” Thanh âm vang dội, khăn che mặt trên cũng rơi xuống, bởi vì có khăn che mặt nên lực đạo của Viên Minh Châu tác động lên mặt Thanh Nhi cũng không quad lớn, bất quá nàng vẫn cảm thấy nóng rất đau đớn.

Thanh Nhi ngơ ngác nhìn Viên Minh Châu, không thể tin được đối phương lại đột nhiên ra tay đánh nàng khiến cho nàng có chút choáng váng, còn chưa kịp mở miệng thì một thanh âm lại vang lên, lúc này một bên má còn lại của Viên Minh Châu cũng sưng đỏ, khóe miệng cũng chảy ra tia máu, hiển nhiên người ra tay đánh Viên Minh Châu dùng lực đạo không nhỏ, thậm chí còn muốn hơn lực đạo mà Viên Mịn Châu dùng với Thanh Nhi.

“Người của ta, người cũng dám đánh?!” Lạc Dư lạnh giọng hăm đi, lúc này còn duy trì nụ cười trên gương mặt, lúc này gương mặt đã phủ một lớp sưng mọng, cả người tản đầy hàn khí giống như thật sự bị chọc giận.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Viên Minh Châu vừa tát Thanh Nhi một cái rồi lại bị Lạc Dư vung tay tát khiến mọi người không kịp phản ứng. Chu Phúc kinh ngạc, Thương Trường Hạo sững sờ, Tô Ánh Dung choáng váng, tất cả mọi người đều trừng mắt, bất quá đáy lòng lại vô cùng bình tĩnh, giống như mọi chuyện nên là như vậy, có lẽ là do lúc này Viên Minh Châu bị Lạc Dư đánh một cái, người khác không quen nhìn bộ dạng đặc ý của Viên Minh Châu cho nên đặc biệt nhớ rõ cảnh này, đồng thời cũng cảm thấy thỏa mãn vì có người thay trời hành đạo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79-6: Viên Minh Châu kiêu ngạo (6)

Viên Minh Châu bị đánh cho choáng váng, nàng vẫn cảm nhận được lỗ tai kêu ong ong, gương mặt xinh đẹp lúc này cũng sưng đỏ như đầu heo, khóe miệng lại chảy máu, bộ dạng chật vật khiến người khác có chút không nỡ nhìn thẳng.

“Người...” Bị đánh một lần là do nàng ta có thân thủ tốt, nàng một thân liễu yếu đào tơ không thể địch lại nàng ta, nhưng bị đánh đến lần thứ hai thì là do gì đây?

Tự làm tự chịu?

Viên Minh Châu tức đến mức nôn ra máu, mà xác thực khóe miệng của nàng cũng chảy máu, giống như đáp lại suy nghĩ trong lòng nàng.

“Dựa vào người mà cũng dám đánh Thanh Nhi?!” Lạc Dư người này trước giờ đều bao che khuyết điểm, bênh vực người mình, lúc này Viên Minh Châu định ra tay với nàng nhưng không thành, hiện tại lại đổi hướng sang Thanh Nhi, Lạc Dư tự nhiên là không đứng yên nhìn người của mình bị bắt nạt.

Lạc Dư lúc này giống hệt lúc Bạch Tử Linh vì nàng ra mặt dạy dỗ Ngọc Anh, đáy lòng Thanh Nhi không khỏi có chút ảm áp, đối với chuyện vừa xảy ra Lạc Dư hạ độc nàng còn cảm thấy uất ức, hiện tại nỗi uất ức đó đã tan biến, cảm động thì cảm động nhưng đầu óc nàng vẫn còn thanh tỉnh, nàng biết hôm nay Lạc Dư đã vì nàng mà triệt để đắc tội Viên Minh Châu, nàng ta sẽ không tha cho hai người các nàng, chỉ sợ khó lòng mà rời khỏi nơi này.

“Người đánh ta?!”

“Cũng không phải lần đầu tiên bị ta đánh, còn tỏ vẻ kinh ngạc cái gì?” Lạc Dư cười lạnh một tiếng, thái độ mui phần khinh thường.

“Phụt!” Thương An Nhã nhìn không được mà phụt cười một tiếng, mọi người trong đại sảnh nghe thấy lời này của Lạc Dư cũng rất muốn cười nhưng e ngại Viên gia nên chẳng ai dám cười ra mặt, chỉ có thể ghen cười.

Viên Minh Châu nghe thấy tiếng cười bèn quay đầu trừng mắt, gương mặt đỏ bừng, khóe miệng chảy máu, đầu tóc bởi vì bị đánh cho nên trâm cài đều lệch sang một bên, nàng một bên trừng khiến nàng trông giống ma quỷ, dọa sợ không ít người.

Thương An Nhã cũng bị dọa cho kinh hoàng, bộ dạng nhát gan lùi về sau một bước, mọi người xung quanh một mảnh yên tĩnh, không ai dám lên tiếng.

Viên Minh Châu thấy bộ dạng kinh hoàng như thỏ của Thương An Nhã, tâm tình khó chịu cũng bớt đi vài phần, công chúa hoàng thất còn bị nàng dọa lui, người khác làm sao dám chế cười nàng? Chính là cảm giác nóng rất trên gương mặt cùng khóe miệng tràn ra mùi máu tanh khiến Viên Minh Châu cảm thấy có chút khuất nhục, Viên Minh Châu nàng trước giờ luôn được người khác nâng niu trên tay như châu như bảo, vậy mà hiện tại lại bị Lạc Dư không chút thương tiếc đánh trả, hơn nữa còn không chỉ có một lần!

“Các người không nhìn thấy ta bị nàng đánh sao? Còn đứng yên bất động ở đó làm gì? Mau bắt lấy nàng cho ta!” Viên Minh Châu mặc dù tức giận nhưng cũng biết bản thân không phải đối thủ của Lạc Dư, nàng cũng không quên việc Viên Khải cho một đám người bảo vệ nàng, vì vậy bèn lập tức hướng đối phương ra lệnh.

Đám hán tử không có động tác mà chỉ nhìn về phía tên thủ lĩnh, tên thủ lĩnh cũng có chút chần chừ, độc mà Lạc Dư hạ lên người bọn họ cũng không biết là loại độc gì, nhưng chắc chắn một điều là họ sẽ không vận dụng nội công được, bọn họ có thể dùng sức lực bình thường của nam nhân để bắt được nàng nhưng điều tiên quyết là nàng không có võ công trên người.

“Các người còn do dự cái gì? Viên gia chúng ta bỏ tiền thuê các người đến đây để bảo vệ ta, các người lại đứng yên nhìn ta bị đánh, như vậy thì một quan tiền các người cũng đừng hòng lấy được!”

Nhắc đến tiền tài, do dự ở trong mắt tên thủ lĩnh cũng nhanh chóng biến mất, mặc dù Lạc Dư rất khó đối phó nhưng việc gì cũng có cách của nó, nếu tìm ra cách thì chắc chắn sẽ thành công chế ngự được đối phương, khi hắn định đi lên thì bị Chu Phúc lên tiếng ngăn cản: “Khoan đã.”

“Phong Nguyệt Lâu có quy tắc, không được động thủ đánh nhau ở nơi này!”

“Ồ trước mặt ta thì ta mới là quy tắc!”

Đối với thái độ kiêu ngạo mười phần đó của Viên Minh Châu, Chu Phúc không khỏi nhún mày, trầm giọng nói: “Viên tiểu thư, Phong Nguyệt Lâu có quy tắc riêng của Phong Nguyệt Lâu, nếu Viên tiểu thư đến đây dùng bữa chúng tôi rất hoan nghênh, nhưng nếu đến đây để gây sự...” Anh mắt Chu Phúc sắc bén hơn vài phần, như nhát dao đâm thẳng vào người Viên Minh Châu khiến nàng không khỏi hoảng hốt.

“Thứ cho chúng tôi không thể tiếp đãi.”

Viên Minh Châu từ trong hoảng sợ hồi tỉnh: “Chu chương quỳ, ta nể mặt người là chương quỳ của Phong Nguyệt Lâu mới ăn nói khách khí với người như vậy, nhưng người lại không biết tốt xấu.” Viên Minh Châu chỉ tay về phía Thanh Nhi, giọng điệu khó chịu: “Thế mà người lại đứng về phía nàng, mặt tiện tì gan lớn hơn trời, không chỉ dám cướp phòng của ta mà còn dám ở trước mặt ta hô to gọi nhỏ!”

“Hóa ra trong mắt người của Phong Nguyệt Lâu, thân phận Viên gia Đại tiểu thư của ta lại không thể so sánh với một tiện tì?”

“Viên Minh Châu, người đừng có ngậm máu phun người.” Lạc Hàm bên cạnh thấy Viên Minh Châu nói này nói nọ Thanh Nhi, mà Thanh Nhi chỉ cúi đầu im lặng không dám đáp trả, nhất thời lửa giận lan tràn, thanh âm mang theo hàn ý vang lên: “Không sợ dơ miệng mình sao?”

“Lạc Dư!!!” Cuộc đối thoại vừa nảy không chỉ tiết lộ thân phận của Thanh Nhi mà còn lộ ra danh tính của Lạc Dư, cho nên Viên Minh Châu có thể gọi chính xác tên của Lạc Dư, mà Lạc Dư đối với việc danh tính của bản thân bị lộ cũng không có cảm thấy kinh ngạc.

“Là ai cướp phòng của ai, nói dối cũng không biết ngượng miệng!” Lạc Dư lạnh lùng nhìn Viên Minh Châu, ánh mắt của nàng như đang nhìn người chết khiến Viên Minh Châu không rét tự run.

“Còn nữa, là ai hô to gọi nhỏ với ai? Thanh Nhi hô to gọi nhỏ với người thì đã làm sao? Nơi này là cũng không phải Viên gia của người, bọn ta muốn nói gì thì nói, người quản được sao?!”

“Người tự nhận mình là Viên gia Đại tiểu thư nhưng bộ dạng lại chẳng khác nào mấy nữ nhân đánh đá ngoài chợ, hoàn toàn không có phẩm chất của một tiểu thư khuê các nào cả, hóa ra lễ giáo của Viên gia là dạy người những thứ này sao?!”

“Người cầm miệng!” Viên Minh Châu tức giận trừng mắt nhưng không có đi lên cùng Lạc Dư gây sự, cũng không biết là bởi vì có Chu Phúc ở đây nên nàng ngại ra tay vẫn là kiêng kỵ lại bị một cái tát vào mặt.

“Muốn làm đại tiểu thư cao cao tại thượng thì tự về nhà mà làm, nơi này cũng không phải Viên gia, không cần cái gì cũng phải nghe người đi?!”

“Ta nói người cầm miệng thì người phải cầm miệng!” Viên Minh Châu tức giận: “Nơi này là Yên Kinh, là nơi Viên gia chúng ta làm chủ, ta nói người phải nghe!!!”

Thanh Nhi sùng sốt, Chu Phúc sùng sốt, gương mặt của đám người Thương Trường Hạo cũng nhin không được mà lộ vẻ kỳ quái, ngay cả Tô Ánh Dung bên cạnh cũng là vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn Viên Minh Châu, bước chân nàng lùi về sau vài bước, như muốn cách xa Viên Minh Châu để bản thân không bị liên lụy, mà Viên Minh Châu lúc này hồn nhiên vẫn chưa phát hiện bản thân mình đã lỡ lời nói sai cái gì.

Chân mày của Thương Trường Hạo lúc này đã dính chặt lại với nhau, lúc đầu gặp Viên Minh Châu ở đây hắn đã biết hôm nay không phải ngày tốt, hiện tại thì hay rồi, Viên Minh Châu hết kéo chuyện này đến chuyện khác ra cãi nhau với Lạc Dư, bây giờ còn dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, Thương Trường Hạo thật sự nghi ngờ đầu óc hắn có vấn đề, nếu không sao lại đi đáp ứng Thương Phiên Phiên đến Phong Nguyệt Lâu vào ngày hôm nay?!

Nơi này là Yên Kinh, là nơi Viên gia của chúng ta làm chủ!

Lời nói kinh hãi như vậy, khỗ thân cho Viên Minh Châu lại có thể nói ra được!

Ánh mắt Chu Phúc lập lòe không rõ, nhìn Viên Mịn Châu ngoại trừ lạnh lẽo ra còn mang theo vài phần khinh thường.

Viên gia quả nhiên là không an phận, ngay cả nữ nhi Viên gia cũng đã thể hiện rõ thái độ “Viên gia của ta mới là chủ Thành Thiên”, âm mưu tạo phản của Viên gia còn có thể giả được sao?!

Thành Thiên để người này thật không biết đang nghĩ gì, lại để cho một đám nữ nhân trong hậu cung của hắn đều âm mưu muốn vươn tay đến triều đình, từ Viên Hoàng hậu, Mai phi, còn có cả... Thục phi.

Ánh mắt Chu Phúc khẽ liếc nhìn Thương Gia Luật đang trầm mặc đứng bên cạnh Thương Trường Hạo, trong tam phi thì Nhu phi là người an phận nhất, mà nhi tử Thương Gia Luật của nàng luôn bày ra dáng vẻ lạnh nhạt không quan tâm, giống như không có thứ gì trên đời đều không thể khiến hắn nhắc lên

hứng thú, cũng không biết để vương vị có thể khiến vị Cửu hoàng tử này thay đổi sắc mặt hay không?!

“Cũng không biết từ khi nào... Yên Kinh này lại trở thành nơi Viên gia làm chủ rồi?” Lạc Dư đối với chuyện của triều đình không quá hứng thú, nhưng kiến thức cơ bản nàng cũng biết rõ, hoàng tộc Thành Thiên quốc mang họ Thương, họ Viên bất quá cũng chỉ là mẫu tộc của Hoàng hậu mà thôi, cũng không biết từ khi nào Thành Thiên lại để cho Hoàng hậu lên nắm quyền, hình như Thành Thiên để vẫn còn chưa chết mà nhỉ?

Lạc Dư thật sự muốn nói ra những lời này để châm chọc Viên Minh Châu nhưng nghĩ đến thân phận hiện tại của bản thân nên đành thôi, nàng hiện đang là người của Bạch Tử Linh, nói những lời không hay bị người có tâm nghe được, lỡ như bọn họ tra được lên đầu Bạch Tử Linh thì mọi chuyện sẽ càng thêm rắc rối, mặc dù nhận thức của nàng về Bạch Tử Linh vẫn còn thiếu sót nhưng đoạn thời gian tiếp theo nàng sẽ thay Lạc Hàm ở lại chăm sóc Bạch Tử Linh, thậm chí tương lai còn phải sống cùng nhau, nàng cũng không muốn vừa đến đã gây phiền phức cho đối phương.

Viên Minh Châu sững sốt, nhất thời không biết nói gì, sau khi cẩn thận nghĩ lại lời mình vừa nói thì nàng cũng phát hiện điều không ổn, đặc biệt là sau khi quan sát sắc mặt của đám người Thương Trường Hạo, gương mặt xinh đẹp của nàng thay đổi liên tục, chuyển từ đỏ sang trắng rồi lại sang xanh, nhìn bộ dạng này của nàng hẳn là đã ý thức được bản thân đã nói gì.

Một đám quần chúng ăn dưa vốn thấy Viên Minh Châu gọi người đến bao vây hai người Lạc Dư thì có chút sợ hãi, nghĩ rằng bọn họ muốn động thủ nên mọi người cũng lùi về sau để duy trì một khoảng cách an toàn với chiến trường trước, bất quá một đám người bọn họ cũng không có lập tức rời đi mà nán lại để xem kịch vui, quả nhiên là không khiến bọn họ phải thất vọng, lúc Viên Minh Châu nói ra những lời này thì kịch vui mới thật sự bắt đầu.

Vừa nãy Viên Minh Châu hùng hồn nói những lời này, mọi người ở đằng trước đều nghe thấy rõ ràng, đồng thời cũng bị lời nói của nàng dọa cho kinh hãi khiến không ai dám hó hé thêm một câu gì, còn đám người ở đằng sau bởi vì chỉ lo bàn luận chuyện hai bên đánh nhau ai sẽ là người giành thế thượng phong dẫn đến xung quanh một mảnh ồn ào náo nhiệt nên không có ai nghe rõ lời nói đại nghịch bất đạo của Viên Minh Châu. Bọn họ chỉ nhìn thấy đáng về kiêu ngạo như không tước đang ngẩng đầu khiến người khác không có hảo cảm, vừa nhìn liền biết nói những lời không hay rồi, hiện tại nghe Lạc Dư chậm rãi hỏi lại Viên Minh Châu mọi người lúc này mới rõ ràng lúc nãy Viên Minh Châu đã nói gì, nhất thời sắc mặt mọi người đều biến sắc, đồng loạt cách Viên Minh Châu một đoạn thật xa, như sợ bản thân trong lúc vô tình sẽ bị kéo vào chuyện này.

Yên Kinh là kinh thành của Thành Thiên quốc, hoàng tộc Thành Thiên mang họ Thương, cũng không phải họ Viên, cho dù muốn làm chủ cũng là người của hoàng thất Thương gia, nào đến lượt một đại thần như Viên gia có quyền lên tiếng?!

Viên gia quyền cao chức rộng, điều này mọi người không phủ nhận, nhưng cho dù Viên gia có quyền cao đến đâu, thế lực rộng lớn đến mấy thì ở Thành Thiên này, ở Yên Kinh này bọn họ vẫn phải cúi đầu xưng thần với hoàng tộc Thương gia, những lời này của Viên Minh Châu rõ ràng là đại nghịch bất đạo!

Bộ dạng khi Viên Minh Châu nói ra những lời này giống như đó là điều hiển nhiên vậy, không hề cảm thấy kỳ quái hay có nào không ổn, cho nên nàng là đang hướng về hoàng thất Thành Thiên, muốn nói rằng Viên gia các nàng là muốn chuẩn bị tạo phản để giữ lấy quyền quyết định Yên Kinh sao?!

“Viên Minh Châu, ngươi đại nghịch bất đạo!” Thương Phiến Phiến luôn muốn bắt lỗi của Viên Minh Châu nhưng không tìm được cơ hội, hiện tại là cơ hội tốt không thể để lỡ, cho nên không đợi mọi người phản ứng lại thì nàng đã đi lên chất vấn Viên Minh Châu, một bộ dạng không dễ dàng buông tha.

Lạc Dư thấy Thương Phiến Phiến xông đến, lập tức kéo Thanh Nhi sang một bên, nhường lại chiến trường lại cho nàng ta cùng Viên Minh Châu, một bộ dạng không muốn dính vào cuộc chiến giữa hai người.

Lúc này mọi người xung quanh cũng đã lần lượt rời đi, bởi vì bọn họ đã nghe được lời không nên nghe thấy, dù không sợ hoàng thất thẹn quá hóa giận nổi cơn thịnh nộ lên đầu thì cũng sợ Viên gia giết người diệt khẩu, dù sao Viên gia ở Yên Kinh cũng là gia tộc lớn, trên triều đình có Viên Thái phó, dưới hậu cung lại không thiếu Viên Hoàng hậu, ngay cả vị trí Thái tử cũng là do người của Viên gia nắm trong tay, mặc dù Thái tử không có thực quyền nhưng cấp bậc vẫn còn đó, chỉ cần một ngón tay của người Viên gia cũng có thể nghiền nát đám kẻ dân bách tính như bọn họ.

Kịch vui thì thú vị đấy nhưng mạng sống vẫn quan trọng hơn, có mạng sống mới có thể xem kịch được.

“Thành Thiên là thiên hạ của Thương gia, từ khi nào đã trở thành nơi Viên gia các ngươi làm chủ rồi?!” Thương Phiến Phiến xông đến trước mặt Viên Minh Châu, nhìn đến Viên Minh Châu hoa dung thất sắc, nào còn có bộ dạng kiêu ngạo như vừa nãy, đáy lòng nhìn không được dâng lên tia đắc ý, khóe môi cũng nhếch lên nụ cười ác ý, chính là giờ phút này Viên Minh Châu không còn có tâm trạng bận tâm đến lời châm chọc của Thương Phiến Phiến, bởi vì nàng đang hối hận khi đã nói ra những lời này.

“Ngươi đây là muốn tạo phản sao?!”

Lời của Thương Phiến Phiến vừa rơi xuống, nhất thời xung quanh một mảnh yên tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn dập đổ vào người Viên Minh Châu, đám hán tử mà Viên gia thuê đi theo bảo vệ Viên Minh Châu lúc này cũng hai mặt nhìn nhau, tựa hồ như không nghĩ đến vốn là đang tranh chấp giữa các nữ nhân, không rõ vì sao lại trở thành Viên gia muốn tạo phản?!

Tên thủ lĩnh nhũ này, lúc đầu hẳn nhận lệnh của Viên gia làm việc là vì tiền, không ngờ hiện tại lại bị dính vào tranh quyền đoạt vị, nói thật những người như hắn chỉ cần tiền để sống qua ngày là được, làm việc cho gian thần hay phản tặc đều không sao, chính là hiện tại muốn tiếp tục làm việc cho Viên gia thì hẳn phải suy nghĩ lại. Chuyện Viên gia có âm mưu tạo phản hay không hắn không biết, nhưng Viên gia có ý đồ mở rộng thế lực, mua chuộc quan đại thần trong triều thì hắn biết, dù sao cũng làm việc cho Viên gia một thời gian dài, Viên gia lại hành động không chút kiêng kỵ kia, người có tâm đều nhìn ra được. Viên gia có âm mưu tạo phản, vốn lúc đầu tên thủ lĩnh còn nghĩ đối phương sẽ thành công, nhưng hiện tại xem ra đúng là thất bại thảm hại vì Viên Khải có một nữ nhi như Viên Minh Châu, chưa đánh đã khai, hơn nữa là là rêu rao khắp phố phường thế này, đừng nói là hoàng thất Thành Thiên, những người xung quanh cũng được một phen rửa mắt với trí thông minh của nữ nhi Viên gia, xem ra Viên gia đúng là hết thời thật rồi, sau chuyện ngày hôm nay Thành Thiên để mà còn “sùng ái” Viên gia nữa thì thật sự khiến người khác hoài nghi đầu óc của hắn.

Tên thủ lĩnh sở dĩ có thể trở thành thủ lĩnh là bởi vì hắn có thể nhìn xa trông rộng, trước đó đối với hắn Viên gia là cây đại thụ có thể chống lưng, nhưng hiện tại Viên gia chẳng khác nào Quỷ Môn Quan khiến hắn không dám đến gần, thậm chí còn có xu hướng tránh như tránh tà, bởi vì lời nói của Viên Minh Châu đã nói toàn âm mưu của Viên gia, mặc kệ đó là thật hay giả thì cũng khiến người khác lưu tâm, mà đại thần trong triều cũng không ngốc, đây là cơ hội tốt để diệt trừ thế lực của Viên gia, cho nên có thể phải sạch quan hệ với Viên gia càng nhanh càng tốt, nghĩ vậy tên thủ lĩnh đi đến trước mặt Lạc Dư.

Viên Minh Châu nháo mọi chuyện âm ỉ như vậy, mọi người đều tập trung chú ý vào người nàng, nào còn có tâm trạng để ý đến hành tung của tên thủ lĩnh?

Lạc Dư thấy chiến trường ngày càng rực lửa, muốn kéo Thanh Nhi rời đi thì nhìn thấy tên thủ lĩnh đi đến trước mặt nàng, đáy mắt lập lòe tia sáng không rõ, trong lòng thầm suy đoán mục đích của đối phương.

“Vị cô nương này, ta sẽ trở về nói với Viên gia là sẽ không tiếp nhận ủy thác của bọn họ nữa, người đưa chúng ta giải được đi.” Tên thủ lĩnh cũng không có dài dòng mà đi trực tiếp vào vấn đề.

“Ta không biết người đang nói gì.” Lạc Dư không có ý định giao du với những kẻ đã ra tay với chính mình, cho nên nàng lựa chọn vờ như không biết.

“Không cần phải giả vờ, ta biết cô nương hạ độc bọn ta.” Thật ra nếu không có Lãnh Vô Quân nói hắn cũng không có chú ý đến, ai mà ngờ được thiếu nữ này lại biết dùng độc cơ chứ?!

“Phải không?”

“Chỉ cần người đưa giải được, mọi chuyện xem như kết thúc tại đây.” Thấy Lạc Dư giả vờ không hiểu, tên thủ lĩnh cũng không có tức giận mà từ tốn mở miệng.

“Người đang trao đổi điều kiện với ta?”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta sẽ không ra tay với người, chỉ cần người đưa chúng ta giải được.” Tên thủ lĩnh không biết Lạc Dư đã hạ độc gì với bọn họ nhưng hắn biết độc của đối phương là ngăn cản bọn họ dùng nội lực để đã thương đối phương, cũng không biết loại độc này có nguy hiểm tính mạng hay không, bọn họ nhận tiền làm việc nhưng so với mạng sống, tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân, phải có mạng sống mới có thể hưởng được tiền tài. Huống hồ tình thế hiện tại của Viên gia có chút rắc rối, hắn cũng không muốn liên lụy vào, cho dù hắn không lo cho mạng sống của bản thân cũng phải lo cho mạng sống của những người khác, bọn họ tôn hắn làm thủ lĩnh, nghe lệnh hắn làm việc, hắn phải có trách nhiệm với bọn họ.

“Người có tư cách để bàn điều kiện với ta?”

Tên thủ lĩnh trầm mặc, thầm nghĩ nữ nhân đúng là mang thù, vừa nãy nhận lệnh Viên Minh Châu mà ra tay với nàng đã chọc nàng tức giận nên hiện tại không muốn đưa giải được cho bọn họ.

“Cô nương, chúng tôi chỉ là nhận lệnh làm việc, nói thật một đám người chúng tôi ra tay với một nữ tử như cô nương chúng tôi cũng lấy làm xấu hổ.” Lời này của hắn là sự thật, mặc dù hắn nhận tiền làm việc nhưng trước giờ không có ra tay với nữ nhân, Lạc Dư là ngoại lệ, vốn nghĩ là tiểu cô nương tay trái gả không chặt, không ngờ lại là cao thủ ẩn dật.

“Biết rõ xấu hổ mà vẫn làm, các người đúng là vì tiền tài mà mặt mũi cũng không cần.” Lạc Dư cũng không chút khách khí buông lời châm chọc, tên thủ lĩnh cũng không có tức giận, cho dù có hắn cũng không dám biểu hiện ra ngoài, dù sao mạng sống của mình vẫn còn đang ở trong tay đối phương.

“Hoàn cảnh bắt buộc, chúng tôi cũng không muốn.”

Ánh mắt Lạc Dư trầm xuống, nàng cũng biết mỗi người không phải ai cũng có thể lớn lên trong một hoàn cảnh tốt đẹp, nếu có thể cũng không ai muốn làm thuê chém mướn thế này, bất quá Lạc Dư người này tuyệt không có lòng thương người, trên đời này có nhiều người khổ như vậy, nếu gặp bất kì ai gặp khó khăn nàng cũng đồng tình thì ai sẽ đồng tình cho nàng?

“Cô nương, tại hạ thay mặt các tiểu đệ của mình xin lỗi cô nương, chúng tôi ra tay với cô nương là lỗi của chúng tôi nhưng cô nương cũng đã hạ độc chúng tôi, có qua có lại, cô nương buông tha cho chúng tôi một con đường sống đi có được không?”

Lạc Dư nhíu mày, còn chưa kịp nói gì thì Thanh Nhi đã kéo tay nàng, thấp giọng mở miệng: “Lạc Dư, đưa giải được cho bọn họ đi, bọn họ cũng chỉ là bắt cóc đi.” Mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình, bọn họ sở dĩ ra tay với hai người các nàng cũng là bắt cóc đi, nếu không phải tình cảnh bắt buộc bọn họ cũng không nhất thiết phải làm nghề này.

“Được rồi.” Lạc Dư móc một bình sứ nhỏ từ trong tay áo ra đưa cho tên thủ lĩnh, nói thật nàng hiện tại cũng không muốn ở lại đây đưa vớ với bọn họ, bên kia Viên gia đang vì hoa từ miệng mà ra miệng, mà nữ nhân kia tựa hồ lại không muốn buông tha cho nàng, hơn nữa Bạch Tử Linh vẫn đang đợi nàng đưa Thanh Nhi trở về, nếu bây giờ không rời đi sợ là mọi chuyện càng lúc càng lớn.

Tên thủ lĩnh nhận lấy bình sứ, ánh mắt hơi nghi ngờ nhìn Lạc Dư, bởi vì Lạc Dư đã từng vô thanh vô tức hạ độc bọn họ cho nên đối với giải được mà Lạc Dư đưa ra có chút không tin tưởng, chính là hiện tại ngoại trừ lựa chọn mạo hiểm ra hắn thật sự không còn cách nào khác.

Không đề tên thủ lĩnh hồi hận vì đã tin nhầm người, Lạc Dư đã kéo Thanh Nhi rời đi, lúc này đại sảnh cũng không còn bao nhiêu người, cho nên hai người các nàng có thể dễ dàng xuyên qua đám người rời khỏi nơi này, mà tên thủ lĩnh thấy vậy nên cũng cảm bình sử rồi dẫn người rời đi, nơi mà bọn họ đi đến là Viên phủ.

Đối với những lời chất vấn từ Thương Phiến Phiến, Viên Minh Châu thật sự có chút không dám trả lời, nàng sợ dĩ nói ra những lời này cũng là vì tức giận nên mới lỡ miệng, mặc dù là nữ nhi hậu viện, không tham gia vào chuyện triều chính nhưng Viên Minh Châu cũng biết được tính nghiêm trọng của chuyện này,

“Ta không có! Ngươi đừng nói bậy!” Nghe Thương Phiến Phiến nhắc đến hai chữ “tạo phản” sắc mặt Viên Minh Châu liền trở nên trắng bệch, vội vàng phủ nhận.

Viên gia để nàng kiêu ngạo tùy hứng nhưng Viên Minh Châu cũng nhận thức rõ ràng chuyện nàng là phận nữ nhi, phụ thân dù có sủng ái nàng đến đâu cũng có thể vì quyền lực mà hi sinh nàng, nếu hần biết hôm nay nàng dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo này hần nhất định sẽ giết chết nàng.

Viên gia có muốn tạo phản hay không Thương Trường Hạo không biết, nhưng hần biết cả Viên gia đều muốn nắm nhiều quyền trong tay, cho nên chuyện tạo phản sớm muộn gì họ cũng sẽ làm, chỉ là không ngờ Viên Minh Châu lại dám nói ra những lời.

“Ta nói bậy? Ta nói bậy cái gì? Lời là ngươi nói, tất cả mọi người đều nghe được, ngươi còn muốn ngụy biện?!”

“Ta không có! Ta chỉ là... chỉ là tức giận mới nói ra những lời này...” Thần sắc Viên Minh Châu kinh hồn khiếp đảm: “Đúng vậy, ta chỉ là tức giận mới lỡ lời...”

“Tức giận nói lỡ lời? Có nghĩa là ngươi cũng có suy nghĩ Thành Thiên là nơi Viên gia các ngươi làm chủ? Chỉ là bởi vì bình thường không có tức giận không có nói ra?!” Thương Phiến Phiến vốn dĩ không ưa gì Viên Minh Châu, hiện tại có cơ hội tốt để hạ bệ Viên Minh Châu nàng tự nhiên là không bỏ qua, dù sao Viên gia ngày càng lớn mạnh là thật, mặc dù Hoàng hậu cùng Thái tử đều không có thực quyền nhưng Viên gia vẫn có thể làm mưa làm gió trên triều đình, nghĩ thế nào cũng sẽ tạo thành uy hiếp với người hoàng thất, cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thương Phiến Phiến không hổ danh là công chúa hoàng thất, mặc dù đầu óc không quá thông minh, tâm tính lại không hoàn hảo nhưng đã tâm cùng tham vọng quả thật là danh xứng với thực với người của hoàng thất, hoàng thất mặc kệ là trung thần hay gian thần, chỉ cần những người đó có ngày càng nắm quyền lực trong tay, uy hiếp đến địa vị của họ thì sớm muộn gì họ cũng sẽ mượn cớ diệt trừ. Viên gia ban đầu lấy Viên Thái phó làm chủ, Thái phó là Đế sư, quyền cao chức rộng, là lão thần trong triều, được người người kính trọng, ngay cả Thành Thiên đế cũng đối với hần khiêm nhường ba phần, dù là Hoàng đế nếu bất kính với lão sư cũng bị nói là bất kính, ảnh hưởng đến danh tiếng của hần, sau đó Hạ Thái phó gả đại nữ nhi cho Thành Thiên đế làm Hoàng hậu, sinh hạ một Thái tử, vốn dĩ Hoàng hậu cùng Thái tử đều không có thực quyền, Viên gia cũng không hề là mối nguy hại của hoàng thất, nhưng sau đó nhị nữ nhi của Hạ Thái phó lại gả cho Bạch Thừa tướng quyền cao chức rộng, rồi có cả một nhi tử là Đại lý tự khanh phát lên như điều gặp gió, cho nên hoàng thất không thể e ngại.

“Ta không có, ta không có!” Bị Thương Phiến Phiến dồn dập ép hỏi, Viên Minh Châu tá hỏa cả lên, một miệng phủ nhận.

“Là nàng, là nàng gài bẫy ta nói những lời này!” Dứt lời liền chỉ tay về phía Lạc Dư đang đứng, bất quá nơi đó đã không còn bóng người.

“Người... đâu rồi?” Viên Minh Châu sững sờ, nhìn quanh một lượt vẫn không thấy bóng dáng Lạc Dư đâu liền biết nữ nhân này nhân cơ hội Thương Phiến Phiến gây khó dễ cho nàng thì đã bỏ trốn!

“Viên Minh Châu, ngươi không cần phải đánh trống lảng!”

“Ta...”

“Chuyện ngày hôm nay ta nhất định sẽ nói với phụ hoàng đế phụ hoàng trị tội ngươi!” Dứt lời, không để mọi người kịp phản ứng thì đã chạy như bay ra ngoài, quên mất mục đích đến đây để dùng bữa, nghe lời của nàng có vẻ như nàng dự định trở về hoàng cung, đem chuyện này nói lại với Thành Thiên đế.

Sắc mặt Viên Minh Châu trắng bệch, thân thể nghiêng ngã như muốn đổ, bất quá không có ai đi đến đỡ nàng, bởi vì tất cả mọi người lúc này đều tập trung sự chú ý lên người Thương Phiến Phiến đã rời đi.

Thương Trường Hạo nhủ mảy, hôm nay đến đây vốn muốn cùng Thương Gia Luật dùng bữa một cách thoải mái, bởi vì ở trong cung có quá nhiều quy cũ, lại thêm chuyện thích khách lần trước, hoàng cung canh gác nghiêm ngặt, cho nên hần mới muốn dẫn đối phương ra ngoài cho tâm trạng thoải mái một chút, tiện thể mua một ít điểm tâm về cho Thực phi, không ngờ lại gặp Viên Minh Châu ở đây, còn xảy ra những chuyện này, thật là...

Dựa vào tính tình đó của Thương Phiến Phiến nàng nhất định sẽ đi tìm Thành Thiên đế cáo trạng, đến lúc đó mọi chuyện nhất định sẽ càng náo càng lớn cho mà xem.

“Đi thôi, chúng ta trở về!” Thương Trường Hạo hướng đệ đệ, muội muội của mình nói, sau đó cũng phát tay áo đi ra ngoài.

Thương Gia Luật cùng Thương An Nhã nhìn nhau, nhanh chóng bước chân đuổi theo sau Thương Trường Hạo, khi lướt qua người Viên Minh Châu, Thương An Nhã không khỏi liếc nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt nàng xám như tro tàn, vẻ mặt vô hồn, thầm nghĩ Viên gia lần này thật sự đã gặp họa rồi!

Tô Ánh Dung thần sắc phức tạp nhìn Viên Minh Châu, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao cho phải, chuyện hôm nay sớm muộn gì cũng truyền đến tai của Thành Thiên đế, Viên gia khó mà vượt qua được khó khăn lần này, hiện tại người nào có quan hệ mật thiết với Viên gia đều tránh không khỏi

liên lụy.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Lạc Dư bị trách phạt (1)

Rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, Lạc Dư chạy nhanh đưa Thanh Nhi quay về hẻm nhỏ, trên đường đi Thanh Nhi không ngừng hỏi về Bạch Tử Linh cũng như chuyện gì đã xảy ra, Lạc Dư bởi vì mất một lúc thời gian với Thanh Nhi ở Phong Nguyệt Lâu nên hiện tại không có thời gian giải thích, chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước.

Thanh Nhi không chiếm được đáp án thì có chút gấp gáp, chính là nhìn bộ dạng không muốn nói nhiều của Lạc Dư nên nàng cũng chỉ đành mím môi không nói, đuổi theo bước chân của Lạc Dư.

Đến khi hai người quay đến hẻm nhỏ thì nơi đó sớm đã không còn bóng dáng của Bạch Tử Linh đâu, thậm chí Từ Thất cũng không thấy, không cần nghĩ cũng biết nhất định là bởi vì đợi quá lâu không thấy nàng trở lại nên Bạch Tử Linh đã rời đi trước, nghĩ đến đây Lạc Dư không khỏi lộ vẻ ảo não.

"Lạc Dư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao muội lại đưa ta trở về nơi này? Còn tiểu thư, tiểu thư đâu?"

Dưới sự tra hỏi dồn dập của Thanh Nhi, Lạc Dư mặc dù cảm thấy phiền phức nhưng vẫn mở miệng giải thích, dùng vài câu nói để tóm gọn tình hình sau khi Thanh Nhi rời khỏi.

Thanh Nhi trừng mắt, đối với sự xuất hiện của Từ Thất phải nói là rất ngoài ý muốn, điều khiến nàng ngoài ý muốn hơn là Từ Thất lại là tử sĩ của Từ gia, theo như lời Lạc Dư thì trước đó hai người đã nhận thức, Thanh Nhi không khỏi nghĩ đến việc Bạch Tử Linh từng đến Phong Nguyệt Lâu, ở nơi đó nàng bị Từ Chấn Khiêm nhìn trúng, còn muốn nàng hầu hạ hắn, đánh không lại nàng còn gọi thêm người, Từ Thất chỉ sợ chính là một trong số những người mà Từ Chấn Khiêm gọi đến. Không dừng lại ở đó, hẳn ta sẽ đi theo dõi ba người các nàng là vì nhận ra Bạch Tử Linh, muốn bắt nàng về phục mệnh với Thương Tiêu Minh, bất quá sau đó hẳn bị Bạch Tử Linh nhìn trúng thiên phú của mình, sau lại trở thành người của Bạch Tử Linh, hiện tại hai người bọn họ đã rời khỏi hẻm nhỏ, cũng không biết đã đi đâu.

Thanh Nhi càng nghe càng khó hiểu, vì sao Từ Thất là tử sĩ của Từ gia lại nhận lệnh của Minh vương để làm việc? Còn Bạch Tử Linh, vì sao đột nhiên lại nhìn trúng Từ Thất - một tử sĩ của Từ gia, còn chân trong chân ngoài không rõ với Minh vương, hơn nữa còn muốn đổi phương trở thành người của mình?!

Rốt cuộc là sau khi nàng rời khỏi, chuyện động trời gì đã xảy ra thế này?!

"Rốt... rốt cuộc là thế nào? Sao ta nghe càng ngày càng khó hiểu vậy?"

Nhìn Thanh Nhi trưng ra bộ mặt đầy dấu chấm hỏi, Lạc Dư liền biết là Thanh Nhi không hiểu vấn đề, bất quá nàng không có ý định giải thích nhiều, điều quan trọng cần làm nhất ở hiện tại chính là đi tìm Bạch Tử Linh, những chuyện khác để sau hãy tính.

"Chuyện này tính sau đi, trước tiên chúng ta phải đi tìm Bạch... tiểu thư trước đã!"

"Muội nói đúng." Quả nhiên sự chú ý của Thanh Nhi không còn ở trên người Từ Thất nữa mà nhanh chóng chuyển sang người Bạch Tử Linh, hẻm nhỏ không lớn, nhìn quanh một lượt cũng đủ thấy hết mọi góc ngách trong hẻm, tự nhiên cũng không tìm thấy thân ảnh Bạch Tử Linh.

"Lạc Dư, tiểu thư đi đâu rồi?"

Lạc Dư thở hắt một hơi, đáy lòng cũng từng đột dậy sóng nhưng vẫn làm bộ bình tĩnh mở miệng: "Lúc này nàng bảo ta đi tìm tỷ rồi chúng ta cùng nhau đi đến một nơi, ai ngờ đến Phong Nguyệt Lâu lại gặp phiền phức như thế này, hiện tại cũng mất thời gian khá lâu, ta nghĩ nàng sớm đã rời khỏi nơi này." Không chỉ đơn giản rời đi mà nhất định là tức giận rời đi!

Lạc Dư có chút bối rối, lần này nàng đến đây tuy nói là thay Lạc Hàm chăm sóc Bạch Tử Linh, nhưng mục đích thật sự là muốn mang Bạch Tử Linh trở về tiếp quản Lạc Y Cung, như Nhân di đã nói, trận pháp bảo vệ Lạc Y Cung không còn bao lâu nữa sẽ mất đi công dụng, mà lúc này chủ nhân của Lạc Y Cung vẫn còn lưu lạc ở bên ngoài, nếu để các thế lực thù địch biết được bọn họ nhất định sẽ không nương với Lạc Y Cung, dù sao chuyện Lạc Tuyệt năm đó ép buộc bọn họ buông lời thề độc ít nhiều trong lòng bọn họ vẫn còn oán hận với Lạc Y Cung. Quan trọng hơn chính là không có tung tích của Tuyệt Lệnh, nếu người trong giang hồ đánh đến chỉ sợ không ai có thể ngăn cản, mà theo như Lạc Hàm thì Bạch Tử Linh là người biết duy nhất biết được Tuyệt Lệnh ở đâu, nhưng vì một vài lý do mà nàng không chịu nói ra.

Lạc Dư lần này đến đây còn có một nhiệm vụ khác là thuyết phục Bạch Tử Linh mang Tuyệt Lệnh trở về Lạc Y Cung, danh chính ngôn thuận trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung, dẫn dắt Lạc Y Cung trở lại giang hồ, chỉ là lần đầu tiên đổi phương giao cho nàng một nhiệm vụ đơn giản như thế mà nàng lại không thể hoàn thành, ấn tượng của Bạch Tử Linh về nàng chắc chắn sẽ biến xấu, ngày tháng sau ngày sống chung với nhau càng thêm xấu hổ, nghĩ đến chuyện này Lạc Dư thật sự không biết làm sao mới tốt. Tình tình nàng chính là như vậy, thích bênh vực người mình, hơn nữa Thanh Nhi lại là người thân thiết nhất với nàng trong số ba người còn lại, mặc dù các nàng tách rời nhau từ khi còn rất nhỏ nhưng kia ức về đối phương Lạc Dư vẫn còn nhớ, tuy

rằng mơ hồ nhưng đối với một người không cha không mẹ, không có thân nhân như nàng thì những kí ức này vô cùng quý giá, khiến nàng nhớ mãi không quên.

"Tiểu thư bảo muội đi tìm ta, sao muội còn dây dưa với Viên Minh Châu làm gì?" Nhắc đến chuyện này Thanh Nhi không khỏi cảm thấy phiền lòng, lúc này bọn họ đắc tội Viên Minh Châu, Viên Minh Châu người này rất mang thù, nếu nàng ta biết được thân phận của hai người các nàng nhất định sẽ đến Hữu Thừa tướng phủ gây sự, nhưng may mắn là Viên Minh Châu đã nói ra những lời đại nghịch bất đạo, gây ra oanh động lớn, mọi người đều tập trung sự chú ý vào người nàng ta mà bỏ qua các nàng, có lẽ lẽ ra cũng không bén đến bên này, chỉ là đáy lòng Thanh Nhi vẫn có chút lo lắng, dù sao cũng là bởi vì bị Lạc Dư chọc giận Viên Minh Châu mới nói ra những lời đó... nếu chuyện này Thành Thiên để bỏ qua không truy cứu, Viên gia an ổn thoát khỏi kiếp nạn thì người gặp tai nạn chắc chắn là hai người các nàng, đến lúc đó còn kéo cả Bạch Tử Linh vào chuyện này, thật sự là...

"Nàng ta bắt nạt tỷ, tỷ nhìn được nhưng ta không nhìn được." Giọng nói Lạc Dư ẩn chứa tia phẫn nộ: "Hơn nữa nàng còn đánh tỷ, ta cho nàng một bạt tay là tốt cho nàng lắm rồi!" Nếu không phải vì thân phận của đối phương đặc thù, Lạc Dư thật sự muốn ra tay hạ độc đối phương, đến lúc đó để nàng ta cảm nhận được thống khổ muốn chết không được, muốn sống cũng không xong!

Thanh Nhi có chút nhức đầu, chuyện này cũng không thể trách Lạc Dư, dù sao cũng là bản thân nàng gây ra phiền phức, Lạc Dư cũng là vì muốn giúp nàng nên mới ra tay với Viên Minh Châu, suy cho cùng Lạc Dư cũng không có lỗi.

Là do nàng...

Nếu lúc đầu nàng đồng ý nhường gian phòng đó thì mọi chuyện sau đó cũng đã không xảy ra, khi Lạc Dư đến tìm nàng thì hai người bọn họ cũng không cần dây dưa với Viên Mịn Châu mà có thể quay về sớm, tiểu thư cũng sẽ không rời đi trước...

"Tiểu thư không có nói với muội là nàng đi đâu sao?" Ngờ ngợ của Thanh Nhi có chút gấp gáp, nàng thật sự sợ Bạch Tử Linh xảy ra chuyện, kể từ chuyện xảy ra ở Đỗ gia, lúc nào Thanh Nhi cũng như hình với bóng với Bạch Tử Linh là bởi vì nàng sợ khi không có mặt nàng, chuyện bị kịch trước đó lại tái diễn, mặc dù biết rõ bản thân nàng vẫn chưa đủ năng lực bảo vệ Bạch Tử Linh nhưng đi theo bên cạnh đối phương nàng có thể cảm thấy an tâm.

"Không, bất quá nàng hẳn là muốn tìm một nơi để giấu người." Từ Thất đang bị người của Từ gia truy sát, hiện tại lại vì Bạch Tử Linh mà phản bội lại Thương Tiêu Minh, người của Minh vương phủ sớm muộn gì cũng mò đến đây, nếu Bạch Tử Linh muốn thu lưu Từ Thất thì phải tìm một nơi để đối phương có thể ẩn nấp.

"Một nơi để giấu người?" Thanh Nhi nhíu mày, như nghĩ đến gì đó ánh mắt nàng không khỏi sáng lên.

"Đúng vậy, tỷ có biết ở đâu không?" Bất gặp tia sáng trong mắt Thanh Nhi, Lạc Dư lập tức truy hỏi.

"Không, nhưng ta biết có một nơi là sản nghiệp dưới danh nghĩa của tiểu thư."

Lạc Dư sững sờ.

"Nơi đó vừa mới sửa chữa lại không bao lâu, còn chưa mở cửa, hẳn là có thể giấu người..."

~~~~~

Lúc này Bạch Tử Linh đã đi đến Thiên Hương Lâu, không, bây giờ không còn gọi là Thiên Hương Lâu nữa mà phải gọi là Lạc Y Quán.

Lúc này đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Lạc Dư đưa Thanh Nhi trở về, ngoài mặt Bạch Tử Linh không có nói gì nhưng Từ Thất bên cạnh lại có thể cảm nhận được hân ý từ người nàng, rõ ràng nàng đang không vui, phải nói là cực kỳ không vui, Từ Thất đã kiểm nghiệm qua sự đáng sợ của nữ nhân này, hiện tại thấy nàng lạnh mặt cũng không dám đi lên trên chọc mà tìm một góc tránh đi. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lúc này Từ Thất thật sự cảm nhận được sự lạnh lẽo của mùa đông của Thành Thiên, hẳn ở Thành Thiên từ nhỏ, đối với mùa đông ở nơi này thập phần quen thuộc nhưng chưa từng cảm nhận được sự lạnh lẽo của nó, không ngờ lần đầu tiên cảm nhận được lại là từ một người.

Có lẽ vì đã hết kiên nhẫn, Bạch Tử Linh lên tiếng: "Đi thôi." Bạch Tử Linh sớm đã lường trước được tình huống việc Lạc Dư có thể sẽ không để những lời nàng nói vào tai, chuyện này cũng dễ hiểu thôi, dù sao đối phương cũng chỉ vừa mới đến, so với Lạc Hàm thì Lạc Dư khó thân cận hơn nhiều, Lạc Hàm vừa mới gặp nàng đã đối với lời của nàng nói gì nghe nấy, một bộ dạng phục tùng, có lẽ là do nàng đã bỏ ra một số tiền lớn để chuộc đối phương ra, hoặc cũng vì một nguyên nhân khác là nàng ta nhìn thấy ở nàng có thứ mà nàng ta cần cho nên mới khiến cho một người kiêu ngạo như Lạc Hàm dễ dàng phục tùng nàng như vậy. Còn Lạc Dư, mặc dù trước đó khi Lạc Hàm nói Lạc Dư sẽ thay thế vị trí của bản thân đến chăm sóc nàng nàng đã tỏ thái độ không quan tâm nhưng buổi tối trước khi Lạc Hàm rời đi, Bạch Tử Linh cũng có đi tìm Lạc Hàm để hỏi về Lạc Dư và một số chuyện ở Lạc Y Cung, bởi vì ngày tháng sau này phải sống chung dưới một mái nhà, thậm chí tương lai sau này sinh mệnh của bọn họ sẽ phải dính chặt lại với nhau nếu trong sinh thân của nàng, nàng là người chiến thắng, mỗi người tính tình mỗi khác, sẽ có rất nhiều chuyện không ai hợp ý ai, vào những lúc thế này thì cần phải có một người nhường nhịn trước để mọi chuyện đi hòa vi quý, Bạch Tử Linh cũng không phải là người dễ dàng nhường nhịn người khác, chính là nhớ lại những lời nguyên chủ nói, Bạch Tử Linh cảm thấy nếu có thể... nếu chuyện đó nằm trong "khả năng" của nàng thì nàng cũng không ngại nhường nhịn đối phương một chút.

Qua lời nói của Lạc Hàm, nàng cũng biết được quá khứ của Lạc Dư, cũng biết được trước đó Lạc Dư được người của Lạc Y Cung bồi dưỡng để trở thành người thừa kế của Lạc Tuyết, hiện tại đang là Thiếu Cung chủ của Lạc Y Cung, quyền lực chỉ đứng sau Lạc Nhân, có thể nói nếu năm đó Lạc Tuyết không hạ sinh Bạch Tử Linh thì hiện tại có lẽ người trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung là Lạc Dư mới đúng. Lạc Y Cung tôn thờ huyết mạch thuần khiết của Cung chủ, cho nên sau khi biết được sự hiện diện của Bạch Tử Linh, ý đồ khiến Lạc Dư trở thành Cung chủ Lạc Y Cung của đám người Lạc Y Cung đã biến mất, thay vào đó là tìm cách đưa Bạch Tử Linh trở về kế thừa vị trí Cung chủ của Lạc Tuyết, dựa vào xú danh đó của Bạch Tử Linh, muốn người của Lạc Y Cung chấp nhận nàng là chuyện không thể nào, nhưng bởi vì nàng là nữ nhi của Lạc Tuyết, lại có Tuyết Lệnh trong tay,

người của Lạc Y Cung không thể không khiêm nhường được, ngoài mặt bọn họ đồng ý để nàng trở về tiếp nhận vị trí Cung chủ, nhưng thực tế lại tạo ra một cái bẫy để nàng nhảy vào.

Muốn trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung, điều đầu tiên Bạch Tử Linh phải có năng lực khiến mọi người thừa nhận thân phận của nàng, ngoài ra còn phải giỏi về y thuật, nắm giữ trận pháp, y thuật và trận pháp là cội nguồn của Lạc Y Cung, nếu Cung chủ của Lạc Y Cung ngay cả những thứ cơ bản như vậy cũng không biết, chẳng phải là sẽ vứt sạch mặt mũi của Lạc Y Cung sao? Không những không khiến người trong cung không tâm phục khẩu phục còn khiến người ngoài chê cười Cung chủ của Lạc Y Cung, đến lúc đó tất cả mọi người trên giang hồ đều biết Cung chủ của Lạc Y Cung chỉ có huyết mạch của Lạc Tuyết để duy trì, còn lại cái gì cũng không biết, Lạc Y Cung sẽ trở thành thế lực yếu ớt nhất giang hồ, thường thì những người càng yếu thì càng dễ bắt nạt, chỉ sợ dưới sự quản lý của Bạch Tử Linh, chưa đến mười năm, Lạc Y Cung sẽ lần nữa biến mất trên giang hồ, mà lần này sẽ không có cơ hội quay trở về nữa.

Người của Lạc Y Cung mong chờ ở Cung chủ tương lai ở bọn họ là sự trở lại huy hoàng, bọn họ muốn trở về thời kì Lạc Tuyết còn nắm quyền, Lạc Y Cung tay phải chữa bệnh cứu người, tay trái tung ra trận pháp mạnh mẽ khiến thế lực bốn phía không dám khinh thường, bởi vì bị La Sát Môn liên lụy mà Lạc Y Cung bị người tập kích, Lạc Tuyết biến mất khiến Lạc Y Cung như rắn mất đầu, ngoại trừ lựa chọn ẩn thế thì không còn cách nào khác, mặc dù ẩn nấp trong bóng tối nhưng trong lòng người của Lạc Y Cung đều hi vọng sẽ có một ngày có một người dẫn dắt bọn họ ra ánh sáng, bất quá Bạch Tử Linh không phải là người mà bọn họ lựa chọn tin tưởng.

Một nhiệm vụ lớn lao như thế, một người vô tài vô đức như Bạch Tử Linh khiến bọn họ không thể tin tưởng việc Bạch Tử Linh sẽ đưa Lạc Y Cung trở lại thời huy hoàng như trước, cho nên hầu hết mọi người đối với ý kiến muốn đưa Bạch Tử Linh trở về của Lạc Nhân đều phản đối, tất cả mọi người đều cảm thấy Lạc Dư mới là người thích hợp để trở thành Cung chủ của Lạc Y Cung, Lạc Dư có thiên phú về y thuật, lại là đồ đệ của Y Tiên, hơn nữa phương diện trận pháp cũng không tệ, thân thủ không kém, người của Lạc Y Cung tin rằng Lạc Y Cung dưới sự tiếp quản của Lạc Dư nhất định sẽ phát triển rực rỡ, trong Đại Hội Võ Lâm lần tiếp theo, bọn họ có thể giành lại vị trí Y Độc Song Tuyệt mà Thiên Thành đã cướp lấy từ tay của người Lạc Y Cung.

Dưới những ý kiến trái chiều khác nhau, Lạc Nhân bèn đưa ra một đề nghị, nếu Tứ Đại Hộ Pháp của Lạc Y Cung đều chấp nhận vị Cung chủ mới là Bạch Tử Linh thì mọi người trong Lạc Y Cung không được nói thêm gì nữa, cho dù Bạch Tử Linh vô tài vô đức, không có năng lực phục hưng Lạc Y Cung thì mọi người cũng chỉ có thể chấp nhận, thấy đề nghị này không tồi, mặc dù hậu quả của nó có phần nghiêm trọng nếu Bạch Tử Linh thành công vượt qua được thử thách nhưng tất cả mọi người cho rằng Bạch Tử Linh sẽ không thể khiến Tứ Đại Hộ Pháp chấp nhận được nên mọi người đều đồng ý với đề nghị này của Lạc Nhân.

Tứ Đại Hộ Pháp của Lạc Y Cung lần lượt là Lạc Tịch, Lạc Dư, Lạc Hàm và Thanh Nhi, Thanh Nhi từ nhỏ đã ở bên cạnh Bạch Tử Linh, cho dù sau này có khôi phục trí nhớ thì nàng vẫn sẽ ủng hộ Bạch Tử Linh, dù sao tình nghĩa chủ tớ mười mấy năm cũng không phải phải bỏ là bỏ được, bởi vì Thanh Nhi không có trưởng thành dưới sự dạy dỗ của Lạc Y Cung cho nên tính tình của nàng so với những người khác thì mềm yếu hơn nhiều, vì vậy mọi người đối với việc Bạch Tử Linh có một thủ hạ trung thành là Thanh Nhi cũng không cảm thấy uy hiếp.

Bởi vì bọn họ biết, Thanh Nhi có thể chấp nhận Bạch Tử Linh nhưng Lạc Tịch, Lạc Hàm, đặc biệt là Lạc Dư... tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấp nhận Bạch Tử Linh!

Lạc Dư là một trong Tứ Đại Hộ Pháp, đồng thời cũng là Thiếu Cung chủ của Lạc Y Cung, là người thừa kế tương lai mà người của Lạc Y Cung dốc lòng bồi dưỡng, nếu Bạch Tử Linh trở về với thân phận là nữ nhi của Lạc Tuyết, chủ nhân mới của Tuyệt Lệnh thì giữa hai người các nàng sẽ phải nổ ra một cuộc chiến tranh giành vị trí Cung chủ, nói cách khác, Lạc Dư là đối thủ của nàng!

Lạc Dư vừa xuất hiện đã muốn xác định có phải nguyên chủ không, chứng tỏ trong lòng nàng ta đã nảy sinh nghi ngờ, nếu nói nàng ta chỉ vì nàng không giống với lời đồn mà nghi ngờ nàng thì cũng không cần trực tiếp đi đến kiểm tra mặt nạ của nàng, nàng ta làm vậy như muốn nói rằng bản thân nàng ta rất hiểu rõ nàng, cho nên mới từ một chút động tác nhỏ của nàng mà nhìn ra sự khác biệt, giống như Lạc Hàm nói, Lạc Dư là người thu thập tình báo của Lạc Y Cung, cho nên trước đó người điều tra nàng không ai khác là Lạc Dư.

Lạc Dư người này, Bạch Tử Linh cũng không rõ đối phương là người thế nào, dù sao nàng cùng nàng ta chỉ mới nhận thức, còn chưa thân thuộc tự nhiên là không biết, bất quá nàng biết mục đích nàng ta đến đây không chỉ đơn thuần là muốn thay thế vị trí của Lạc Hàm. Người của Lạc Y Cung đều tâm tâm niệm niệm Tuyệt Lệnh, Lạc Hàm như thế, Lạc Dư sợ cũng không ngoại lệ, mà nguyên chủ, mỗi lần nhắc đến Tuyệt Lệnh lại là một bộ dạng không tình nguyện, cảm xúc mỗi người mỗi khác khiến người ngoài cuộc như Bạch Tử Linh chẳng biết nên làm gì.

"A? Chẳng phải chúng ta đang đợi người sao?" Thấy Bạch Tử Linh muốn đi, Tử Thất không khỏi mở miệng.

"Người muốn đợi?" Bạch Tử Linh liếc mắt, gương mặt nàng như phủ một lớp băng mỏng khiến người khác không lạnh tự run.

Lạc Dư không phải người dễ dàng có thể phục tùng người khác, vừa nhìn Bạch Tử Linh liền biết, so với Lạc Hàm, Lạc Dư càng thêm tùy hứng và kiêu ngạo, phải nói là tùy tâm sở dục, nàng phóng khoáng như gió, tùy hứng như mây, thích làm gì thì làm, không ai có thể ngăn cản, cũng rất ít khi để lời nói của người khác vào tai, cho nên Bạch Tử Linh cũng không thể khẳng định việc Lạc Dư sẽ nghe lời nàng, đến Phong Nguyệt Lâu đưa Thanh Nhi về đây ngay lập tức, nếu đã như vậy thì nàng đứng đây chờ đợi có ý nghĩa gì chứ?

"Không... người đi đâu ta theo đó." Hiện tại hắn đã không còn chỗ để nương thân, chỉ biết trông cậy vào Bạch Tử Linh, tự nhiên mọi thứ đều theo ý nàng.

Bạch Tử Linh cùng Tử Thất rời đi hẻm nhỏ, Bạch Tử Linh không cần lên lút mà đi ra một cách quang minh chính đại, bất quá vì đề phòng người của Tử gia và Minh vương phủ đánh hơi được hành tung của nàng nên Bạch Tử Linh phải đi vài phòng để đánh lạc hướng rồi về đến Lạc Y Quán, mà Tử Thất cũng đã được Bạch Tử Linh chỉ đường, dưới thân thủ xuất thần nhập hóa kia của hắn thành công tránh đi tai mắt của người Tử gia, cũng như người của Minh vương phủ mà thành công đến Lạc Y Quán trước Bạch Tử Linh một bước.

Bên trong Lạc Y Quán đã được dọn dẹp sạch sẽ, lầu hai không có đập bỏ mà chỉ sửa chữa lại những thứ cần thiết rồi trang trí thêm, đồ đạc cũng đã được dọn vào đầy đủ, đại sảnh được chia thành hai gian, gian phía trước là quầy tiếp khách, có bàn ghế để khách đến ngồi chờ, đồng thời cũng là nơi bán những thứ được liệu bình thường như các y quán khác, còn gian bên trong là nơi để khám và chữa bệnh. Lầu hai vẫn còn rất nhiều phòng, giữ nguyên giống với Thiên Hương Lâu trước kia, chỉ là thay đổi một số đồ đạc bên trong khiến mọi người cảm thấy từ một nhả gian trong tửu lâu trở thành một nơi có thể yên tĩnh nghỉ ngơi, từ lầu hai có thể nhìn ra hậu viện phía sau, hầu như tất cả các tửu lâu đều có một biệt viện riêng lập nằm ở phía sau tòa tửu lâu đó, tòa biệt viện này là dành cho người của y quán nghỉ ngơi, sân vườn rộng lớn đủ để phơi được trồng được, đây quả thật là một nơi lí tưởng để mở một y quán.

Tất cả những thứ ở nơi này đều do một tay Lạc Hàm chuẩn bị, từ cách trang trí đến đồ đạc trong y quán, cho đến các dược liệu đã chuẩn bị, đối với năng lực của Lạc Hàm Bạch Từ Linh tin tưởng không chút nghi ngờ, bởi vì nàng biết Lạc Hàm sẽ không khiến nàng phải thất vọng.

"Nơi này... thật là Thiên Hương Lâu sao?" Trên gương mặt hắn không khỏi hiện lên tia kinh ngạc, hắn đi theo Tử Chấn Khiêm mấy năm, Tử Chấn Khiêm người này cũng là dân chơi chính hiệu, ngày ngày đều cùng đám hồ bằng câu hữu ra vào nơi phong hoa tuyết nguyệt, tửu lâu cũng đi qua mấy cái, Thiên Hương Lâu đối với hắn mà nói cũng không quá xa lạ, chỉ là mấy tháng trước nghe nói Thiên Hương Lâu vì kinh doanh khpong được mà đóng cửa, bán cho người khác, không ngờ người mua lại là Bạch Từ Linh, hơn nữa còn sửa lại thành y quán.

Mấy tháng thời gian có thể mua được Thiên Hương Lâu, thậm chí sửa chữa lại và trang hoàng đầy đủ đồ đạc thế này, khiến người khác bước vào liền cảm thấy không khí khác xưa, quả thật năng lực làm việc của nàng rất mạnh.

"Đó là trước kia, hiện tại đã không phải." Lạc Y Quán đã không còn như trước, bên trong được trang bị đầy đủ tiện nghi, chỉ thiếu treo bảng hiệu lên và khai trương mà thôi, nào còn bóng dáng của một tửu lâu là Thiên Hương Lâu nữa?

"Người... người là chủ nhân của nơi này?" Tử Thất không xác định mở miệng.

"Không quá rõ sao?" Bạch Từ Linh lạnh nhạt hỏi lại.

Tử Thất có chút xấu hổ, nhất thời không biết nói gì mới tốt.

"Ngồi đi." Hiện tại là ban ngày nhưng bởi vì y quán vẫn chưa mở cửa cho nên cửa lớn và cửa sổ đều được đóng đi khiến đại sảnh rơi vào một mảnh tối tăm, Bạch Từ Linh tìm một cái bàn bên cửa sổ ngồi xuống, so sánh với những nơi khác thì nơi này sáng hơn một chút, mặc dù ánh sáng khá là yếu ớt nhưng cũng đủ để nhìn thấy gương mặt người đối diện.

"Nơi này hiện tại chỉ có ta và ngươi, không cần câu nệ làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80-2: Lạc Dư bị trách phạt (2)

"Lát nữa Thanh Nhi trở lại, nàng sẽ sắp xếp chỗ ở cho ngươi." Chuyện của Lạc Y Quán nàng không có nhúng tay vào mà giao cho Lạc Hàm toàn quyền quản lí, cho nên nàng mặc dù mang danh nghĩa là chủ nhân của nơi này nhưng từng góc ngách của Lạc Y Quán nàng đều chưa từng đi qua, nghe có vẻ châm chọc nhưng đó lại là sự thật.

Tử Thất đi đến bên bàn ngồi xuống, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, hắn cảm thấy tương lai của bản thân có thể sẽ phải ở lại nơi này một thời gian dài, cho nên trước hết cần phải cẩn thận quan sát xung quanh đã.

"Thanh Nhi?" Chính là nữ nhân còn lại đeo khăn che mặt đi theo bên cạnh nàng sao?

"Ân, chuyện ở nơi này ta giao lại cho Lạc Hàm quản lí, trong thời gian đó Thanh Nhi cũng giúp đỡ không ít, ta nghĩ Thanh Nhi sẽ biết sắp xếp chỗ ở cho ngươi thế nào mới tốt."

Lạc Hàm? Lại là ai nữa? Nếu hắn nhớ không lầm thì nữ nhân hung hăng lúc này gọi Lạc Dư thì phải?

Hóa ra mọi chuyện ở Lạc Y Quán không phải là do một tay nàng xử lí mà là do thuộc hạ dưới trướng của nàng làm, cũng không biết nữ nhân này có lai lịch thế nào, rõ ràng bản thân nàng không hề có nội lực nhưng thân thủ lại không kém gì hắn, ẩn giấu trong thân hình mảnh mai kia là một sức mạnh vô cùng to lớn, phản ứng mau lẹ, ra tay chuẩn xác, thậm chí còn rất ngoan độc, ngay cả tử sĩ được huấn luyện từ nhỏ như hắn cũng không thể đánh lại được nàng, hơn nữa ở dưới trướng của nàng còn có những thủ hạ đắc lực, nhìn thái độ băng quơ lúc này của nàng khi giao việc giải độc của hắn cho Lạc Dư giải quyết, bộ dạng tự tin đó khiến Tử Thất cũng phải ngỡ ngàng, từ khi nào Thành Thiên lại xuất hiện một người như vậy mà không bị các thế lực khác phát hiện?!

"Sao ngươi phải đeo khăn che mặt?" Từ này đến giờ Bạch Từ Linh vẫn luôn đeo khăn che mặt khiến Tử Thất trong lòng xuất hiện nghi vấn, hắn cũng biết dạo gần đây trong kinh thành xuất hiện trào lưu nữ tử mang khăn che mặt, điều này khiến bản thân các nàng trở nên thần bí hơn đồng thời cũng thu

hút sự chú ý của những người xung quanh, phần lớn người đeo khăn che mặt đều là tiểu thư khuê các không thường xuyên xuất đầu lộ diện cho nên mới mượn khăn che mặt để có thể tùy ý ra ngoài, bất quá cũng có một số người ra ngoài không có giấu đi dung mạo mà phơi bày ra vẻ đẹp của mình.

Thành Thiên là quốc gia tiến bộ về mặt tư tưởng, không hề đặt nặng quy củ như Vũ Nguyệt, tiểu thư khuê các một khi muốn ra ngoài thì phải che che giấu giấu, nữ tử trong Yên Kinh chỉ cần dung mạo xinh đẹp một chút đều sẽ không mang khăn che mặt che đi dung mạo của mình, bởi vì chỉ có khi lộ ra lớp da xinh đẹp như hoa như ngọc kia mới có thể thu hút sự chú ý của những nam tử khác, chính là Bạch Tử Linh thì ngược lại. Lần trước nàng đến Nguyệt Mãn Lâu cũng là mang khăn che mặt, nơi đó là thanh lâu, phận làm nữ nhân như nàng ra vào nơi đó không quá thích hợp, mang khăn che mặt cũng dễ hiểu, hôm nay hẳn cũng không tính chuyện ở Vân Thiên Phường, dù sao nơi đó đông người qua lại, ngư ông hỗn tạp, loại người nào cũng có, mang khăn che mặt để giữ an toàn cũng không sai nhưng một đường từ hẻm nhỏ đến đây, dù đã vào đại sảnh không có một bóng người, thậm chí một chút ánh sáng cũng không có vậy mà nàng vẫn không tháo khăn che mặt ra, giống như không muốn cho người khác biết dung nhan ẩn giấu đằng sau lớp khăn mỏng kia vậy.

“Người thật sự không biết nguyên nhân?” Bạch Tử Linh nhướn mày, đối với câu hỏi của Tử Thất có phần kinh ngạc, lúc đầu nàng tự giới thiệu bản thân nàng cứ nghĩ rằng hẳn đã biết thân phận của nàng, dù sao tất cả mọi người khi nghe thấy nàng nói ra tên của mình đều có phản ứng giống hệt nhau, kinh ngạc xen lẫn không thể tin tưởng được, lại mang theo chút khinh thường, vậy mà Tử Thất hiện tại lại hỏi ngược lại nàng vì sao nàng lại mang khăn che mặt, đôi lại là người khác sớm đã biết nguyên nhân rồi, xem ra lúc này nàng nói nhiều với Tử Thất như vậy hẳn lại chẳng nghe lọt lỗ tai bao nhiêu.

Tử Thất bị hỏi ngược lại, nhất thời nhú mày, gương mặt non nớt lộ vẻ khó hiểu: “Ta phải biết sao?”

“Lúc này ta nói ta tên là gì, người còn nhớ sao?” Bạch Tử Linh đột nhiên cảm thấy buồn cười, đây là lần đầu tiên có người nghe tên nàng xong mà không có phản ứng gì đặc biệt, cũng không biết Tử Thất là không nghe thấy vẫn là thật sự không biết nàng là ai?

“Tất nhiên.” Tử Thất có thiên phú hơn người, chỉ cần nhìn qua một lần thì sẽ không thể nào quên được, mặc dù lúc này Bạch Tử Linh chỉ nói chứ không viết nhưng tên của nàng chỉ có ba chữ, người bình thường cũng có thể nhớ, Tử Thất làm sao có thể quên được?

“Thế tên ta là gì?”

“Bạch Tử Linh.” Tử Thất bình tĩnh trả lời.

“Người có cảm thấy cái tên này nghe rất quen không?” Nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của hắn, Bạch Tử Linh không khỏi nổi lên tâm tư trêu đùa.

Tên của nàng, nếu là người từ nơi khác đến thì sẽ cảm thấy nó rất bình thường nhưng cái tên này đối với dân chúng Thành Thiên quốc rất quen thuộc, hầu như tất cả mọi người đều biết đến nó.

“Người không nhắc ta cũng không để ý, người có quan hệ gì với Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài à?” Tử Thất nhú mày, người họ Bạch ở Yên Kinh không nhiều, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, quý tộc mang họ Bạch lại càng hiếm thấy hơn, mà nhắc đến họ Bạch hẳn không thể không nghĩ đến một người, chính là quan đại thần quyền cao chức trọng trong triều, người nhận được sự tín nhiệm của Thành Thiên đế, đồng thời cũng là người đứng đầu quan văn, Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài.

Bạch Tử Linh: “...” Nàng không nhắc thì hẳn không để ý, đùa nàng à?

“Hắn là phụ thân của ta.” Ở trước mặt người ngoài, nàng sẽ ủy khuất chính mình một chút, thừa nhận kẻ thù giết phụ mẫu của nguyên chủ là phụ thân của nàng, dù sao chuyện này liên lụy quá lớn, càng ít người biết thì càng tốt, trước khi nắm trong tay bằng chứng chứng minh Bạch Vân Hoài cùng Viên Minh Hân có tội, nàng không ngại ẩn nhẫn một thời gian.

“Phụ thân?” Tử Thất sững sốt, trong mắt không giấu nổi kinh ngạc: “Người... người là tiểu thư Thừa tướng phủ?!” Nữ nhi của Bạch Vân Hoài, không phải Thừa tướng tiểu thư thì là gì?!

“Không giống?” Không nói đến Bạch Tử Linh từ hiện đại xuyên đến, chỉ nói đến nguyên chủ từ nhỏ đến lớn không được sống trong nhung lụa, mang danh là Thừa tướng tiểu thư mà lại hữu danh vô thực, bởi vì không được dạy dỗ đàng hoàng cho nên tự nhiên là nhìn không giống tiểu thư của Thừa tướng phủ.

“Không... không phải, chỉ là... nhìn thân thủ của người, ta nghĩ rằng người hẳn là người trong giang hồ.” Lời này của hắn là thật, lần đầu tiên gặp nàng ở Nguyệt Mãn Lâu, nhìn cách nàng ra tay với hắn cũng biết nàng không phải người tầm thường, tiểu thư khuê các liễu yếu đào tơ, một chút đồ nặng cũng không cầm nổi chứ đừng nói là ra tay đánh người, mà tiểu thư khuê các cũng ít khi xuất đầu lộ diện, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không ra vào những nơi như là thanh lâu hay sông bạc, nhưng nàng thì lại khác, cả hai nơi nàng đều ra vào, nhìn bộ dạng đó cũng không giống như lần đầu tiên ra vào, vì vậy hắn thật sự không thể liên tưởng được nàng cùng với tiểu thư khuê các khác là cùng một loại người.

“Thừa tướng tiểu thư...” Tử Thất xoa cằm, rơi vào trầm tư, Bạch Vân Hoài hẳn cũng có biết, dù sao đối phương cũng là Thừa tướng đương triều, quyền cao chức trọng, uy danh vang dội, tùy tiện tìm một khuất cái bên đường hỏi thì tên khuất cái đó cũng biết Bạch Vân Hoài là ai, sở dĩ Tử Thất biết Bạch Vân Hoài là do hắn là người Tử gia, mà Tử Sở sớm đã có ý kết làm thông gia với Bạch gia. Người của Tử gia đều biết Đại tiểu thư Tử Trúc Quỳnh cùng Đại thiếu gia Hữu Thừa tướng Bạch Bằng Phi là thanh mai trúc mã, mà Tử Trúc Quỳnh đối với Bạch Bằng Phi nhất kiến như cố, từ nhỏ đã muốn gả cho hắn, Tử Sở thấy con người Bạch Bằng Phi không tồi, lại có Hữu Thừa tướng phủ ở phía sau chống lưng cho nên cũng giúp nữ nhi đạt thành tâm nguyện, có lẽ Bạch Bằng Phi cũng có ý với Tử Trúc Quỳnh hoặc Bạch Vân Hoài cảm thấy Tử gia có thể trợ giúp được hắn nên cũng đồng ý hôn sự này, có thể nói hai nhà Tử - Bạch đã thân thiết từ sớm.

Tử Thất nghe nói Bạch Vân Hoài có hai nữ tử, ba nữ nhi, bất quá cách đây mấy tháng khi hắn đi Vân Nam có tìm được một nữ nhi đã thất lạc nhiều năm, nói là thất lạc nhiều năm cũng không đúng, bởi vì chính Bạch Vân Hoài cũng không biết sự tồn tại của đối phương, phải nói là tư sinh nữ lưu lạc ở

bên ngoài mới đúng, đạo gần đây tin tức về Hữu Thừa tướng phủ như đập vỡ ò, ngày nào cũng có, cho nên chuyện Bạch Vân Hoài nhận về một nữ nhi cũng không còn là bí mật nữa, chính là hần vẫn chưa đổi họ cho nàng ta, vì vậy thân phận nàng ta ở Hữu Thừa tướng phủ có chút xấu hổ, Bạch Tử Linh họ Bạch, hần không phải người đó.

Ba nữ nhi còn lại của Bạch Vân Hoài, một người do chính thất sinh ra, gia thế hiển hách, có Viên gia chống lưng, là tiểu thư danh giá trong kinh thành, dung mạo xinh đẹp hơn người, lại ôn nhu dịu dàng, là tình nhân trong mộng của tất cả các nam tử Yên Kinh, năm đó nàng còn nhỏ tuổi đã có thể đàn một khúc danh chấn thiên hạ, vì vậy được mệnh danh là Yên Kinh đệ nhất tài nữ, trong tất cả nữ tử trong kinh thành, người tài mạo song toàn chẳng có mấy ai, mà Tử tiểu thư Bạch Phi Nhượng là một trong số ít những người đó. Hai người còn lại, một người do Nhị phu nhân đã mất sớm sinh ra, một người do Tam phu nhân sinh ra, mặc dù đều là nữ nhi thiếp thất nhưng cả hai người lại khác nhau một trời một vực, một người xinh đẹp lạnh lùng, người kia lại xấu xí đến người khác không nở nhìn thẳng, một người có thanh danh vô cùng tốt, một người xú danh lan xa, cũng không biết Bạch Tử Linh là ai trong số hai người này?!

“Người đã nghĩ ra chưa?” Thấy Tử Thất trầm tư một lúc, Bạch Tử Linh không khỏi mở miệng.

“Người là Nhị tiểu thư Thừa tướng phủ?” Nói thật, nếu được chọn giữa hai người còn lại, Tử Thất tự nhiên sẽ nghĩ rằng Bạch Tử Linh là Nhị tiểu thư thanh lãnh lạnh lùng chứ phải là người còn lại.

Nhị tiểu thư Thừa tướng phủ?

Bạch Tử Linh nhướn mày: “Ta không phải Bạch Phi Thúy.”

Không phải Bạch Phi Thúy?

Bạch Phi Thúy = Nhị tiểu thư Thừa tướng phủ.

Nàng không phải Bạch Phi Thúy.

Đúng nha, lúc nãy nàng có nói nàng gọi Bạch Tử Linh mà?

Bạch Phi Thúy = Nhị tiểu thư.

Bạch Phi Nhượng = Tử tiểu thư.

Vậy Bạch Tử Linh... chẳng phải là Tam tiểu thư phế vật trong truyền thuyết sao?!

“Nói... nói như vậy, người là... Tam...” Tử Thất kích động, đứng bật dậy, tay chỉ về phía Bạch Tử Linh với vẻ mặt không thể tin tưởng.

Bạch Tử Linh không có trả lời hần, nàng nhìn chằm chằm ngón tay đang chỉ về phía nàng, đôi mắt lạnh đi vài phần, nàng vốn muốn đưa tay bẻ gãy ngón tay đang chỉ về phía nàng của Tử Thất, nhưng nghĩ lại đối phương hiện đang là người của nàng, nếu bẻ gãy tay Tử Thất, sau này cần hần làm việc gì hần lại lấy cớ tay bị thương không làm, đến lúc đó người chịu thiệt chẳng phải là nàng sao?

Nể tình hần lần đầu phạm lỗi, nàng rộng lượng tha thứ cho hần vậy.

Tử Thất bị thân phận của Bạch Tử Linh dọa cho choáng váng cho nên không có chú ý đến đôi mắt lạnh lẽo của nàng đang nhìn hần, càng không biết được ngón tay của bản thân vừa mới được giải thoát, lúc này trong đầu hần chỉ toàn là thông tin về Bạch Tử Linh, từ tin đồn bên ngoài cho đến những gì mà người Tử gia đã nhắc đến, nghĩ thế nào cũng không tìm được điểm tương đồng giữa bọn họ, nếu Bạch Tử Linh không chính miệng thừa nhận, hần còn nghĩ rằng đó là hai người khác nhau đâu!

Thừa tướng phủ Tam tiểu thư Bạch Tử Linh, là nữ nhi của Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài và Nhị phu nhân Lạc thị, so với các tỷ muội của mình nàng còn nổi tiếng hơn nhiều, chỉ cần là người kinh thành thì không ai không biết, bất quá người khác nổi danh là nhờ dung mạo cùng tài hoa, còn nàng... nhắc đến nàng ai nấy chỉ đều lắc đầu, bởi vì nàng không chỉ là nổi nhục của Bạch gia mà còn là nổi nhục của Thành Thiên quốc.

Lớn lên xấu xí không phải lỗi của nàng, nhiều người lấy gương mặt của nàng ra làm trò cười là bọn họ không đúng, nhưng việc nàng tài hoa không bằng người là lỗi của nàng, trong khi Bạch Phi Nhượng được mệnh danh là tài nữ của Yên Kinh thì người làm tỷ tỷ như Bạch Tử Linh gọi là phế vật, chưa kể đến việc nàng không biết xấu hổ, đến ý trung nhân của muội muội cũng dám tơ tưởng. Đỗ Thanh Triệt là nam tử tuấn tú, tài cao học rộng, xuất sắc hơn người khiến một đám nữ nhân trong kinh thành thầm thương trộm nhớ, huống hồ là Bạch Tử Linh, chuyện Bạch Tử Linh có tình cảm với Đỗ Thanh Triệt cũng là chuyện rất bình thường, nếu nàng chỉ âm thầm thích Đỗ Thanh Triệt thì cho dù nàng tồn tại tâm tư “địa mà đòi đeo chân hạc” kia thì mọi người cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao nữ tử thích Đỗ Thanh Triệt nhiều như vậy, Bạch Phi Nhượng cũng không thể ngăn cấm bọn họ thích Đỗ Thanh Triệt được. Chính là Bạch Tử Linh lại ăn gan hùm mặt gấu, không những tồn tại tâm tư không đàng hoàng kia với Đỗ Thanh Triệt mà còn quang minh chính đại bày tỏ với hần, điều này không chỉ khiến người Bạch gia tức giận mà còn khiến người xem kịch trong kinh thành cũng phải phẫn nộ!

Bạch Tử Linh là ai?

Thứ nữ của Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài, tuy nói thân phận địa vị cao nhưng suy cho cùng cũng chỉ là thứ nữ, hạng thứ nữ như nàng, gả vào gia đình bình thường làm chính thê thì không có vấn đề gì nhưng nếu gả cho vương công quý tộc thì chức vị thiếp thất đã là may mắn cho nàng lắm rồi, còn chưa kể đến việc Đỗ gia là gia tộc đệ nhất phú thương, thân thích với hoàng thất, cỡ như Bạch Tử Linh khó mà với tới.

Chưa kể đến việc nàng là một xấu nữ, dung mạo tầm thường, học hành không đến nơi đến chốn, cảm kỳ thi họa không thông, thù thừa may vá không

ting thì làm sao có thể so sánh với Bạch Phi Nhược là tài nữ nổi tiếng để tham gia tranh giành trái tim của tài tử tuần mỹ là Đỗ Thanh Triệt?

Nam nhân có tam kinh ngũ thường, nữ nhân có công dung ngôn hạnh, Bạch Từ Linh ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ cũng không biết, ở trên đường cái dám hô to gọi nhỏ với nam tử xa lạ, hơn nữa đối phương lại còn là ý trung nhân của muội muội nàng ta, tuy chỉ là ý trung nhân, chưa có hôn ước gì nhưng ở Thành Thiên quốc, quan hệ nam nữ côi mờ, chỉ cần tiếp xúc tình chàng có ý thì có thể xác định quan hệ nam nữ bằng hữu, hành động của Bạch Từ Linh chẳng khác nào tiểu tam chen ngang giữa một cặp đôi uyên ương, làm sao có thể không khiến người khác căm phẫn?

Chuyện về Bạch Từ Linh, chỉ sợ kể đến mười ngày mười đêm cũng không hết, bởi vì thật sự quá nhiều, bất quá không có chuyện nào là chuyện tốt cả, nếu không phải vô học vô tài thì cũng là xấu nữ có tiếng, bằng không thì là tiện nữ không biết xấu hổ, nói tóm lại, thanh danh nàng xú không chịu được khiến người khác chỉ cần nghe đến ba chữ “Bạch Từ Linh” đều sẽ tỏ thái độ chán ghét cùng khinh thường. Từ Thất sở dĩ chưa thể ngay lập tức nhận ra Bạch Từ Linh cũng là có nguyên nhân, tin đồn bên ngoài hắn cũng nghe qua không ít, chính là thân là từ sĩ, Từ Thất cũng không có quên mất nhiệm vụ của mình, cho nên đối với tin đồn lá cải thực hư bên ngoài thì hắn vào tai này ra tai kia, cũng không có đặt trong lòng quá lâu, mặc dù khi Bạch Từ Linh nói ra tên của mình, Từ Thất cũng cảm thấy có phần quen thuộc nhưng trong lúc nhất thời hắn cũng không thể nào nhớ ra được, đạo gần đây tin đồn về phế vật Bạch Từ Linh càng ngày càng ít, ngược lại tin tức về Hữu Thừa tướng phủ thì lại tung ra nhiều hơn cho nên mọi người cũng chỉ tập trung lên những tin tức nóng hổi kia mà quên mất Bạch Từ Linh là ai.

“Ngươi... ngươi thật là phế...” Nói đến đây Từ Thất bất giác im miệng, không vì nguyên nhân nào khác mà là do đôi mắt trong trẻo, tĩnh lặng như nước của Bạch Từ Linh khiến lời của hắn như bị chặn lại, khó mà nói được lời tiếp theo.

“Phế vật.” Chỉ cần nghe một chữ của Từ Thất, nàng cũng biết nguyên văn của nó là gì, vì vậy nhanh chóng tiếp lời.

“Ta... ta không có ý đó...” Từ Thất bối rối, vội vàng giải thích: “Ta chỉ là... chỉ là...”

“Không cần nói nhiều.” So với bộ dạng bối rối của Từ Thất, Bạch Từ Linh ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều: “Ta chính là Bạch Từ Linh, cũng chính là phế vật trong miệng người đời.” Phản ứng này của mọi người khi biết được thân phận của nàng Bạch Từ Linh sớm đã quen thuộc nên chẳng cảm thấy bất ngờ trước thái độ của Từ Thất, ngược lại là Từ Thất nếu biết được thân phận của nàng mà vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì mới khiến nàng cảm thấy nghi ngờ.

“Ngươi...” Từ Thất trừng mắt, khó tin nhìn nàng, cũng không biết là vì nàng bình tĩnh thừa nhận thân phận của mình vẫn là bản thân hắn đã nhận chủ từ mới là một phế vật.

“Có gì từ từ nói.” Nhìn Từ Thất cứ ngập ngừng không nói thành lời một cách từ tốn rõ ràng, Bạch Từ Linh hơi nhíu mày: “Mới gặp ngươi, ta không biết là ngươi lại bị nói lấp.”

“Ta không có!” Nghe Bạch Từ Linh nói mình nói lấp, Từ Thất lập tức lên tiếng phủ nhận.

“Àn, không có thì tốt, dù sao nếu ngươi thật sự nói lấp thì thật sự khó có thể giao tiếp với ngươi.”

Từ Thất: “...” Đây là vấn đề nàng cần quan tâm sao?

Chẳng phải bọn họ đang nói về thân phận của nàng sao? Sao lại chuyển sang chuyện hắn bị nói lấp rồi?

A, phi! Hắn mới không có nói lấp!

Hắn chỉ là bất ngờ, đúng vậy, chính là bất ngờ nên hắn mới không thể nói hoàn chỉnh một câu, khiến nàng hiểu lầm mà thôi.

“Hiện tại đã biết thân phận của ta, có muốn làm thuộc hạ của ta nữa không?”

Từ Thất hơi nhíu mày, không có ngay lập tức trả lời Bạch Từ Linh mà vẻ mặt trầm ngâm như đang suy nghĩ, Bạch Từ Linh cũng không có hỏi thúc hắn mà để cho hắn có thời gian suy nghĩ, lúc này ở cửa truyền đến tiếng động, hai người quay đầu lại thì nhìn thấy có hai bóng người đang đứng ngược sáng, không nhìn rõ dung mạo nhưng Bạch Từ Linh đoán đó là Thanh Nhi và Lạc Dư.

Bởi vì người biết được nàng ở nơi này, ngoại trừ Lạc Hàm cũng chỉ có Thanh Nhi.

“Tiểu thư!”

~~~~~

Lúc này tại lầu hai của Vân Thiên Phường.

“Thiếu gia, lúc này có người của Từ gia đến tìm người.” Nam tử một thân huyền y cẩn thận đi đến trước mặt Đỗ Thanh Triệt thông báo, nhiệm vụ của hắn là trông coi Vân Thiên Phường, ngăn cản người khác đến Vân Thiên Phường gây rối, lúc này một đám người từ y tự nhận bản thân là người của Từ gia đến tìm người, mặc dù y phục trên người của bọn họ đã tuyên bố rõ thân phận của bọn họ nhưng hắn vẫn ngăn cản không cho vào, đơn giản chỉ vì nếu đám người này đột nhiên xông vào, cho dù là lý do gì thì cũng sẽ khiến mọi người hỗn loạn, Vân Thiên Phường sau này phải làm ăn thế nào đây?

“Từ gia? Từ gia nào?” Đỗ Thanh Triệt nhíu mày.

“Chính là Hộ bộ Thượng thư Từ gia.” Huyền y nam tử cung kính trả lời.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hộ bộ Thượng thư Từ gia, Đỗ Thanh Triệt cũng không quá xa lạ, Đại tiểu thư của Từ gia là Từ Trúc Quỳnh là hôn thê của Đại thiếu gia Bạch gia là Bạch Bằng Phi, Đỗ Thanh Triệt qua lại gần với Bạch Phi Nhược tự nhiên cũng nhận thức đối phương, không chỉ nhận thức hai người bọn họ còn có thể ngồi cùng một bàn trà đạo, xem như là bằng hữu, bất quá chuyện của hắn và Từ Trúc Quỳnh trước giờ đều không liên lụy đến hai gia tộc Đỗ gia cùng Từ gia, người của Từ gia đột nhiên đến, không biết đã xảy ra chuyện gì?!

“Bọn họ nói là muốn tìm người, muốn vào Vân Thiên Phưởng của chúng ta lục soát.”

Đỗ Thanh Triệt như nghe thấy chuyện cười, khóe miệng không khỏi cong lên, đôi mắt lóe lên hàn ý không dễ phát hiện.

“Vân Thiên Phưởng là nơi bọn họ muốn lục soát là lục soát sao?” Từ gia là đại thần trong triều, Đỗ gia nói thế nào cũng chỉ là thương nhân, nhưng nếu cứng đối cứng chưa chắc Đỗ gia sẽ rơi vào thế hạ phong, đừng quên Đỗ gia còn có một Mai phi nắm giữ hậu cung cùng với một Minh vương làm mưa làm gió trong triều, mặc kệ là ai thì cũng phải đều kiêng kỵ thế lực của Đỗ gia.

“Thuộc hạ biết điều này cho nên mới không dám để bọn họ xông vào.”

“Bọn họ phản ứng thế nào?”

“Bọn họ rất tức giận, bất quá tựa hồ cũng biết đầu trực tiếp với Đỗ gia cũng không có lợi nên đã rời đi.”

“Àn, người làm rất tốt.” Đối với hành động này của huyền y nam tử, Đỗ Thanh Triệt rất hài lòng.

“Đúng rồi, người nói bọn họ muốn tìm người, bọn họ muốn tìm ai?” Rốt cuộc là người nào lại có thể khiến Từ gia huy động lực lượng tìm kiếm? Chuyện của Từ Chấn Khiên lần trước ở Nguyệt Mãn Lâu gây ra oanh động không nhỏ, lần này lại là chuyện gì.

“Thuộc hạ nghe nói bọn họ đang truy bắt kẻ phản bội.”

“Kẻ phản bội?” Đỗ Thanh Triệt sững sốt, giương mắt nhìn huyền y nam tử, giống như muốn xác nhận thực hư chuyện này.

“Nghe bọn họ nói đó là tử sĩ được Từ gia bồi dưỡng, sau đó vì lợi ích mà cấu kết với người phản bội lại Từ gia.” Chỉ là “người ngoài” đó là ai thì hắn không biết, dù sao chẳng ai muốn chuyện xấu trong nhà trở thành đề tài bàn tán của mọi người xung quanh cả, Từ Sở lại là người trọng sĩ diện, tự nhiên sẽ không chủ động nói ra.

“Tử sĩ được Từ gia bồi dưỡng mà lại dám phản bội Từ gia, hẳn đây là không muốn sống nữa sao?” Mỗi một gia tộc đều sẽ dùng được khổng chế tử sĩ do gia tộc đó bồi dưỡng, Từ gia tự nhiên cũng không ngoại lệ, điều hắn tò mò chính là rốt cuộc là lợi ích gì mới có thể khiến cho tên tử sĩ kia ngay cả tính mạng cũng không cần?!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Xuyên Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.